

Giới thiệu Mắt Bão

Dịch giả: Hàn Vũ Phi

Xuất bản ngày: 07/2018

Typers: Mèu, Nhã, thuy tien, Dung, tuyen nguyen, Bun Bun

“Chúng ta thường nghĩ rằng nắm giữ mới khiến mình trở nên mạnh mẽ, nhưng đôi khi, mạnh mẽ lại là chính lúc ta buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu (1)

Type: Lily Nguyen

Hồ Thái Phong đã hút tới điều thuốc thứ ba.

Mùa đông của thành phố X ở miền duyên hải phía Nam nhiệt độ thường không xuống đến mức âm bao giờ. Vậy mà mùa đông năm nay lại đặc biệt mưa nhiều, không khí ẩm ướt luôn mang theo cái lạnh buốt giá khiến người đàn ông phải khoác chiếc áo dày cộm lên mình ngay từ lúc vừa bước sang tháng Mười hai. Tiện tay dụi tắt điều thuốc lá, ông nhắc đôi chân còn đang tê cóng tiến về phía thùng rác công cộng đặt ở cuối hành lang.

Không giống những ngôi trường đại học khác ở nội thành, đại học A đã có hơn bảy mươi năm bề dày lịch sử. Đây không chỉ là trường đại học đứng đầu của tỉnh mà còn nằm trong danh sách mười trường xếp đầu cả nước. Nhưng cũng chính vì ngôi trường đã được xây dựng từ quá lâu nên cây cối rậm rạp um tùm, gần như mỗi khu giảng trường đều ẩn khuất sau tán lá xanh um, tươi tốt. Mà vào mùa đông, cây cối phía Nam lại không hề tàn úa, khiến đây phòng học ngày mưa càng thêm phần âm u, lạnh lẽo.

Hồ Thái Phong ném tàn thuốc vào thùng rác, kéo kín cổ áo khoác, chà xát hai bàn tay vào nhau rồi quay trở lại lối đi hướng về phòng học ở đầu hành lang phía đối diện. Theo từng bước chân đến gần, ông nghe thấy tiếng giảng bài của vị giáo sư càng lúc càng rõ ràng hơn, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng cười khúc khích của đám sinh viên. Xem ra người đàn ông đang đứng trên bục giảng kia không hề nghiêm nghị và khó chịu như vẻ bề ngoài của mình.

Hồ Thái Phong dừng lại trước cánh cửa phòng học ba bước, giơ tay lên xem đồng hồ.

Năm giờ ba mươi lăm phút chiều. Còn năm phút nữa, chuông tan học sẽ reo.

Ông vừa xoa xoa tay vừa rướn cổ ngó vào trong phòng học, nhưng từ vị trí của ông không thể nhìn thấy người đang đứng trên bục giảng nên đành dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ. Ông neho mắt nhìn đám mây đen nặng trĩu phía chân trời, đút hai tay vào túi áo khoác, nhớ lại ba mươi lăm phút trước. Lúc ấy, phải vất vả lắm ông mới tìm được lớp học này, bèn đẩy cửa ra, ngó lơ ánh mắt kinh ngạc của đám sinh viên, nhìn thẳng về phía giáo sư Tần Sâm đang giảng bài trên bục. Anh ta bình tĩnh gõ nhẹ viên phấn lên một hàng từ đơn tiếng Anh phức tạp trên bảng đen để tập trung sự chú ý của đám sinh viên bên dưới, dường như không mấy may quan tâm người vừa đẩy cửa tiến vào.

“Tôi sẽ ra đề thi về thuật ngữ chuyên ngành này. Các bạn nên biết tôi không thích nhắc lại cùng một câu nói đâu đấy.”

Thấy đám sinh viên cuồng quýt ghi chép, Hồ Thái Phong do dự chốc lát nhưng vẫn quyết định xen lời: “Xin lỗi đã quấy rầy, tôi là...”.

“Cục trưởng Hồ Thái Phong.” Tần Sâm thông thả ngắt lời, cuối cùng cũng chịu liếc mắt nhìn ông một cái. “Xin lỗi, tôi đang giảng bài. Dù có chuyện gì cũng mong ông đợi đến khi tôi tan lớp rồi trao đổi sau.” Tuy nói vậy nhưng vẻ mặt anh lại vô cùng điềm nhiên, không hề có chút ý tứ xin lỗi. Sau đó, anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình rồi bỏ sung, “Có điều... tôi nghĩ ông không phải chờ quá lâu đâu. Còn bốn mươi phút nữa là kết thúc buổi học”.

Rất dễ nhận ra anh không thích bị bất cứ điều gì làm phiền lúc đang tập trung giảng bài. Dù chưa từng bị ai khước từ thẳng thừng như vậy, nhưng nghĩ đến mình có việc nhờ người ta, Hồ Thái Phong chỉ biết há miệng cần nhắc hỏi lâu, cuối cùng đành thỏa hiệp: “Tôi chờ cậu ở bên ngoài”. Rồi ông ta lùi về sau một bước, nhẹ nhàng đóng cửa phòng học lại, trở ra hành lang.

Bốn mươi phút sắp trôi qua. Nếu là trước kia, chắc chắn Hồ Thái Phong không dám tin mình có thể nhẫn nại chờ đợi lâu đến như vậy. Là kẻ hấp tấp, đôi khi hơi nóng nảy, nếu không phải từng chứng kiến “phong thái học giả” khi giao thiệp với những người như Tần Sâm thì có lẽ ngay từ lúc bị anh “mời” ra khỏi lớp, ông ta đã giận dữ sập cửa bỏ đi rồi.

Cuối cùng, chuông tan học cũng vang lên. Hồ Thái Phong hoàn hồn, quay người dợm bước vào phòng học, suýt nữa va phải đám sinh viên đang hồ hởi ào ra. Ông vội vàng gạt đầu tỏ ý xin lỗi, chưa kịp ngó đầu vào phòng thăm dò đã có người đứng sau khẽ vỗ vai: “Cục trưởng Hồ!”.

Hồ Thái Phong thoáng giật mình quay đầu, nhìn kỹ người đàn ông trước mặt. Anh ta chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, chưa đến mét tám – chiều

cao không mấy nổi bật so với đa số cảnh sát hình sự – nhưng vóc dáng lại rắn chắc cân đối, mặc áo khoác ni màu xám tro và quần tây trắng ngà, cổ áo hé mở, để lộ viền cổ áo len và áo sơ mi cùng chiếc cà vạt ngay ngắn bên dưới. Một tay anh bỏ vào túi áo, một tay cầm xấp tài liệu mỏng buông lơ lửng bên người. Khuôn mặt góc cạnh với biểu cảm bình thản, đôi môi đầy đặn và đôi con ngươi đen láy ẩn sâu trong hốc mắt soi rõ hình ảnh của Hồ Thái Phong.

“Phiền ông chờ lâu rồi.” Lúc Hồ Thái Phong quay đầu, anh cũng đồng thời cất lời. “Ông có lái xe đến đây không? Tôi không nghĩ ông sẽ thích ‘mọi ruột vụ án’ trong phòng học hay phòng hội đồng giáo viên đâu”.

Ngần người mất hai giây, Hồ Thái Phong mới nhận ra người đàn ông trước mắt này chính là vị Giáo sư Tâm lý học Tần Sâm, người đã mời mình ra khỏi phòng học bốn mươi phút trước.

“Cậu nói rất đúng.” Ông liếc nhìn xung quanh rồi thoáng cất bước, ra hiệu cho vị giáo sư trẻ đi theo. “Theo tôi!”

Lúc đến cầu thang bên hông khu giảng đường, Hồ Thái Phong mới hoàn toàn tỉnh táo. Chắc chắn lúc này đầu ông ta bị đóng băng rồi nên mới không nhận ra Tần Sâm. Dù sao trước khi đến đây, ông đã xem hồ sơ cá nhân đính ảnh chân dung của nh. Vào giai đoạn thiếu hụt giảng viên trầm trọng như hiện nay, một giáo sư chưa đến ba mươi tuổi như anh càng được coi là kỳ tích trong ngành Giáo dục. Càng khó tin hơn là trong những năm du học, anh đã nổi tiếng với danh xưng “thiên tài”, hơn nữa không chỉ giới hạn ở lĩnh vực Tâm lý học.

“Cậu là một trong những nhân chứng ở hiện trường vụ án đầu tiên, cho nên dưới góc nhìn chủ quan, tôi đoán rằng cậu nhất định hiểu rõ về vụ án này.” Hồ Thái Phong vừa bước xuống cầu thang vừa khẽ giọng đi thẳng vào vấn đề. “Chấn hấn cậu đã biết tháng trước Cục Cảnh sát Thành phố chúng ta đã tiếp nhận vụ án này. Hiện tại... ý tôi nói là năm ngày trước, chúng tôi đã bắt được một nghi phạm”

Theo thói quen, ông sai bước rất nhanh, nhưng Tần Sâm đi bên cạnh lại có vẻ thong dong vô cùng.

“Nam giới à?” Tần Sâm đưa ra nghi vấn.

“Đúng vậy.” Phát hiện giọng điệu anh có gì đó bất thường, Hồ Thái Phong quay phắt lại, nhìn anh thăm dò. “Tại sao lại hỏi vậy? Cậu nghi ngờ hung thủ là nữ giới sao?”

Tần Sâm đi qua chỗ ngoặt hành lang, không buồn để ý đến ông, chỉ nhìn thẳng phía trước. “Ông rất nhạy bén, nhưng nhạy bén vượt mức bình thường sẽ thành mẫn cảm đấy, Cục trưởng Hồ ạ!”

“Được rồi, coi như tôi chưa từng hỏi đi.” Hai người đã đến đại sảnh tầng một, Hồ Thái Phong dẫn anh tiến về phía chiếc xe đỗ gần đấy. “Tuy trước mắt có ba nạn nhân, nhưng hung thủ để lại quá ít manh mối, chúng tôi chỉ có thể điều tra trên diện rộng, thu hẹp dần phạm vi tìm kiếm rồi chốt kẻ tình nghi.”

“Hấn nhận tội rồi sao?”

“Tạm thời chưa.” Ông đi vòng qua ghế lái, mở cửa xe, khom lưng cầm lấy xấp hồ sơ dày cộp đang đặt trên ghế rồi ngồi xuống. “Nhưng cậu cũng biết đấy, nếu hấn thật sự là hung thủ, lính của tôi sẽ có cách khiến hấn phải nhận tội.”

“Nói như vậy trước mặt một công dân tuân thủ pháp luật không tốt lắm đâu.” Tần Sâm mở cửa xe bên kia, khom lưng ngồi vào rồi nhanh chóng đóng lại để ngăn luồng không khí lạnh lẽo bên ngoài len vào, tiện tay nhận lấy tập hồ sơ ông ta đưa qua. “Trở lại chuyện chính, ông cho rằng mình đã bắt nhầm người à?”

Sự bực tức của anh khiến Hồ Thái Phong sừng sốt đến nghẹn lời. Ông không trực tiếp trả lời câu hỏi mà chỉ trần thuật lại hoàn cảnh của nghi phạm: “Nghi phạm từng ‘bóc lịch’ ba lần. Hai lần đầu lúc bị chúng tôi điều tra, hấn còn lén trốn đến nhà bạn gái ở tỉnh khác, đến tận khi kết thúc điều tra mới trở về. Vụ này, hấn không có bằng chứng ngoại phạm, ngoài ra, có năm nhân chứng khai rằng thấy hấn từng ở từng ở gần hiện trường đêm xảy ra vụ án thứ hai”.

“Như vậy, xem ra hấn chính là kẻ đáng nghi nhất.” Tần Sâm cúi đầu đọc lướt hồ sơ. “Có từng học y không?”

“Không, hấn chưa học hết tiểu học đã đi làm rồi.”

“Tôi nghe nói nạn nhân thứ ba đã được cấp cứu thành công vào nửa tháng trước, cảnh sát đến lấy lời khai của cô ta chưa?”

“Vẫn chưa, tình trạng tinh thần của cô ta không ổn định, tạm thời chưa thể phối hợp điều tra.” Nghe tiếng hồ sơ bị lật soàn soạt, Hồ Thái Phong không nhìn được lên lên nhìn Tần Sâm, kinh ngạc phát hiện cứ cách mười giây anh lại lật một tờ, lúc này gần như đã xem xong hết cả bộ hồ sơ. “Nhưng chúng tôi có mấy nhân chứng...”

“Đăng Chu Phàm – bà chủ cửa hàng nỷ thịt bò mà Điền Mỹ Mỹ làm thuê...” Tần Sâm vẫn trong tư thế cúi đầu, lăm lăm từng chữ như một cái máy, tốc độ nói cũng rất nhanh. “Khoảng không giờ ba mươi phút sáng, quán đóng cửa. Trước khi về, Điền Mỹ Mỹ nói muốn đi vệ sinh. Chưa được mấy phút thì tôi và chồng tôi nghe thấy tiếng thét của cô ấy nên vội vàng chạy đến xem sao. Đến nhà vệ sinh bị hỏng, tôi xông vào trước, vấp phải thứ gì đó trên mặt đất, sờ thử mới phát hiện là Điền Mỹ Mỹ. Tôi gọi chồng tôi vào khiêng cô ấy ra, nhưng tay vừa chạm vào mới phát hiện bên dưới người cô ấy trơn tuột. Trời ạ, đó là ruột của cô ấy.”

Gò má anh ngược sáng, chỉ có đường nét sống mũi cao thẳng và đôi môi đầy đặn là rõ ràng. Hồ Thái Phong nhích đến gần như để nhìn rõ gương mặt anh hơn. Hàng mày thanh tú, đôi mắt tinh xảo, đuôi mắt hơi xếch, tuy biểu hiện trên mặt anh luôn lạnh nhạt nhưng lại thấp thoáng vẻ cao ngạo trời sinh.

“Lời khai của Đăng Chu Phàm... Trí nhớ cậu tốt thật, chẳng sót một từ nào.” Hồ Thái Phong lắc đầu khen ngợi, vẻ kinh ngạc khó có thể che giấu. Nếu

không phải bản thân ông đã đọc lời khai của mấy nhân chứng hơn mười lần, sợ rằng cũng không biết được đoạn lời khai này từ đâu ra. “Tốc độ đọc cũng rất nhanh. Tôi nghĩ cậu chỉ lật sơ qua thôi.”

“Đọc nhanh như gió và xem qua là nhớ đều có được thông qua luyện tập.” Có lẽ Tần Sâm đã sớm quen với lời tán dương này nên không buồn đả kích, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi xấp hồ sơ. “Qua những lời khai này, tôi xác định quá trình xảy ra vụ án chỉ chừng mười phút.”

“Đúng vậy.”

Tiếng ‘hừm’ bằng quơ phát ra từ cổ họng, anh xem xong tờ cuối cùng, năm ngón tay thon dài khẽ động, thông thả khép hồ sơ lại. “Chắc bác sĩ pháp y đã nói với ông, người chưa từng học y sẽ không thể biết cách lời đại tràng ra từ âm đạo phụ nữ. Dù có học y cũng rất khó làm được việc này trong thời gian ngắn như vậy bằng tay không.”

“Tôi có nghe nói nên mới nghĩ ngờ chúng tôi đã bắt lầm người.” Cuối cùng, ông gạt bỏ sự kiêu dè ban đầu, quay người về phía anh, thẳng thắn trao đổi: “Vội lại, nghi phạm có bạn gái, đã ra mắt gia đình hai bên rồi, chuẩn bị cuối năm nay làm đám cưới. Lúc chúng tôi hỏi cung bạn gái hắn, cô ấy cũng nói tình cảm giữa họ rất tốt, chưa từng thấy hắn có khuynh hướng biến thái kiểu này. Chỉ có kẻ biến thái mới làm nổi những chuyện như vậy thôi, đúng không? Theo cách nói của ngành Tâm lý học các cậu thì chính là bệnh rối loạn nhân cách đấy. Tiếng Anh là gì ấy nhỉ?”

Đã lâu không trao đổi với chuyên gia, nhiệt huyết hồi mới vào ngành Cảnh sát dường như vẫn còn sục sôi trong huyết quản của Hồ Thái Phong. Tốc độ nói của ông bất giác tăng nhanh, thân thể vô thức nghiêng về phía trước, hai tay cũng linh hoạt phối hợp để hỗ trợ diễn đạt suy nghĩ của mình.

“Psychopath*.” Tần Sâm nghiêng mặt liếc nhìn ông, không hề tỏ vẻ phản đối hành động khinh suất phá vỡ khoảng cách xã giao này, chỉ ung dung cất lời giải đáp vấn đề của Hồ Thái Phong.

*Psychopath: chỉ một trạng thái không bình thường của nhân cách biểu hiện bằng hành vi chống đối xã hội, khó khăn hoặc không thích ứng được với các quy chuẩn đạo đức và pháp luật, thường xuyên gây hấn, vô trách nhiệm và không biết hối hận, hoàn toàn lạnh nhạt sau khi đã gây tổn thương cho người khác.

“Đúng, đúng, chính là cái này.” Hồ Thái Phong vỗ đùi hường ứng rồi ngồi thẳng dậy, tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình. “Ngoài ra, tôi còn nghe nói kiểu quan hệ rất thân thiết như người nhà, vợ chồng hay người yêu, đôi phương sẽ lập tức cảm nhận được người kia có bị bệnh tâm thần hay không.. Cũng có trường hợp bị ‘lây bệnh’ tâm thần tương tự.”

“Rối loạn hoang tưởng cảm ứng*.” Tần Sâm gác khuỷu tay lên cửa xe, giờ bàn tay lên che đôi mắt một cách tự nhiên, vừa sửa lại cho đúng từ chuyên môn vừa diêm tĩnh quan sát cử động cơ mặt của ông với vẻ nghiêm túc và ánh mắt đầy lên sự hứng thú. “Hay còn gọi là hội chứng hoang tưởng chia sẻ. Ông biết khá nhiều đấy!”

*Rối loạn hoang tưởng cảm ứng hay hội chứng hoang tưởng chia sẻ (Folie à deux): là triệu chứng tâm thần hiếm gặp, phát sinh giữa hai hay nhiều người sống trong cùng một hoàn cảnh hoặc có mối quan hệ thân thiết như mẹ con, anh em, vợ chồng, bạn bè... Thông thường, những người xung quanh sẽ nhận ra sự khác thường của người mắc bệnh tâm thần, cũng có trường hợp người thân bị ảnh hưởng ngược lại, bị tiềm nhiễm những suy nghĩ hoang tưởng của người bệnh.

“Tôi chỉ nghe nói thôi.” Hồ Thái Phong không hề coi đây là một lời khen ngợi. Ông xua hai tay, cố gắng chuyển hướng cuộc đối thoại trở về trọng điểm ban đầu. “Nhưng cô gái này không giống vậy. Tôi thấy trạng thái tinh thần của cô ta và nghi phạm đều bình thường.. Dĩ nhiên còn phải để chuyên gia giám định mới có thể kết luận chính xác. Có điều với đám đi điều tra phá án mười mấy năm như chúng tôi, bình thường sẽ có một chút trực giác mách bảo rằng hung thủ có đúng là người này hay không. Mà trực giác của tôi thì nói cho tôi biết: hắn không phải.”

Tần Sâm nghiêm túc gật đầu, như hiểu ý định của ông: “Có lẽ ông không đến đây tìm tôi để hỗ trợ giám định, đúng không?”

“Chúng tôi có chuyên gia giải quyết vấn đề này rồi.” Hồ Thái Phong gật đầu, lại lần nữa vô thức dịch người đến gần anh hơn một chút. “Tôi đưa những hồ sơ này cho cậu là muốn nhờ cậu phân tích giúp xem có thể tìm được manh mối đột phá nào từ những phương diện khác để thu nhỏ phạm vi điều tra lại không.”

“Có thể.” Tần Sâm đồng ý ngay lập tức. Anh buông tay trả lại hồ sơ rồi ngược lên nhìn thẳng vào mắt ông, đưa ra yêu cầu đầu tiên. “Tôi phải xem xét hiện trường trước đã.”

Một giây trước ông còn vui mừng vì không ngờ anh lại đồng ý nhanh chóng như vậy, một giây sau đã bị yêu cầu của anh đẩy vào thế tiến thoái lưỡng nan. Hồ Thái Phong quay người lại, đặt tay trái lên vô lăng, dường như hơi khó xử. “Tôi không biết lúc trước cậu làm cố vấn ở nước ngoài thế nào, nhưng trong nước thì... không hợp quy định cho lắm”. Ông vội vã bổ sung. “Vội lại, những manh mối nhân viên điều tra tìm thấy đều được tổng hợp ở đây rồi. Mà cậu cũng là nhân chứng đấy thôi.”

“Tôi chỉ có mặt ở hiện trường vụ án thứ nhất, nhưng vụ án liên hoàn này hiện giờ đã có đến ba hiện trường.” Anh cong khóe môi, mười ngón tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, kông hề nhượng bộ. “Nếu ông xuất thân từ ngành Điều tra hình sự thì chắc chắn phải hiểu điều tra hiện trường phạm tội chính là bước quan trọng nhất. Mạn phép cho tôi nói thẳng, do điều kiện thiết bị và kỹ thuật còn hạn chế, hiện giờ công tác điều tra hiện trường trong nước không thu thập được nhiều manh mối cho lắm. Nhưng nếu để một người vừa biết điều tra vừa biết suy luận đến hiện trường thì lại là chuyện khác.”

Câu nói của anh khiến Hồ Thái Phong nhớ đến những khó khăn khi xin lãnh đạo phê duyệt cấp máy xét nghiệm ADN, bỗng chốc cảm thấy đau đầu kinh khủng. Ông cắn răng suy nghĩ hồi lâu, cố gắng giữ vững ý kiến của mình: “Cậu có thể.. dùng cách... cách gọi là ‘phác họa’ để tìm manh mối không?” Tay ông hươ hươ trong khoảng trông trước mặt, cố gắng diễn tả suy nghĩ của mình. “Chính là... phác họa tâm lý tội phạm mà các cậu hay nói ấy. Như vậy, không cần trực tiếp đến hiện trường, chỉ xem ảnh chụp lại manh mối và nạn nhân là được rồi.”

Tần Sâm nhủ mảy, đồng thời khẽ ngẩng cao đầu, hành động vô thức này của anh làm lộ rõ đường cong tuyệt đẹp của chiếc cằm như tượng tạc. Đây là lần đầu tiên Hồ Thái Phong thấy anh cau mày, dù chưa đến mức phản ứng khiếm nhã nhưng cũng không khó để nhận ra vẻ bất mãn khó chịu trên gương mặt anh.

“Cục trưởng Hồ, tôi là chuyên gia Tâm sinh lý học, không phải chuyên gia Tâm lý học tội phạm” Ánh mắt sắc lạnh của anh như xuyên thấu lớp kính chắn gió phía trước, dừng lại trên cành nhánh cứng cáp của cây cổ thụ nào đó phía xa xa, tốc độ nói dần chậm lại. Ân trong đôi mắt đen láy là sự bình thản tĩnh lặng, như thể lòng nhiệt tình với vụ án này bị đặt dấu chấm hết tại đây. “Hon nữa, nói nghiêm túc thì phác họa tội phạm cũng chưa hẳn là khoa học chân chính, xác suất xảy ra sai sót rất cao, bình thường đề thận trọng thì luôn cần cả nhóm cùng phân tích. Nếu ông đã biết đến công việc ở nước ngoài của tôi thì càng phải rõ tôi luôn đề cao chủ trương diễn giải suy luận chứ không phải phác họa tội phạm”

Hồ Thái Phong vuốt mặt, gần như bất lực. Ông thờ dài dựa hờ vào thành ghế, tấm lưng như trĩu xuống, mày khẽ nhướng tỏ vẻ thành khẩn, giọng cố gắng hạ thấp nghe như thỉnh cầu: “Làm ơn đi... Tôi chỉ cần một manh mối... Thêm một manh mối mà thôi”.

Dứt lời, ông liền im lặng nhìn đôi phương như thăm dò, chờ đợi anh đáp lại.

Đôi mắt thâm trầm của Tần Sâm vẫn lạnh nhạt nhìn đăm đăm về phía trước, hai ngón tay cái đặt ở đầu gối đang thông thả vờn nhau. Những hạt mưa lát phát lướt qua kính chắn gió như kim châm, để lại vết xước trắng tuốt trong suốt, từng vệt từng vệt nối đuôi nhau kéo qua. Trước khi cơn mưa lâm thâm chuyển thành xối xả thì kính chắn gió đã bị những vệt nước giăng kín, khung cảnh trở nên nhạt nhòa, anh chỉ có thể nhìn thấy mọi thứ như vờ vụn cùng bầu trời vẫn một màu xám ngoét ngoài cửa xe.

Đến lúc giọt mưa to như hạt đậu bắt đầu rơi lộp độp lên thân xe, nước mưa ào ạt rửa trôi dấu vết lộn xộn trên cửa kính, anh mới ngừng xoa ngón tay, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi lên tiếng. “Ba nạn nhân đều là thiếu nữ vị thành niên, đáng vốc nhỏ gầy, độ tuổi khoảng mười lăm đến mười bảy. Hai nạn nhân trước đều sống một mình, người thứ ba là nhân viên nhào bột mỳ ở cùng nhà với bà chủ. Thứ nhất, sau đầu hai nạn nhân đầu tiên đều có vết thương gây ra bởi vật thể đầu tù trước khi tử vong, nhưng hung khí của hai vụ này khác nhau, điểm chung duy nhất là không tìm được công cụ gây án phù hợp ở hiện trường. Mà nguyên nhân chủ yếu dẫn đến cái chết của hai người họ là siết cổ đến ngạt thở, việc moi ruột diễn ra sau khi nạn nhân tử vong. Nạn nhân cuối cùng thì khác, vết thương sau đầu gây ra bởi vật sắc bén, hung khí gây án là cục gạch được phát hiện ở hiện trường, và nạn nhân không bị siết chết. Hung thủ moi ruột của nạn nhân ra lúc còn sống, khiến nạn nhân tỉnh lại do đau đớn rồi hét lên. Bởi vậy, ông bà chủ mới chạy vào.”

Tiếng mưa rơi bị ngăn lại bên ngoài. Trong khoang xe tĩnh lặng, chỉ có giọng nói khàn khàn của anh vang lên đều đặn, rõ ràng. “Thời gian họ bị giết hại đều từ không giờ đến một giờ sáng. Hai lần trước, hung thủ gây án đều chọn đêm mưa, vứt xác ngoài trời, nhưng lần thứ ba lại ở nhà vệ sinh.”

“Cậu cho rằng ba vụ án này không cùng một hung thủ à?” Hồ Thái Phong căng não lắng nghe phân tích của anh, không nhịn được chen lời.

Tần Sâm liếc nhìn ông bằng ánh mắt sâu xa, đính chính: “Trong điều kiện không được tiếp xúc hiện trường điều tra, cá nhân tôi cho rằng ba vụ án này do cùng một nhóm gây ra”.

“Một nhóm?” Hồ Thái Phong chưa từng nghĩ đến giả thuyết này, hai mắt chột nheo lại cân nhắc. “Không phải hung thủ chỉ có một thôi sao?”.

“Hung thủ thì chỉ có một, nhưng để gây án thì cần ít nhất là hai.” Tần Sâm nhẫn nại sửa lời, ung dung lấy lại xấp hồ sơ từ tay ông, nhanh chóng giở ra chọn vài tấm ảnh trong đấy. “Một tên giết người, còn một tên thì vứt xác và phi tang vật chứng”

“Tại sao cậu lại nghĩ thế?” Ông siết chặt tay vào lưng ghế, ghé lại gần hơn, muốn xem rõ tấm ảnh anh chỉ.

“Vết siết cổ trên thi thể nhằng nhịt, có vết thương trước khi chết, vết thương dẫn đến tử vong và vết thương sau khi chết. Còn công cụ gây ra vết thương phần sau đầu nạn nhân lại không giống nhau, điều này chứng tỏ tinh thần hung thủ không ổn định, không có kế hoạch gây án cẩn kẽ, thậm chí có khả năng cao là nhất thời nảy sinh ý muốn giết người.” Tần Sâm rút ba tấm ảnh khám nghiệm tử thi ra, chủ động đưa cho Hồ Thái Phong, tránh việc ông ta tiếp tục đến gần mình. “Khi phân tích vết siết cổ, không khó để nhận ra hung thủ đã dồn hết sức bình sinh vào hành động này. Nếu nói việc siết chết rồi kéo ruột nạn nhân ra quần lên cổ là một nghi thức, vậy thì chắc chắn hung thủ rất quan tâm đến quá trình nạn nhân bị siết chết. Về phần moi ruột, quần cổ thi chỉ một hình thức mà thôi.”

Anh đóng “bộ” tập hồ sơ lại, đưa ra kết luận. “Kết hợp những đặc điểm này, tôi cho rằng hung thủ là một bệnh nhân tâm thần, nhưng không phải kiểu rối loạn nhân cách. Tinh thần hung thủ không ổn định giải thích tại sao người đó lại quên mất việc siết chết nạn nhân ở lần gây án cuối cùng. Ở phương diện khác, xét từ ảnh hiện trường và kết quả điều tra, tôi phát hiện nơi tìm thấy thi thể nạn nhân không phải hiện trường gây án, manh mối để lại cực ít, đây không phải chuyện một bệnh nhân tâm thần có thể làm được. Vì vậy tôi chắc chắn có ít nhất hai người gây án.”

Ở bên cạnh xem mấy tấm ảnh hiện trường, Hồ Thái Phong cau chặt chân mày, hình như đã lờ mờ tìm ra một vài manh mối mới từ phân tích của anh. Tần Sâm lặng lẽ rút lại mấy tấm ảnh ông đang xem, chọn ra hai tấm rồi lần lượt xòe ra: “Thi thể thứ nhất bị vứt ở gần nơi ở của nạn nhân, bị rom rạ phủ kín. Thi thể thứ hai bị phi tang ở ruộng ngô ít người qua lại. Những điều này là biểu hiện ám ý của người vứt xác đối với nạn nhân”.

“Như vậy, người phi tang bị uy hiếp à?”

“Hoặc người vứt xác là người có quan hệ thân thiết với hung thủ, sau khi phát hiện hung thủ gây ra án mạng, không thể không bảo vệ người đó.” Anh cúi đầu xếp lại ảnh theo thứ tự như đang chơi Poker, nhàn nhã lật ra lá bài tẩy*. “Người thân thiết che giấu giúp nhau là chuyện cực kì bình thường.”

*Trong trò chơi Poker, “lá bài tẩy” là thuật ngữ để chỉ những lá bài được úp xuống chia cho người chơi, chỉ người chơi đó biết được lá bài của mình còn những người khác thì không và ngược lại.

Trong đầu Hồ Thái Phong đã liệt kê ra vô số khả năng, ông gật đầu hỏi tiếp: “Còn manh mối nào khác nữa không?”.

Tần Sâm không trả lời mà nhét ảnh vào tay ông, thuận tiện tặng ông một câu hỏi khác: “Ông có nghĩ tại sao lại tồn tại ‘nghỉ thức’ này không?”.

Cụp mắt nhìn tình trạng thảm thương của nạn nhân trong tấm ảnh xếp đầu tiên, Hồ Thái Phong không khỏi thở dài. Ông đã giải quyết vô số vụ trọng án, trong đó có không ít vụ lý kỳ quái gở, duy chỉ lần này là vụ giết người tàn nhẫn nhất mà ông từng điều tra.

“Tay không kéo đại tràng từ âm đạo là một kỹ thuật cực kì khó. Điều kỳ lạ chính là nếu hung thủ chỉ muốn kéo đại tràng ra thì cách mổ bụng và cho tay vào từ hậu môn đơn giản hơn nhiều, đây cũng là cách moi ruột phổ biến mà người bình thường đều biết.” Anh ngược mắt nhìn đám mây đen đang chậm chạp tan dần, cổ quên đi nỗi khó chịu trong lòng, lơ đãng tiếp tục suy luận. “Vì vậy, tôi cho rằng âm đạo là điều kiện tất yếu của hung thủ.”

“Điều kiện tất yếu?”

“Nói đơn giản thì hung thủ cảm thấy đại tràng nhất định phải lòi ra từ âm đạo.” Anh thoáng nhướn chân mày, bỏ bàn tay trái vừa cho vào túi áo ra, mở càn gạt nước. “Như chúng ta đều biết, trong trường hợp bình thường, không thể lòi đại tràng từ âm đạo, trừ phi hung thủ muốn lòi thứ gì đó tương tự ra theo cách thức này.”

Hồ Thái Phong nghiêng người dừng phải công tắc càn gạt nước, trong đầu nảy ra đáp án: “Dây rốn?”.

Tần Sâm khẽ gật đầu khẳng định, còn thông qua sự vận hành của càn gạt nước để phán đoán mưa rơi.

“Khi phụ nữ sinh nở, có nhiều thai nhi bị dây rốn quấn cổ dẫn đến ngạt thở mà chết.” Hai giây sau, anh mới thu hồi ánh mắt, khẽ hất cằm về phía tấm hình trong tay Hồ Thái Phong, hỏi ngược lại. “Khá giống, đúng không?”

Ông cụp mắt xem kỹ tấm hình kia, lẳng lặng thờ dài. Đúng là rất giống.

“Nhưng nếu như vậy...” Một nghi vấn khác lại lóe lên trong đầu ông. “... Người chết không phải mang vai trò người mẹ sao? Dù sao ‘dây rốn’ cũng từ trong thân thể người mẹ...”

“Kẻ đáng chết là người mẹ.” Tần Sâm lẩm bẩm ngắt lời ông. “Đây chính là ý nghĩ của hung thủ.”

“Nói cách khác, hung thủ đang trừng phạt ‘người mẹ’ ư? Bởi vì ‘đứa con’ không đáng chết, mà là ‘người mẹ’ à?”

“Ông nói đúng một ý: đối phương cho rằng kẻ đáng chết không phải ‘đứa con’ mà là ‘người mẹ’.” Anh bỏ bàn tay trái lạnh lạnh vào túi áo, nhìn những hạt mưa li ti đan vào nhau như màn tơ bay phát phơ trên tấm kính chắn gió, vẻ mặt thản nhiên như lúc đầu. “Nhưng thay vì nói thủ phạm đang trừng phạt người mẹ, chi bằng nói kẻ đó đang tự trừng phạt ‘chính mình’.”

Anh nói rất vắn tắt nhưng đủ khiến Hồ Thái Phong sáng tỏ.

“Tôi hiểu rồi.” Ông cảm thấy té bào toàn thân đều đang giần giật vì hưng phấn. “Trong lúc hung thủ sinh nở, đứa con vì bị dây rốn quấn cổ dẫn đến ngạt thở mà chết. Cô ta bị sốc nặng mà phát bệnh tâm thần, cho rằng đứa bé chết là do lỗi của mình... Cho nên cô ta giết những ‘người mẹ’ này, quần dây rốn lên cổ họ, như vậy, họ có thể chết thay con của cô ta.”

Giọng ông bất giác cất cao lên quãng tám, sống lưng cũng tự nhiên thẳng tắp, mặt đỏ gay. “Thảo nào... Thảo nào phải đáng ghét nạn nhân trước rồi mới siết chết họ, hơn nữa không phát hiện ra dấu vết xâm hại tình dục trên người nạn nhân... Bởi hung thủ là phụ nữ, dù đối thủ chỉ là mấy cô bé nhưng cô ta không thể chắc chắn vừa chế ngự vừa siết chết họ được... Trời ạ, vừa rồi cậu còn lừa tôi, nói cậu không nghĩ rằng hung thủ là một người phụ nữ.”

“Xin lỗi, tôi nghĩ tôi cần chỉnh lại từ ngữ của ông: Tôi không hề ‘lừa’ ông.” Độ cong nơi khóe môi anh nhạt đi, biểu cảm tựa như vừa hoàn thành một cuộc giao dịch không công bằng với bọn cướp. “Tôi đã nói việc phác họa chân dung tội phạm không hẳn là khoa học chân chính, xác suất xảy ra sai sót rất cao, nhất là bản phác họa chủ quan của một người. Tôi luôn chủ trương nói chuyện dựa trên bằng chứng, nên trong trường hợp không có bằng chứng, suy luận của cá nhân tôi chỉ là đoán mò thôi.”

“Nhưng những suy luận vừa cậu vừa rồi rất xuất sắc.” Hiển nhiên Hồ Thái Phong không hiểu được nguyên nhân vì sao anh lại cực kỳ không vui.

“Nói thật, tôi không cho là vậy.” Tần Sâm gơ tay trái lên thoáng nhìn thời gian trên đồng hồ, nói cực nhanh. “Nếu có thể, tôi vẫn muốn được đến hiện trường xem thử. Nhưng bây giờ, ông không còn cơ hội hỏi hặn nữa rồi. Tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Tay trái mang theo tập hồ sơ tiện tay cầm lên xe khi này, tay phải đặt trên tay nắm cửa xe, anh bỏ lại một câu. “Hi vọng ông có thể điều tra suôn sẻ.”

“Ồ, chờ một chút.” Hồ Thái Phong một tay rút điện thoại di động, một tay vội vàng kéo anh lại. “Có chuyện gì gấp chứ? Tôi còn định mời cậu một bữa... Chờ tôi giao nhiệm vụ cho cấp dưới, lát nữa mời cậu đi ăn nhé?”

“Tôi xin nhận ý tốt của ông, nhưng đây chỉ là việc còn con thôi, đừng khách sáo như vậy.” Anh khẽ tránh khỏi bàn tay định giữ mình lại, nhả nhận từ chối. “Tôi phải về nhà đúng giờ, nếu không Tần Sâm số 652 sẽ kêu gào đòi ăn, còn Tần Sâm số 653 đến số 662 cũng sẽ phải nhịn đói mất.” Nói đến đây, anh khẽ cười vui vẻ, dường như rất hài lòng với cách dùng từ của mình. “Tôi là người chịu trách nhiệm lo liệu thức ăn cho cả đại gia đình chúng nó.”

“Ặc, đó là gì vậy?” Hồ Thái Phong không khỏi sùng sốt, cứ ngỡ mình đã nghe lầm. “Tần Sâm số bao nhiêu cơ?”

“Chuột bạch.” Mở cửa xe, bước ra khỏi không gian bí bách, Tần Sâm nghiêng người, hào phóng tiết lộ cho ông biết. “Chuyên ngành của chúng tôi

thường cần dùng đến chúng trong thí nghiệm.”

“Cho nên cậu đặt tên cho lũ chuột làm thí nghiệm theo tên mình à?” Thấy anh đóng cửa xe lại, Hồ Thái Phong vội vàng hạ kính xuống, thò đầu nhìn ra, không giấu nổi vẻ kinh ngạc hiện rõ ràng trên gương mặt mình. “Còn đánh số thứ tự nữa cơ à?”

Tần Sâm lịch sự gật đầu với ông, trả lời một cách tự nhiên: “Để phòng một ngày nào đó thí nghiệm chúng tham gia có đóng góp cho khoa học, dù đám sinh viên đời sau có lười học thuộc tên người thí nghiệm hay tên công trình thí nghiệm thì cũng sẽ không quên được người như tôi đây”.

Sau đó, anh khom người chào “Tạm biệt” rồi quay đi, bước chân thong thả gẫm lên lớp lá vàng phủ đầy mặt đất giữa màn mưa lất phất. Vai áo nhanh chóng chuyển sang màu xám đậm vì ngấm nước mưa nhưng không hề ảnh hưởng đến bước chân vững chãi của anh.

Hồ Thái Phong há hốc miệng nhìn bóng lưng anh xa dần, hồi lâu mới hoàn hồn lại, dăm chiêu gạt gù: “Thông minh thật”. Dường như chưa đủ, ông lại lẩm bẩm lặp lại: “Thông minh thật đấy!”

Ông lắc đầu cười xòa, nâng cửa xe lên rồi liên lạc cho cấp dưới tiến hành vòng điều tra mới. Lúc này, ông không hề ngờ rằng phiền phức thật sự còn nằm ở phía sau.

Tần Sâm đang bước đi trong cơn mưa phùn buốt giá, nheo mắt lắng nghe tiếng lá sột soạt dưới chân, mím môi kéo kín cổ áo, trong đầu thoáng hiện lên vài tấm ảnh hiện trường vụ án thứ hai. Anh biết, vụ án này không hề đơn giản.

Con mưa dầm kéo dài tròn một tuần lễ.

***

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Mở đầu (2)

Type: Lily Nguyen

Một tuần sau khi Hồ Thái Phong đến đại học A nhờ Tần Sâm phân tích vụ án, anh lại gặp ông ta ở trước cửa nhà mình.

Tần Sâm một tay cầm ô, tay kia ném túi rác vào thùng rác công cộng đặt ở cuối hành lang, từ xa đã nhìn thấy chiếc xe màu đen chạy như bay đến, cuối cùng dừng sát trước mặt mình. Anh thân nhiên bỏ tay vào túi quần, không hề rời bước. Qua màn mưa như trút nước, anh nhìn cửa sổ bên ghế lái chiếc xe kia từ từ hạ xuống, khuôn mặt Hồ Thái Phong mơ hồ trong mưa.

“Giáo sư Tần, chúng tôi tìm được nhóm nghi phạm thật sự rồi.” Bởi vì tiếng mưa quá lớn, ông buộc phải cất cao giọng. “Kẻ đồng phạm đang uy hiếp tính mạng hung thủ, hẳn yêu cầu được gặp cậu.”

Những giọt mưa nặng hạt rơi lộp bộp trên chiếc ô cứng cáp, Tần Sâm lẳng lặng quan sát vẻ mặt Hồ Thái Phong, sau giây lát mới im lặng bước vòng qua chiếc xe, sang bên ghế lái phụ, cụp ô lại, mở cửa xe rồi khom người chui vào. Nhiệt độ trong xe không ấm hơn bên ngoài là bao, anh đặt chiếc ô bên chân, cài dây an toàn, phúi giọt mưa còn dính trên bả vai và cánh tay, nhẹ nhàng hít mũi. Trong nhà ẩm áp nên khi ra ngoài trong chốc lát, anh không mang thêm áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len rộng màu vàng nhạt bên ngoài áo sơ mi, trong khá phong phanh. May mà cơ thể anh luôn khỏe mạnh, không đến nỗi moi dính vài hạt mưa đông giữa tháng Mười hai phương Nam đã đổ bệnh.

Chuyện quá khẩn cấp, Hồ Thái Phong không rảnh để ý đến cách ăn mặc của anh, đập chân ga lao đi vun vút, tranh thủ thời gian đi đường tóm tắt qua về những vấn đề quan trọng cần chú ý: “Nghe này, lát nữa cậu cần đối thoại với hắn...”.

“Tôi từng có kinh nghiệm thương thuyết với nghi phạm, biết vài kỹ năng cơ bản, ông không cần lo lắng.” Tần Sâm phúi nhẹ giọt nước dính trên tóc, nhướn mày nhìn khuôn mặt nặng nề của ông qua kính chiếu hậu. “Hắn là người quen của ông à?”

Hồ Thái Phong kinh ngạc quay đầu nhìn anh, suýt nữa tuột tay lái: “Sao cậu biết?”.

“Có thể đoán ra được qua vẻ mặt và ngữ điệu của ông.” Tần Sâm gạt cánh đảo gió của máy điều hòa. “Có lẽ còn là đồng nghiệp nữa, đúng không?”

Hồ Thái Phong cảm thấy khó tin, nhưng không dám lơ là khi đang lái xe lúc trời mưa, đành chăm chú nhìn con đường phía trước, đồng thời hỏi lại: “Cậu đoán ra cả điều này nữa à?”.

“Manh mối tại nơi phi tang xác chết quá ít, khả năng phân trình sát này không thể tự học hỏi qua ba lần ‘bóc lịch’ được, phần lớn là tư duy ngược lại thủ thuật điều tra.” Chính cánh đảo gió điều hòa đến góc độ thích hợp, Tần Sâm quay mặt sang hướng cửa sổ xe lạnh lạnh, tránh hơi nóng thịnh thoảng phả vào mặt khi chiếc xe chao đảo.

Hồ Thái Phong không khỏi thở dài.

“Một năm trước, chúng tôi vẫn còn là đồng nghiệp. Phương Quốc Hoa đã làm cảnh sát hình sự mười mấy năm rồi. Tưởng Hân Duyệt – vợ của anh ta – là bác sĩ phụ sản. Một năm trước, có hai tên tội phạm mãn hạn tù đã trả thù lão Phương bằng cách bắt cóc Tưởng Hân Duyệt đang mang thai tám tháng. Lão Phương dẫn theo người đi thương thuyết thì trúng đạn. Thai phụ bị kích động nên sinh non, không ngờ đứa bé còn bị dây rốn quấn cổ, cuối cùng vừa sinh ra đã tắt thở. Về sau, lão Phương được cấp cứu thành công, nhưng Tưởng Hân Duyệt lại phát điên. Anh ta muốn dành thời gian chăm sóc vợ nên xin từ chức.”

Tần Sâm chăm chú nhìn con phố đang vun vút lùi về sau, khẽ “ừm” một tiếng chứng tỏ mình vẫn đang nghiêm túc lắng nghe. “Nếu tôi đoán không nhầm, thời gian xảy ra vụ án đầu tiên là vào một năm trước, khi cô ta vừa mới sinh, đúng không?”

“Đúng vậy.” Hồ Thái Phong gật đầu xác nhận, mím môi nói tiếp. “Giáo sư Tần, tôi đã từng nói chuyện với anh ta. Theo tôi biết, lão Phương... Phương Quốc Hoa là cảnh sát tốt, cũng là người rất chính trực. Nếu không phải rơi vào tình cảnh vạn bất đắc dĩ, tôi tin anh ta sẽ không đi đến bước đường này đâu. Tuy anh ta khẳng khái đòi gặp cậu... Nhưng cá nhân tôi cho rằng Phương Quốc Hoa không hề muốn làm hại cậu. Nhất định anh ta có lý do gì đó không thể nói cho chúng tôi biết.”

Ông ngáp ngừng rồi nhấn mạnh. “Nhưng bất kể thế nào, tôi vẫn phải nhắc nhở cậu cần hết sức cẩn thận, đừng lo là cảnh giác. Hiện tại, Phương Quốc Hoa dẫn theo con tin từ thủ ở kho hàng siêu thị, trong tay có súng, đã giằng co với người của chúng tôi suốt bốn giờ rồi. Tổ trọng án số Hai sẽ lên vào mai phục xung quanh kho hàng, trong trường hợp cần thiết sẽ bắn hạ bắn hạ anh ta, đảm bảo an toàn cho cậu và Tưởng Hân Duyệt.”

Hồ Thái Phong vốn tưởng Tần Sâm sẽ tiếp lời ngay tức thì nên im lặng đợi một lúc, đến khi nhận ra anh không hề có chút phản ứng nào mới ngoảnh sang hỏi lại: “Giáo sư Tần, cậu đang nghe đây chứ?”

Tần Sâm hơi nghiêng mặt thần thờ nhìn ra cửa sổ, nghe thấy câu hỏi của ông mới hoàn hồn, đôi mắt đen láy nhìn về phía ông, giọng nói chân thành hiếm có: “Xin lỗi, khi này tôi mãi nghĩ chuyện khác”, sau đó bổ sung: “Tôi nghe thấy rồi. Thật ra không cần căng thẳng quá đâu, tôi biết đại khái lý do vì sao Phương Quốc Hoa muốn gặp tôi rồi”.

Hồ Thái Phong vừa định lặp lại mấy lời lúc nãy liền bị câu nói này của anh chặn họng. Ông hé miệng, không khỏi bắt đầu suy nghĩ: Nếu mình hỏi: “Sao cậu biết?”, liệu có ngu xuẩn quá không nhỉ?

Mười phút sau, đúng mười giờ sáng, họ đến nơi. Siêu thị này nằm ở một giao lộ ngoại thành. Cảnh sát đã kịp thời phong tỏa con đường, có vài chiếc xe công vụ bao vây xung quanh, mấy viên cảnh sát mặc thường phục tập trung ở bên cạnh dây cách ly, lo lắng đi qua đi lại. Hồ Thái Phong vừa xuống xe liền có nhân viên tiến đến che ô cho ông. Còn Tần Sâm thì mở cửa xe bước thẳng vào màn mưa, nhanh chóng tiến về phía ông rồi đi đến kho hàng phía sau siêu thị. Anh bước đi rất nhanh, Hồ Thái Phong vốn tác phong như vũ bão cũng sớm bị bỏ lại phía sau.

Phó đội trưởng Đội Cảnh sát Hình sự và lính của mình đang phục kích ngoài kho hàng, nhìn thấy họ liền mở cửa xe nhảy xuống chào: “Cục trưởng Hồ!”.

“Tình hình thế nào?” Hồ Thái Phong kéo Tần Sâm, vẫy tay ra hiệu viên cảnh sát phía sau đưa ô cho anh.

Tần Sâm nhìn quanh một lượt, đảo qua từng gương mặt cảnh sát ở đây, sau đó cởi chiếc áo len ướt sũng ra rồi lẳng lặng lắc đầu cho giọt nước mưa đọng trên tóc.

“Mọi người vẫn còn ở bên trong. Đội trưởng Lưu đã khuyên nhủ hết lời nhưng anh ta vẫn khẳng khái đòi gặp Giáo sư Tần.” Phó đội trưởng báo cáo tình hình một lượt, mau chóng chú ý đến Tần Sâm ở bên cạnh Hồ Thái Phong: “Vị này là Giáo Sư Tần à?”.

Song vị giáo sư trẻ tuổi này lại ngoảnh mặt phớt lờ câu hỏi của anh ta, còn thuận tay nhét chiếc áo len ướt sũng vào ngực Hồ Thái Phong, quăng lại một câu: “Nói cho anh ta biết tôi đang vào”, rồi lướt qua Phó đội trưởng, sải bước về phía cửa kho hàng.

“Ôi, chờ đã...” Phó đội trưởng giật mình, quay người định kéo anh lại nhưng đã muộn, chỉ đành kinh ngạc nhìn Hồ Thái Phong. “Cứ... Cứ để anh ta đi vào như thế à?”

“Cậu ta biết nên làm thế nào.” Hồ Thái Phong nhét chiếc áo len của Tần Sâm vào ngực Phó đội trưởng. Không buồn để tâm đến con người đang rối rắm kia, hít sâu một hơi rồi dặn dò: “Báo cho lão Lưu và tổ Hai chuẩn bị sẵn sàng theo kế hoạch ban đầu”.

Trong lúc cảnh sát bố trí ở bên ngoài, Phương Quốc Hoa cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ ở bên trong. Anh ta ẩn núp giữa hai kệ hàng, tựa lưng vào vách tường, lạnh lẽo, trong ngực ôm người vợ đang ngủ say, tất cả áo xống đều đắp lên người cô ấy. Một giờ trước, anh ta đã tìm cho cô ấy một liều thuốc an thần, như vậy có thể đảm bảo cô ấy không sợ hãi khi bị chĩa họng súng vào huyết thái dương. Trong kho hàng có không ít túi hút ẩm, cũng không ướt lạnh như bên ngoài, nhưng chung quy vẫn lạnh đến mức khiến anh ta run lên cầm cập.

Anh ta nắm rõ chiến thuật của cảnh sát, biết giờ này chắc chắn họ đã mai phục xung quanh mình rồi, không chừng còn âm thầm quan sát từng hành động của anh ta từ một nơi nào đó, có khi một họng súng đen ngòm đang ngắm ngay trán anh ta, chuẩn bị kết thúc sinh mạng này bất cứ lúc nào cũng nên. Ánh sáng mờ tối và tầm nhìn bị nhiều chướng ngại vật ngăn trở, đây là ưu thế duy nhất của anh ta. Thời gian đối đầu càng kéo dài, hơi thở của anh ta càng nặng nề. Chốc chốc anh ta lại hôn lên đỉnh đầu người vợ đang bất tỉnh của mình để tự xoa dịu tâm trạng, để bàn tay đang cầm súng không còn run rẩy nữa.

Hai chân Phương Quốc Hoa đã tê dại, anh ta khẽ liếm đôi môi khô khốc, dần dần mất đi khái niệm về thời gian. Bỗng phía trước vang lên tiếng bước chân khe khẽ, anh ta lập tức gồng người tiến vào trạng thái sẵn sàng, tay trái kè dao găm vào cằm vợ mình, tay phải chĩa khẩu súng về hướng phát ra tiếng bước chân: “Là ai?”.

“Phương Quốc Hoa phải không?” Một giọng nam xa lạ đáp lại anh ta, tiếp theo là một bóng người xuất hiện tại đầu kia kệ hàng. “Tôi là Tần Sâm.”

Phương Quốc Hoa quan sát đánh giá Tần Sâm. Người đàn ông toàn thân ướt đẫm kia chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, chiều cao vừa tầm, dáng người thẳng tắp, tay chân cân đối rắn chắc, khuôn mặt sắc nét hơn so với người Á Đông, nhất là hốc mắt trũng sâu bên dưới xương chân mày nhô cao, để lại một vệt tối màu dưới ánh đèn vàng nơi đỉnh đầu rọi xuống, trong đôi mắt đen láy như gợn lên ánh sáng.

“Như anh thấy, tôi không mang vũ khí.” Anh giơ tay lên, chậm chậm xoay người để Phương Quốc Hoa thấy rõ mình hoàn toàn vô hại. Thực ra, anh không nhất thiết phải làm vậy, vì quần áo trên người đã bị nước mưa ướt sũng, hoàn toàn không che giấu được bất cứ thứ gì bên trong.

“Nghe nói cậu là người đã giúp Cục trưởng Hồ phá được vụ án này.” Phương Quốc Hoa không hề lơ là cảnh giác, khẩu súng và ánh mắt vẫn chĩa thẳng về phía anh, đồng thời không ngừng lưu ý động tĩnh xung quanh. “Trước đây, tôi từng nghe nói về cậu, người Mỹ gốc Hoa, ở nước ngoài được mệnh danh là ‘thiên tài phá án’.”

Tần Sâm bậm môi, nghiêng đầu cân nhắc, dường như cảm thấy bất đắc dĩ: “Nực cười là lần này, tôi chỉ phân tích tâm lý tội phạm để thu nhỏ phạm vi điều tra thay Cục trưởng Hồ mà thôi”. Anh vẫn giơ hai tay, ánh mắt chuyển về phía thùng hàng đặt bên cạnh rồi lại nhìn thoáng qua Phương Quốc Hoa. “Tôi ngồi xuống được không? Chỗ này lạnh hơn tôi tưởng nhiều.”

Đối phương không tỏ ý kiến nên anh xem như đã ngầm đồng ý, liền quay người ngồi xuống thùng giấy, hai bàn tay đan chéo, ma sát vào cánh tay để sưởi ấm.

Phương Quốc Hoa cẩn thận chú ý từng cử chỉ của anh, đột nhiên cảm thấy vô cùng kỳ quái. Người đàn ông này không hề lo lắng, tay chân vẫn rất linh hoạt, ánh mắt trầm tĩnh, cơ mặt thư giãn, đôi mắt đen chìm trong bóng tối không hề có chút biểu hiện sợ hãi hay lo âu. Ngoại trừ phản ứng bị lạnh ra thì từ đầu đến cuối không bộc lộ bất kỳ tâm trạng nào. Kỳ lạ, kỳ lạ hết sức!

“Cậu không sợ tôi?” Cảm giác quái lạ này khiến Phương Quốc Hoa như ngồi trên bàn chông, anh ta nhìn xoáy vào Tần Sâm, cất giọng khàn đặc khẳng định: “... Cũng không sợ khẩu súng trên tay tôi”.

Tần Sâm còn đang chà xát cánh tay để làm nóng cơ thể một cách tự nhiên, nghe thấy vậy liền hé môi, ngoảnh đầu nhìn về phía Phương Quốc Hoa, điềm nhiên trả lời: “Có thể nói thế này, bởi vì tôi cho rằng anh không hề có ý định giết tôi”.

“Tại sao?”

“Tất cả phản ứng cơ thể của anh đều nói cho tôi biết sự thật này.” Anh giơ một tay ra dấu trên người Phương Quốc Hoa, nghiêm túc hỏi: “Biết Khoa học Thần kinh* không? Đây là một lĩnh vực rất thú vị, tôi đã từng được tiếp xúc nhiều lần”.

*Khoa học Thần kinh hay còn gọi là Sinh lý học Thần kinh, là một phân ngành khoa học của Sinh lý học, có vai trò nghiên cứu các chức năng của hệ thần kinh trung ương. Nó liên quan chặt chẽ với Sinh học Thần kinh, Tâm lý học, Thần kinh học, Sinh lý học Thần kinh Lâm sàng, Điện sinh lý học, Hoạt động Thần kinh cấp cao, Giải phẫu học Thần kinh, Khoa học Nhận thức và các chuyên ngành khoa học về não khác.

“Trùng hợp với Vi biểu lộ* à?”

*Vi biểu lộ hay micro-expression là những biểu cảm thoáng qua trên gương mặt chỉ trong 1/25 đến 1/15 giây, biểu hiện cảm xúc thật sự của người nhận thông tin. Không giống biểu cảm bình thường, vi biểu lộ rất khó và gần như không thể không chế. Bởi vì chỉ là thoáng qua nên không dễ để nhận ra vi biểu lộ của người khác, chỉ có 1% số người nhận ra vi biểu lộ khi chưa trải qua luyện tập.

“Nếu anh muốn hiểu như vậy cũng được.” Anh lại chà xát cánh tay, ánh mắt tình cờ rơi trên khuôn mặt Tưởng Hân Duyệt đang ngủ mê man, sau đó hơi ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt Phương Quốc Hoa, rồi thoáng lướt qua hòng súng đen ngòm kia.

Bởi hành động này, Phương Quốc Hoa đã thấy rõ đôi mắt đen trong hốc mắt trũng sâu của anh khi chúng lộ ra dưới ánh sáng. Đó là một đôi mắt đẹp nhưng nhuộm màu u buồn, trắng đen rõ ràng, lông mi dày và dài, bởi vì hai hàng mày cau chặt nên càng lộ vẻ thâm trầm. Dường như đôi đồng tử đen láy sâu thẳm ấy không thời khắc nào không lộ vẻ đăm chiêu, khiến người ta rất khó nắm bắt.

Phương Quốc Hoa còn nhận ra anh là một người đàn ông điển trai nữa. Mà người đàn ông này đang nhìn anh ta với ánh mắt thản nhiên rồi cất lời: “Ngoài ra, tôi cũng biết anh định giết vợ mình trước, sau đó tự sát hoặc tự tử”.

Phương Quốc Hoa chột sững lại, cơ ngón tay nắm chặt khẩu súng, im lặng thoáng chốc.

“Tôi đã cố gắng ngăn cản cô ấy, nhưng vẫn không thể trông coi sát sao được.” Một lúc lâu sau, ánh mắt Phương Quốc Hoa chuyển về phía người vợ trong lòng mình, những run rẩy nhỏ bé vì ấn tượng bấy lâu bỗng trở nên kịch liệt. “Cũng tại tôi mà cô ấy trở thành thế này. Dù cô ấy giết người nhưng lỗi lầm là do tôi hết. Tôi muốn chết thay cô ấy, nhưng tôi không thể để mặc cô ấy tiếp tục phạm sai lầm hay để họ nhốt cô ấy vào bệnh viện tâm thần được. Kiểu điều trị giật điện rất vô nhân đạo, như vậy chẳng khác nào đang hành hạ cô ấy cả. Cho nên cách tốt nhất bây giờ chính là tôi và cô ấy cùng chết, dùng việc này để chuộc tội.” Lúc anh ta hướng ánh mắt về phía Tần Sâm, mu bàn tay cầm súng đã nổi chằng chịt gân xanh, có lẽ chính anh ta cũng không nhận ra hốc mắt mình đã hoen đỏ. “Tôi không còn lựa chọn nào khác.”

Tần Sâm nhìn chằm chằm Phương Quốc Hoa, không nói một lời, ánh mắt sắc bén chột dụi đi.

“Như vậy, anh định trấn trời điều gì với tôi?” Anh không xoa tay nữa, thoải mái tựa lưng vào kệ hàng phía sau, cánh tay tự nhiên đặt lên bắp đùi, rũ mắt

nhìn xuống mười ngón tay đan vào nhau theo thói quen, ánh mắt chậm chạp lướt qua những vết chai trên khớp xương, từ tốn nói tiếp. “Nếu có liên quan đến tên tội phạm bắt chước cách gây án trong vụ án thứ hai thì tôi sẵn lòng lắng nghe.”

“Cậu biết có kẻ bắt chước ư?” Phương Quốc Hoa hơi thẳng người dậy. “Vậy tại sao không...”

“Giống với lý do anh yêu cầu được nói chuyện với tôi: không muốn bứt dây động rừng.” Tần Sâm buồn chán xoa hai ngón tay cái vào nhau. “Bởi vì chúng ta đều biết tên tội phạm bắt chước kia đang nằm trong Tổ chuyên án.”

Giọng anh đều đều, âm lượng vừa đủ để cả hai người nghe rõ. Phương Quốc Hoa cảm thấy não mình như căng ra. Anh ta nín thở, hạ giọng thật khẽ, đảm bảo chỉ họ mới nghe rõ tiếng của đối phương: “Trước khi cảnh sát kết án sẽ không công bố vụ án, mà chỉ tiết vụ án cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài, chỉ có người trong Tổ chuyên án và nhân viên ngoài biên chế được mời tới hỗ trợ – kiểu như anh – biết thôi. Cho nên tôi đoán tên tội phạm bắt chước kia đang ở trong Tổ chuyên án.” Thoáng ngập ngừng giây lát, cuối cùng anh ta vẫn không nhìn được hỏi anh: “Làm sao cậu biết được?”

Tần Sâm cong ngón cái bên này búng vào ngón cái bên kia, như đang đắm chìm trong trò chơi trẻ con của mình, nhưng hình ảnh hiện trường vụ án thứ hai đã sớm hiện rõ trong đầu anh.

“Ban đầu, tôi không chắc chắn lắm, chỉ cảm thấy báo cáo khám nghiệm tử thi và ảnh hiện trường thứ hai hơi lạ thôi.” Anh nói như đang tự lẩm bẩm, thậm chí giọng điệu còn toát lên chút tán thưởng khó hiểu. “Đến ngày hôm qua, khi lệnh phong tỏa hiện trường bị hủy, tôi mới có cơ hội đi xem. Phải nói rằng phương pháp phân trình sát của anh và tên tội phạm bắt chước này hoàn toàn khác nhau, thể hiện chủ yếu ở cách lựa chọn nơi phi tang thi thể và phương pháp xóa sạch chứng cứ.”

Phương Quốc Hoa nhướn mày: “Nói vậy thì chắc hẳn cậu đã biết là ai rồi?”

“Phải nói là tôi đã xác định được nghi phạm nhưng chưa có chứng cứ đầy đủ.” Tần Sâm ung dung đáp lại, duỗi hai bàn tay đang chồng lên nhau, chống đầu gối từ từ đứng dậy, bước về phía Phương Quốc Hoa. “Bây giờ nói về vấn đề của anh trước đã, Phương Quốc Hoa! Tôi quen một luật sư rất giỏi, nếu vợ chồng anh cần, đến lúc đó, anh ấy có thể ra tòa biện hộ cho hai người.”

Đôi mắt anh lại ẩn sâu dưới bóng của xương chân mày, hai tay bỏ vào túi quần ướt sũng một cách tự nhiên, rõ ràng anh vẫn đứng ở vị trí cũ nhưng giờ khắc này lại có vẻ cao lớn hơn; ừ ban đầu. “Có lẽ hai người sẽ không tránh khỏi cảnh tù tội, nhưng áp lực và nỗi đau khổ đang dấn vật nội tâm sẽ được giảm bớt phần nào. Sau đó, vợ chồng anh có thể bắt đầu lại. Tôi sẽ giúp hai người đến Hong Kong. Phương pháp điều trị nơi đó khoa học và nhẹ nhàng hơn, không cực đoan như ở đây.”

Đây là ảnh hưởng bởi hiệu ứng thị giác ư? Phương Quốc Hoa muốn lùi về phía sau theo bản năng, nhưng phát hiện gót chân mình đã kề sát chân tường rồi, không còn đường lui nữa. Anh ta tự nhủ mình thật sự không nên xem thường một chuyên gia Tâm lý học.

“Cậu cho rằng chúng tôi có thể bắt đầu lại...” Anh ta cảm thấy sợi dây cung đang bị căng đến cực hạn trong lòng mình sắp sửa đứt lìa, vẫn không cam lòng cắn môi dưới, ấn đường cau chặt vì đau khổ, khóe môi nhếch lên một nụ cười châm chọc. “...Sau khi đã gây ra tất cả những chuyện này ư?”

Anh ta biết giờ phút này, nhất định trông mình rất tuyệt vọng, cảm xúc tiêu cực ấy không tài nào có thể diễn tả thành lời.

“Thực ra tôi không thể chắc chắn, nhưng tôi nghĩ rằng anh nên cho mình một cơ hội.” Tần Sâm bình thản nhìn Phương Quốc Hoa, điềm nhiên như thể không hề trông thấy nỗi tuyệt vọng nơi đáy mắt anh ta. “Cũng nên cho người anh yêu một cơ hội... Tôi nói là lúc cô ấy tỉnh táo.”

“Phương Quốc Hoa bị những giọt lệ làm nhòa đi tầm nhìn trước mắt, cũng vì thế mà hình ảnh người đàn ông phía trước vàng trở nên mơ hồ.

“Trong tình trạng cô ấy tỉnh táo và có khả năng đưa ra lựa chọn, sao anh biết cô ấy sẽ không cố gắng vì anh?” Phương Quốc Hoa chỉ còn nghe thấy câu hỏi của Tần Sâm vang lên trong bóng tối nhập nhòa. “Hai người rất yêu thương nhau, chắc hẳn anh biết rõ điều này hơn bất cứ ai.”

Đúng vậy, anh ta biết rõ hơn bất cứ ai. Giọt nước mắt nóng hổi trào khỏi hốc mắt, cuối cùng, anh ta đã thấy rõ Tần Sâm lần nữa. Khẩu súng từ từ tuột khỏi năm ngón tay rồi rơi xuống, anh ta đưa tay ôm kín mặt mình.

Mười giờ hai mươi bảy phút sáng, một mình Phương Quốc Hoa đi ra khỏi kho hàng, giờ cao hai tay trống không. Nhanh chóng có cảnh sát hình sự lao đến còng tay anh ta ra đằng sau. Cùng lúc đó, cảnh sát mai phục trong kho hàng đỡ Tưởng Hân Duyệt vẫn còn ngủ mê man ra ngoài.

Hồ Thái Phong nhanh chóng tiến vào kho hàng đầu tiên, tìm thấy Tần Sâm đang yêu cầu một cảnh sát hình sự đưa áo khoác cho mình.

“Cậu ổn không?” Hồ Thái Phong vội vàng đi đến trước mặt anh, nắm bả vai anh nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra một lượt, muốn xác nhận anh không hề hấn gì.

“Rất tốt, ngoại trừ hơi lạnh.” Tần Sâm thờ ơ đáp, đưa tay cầm lấy áo khoác mà người cảnh sát hình sự kia cởi ra cho mượn, không hề khách sáo xỏ tay vào rồi kéo khóa.

Thấy tinh thần anh đã thoải mái hơn, cuối cùng Hồ Thái Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhớ ra, ghé lại hỏi nhỏ: “Hai người đã nói những gì thế?”

“Chút nữa lấy lời khai sẽ biết.” Tần Sâm hà hơi vào lòng bàn tay rồi chà xát, chẳng buồn che giấu thái độ qua loa có lệ của mình. “Đâu phải là chuyện quan trọng gì.”

Không phải chuyện quang trọng gì là sao? Hồ Thái Phong ngờ vực nhìn anh nhưng không tiếp tục truy vấn nữa.

May mắn là không lâu sau, lời khai của Tần Sâm đã trả lời cho câu hỏi của Hồ Thái Phong. Anh chỉ phân tích tâm lý phạm tội của Trương Hàn Duyệt và Phương Quốc Hoa, sau đó đánh vỡ phòng tuyến tâm lý của anh ta, cuối cùng chiêu hàng thành công.

Thế là vụ án rừng rậm đã kết thúc viên mãn. Tuy không một ai vui vẻ nổi khi biết viên cảnh sát kỳ cựu trở thành tội phạm, nhưng Tổ chuyên án vẫn tổ chức một bữa ăn nho nhỏ ngay tối hôm đó thay cho buổi tiệc mừng công như thường lệ. Đáng tiếc, Tần Sâm là người có công lớn nhất lại từ chối lời mời của họ, bảo buổi tối mình còn phải giảng bài cho nghiên cứu sinh rồi lịch sự rời đi.

***

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-3: Mở đầu (3)

Bác sĩ pháp y Phùng Triệu Hâm uống ly rượu cho phải phép rồi rời khỏi bữa tiệc từ rất sớm. Cả Cục Cảnh sát thành phố chỉ có mình gã biết cách sử dụng thiết bị xét nghiệm ADN mà Hồ Thái Phong xin trang bị vào nửa năm trước. Vì vậy, kể từ lúc xảy ra vụ án moi ruột thứ hai đến giờ, dưới yêu cầu của Đội trưởng Đội Cảnh sát Hình sự, suốt một tháng nay, gã đã xét nghiệm từng vật chứng thu được từ hiện trường không ngừng không nghỉ, hy vọng có thể tìm được vật lưu lại ADN của hung thủ. Vì vậy lúc này, khi vụ án đã kết thúc, điều gã mong muốn nhất không phải ăn mừng mà là có một giấc ngủ bù đã đời.

Gã lái xe đến nhà, xả vòi sen thư thả tắm nước nóng rồi mới chui vào chăn, nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ. Không giống mấy nam thanh niên độc thân khác, căn nhà một tầng của gã luôn được dọn dẹp gọn gàng, ngăn nắp, thậm chí quanh năm ám mùi thuốc khử trùng. Đêm khuya thanh vắng, ngoại trừ tiếng đồng hồ quả lắc treo tường đung đưa khẽ khàng, căn phòng trống trải này không hề có bất kỳ tiếng động nào khác.

Không giờ mười phút, Phùng Triệu Hâm đang nằm trên giường bỗng mờ choàng mắt ra. Gã không bật đèn mà mò mẫn thay đồ ngủ trong bóng tối, dắt con dao găm trên tủ đầu giường vào thắt lưng, men theo lối đi bản thân vô cùng quen thuộc đến thư phòng, đưa tay lục lọi ngăn kéo thứ hai bên trái chiếc bàn, trong đó có mấy bộ găng tay bác sĩ và hai đôi găng tay da màu đen. Gã với tay lấy một cặp găng tay da, thành thạo đeo vào. Sau đó, gã lấy một hộp diêm từ ngăn kéo thứ ba nhét vào túi quần, thay đôi giày thể thao cỡ lớn hơn chân mình ở phòng bếp. Cuối cùng, gã im hơi lặng tiếng rời khỏi căn nhà theo lối cửa sau.

Góc Đông Nam làng Thành Trung nơi gã ở có một kho lúa bỏ hoang, cách nhà gã khoảng mười lăm phút đi bộ. Người dân quanh đó có thói quen vứt mấy thứ tạp nham và đồ dùng gia đình không dùng nữa ở đây. Có một ngày, không biết ai đó tốt bụng khoá cổng sân kho lại, cho nên dần dần không còn ai đến nữa.

Phùng Triệu Hâm lấy chùm chìa khóa trong túi quần ra, thông thạo mở khóa rồi nhanh chóng bước vào sân trong bóng đêm dày đặc. Gã không quên cẩn thận khóa trái cổng lại, sau đó mới rón rén băng qua mảnh sân, đẩy cửa bước vào nhà kho. Trên sàn nhà rải một lớp cỏ khô thật mỏng, xung quanh chông chát đồ đạc hỗn tạp lộn xộn, mấy chiếc bàn vứt chông chơ ở bốn góc nhà giăng đầy mạng nhện, lấp lờ mờ sáng dưới ánh trăng bàng bạc len lỏi từ bên ngoài cửa sổ.

Phùng Triệu Hâm chậm rãi đi sâu vào nhà kho, dừng chân ở một góc. Cỏ khô ở vị trí này không đọng đầy bụi bặm như xung quanh, có lẽ mới được trải thêm gần đây để che lấp dấu vết gì đó. Gã biết nếu quét sạch đi sẽ phát hiện vết máu rõ ràng đã được gã lau qua nhưng còn chưa sạch hẳn trên nền xi măng. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, nếu muốn xóa sạch hoàn toàn chứng cứ, chỉ còn cách đốt trụi chỗ này.

Gã lấy hộp diêm từ túi quần ra, đang định rút một que châm lửa thì bất thành linh nghe thấy một giọng nói ngay phía sau lưng: “Xem ra chỗ này chính là hiện trường đầu tiên của vụ án thứ hai rồi”.

Phùng Triệu Hâm giật bản mình, vội vã đứng thẳng người, quay lại nhìn về phía phát ra âm thanh, tay phải gã nắm lấy chiếc dao găm bên hông. Trong ánh sáng mờ tối, gã thấy một bóng người đang ngồi trên chiếc bàn gỗ nhỏ cách mình chừng chục mét. Nương theo ánh trăng, Phùng Triệu Hâm thấy rõ dáng vẻ người kia. Đối phương mặc chiếc áo khoác sẫm màu như lặn vào bóng đêm, cổ áo kéo cao che đi một nửa đường nét chiếc cằm cương nghị và anh tuấn, sống mũi vì nhìn ở góc độ hơi nghiêng nên nhô cao trong thấy, hàng mi dày đậm ngược lên để lộ ánh mắt không rõ cảm xúc, chỉ chứa lại những đốm sáng nho nhỏ ẩn hiện nơi đáy mắt. Anh ta ngồi bên mép bàn, hơi khom người, hai bàn tay chông lên nhau đặt giữa hai đầu gối. Nếu không nhờ có làn da trắng trẻo thì gần như anh ta đã bị hòa vào đêm đen rồi.

“Giáo sư Tần!” Phùng Triệu Hâm nhận ra anh trước, tay phải nắm chặt con dao găm giấu sau lưng. “Anh vào bằng cách nào?”

“Vi mưu sinh, tôi từng học qua rất nhiều kỹ năng, trong đó bao gồm mấy mảnh khóa cạy khóa cửa.” Tần Sâm hồ hững lấy ra một thanh sắt mỏng từ túi áo khoác, phe phẩy khoe khoang “công cụ gây án” của mình. Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thử làm thợ mở khóa hay kẻ trộm cả.”

Phùng Triệu Hâm nhếch môi cười lạnh, chiếc bóng lờ mờ trong đêm tối của hắn thoáng lay động, hệt con báo đen nguy hiểm và nhanh nhạy đang thủ thế, nhìn chòng chọc vào con mồi của mình. “Quả nhiên cuộc đối thoại giữa anh và Phương Quốc Hoa không chỉ như trong khẩu cung đã khai.”

“Tôi và Phương tiên sinh có chung suy nghĩ rằng vụ hung án thứ hai do người khác gây ra.” Anh tiện tay vớt thanh sắt kia đi, thần nhiên cất lời như báo cho gã biết dựa vào ánh trăng tối nay có thể đoán được ngày mai trời trong vậy. “Khác ở điểm, Phương tiên sinh chưa xác định được chính xác ai trong Tổ chuyên án mới là tên tội phạm bất chước, còn tôi thì cho rằng chính là anh. Là một bác sĩ pháp y, kỹ thuật phân trình sát của anh mang đậm tính chất nghề nghiệp.”

Anh vừa nói vừa nhìn hai tay của mình, khẽ nhủ mày nghiêm túc, giống như phát hiện ra có thứ gì đó dính ở móng tay vậy. “Vật chất phát hiện ở kẽ móng tay và vết siết, mồ hôi và mô vi lượng có thể để lại trong âm đạo, trên đại tràng, vết bắn ở lông và góc áo... Nếu không phải nghề thấy cảnh sát điều tra hiện trường nói từng người thấy mùi dầu gội đầu trên tóc nạn nhân, thậm chí tôi còn không dám tin anh đã gội đầu cho thi thể nữa đấy!”

Nói đến đây, chân mày giãn ra, Tần Sâm nhảy xuống bàn gỗ, bỏ hai tay vào túi áo, ngẩng đầu nhìn quanh nhà kho. Tuy trên gương mặt anh không hề có lấy một nét cười nhưng biểu cảm hoàn toàn thư thái: “Xử lý tí nữa, đáng tiếc thái độ đối với thi thể thì thua xa vụ án thứ nhất. Nơi này không bị nước mưa xối qua, tôi tin rằng có thể tìm ra không ít chứng cứ có giá trị. Nghe nói mấy tháng trước, Cục trưởng Hồ xin được thiết bị kiểm tra ADN, đáng tiếc chỉ có mình anh biết sử dụng đồ khoa học kỹ thuật này”.

Nói xong, anh mới nhìn thẳng vào khuôn mặt Phùng Triệu Hâm: “Anh cảm thấy sau khi mình bị bắt, cấp trên có phải nhân viên kỹ thuật mới thay thế vị trí của anh không?”.

Gã đã sớm lảng lạng rút ngắn khoảng cách với anh, nhân lúc anh còn đang mải phân tích liền nắm chặt dao găm đâm đến: “Vậy phải xem mày có thể sống sót ra khỏi đây không đấy!”.

Những cảnh sát cùng Tần Sâm lên vào kho hàng vài phút trước đều mai phục trong bóng tối, Đội trưởng thấy thế liền nổ súng nhưng không bắn trúng Phùng Triệu Hâm vì gã hành động quá nhanh. Hồ Thái Phong dẫn cấp dưới vội vàng lao vào, chỉ thấy lưỡi dao sắc bén phản chiếu ánh sáng nhòe qua. Họ chưa kịp phản ứng thì Tần Sâm đã bắt được cổ tay Phùng Triệu Hâm, bẻ ngoặt ra sau, tay trái anh vung thứ gì đó giữa không trung, dứt khoát đập xuống tay gã.

Dao găm rơi xuống đất, sau khi nghe thấy một tiếng “bụp”, Phùng Triệu Hâm cũng gục ngã như dây cung đứt lìa.

Đến khi mọi người chạy đến kiểm tra một lượt, Hồ Thái Phong mới xác định gã bị đánh ngất xỉu. Ông hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn Tần Sâm, định nói gì đó thì đã bí anh cướp lời. “Phản xạ có điều kiện thôi.” Anh chia tay trái trống không ra, nghiêm túc giải thích: “Không phải cố ý muốn cướp công của ông”.

Hồ Thái Phong quỳ một chân xuống đất xem xét, một tay gác lên đầu gối, môi mím chặt, trong lúc nhất thời không biết nên nói lại anh thế nào. Sự chú ý của ông nhanh chóng chuyển sang món đồ trên tay phải Tần Sâm. Đó là một khúc gỗ đen sì, nhìn kỹ giống cây cần tam khúc. Cậu ta luôn dứt thứ này trong túi áo khoác ư?

“Đây là cái gì thế?” Hồ Thái Phong chỉ vào món đồ, hỏi lại như để xác nhận.

Tần Sâm gơ cây côn trong tay phải lên, thần nhiên đáp: “Gậy phòng dê”.

“Gậy phòng dê?” Hồ Thái Phong lặp lại như thể cho rằng mình đã nghe lầm. “Thứ phụ nữ dùng để phòng ngừa mấy tên yêu râu xanh ấy hả?” Tần Sâm hất cằm với ông trong tư thế của kẻ bề trên, ánh mắt tỏ vẻ kiêu ngạo, khó hiểu và có vẻ khinh thường, rõ ràng cho thấy câu nói của ông ngớ ngẩn đến mức nào. “Nghĩa tại mặt chữ.”

Hồ Thái Phong cười lớn, thấy Đội trưởng Đội Cảnh sát Hình sự đã dặn người cùng tay Phùng Triệu Hâm lại mới chống hai đầu gối đứng dậy. Rồi ông chống tay vào eo, nghiêm túc đứng trước mặt vị giáo sư trẻ tuổi, hỏi mà như khẳng định: “Vì vậy, cậu không chỉ lấy tên mình đặt cho chuột bạch thí nghiệm mà còn mang kè kè gậy phòng dê của phụ nữ bên người sao?”.

“Tôi không thấy có sự liên quan logic nào giữa hai chuyện này cả.” Anh thành thạo thu cây côn trở lại trạng thái bình thường, gọn gàng bỏ vào túi áo. Khẽ vỗ chiếc áo dạ, anh tự nhiên giải thích. “Còn tại sao lại dùng cái này thì... vì dễ mang theo, có thể vượt qua cửa kiểm soát, hiển nhiên là vật phòng thân được ưu tiên hàng đầu.”

“Nhưng dù sao nó cũng... dành cho phụ nữ mà?” Ông cố gắng giải thích để Tần Sâm hiểu ngụ ý của mình. Hồ Thái Phong vuốt cằm theo thói quen nhưng chỉ sờ được hàm râu lởm chởm đâm vào tay ran rát. Ông nhủ mày, nhớ mấy ngày trước, sáng sớm trước khi ra cửa, vợ ông còn dặn dò nhớ phải cạo râu, nhưng ông bận bịu quá nên quên bồng mất chuyện này. “Để cho vợ cậu dùng thì hợp lý hơn.”

“Cứ chăm chăm xét nét mấy chuyện không cần thiết như vậy chẳng có ý nghĩa gì đâu, Cục trưởng Hồ à!” Ánh mắt anh như cố ý lại tựa vô tình lướt qua cái cằm lún phún râu của ông ta, khinh thường phản bác: “Còn nữa, vờ à? Tôi còn chưa có vợ”.

“Cũng không có người yêu sao?”

“Tạm thời chưa có.”

“Cậu đã từng này tuổi rồi, nên kiếm một cô vợ đi thôi.”

“Tôi không cho rằng việc tìm bạn đời có liên quan tất yếu đến tuổi tác bản thân.” Hình như Tần Sâm không muốn dây dưa ở đề tài này, liền quay người ung dung bước ra cửa nhà kho, điềm nhiên bày tỏ quan điểm của mình. “Trên phương diện này, dù là đàn ông hay phụ nữ đều bình đẳng như nhau. Dĩ nhiên, nếu gặp được người mình thích, tôi sẽ không chỉ bày tỏ mong muốn được kết hôn chóng vánh với cô ấy mà còn toàn quyền chịu trách nhiệm cung cấp thức ăn cho cô ấy sau này nữa. Mặc dù điều này cũng tương đương với việc cô ấy sẽ giúp tôi phân chia thức ăn cho gia đình Tần Sâm số 653. Kết

quả của một cuộc khảo sát cho biết, san sẻ việc nhà bất công là nguyên nhân hàng đầu dẫn đến việc ly hôn.”

“Được rồi, được rồi! Cuộc đời của cậu, cậu làm chủ.” Hồ Thái Phong nhún vai thỏa hiệp rồi đuổi theo anh. “Mà này, tôi vẫn cảm thấy ngay từ lần đầu tiên tôi đến tìm cậu, cậu nên nói cho tôi biết trong ba vụ án này, có một vụ là do tên tội phạm bất chước mới đúng.” Nhớ đến cảnh mạo hiểm vừa rồi, ông không khỏi lắc đầu. “Quan trọng nhất là tên tội phạm này còn ở trong Cục của chúng tôi nữa.”

“Tôi đã nói với ông chủ trương của tôi là diễn giải, suy luận và điều tra truyền thống rồi mà.” Nhắc đến chuyện cũ, Tần Sâm không thể không bước nhanh hơn, hiển nhiên anh không thích nhắc đi nhắc lại chủ trương của mình với người khác. “Tôi chỉ suy luận dựa trên chứng cứ.”

Lúc này, Hồ Thái Phong không còn thắc mắc gì với anh nữa mà bật cười ha hả. Ông nghĩ có lẽ mình đã hiểu được phần nào tính cách của anh rồi: có sự cố chấp của mấy con một sách, nhưng cũng không ngờ nghịch với đời như các thiên tài được đáp nặn trong các tác phẩm văn học nghệ thuật.

Trong đêm mùa đông rét lạnh giữa tháng Mười hai, Hồ Thái Phong vì trận cười sáng khoái này mà cảm thấy toàn thân ấm áp. Ông bắt đầu mong đợi những lần họp tác sau với vị giáo sư trẻ tuổi này rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-4: Xưa và nay

Type: Bun Bun

Lần đầu tiên tôi gặp Tần Sâm là vào mùa đông bảy năm trước.

Khi ấy, tôi vừa ra khỏi thang máy bệnh viện, đi ngang qua một nhóm cảnh sát mặc đồng phục, còn anh thì đang đi theo vị cảnh giám(*), lướt qua tôi. Ngay lúc ấy, anh bỗng quay lại, bất ngờ gọi tên tôi: “Nguy Lâm!”.

(*) Cảnh giám là quân hàm cảnh sát cao cấp nhất của Trung Quốc, chia làm hai đẳng, năm cấp. Bao gồm, Tổng Cảnh giám, Phó tổng Cảnh giám, Cảnh giám cấp một, cấp hai và cấp ba.

Bị một giọng nói xa lạ gọi giật lại, đương nhiên tôi khá kinh ngạc, theo phản xạ dừng bước, quay đầu lại nhìn anh. Anh nhanh chóng bước đến, gần như cùng lúc tôi quay người, hơi ẩm ướt điều hòa còn vương trên chiếc áo khoác ni màu xám của anh bủa vây lấy tôi. Tôi cảm thấy rất mất tự nhiên, bởi vì anh chỉ cách tôi chừng nửa bước. Thậm chí, tôi còn ngửi thấy mùi dầu thông thoang thoảng tỏa ra từ người anh. Nhưng quan trọng là... tôi không hề biết người đàn ông này.

Tần Sâm không cao lắm, chừng một mét bảy mươi tám. Do tôi mang boot(*) cao gót nên anh cũng chỉ nhìn hơn tôi một chút. Nhưng anh chàng này rất điển trai, khuôn mặt góc cạnh sắc nét, trán cao, sống mũi hơi khoằm nhưng bù lại đôi môi lại rất đầy đặn, gợi cảm. Đáng tiếc khi đó, tâm trạng tôi rất tồi tệ, chẳng có lòng dạ nào thưởng thức vẻ đẹp của anh, chỉ cảm thấy hình như anh đang tiếp xúc quá gần thì phải, đột nhiên phá vỡ khoảng cách xã giao tôi có thể chấp nhận được, khiến tôi căng thẳng đến độ toàn thân cứng đờ.

(*) Giày bốt của nữ giới.

“Tần Sâm?” Vị cảnh giám đi cùng anh dừng bước trước thang máy, quay đầu khẽ cau mày nhìn lại với ánh mắt nghi ngờ.

Hiển nhiên Tần Sâm không hề bận tâm đến cảm nhận của vị cảnh giám kia, chỉ nghiêng đầu thông báo như có lệ: “Cho tôi ba phút”.

Thừa dịp này, tôi liền cất lời: “Xin lỗi, cho hỏi chúng ta có quen nhau không?”.

“Chúng ta có thể bắt đầu làm quen luôn bây giờ.” Tần Sâm chuyển ánh mắt sang nhìn tôi, cùng lúc đó lấy ra một tấm danh thiếp từ túi áo khoác. “Xin chào, tôi là Tần Sâm, giáo sư đại học A.”

Chờ tôi nhận lấy danh thiếp, anh lại bỏ tay vào túi, nói cực nhanh. “Tôi vô cùng thương tiếc với sự việc bố mẹ cô gặp phải. Người mất thì đã mất rồi, người sống vẫn phải tiếp tục. Tôi cũng lấy làm vui mừng khi cô đã tích cực nhờ cậy bác sĩ tâm lý giúp đỡ điều trị chứng trầm cảm, không từ bỏ hi vọng sống. Nhưng tôi đề nghị cô nên giảm liều lượng thuốc đi thì hơn, bởi vì nó không tốt cho tình trạng sức khỏe hiện tại của cô.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên, cầm danh thiếp sửng sờ nhìn anh, nhất thời không thốt nên lời. Ngoài kinh ngạc, trong lòng tôi còn dấy lên cảm giác hoang mang nữa. Tôi rất chắc chắn mình chưa từng gặp anh, nhưng anh không chỉ biết tên tôi, còn biết ba mẹ tôi vừa gặp tai nạn qua đời cách đây không lâu, thậm chí còn biết rõ tôi mắc chứng trầm cảm, giờ đang phải lệ thuộc vào thuốc nữa.

Rốt cuộc anh là ai? Vì sao lại biết tôi?

Tôi không sao hiểu nổi.

“Ngoài ra, cô có thể nghĩ đến việc ở ghép với tôi. Tin rằng trong điều kiện kinh tế hiện tại, cô chỉ có thể chi trả tiền ở phòng ghép mà thôi.” Đường như hoàn toàn không có ý định giải thích gì cả, Tần Sâm vờ như không nhìn thấy ánh mắt ngỡ ngàng xen lẫn khó hiểu của tôi, chỉ bình tĩnh nhìn tôi nói tiếp: “Đĩ nhiên, nếu cô bằng lòng kết giao với tôi – lấy hôn nhân làm tiền đề – thì có thể được miễn tiền nhà, tiền điện nước và tiền bảo an. Trước khi kết hôn, cô vẫn có thể được hưởng tất cả quyền lợi như một người vợ hợp pháp, được nhận sự giúp đỡ hữu hiệu trên phương diện tinh thần lẫn vật chất từ tôi”.

Khi nghe rõ nửa đoạn sau, cuối cùng tôi cũng tìm lại được thần trí của mình. Thật khó tin, anh còn biết rõ tôi đang hao tổn tâm trí đi tìm chỗ ở nữa. Tôi hé môi định hỏi lại. Lần này, cuối cùng anh cũng không làm lơ sự thắc mắc hiện rõ trên nét mặt tôi nữa, giải thích cặn kẽ một trong những nghi vấn chồng chất trong đầu tôi lúc này: “Nguyên nhân rất đơn giản. Vừa nãy khi thấy cô, tôi cảm nhận được chất hóa học Phenylethylamine, Dopamine và Norepinephrine(*) tiết ra dồi dào trong cơ thể. Nói theo cách thông thường, tôi đã trúng tiếng sét ái tình của cô rồi. Xét thấy đây là lần đầu tiên tôi xuất hiện phản ứng sinh lý kiểu này trong suốt ba mươi năm cuộc đời, tôi muốn thử chung sống lâu dài với cô, dùng điều này xác định xem tôi còn có thể tiến thêm một bước tiết ra chất Endorphin(**) và Oxytocin(***) vì cô hay không, hoặc là có thể thành lập mối quan hệ vợ chồng trên pháp luật với cô hay không”.

(*) Phenylethylamine, Dopamine và Norepinephrine là bộ ba hóa chất thần kinh xuất hiện khi nảy sinh những “tia lửa” tình yêu đầu tiên. Norepinephrine là chất hóa học kích thích sản sinh Adrenaline – hormone khiến tim đập nhanh và đổ mồ hôi tay. Khi Norepinephrine tăng lên trong não, con người sẽ cảm thấy vui vẻ và giảm cảm giác thèm ăn. Dopamine là chất hóa học thần kinh được não tiết ra khi chúng ta cảm thấy thoải mái, cũng khiến con người nói nhiều và hoạt bát hơn. Ngoài ra Dopamine ảnh hưởng tới tiến trình não bộ kiểm soát phản ứng cảm xúc, vận động và khả năng thể hiện niềm vui. Cuối cùng là Phenylethylamine (FEA) – chất hóa học sản sinh Dopamine và Norepinephrine. Cảm giác hấp dẫn đầu tiên khiến não chúng ta tiết ra nhiều FEA hơn, tạo cảm giác đắm đuối gắn liền với tình yêu lãng mạn. FEA được đặc biệt chú ý bởi nó là chất hóa học được tìm thấy trong chocolate. Đây cũng là lý do tại sao ăn chocolate có thể giúp bạn cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc.

(**) Endorphin là thuốc giảm đau tự nhiên của cơ thể, đóng vai trò quan trọng trong mối quan hệ lâu dài. Nó tạo cảm giác hạnh phúc, bao gồm sự dễ chịu, yên bình và an toàn. Endorphin được sản sinh trong khi quan hệ tình dục, đụng chạm cơ thể và những hoạt động khác như thể dục thể thao.

(***) Oxytocin hay hormone thủy sau tuyến yên là loại hormone tiết ra và chi phối não bộ trong quá trình liên quan đến tình dục và tình cảm. Hormone Oxytocin gắn liền với khả năng duy trì mối quan hệ, sản sinh khi con người đạt cực khoái, khi cảm nhận được sự lãng mạn. Không chỉ vậy, Oxytocin cũng liên quan đến mối liên kết giữa mẹ và con, sản sinh trong quá trình sinh nở và cho con bú.

Nói xong, không cho tôi kịp phản ứng dù chỉ một giây, anh đã lập tức nở nụ cười rất đáng đánh đòn, chẳng chút chân thành gì cả, chỉ để lại một câu “Chờ liên lạc của cô”, rồi không hề lưu luyến mà quay người đi, đến chỗ vị cảnh giám đang chờ trước cửa thang máy từ nãy đến giờ.

Trước kia, dù biết trên đời này chuyện quái gì cũng có thể xảy ra nhưng tôi vẫn không thể nào tin nổi lại có kiểu làm quen quái gở như vậy. Tuy nhiên, điều càng khiến người ta cảm thấy thần kỳ hơn nữa có lẽ còn ở phía sau. Cuối cùng, tôi và Tần Sâm cũng trở thành vợ chồng, không chỉ trên phương diện pháp luật mà còn ở phương diện thực chất.

Khiến người ta tiếc nuối chính là đây không hẳn là một cuộc hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn. Bởi vì hôm nay của bảy năm sau đó, Tần Sâm đã mắc chứng tâm thần phân liệt được ba năm. Chúng tôi cũng đã chuyển nhà từ thành phố miền duyên hải phồn hoa đến thành phố biên thủy không mấy phát triển từ lâu.

Tình trạng của anh lúc tốt lúc xấu. Sáng nay, khi mở mắt, tôi phát hiện anh không còn nằm ở bên cạnh mình nữa, tìm khắp phòng ngủ cũng không thấy bóng dáng anh đâu. Tôi bèn đến thư phòng, quả nhiên thấy anh đang ôm chăn ngủ trên sàn nhà. Anh kiên trì lặp đi lặp lại chuyện này vì tin rằng có người muốn giết mình.

Thời gian còn sớm, anh có thể ngủ thêm một lát nữa. Vì vậy, tôi không đánh thức anh mà đóng cửa đi ra phòng khách. Trên sàn nhà còn vương vãi những mảnh sứ vỡ vụn. Đó là kiệt tác của anh tối qua. Kể từ khi anh bắt đầu có thói quen đập phá đồ đạc mỗi lúc nổi giận, tôi gần như đã đổi hết tất cả đồ dùng trong nhà thành vật liệu inox. Nhưng điều này vẫn không thể ngăn trở nhu cầu trút giận của anh. Anh luôn có thể tìm ra đủ kiểu đồ đạc để ném xuống đất, thông thường phải khiến cả căn nhà trở thành một bãi chiến trường mới chịu bỏ qua, cứ như hành động phá hoại này đem lại cảm giác thích thú và hưng phấn cho anh vậy.

Tôi đã quá quen với việc này rồi nên lập tức lấy chổi quét dọn.

Khi mọi thứ đã được xử lý xong xuôi, tôi mới trở về thư phòng, cưỡng ép kéo chăn ra, đánh thức anh dậy: “Tần Sâm, dậy thôi nào!”.

Anh nín chặt một góc chăn còn lại, thân thể cuộn tròn khể cử động, hấp háy mở mắt ra. “Nguy Lâm...” Hình như anh đang thấy khó chịu thì phải, giọng nói khàn đặc, một tay buông góc chăn ra, sờ lên cổ mình. “Hmmm... Không phải anh bị sái cổ rồi chứ?”

“Thế nên em mới nói anh nên ngủ trên giường mà.” Tôi cúi xuống dìu anh dậy, định bóp vai cho anh một chút.

“Anh chỉ cần một cái gối thôi.” Anh co chân lên, một tay vẫn ôm lấy cổ mình, cau chặt chân mày gắt gỏng. “Em phải mua gối cho anh. Anh đã nói rất nhiều lần rồi đấy!”

Đây là điểm báo khi anh chuẩn bị nổi giận. Tôi có thể dự cảm được nếu tôi không nghe lời anh thì sẽ gây ra hậu quả đáng sợ.

“Được rồi.” Vì vậy, tôi đáp ứng. “Mặc dù em từng mua nhiều gối lắm rồi nhưng anh không thể lần nào cũng cắt nát bét nó ra được.” Sự thật đúng là như vậy. Trước đây, tôi đã mua cho anh không biết bao nhiêu là gối, nhưng mỗi lúc anh nóng giận, chúng đều trở thành vật hi sinh. Đáng buồn hơn là trước giờ, anh không hề nhớ những chuyện này. Anh không bao giờ nhớ được mình đã nổi giận như thế nào. Vì thế, mỗi khi tôi nhắc lại, anh sẽ rất cáu kỉnh, cố gắng phủ nhận và còn cho rằng tất cả đều do tôi bịa đặt nữa chứ!

Cũng như hiện giờ.

“Đừng nói dối.” Giọng anh khô khốc. “Em chưa hề mua cho anh chiếc gối nào hết.”

Tôi nhún vai, yên lặng xoa bóp cổ và bả vai cho anh, không đòi co thêm câu nào. Dù sao tôi cũng không muốn vừa mới sáng ra đã chọc anh nổi giận làm nhà cửa không yên. Vậy mà anh chẳng ngoan ngoãn để tôi phục vụ, cứ thế gạt phăng tay tôi ra, kéo chăn, lục đục ngồi dậy, đi về phía chiếc sofa kê ở cửa sổ kính sát đất. Thế rồi anh ngồi phịch xuống, co hai chân lên ghế, cả người lọt thỏm trong đó. Anh lục lọi lấy một quyển từ điển sách bừa bộn trên ghế, lật ra trang anh đã đánh dấu xem dở trước đó, bắt đầu một ngày mới.

Biệt thự này được anh thiết kế vào lúc đầu óc còn tỉnh táo. Thư phòng nằm ở vị trí đẹp nhất căn nhà, cửa sổ bằng kính sát đất bao quát được hết phong cảnh bên ngoài, vì vậy chỉ cần trời quang, dù là sáng hay chiều, nơi này cũng tràn ngập ánh nắng. Anh mua hai chiếc sofa đặt trong thư phòng, chia ra đặt mỗi bên cửa sổ một chiếc, vị trí bày biện cũng được tính toán chính xác. Anh nói với tôi phải như vậy anh mới có thể hưởng dụng ánh sáng ở mức tốt nhất.

Anh dành hầu hết thời gian ở đây: làm ỏ trên sofa, phơi nắng đọc sách hoặc là lăn ra sàn nhà ngủ say sưa... Có một thời gian, anh từng rất sợ ánh sáng, điên cuồng tháo hết rèm cửa sổ trong nhà treo lên cửa sổ thư phòng, ngăn không cho ánh nắng chiếu vào, sau đó gào thét trong căn phòng tối mịt mù, khẳng khái cho rằng có người muốn sát hại mình, còn đập nát hết đèn bàn, kéo đổ cả giá sách để phát tiết cơn thịnh nộ. Như thế anh chính là ma cà rồng trốn chui trốn lủi trong bóng tối vô tận, dù chỉ một tia nắng thôi cũng có thể khiến anh hóa thành tro bụi. Khi đó, anh đã hoàn toàn quên mất người thiết kế nên thư phòng đặc biệt như thế này chính là bản thân mình. May mà hiện giờ anh lại yêu thích ánh nắng, nếu không, tôi thật sự không biết phải làm sao với anh nữa.

Tôi hứng hai chậu nước, đánh răng rửa mặt cho anh. Lúc tình trạng không tốt, anh chưa bao giờ tự súc miệng, mặc quần áo hay ăn cơm cả. Mà trong một năm có đến ba trăm ngày tôi phải làm giúp anh những việc này.

Giúp anh đánh răng bao giờ cũng là công việc khó khăn. Tôi có thể chà sạch răng giúp anh nhưng chẳng thể nào súc miệng giúp anh được, cứ đổ nước vào miệng là anh nhất quyết không chịu phun ra.

Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, tôi đẩy giá áo đến thư phòng, xin ý kiến anh như thường lệ: “Hôm nay, anh muốn mặc bộ nào?”

Tần Sâm không mất kiên nhẫn chỉ bừa một bộ nào đó như trước mà ngẩng đầu lên hỏi ngược lại tôi: “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Mười lăm.”

“Anh nhớ hôm nay có người hẹn gặp.” Anh gấp quyển sách trong tay, rõ ràng đang nhìn tôi nhưng lại như rơi vào vòng suy tư của riêng mình. Mắt ngủ triền miên khiến đôi mắt anh thâm quầng, cũng khiến hốc mắt vốn hõm sâu trên khuôn mặt lại càng hun hút.

Tôi quay đầu chọn quần áo: “Đúng vậy, hẹn chín giờ sáng”.

“Chính xác hai tiếng nữa.” Anh lẩm bẩm một câu rồi bỗng đặt chân xuống đất, tiến đến đứng trước mặt tôi giống như cột cờ thẳng tắp, vẻ mặt bình tĩnh đến lạ. “Anh sẽ tự mặc quần áo, em ra ngoài đi.”

Hình như anh vẫn chưa rõ trạng thái hôm nay của mình không được tốt cho lắm. Tôi quay qua nhìn anh, hỏi lại lần nữa để xác nhận: “Anh chắc chứ?”

Câu nói này lại chọc giận Tần Sâm mất rồi. Anh lập tức nhướn cao đuôi mày, ánh mắt sáng quắc, giọng nói cũng cất cao lên quăng tấu: “Anh chắc chắn!”

Không còn cách nào khác, tôi đành rời khỏi thư phòng. Anh đóng sầm cửa lại, dùng điều này bày tỏ sự bất mãn với thái độ hoài nghi khi nãy của tôi. Thật ra thì tôi rất hiểu, hôm nay là một ngày quan trọng đối với anh. Người sắp sửa đến thăm là Tăng Khải Thụy – Đội trưởng Đội Điều tra Cục Công an thành phố. Nghe nói ông ta có ý định mời Tần Sâm đến Cục làm việc, trên danh nghĩa là nhân viên hỗ trợ cảnh sát, thực tế là giúp đội điều tra giải quyết một số vụ án hóc búa. Đây cũng chính là nghề tay trái của Tần Sâm trước khi bị chẩn đoán mắc bệnh tâm thần phân liệt.

Mấy năm nay, chứng bệnh này gần như đã hủy hoại anh. Nó không chỉ khiến anh mất đi công việc chính là giảng dạy ở trường đại học, đồng thời còn tước mất nghề phụ là điều tra và giải quyết trọng án. Tôi tin rằng bất kể ai cũng rất khó tin tưởng một người đàn ông không thể tự lo liệu cuộc sống của mình còn có thể phá án, dù Tần Sâm có là thiên tài chân chính đi chăng nữa. Cũng vì sự thật khắc nghiệt như thế nên cơ hội lần này mới càng trở nên quý giá.

Vì vậy, Tần Sâm muốn bản thân trở nên đáng tin hơn... ít nhất là trông có vẻ đáng tin, dễ dàng nắm lấy cơ hội trở về nghề cũ. Dĩ nhiên, nếu anh không có tôi cũng có thể dễ dàng mặc được quần áo một cách tử tế thì tôi đã không có lý do gì để ở bên cạnh anh đến tận hôm nay rồi.

Tôi ngồi trên sofa phòng khách vừa xem tivi vừa chờ đợi. Khoảng mười phút sau, tiếng Tần Sâm gọi tôi vọng ra từ thư phòng. “Ngụy Lâm...” Quả thật anh đang gào tên tôi, giọng nói chất chứa nỗi phiền muộn. “Ngụy Lâm... Ngụy Lâm...”

Tôi vội cầm điều khiển tắt tivi, rồi đứng dậy bước đến thư phòng tìm anh.

Sau khi đẩy cửa ra, tôi không hề bất ngờ khi thấy khắp căn phòng là cảnh tượng lộn xộn bừa bãi. Anh tháo hết tất cả quần áo trên giá xuống, vứt ngổn ngang trên mặt đất. Ngay cả ngăn tủ chuyên dùng để đựng đồ lót và tất cũng bị kéo ra lục lọi tanh bành. Mà bản thân anh thì đứng ở chính giữa thư phòng, trên người mặc bừa một chiếc áo sơ mi sọc xám và quần tây màu đen, cổ áo bẻ vào trong, nút cài sai vị trí, cả vạt gần như thất thành nút chết, khuy quần không cài, khóa quần không kéo, ống quần còn bị cấm trong mếp tất. Nhìn xuống chút nữa, hai chiếc tất anh mang khác màu nhau, thậm chí

một trong hai chiếc còn mang ngược, mỗi may lộ hết cả ra ngoài.

Anh khẽ hất cằm nhìn tôi, vẻ mặt trấn tĩnh, nhưng bộ ngực vẫn còn hơi phập phồng vì cảm xúc kích động ban nãy, hai tay cứng nhắc đặt bên người, cứ đứng yên đấy như đang chờ tôi chủ động bước đến hỗ trợ.

Trong lúc phối hợp đi về phía anh, tôi cố nghĩ xem đến cùng anh thành ra thế này từ sau khi bị bệnh, hay là từ ban đầu đã trái tính trái nết như thế nhỉ. Trong ấn tượng của tôi, anh là người cực kỳ cao ngạo, hơn nữa cũng có tư cách đề cao ngạo. Anh không bao giờ thích nhờ vả người khác. Nếu cần phải làm vậy, anh cũng sẽ không lên tiếng, chỉ đứng đó với thái độ kiêu căng, chờ người khác chủ động giơ tay ra xin giúp đỡ mình. Tính tình anh trước giờ cũng khá quái gở, nhưng quả thật không quái như lúc bị bệnh thể này.

Tôi sửa sang lại quần áo cho anh, sau đó tìm được một đôi tất từ tề trong đồng đồ bữa bọn dưới đất. Bây giờ, khuôn mặt căng thẳng của anh mới bình tĩnh lại. Anh đá văng quần áo vương bên chân, một lần nữa quay về sô pha.

Thu dọn quần áo xong xuôi, tôi đẩy giá áo ra khỏi thư phòng.

Bây rưỡi là giờ ăn sáng của Tần Sâm. Tôi đặt bữa sáng và thuốc Sulpiride(*) vào khay, bê vào thư phòng, đưa đến trước mặt anh: “Cháo thịt băm, trứng ốp la, xúc xích nướng, thịt nguội, nắm hương xào tiêu đen”.

(*) Sulpiride thuộc nhóm thuốc chống loạn thần, được sử dụng để điều trị bệnh tâm thần phân liệt.

“Không ăn.” Anh chống khuỷu tay lên đầu gối, một tay đỡ đầu, rừ mắt đọc sách, không buồn ngẩng lên, chỉ phun ra cho tôi đúng hai chữ.

“Hôm qua anh nói là muốn ăn mấy thứ này.” Tôi ngồi xuống bên cạnh anh, cầm thìa múc cháo lên thổi nguội.

“Anh chưa từng nói gì hết.” Anh phủ nhận, lật cuốn sách đặt trên đùi sang trang kế tiếp.

Tôi đưa thìa đến bên miệng anh. Anh nghiêng đầu tránh đi, ra chiều nhất quyết không chịu đựng đến bữa sáng này. Tôi đành nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng tránh nữa, nếu không lại làm bẩn quần áo, phải thay bộ khác bây giờ. Anh ăn một chút đi, lát nữa em còn phải ra ngoài mua thức ăn về nấu bữa trưa mời khách nữa”.

Suy nghĩ chốc lát, anh mới quay đầu giằng lấy chiếc khay trong tay tôi như trút giận, cầm lấy chiếc đĩa, xiên phập phập vào thức ăn rồi nhanh chóng nhét vào miệng.

Tôi vội vã đi chợ. Khi về đến nhà, tôi lấy trà thượng hạng trong tủ bát ra, chuẩn bị trước để đãi khách.

Đội trưởng Đội Điều tra đến khá đúng giờ. Chín giờ sáng, chuông cửa nhà chúng tôi vang lên. Tôi lau tay, bước ra từ phòng bếp. Tần Sâm cũng hiếm lắm mới lộ mặt khỏi thư phòng. Anh ăn mặc chỉnh tề, lưng thẳng tắp, tóc cũng được chải mượt mà, đáng vẻ có vài phần giống trước đây. Trong khoảnh khắc ấy, tôi thậm chí nghĩ ngờ anh đã khôi phục trạng thái tốt nhất... cho đến khi liếc đến chân anh...

“Đừng quên mang giày.” Tôi nhắc nhở anh, sau đó quay người băng qua phòng khách, mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thử thách

Type: Bun Bun

Ông Tăng Khải Thụy mặc thường phục đến viếng thăm. Kể từ lúc chuyển nhà đến thành phố này, bởi vì liên quan đến Tần Sâm, tôi từng nhìn thấy vị sếp này trên bản tin thời sự vô số lần. Năm nay, ông ta đã gần sáu mươi, đạt được biết bao chiến công lừng lẫy như phần lớn nhân viên làm việc tại các cơ quan công an, viện kiểm sát và tòa án cùng thành phố. Vì vậy, lúc bắt tay chào ông, tôi cố hết sức tỏ ra mình là một người dân chính trực lương thiện, thông qua vẻ mặt và động tác để biểu đạt sự tôn kính của mình.

Nhưng đến khi mời ông vào nhà, mọi chuyện lại phát triển vượt ngoài khả năng khống chế của tôi. Tần Sâm đã mang dép, hiện ngang đi tới bắt tay Tăng Khải Thụy. Nhưng Tần Sâm không bao giờ giả dối như tôi, anh vênh mặt hất hàm giống như ngày thường, dáng điệu thờ ơ đến độ gần như kiêu căng, thậm chí không hề cất lời chào hỏi trước.

Ngược lại, ông Tăng Khải Thụy lại khá nhiệt tình.

“Từ lâu đã mong gặp được cậu rồi, cậu Tần.” Ông mỉm cười xã giao. “Có điều ba năm nay, công vụ bận rộn quá...”

“Khỏi phải nói mấy lời khách sáo đó đâu, ông Tăng.” Tần Sâm ngắt lời ông, rút tay lại, buông thõng bên người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đối phương thoáng chút khinh thường. “Tôi tưởng trước tiên ông sẽ giải thích với tôi nguyên nhân sếp Tăng không đến đúng hẹn mới phải chứ?” Vẻ mặt anh khá lạnh

nhật, ẩn chứa chút bất mãn muốn bộc phát. “Tuy khi này vợ tôi nhận lầm ông là sếp Tăng nhưng ông không hề phủ nhận, xem ra tôi đã đoán được mục đích của ông ấy rồi. Đây là một thử thách, đúng không?”

Nói cách khác, quý ông đây không phải là Tăng Khai Thụy – Đội trưởng Đội Điều tra thành phố ư? Ngoại hình giống nhau đến vậy, chắc là anh em sinh đôi rồi. Tôi yên lặng đứng bên cạnh, chăm chú quan sát. Không ngoài dự liệu, tôi thấy ông ta thàng thót trong giây lát, sau đó đưa mắt nhìn người đang đứng bang quan không hề có đích ý là tôi đây, lát sau lại nhìn về phía Tần Sâm: “Không ngờ nhanh như vậy cậu đã...”.

“Trước đó, quả thật ông đã luyện tập rất tốt, nếu không cũng sẽ không sơ suất để lộ bí mật không thuận tay trái.” Ngắt lời ông lần nữa, tốc độ nói của Tần Sâm rất nhanh, cho thấy tâm trạng anh đã có phần bất ổn, bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn. “Nhưng tay của ông đã làm bại lộ tất cả. Bàn tay rất điển hình của bác sĩ ngoại khoa, chăm sóc tỉ mỉ, đốt ngón tay linh hoạt, ngón trỏ có vết chai dao cắt. Mặc dù bây giờ có rất nhiều bác sĩ ngoại khoa đeo gang tay lúc phẫu thuật không hề có đặc điểm này, nhưng xét theo lý lịch của ông, có xuất hiện cũng không phải chuyện lý kỳ gì. Cũng giống vậy, với lý lịch cảnh sát hình sự như sếp Tăng, ở giữa ngón trỏ và ngón cái và trên ngón trỏ không thể nào không có vết chai được.”

Nói đến đây, anh bỗng dừng lại, giờ tay lên vuốt chóp mũi làm bộ, khẽ nhíu mày: “Ngoài ra, mùi thuốc khử trùng 84 trên người ông quá nồng, tôi biết bác sĩ ngoại khoa mặc chứng sạch sẽ nghiêm trọng, dù ở nhà cũng phải khử trùng hết lần này đến lần khác. Vợ tôi cũng mắc chứng thích sạch sẽ nặng, có điều nhà tôi dùng thuốc khử trùng loại khác, bởi vì tôi không chịu được mùi này”.

Tôi có dự cảm nếu mình còn tiếp tục chường mặt ở đây thì sẽ bị vạ lây mất thôi. Thế là tôi quay người lui vào bếp, định pha trà cho hai người họ trước.

“Quả nhiên danh bất hư truyền.” Bác sĩ Tăng cất tiếng khen ngợi, đồng thời bày tỏ sự áy náy. “Thật xin lỗi, sỡ dĩ thăm dò cậu như vậy là vì...”

Thế nhưng ngay lúc này, Tần Sâm gọi tôi lại: “Ngụy Lâm, không cần pha trà nữa, tiễn khách”. Sau đó, tốc độ nói chuyện của anh cũng nhanh hơn khi này, âm cuối mỗi câu lại lên cao vài phần. “Thật ra ban đầu, tôi cũng rất mong đợi cơ hội được gặp mặt ông, ông Tăng Khai Thụy. Chẳng qua, tôi không thể chấp nhận được sự nghi ngờ của sếp Tăng. Ít nhất nguy trạng ở mức độ này, tôi cảm thấy nếu không phải bị cảm nghẹt mũi, ngay cả vợ tôi cũng có thể dễ dàng nhận ra. Xét trên một phương diện nào đó, đây chính là đang sỉ nhục tôi. Cho nên cuộc gặp gỡ lần này không cần thiết phải nói tiếp nữa.”

Tôi ngoảnh lại, vừa lúc trông thấy Tần Sâm dậm bước bỏ đi, rồi anh bỗng quay đầu, bỏ lại một câu cho Tăng Khai Thụy: “Tôi tra được thông tin về ông trên Baidu(*). Phải nói thêm rằng, với tư cách là một chuyên gia khoa Tiết niệu, ông là bậc tinh anh trong nghề. Sếp Tăng cũng vậy, là một Đội trưởng dày dặn kinh nghiệm. Đáng tiếc chúng ta không có chung quan điểm, không có bất cứ khả năng hợp tác nào”.

(*) Trang tra cứu thông tin của Trung Quốc, tương tự Google.

Nói xong, anh đi thẳng về thư phòng, không hề ngoảnh lại lấy một lần, bước chân nhanh đến mức như đang thi đi bộ vậy. Ông Tăng Khai Thụy vẫn còn ngơ ngác chưa bắt nhịp được với phản ứng của Tần Sâm. Đến khi cửa thư phòng sập mạnh “rầm” một cái, ông mới hoàn hồn, kinh ngạc và luống cuống nhìn tôi. Tôi nói bằng khẩu hình “Ra ngoài nói sau” rồi mở cửa phòng khách, ra hiệu cho ông.

Ông ta do dự chốc lát rồi đi đến, bước ngang qua tôi ra cổng lớn. Tôi đi theo ông, nhẹ nhàng khép cánh cửa lại nhưng vẫn không kịp che đi tiếng Tần Sâm đập phá đồ trong thư phòng.

“Xin lỗi, kể từ khi bị bệnh, tính tình anh ấy luôn như vậy.” Tôi chỉ đành nở nụ cười áy náy với ông ta.

Ông ta sượng mặt nhìn tôi, ánh mắt không ngừng liếc nhìn về phía cánh cửa, giây lát sau mới trấn tĩnh trở lại. “Tôi từng tìm hiểu một chút, đây cũng là... một kiểu biểu hiện.” Nói đến đây, vẻ mặt ông có phần phức tạp. “Nhưng khả năng quan sát và tư duy logic của cậu ấy đều không bị ảnh hưởng, việc này đúng là rất hiếm thấy. Tuy khá bất lịch sự nhưng để bảo đảm, chúng tôi vẫn phải đưa ra phép thử đơn giản. Điều này là chúng tôi không đúng, thật vô cùng xin lỗi.”

Tôi mỉm cười tỏ vẻ không sao.

“Chủ yếu là vì hôm nay tinh thần anh ấy không tệ. Nếu đúng ngày tâm trạng xấu, anh ấy hoàn toàn không thể tập trung làm bất cứ chuyện gì. Cho nên... thật ra tôi cũng không hiểu tại sao sếp Tăng lại muốn nhờ cậy anh ấy làm cố vấn nữa.”

Trong nhà, âm thanh đồ đạc bị Tần Sâm đập vỡ vẫn không ngừng vang lên khiến Tăng Khai Thụy không tài nào bình tĩnh được, lâm vào trạng thái căng thẳng, toàn thân cứng nhắc, vẻ mặt cũng không được tự nhiên: “Ồ, tôi nghĩ cô biết chứ! Khoảng thời gian trước, thành phố X có một vụ án... Bởi vì nạn nhân là quan chức Chính phủ nên trên mạng bàn tán hăng lắm, ảnh hưởng rất lớn nên Chính phủ vô cùng coi trọng việc này. Song mạnh mẽ quá ít, công tác điều tra tiến triển rất chậm.” Ông nhún vai, xóc lại tinh thần. “Kết quả là có một tài khoản ẩn danh đăng bài viết lên diễn đàn, liệt kê một loạt chi tiết rồi tiến hành suy luận, tìm ra được hung thủ. Cảnh sát tra ra địa chỉ IP của tài khoản ẩn danh này, phát hiện...”

“Tôi biết rồi.” Tôi gật đầu.

Tôi vẫn nghĩ đa phần thời gian Tần Sâm lên mạng đều để xem tin tức. Nhưng bây giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như tôi tưởng. Tiễn Tăng Khai Thụy ra về, tôi trở vào nhà, lấy chìa khóa mở cửa thư phòng dọn dẹp.

Một giá sách đồ ngang giữa thư phòng, chỗ sách mới vừa được dọn dẹp hôm trước lại nằm la liệt đầy đất, thậm chí có quyển còn văng đến cạnh cửa. Tần Sâm ngồi thu lu trên sofa, đang cầm bút ghi ghi viết viết cực nhanh, tỉ mỉ đến mức tôi có thể nghe rõ âm thanh đầu bút ma sát trên mặt giấy. Đây là cách anh rèn luyện trí nhớ lúc trạng thái tinh thần không được tốt: viết lại quyển sách anh vừa đọc trong vòng hai mươi phút trước, bất kể là năm mươi hay tám mươi trang đều viết không sót một chữ.

Tôi không quấy rầy anh, chỉ lặng lẽ đi vào dọn dẹp, nhặt sách lên chất sang một bên trước rồi nâng giá sách. Trong lúc đó, tôi thấy một vài viên thuốc

và những mảnh sứ vụn về hoa đặc biệt vương vãi khắp nơi. Hiển nhiên anh đã đập vỡ một bộ dụng cụ pha trà đã cất giữ nhiều năm, còn ném cả lọ thuốc Sulpiride tung tóe nữa. Tôi dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ, sau đó mang từng chồng sách đến, đặt từng quyển lên giá theo thứ tự nhất định.

“Em không nên bỏ anh lại đi nói chuyện với ông ta.” Lúc này, Tần Sâm bỗng lên tiếng.

Tôi quay đầu lại nhìn anh, phát hiện anh vẫn cúi đầu ghi chép, hoàn toàn không có ý định nói chuyện nghiêm túc với tôi. Tôi biết anh muốn mượn lời này nhắc nhở cho tôi biết: tất cả là lỗi của tôi, vì thế anh có lý do chính đáng để không đến giúp vợ một tay. Nghĩ cho tâm trạng thiếu ổn định của anh, tôi không phản bác, chỉ tiếp tục đặt sách lên kệ.

“Lần sau... sẽ không vậy nữa.”

Anh xé toạc một trang giấy, vò thành cục rồi ném về phía cửa sổ sát đất, sau đó lại cầm cúi ghi ghi chép chép. Đây là biểu hiện mỗi lúc giận dữ của anh, nhưng tóm lại, dù sao giận dữ vẫn còn tốt hơn là tức giận. Xem ra quả thật anh nhớ uống thuốc đúng giờ rồi.

“Thật ra thì...” Tôi vừa xếp sách vừa thử lựa lời trao đổi với anh. “Nếu anh thật sự muốn làm việc này thì không nên nổi nóng với ông ta.” Đầu bút vẫn hí hoáy không ngừng, giọng Tần Sâm ẩn chứa vẻ cáu gắt: “Người có năng lực thật sự sẽ không cần nhìn sắc mặt bất cứ kẻ nào”.

“Nhưng anh cũng biết cái gì gọi là ‘mang ngọc mắc tội(*)’ mà.” Tôi chỉ ra trọng tâm.

(*) Đây là một câu tục ngữ trong Tả truyện, nguyên gốc tiếng Hán là “Thất phu vô tội, hoài bích lập tội”, có nghĩa là “Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì sở hữu ngọc bích mà thành ra mang tội, ý hời là của cải, tài hoa có thể mang đến tai họa.

Anh chỉ ‘hừ’ một tiếng đáp lời tôi.

Công việc cứ thế mà vụt mất, khi con phần nộ ban đầu đã tiêu tan, Tần Sâm trở nên chán chường vô cùng, gần như ngủ một mạch từ chiều đến sẩm tối. Tôi không có việc gì khác, ở đây cũng chẳng có bạn bè hay người thân nào, dù sắp đến Tết cũng chỉ ru rú trong thư phòng với anh, cắt giấy giết thời gian. Anh cuộn người ngủ mê man trên sàn nhà, chốc chốc lại không anh ổn trở mình, ôm chặt chần trong ngực, đầu thường xuyên vô thức trượt khỏi gối, lát sau lại khó chịu gối đầu trở lại. Thỉnh thoảng, anh mở mắt dờ dẩn nhìn chân tôi trong chốc lát, không lâu sau lại rơi vào mộng đẹp.

Lúc gần sáu giờ tối, tôi nhẹ nhàng rời khỏi thư phòng, tranh thủ tắm rửa trước khi nấu cơm chiều. Giữa chừng anh lặng lẽ đẩy cửa phòng tắm đi vào, đặt tôi lên bồn rửa tay, giầy vò gần một tiếng đồng hồ...

Bình thường sau khi ‘hành hạ’ tôi như thế, buổi tối anh sẽ ngủ khá yên giấc. Thế nên đêm nay, tôi ngủ rất say, không cần lo lắng nửa đêm anh bật dậy, ôm chần tìm đến thư phòng, ngủ trên sàn nhà nữa. Nhưng ‘bình thường’ không có nghĩa lúc nào cũng vậy. Sáng hôm sau, khi tỉnh giấc khỏi cơn mơ. Tôi phát hiện Tần Sâm vốn ngủ bên cạnh mình giờ không thấy đâu cả. Tôi đang định xuống giường, bước đến thư phòng tìm anh, vừa quay đầu đã chợt thấy anh ngồi ngay trên ghế đệm đặt trước cửa, ung dung nhìn tôi.

Anh đã mặc xong quần jeans dày, áo len và áo khoác ni, tóc chải gọn gàng, có lẽ đã rửa mặt từ sớm rồi. Việc này đã đủ khác thường, nhưng khác thường hơn chính là dù anh ngồi trong bóng tối, ánh mắt vẫn sáng ngời, khoe môi khê nhếch như cười như không, khuỷu tay gác lên tay vịn, hai tay đặt hờ lên nhau, thậm chí vắt chéo chân, có vẻ ung dung, hơn nữa tâm trạng còn rất phấn chấn.

Cẩn thận nhìn anh trong chốc lát, tôi ngồi lại trên giường, thận trọng hỏi như để xác nhận: “Sao thế?”.

“Anh đang đợi em.” Anh bình tĩnh trả lời rồi nhấc tay trái lên xem đồng hồ: “Hôm nay, anh đi chợ với em.”

“Được thôi.” Tôi không biết anh định làm gì, chỉ có thể đứng dậy thay quần áo rồi nhanh chóng chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Không khó nhìn ra hôm nay anh vô cùng tinh táo. Lúc ngồi bên bàn ăn sáng với anh, tôi bắt đầu nhớ lại... không biết lần cuối cùng chúng tôi ăn sáng cùng nhau là khi nào nhỉ? Cách đây một tháng, ba tháng, hay là...? Tôi không tài nào nhớ nổi.

Nhưng tôi nhanh chóng hiểu được nguyên nhân anh chủ động đề nghị cùng tôi đi ra ngoài. Điều này không khó đoán, nhất là trong tình trạng anh cứ đi xăm xăm về phía trước như thế này. Tôi theo anh đến một khu dân cư gần đó, từ xa đã thấy cảnh sát căng dây cách ly ở công viên dưới một tòa chung cư. Không ít người dân dấy sớm đang chen chúc bên ngoài, rướn cổ nhìn vào trong, đồng thời cũng ghé tai nhau thì thầm bàn tán. Có một cảnh sát mặc đồng phục đứng bên trong khu vực cách ly, cầm giấy ghi chép lời khai của hai người phụ nữ trung niên.

Tối qua đổ một trận mưa lớn, nước mưa đọng trên lá liên tục nhỏ xuống, rớt lên mái tóc tôi. Tôi đưa tay phui giọt nước đi, chậm một nhịp so với Tần Sâm, không kịp ngăn cản bước chân anh. Anh không hề để ý đến tiếng xì xào xung quanh, vén dây cách ly, đi thẳng vào trong.

“Này, anh kia!” Anh cảnh sát đang lấy lời khai chú ý đến anh, cất giọng quát lớn nhưng lại bị anh xem như gió thoảng qua tai.

Tần Sâm dừng bước bên ngoài đường phần trắng vẽ hình thi thể. Tôi đến gần mới phát hiện nơi đó còn để lại một vệt máu khá lớn, bởi vì phía trên có mái hiên bê tông nên không bị nước mưa rửa trôi. Anh đi một vòng trong bán kính năm bước, ánh mắt lướt qua bãi cỏ thừa thối. Lúc này, vị cảnh sát chạy đến phía sau anh, chưa kịp lên tiếng đã bị anh chặn họng: “Nạn nhân bị giết hại lúc mấy giờ?”.

Anh cảnh sát ngớ người: “Gi cơ?”.

Không có được đáp án mình muốn, Tần Sâm phớt lờ câu hỏi của anh ta, quay đầu giật phắt quyển sổ ghi chép lời khai, nhìn một lượt rồi trả lại: “Khoảng mười giờ năm mươi phút tối”. Nói xong, anh không thèm để ý đến phản ứng kinh sợ của anh ta mà quay trở về chỗ tôi đang đứng ngoài dây cách ly.

Hành động không coi ai ra gì như thế thực sự đã chọc giận viên cảnh sát. Anh ta sai bước đuổi theo, vẻ mặt tức giận: “Đội đã...”.

Tôi định cất tiếng giải thích, không ngờ Tần Sâm đã dừng chân, bất chợt quay người, nhìn thẳng vào viên cảnh sát đứng trước mặt. Anh không xin lỗi cũng chẳng giải thích bất cứ điều gì về hành vi của mình, chỉ day day huyết thái dương, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, bèn “tốt bụng” bỏ lại một câu: “Đừng rồi! Tốt nhất anh nên báo cáo cho cảnh sát phụ trách vụ án này biết, hung thủ chính là tên tội phạm đập đầu cướp của tôi ngày mười ba đấy!”.

Quả nhiên là anh không buồn nghe người cảnh sát kia đã nói gì mà.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lây bệnh

Vất vả lắm mới rời khỏi khu dân cư, Tần Sâm vẫn chưa ổn định lại tâm trạng.

“Ngủ giấc. Chẳng có chuyên môn gì cả.” Anh cất giọng cay nghiệt chỉ trích viên cảnh sát kia suốt cả quãng đường về, bước chân cũng vì tâm trạng thay đổi mà tăng tốc, mắt nhìn chăm chăm phía trước. “VẬY MÀ NHẢY THĂNG VÀO KHU VỰC CÁCH LY, PHÁ HỎNG CẢ HIỆN TRƯỜNG.”

Thành phố ở biên thùy phía Nam này không hề rét mướt, nhưng ra ngoài trong thời tiết tháng Một vẫn khó tránh bị ngấm lạnh. Hôm nay ra ngoài vội vã nên tôi mặc khá phong phanh, đương nhiên tay đã lạnh toát, chỉ có thể vừa xoa xoa tay tự ủ ấm vừa cố hết sức đuổi theo bước chân anh.

“Tại sao anh lại khẳng định thủ phạm của hai vụ án là một?”

“Dấu giày.” Anh không quay đầu lại, chỉ cất cao giọng lên quãng tám nói cho tôi biết. “Kích cỡ giày và hoa văn đế giày giống nhau. Hơn nữa, người này còn bị hội chứng bàn chân bẹt 14, dấu giày khác với người bình thường.” Dừng lại ở ngã ba mất mấy giây, anh tìm được con đường tôi thường đi chợ, thế là mới tiếp tục cất bước theo hướng đó. “Ngoài ra, công cụ gây án đều là vật đầu tù, xem xét từ vết máu, tất cả đều là tấn công đột ngột từ phía sau. Sắp đến Tết rồi, anh có dự cảm hần sẽ tìm thêm mục tiêu gây án nữa.”

14Hội chứng bàn chân bẹt (hay còn gọi là bàn chân phẳng) là sự thay đổi trong hình dạng bàn chân trong đó chân không có vòm bình thường khi đứng. Hội chứng này do cung dọc của bàn chân có hiện tượng sụp xuống và trải phẳng, làm cho gần như toàn bộ gan bàn chân tiếp xúc trực tiếp với mặt đất.

“Anh chưa xem xét thi thể, sao biết được là vết thương do vật đầu tù gây ra?” Lẽ nào bản khẩu cung khi này anh xem có ghi lại những thứ này?

“Cảnh sát không công bố không có nghĩa là dân chúng không tiết lộ.” Lấy điện thoại di động trong túi ra, Tần Sâm hơi cúi đầu, ngón tay lướt thoăn thoắt trên màn hình. “Bây giờ, kiểu tin nhắn nóng hổi tức thời như thế này lan truyền rất nhanh trên mạng xã hội, tuy độ chính xác của tin tức trở nên khó bảo đảm hơn, nhưng cũng không phải là không có giá trị tham khảo.” Anh xoay màn hình điện thoại rồi đưa cho tôi xem, vẫn không buồn ngoảnh đầu lại. “Tiện đây nhắc nhở em luôn, vụ án này là giết người cướp của, cho nên vì lý do an toàn, mấy ngày tiếp theo, nếu em muốn ra ngoài thì đều phải có anh đi theo.”

Tôi nhận lấy điện thoại xem thử, là một tin Weibo đăng tối qua, nhắc đến vụ giết người cướp của, còn có hình đính kèm chụp thi thể nạn nhân theo nhiều góc độ. Xem ra hằng ngày, anh xem đủ loại tin tức theo cách này, cũng có quyết định của riêng mình rồi.

“Vậy em nên mua thức ăn dự trữ cho mấy ngày mới được.” Tôi trả lại di động cho anh.

Tần Sâm không nói câu nào, chỉ nắm lấy cổ tay tôi, nhét cả tay tôi lẫn điện thoại của anh vào túi áo khoác. Thế là tôi chạy nhanh hai bước đi song song bên cạnh anh, duy trì tốc độ này không khó khăn cho lắm. Túi áo của anh rất ấm, cộng thêm lòng bàn tay anh như tỏa nhiệt, tay tôi nhanh chóng được ủ nóng.

Vì thế, tôi được thể làm tới: “Tay kia cũng lạnh”.

Đáng tiếc là anh chẳng buồn đoái hoài, ngoảnh mặt làm ngơ nhìn thẳng phía trước như không nghe thấy, tần số bước chân di chuyển càng lúc càng nhanh.

Lúc đến chợ, chị chủ sạp thường chào mời tôi mua thức ăn cũng chú ý đến Tần Sâm. “Đây là chồng cô à?” Chị ta vui vẻ nhìn anh, nhanh chóng bỏ bắp cải vào túi giúp tôi. “Rất ít khi thấy chồng cô ra ngoài, tôi còn tưởng anh ấy bận lắm cơ.”

Tần Sâm chỉ rừ mắt đứng bên cạnh, từ đầu đến cuối không hề lên tiếng. Anh cau chặt hàng mày, nghiêng chặt răng khiến quai hàm banh ra, bộ ngực thoáng phồng phồng vì phải hít thở sâu cố kìm chế tâm trạng. Tôi có thể nhận ra anh không thích chị chủ sạp này, vì vậy không nói nhiều, chỉ cười có lệ rồi cùng anh rời đi.

Trên đường về nhà, anh thả tay bên này của tôi ra, nắm lấy tay bên kia, thái độ cẩu kính nhưng một mặt vẫn cầm lấy túi đồ ăn, mặt khác lại nhét cái tay đã tê cứng của tôi vào túi áo mình. Mỗi khi có người đi ngang qua, anh lại vô thức nắm tay tôi chặt hơn, cô cùng cảnh giác thăm lưu ý từng người một vừa đi lướt qua, bước chân cũng nhanh hơn. Tôi biết đây là ảnh hưởng của chứng hoang tưởng bị hại trong tiềm thức anh. Tâm trạng anh không hề tốt

như tôi đã dự tính, vẫn chưa thích hợp ra ngoài.

Về đến cửa nhà, tôi vừa mới tra chìa khóa mở cửa thì anh đã vội vã bước vào. Tôi điềm nhiên đi theo, thấy anh lập tức bước nhanh đến bên cửa sổ, kéo rèm che kín tất cả các cửa lại. Thậm chí anh còn quên đổi giày, vết bùn trên đế in một chuỗi dấu giày trên sàn nhà theo bước chân di chuyển của anh. Đến khi làm xong tất cả, anh nhanh chóng đi vào thư phòng.

Tôi xách túi thức ăn đi theo, vốn định xem anh có uống thuốc đúng giờ hay không. Không ngờ vừa vào phòng, tôi đã bị anh ghì chặt lên cánh cửa, tôi tay vội vã vén vạt áo lên lên. Chiếc túi trong tay rơi xuống đất, tôi không tài nào mở miệng nói được gì trong hơi thở ập xuống của anh. Không chỉ có miệng bị che kín, ngay cả không khí trong lồng ngực cũng bị cướp sạch. Nút áo khoác ni của anh cọ cọ lên ngực tôi rất đau, tôi đành đẩy anh ra, tranh thủ nói ngắn quăng trong lúc cả hai tách ra chóng vánh: “Lạnh!”.

Thế nhưng anh lại mạnh mẽ ập đến: “Nhanh thôi”.

Dương nhiên “nhanh thôi” chính là sẽ nhanh chóng không còn lạnh nữa chứ không phải anh chịu kết thúc sớm. Đó là cả một quá trình dài dằng dặc, không biết rốt cuộc anh đã giày vò tôi bao lâu, chỉ lấy làm may mắn là hôm nay coi như anh tỉnh táo, ít nhất không để mặc tôi ở trên sàn nhà trong lúc tôi kiệt sức ngủ thiếp đi.

Xế chiều, khi tôi tỉnh lại, ánh nắng đã không còn bao phủ trên sô pha tôi nằm, cái lạnh dần dần lan ra trong không khí, từ mũi chân len lỏi vào cơ thể.

Tần Sâm đã sớm mặc lại quần áo, ngồi khoanh chân trên sàn nhà trước sô pha, lẳng lặng nhìn tôi như đang rơi vào trầm tư. Tôi để ý thấy bên chân anh là song cửa giấy tôi cắt hôm qua, còn không ít giấy vụn mới. Kéo được đặt trên bàn trà nhỏ, dường như trong lúc tôi ngủ, anh đã dựa theo bản mẫu tôi cắt sẵn để cắt ra những hình nhỏ hơn chỉ bằng một phần năm.

Chặt vật ngồi dậy, tôi lấy từng món đồ vắt trên lưng sô pha mặc vào, đồng thời nói với anh: “Anh uống thuốc đi”.

Có lẽ cũng ý thức được hôm nay mình hơi thất lễ, anh không cự nự tranh cãi gì, lập tức đứng dậy đi uống thuốc.

Bởi vì bị nhiễm lạnh, hôm sau, Tần Sâm cũng bị cảm. Bệnh tình của anh nghiêm trọng hơn tôi tưởng: sốt cao bốn mươi độ, toàn thân nhức mỏi vô lực, nửa đêm và sáng sớm đều ho sù sụ, giấc ngủ còn khó khăn hơn lúc trước. Nhưng dù vậy, anh vẫn nhất quyết không chịu đến bệnh viện, cứ như câu nói mấy ngày tới phải theo tôi ra ngoài anh thông báo hôm trước chỉ là lời đùa vui.

Hết cách, tôi đành liên lạc với bác sĩ Tào Thần ở phòng khám gần nhà, mời anh ta đến khám cho Tần Sâm. Kết quả chẩn đoán không hề khiến tôi kinh ngạc: Tần Sâm bị cảm dẫn đến viêm phế quản nên mới sốt cao không hạ.

“Hiện giờ mấu chốt là phải giúp anh ấy hạ sốt.” Tào Thần tháo ống nghe ra, thông báo với tôi. “Tôi truyền cho anh ấy mấy chai dịch đã. Chỉ cần hạ sốt thì không sao rồi.” Đặt khăn bông vừa nhúng nước lạnh lên vầng trán nóng hầm hập của Tần Sâm, tôi ngẩng đầu nói cảm ơn với Tào Thần: “Phiên anh rồi”.

“Không có gì.” Anh ta cắt ống nghe, ti mi kéo tay áo sơ mi đã xắn lên đến khuỷu tay xuống, thông thả cài măng séc rồi nở nụ cười thân thiết với tôi. “Có lẽ cô sẽ phải lau rượu cồn cho anh ấy cả đêm đây, có chịu nổi không? Cần tôi ở lại giúp đỡ không?”

“Không cần...” Tần Sâm ý thức mơ hồ bỗng nóng nảy lắc đầu, hơi hất cằm, nhúu chặt mày, dù không tài nào mở hai mắt ra nổi vẫn cố chấp ép mình nhấc cánh tay hướng về phía tôi, miệng cần năn. “Bảo hẩn đi ra ngoài...”

Bắt lấy cánh tay không yên phận của anh, kẹp khăn bông vào hai nách xong, tôi quay đầu lại nhìn về phía Tào Thần đang ngồi bên mép giường, mỉm cười áy náy. “Xin lỗi, trạng thái tinh thần của anh ấy không được tốt lắm!”

Trong khoảnh khắc tôi quay đầu lại, anh ta đã chuyển ánh mắt đang nhìn Tần Sâm sang nhìn vào mắt tôi, gật đầu mỉm cười tỏ ý không sao. “Tôi hiểu mà.”

Chẳng biết cảm giác của tôi có sai lầm không nhưng vừa rồi, ánh mắt anh ta nhìn Tần Sâm vô cùng u ám. Nắm chặt bàn tay phải nóng hổi của anh, tôi thoáng cười với Tào Thần, uyển chuyển từ chối: “Một mình tôi không sao, cảm ơn anh, bác sĩ Tào”.

Đẩy gọng kính trên sống mũi theo thói quen, Tào Thần không kiên trì nữa.

Vì thế, ban đêm, một mình tôi dùng rượu cồn lau người cho Tần Sâm để hạ sốt vật lý, còn ban ngày thì ở nhà truyền dịch cho anh. Anh thích bọc chăn bông dày ngồi trên sàn nhà ở thư phòng, tay ôm sách hoặc laptop, miệng ngâm nhiệt kế.

Hai ngày sau, anh mới hoàn toàn hạ sốt, người cũng khỏe khoắn hơn. Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Thình thoảng, tôi cũng hay lo lắng vẩn vơ, chẳng may anh ấy sốt hồng cả đầu óc thì thật sự sẽ chẳng còn lại điều gì nữa cả.

Chiều nào bác sĩ Tào Thần cũng tới nhà thăm hỏi, đến lúc Tần Sâm truyền dịch xong mới rời đi. Tôi không thể để Tào Thần ngồi đợi ở thư phòng, dĩ nhiên cũng không thể mang tivi đến thư phòng quấy rầy Tần Sâm, nên mỗi lần đều mời anh ta ra phòng khách xem tivi uống trà, ngồi hầu chuyện anh ta một lát. Tào Thần xấp xỉ tuổi tôi, vẻ ngoài tuấn tú, khéo mồm khéo miệng, thường nói chuyện với tôi những hai tiếng đồng hồ.

Phải thừa nhận anh ta rất giỏi tán gẫu, còn có khiếu hài hước. Nhưng chủ đề anh ta lựa chọn chưa bao giờ gợi nổi hứng thú nơi tôi. Thình thoảng, tôi cũng phối hợp với anh ta cười cho có lệ, góp lời đôi câu. Tình huống như thế kéo dài sáu ngày. Đến ngày thứ sáu, khi tôi và anh ta đang nói về một bộ phim điện ảnh, Tần Sâm đột ngột xuất hiện, cất giọng ngắt ngang lời anh ta: “Anh muốn lên giường với cô ấy à?”.

Tôi ngẩng đầu, thấy anh đang đứng sau sô pha, trên người còn khoác chăn len, sắc mặt hơi tái, một tay nắm chăn, một tay cầm cốc có quai, cau mày rũ mắt nhìn Tào Thần chăm chăm, không gian mờ tối càng khiến anh giống một hồn ma lơ lửng trong căn nhà cổ. Anh luôn thích xuất hiện đột ngột như vậy nên tôi không hề kinh ngạc. Chỉ có bác sĩ Tào đáng thương là giật nảy mình, không biết rốt cuộc là ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Tần Sâm hay là bị câu nói mở đầu của anh dọa cho khiếp vía.

“Ặc, anh Tần...”

“Anh đang dụ dỗ Ngụy Lâm?” Tần Sâm nhìn anh ta đắm đắm không chớp mắt, giọng nói quả quyết. “Nếu không phải muốn lên giường với cô ấy thì hẳn là muốn thông qua cô ấy để đối phó tôi.”

Lời vạch trần thẳng thừng của Tần Sâm khiến bác sĩ Tào tái mặt kinh ngạc: “Không phải... Có phải anh đã hiểu lầm gì hay không...”

“Cách xa vợ tôi một chút.” Không để anh ta có bất cứ cơ hội giải thích nào. Tần Sâm cau chặt đầu mày, tốc độ nói khá chậm, gần giọng cảnh cáo: “Bắt đầu từ hôm nay trở đi, tôi không muốn nhìn thấy anh xuất hiện ở đây nữa”.

Mấy ngày qua, bởi vì cứ ho khù khụ nên anh không hề có lấy một giấc ngủ ngon, quảng mắt thâm sì khiến đôi mắt sâu hun hút của anh càng có vẻ hiem ác, cũng khiến vị bác sĩ Tào kia thêm quần bách, vội vàng nhìn về phía tôi như cầu cứu. Nếu không phải ý đồ của anh ta đã quá rõ ràng, có lẽ tôi cũng sẽ thành tâm giúp đỡ một lần. Nhưng trong tình huống này, điều duy nhất tôi có thể làm là nhìn Tần Sâm “Anh còn phải truyền dịch”.

“Truyền dịch thường xuyên chỉ làm giảm sức miễn dịch của anh thôi.” Thế nhưng trước sau, anh không hề liếc nhìn tôi lấy một cái mà dồn hết sự chú ý vào gương mặt bác sĩ Tào. “Cảm ơn anh trước đây đã giúp đỡ. Giờ anh có thể rời khỏi nhà tôi rồi.”

Cuối cùng, bác sĩ Tào đành cúp đuôi vội vã rời đi. Về phần tôi, đến khi lịch sự tiễn anh ta rồi đóng cửa lại, quay người mới phát hiện Tần Sâm vẫn đứng đấy. Anh mắt chúng tôi giao nhau, anh vẫn điềm nhiên nhìn tôi giây lát, sau đó bất chợt quay người trở về thư phòng đóng sầm cửa thật mạnh.

Từ chối truyền dịch khiến sức khỏe của anh hồi phục rất chậm, đến mức chiều ngày hai mươi tư, lúc anh Tăng Khải Thụy đến thăm, Tần Sâm vẫn còn quần chăn, cuộn mình trên sô pha ho khan.

Ông Tăng Khải Thụy thấy anh ốm yếu như vậy, gương mặt liền thoáng vẻ ngạc nhiên. Chần chừ một lúc lâu, ông ta mới cất lời đầu tiên: “Xin lỗi, tôi tới đột ngột quá, không biết cậu ốm nặng vậy”.

Nghe cứ như ông ấy và Tần Sâm đã quen thân nhiều năm.

Tôi đang cảm thấy nghi ngờ, liền thấy Tần Sâm kéo chăn bông lên, khoe môi nhếch lên nụ cười châm chọc: “Tôi cho rằng theo ông, chỉ có bệnh trên phương diện tinh thần mới có thể ảnh hưởng đến công việc”.

Dễ dàng phát hiện ra thái độ của anh tràn đầy địch ý. Tăng Khải Thụy lập tức làm ra vẻ bất đắc dĩ, ông đứng cách Tần Sâm năm bước, hít sâu một hơi như muốn nói gì đó. Cuối cùng, ông chớp mắt mấy cái như đang cân nhắc, những điều muốn nói đã đến khoe môi còn nuốt lại, sửa lời: “Vụ án kia... vụ án đập đầu ấy, tin rằng cậu đã nghe nói rồi. Trước mắt có năm nạn nhân nữ bị cướp, một chết bốn bị thương, khiến dư luận nổi bão. Tôi biết ngay sau hôm bà Hồ bị sát hại, cậu đã đến hiện trường và còn phán đoán chuẩn xác nữa.” Nhún nhún vai, ông mim môi như đang thỏa hiệp rồi nói với vẻ khẩn cầu: “Tổ chuyên án cần cậu”.

Dường như Tần Sâm không có hứng thú với lời mời của ông ta. Anh ngồi quay lưng vào vật nắn, hốc mắt trũng sâu bị bao phủ trong bóng râm, trông mắt soi rõ bóng dáng Tăng Khải Thụy, đường nét ngũ quan được ánh sáng tôn lên sắc nét hơn thường ngày, vẻ mặt cũng vì thế mà trở nên âm u đáng sợ. Trầm ngâm một lúc lâu, anh mới từ từ dời ánh mắt về phía tôi. Tôi thấy ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt anh nhưng lại không đọc được tâm trạng phản chiếu trong đó.

“Tình trạng sức khỏe của anh ấy...” Tôi thử từ chối thay anh.

Lúc này, Tần Sâm lên tiếng ngắt ngang: “Có thể.”

Tôi nhìn anh, lại nhìn Tăng Khải Thụy.

“Nhưng tôi có một yêu cầu.” Anh đề xuất. “Ngụy Lâm phải đi cùng trong suốt quá trình tôi tham gia.”

Cân nhắc đến tình trạng của anh hiện nay, yêu cầu này không phải quá đáng. Ông Tăng Khải Thụy hào phóng đáp ứng, cũng giao tài liệu vụ án đã chuẩn bị xong từ sớm cho anh, hẹn sáng hôm sau gặp lại tại Cục Cảnh sát rồi vội vàng rời đi.

Kể từ lúc ấy, Tần Sâm giam mình trong thư phòng viết chữ về tranh đến tận mười giờ đêm. Không lâu sau khi Tăng Khải Thụy rời đi, tôi đẩy tấm bảng trắng Tần Sâm hay dùng hồi trước đến cho anh. Khi tôi tắm rửa xong đi tới thư phòng, chiếc bảng vốn trắng tinh đã chỉ chít thông tin rải rác khó hiểu.

Một tấm bảng đồ được đính cố định trên bảng trắng, trên đó còn ghim vài chiếc đinh nhựa đủ màu. Tần Sâm ngồi khoanh chân trên chiếc sô pha đối diện, lưng thẳng tắp, nhìn chăm chăm vào thông tin trên bảng suy tư. Tôi biết lúc này không nên quấy rầy anh, bèn nắm chốt cửa lùi ra khỏi thư phòng, vốn định pha ly hồng trà đưa đến, không ngờ lại thỉnh thoảng nghe thấy anh lên tiếng: “Đầu óc anh vẫn còn rất tỉnh táo”.

Không thể xác định có phải anh đang nói chuyện với mình hay không, tôi đành dừng động tác, nghiêng người nhìn anh. Tư thế ngồi của anh vẫn giữ nguyên, mắt nhìn bảng trắng nhưng đôi môi lại khép mở nói chuyện với tôi: “Em biết rất rõ điều này nhưng lại không nói sự thật cho Tăng Khải Thụy”.

Tôi đứng bên cạnh cửa, chờ anh nói câu tiếp theo.

“Anh biết em đang nghĩ gì.” Trầm ngâm trong chốc lát, anh tiếp lời. “Anh biết. Anh sẽ giải thích với em.”

Lúc nói ra những lời này, anh vẫn chăm chú nhìn thông tin trên tấm bảng trắng, cứ như không phải nói chuyện với tôi mà là đang lăm bằm với nó vậy.

Thực ra anh không thể nào thảo luận chuyện này với tôi, ít nhất không phải bây giờ. Lặng lẽ nhìn anh chốc lát, tôi nhẹ nhàng khép cửa lại rồi quay người đi vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Độc hành

Type: tuyen nguyen

Lúc tôi đem hai cốc hồng trà đến thư phòng, Tần Sâm vẫn đang gác chân ngồi ở chỗ cũ, chân bông cũng được quán chặt lại. Tay anh ôm lấy chiếc laptop, thờ ơ nhìn chăm chăm vào tấm bảng trắng. Tôi đi đến đưa một cốc hồng trà cho anh, đứng bên cạnh sofa tránh ngăn trở tầm mắt anh, nhìn tấm bản đồ trên bảng trắng.

“Đây là gì thế?” Tôi chú ý đến mấy thứ kỳ lạ trên bản đồ. “Vòng tròn màu đỏ trên bản đồ ấy.”

Đây là bản đồ khu Đông Nam của thành phố này, có mạng lưới tọa độ và phân khu chi tiết, mấy vị trí được gắn đinh ghim có lẽ là nơi xảy ra vụ án. Vòng tròn màu đỏ có lẽ do chính anh vẽ lên, vòng qua vị trí năm chiếc đinh ghim, trong đó có một khu vực giao thoa bị bút đỏ tô mờ.

“Phác họa địa lý tội phạm.” Anh đặt laptop lên đùi, chậm rãi đưa tay nhận lấy cốc trà mà không hề ngoái đầu lại. “Trong tình huống bình thường, tội phạm sẽ không gây án ở khu vực hoàn toàn xa lạ, cũng sẽ không gây án ở khu mình ở. Vì thế, trong tiềm thức của tội phạm, xung quanh nơi ở của chúng sẽ có một khu vực an toàn, những nơi cách khu vực này quá xa hay quá gần đều không thích hợp cho bọn chúng gây án. Định vị bằng nguyên lý là có thể khoanh vùng được khu vực sinh sống của kẻ phạm tội.”

“Phần tô mờ ấy hả?” Tôi hỏi lại.

“Ừ.” Tần Sâm trả lời gọn lỏn, ánh mắt chậm rãi di chuyển trên bảng trắng, lướt đến phần thời gian và địa điểm xảy ra vụ án. “Hiện giờ, cảnh sát đã huy động lực lượng tuần tra ban đêm. Đây chỉ là dự phòng thôi, không tính là điều tra.” Anh vừa suy tư vừa băng quơ giải thích. “Việc khẩn cấp trước mắt là xác định điểm đặc trưng của nghi phạm.”

“Vậy anh có đầu mối không?”

Cuối cùng anh cũng nhận ra tôi đến để quấy rầy, quay đầu liếc tôi một cái không rõ cảm xúc rồi khẽ vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ra hiệu tôi ngồi xuống. Tôi bưng cốc trà ngồi xuống bên cạnh anh, chân co lên sofa. Anh hơi hất cằm ý bảo tôi xem bản đồ, bắt đầu giải thích: “Vị trí đinh ghim là địa điểm gây án, năm lần đều ở quận A hoặc B. Thời gian gây án là từ sáu giờ ba mươi phút chiều đến mười một giờ tối.”

Anh lại ho khan, người co lên lệt thôm trong sofa, gương mặt tái nhợt hơi ửng đỏ. Tôi khẽ vỗ lưng anh, một lúc lâu sau anh mới ngừng ho. Anh nâng cốc trà nóng uống từng ngụm, trầm giọng vài giây mới ngừng đầu nói tiếp: “Bác sĩ pháp y phát hiện vụn gỗ ở xung quanh vết thương sau đầu nạn nhân. Phán đoán sơ bộ cho thấy công cụ gây án là gỗ. Hưng khí của mỗi vụ đều giống nhau, mục tiêu lựa chọn là phải nữ đi một mình, vì vậy cơ bản có thể loại bỏ trường hợp nghi phạm là nhóm hai người trở lên, những cách nói ‘nhóm cướp đập đầu’, ‘băng cướp đập đầu’ được chứng minh trên mạng đều là suy đoán không có căn cứ”.

Liếc nhìn khu vực tô mờ kia, giờ tôi mới muộn màng ý thức được mình không hề xa lạ gì với nơi đó.

“Vừa nãy hẳn là xã Tân Thụ. Đa số nhà trọ đều là cho công nhân ngoại tỉnh thuê.” Tôi nhắc nhở anh. “Có khả năng nghi phạm không phải người địa phương mà chỉ là người thuê nhà ở đây không?”

Nghe thấy thông tin này, Tần Sâm không trầm ngâm như tôi đã dự đoán mà lập tức tán thành nhận định của tôi: “Suy đoán hợp lý.” Sau đó, anh lạnh nhạt bổ sung. “Nhưng điều rõ ràng nhất phải kể đến là chúng ta không biết ‘sở thích’ của nghi phạm. Năm lần cướp bóc, nghi phạm chỉ lấy đi số tiền mặt ít ỏi. Liên hệ với tần suất các vụ án xảy ra, có thể đoán được mức chi tiêu hằng ngày của hắn. Người chúng ta cần tìm là người nghèo, không phải dạng đại gia có nhà có cửa.”

Xem ra tôi vẫn đánh giá sai trạng thái của anh ngày hôm nay. Cẩn thận xem xét thời gian gây án của năm vụ, tôi nhấp một ngụm trà còn đang bốc hơi nghi ngút, phỏng đoán: “Thời gian gây án đều sau sáu giờ chiều, vậy chắc hẳn hắn vẫn có công việc cố định nhỉ?”

“Anh không cho là vậy.” Anh phủ định, tốc độ nói chợt nhanh hơn. “Đại đa số người lao động trí óc mỗi ngày đều làm việc ít nhất tám tiếng. Thời gian nghi phạm gây án hầu như ổn định sau chín giờ tối, nhưng vụ án đầu tiên là vào sáu giờ ba mươi phút chiều, điều này đã làm lộ sự tỉ mỉ của hắn.” Nói đến

đây, hình như anh phát hiện ra điều gì đó, tốc độ bỗng chậm lại. “Cho nên hẳn chọn gây án vào buổi tối có khả năng bắt nguồn từ hai nguyên nhân. Một là che giấu tai mắt người khác, hai là muốn mượn đêm tối giảm thiểu mức độ mạo hiểm”

Thấy tâm trạng anh gần như ổn định, tôi mới không tập trung quan sát anh nữa: “Còn có kết luận khác không?”.

Anh đưa một xấp hình bên cạnh chiếc gối cho tôi xem “Xem hình đi”.

Đưa tay ra cầm lấy chồng ảnh xếp ngay ngắn, tôi lật xem từng trang một. Là ảnh chụp vết thương của nạn nhân ở nhiều góc độ.

“Chiều cao của các nạn nhân chênh lệch khá lớn, từ đặc thù vết thương có thể đoán chiều cao của nghi phạm không vượt qua một mét bảy.” Để người ngoài nghề như tôi hiểu được lập luận này, Tần Sâm thông thả giải thích cặn kẽ. “Phần đầu của các nạn nhân đều bị đánh từ hai đòn nghiêm trọng trở lên, vết thương rất nặng, thậm chí còn có nạn nhân vì xương chẩm bị đập nát mà mất máu nhiều dẫn đến tử vong”

Cho dù anh đã nói như vậy nhưng tôi vẫn không tài nào nhìn ra được chút manh mối nào từ chỗ ảnh kia cả. Có lẽ anh cũng nhận ra, dứt khoát quăng tã hình sang một bên rồi ném cho tôi một câu hỏi khác: “Em có biết muốn đập nát xương chẩm cần bao nhiêu sức lực không?”.

Quả thật tôi không biết. “Nghe nói xương chẩm cứng lắm”

“Nghi phạm này rất cường tráng, ra tay cũng khá tàn nhẫn.” Không chú ý đến câu trả lời vô thưởng vô phạt của tôi, anh giơ tay chỉ địa điểm đối ứng bên dưới thời gian xảy ra vụ án. “Nhìn địa điểm gây án đi. Công trường, khu chung cư, công viên, ruộng lúa nước, ngõ hẻm nằm bên quảng trường. Phần lớn đều là nơi thưa người, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có ai qua lại. Nhất là ở công trường, chung cư và quảng trường, thời điểm gây án rất dễ bị người ta bắt gặp.”

“Nhưng thời gian hẳn chọn rất khéo.” Tôi nhìn kỹ ba mốc thời gian kia. “Sáu rưỡi chiều là thời gian công nhân dùng cơm, lúc này, công trường không hề có người. Thời gian gây án ở quảng trường là mười một giờ tối, bình thường, người khiêu vũ ở đây đã sớm trở về nhà rồi. Còn khu chung cư, hôm đó... trời đổ mưa to.”

“Đúng vậy. Đây chính là lý do đến nay không có bất kỳ ai chứng kiến vụ án.” Tần Sâm buông cánh tay xuống, khẽ khịt mũi. “Hồ Hương bị giết hại khi vừa về tới khu chung cư nhà mình. Cô ấy không mang chìa khóa mở cổng nên bảo chồng ném chìa khóa từ trên tầng xuống. Thời điểm cô ấy cúi xuống nhặt chìa khóa thì hân ra tay, không chỉ không bị dân cư xung quanh nhìn thấy, còn kịp tháo chạy trước khi bị chồng Hồ Hương phát hiện.”

Tóm tắt xong tình hình lúc đó, anh hờ hững tổng kết. “Làm việc có trật tự, thao tác thành thạo, ra tay tàn nhẫn, chỉ rõ hẳn có thể có tiền án.”

Tôi khẽ gật đầu, hồi tưởng lại kết luận trước mắt của anh: “Chiều cao không hơn một mét bảy, dáng vóc cường tráng, không nghề nghiệp cố định, cuộc sống tưng quẩn, một mình gây án, có thể có tiền án...”.

“Mang giày cỡ 42, mắc hội chứng bàn chân bẹt, ở gần xã Tân Thụ.” Bỏ sung đặc điểm tôi bỏ sót, Tần Sâm chợt cầm lấy laptop đặt trên đùi, nói với nó. “Chính là những đặc điểm này, hi vọng ông đã nghe rõ rồi chứ, Đội trưởng Tăng?”

Câu nói đột ngột của anh khiến tôi kinh ngạc. Đến khi tôi quay đầu lại, giọng của Tăng Khải Thụ đã truyền đến đầu bên kia: “Đã nghe rõ”. Ông háng giọng một cái, có phần lúng túng. “Cực cho cậu rồi. Chúng tôi sẽ điều một nhóm đến khu vực lân cận xã Tân Thụ tuần tra, xem thử có người khả nghi phù hợp với miêu tả của cậu hay không.”

“Rất tốt, tạm biệt.” Hiên nhiên Tần Sâm không có ý định tiếp tục trao đổi với ông. Anh lập tức tắt ứng dụng trò chuyện không hề do dự, nhanh chóng đặt laptop qua một bên, cứ như bây giờ nó là củ khoai lang nóng bỏng tay vậy.

Tôi nhìn anh, nghĩ ngợi chốc lát vẫn quyết định lên tiếng: “Anh không nói cho em biết mình đang gọi thoại với người ta.”

“Là em tự đi đến mà.” Anh cất giọng khàn đặc, nghiêm nhiên đẩy trách nhiệm sang cho tôi, tiện tay lấy một quyển sách mở ra, cúi người đưa tay chống đầu, chân mày vô thức nhăn lại. “Huống chi hai chúng ta cũng đâu nói chuyện gì riêng tư.”

Không muốn tranh cãi với anh, tôi nghĩ ngợi giây lát rồi chuyển đề tài: “Nếu đã giải quyết xong vấn đề rồi thì đi nghỉ sớm chút đi”.

“Anh ngủ ở đây.” Vẫn đưa sườn mặt về phía tôi, Tần Sâm rũ mắt, lật một trang sách, bởi vì hơi mạnh tay nên tiếng động phát ra khá lớn. “Trừ phi em muốn bị lây bệnh vì sinh hoạt vợ chồng”

Bình thường, tôi không cự tuyệt nổi sự gần gũi của anh. Nếu chọc giận anh, kiểu gì cũng sẽ chuốc thêm phiền phức. Tôi đành ôm đến hai tấm drap giường, một cái thì trải lên thảm trải sàn, một cái để lại cho anh đắp, tránh ban đêm mặt đất quá lạnh khiến anh bị cảm nặng hơn.

Nửa đêm, nghe thấy tiếng anh ho sù sụ không ngừng, tôi bèn thức dậy, mặc áo phao xuống tầng, đi đến gõ cửa thư phòng đóng chặt, thế rồi dứt khoát vặn nắm cửa đi vào. Thư phòng tối đen như mực, rèm cửa sổ kéo kín mít, tia sáng bên ngoài không thể len lỏi vào bên trong dù chỉ một chút. Nghe thấy tiếng ho của anh phát ra từ phía sau sofa đối diện cửa sổ sát đất, tôi đưa tay lần mò vách tường, mở miệng thăm dò: “Tần Sâm? Em bật đèn nhé?”.

“Lại đây...” Anh cố nén ho, khan giọng thốt ra mấy chữ. “Đừng bật đèn.”

Miễn cưỡng nói xong, anh lại ho tiếp.

“Trước khi ngủ, anh đã uống thuốc chưa?” Tôi rút bàn tay đang mò nắm trên tường, nương theo vụn sáng mỏng manh đi về phía anh. Lúc giẫm lên một

góc chân bông, tôi bèn dừng lại, lần theo mép chăn ngồi xuống.

Anh vẫn đang ho kịch liệt, dường như không thở nổi. Tôi kè đến gần hơn, đưa tay lên sờ thân thể của anh, muốn vỗ lưng cho anh, kết quả lại bị anh bắt lấy cổ tay, kéo ngã xuống chăn bông. Hành động của anh quá mạnh mẽ lại có tính công kích, trong tích tắc, tôi cứ ngỡ anh định giết mình. Nhưng anh chỉ xoay vai tôi qua, thân thể nóng hổi áp xuống, hơi thở ấm áp phả lên trán tôi. Tiếp theo, đôi môi khô nứt của anh chặn lại môi tôi, liếm mát, gặm cắn.

Anh không cho tôi cơ hội để thở, điên cuồng đoạt lấy dưỡng khí trong miệng và lồng ngực tôi, như thể bắt được chiếc phao cứu sinh, dù thế nào cũng không chịu buông ra. Dĩ nhiên tôi biết anh muốn làm gì. Trong bóng tối, anh càng không biết kiềm chế, dù giữa chừng bấp chần tôi bắt đầu chuột rút, anh cũng không vì lời van vãn của tôi mà dừng lại. Rõ ràng không khí xung quanh lạnh băng nhưng thân thể lại đập dấn mồ hôi nóng hổi thấm trên da thịt.

“Anh sẽ không thể này mãi đâu...” Anh không ngừng lặp đi lặp lại câu nói đứt quãng bên tai tôi, như thể đang nói mê, lại như đang cảnh cáo. “Em đừng nghĩ...”

Ý thức tôi dần trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy bị xóc nảy mãnh liệt, mọi cơ bắp trên người đều mỏi nhừ. Tôi cứ thế mê man ngủ thiếp đi nhưng vẫn cảm nhận được anh còn đang tiếp tục.

Hôm sau, khi tôi tỉnh lại, Tần Sâm đã rời đi từ lúc nào.

Tivi trong phòng khách vẫn để mờ, âm lượng được chỉnh xuống mức rất thấp nhưng trên sofa không thấy bóng người. Tôi mặc quần áo tử tế, đi dạo một vòng trong nhà mới có thể xác nhận lúc mình đang ngủ, anh đã một mình ra ngoài rồi.

Đây không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện này. Nhưng trước khi mắc bệnh, anh chưa bao giờ biến mất mà không để lại tăm tích như hiện giờ. Tôi đứng sau sofa trong phòng khách, xem chương trình thời sự buổi sáng trên tivi. Tối qua, lại có một người phụ nữ gặp phải “tên cướp đập đầu”, rạng sáng nay xác nhận tử vong do cấp cứu vô hiệu.

Vẫn không có nhân chứng, lực lượng hơn một nghìn cảnh sát được điều động trở thành trò cười chỉ sau một đêm.

Tôi tìm ra số điện thoại của ông Tăng Khải Thụy trong danh bạ. Quá nửa là ông ấy đang loay hoay bận rộn đến tối mắt tối mũi nên không bắt máy được rồi. Tôi đành phải gọi đến Cục Cảnh sát, hỏi thăm Tần Sâm có ở đó hay không. Đáng tiếc không có chút thông tin nào.

Tôi trở lại thư phòng, nhìn chiếc chăn nhúm trên mặt thảm rồi bước qua nó, ngồi xuống chiếc sofa hướng ra cửa sổ. Tấm bảng trắng vẫn còn đặt nơi ấy, thông tin trên đó vẫn hệt như tối qua, chưa bị lau đi. Tôi tìm bút viết bảng, thêm vào một con số “23:00” phía sau chuỗi thời gian, rồi lại dựa theo cách của anh, viết tiếp xuống chữ “Rừng cây” và tên họ nạn nhân.

Bây giờ là hai chết bốn bị thương. Sắp sửa đến Tết nhưng cả thành phố đều bị bao trùm bởi bóng ma của vụ án này. Chắc hẳn cảnh sát đang phải chịu áp lực rất lớn, nếu không cũng không đến nỗi thành lập Tổ chuyên án và mời Tần Sâm đến hỗ trợ.

Nhà nước vẫn chưa xây dựng được cơ sở dữ liệu thống nhất lưu lại thông tin công dân phạm tội. Nếu nghi phạm không có hộ khẩu địa phương, chỉ dựa vào đặc điểm Tần Sâm suy đoán tối qua, cảnh sát muốn tìm ra hắn hoàn toàn là mò kim đáy bể. Họ phải nghĩ cách khác để thu nhỏ phạm vi điều tra. Tần Sâm cũng vậy.

Tôi cầm một chiếc đinh ghim mới đính vào vị trí tương ứng trên bản đồ, chính xác là trong khu vực phạm tội anh đã khoanh vùng. Đứng yên giây lát, sau khi cẩn thận suy nghĩ, tôi cầm lấy áo khoác, đi đến xã Tân Thụ.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thất thường

Type: tuyen nguyen

Từ xa, tôi đã nhìn thấy Tần Sâm ngồi trước tấm bia đá xã Tân Thụ 2. Lúc ấy, anh còn đang ho sù sụ, cả người co ro trong chiếc áo khoác nỉ màu xám, trông yếu ớt hơn lúc anh ngồi thu lu trên sofa nhiều. Ba năm nay, anh gầy xọp đi, những bộ quần áo vừa người ngày xưa cũng dần trở nên rộng thùng thình.

Xã Tân Thụ nằm ở vùng ngoại thành, trông về phía Nam là dãy núi trùng trùng điệp điệp. Dù sao nơi này cũng là thành phố miền Nam, tuy mùa đông có thể giảm chân lên lá rụng, núi rừng núi rừng phủ lớp sương mù nhưng vẫn có thể thấy màu xanh biếc mông lung. Sáng sớm, nhiệt độ khá thấp, không khí cũng ẩm ướt vô cùng, anh không chịu đựng được cũng là lẽ thường tình.

Nghe thấy tiếng bước chân lại gần, anh khó chịu hơi ngẩng mặt lên, bàn tay siết chặt còn để trên môi, sắc mặt tái nhợt, trán ướt mồ hôi lạnh. Anh chỉ thoáng liếc một cái, nửa con mắt bị che khuất sau hàng mi dày khiến đôi mắt toát lên vẻ thâm sâu.

Chờ tôi đến bên cạnh, anh mới dứt cơn ho, đứng thẳng người đón nhận ánh mắt tôi, không mấy vui vẻ chép miệng: “Anh đang suy nghĩ xem em phải mất

bao lâu mới có thể tìm đến đây”. Sau đó, anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay. “Muộn hơn anh dự tính.”

Lúc này, tôi mới chú ý thấy quãng thâm mắt anh còn đậm hơn lúc trước. Xem ra trận hành hạ tối qua không chỉ có mình tôi chịu trận, chính anh cũng cảm thấy mệt mỏi.

“Tối qua ngủ không ngon...” Tôi đưa tay tìm khăn giấy trong túi áo. “... Anh không nên đến đây một mình.”

Hiển nhiên anh không buồn đoái hoài đến lời nói của tôi: “Không sao hết, em sẽ tìm được anh”.

“Đó là vì em hiểu anh, biết anh có thể đi đến chỗ nào.” Túi quá sâu, tôi lục lọi một lát mới lấy được khăn giấy, rút ra một tờ lau mồ hôi lấm tấm trên trán anh. “Nếu lỡ anh bị người khác bắt đi thì em biết tìm thế nào?”

Câu hỏi của tôi có lẽ đã chạm vào sợi dây thần kinh nhạy cảm của Tần Sâm. Anh như bị chấn động, vẻ mặt đột ngột thay đổi, giận dữ gạt tay tôi ra. Anh hơi mạnh tay, một tiếng “bốp” vang lên giòn giã, đến khi tôi ý thức được thì cổ tay đã bắt đầu nóng rát.

Tôi thấy vẻ mặt của anh cũng không tốt hơn mình là bao. Anh nhìn tôi, dời trọng tâm về phía sau, muốn lùi lại theo bản năng, môi mím chặt, cảm xúc kinh ngạc nơi đáy mắt ẩn chứa nỗi khủng hoảng và phẫn nộ. Từng thớ thịt trên khuôn mặt điển trai mà sắc sảo kia cũng mơ hồ giật giật. Đây là biểu hiện cho thấy anh đang cố hết sức kiềm chế tâm trạng.

Rũ mắt xuống nhìn thoáng qua cổ tay, tôi đưa tay còn lại lên xoa nơi bị đánh trúng để giảm bớt cảm giác đau đớn. Lúc này, Tần Sâm đột ngột xòng đến, một tay giữ gáy tôi ấn vào lồng ngực mình, tiếp theo ôm chặt lấy người tôi, một tay loạn xạ vỗ vỗ lưng tôi, run run khẽ gọi: “Ngụy Lâm, Ngụy Lâm...”.

Tôi không nhìn thấy khuôn mặt anh, chỉ có thể nghe giọng anh đang run rẩy lặp lại bên tai tôi không ngừng: “Nơi này không phải thành phố X... Nơi này rất an toàn...”. Trong cơn hỗn loạn, anh cúi đầu, rồi rầm dấn đôi môi lạnh ngắt lên trán, sống mũi và hai má tôi. Cuối cùng, anh thờ hồn hèn kẻ trăn vào trán tôi, ấn nhãn nhắm mắt lại, miệng vẫn thì thầm: “Chuyện đó sẽ không xảy ra lần thứ hai đâu... sẽ không, sẽ không đâu...”.

Tôi thử gỡ tay khỏi vòng tay anh, kết quả lại bị siết chặt hơn. Sau vài lần, thậm chí tôi có cảm giác anh sắp sửa siết gãy eo mình luôn rồi. Tôi biết hiện tại, trạng thái tinh thần của anh vô cùng bất ổn, chỉ đành chờ đến khi anh bình tĩnh trở lại.

Tôi thật sự không ngờ chỉ thuận miệng nói một câu lại khiến anh phản ứng mãnh liệt đến thế. Chừng năm phút sau, hơi thở của Tần Sâm mới từ từ ổn định. Nhưng anh vẫn ôm chặt lấy tôi, mi mắt đang nhắm nghiền thoáng run lên. Tôi đưa tay đặt lên gương mặt anh, nhẹ nhàng mon trón trấn an: “Về nhà thôi”.

Suốt quãng đường về, anh vẫn giữ nguyên trạng thái im lìm. Tôi lo mình đã chọc giận anh nên cũng không lên tiếng. Đến tận khi vào nhà, nhìn anh đổi giày, cởi áo khoác, đi về phía thư phòng, tôi mới đóng cửa bước theo anh: “Có phát hiện gì không?”.

“Nghĩ phạm ra tay vào hôm qua và hôm kia. Điều này không hợp với quy luật gây án lúc trước của hắn.” Anh đẩy cánh cửa thư phòng khép hờ, dường như đã cố gắng khống chế sức lực của mình nhưng vẫn làm vang lên một tiếng “rầm” vang dội. Thân hình anh khựng lại trong khoảnh khắc rồi lập tức trở lại bình thường, tiếp tục sải bước đi về phía băng trắng, tốc độ nói vô thức tăng nhanh. “Anh đã đến hiện trường một chuyến, xác nhận kẻ gây án tối qua quả thật là hắn, nên muốn làm rõ nguyên nhân vì sao hắn lại phá vỡ quy luật.”

Anh cầm bút dạ lên, vắn nắn ném sang một bên, cấp tốc viết viết vẽ vẽ lên băng: “Sau đó, anh nhớ đến cửa sổ giấy em cắt và cuộc tổng vệ sinh sáng hôm qua, toàn bộ đều vì sắp đến năm mới”.

“Em còn tưởng anh không để ý chứ!” Tôi đi đến bên chiếc bàn tròn nhỏ, giúp anh lấy thuốc.

“Mỗi ấp ở xã Tân Thụ đều có tập quán khác nhau. Chỉ có hai trên bốn ấp trong xã là phải thanh toán hết tiền nhà trước năm mới.” Phớt lờ lời trêu chọc của tôi, anh vừa thoăn thoắt viết lên băng vừa nói: “Nếu như khách thuê không trả đủ tiền thanh toán thì nhất định phải dọn đi”.

Nghe đến đây, đầu óc tôi mới liên kết lại tất cả thông tin, thế là quay đầu nhìn anh: “Cho đến tối qua, hắn gây án là vì cần giao tiền nhà gấp sao?”.

Tần Sâm không trả lời, chỉ chuyên tâm viết viết trên băng. Xem ra trong một chốc, anh không thể phân tâm làm chuyện khác rồi. Tôi lấy điện thoại di động, định gọi báo cho cảnh sát biết kết luận vừa rồi của anh. “Em gọi nói cho Đội trưởng Tăng biết.”

“Tự anh gọi.” Anh nhanh chóng cản lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, có ý hỏi lại: “Anh chắc chắn chứ?”.

“Chắc chắn.” Anh đột ngột vứt cây bút viết băng đi, cất cao giọng, đồng thời quay lại nhìn xoáy vào tôi. Mắt anh đỏ ngầu, tất cả giận dữ đều bộc phát theo hai chữ kia, bộ ngực phập phồng kịch liệt. Thế nhưng, sau giây lát, anh lại không nói con thịnh nộ, chỉ hít sâu một hơi dần xuống cảm xúc tiêu cực đang bị khuếch đại, khan giọng xua đuổi: “Em đi ra ngoài đi!”.

Tôi khom lưng nhặt chiếc bút rơi bên chân, đặt lên bàn tròn rồi quay người đi ra khỏi thư phòng.

Tôi gần như quên mất khoảng thời gian đau khổ nhất của mấy năm vừa qua. Ngày này ba năm trước cũng là ngày tôi lấy lại tự do. Mùa đông năm đó, thành phố X đặc biệt mưa nhiều, gió rét buốt thấu xương. Tôi chỉ khoác một chiếc áo mỏng tang, dờ dẫm lững lững bước đi trên đường, mất phương hướng trong chính thành phố mình quen thuộc nhất. Mảnh thủy tinh đâm vào lòng bàn chân. Lúc đầu, mỗi bước đi đều đau đến mức khiến tôi co chặt ngón chân. Về sau, tôi dần dần mất đi tri giác. Xung quanh có vẻ rất huyền ảo nhưng lại như cách tôi một tầng nước mênh mông, không có bất kỳ âm

thanh nào thực sự lọt được vào tai tôi cả.

Cứ thế, tôi bước lang thang vô định, lúc băng qua đường cũng không hề dừng lại. Có chiếc xe phóng vụt qua, tôi vẫn một mực tiến về phía trước như cái xác không hồn, thậm chí cho rằng mình đã chết.

Một bóng người đột nhiên xông vào tầm nhìn của tôi. Anh nắm chặt lấy bờ vai tôi như thể muốn bóp nát chúng. Tôi ngẩng đầu nhìn môi anh mấp máy liên hồi, muốn nghe rõ anh đang nói gì đó nhưng không thể lọt vào tai bất cứ một âm thanh nào. Vì vậy, tôi chết lặng và mờ mịt nhìn anh, đến tận khi anh dốc hết sức ghi tôi vào ngực như phát điên.

Đó là một vòng tay ấm nóng, khoanh khắc khuôn mặt vui vào áo anh, tôi ngửi thấy mùi dầu thông thoang thoang. Cuối cùng, tôi cũng cảm nhận được cái lạnh, cũng có cảm giác về cái đau. Những giọt nước mắt nóng hổi thì nhau tuôn rơi, dòng nước bùng kín tai tôi cũng dần dần chảy xuống.

Tôi nghe thấy anh gọi tên mình hết lần này đến lần khác. Người ngoài phố đi ngang qua chúng tôi dường như đều mất đi âm thanh và nhiệt độ. Nhưng chính lúc ấy tôi mới có thể thực sự xác nhận: anh là Tần Sâm.

Anh còn sống.

Và tôi cũng vậy.

Đến hôm nay, chuyện đã trôi qua ba năm, Tần Sâm vẫn giống như lúc đó, tinh thần suy sụp chỉ trong một đêm. Anh trở lại trạng thái không tỉnh táo nhất từ trước đến nay: không chịu rửa mặt, ăn cơm, không muốn thay quần áo, kháng cự hết thay hành vi tự xử lý của mình. Tôi phải tốn sức giúp anh từng việc một. Đôi lúc đứt anh ăn cơm sẽ sẽ bị bỏng bởi anh đột ngột nổi nóng. Ban đêm, anh kháng kháng đòi ngủ trên sàn nhà thư phòng, lại thường xuyên đá tung chăn, co cuộn cả người, trợn mắt vì vậy cũng không ngừng tái phát. Tôi chỉ có thể ngủ trong thư phòng cùng anh, buổi tối luôn phải thức dậy bốn năm lần, đắp kín chiếc chăn tơ tằm cho anh.

Tin tức có liên quan đến “tên cướp đập đầu” vẫn xuất hiện trên bản tin thời sự. Từ ngày 24 tháng 1 đến nay, lại có thêm ba phụ nữ bị hãm cướp bóc. Cư dân mạng rầm rộ đăng bài chỉ trích Tổ chuyên án và cảnh sát. Càng gần đến Tết, mọi người càng thêm khủng hoảng. Nhưng Tần Sâm vẫn cứ thờ ơ, như thể anh đã mất đi hứng thú với vụ án, cũng hoàn toàn đánh mất nhiệt huyết với công việc này. Ông Tăng Khải Thụy gọi điện đến mấy lần, sau khi biết trạng thái hiện giờ của Tần Sâm cũng lịch sự không quá rầy rầy nữa.

Về bản thân Tần Sâm, đừng nói là Tăng Khải Thụy, ngay cả thói quen mỗi ngày vận động trong phòng cũng bị anh cho vào quên lãng. Buổi trưa, thỉnh thoảng anh sẽ ngủ gục bên chồng sách, khi tỉnh lại, chứng viêm mũi lại tái phát, rồi khẩu vị cũng mất đi. Thức ăn tôi nấu anh còn miễn cưỡng ăn một chút, thức ăn mua ở bên ngoài thì nhất quyết không chạm đến, còn đeo găng tay rồi vứt hết vào thùng rác.

Ngày Tết gần đến, tôi vẫn như năm ngoái, tranh thủ mua hết đồ cần thiết trước khi siêu thị đóng cửa. Kết quả hôm sau, phát hiện tủ lạnh bị Tần Sâm lục tung cả lên. Anh mang hết tất cả đồ dùng trong bếp ra thử độc, cẩn thận kiểm tra toàn bộ thực phẩm trong tủ lạnh, thậm chí cực đoan tới mức lột từng lá cải một ra xem. Mà khi tôi phát hiện nhà bếp trở thành một bãi lộn xộn thì anh đang mơ màng ngủ co ro giữa đồng chăn nệm bừa bộn trong thư phòng. Tôi không biết phải làm sao, chỉ có thể dọn dẹp phòng bếp rồi mang chổi đến thư phòng đánh thức anh.

Sáng hôm giao thừa, để anh thêm ăn hơn, tôi đã cất công chạy đến trại nuôi ong gần đó, khuân về một lít mật ong. Trên đường về, đi ngang qua một quầy bán thú cưng via hè, tôi không đành lòng được mà dừng bước.

Trước đây, lúc Tần Sâm vẫn còn là giáo sư ngành Khoa học Sự sống ở đại học A, để hỗ trợ thí nghiệm, anh luôn nuôi vài con chuột bạch ở nhà. Nếu tôi nhớ không lầm, lúc chuyển đến thành phố này, tôi cũng mang theo thiết bị nuôi dưỡng anh để lại. Tuy nhiên, mấy năm qua, anh hiếm khi tỉnh táo, dù là tôi hay anh đều không thừa hơi nuôi mấy con chuột bạch dùng cho thí nghiệm này nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại mấy lần, tôi bèn quyết định mua hai đôi. Mang theo mật ong và chuột bạch về nhà, đẩy cửa bước vào thư phòng, quả nhiên thấy Tần Sâm đang ngồi gác chân lên sofa, hí hoáy viết gì đó. Dưới sofa là chiếc cốc có quai nằm chổng chơ, sữa tươi tôi rót cho anh từ sáng trước khi đi ra ngoài bị đổ lênh láng, thể nhưng anh lại không buồn ngo ngoàng, chỉ cúi đầu chăm chú viết lách. Sau khi viết kín một tờ, anh đều xé roet vứt qua một bên, cứ thế một vòng tuần hoàn lặp lại như thể không biết mệt mỏi.

Tôi đặt lồng chuột bạch bên cạnh anh: “Em thấy trên đường về”.

Anh chỉ liếc mắt nhìn cho có lệ, một giây sau đã quay đi. Khi ý thức được đây là gì lại cấp tốc chuyển mắt lần nữa. Anh nhìn chăm chăm bốn con chuột bạch trong lồng, ngây ngẩn hồi lâu mới chậm chạp đưa tay ra, chạm ngón trỏ vào mép con chuột bạch đang ra sức gặm lồng sắt.

Chú ý thấy có gì đó đến gần, con chuột bạch cẩn thận dò xét, đưa mũi đến ngửi ngửi, sau đó nhích người, gặm lấy ngón trỏ của Tần Sâm. Anh rũ mắt nhìn nó rồi... cười cực khế.

Thế rồi Tần Sâm mãi mê nghiên cứu bốn con vật đến tận trước bữa cơm tất niên. Anh chuyển chiếc bàn tròn nhỏ trong thư phòng đến trước sofa, đặt lồng sắt lên bàn, bản thân thì ngồi thu lu trên ghế, tay cầm cốc nước mật ong tôi pha cho, quán chặt chân lên, bất động quan sát chúng.

Buổi tối, tôi đứt gì anh cũng đều không từ chối, có điều ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc vào đám chuột bạch, rõ ràng có chút lơ đãng. Muộn hơn chút, một mình tôi đến phòng khách bật ti vi, ôm chần bông ngồi co ro trên sofa xem truyền hình trực tiếp chương trình đón xuân.

Thật ra trước kia, tôi không hề có thói quen xem tiết mục cuối năm. Trái lại, kể từ khi gặp Tần Sâm, bị anh ảnh hưởng, tôi mới đặt chương trình này thành hoạt động cố định vào đêm giao thừa. Đáng tiếc, kể từ khi anh bắt đầu không tỉnh táo, đêm giao thừa hằng năm, chỉ có mình tôi ngồi xem ti vi.

Có lẽ ban ngày quá mệt mỏi, lúc này còn chưa đến rạng sáng, tôi đã làm ỏ trên sô pha mơ màng ngủ thiếp đi. Nửa đêm, tôi nghe thấy có tiếng người đi đến phòng khách, hẳn là Tần Sâm rồi. Anh đến trước sô pha, đứng chốc lát rồi lặng lẽ ngồi xuống, cẩn thận nhắc đầu tôi gối lên chân mình.

Gương mặt tôi cọ qua tấm chăn len anh khoác trên người, tôi mệt đến mức không sao mở mắt nổi, nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng anh vẫn không ngủ mà lặng lẽ nhìn tôi trong bóng tối.

“Tần Sâm...” Tôi khẽ gọi anh. “Chúng ta lại có con đi...” Trong ý thức mơ hồ, tôi không chắc rốt cuộc mình có thật sự nói ra hay không nữa. “Em muốn có một đứa bé nữa...”

Hình như cuối cùng, anh vẫn không trả lời, may mà tôi cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Dù sao... từ ngày này của ba năm về trước, khi đứa con đầu tiên của chúng tôi mất đi, căn bệnh đột phát của anh đã chứng minh điều này.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiêu Minh

Type: tuyen nguyen

Sáng ngày mừng Một Tết, tôi bị tiếng điện thoại đột ngột réo vang inh ỏi đánh thức. Máy điện thoại cố định đặt trên chiếc bàn vuông ở một đầu ghế sô pha, trùng hợp thay tôi lại nằm góc bên đấy, vì vậy, tiếng chuông càng bị khuếch đại đến mức đinh tai nhức óc. Đầu căng ra, tôi chui khỏi chiếc chăn ấm áp, nhòm người dậy đưa tay bắt máy: “Xin chào!”

“Em biết mấy giờ rồi không?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc và tiếng bước chân vội vã, dường như đối phương đang sốt ruột đi qua đi lại. “Bây giờ đã là chín giờ sáng rồi, em dậy muộn ba tiếng so với bình thường.”

Tôi vén mái tóc buông xõa ra sau tai, nhỏ giọng gọi: “Tần Sâm!” rồi quay đầu lại nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng anh trong phòng khách. “Anh đi ra ngoài rồi à?”

Đáp lại tôi là một tiếng vang thật lớn đồng thời xuất hiện ở đầu bên kia điện thoại lần thư phòng.

Theo phản xạ, tôi quay đầu nhìn về phía đó, cũng cùng lúc nhận được câu trả lời qua điện thoại của Tần Sâm: “Không, anh ở thư phòng”.

“Vậy còn gọi điện thoại làm gì?” Tôi vén chăn, bỏ chân xuống sô pha, mang dép đi tìm anh.

“Bởi vì anh biết về mặt của em khi bị anh gọi dậy.” Tốc độ nói của anh rất nhanh, trả lời như lẽ đương nhiên. “Trở lại việc chính. Bốn mươi phút trước, có một cặp vợ chồng già gặp phải ‘tên cướp đập đầu’ ở công viên quận A, bây giờ đã được đưa đến bệnh viện. Anh mới nói chuyện điện thoại với Đội trưởng Tăng, ý của ông ấy là chỉ cần có người giám hộ đi cùng thì anh có thể qua đó.” Nói xong, anh cố ý dừng lại mấy giây rồi mới đổi sang một cách xưng hô khác sắc mùi “luật pháp”, lại có chút ý tứ trêu đùa. “Vì vậy người giám hộ à, tốt nhất chúng ta nên nhanh chóng xuất phát thôi.”

Đẩy cửa thư phòng đang khép hờ ra, tôi không hề bất ngờ khi thấy anh đang đứng nghiêm trang ở đó, điện thoại nắm trong tay, ung dung đón nhận ánh mắt dò xét của tôi. Anh mặc áo sơ mi bên trong chiếc áo len cổ chữ V màu xám, tay áo kéo lên đến tận khuỷu, để lộ cánh tay gầy gò. Tôi sẫm soi anh từ đầu đến chân: tất mang đúng đôi, không hề mang ngược, bắt kè là nút áo sơ mi hay khóa kéo quần jeans sậm màu đều cài đúng, thậm chí dây lưng cũng được thắt cẩn thận. Hẳn là anh đã tắm rửa qua, tóc vẫn còn ẩm ướt, sắc mặt cũng đỏ ửng bởi hơi nước nóng, thế nên quảng thâm mắt cũng nhạt màu hơn ngày thường một chút.

“Xem ra anh đã thay quần áo xong rồi.” Tôi nhận xét mà như tán thưởng.

Không chỉ chính bản thân anh, cả thư phòng cũng có những thay đổi rõ rệt. Anh đã kéo mấy kệ sách ngay ngắn về vị trí cũ, có lẽ đó là nguyên nhân của tiếng động khi nãy. Cả căn phòng lộn xộn tôi thấy trước khi đi ngủ đã được thu dọn sạch sẽ, đồng sách chất chồng lung tung đã được đặt lên giá theo trật tự cũ, tấm thảm bản thiu đã biến mất, hai tấm chăn đệm được gấp gọn gàng trên sô pha. Cái hộp dùng để nuôi chuột thí nghiệm được anh lấy xuống từ góc xếp, lau sạch sẽ rồi đặt nơi thoáng mát nhất trong phòng. Bốn con chuột bạch kia đã được chuyển sang nhà mới, đang vênh cao móng cào gỗ vụn không ngừng.

Thật sự chuyện này quá đổi khác thường. Nhưng hiển nhiên, bản thân Tần Sâm không cho là như vậy. “Ít nhất không thể hù dọa người già.” Anh nói bằng quơ.

Tôi không phản bác được, chỉ lấy máy sấy từ phòng vệ sinh đến: “Anh ngồi xuống đi, sấy khô tóc đã.”

Có lẽ không ngờ đến phản ứng của tôi, anh đứng yên đấy, nhìn tôi với vẻ mặt quái gở, đến tận khi tôi đi tới kéo anh đến sô pha, bắt ngồi xuống thì hành

động này mới dừng lại. Anh không chờ tôi giúp như mọi lần mà đoạt lấy máy sấy trong tay tôi, tự sấy khô tóc mình. Tôi ngồi bên cạnh chờ anh hoàn tất mới lấy lại máy sấy định rời đi. “Em đi rửa mặt.”

“Anh thấy trên bếp có nồi nước luộc gà.” Lúc này, Tần Sâm cất lời kỳ lạ. “Nếu em chuẩn bị nấu mì gà thì có thể đun nước sôi trước.”

Tôi không khỏi dừng bước, quay đầu nhìn anh uśmie: “Anh đói rồi hả?”.

Anh bình tĩnh đứng dậy nhìn lại tôi, đẩy hết trách nhiệm như thường: “Tác dụng của mặt ong”.

Vì thế, tôi nấu cho anh một bát mì gà thật to. Lúc ngồi đối diện với anh trên bàn ăn sáng, tôi vẫn cẩn thận quan sát không bỏ qua chi tiết nào, muốn biết đến cùng điều gì đã khiến tâm trạng anh thay đổi đến thế. Dù sao hôm qua, tình trạng của Tần Sâm còn vô cùng tệ hại, rất khó tưởng tượng anh có thể tỉnh táo lại chỉ trong vòng một đêm. Tuy nhiên, anh chỉ chuyên tâm thưởng thức món mì gà, không để lộ bất cứ manh mối nào. Tôi tặc lưỡi cho rằng bởi vì sáng sớm anh đã chú ý đến việc bị tôi soi mói nên giả bộ như thể không có chuyện gì xảy ra thôi.

Nhưng ngay khi tôi lơ đãng, anh lại gấp miếng ức gà đã bỏ da từ bát mình sang bát tôi rồi tiếp tục dùng đũa lột da gà của miếng thịt ức khác một cách linh hoạt: “Chúng ta gần như ở bên nhau một ngày hai mươi bốn giờ, cơ hội quan sát còn rất nhiều, vì vậy hiện giờ, tốt nhất là em nên ăn mì nhanh một chút, đừng để anh ăn xong rồi em còn chưa động đũa”.

Vừa dứt câu, anh cũng đã hoàn thành “nhiệm vụ”, tiếp tục bỏ miếng thịt gà kia vào bát tôi. Đây là chuyện anh thường làm trước khi mắc bệnh. Anh biết tôi thích ức gà nhưng lại ghét ăn da nên mỗi lần đều chu đáo bỏ đi trước khi gấp cho tôi. Không nhớ nổi lần cuối anh làm điều này là khi nào, tôi ngoảnh trong giây lát.

“Lát nữa, anh đừng quên uống thuốc.” Một lúc lâu sau, tôi mới cúi đầu gấp miếng gà đưa vào miệng. “Đã đỡ ho chưa?”

Anh lại gấp thêm một miếng thịt nữa vào bát tôi: “Cả đêm hôm qua không ho lần nào”.

“Ừm.” Đáp một tiếng vu vơ, thấy anh ăn sắp xong, tôi đành tăng tốc.

Chúng tôi đến bệnh viện khu A, ông cụ Trình Minh bị tấn công vào đầu vẫn còn hôn mê đã được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt. Vợ ông là bà Lý Phi Anh vừa tỉnh lại, đang chờ lời khai trong phòng bệnh tạm thời.

Tuy là mừng Một Tết nhưng hành lang vẫn đông nghịt phóng viên đang bán mạng tác nghiệp. Tất cả đều bị cảnh sát ngăn lại ngoài phòng bệnh, âm thanh vô cùng huyền ảo. Có y tá đi đến nhắc nhở im lặng nhưng không ai buồn đoái hoài đến lời nói của cô ấy. Tôi dừng bước trước đám đông, đang nghĩ xem làm sao chen vào được thì thấy Tần Sâm đi phía trước tôi cứ thế xông thẳng vào rừng người, im lìm giơ tay gạt họ sang hai bên, cường chế mở ra một con đường.

Anh không cao lắm, cơ thể cũng không được cường tráng như trước nhưng sức lực vẫn rất khỏe, băng qua biển người nhón nhào thể kia mà không hề khó khăn. Đám đông thi nhau lè bèm bắt mắt, tôi chỉ đành theo sát anh, vội vàng xin lỗi thay: “Xin lỗi, là nhân viên cảnh sát...”.

Vất vả lắm mới chen được đến trước cửa phòng bệnh, Tần Sâm lập tức xoay tay nắm cửa định bước vào.

“Này, này! Làm gì thế? Ai cho phép anh vào?” Hai cảnh sát chịu trách nhiệm giữ cửa lập tức phản ứng, một người đưa tay ngăn cản.

Tần Sâm quay phắt lại nhìn cậu cảnh sát kia, đôi mắt sâu thẳm sắc bén mang theo địch ý rõ ràng, khiến cậu ta dờ người sững sờ không biết vì sao.

Nhìn từ sườn mặt của Tần Sâm, tôi có thể thấy chân mày anh cau chặt gần như dính lại với nhau, cơ mặt căng ra khiến khuôn mặt đánh lại, môi mím thành một đường cong ẩn nhẫn, hàm răng nghiền chặt khiến xương quai hàm thoáng run lên. Anh cực kỳ ghét tiếp xúc cơ thể với người khác, vừa cố gạt tay cậu cảnh sát kia ra, vừa gấp gấp giải thích: “Xin lỗi, anh ấy là Tần Sâm, tôi là Ngụy Lâm – vợ anh ấy. Trước đó, chúng tôi đã liên lạc với ông Tăng Khải Thụy rồi, được ông ấy chấp thuận mới đến đây”.

Nghe thấy cái tên Tần Sâm, cậu cảnh sát trẻ liền ngớ người, trao đổi ánh mắt với đồng nghiệp đứng bên cạnh, hẳn nhiên chưa dám tin tưởng: “Hả? Anh ta là Giáo sư Tần gì đó sao?”.

May là cậu ta đã vô thức thả tay ra. Tần Sâm đẩy người cảnh sát kia, đi thẳng vào phòng bệnh mà không hề ngoảnh lại. Hai viên cảnh sát lúng túng liếc nhìn nhau, tôi đành nhắc nhở họ: “Bây giờ các anh có thể liên lạc với Đội trưởng Tăng xác nhận mà”.

Lúc này, có một giọng nói cất lên từ phòng bệnh cửa khép hờ: “Tiểu Trần!”.

Tôi và họ đồng thời quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, liền thấy một người đàn ông đứng bên giường bệnh cũng đang nhìn chúng tôi. Anh ta giơ tay ra hiệu với hai cậu cảnh sát, ý bảo họ có chừng mực. Người đàn ông này rất cao, chừng một mét tám mươi lăm, cơ thể tráng kiện, mặc áo khoác đồng phục cảnh sát mùa đông, gương mặt góc cạnh, mặt mũi khôi ngô ẩn chứa vẻ lạnh lùng. Sống mũi cao thẳng, môi mỏng như lưỡi dao, đôi mắt phượng hơi xếch không mang theo bất cứ cảm xúc nào đang nhìn sang bên này. Dù anh ta chỉ im lìm đứng đấy nhưng vẫn toát lên sức uy hiếp khó tả.

Hai viên cảnh sát giữ cửa lập tức hiểu ý, giơ tay lịch sự mời tôi, hạ giọng xin lỗi: “Xin lỗi cô Ngụy, mời vào”.

Đám người phía sau nhất thời sôi trào. Tôi gật đầu bước vào phòng bệnh, nghe thấy tiếng cửa đóng lại, hai viên cảnh sát ở bên ngoài tiếp tục giúp y tá ngăn đám phóng viên ồn ào. Lúc này, người đàn ông trung niên kia khẽ gật đầu với Tần Sâm: “Anh Tần!”. Anh ta dừng lại chốc lát rồi lịch sự đưa tay phải đang bỏ trong túi áo ra, gương mặt vẫn lạnh nhạt. “Tôi là Tiểu Minh thuộc Tổ chuyên án.”

Tần Sâm sờ như không thấy bàn tay đang giờ ra của anh ta, đi thẳng đến giường bệnh, cầm sổ ghi chép lời khai lên xem. Anh phớt lờ vẻ mặt kinh ngạc của đối phương, ánh mắt lướt nhanh qua nội dung khẩu cung, tay lật trang giấy sột soạt: “Có tiến triển gì không?”.

Tôi đi đến cuối giường, thấy Tiêu Minh bình thân bỏ tay xuống. “Tài sản bị cướp là một sợi dây chuyền vàng có mặt hình trái tim, một chiếc nhẫn vàng và một túi xách nữ màu nâu trong đó có hai vạn tệ tiền mặt.” Anh ta dừng dừng liếc mắt về phía giường bệnh. “Bà Lý nói đã thấy mặt tên cướp.”

Ngồi trên giường là bà cụ Lý Phi Anh. Sắc mặt bà tái nhợt, đầu quấn băng, tay áo được vén lên để lộ vài chỗ xây xước không đáng kể. “Tôi gọi ông chồng tôi... nhưng không nghe thấy ông ấy trả lời nên đi qua xem thử. Kết quả thấy ông ấy ngã dưới đất, khắp người đều là máu.” Bà ấy nhìn cảnh sát Tiêu rồi liếc về phía Tần Sâm, hoang mang nhớ lại. “Sau đó, tôi bị đánh vào đầu, loáng thoáng trông thấy một gã đàn ông giật sợi dây chuyền trên cổ tôi rồi tháo nhẫn trên tay tôi, cầm túi xách của tôi...”

Tần Sâm nghe cảnh sát Tiêu nói xong liền lời điện thoại di động ra, ngón tay thoăn thoắt lướt trên màn hình, không đợi bà Lý nói hết đã đưa ngay điện thoại đến trước mặt bà, hồ hững hỏi: “Đây có phải là túi xách của bà không?”. Có lẽ cần nhắc đến mức độ đặc thù của chiếc túi không cao, anh lập tức bổ sung: “Bên trong có hai vạn tiền mặt và một bao lì xì rồng, trên bao có viết một chữ ‘cháu’”.

Bà Lý vừa nhìn hình ảnh trên điện thoại di động đã nhận ra ngay: “Phải rồi, nó là của tôi”.

“Bây giờ sáng, có một nhân viên vệ sinh phát hiện ra nó trên băng ghế công viên, trước thời gian xảy ra vụ án rất lâu.” Tần Sâm bỏ điện thoại di động vào túi, cặp mắt trắng trợn vạch trần bà ta, không chút nể nang. “Nếu sự thật đúng như bà nói, ‘tên cướp đập đầu’ kia đã cướp chiếc túi từ tay bà vào lúc tám giờ hai mươi phút sáng. Như vậy, bà giải thích thế nào về việc chênh lệch thời gian đây?” Anh thoáng ngừng lại, đuôi mày nhướng lên, cho bà một lựa chọn khác. “Hay bà sẽ nói, chẳng qua bà nhận lầm rồi, túi xách này hoàn toàn không phải của bà?”

Sự việc liên quan đến tài sản của mình, bà Lý quá sợ hãi, vội vã lắc đầu: “Không phải, không phải, đây chính là túi xách của tôi, là của tôi thật mà...”. Bà ta lắp bắp giải thích: “Là thế này, sáng nay, tôi đi với chồng đến nhà con trai thăm cháu nên phải đến ngân hàng rút hai vạn tệ làm tiền mừng tuổi... Lúc đi qua công viên, chúng tôi ngồi nghỉ một lát, kết quả là để quên túi ở đó. Đi được nửa đường, chúng tôi mới phát hiện không thấy túi đâu nên mới chạy về tìm...”.

“Ừm” Tần Sâm đáp gọn lỏn, thả nốt câu hỏi thứ ba. “Lúc bà phát hiện ra chồng mình bị hại có hô hoán cầu cứu không?”

Bà Lý gật đầu liên hồi: “Có, có chứ!”.

Lúc bà ta trả lời, ánh mắt vô thức liếc sang góc dưới bên trái. Đây là biểu hiện của việc nói dối. Tôi bỏ bàn tay đã ngấm lạnh vào túi áo khoác, chú ý thấy cảnh sát Tiêu bên cạnh hơi nhíu mày.

“Vậy sao? Là thật!” Tần Sâm đưa ra lời chất vấn đầu tiên, nhìn chằm chằm vào mặt bà Lý, tốc độ nói tăng dần. “Theo lẽ thường, nếu bà có kêu cứu, vậy lúc tên cướp kia tấn công từ phía sau đáng lẽ phải ra tay hung ác hơn để chặn lại mới phải. Nhưng vết thương của bà lại nhẹ hơn chồng mình rất nhiều. Hơn nữa lúc ấy, bà vẫn còn ý thức kịp nhìn thấy mặt tên cướp nữa.”

Anh hơi hất cằm lên theo thói quen, bởi vì đứng ngược sáng nên đôi mắt sâu hút càng toát lên vẻ âm u lạnh lẽo. Song, anh hoàn toàn không quan tâm bây giờ trông mình đáng sợ thế nào, chỉ phân tích liền một mạch: “Ngoài ra còn có một điểm tôi nghĩ không thông. Hai vợ chồng bà không mang theo nhiều tiền mặt, so với chồng, bà đeo dây chuyền và nhẫn vàng hiển nhiên sẽ là mục tiêu bắt mắt hơn. Dù chỉ căn cứ theo mức độ mạo hiểm, trong tình huống bình thường, khả năng phản kháng của phái nữ yếu hơn phái nam, chọn bà làm mục tiêu dĩ nhiên sẽ an toàn hơn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao những lần gây án trước, ‘tên cướp đập đầu’ đều chọn mục tiêu là phụ nữ. Nhưng lần này, hấn lại ra tay với chồng bà trước, tại sao thế?”

Sắc mặt bà Lý từ trắng bệch dần dần chuyển thành đỏ gay như màu gan heo, miệng há hốc, mắt trợn ngược nhìn anh như không dám tin: “Cậu... Cậu có ý gì? Cậu rửa tôi à?”.

“Không hề.” Anh thoáng liếc ánh mắt lạnh nhạt nhìn bà ta, lật bài ngửa. “Có điều, tôi chỉ nghi ngờ có phải bà thật sự nhìn thấy mặt tên cướp hay không thôi.”

Mặt bà Lý thoáng chốc chuyển sang xanh mét.

“Bà Lý, xin hãy khai thật.” Cảnh sát Tiêu cũng lạnh lùng cất lời. “Nếu không, bà sẽ cản trở người thi hành công vụ đấy.”

Có lẽ hoảng sợ trước cách dùng từ của anh ta, bà Lý bối rối áp ứng chốc lát: “Tôi...”. Bà ta mấp máy môi, cúi đầu thú nhận. “Thật ra tôi không nhìn thấy... người bị đánh ngã trước chính là tôi, cho nên...”

Xem ra cái gọi là thấy mặt tên cướp chẳng qua chỉ là bịa đặt mà thôi.

Tôi chớp đôi mắt khô khốc, vô tình chạm phải một ánh mắt khác mới phát hiện ra cảnh sát Tiêu đang quan sát mình. Ánh mắt anh ta không rợn người như lúc Tần Sâm nói con thịnh nộ mà tĩnh lặng khiến người ta khó đoán. Tôi lẳng lặng đấu mắt với anh ta, muốn xuyên thấu tới tận đáy mắt, hi vọng có thể đọc được một chút manh mối nào đó, nhưng kết quả chỉ phí công vô ích.

Lúc này, Tần Sâm trả lại bản khẩu cung cho viên cảnh sát phụ trách lấy lời khai, bỗng lên tiếng: “Xin ngừng lại hành vi thị gian* với vợ tôi, cảnh sát Tiêu!”.

* Nhìn người khác với mục đích không trong sáng.

Tôi thu lại ánh mắt, anh đi đến ngăn giữa tôi và cảnh sát Tiêu, vừa che đi tầm nhìn của tôi vừa liếc anh ta với vẻ mặt không cảm xúc, cất giọng nói mang sự thù địch lạnh lẽo rõ mồn một: “Quả thật cô ấy rất đẹp, nhưng anh đừng mơ tưởng đến chuyện lên giường với cô ấy hay là mấy chuyện nực cười kiểu yêu đương trong sáng gì đó. Cô ấy là người phụ nữ của tôi, và cũng chỉ có một người đàn ông là tôi thôi. Đây là điều không ai có thể thay đổi”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Dây chuyền

Type: tuyen nguyen

Nếu không phải tôi đã quen với cách nói chuyện sỗ toét không nề nang của Tần Sâm thì ắt hẳn giờ này sẽ cảm thấy lúng túng lắm. Kết quả phản ứng của Tiêu Minh còn khiến tôi bất ngờ hơn.

“Tôi không có ý mạo phạm” Anh ta bình tĩnh đáp lời, hơn nữa ngay câu tiếp theo đã chuyển hướng trở lại vụ án. “Chúng tôi đã điều nhân viên mặc thường phục đến canh giữ ở các tiệm vàng rồi. Anh Tần có đề nghị gì khác nữa không?”

“Không.” Tần Sâm trả lời dứt khoát, sau đó đột ngột quay lại nhìn tôi, lạnh lùng ra lệnh. “Đi thôi, Ngụy Lâm!” Lời còn chưa dứt, anh đã sải bước về phía cửa phòng bệnh. Lúc anh lướt qua, tôi còn cảm nhận được một làn gió vuốt trên gương mặt mình bởi tốc độ quá nhanh ấy. Tôi thần nhiên gật đầu chào Tiêu Minh rồi mới nhanh chóng đuổi theo Tần Sâm.

Khi anh đột nhiên đẩy cửa đi ra, hai viên cảnh sát canh cửa giật mình lần nữa nhưng không ngăn lại như vừa rồi. Đám phóng viên đang vây quanh cửa phòng bệnh như được tiếp thêm sinh lực rồi rít xôn xao đến đặt câu hỏi, mồm năm miệng mười đua nhau cất lời, cảnh tượng vô cùng huyên náo. Tôi có phần khản trương bởi Tần Sâm cực kỳ ghét những nơi ồn ào, nhất là khi những âm thanh kia đều trực tiếp hướng về phía anh. Anh sẽ như quả bom, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Nhưng sự thật chứng minh tôi đã đánh giá sai trạng thái của anh ngày hôm nay. Trước khi tôi kịp phản ứng, anh đột ngột giơ tay mở ra thứ gì đó. Một tia sáng chói lóa theo cổ tay anh quét qua mặt từng phóng viên. Họ đưa tay lên che hoặc nhắm mắt né tránh theo phản xạ, ngay cả thợ quay phim ôm camera nặng nề cũng ngã ra như phồng. Còn Tần Sâm thừa dịp này nắm chặt tay tôi, lôi tôi bước nhanh ra khỏi rừng người. Trong lúc chúng tôi băng qua hành lang, có mấy ký giả vẫn ngoan cố đuổi theo. Cuối cùng, họ đều dừng bước trước ánh đèn sáng chói rọi thẳng vào mắt.

Sau khi chạy một mạch đến bãi đỗ xe, tôi mới có cơ hội hỏi anh trong khi vừa thờ hờn hờn vừa lấy chìa khóa: “Anh lấy đèn pin của em khi nào thế?”. Đây không phải lần đầu tiên anh trộm đồ của tôi, nghe nói kỹ năng này là do anh từng nghiên cứu ngôn ngữ của mấy tên trộm vặt ở nước ngoài. Sau khi tìm hiểu kỹ càng, kỹ xảo của bản thân cũng được dày công tôi luyện.

Anh đi qua bên ghế lái phụ mở cửa, không quên trả lời tôi: “Lúc em nhìn chăm chăm tên cảnh sát Tiêu kia”.

“Em chỉ phát hiện anh ta đang nhìn em mà thôi.” Tôi ngồi vào ghế lái, cắm chìa khóa xe vào ổ đồng thời không thể không giải thích với anh.

Làm ngơ lời phân trần của tôi, Tần Sâm đóng sầm cửa xe lại, cúi đầu thắt dây an toàn cho mình: “Em không nên buộc tóc đuôi ngựa khi đi ra ngoài”.

Tôi không nhịn được thở dài, vừa đề máy vừa lẩm bẩm: “Trước kia, anh bảo em buộc tóc đuôi ngựa đẹp mà”.

Anh khàng khái thừa nhận: “Không sai, nhưng anh có nói là được cho người khác nhìn đâu.”

Biết rõ không thể nào tiếp tục đề tài này được nữa, tôi chỉ có thể vừa day day huyết thái dương vừa chuyển hướng câu chuyện: “Tại sao lại là tiệm vàng?”. Lúc nãy ở trong phòng bệnh, đây là vấn đề khiến tôi cảm thấy khó hiểu vô cùng, “Phạm nhân cần tiền, không phải mang tang vật ra chợ đồ cũ bán an toàn hơn phí tang ở tiệm vàng sao? Dù là mang đến tiệm vàng sửa chữa cũng có thể bại lộ hành tung, mà còn tốn tiền gia công nữa”.

“Lần này, thứ hấn cần không phải là tiền mà là hai món trang sức kia.” Tần Sâm dựa phịch vào lưng ghế, nhắm mắt lại như định nghỉ ngơi. “Mấy nạn nhân bị cướp trước đó cũng mang theo vật phẩm đáng giá, ví dụ như túi xách hàng hiệu và nữ trang. Tuy nhiên, người này rất cẩn thận, mỗi lần chỉ cướp tiền mặt để khó lần theo dấu vết, ngoại trừ lần này ra.” Thế mà anh lại ném câu hỏi sang cho tôi. “Hơn nữa, đây là lần đầu tiên hấn gây án vào ban ngày, em nghĩ nguyên nhân là gì?”

Không có đầu mối, tôi chỉ đành suy luận theo lối phân tích nghi phạm đang phá vỡ quy luật gây án của anh lần trước “Hấn cần tiền gấp?”.

“Sáng nay, công viên có chợ hoa. Khoảng thời gian đó, nơi ấy không chỉ có vợ chồng Trình Minh và Lý Phi Anh.” Anh mở mắt ra, nhìn tôi qua kính chiếu hậu, dường như đã ổn định lại cảm xúc, về mặt bình thần. “Nhiều mục tiêu như vậy, nếu là vì tiền thì tại sao hấn lại phải mạo hiểm ra tay với hai người, còn cướp trang sức chứ không phải tiền mặt?”

Điều này hiển nhiên đã lật đổ suy đoán của tôi.

"Em không biết." Tôi thật thà trả lời, rồi khởi động xe chạy ra khỏi bãi.

"Bởi vì hần cần hai món trang sức kia." Anh đưa tôi một tờ tiền để trả phí đỗ xe. "Cho nên có thể đoán là hần sẽ mang dây chuyền đi sửa."

Tôi đáp một tiếng cho có lệ, lúc cho rằng đề tài này đã kết thúc, lái xe đến ngã tư thì bỗng nghe thấy anh cất lời: "Rẽ trái, quay đầu lại, đi xã Tân Thụ".

Tôi liếc nhìn anh qua kính chiếu hậu, chuyển tay lái quay đầu: "Em tưởng chúng ta có thể về nhà rồi".

"Chờ bắt được hần rồi về." Anh bức bối kéo cổ áo, có lẽ cảm thấy không khí trong xe ngột ngạt bèn đưa tay ấn cửa kính xuống. "Em có đem theo côn ba khúc không?"

"Em có." Tôi nhìn anh thêm lần nữa. "Muốn đến xã Tân Thụ bắt hần à? Anh biết hần là ai rồi sao?"

Anh không trả lời thẳng câu hỏi của tôi: "Anh chỉ biết dây chuyền có thể sửa ở nơi khác ngoài tiệm vàng".

Tuy đã chung sống cùng nhau nhiều năm nhưng tôi vẫn không sao đoán được ý đồ của anh. Chúng tôi dừng xe tại một mảnh đất trống ngoài xã Tân Thụ 1, đi bộ đến xã Tân Thụ 2. Trời quá, trời lát phát tuyết, mặt đất thấm ướt những giọt tuyết tan, đường chính của xã Tân Thụ chưa được tu sửa, mới đi vài bước, bùn đất đã bám chặt nhíp chân. Trước giờ, Tân Sâm vốn đi nhanh hơn tôi, dù là trong bùn lầy anh cũng bước đi như bay, chưa đến nửa phút đã bỏ tôi lại tít đằng sau.

May mà anh không quên mất sự tồn tại của tôi, thỉnh thoảng sẽ dừng lại chờ tôi đuổi kịp, rồi sau đó lại tiếp tục bỏ tôi thật xa. Cứ thế vội vàng đuổi theo anh chừng mười phút, tôi đã thở hồng hộc. Đến khi đuổi kịp anh lần nữa, tôi liền tìm đề tài để níu bước chân anh: "Chúng ta đang đi đâu thế?"

Anh vốn đã quay người định đi tiếp, nghe thấy câu hỏi của tôi, quả nhiên thả chậm bước chân. "Xã Tân Thụ có lịch sử lâu đời, đến nay vẫn còn mấy người thợ kim hoàn mở tiệm ở nhà mình, nhưng làm ăn ế ẩm, thu nhập khá thấp." Vừa lo lắng, khoảng cách giữa anh và tôi đã bị kéo ra xa. "Lần trước anh đến đây, nghe nói xã Tân Thụ 2 có một ông lão gọi là Trần Phương Cường, mấy năm trước do con trai phát tài nên không nhận làm vàng bạc gì nữa, chỉ thỉnh thoảng nhận sửa chữa trang sức miễn phí giúp người khác thôi."

Tôi gần như chạy theo mới miễn cưỡng nghe thấy lời anh: "Anh cảm thấy tên quý đập đầu sẽ tìm ông ta sửa dây chuyền à?"

"Có thể là có, cũng có thể sẽ tìm thợ kim hoàn khác." Anh đáp lại. "Nên chúng ta phải thử vận may xem sao."

Mười phút sau, cuối cùng chúng tôi đã đến được xã Tân Thụ 2. Nơi này đa số là công nhân ngoại tỉnh, vừa hết năm liền thu dọn hành lý về quê ăn Tết nên cả xã vắng vẻ vô cùng. Dĩ nhiên cũng có một số người dù đến Tết vẫn không thể về quê, đành ở lại. Cửa nhà đầy xác pháo, cạnh cửa treo câu đối, trên cửa sổ dán đầy hoa giấy đỏ... to đậm sắc tươi vui cho quang cảnh tiêu điều.

Từ đằng xa đã thấy một người đàn ông trung niên đi ra từ một căn nhà, trên người mặc chiếc áo khoác phong phanh, đứng bên cửa nhìn quanh quất, ánh mắt thoáng dừng trên người Tân Sâm và tôi đang đến gần rồi lập tức dời đi. Ông ta đi vài bước rồi dừng lại, giẫm giẫm hai cái tại chỗ. Tôi để ý thấy ông ta mang đôi giày vải rất mỏng, có lẽ lòng bàn chân bị nứt nên đi đường cảm thấy khó chịu. Hành vi này có phần quái gở nhưng không hề khả nghi.

Thế nhưng Tân Sâm không nghĩ vậy. Anh đi đến trước cửa ngôi nhà kia, dừng chân, cúi đầu như bị thứ gì đó hấp dẫn.

"Xem ra năm nay khá may mắn." Giây lát sau, anh lầm bầm.

Tôi vừa chạy đến bên anh, chưa kịp hiểu gì: "Sao cơ?"

Anh phớt lờ câu hỏi của tôi, đi lướt qua vai tôi, sai bước tiến về phía người đàn ông trung niên kia. Tôi vội vã cúi đầu, phát hiện trên nền đất ngoại trừ dấu giày nông ra thì không có bất cứ thứ gì. Vừa rồi, Tân Sâm nhìn cái này ư?

Tôi còn đang do dự thì nghe Tân Sâm cất cao giọng: "Ông à!"

Theo phản xạ, tôi nhìn về phía anh, thấy người đàn ông đang đứng trước Tân Sâm chừng năm bước kia chợt dừng chân, ngoái đầu lại, bất ngờ hứng trọn luồng sáng từ chiếc đèn pin bật sẵn trên tay anh.

Bị ánh sáng chói lòa chiếu thẳng vào mắt, người đàn ông hoảng hốt, giơ tay lên che mặt theo bản năng. Còn Tân Sâm lại thành thạo rút tay trái đang nắm côn ba khúc ra, bước hai bước đến gần, vung côn tấn công ông ta.

Cú đánh ấy rất mạnh, đối phương vừa trúng đòn liền toàn thân tê liệt, ngã xuống đất ngất lịm.

Tân Sâm thông dong ngồi xổm xuống, đưa tay vén mí mắt xem thử ông ta có hôn mê thật không. Hoảng hốt trước loạt hành động ấy, bấy giờ tôi mới hoàn hồn, chạy đến định kiểm tra tình trạng người đàn ông kia. Nhưng đến khi tôi ngồi xuống bên cạnh, Tân Sâm đã bắt đầu lục lọi túi của ông ta, moi được một sợi dây chuyền và một chiếc nhẫn vàng từ trong đó.

"Đây là..." Nhìn thấy sợi dây chuyền vàng mặt trái tim, tôi không khỏi sửng sốt.

Tần Sâm không buồn đả kích đến chuyện mình vừa đánh ngất một tên cướp liên hoàn, cầm tang vật trong tay, lời điện thoại ra bấm nhanh một dãy số: "Xã Tân Thụ 2, chúng tôi đã bắt được nghi phạm vụ tên quý đập đầu". Anh rũ mắt nhìn lướt qua kẻ tình nghi còn đang trong tình trạng hôn mê, hờ hững bỏ sung: "Tuy nhiên, có lẽ phải đợi một lúc nữa ông ta mới tỉnh lại".

Năm phút sau, cảnh sát chạy đến, giải nghi phạm vẫn còn hôn mê đi. Tiếp đó, ông Tăng Khải Thụy cũng xuất hiện, xác nhận thân phận nghi phạm và cử lực lượng cảnh sát đến nhà ông ta lục soát. Ông ngập ngừng nhìn Tần Sâm đang nói chuyện với ông Trần Phương Cường, sau lại than thở với tôi: "Hai người nên báo cảnh sát trước mới phải, đơn thương độc mã đến đây như vậy thật sự quá liều lĩnh". Dứt lời lại nghĩ đến điều gì đó, ông ta lại gần tôi, hỏi nhỏ:

"Tần Sâm có thói quen mang theo gậy phòng vệ bên người sao?"

Tôi không nói sự thật cho ông ấy biết, chỉ đành cười cười: "Anh ấy có thói quen này từ lâu lắm rồi".

Ông Tăng Khải Thụy cau mày, nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp.

Hôm ấy, bữa trưa trên bàn ăn của chúng tôi bày đầy món khô do Tăng Khải Thụy đưa tới. Tuy vậy người kén ăn và yêu cầu chất lượng bữa ăn vô cùng cao như Tần Sâm hiển nhiên sẽ chê bai mấy món thịt cá khô này.

"Trong thực phẩm ướp có Natri Nitrit(*)..." Anh hờ hững chỉ dũa về phía đĩa chân gà nướng mật ong, ánh mắt lạnh lùng lướt qua đĩa thịt khô, không buồn che giấu vẻ chán ghét. "... Ăn vào sẽ dẫn đến ung thư thực quản và dạ dày. Em muốn chết sớm cũng đừng kéo anh theo."

(*) Natri Nitrit được dùng như một chất hãm màu và chất bảo quản trong thịt và cá, có khả năng tạo thành chất gây ung thư khi thịt chứa chất này bị cháy hoặc quá chín.

Tôi gấp miếng thịt khô bỏ vào miệng, thờ ơ đáp: "Người thích ăn món này đa số đều sống rất thọ".

Anh hừ lạnh, tiếp tục so đo lời nói của tôi: "Có điều không sống lâu bằng người không ăn món này thôi".

"Ừ, vậy anh đừng ăn." Tôi không bắt ép, dù sao sở thích ăn uống của chúng tôi luôn có phần khác biệt.

Nhưng một giây sau, dũa anh lại đưa đến đĩa thịt khô trên bàn. Tôi chỉ ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì.

Cảm nhận được ánh mắt tôi, Tần Sâm thậm chí còn lười giương mí mắt, chỉ ung dung giải thích: "Ăn số lượng lớn mới gây ung thư, ăn ít vẫn được, không có nghĩa là không thể ăn". Nói xong, anh liền cho miếng thịt khô kia vào miệng, thong thả nhai nuốt.

Không khó để nhận thấy anh đã thêm ăn hơn rồi. Tôi lại cúi đầu ăn cơm, suy nghĩ xem nên xử lý đồng mật ong còn thừa trong bếp thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bảo vệ

Type: Dung

Một tiếng sau khi dùng cơm xong, Tần Sâm nhận được điện thoại của ông Tăng Khải Thụy. "Mao Văn Đẩu tỉnh rồi."

Tần Sâm cúp máy, vừa mặc áo khoác vừa rời khỏi thư phòng, lúc đi qua phòng bếp khẽ cất cao giọng gọi tôi: "Mang theo đồ của em, chúng ta phải chạy đến Cục Công an trong vòng hai mươi phút, nếu không sẽ lỡ mất buổi thẩm vấn."

Tôi còn đang đứng trong bếp gọt táo, vì yêu cầu này mà khựng lại. Vỏ quả táo thường được tôi tron tru gọt thành một dải lại đứt đoạn giữa chừng. Có phần thất vọng, tôi gói quả táo trong màng bọc thực phẩm rồi bỏ vào tủ lạnh, sau đó rửa tay, lấy áo phao lông vũ và túi xách đi the anh ra cửa.

"Mao Văn Đẩu là tên của nghi phạm à?" Khi lên xe, tôi chà xát đôi tay lạnh cóng, thuận miệng hỏi anh.

Tần Sâm như không nghe thấy câu hỏi của tôi, chỉ cúi đầu mãi mê xem tin tức trong di động. Đến tận khi tôi dừng xe ở bãi đỗ xe gần Cục Công an, anh mới có phản ứng, đột ngột mở cửa bước xuống, còn đi vòng ra phía trước, nín thở đợi tôi. Tôi không thể không vội vã ra khỏi xe, yên lặng chạy như bay theo anh.

Chỉ có mình bóng dáng ông Tăng Khải Thụy đứng trước tấm kính thấu thị phòng thẩm vấn. Lúc Tần Sâm lao tới như một cơn gió, ông mới chú ý tới chúng tôi, quay lại gật đầu xem như chào hỏi. Tôi cũng gật đầu đáp lại ông, còn Tần Sâm thì trực tiếp bỏ qua động tác xã giao này, vừa đi tới vừa hỏi: "Ai chịu trách nhiệm thẩm vấn?"

"Cảnh sát Tiêu." Ông Tăng Khải Thụy đáp lời, không quên cung cấp thêm thông tin. "Hôm hai mươi tư, khi cậu miêu tả đặc điểm của nghi phạm cho tôi

biết, cậu ta cũng đã cho ra kết luận tương tự. Chỉ có điều phương pháp của hai người không giống nhau. Cậu ta suy luận dựa trên phác họa tâm lý tội phạm, nên ngoài ra còn đoán thêm độ tuổi của nghi phạm là từ ba mươi lăm đến bốn mươi lăm.” Ông lại nhìn về phía tấm kính, ánh mắt rơi vào cảnh sát Tiêu ngồi sau bàn thẩm vấn. “Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hai tháng trước mới từ thành phố X điều đến thành phố A, nửa năm sau trở về thành phố X sẽ thăng chức Cục trưởng.”

Bây giờ, tôi mới đuổi kịp Tần Sâm, vất vả lắm mới dừng bước nghỉ ngơi, cũng theo ánh mắt ông Tăng Khải Thụy nhìn vào phòng thẩm vấn. Nghi phạm đang cúi đầu ngồi trước bàn, phía sau có hai cảnh sát đứng nghiêm, cách chiếc bàn trước mặt là cảnh sát Tiêu Minh. Họ có thể nghe thấy âm thanh trong phòng thẩm vấn từ bên này, nghi phạm đã bắt đầu công khai thuật lại quá trình thực hiện vụ án thứ sáu. Ông ta nói hơi đứt, không nhấn rõ chữ, nhưng tư duy mạch lạc rõ ràng, miêu tả cặn kẽ từ đầu đến cuối quá trình gây án.

Cảnh sát Tiêu điềm tĩnh cầm bút ghi lại, thỉnh thoảng hỏi vài câu không quan trọng, có lúc bảo nghi phạm lặp lại một chi tiết nhiều lần. Vì vậy, thay vì nói là cảnh sát đang thẩm vấn đối phương, chỉ bằng nói là nghi phạm đang thú tội thì đúng hơn.

Có lẽ vì mọi chuyện phát triển thuận lợi nên ông Tăng Khải Thụy có vẻ thả lỏng, còn tranh thủ đưa ra đề xuất với Tần Sâm: “Tôi cảm thấy hai cậu có thể làm bạn đấy, dù sao đều đến từ thành phố X, còn có mối quan tâm chung nữa.” Nói đến đây, ông ngập ngừng như thể đang cân nhắc lựa chọn từ ngữ. “Việc này tốt cho tình trạng hiện giờ của cậu. Cậu không thể cứ giam mình trong nhà, không tiếp xúc với bất cứ ai như thế mãi...”

Tần Sâm lạnh nhạt “ừ” một tiếng, cất lời châm chọc hỏi ngược lại: “Đến thành phố biên giới phá mấy vụ trọng án buồn lậu để thuận tiện trở về thăng chức à?”. Anh không nề tình bác bỏ thẳng thừng ý tốt của ông Tăng Khải Thụy. “Tôi không có hứng thú với anh ta. Nói về tình hình của Mao Văn Đậu đi.”

Hiển nhiên anh vẫn như trước, không buồn đoái hoài đến những người như cá gặp nước trong chốn quan trường. Tôi ở bên cạnh không có ý định xen miệng, chỉ bỏ hai tay vào túi áo, uể oải lặng im quan sát tình hình trong phòng thẩm vấn.

Dường như ông Tăng Khải Thụy đã sớm dự liệu, không lúng túng cho lắm, khẽ hắng giọng quay trở lại vụ án: “Mao Văn Đậu nguyên quán Ích Dương – Hồ Nam, bốn mươi lăm tuổi, cao một mét bảy, tương đối khỏe mạnh, mắc hội chứng bàn chân dẹt. Từng phạm tội cướp tài sản gây chấn thương nghiêm trọng, bị tuyên án mười lăm năm tù. Nửa năm trước ra tù đến thành phố V tìm vợ và con trai. Bây giờ, ba người họ thuê nhà ở xã Tân Thụ 2, vẫn vô công rồi nghề. Hoàn toàn phù hợp với đặc điểm mà hai cậu đã phác họa.”

Ông âm thầm liếc nhìn Tần Sâm theo phản xạ rồi nhanh chóng dời ánh mắt: “Chúng tôi đã lục soát chỗ ở của ông ta, kiểm tra thấy vết máu trên một bộ đồ phoi trên sân thượng, đang tiến hành so sánh AND. Sau vườn nhà họ có khúc gỗ cháy, hẳn là đã đốt sau khi gây án.”

“Ừm.” Tần Sâm trả lời lầy lẹ.

Tôi quay đầu nhìn anh, thấy anh chăm chú quan sát Mao Văn Đậu trong phòng thẩm vấn, hàng mày dần cau chặt. Có vấn đề gì sao? Tôi thấy hơi là lạ, thế là nhìn về phía nghi phạm lần nữa.

Người đàn ông bốn mươi lăm tuổi này trông rất sa sút, đầu cúi gằm, hai vai mệt mỏi sụp xuống, vẻ mặt thờ ơ, mi mắt khép hờ, che đi hơn phân nửa cảm xúc trong đôi mắt. Ánh đèn trần phòng thẩm vấn rọi thẳng vào ông ta, khắc họa từng nếp nhăn trên khuôn mặt nửa sáng nửa tối hờ hững ấy, như thể chỉ là bức tượng thạch cao không có sức sống, chỉ có đôi môi chậm chạp khép mở.

“Sáng nay, vợ tôi trở về từ nhà mẹ đẻ, nói là bị trộm mất sợi dây chuyền trên tàu hỏa...” Ông ta trần thuật lại nguyên nhân gây án. “Tôi không muốn bà ấy đau lòng, liền đi trộm sợi dây khác cho bà ấy. Vốn định vào nhà người ta trộm, nhưng lúc đi qua công viên, trùng hợp thấy bà cụ kia mang dây chuyền vàng nên...”

Mao Văn Đậu bỗng ho sặc sụa, người co rúm, mặt đỏ chát. Cảnh sát Tiêu giương mắt nhìn ông ta rồi ra hiệu cho một cảnh sát đứng sau mang cốc nước đến. Mao Văn Đậu run run nhận lấy, có lẽ do bị công tay nên không thể cầm chắc, uống một hớp đã đổ ra ngoài đến nửa cốc.

Về mặt ông ta vẫn chết lặng, hơi hé môi thở thoi thóp như cá mắc cạn, cứ như động tác uống nước này đã tiêu hao phần lớn thể lực của ông ta vậy. Chỉ uống hai hớp nước lại bị sặc, ho khan dữ dội hơn cả lúc ban đầu. May mà quá trình kéo dài không lâu, chờ ông ta từ từ ngừng ho, cảnh sát Tiêu mới hỏi tiếp: “Vợ ông biết chuyện này không?”.

Lắc đầu, Mao Văn Đậu khàn khàn trả lời: “Bà ấy đi làm, không biết chuyện này.”

Nhắc thấy Tần Sâm thỉnh thoảng quay người rời đi, tôi sừng sốt, ngoài đầu lại đã thấy anh lạnh mặt bước nhanh đến cửa phòng thẩm vấn, trực tiếp xoay tay nắm cửa.

“Tần Sâm!” Ông Tăng Khải Thụy bất giác cất cao âm lượng, giọng điệu mang theo sự tức giận rõ rệt. Đây là lần đầu tiên tôi thấy ông ấy nổi cáu, nhưng dù vậy, Tần Sâm cũng chẳng mấy may bị ảnh hưởng, cứ thế xông thẳng vào.

Hoàn toàn không ngờ có người bất thành lĩnh bước vào, bốn người trong phòng đều kinh hãi. Còn Tần Sâm thì dừng bước bên cạnh bàn thẩm vấn, nhìn xoáy vào mắt Mao Văn Đậu, sa sầm mặt, cất giọng ra lệnh: “Đứng lên ngồi xuống nười cái!”.

Hai viên cảnh sát đứng sau lưng Mao Văn Đậu ngơ ngác nhìn nhau, đôi mắt ông ta cũng ánh lên nỗi kinh ngạc, nhưng cơ mặt vẫn cứng đờ, chỉ có thể chuyển ánh nhìn cầu cứu sang cảnh sát Tiêu. Tôi cũng nhìn về phía Tiêu Minh, thấy anh ta vẫn điềm nhiên, chỉ im lìm nhìn gáy của Tần Sâm rồi dời mắt nhìn qua cửa kính bên này.

Người trong phòng thẩm vấn không thấy người bên kia tấm kính, ánh mắt anh ta thoáng lướt qua, nhưng tôi có trực giác rằng anh ta đang tìm tôi.

Tần Sâm nhủ mày, dường như trở nên mất kiên nhẫn: “Nhanh lên đi, đừng lãng phí thời gian”.

Trong lúc bầu không khí trở nên lúng túng, Mao Văn Đậu ngơ ngác nhìn anh, chậm chạp không dám đứng dậy.

“Làm theo lời anh ta đi.” Bấy giờ, cảnh sát Tiêu mới bình tĩnh cất tiếng.

Vì thế, Mao Văn Đậu quay lại nhìn anh ta, giẫy lắt sau gập đầu, chặt vật đứng dậy rồi cất bước đi đến khoảng trống bên cạnh, hai tay để trước ngực, từ từ ngồi xuống đứng lên. Chỉ tới lần thứ hai, trán ông ta đã rịn mồ hôi, động tác đứng dậy còn chưa được một phần ba, đôi chân đã mềm nhũn, người nghiêng đi ngã “phịch” xuống đất, rên rỉ đau đớn: “A...”

Hai viên cảnh sát thấy thế vội lao đến đỡ ông ta. Tần Sâm không nhìn thêm nữa, lập tức ra khỏi phòng thẩm vấn, đóng sầm cửa lại. Ông Tăng Khải Thụy thấy anh đi ra ngoài liền bước đến muốn hỏi rõ tình hình: “Tại sao lại đột ngột...”.

“Kẻ phạm tội không phải Mao Văn Đậu.” Tần Sâm ngắt lời ông, dừng bước trước mặt tôi, ánh mắt lướt qua bờ vai tôi, nhìn thẳng vào Tăng Khải Thụy, không để tâm lời mình vừa nói ra khiến người khác kinh hãi bao nhiêu, tiếp tục phân tích: “Mí mắt sụp, vệt mắt đỏ đẫm, nói dốt, nặng giọng mũi, bả vai vô lực, ngồi xuống khó khăn, uống nước ho khan... Những biểu hiện này đều chứng tỏ ông ta mắc chứng nhược cơ(*), không thể là người có sức lực đánh nạn nhân tới trọng thương thậm chí là tử vong, sau đó rời khỏi hiện trường trong khoảng thời gian ngắn được”.

(*) Bệnh nhược cơ là một bệnh lý thần kinh – cơ, đặc trưng bởi tình trạng yếu và mỏi cơ. Thông thường, cơ co được hay vận động được là nhờ xung động thần kinh được truyền qua nơi trao đổi thông tin giữa đầu mút sợi thần kinh và màng tế bào (gọi là synap) thông qua chất Acetylcholin. Khi mắc bệnh nhược cơ, cơ thể tự sản sinh ra một loại kháng thể phá hủy các thụ thể tiếp nhận Acetylcholin, làm cho Acetylcholin không vận chuyển được đến đầu sau của synap, gây ảnh hưởng tới cơ vận – cơ chi phối sự vận động chủ động của cơ thể.

Cho nên vừa rồi, anh nhủ mày là vì chú ý đến những chi tiết này ư? Tôi quay đầu lại muốn quan sát về mặt anh, kết quả lơ đãng nhìn thấy cảnh sát Tiêu đang dẫn dò hai anh viên cảnh sát còn lại đôi câu rồi đứng dậy bước ra cửa.

“Ý của cậu là bắt nhầm người à?” Ông Tăng Khải Thụy nhướn mày thật cao, lộ rõ vẻ kinh ngạc. “Nhưng chính bản thân ông ta cũng nhận tội rồi, mà ông ta còn phù hợp với những đặc điểm hai cậu đã suy đoán nữa...”

“Phác họa đặc thù không sai, nhưng quả thật là đã bắt lầm người rồi.” Có lẽ vì nghe được chút bất mãn từ giọng nói của ông, nên Tần Sâm cau mày phiền não. Lúc cất lời, tốc độ và ngữ điệu cũng trở nên hùng hổ át người. “Ông không thấy là ngay cả bùng cốc nước mà ông ta cũng làm không xong sao?”

Tôi bị kẹt ở giữa nghe hai người họ giằng co, không có lòng dạ ủng hộ bất cứ bên nào.

“Mao Văn Đậu đang nói dối.” Lúc này, cảnh sát Tiêu đẩy cửa đi ra, điềm đàm cất bước đi về phía chúng tôi. “Ông ta khai chi tiết mỗi vụ án rất rõ ràng, nhưng dù hỏi bao nhiêu lần, cách nói của ông ta vẫn giống hệt lần đầu tiên, không sai sót một chữ, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị... Ngoại trừ lần sáng nay.” Về mặt anh ta điềm tĩnh, giọng nói cũng nhàn nhạt không hề gợn sóng, vừa đi về phía chúng tôi vừa trần thuật lại điềm khả nghi mình đã phát hiện trong quá trình thẩm vấn một cách khách quan. “Ban đầu, ông ta khai là định đi trộm, tôi hỏi nếu vụ cướp là ý định này sinh nhất thời sao lại mang theo công cụ gây án, vậy là ông ta bắt đầu phản cung. Lời khai trước sau mâu thuẫn, sơ hở trăm bề.”

Anh ta dừng lại cách Tần Sâm hai bước, đứng ngay giữa hai người họ và giữ đúng khoảng cách xã giao với tôi trong phạm vi tôi có thể chấp nhận được.

“Rất có khả năng chúng ta đã bắt nhầm người rồi.” Anh ta thừa nhận.

Từ đầu đến cuối, Tần Sâm chỉ nhìn vào mắt Tăng Khải Thụy. Im lìm hồi lâu, đến lúc cảnh sát Tiêu nói xong, anh mới cất lời bổ sung: “Người ông ta đang bảo vệ mới là người gây án thật sự”.

Tôi hết nhìn người này đến người kia, vẫn không có ý định lên tiếng. Hy vọng chỉ là ảo giác của tôi, tuy Tần Sâm và cảnh sát Tiêu không hề giao mắt lẫn nào nhưng lại vô thức tạo ra một kiểu ẩn ý kì diệu.

Tình thế biến thành hai chọi một, Tăng Khải Thụy nhún vai, bắt đắ dĩ nhìn hai hậu bối: “Xem ra ý kiến của hai cậu lại một lần nữa đạt được sự đồng thuận rồi”.

Tôi khá mệt, không muốn tiếp tục ở đây nữa, liền kéo tay áo Tần Sâm: “Em đi mua chai nước”, thuận miệng hỏi anh: “Anh muốn uống gì?”.

Anh thoáng liếc qua tôi: “Nước khoáng”.

Khẽ gập đầu, tôi quay người định rời đi thì bị anh nắm chặt cánh tay: “Anh đi với em”.

Tiếng nói của anh trầm thấp toát lên khí thế không được phủ quyết, bỏ lại một câu “Tôi sẽ về ngay” rồi sai bước lùi tôi rời đi, khiến tôi không tài nào thoát được một lời phản đối, chỉ đành bị động để anh kéo đi trong cái nhìn soi mói và không tán thành của Tăng Khải Thụy.

Bên ngoài, không khí lạnh và khô hơn trong nhà, chúng tôi mua một chai nước khoáng và một chai nước chanh ở cửa hàng bán lẻ gần Cục Công an. Vừa định quay lại theo đường cũ thì chúng tôi nghe thấy một giọng nữ xa lạ vọng tới từ cách đó không xa: “Anh Tần!”.

Tôi dừng bước theo Tần Sâm, quay đầu lại nhìn về phía phát ra tiếng nói. Một cô gái chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi vờ vàng chạy đến; dáng vóc

cao ráo, khuôn mặt xinh đẹp, vận trên người chiếc quần jeans bó sát và áo khoác lông màu đỏ, còn quần khăn quàng ngoài cần cổ thon dài. Cô ấy chạy đến trước mặt chúng tôi, đầu tiên vừa thờ hớn hển vừa quan sát tôi, sau đó mừng rỡ nhìn Tần Sâm chăm chăm, vừa cất tiếng đã kích động không thôi: “Thật tốt quá, đúng là anh rồi! Tôi vừa thấy anh xuất hiện trên bản tin đã lập tức mua ngay vé máy bay đến đây... Tuy hình ảnh không rõ ràng nhưng tôi xem đi xem lại, xác định người đó quả thật là anh...”.

Tôi ngẩng đầu, thoáng nhìn Tần Sâm, thấy sắc mặt anh cũng rất khó coi, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, hồi lâu không nói lời nào.

Dường như cô ấy ý thức được điều gì đó từ ánh mắt âm u có phần đáng sợ của anh, nên im lặng giây lát rồi mới mỉm cười ngượng ngùng: “Xin lỗi, tôi có chút đường đột. Anh còn nhớ tôi không? Tôi là Đào Diệp Na, bốn năm trước từng phỏng vấn anh ở thành phố X...”.

“Không nhớ.” Sau khi thốt ra hai chữ gọn lỏn, Tần Sâm nắm tay tôi, quay người trở về Cục Công an.

Trong khoảnh khắc quay người bỏ đi, tôi thấy được vẻ mặt ngỡ ngàng của Đào Diệp Na. Tuy nhiên, cô ấy hoàn hồn nhanh hơn tôi tưởng, lập tức đuổi theo, như không hề bị ảnh hưởng bởi thái độ lạnh lùng của Tần Sâm, dồn dập hỏi anh: “Anh Tần, sao anh lại dọn đến thành phố V? Bốn năm trước, sau buổi phỏng vấn, anh nói mình đang chuẩn bị dẫn vợ đến Mỹ nghỉ ngơi, nhưng từ đó, anh im hơi lặng tiếng suốt cả năm trời, đến khi xuất hiện trở lại liền bỏ việc ở đại học A và biến mất khỏi Cục Công an thành phố X... Có phải năm đó ở Mỹ đã xảy ra chuyện gì ảnh hưởng đến lựa chọn của anh không?”.

Tần Sâm sải bước càng lúc càng nhanh, cảm bệnh ra, mi tâm nhăn lại, bàn tay nắm lấy tay tôi cũng siết mạnh thêm, trước sau vẫn không nói câu nào.

Đào Diệp Na nhìn ra anh không có ý định trả lời, chần chừ hai giây rồi chuyển sự chú ý sang tôi: “Cô Ngụy...”.

Tần Sâm chợt dừng bước, mạnh mẽ kéo tôi ra phía sau, đồng thời quay người về phía cô ấy, giơ một món đồ lên. Lúc này, tôi mới phát hiện tay anh đang cầm một chiếc ví màu hồng. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì Đào Diệp Na đã tròn tròn mắt kinh ngạc: “Đây là.... ví tiền của tôi mà?”.

Tần Sâm không buồn để ý đến câu hỏi ngu ngốc của cô ấy, cử động ngón tay mở ví ra, hờ hững đọc một dãy số rồi nói: “Tôi đã nhớ số chứng minh nhân dân. Chưa đến mười phút, tôi đảm bảo có thể lấy được thông tin cá nhân của cô.” Rồi anh gấp ví lại, giấu đi vài phần hiểm ác trong ánh mắt. “Tôi tin rằng cô biết tôi có thể nhìn thấu nghề trộm vặt, cũng rất tinh thông việc lấy cắp; cũng biết tôi có thể phá án giết người, chứng tỏ thực thi một cuộc mưu sát hoàn mỹ không thể làm khó tôi.”

Trong phút chốc, nhiệt độ giảm xuống dữ dội, hơi thở của tôi đóng lại thành những giọt nước li ti bay giữa không trung như màn sương trắng. Qua lớp màn mỏng, tôi thấy Tần Sâm nhét lại ví tiền vào túi áo Đào Diệp Na, lạnh lùng nói ra câu cuối cùng mang hàm ý cảnh cáo. “Chuyện không nên biết thì không nên tìm hiểu.” Anh dẫn giọng. “Cô không trả nổi cái giá đó đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cha con

Type: Dung

Đào Diệp Na không đuổi theo nữa.

Lúc tôi cùng Tần Sâm trở về Cục Công an lại bắt gặp một nam một nữ đi ở phía trước. Người đàn ông đi người phụ nữ, cả hai đều ăn mặc phong phanh, tựa sát nhau trong cơn gió vi vút. Bóng lưng của cậu ta khá quen, tôi căng óc ra nghĩ nhưng không tài nào nhớ nổi đã từng gặp ở đâu, đến tận khi cậu ta tìm một viên cảnh sát hỏi thăm, vô tình nhìn thấy góc mặt cậu ta, tôi mới đột ngột nhớ ra.

Mao Văn Đậu, bóng lưng cậu ta rất giống Mao Văn Đậu, gương mặt cũng hao hao, chỉ khác là trẻ hơn rất nhiều, trông khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, cách Mao Văn Đậu cả một thế hệ. Người phụ nữ cậu ta đang đi đỡ lớn tuổi hơn, khoảng chừng bốn mươi, vẻ mặt bản thân, đáng đi lấy bảy như thể vừa chịu đựng một cú sốc nghiêm trọng.

Tôi còn nhớ câu chuyện ông Tăng Khải Thụy từng nhắc đến, Mao Văn Đậu sống cùng vợ và con trai, xem ra quả nửa họ là vợ con của ông ta rồi.

Đang quan sát hai mẹ con họ, tôi bỗng nghe thấy Tần Sâm bên cạnh cất lời: “Hội chứng bàn chân dẹt cũng có thể di truyền”.

“Gì cơ?” Nhất thời tôi không kịp hiểu ra chuyện, bèn ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Sâm im lặng không đáp, khẽ nhú mày bước nhanh về phía phòng thẩm vấn. Tôi theo sát anh, cẩn thận lưu ý đến sự thay đổi trong tâm trạng anh. Kể từ khi Đào Diệp Na xuất hiện, cảm xúc Tần Sâm phần nào trở nên bất ổn. Tôi cảm thấy mình cần phải chuẩn bị sẵn sàng mọi lúc mọi nơi, chỉ cần thái độ anh bắt đầu chuyển biến xấu sẽ dẫn anh về nhà ngay. Dù sao hiện tại đã có phóng viên biết được sự hiện hữu của anh, nếu anh phát bệnh ở chốn đông người, e rằng cuộc sống sau này của chúng tôi sẽ không còn yên bình được nữa.

Đến khi Tăng Khải Thụy và cảnh sát Tiêu đứng bên ngoài phòng thẩm vấn, Tần Sâm còn chưa đến nơi đã cất cao giọng từ đằng xa: “Tôi vừa mới thấy vợ con của Mao Văn Đậu ở đại sảnh”. Cuối cùng, anh dừng bước đứng giữa hai người họ, không buồn ngoảnh đầu nhìn cảnh sát Tiêu, ánh mắt chỉ nhìn

chằm chằm Tăng Khải Thụy. “Con trai của ông ta tên là gì?”

“Mao Nhất Thụy.” Tôi đi đến phía sau Tần Sâm, đúng lúc nghe thấy câu trả lời của ông ấy. “Là chúng tôi mời họ đến...”

“Sáng nay, lúc lục soát, hắn không có mặt à?” Tần Sâm dùng một câu hỏi khác ngắt lời ông ta, tốc độ nói cực nhanh nhưng nhấn chữ rõ ràng. Bấy giờ, tôi mới liên hệ được lời nhận xét về bệnh di truyền kia của anh với vụ án của Mao Văn Đậu, lại quay đầu nhìn về phía nghi phạm đang cúi đầu im lặng trong phòng thẩm vấn bên kia tấm kính.

Nếu cha gánh tội thay con thì mọi vấn đề đều trở nên sáng tỏ.

Hiển nhiên tôi cũng nghĩ ra khả năng này.

“Có mặt, nhưng chỉ nói được hai câu rồi bỏ đi, bảo đi tìm mẹ hắn là Đồng Mai.”

Tăng Khải Thụy thuận miệng đáp xong, ngay sau đó dường như cũng chợt nghĩ ra điều gì, liền xác nhận lại với Tần Sâm: “Cậu cho rằng kẻ gây án là Mao Nhất Thụy à? Vừa rồi, chúng tôi còn thảo luận người đáng nghi nhất là hắn đấy”. Ông cúi đầu, rút một xấp hồ sơ trong túi văn kiện ra, thông thả đưa cho Tần Sâm. “Hơn nữa, khi này đã kiểm tra vân tay trên tang vật, ngoại trừ vân tay của Mao Văn Đậu còn có của hai người khác nữa. Trước mắt, chúng tôi suy đoán một trong số đó là của Lý Phi Anh, cái còn lại là của Mao Nhất Thụy.”

Ánh mắt cảnh sát Tiêu lướt qua phần tài liệu kia rồi dời sang sườn mặt Tần Sâm, bình tĩnh bổ sung: “Trùng hợp Mao Nhất Thụy nói sáng nay hắn không hề gặp Mao Văn Đậu, hoàn toàn không biết gì về chuyện bố mình đi cướp. Vì thế, chỉ cần so dấu vân tay là có thể vạch trần lời nói dối của hắn”.

Ông Tăng Khải Thụy gật đầu tán thành, nhún vai: “Bây giờ, chỉ sợ hai cha con họ phản cung thôi”.

“Ừm.” Tôi liếc nhìn nội dung tài liệu, nhưng chưa kịp đọc thì Tần Sâm đã trả lại cho Tăng Khải Thụy. “Bệnh của Mao Văn Đậu rất nặng, chắc hắn không muốn lãng phí tiền bạc chữa trị, dù sao cũng phải chết, không bằng gánh tội thay con trai, khẳng khái nói là mình làm”

Tôi vốn chỉ định xem hình thức bao cáo giám định thôi, nhưng thấy anh cảnh giác như vậy liền không đành được ngược mắt nhìn anh thăm dò. Song, Tần Sâm lại xem tôi như không khí.

Tăng Khải Thụy vừa cau mày suy tư vừa nhận lại tài liệu, vô thức lẩm bẩm: “Nếu còn có chứng cứ khác...”.

“Đâu phải là không có.”

Ánh mắt anh tập trung nhìn vào điểm nào đó phía trước, hé môi thốt ra năm chữ này, giọng điệu băng quơ, đôi mắt nhìn xa xăm như đang mơ màng nhưng lại khiến ông Tăng Khải Thụy và cảnh sát Tiêu gần như đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía anh. Cảm thấy ánh mắt khó đoán của cảnh sát Tiêu liếc sang phía mình, tôi cúi đầu tránh né, nhìn chằm chằm xuống mũi chân, nhàn nhã nghe Tần Sâm chậm rãi nói: “Hắn ta kéo áo khoác kín mít, nhưng một phần áo sơ mi vẫn lộ ra từ dưới gấu áo.” Anh rút bàn tay đang bỏ trong túi ra, không buồn quan tâm ánh mắt người khác mà nắm lấy tay tôi cho vào túi áo mình nắm chặt, không tỏ rõ cảm xúc. “Tôi chú ý thấy vạt áo sơ mi của hắn có một mảng ướt, hẳn là mới giặt, nhưng không muốn bị người ta phát hiện nên mới giấu kín.”

May mà cảnh sát Tiêu không chú ý đến hành động nhỏ của anh, chỉ nhíu mày: “Vết máu ư?”.

Tần Sâm hờ hững “ừ” một tiếng coi như đáp lại, vẫn nhìn chằm chằm một điểm nào đó phía trước, biểu cảm lạnh nhạt đến mức như đang tự lẩm bẩm: “Vụ cướp sáng nay là bất chợt nảy lòng tham, hành động vội vàng. Về đến nhà, việc đầu tiên hắn nghĩ đến là phi tang công cụ gây án. E rằng lúc hắn phát hiện trên người có vết máu, cảnh sát đã đến nhà lục soát rồi”. Thoảng ngừng lại, anh đảo mắt như đang tính toán điều gì đó. “Nên hắn viện cớ đi tìm mẹ để xử lý chiếc áo trên đường, chắc hắn không mang theo tiền nên chỉ có thể rửa qua loa nơi dính máu thôi”.

Hiếm khi anh nói chậm như vậy, tôi cũng không đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì nữa. Bàn tay bị anh nắm trong túi đã ngấm đầy hơi ẩm, nhưng không thấy anh buông ra. Tôi chỉ có thể khề nắn bàn tay anh, ra hiệu cho anh buông ra. Không ngờ anh lại thỉnh thoảng nhìn ngược mắt lên, ánh mắt đã khôi phục vẻ sắc bén, quay đầu hắt càm nhìn Tăng Khải Thụy. Anh không chỉ không buông lỏng tay tôi, còn bất ngờ siết chặt nó, tăng nhanh tốc độ nói, như thể bỗng dưng rút ra kết luận từ việc gì đó: “Muốn dụ hắn khai ra rất đơn giản. Trước tiên dọa hắn rằng dù đã rửa sạch vết máu trên áo thì dấu vết vẫn còn để lại trong áo khoác. Nếu lúc này hắn phản cung, nói rằng đây là áo Mao Văn Đậu đưa mình hồi sáng, các người có thể nói sự thật cho hắn rằng vết máu trên áo dù đã bị rửa sạch vẫn có thể kiểm tra được bằng biện pháp nghiệp vụ. Hơn nữa, không chỉ có thể tra ra vết máu, còn có thể lấy mẫu để so sánh ADN”.

Nói xong, anh nhếch môi nở một nụ cười chẳng hề có thành ý: “Tin rằng lúc ấy, về mặt của hắn nhất định rất đặc sắc”.

“Như vậy...” Yên lặng giây lát, ông Tăng Khải Thụy hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn qua nhìn lại giữa Tần Sâm và cảnh sát Tiêu, như đang tính toán thu xếp nhiệm vụ kế tiếp. Đáng tiếc, Tần Sâm lại ngắt lời ông lần nữa: “Tôi và vợ tôi còn có việc, xin phép đi. Tạm biệt”, nói xong liền lúi tôi đi.

Ông Tăng Khải Thụy hoảng hốt: “Cậu không ở lại cùng thẩm vấn à?”.

Lúc này, Tần Sâm đã kéo tôi đi được một quãng, nghe vậy mới chợt dừng lại, nghiêng người đáp lời như lẽ đương nhiên: “Tôi cho rằng đây là công việc của cảnh sát”. Anh lạnh lùng lườm cảnh sát Tiêu. “Sếp Tiêu, hắn rất cần công trạng này.”

Còn chưa kịp thấy rõ về mặt anh ta thì tôi đã bị Tần Sâm lôi đi, rào bước tiến thẳng về phía Cục Công an. May mà tôi chẳng có gì lưu luyến với nơi này, cho nên lên xe rồi cũng không cảm thấy tức giận, chỉ xoa cánh tay đau lâm râm vì bị Tần Sâm siết chặt, vừa thất đảm an toàn vừa hỏi anh: “Tôi anh muốn

ăn gì?”.

Anh không trả lời. Tôi quay đầu nhìn mới phát hiện anh đang co ro trong chiếc áo măng tô rộng thùng thình, hai tay bỏ vào túi như thường lệ, đôi mắt khép lại nghỉ ngơi. Tôi cởi dây an toàn ra, với tay lấy chiếc chăn lông ở ghế sau, đắp cho anh rồi bật điều hòa, tránh để anh bị cảm.

Sau khi về đến nhà, anh lại nhốt mình trong thư phòng, thay quần áo ra, quần chần bông ngủ trưa trên sofa. Tôi tưởng trạng thái tinh thần của anh lại bắt đầu xuống dốc nên không quấy rầy, từ từ làm việc nhà, đến khi nấu xong bữa tối mới gọi anh dậy, kết quả lại thấy anh đang ngồi thu lu trên sofa xem thời sự trước tivi phòng khách từ lúc nào.

Thế là chúng tôi cùng nhau ngồi trên bàn dùng bữa tối an lành. Vì hai bữa ăn hôm nay anh đều tỉnh táo, tôi rót cho anh cốc nước dừa xem như phần thưởng. Thế nhưng anh chỉ ngước mắt thoáng nhìn tôi, không buồn để ý. Bữa tối khá đơn giản, tôi chỉ làm hai miếng bò bít tết cộng thêm hai phần mì Ý. Lúc tôi đang chăm chú cắt thịt bò trong đĩa, bỗng anh lên tiếng: “Em không định đặt câu hỏi nhân lúc đầu óc anh còn tỉnh táo sao?”.

Câu hỏi quá đột ngột. Tôi sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh vẫn rừ rừ, thông dong cắt miếng bít tết của mình, cảm nhận được ánh mắt của tôi mới cất giọng bình thản bổ sung: “Em nói em muốn có con”.

Xem ra, hôm giao thừa, tôi thật sự đã nói câu đó rồi.

“Ừm.” Tôi cúi đầu tiếp tục cắt thịt bò. “Em cũng đã ba mươi lăm rồi, nếu để muộn nữa sẽ ảnh hưởng không tốt cho con.”

“Cho dù sau này, đứa bé có thể trở nên giống anh sao?” Anh hỏi một cách quá bình tĩnh nhưng vẫn khiến tôi thấp thỏm nhìn anh chằm chằm.

“Không phải trước kia, chúng ta từng thảo luận vấn đề này rồi sao?” Tôi thận trọng hỏi lại.

“Khi đó, anh còn chưa điên.” Lười giương mí mắt, anh đẩy đĩa thịt bò đã cắt xong đến trước mặt tôi, lại kéo đĩa của tôi đến trước mặt mình, thành thạo cắt thành từng miếng nhỏ. Tôi nhớ trước đây, anh cũng như vậy. Tuy bản thân là một thiên tài nhưng anh không hề yêu cầu hà khắc quá đáng với tôi trong vài vấn đề nhỏ nhặt; ngược lại, lúc tôi không làm tốt còn tiện tay giúp đỡ như thể anh chưa từng cảm thấy những điều này là quan trọng vậy.

Nhưng mặt khác, yêu cầu của anh với học sinh lại vô cùng khắt khe. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ vì trước đây, anh quá cưng chiều tôi rồi.

“Anh rất tốt.” Cầm lấy đĩa xiên một miếng thịt bò, tôi dịu dàng trấn an. “Em yêu anh, cũng sẽ yêu con của chúng ta.”

Anh khựng lại chốc lát mới tiếp tục hành động dang dở, hàng mi dày của anh đã che đi cảm xúc ẩn chứa nơi đáy mắt. Từ góc độ của tôi không nhìn thấy được vẻ mặt anh. Tôi đưa thịt bò lên miệng, chờ anh trả lời.

“Đó là trước kia.” Mãi sau, anh mới chậm chạp lên tiếng. “Chỉ có trước kia, em mới biết tình cảm là thế nào.”

Đèn trần soi xuống bàn ăn, hắt ánh sáng dịu dịu vào khuôn mặt góc cạnh của anh. Tôi mới lau chùi đến được mấy hôm nên ánh sáng tinh khiết hơn hẳn. Nhưng giờ khắc này, dưới ánh đèn ngồi sáng kia, mọi thứ bỗng trở nên không chân thật.

Tôi không tiếp lời, cảm thấy miếng bít tết trong miệng trở nên vô vị, liền đẩy sang bên một bên, kéo đĩa mì Ý đến.

Mấy ngày tiếp theo, tâm trạng của Tần Sâm vẫn rất tốt. Sinh viên cũ gọi đến chúc Tết, anh cũng vui vẻ trò chuyện với họ thêm vài câu, vẫn là kiểu nói năng nghiêm túc nhưng pha chút dí dỏm. Thỉnh thoảng đi ngang qua thư phòng, nghe thấy giọng nói của anh, tôi có ảo giác như anh chưa từng mắc bệnh.

Nhưng tôi không nhắc lại chuyện con cái nữa, cũng đoán được phần nào thái độ của anh, đương nhiên sẽ không tự chuốc thêm phiền muộn vào người.

Sáng mùng Bảy, tôi đi chợ một mình, vừa rời nhà được một đoạn đã nghe thấy có người gọi với từ sau lưng: “Cô ơi, cô ơi!”. Đến khi tôi dừng bước quay người lại, liền thấy một người phụ nữ xấp xỉ tuổi mình chạy đến. Bước chân cô ta vội vã, chắc là chạy qua con đường tắt ở phía Tây khu biệt thự, lúc dừng lại trước mặt tôi còn thở hồng hộc, không quên chỉ tay về phía dãy biệt thự đằng xa. “Cô à, chào cô, xin hỏi cô là chủ nhân căn biệt thự trong này sao?”

Tôi không trả lời, chỉ hỏi cô ta: “Xin hỏi có việc gì không?”.

Cô ta giờ tay sửa sang lại tóc tai, trình thẻ nhân viên vẫn đeo trên cổ cho tôi xem, mỉm cười hòa nhã: “Là như vậy, đài truyền hình chúng tôi đang quay phóng sự ‘Ác quỷ đập đầu Mao Nhất Thụy’. Xin hỏi cô đã biết việc tòa án tối cao phán quyết Mao Nhất Thụy tội tử hình chưa?”.

Mỉm cười đáp lại cô ta, tôi thành thật trả lời: “Xin lỗi, tôi không chú ý cho lắm”.

“Không chú ý cho lắm?” Cô phóng viên nhướn mày, không hề che giấu vẻ hoài nghi và khó tin trong ánh mắt. “Nhưng ngày mùng Sáu, tôi từng gặp cô ở khu A bệnh viện. Khi đó, cô đi với một người đàn ông nữa, nói là nhân viên của Cục Công an mà.” Cô ta nhìn xoáy vào tôi, không muốn bỏ qua bất kỳ dấu vết nào. “Người kia là chồng của cô phải không? Chúng tôi nghe nói để phá được vụ án này, không thể bỏ qua công lao của một vị thám tử tư trong Tổ chuyên án. Người đó có phải chồng của cô không?”

“Có lẽ cô lầm rồi.” Tôi cười cười với cô ta, bâng quơ chỉnh dây túi trên vai. “Sức khỏe chồng tôi không tốt lắm, ru rú trong nhà từ Tết đến giờ rồi. Tôi cũng chỉ thỉnh thoảng ra ngoài đi chợ thôi. Anh ấy là nhà văn tự do, không phải thám tử tư.”

Thấy cô ta há miệng định nói thêm, tôi giờ cổ tay lên xem đồng hồ, để lại một câu “Xin lỗi, tôi còn có việc gấp” rồi lập tức bỏ đi. Vào lúc này, tôi mới có

thể cảm nhận được thái độ kiêu căng, bất lịch sự của Tần Sâm rất có tác dụng trong một số trường hợp.

May mà cô phóng viên này không bám dai như Đào Diệp Na.

Sau đoạn nhạc đệm ấy, suốt cả quãng đường, tôi không gặp phải chuyện bất ngờ gì nữa, ít nhất là cho đến trước khi tôi ôm nào rau nào cá chuẩn bị về nhà. Vừa đi ra khỏi chợ, từ xa, tôi đã trông thấy cảnh sát Tiêu đang đứng bên cạnh chiếc Volvo màu đen, tay trái kẹp một điều thuốc lập lòe ánh lửa. Hẳn là anh ta nhìn thấy tôi từ lâu, chỉ không lên tiếng mà thôi. Đến lúc tôi phát hiện ra, anh ta mới gạt đầu, dụi tắt điều thuốc trong tay như muốn cho tôi biết anh ta đang chờ tôi xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vết sẹo

Type: Dung

Cảnh sát Tiêu định đưa tôi về. Nghĩ đến việc trên đường về nhà sẽ gặp phải phóng viên, tôi liền nói một tiếng “cảm ơn” đơn giản rồi theo lên xe. Trong xe bật điều hòa, hai bên cửa sổ ở hàng ghế sau hé mở để trung hòa nhiệt độ trong xe và bên ngoài. Tôi vừa cài dây an toàn vừa nghe anh ta thông thả cất lời: “Tôi ở thành phố X được Cục trưởng Hồ cất nhắc nhiều lần, cũng nghe nói đến một vài chiến tích của anh Tần”.

“Trùng hợp thật.” Tôi thuận miệng đáp lại.

Đúng là vô cùng trùng hợp. Trước đây, Cục trưởng Hồ Thái Phong rất thân với Tần Sâm, trên phương diện công tác xem như là cộng sự nhiều năm. Nhưng theo tôi được biết, kể từ khi chúng tôi chuyển đến thành phố V, trừ những sinh viên trước kia anh khá coi trọng thì anh rất ít khi liên lạc với bất kỳ bạn bè hay đồng nghiệp nào. Trong đó bao gồm cả Cục trưởng Hồ.

“Nghe nói gia đình anh Tần có bệnh sử tâm thần phân liệt.” Không để ý đến câu trả lời có lẽ của tôi, cảnh sát Tiêu đánh xe tránh khỏi dòng người đi bộ, rẽ vào một con đường cái rộng rãi hơn, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như bình thường. “Từ lúc bắt đầu, cô Ngụy có biết không?”

Tôi không dẫn được liếc mắt nhìn anh ta qua kính chiếu hậu, nhếch môi cười, nói: “Trước khi chúng tôi kết hôn, anh ấy đã nói cho tôi biết”.

Nhận được câu trả lời của tôi, vẻ mặt anh ta vẫn thản nhiên, mười ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt trên vô lăng, ánh mắt bình tĩnh như thể mọi sự chú ý của anh ta đều đổ dồn vào con đường phía trước.

“Ti lệ phát bệnh tâm thần phân liệt cao nhất vào độ tuổi từ mười sáu đến ba mươi lăm. Vừa đúng anh Tần bắt đầu không tỉnh táo vào ba mươi tư tuổi.” Đang trong giờ cao điểm, con đường hơi ùn tắc, khuỷu tay anh ta di chuyển, gạt cần số giảm tốc độ xe. “Cô quyết định kết hôn với anh ấy trong hoàn cảnh hiểu rõ mọi việc, sau này lại chăm sóc anh ấy suốt ba năm mà không một lời oán thán... Phải nói rằng cô rất khiến người khác ngả mũ kính trọng.”

Tiếc là tôi không hề nhìn thấy vẻ “kính trọng” thực sự trên gương mặt anh ta, vì vậy chỉ cười lịch sự, không góp lời.

Khác hẳn vẻ gai góc khó gần của Tần Sâm, tuy Tiêu Minh rất hiếm khi bày tỏ tâm trạng của mình nhưng lại phóng khoáng trao đổi với người khác. Hơn nữa, điều khiến người ta ngưỡng mộ chính là dường như anh ta có một kiểu khí chất bẩm sinh, dù chỉ là một câu hỏi băng quơ cũng khiến đa số mọi người không dám nảy sinh ý định nói dối hoặc lảng tránh. Ít nhiều đây cũng là lợi thế cho sự nghiệp của anh ta.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là anh ta phải biết chừng biết mực, không tự tìm đường chết.

Thấy tôi rơi vào trầm mặc hồi lâu, cảnh sát Tiêu nhìn kính chiếu hậu rồi chủ động lên tiếng: “Hôm ấy, sau khi vợ chồng cô rời đi, tôi và sếp Tăng dựa theo ý kiến của anh Tần, tìm được chứng cứ mới. Cuối cùng, Mao Nhất Thụy đã khai toàn bộ chi tiết. Điều khiến chúng tôi khá kinh ngạc là hẳn ta không hề biểu hiện chút hối hận nào cả. Thậm chí, hẳn không buồn cảm kích khi được cha mình gánh tội thay”. Dòng xe bị tắc nghẽn ở giữa cầu, anh ta không sang số mà kéo phanh tay. “Nguyên văn câu nói của Mao Nhất Thụy là ‘dù sao ông ta cũng sắp chết, muốn chết thay tôi cũng là chuyện bình thường’. Hẳn cảm thấy đây là lẽ đương nhiên, thái độ cũng dửng dưng như không.”

“Xem ra, hẳn ta rất hiểu ý nghĩ của cha mình.” Tôi băng quơ đáp lại một câu, nhìn hàng xe trước kính chắn gió, đầu óc bắt đầu vẩn vơ nghĩ tới lúc tôi về nhà, có khi nào Tần Sâm sẽ nổi giận vì tôi đi ra ngoài quá lâu hay không. Sáng nay thức dậy, anh chẳng chịu nói lấy một câu, phụng phịu ăn sáng, hiển nhiên tâm trạng không được tốt cho lắm.

Đang mơ màng thì giọng nói của cảnh sát Tiêu lơ đãng chui vào tai tôi: “Tôi cứ nghĩ cô sẽ cảm thấy hẳn ta lạnh lùng, vô tình.”

“Vậy sao?” Tôi vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, chỉ khẽ nhếch khóe môi coi như mỉm cười. “Có lẽ vì tôi không được tận mắt chứng kiến.”

Tầng mây đen dày đặc đã che khuất mặt trời, ánh dương không thể lách mình qua lớp ngăn cách soi xuống thế gian. Chỉ có những vệt sáng mờ mờ

nhuộm những khoảng không ẩn hiện giữa hàng mây thành một màu xanh trắng, coi như trả lại cho nhân loại ánh sáng của buổi sớm mai. Tôi vừa nghĩ có lẽ chút nữa trời sẽ mưa thì cơn mưa bụi đã in từng giọt lẫn lẫn lên tấm kính chắn gió.

Trong xe vang lên tiếng lách cách khê khằng của kim loại. Ngoảnh đầu lại, tôi mới phát hiện ra cảnh sát Tiêu đã móc chiếc bật lửa châm thuốc từ lúc nào. Anh ta hạ một bên cửa xe xuống, chậm chậm nhả ra một vòng khói, tay trái kẹp điều thuốc gác hờ lên cửa sổ.

“Lúc Mao Văn Đậu ở tù vì tội cướp tài sản gây chết người, Mao Nhất Thụy chỉ mới chín tuổi.” Anh ta tiếp tục câu chuyện. “Chưa đến ba năm sau, Mao Nhất Thụy lỡ tay giết chết một đứa bé hai tuổi nhà hàng xóm. Nhà họ Mao và nhà họ Đông vì chuyện này mà phải bồi thường tán gia bại sản, bởi thế Đông Mai mới dẫn theo Mao Nhất Thụy đến thành phố V làm lung. Không ngờ đến năm mười lăm tuổi, Mao Nhất Thụy lại vì cướp tài sản gây trọng thương mà bị đưa vào trường cải tạo thiếu niên. Đây là lý do vì sao năm nay hán hai mươi tư tuổi vẫn còn học đại học.”

Tôi lại nhìn kính chắn gió, không hề bất ngờ khi thấy những giọt mưa bụi đã cắt từng vệt chẳng chịt trên đó. “Từ bé đã bắt đầu phạm tội, thảo nào lòng dạ độc ác.”

“Hán ta là kiểu rối loạn nhân cách phản xã hội điển hình.” Bật cần gạt nước, cảnh sát Tiêu rút tay trái lại, đưa thuốc lên miệng.

“Rối loạn nhân cách phản xã hội à?”

“Là một trạng thái bất thường của nhân cách. Đặc thù của người mắc chứng rối loạn này là có tính công kích cao, thiếu hụt trầm trọng cảm giác hổ thẹn và ý thức trách nhiệm, bị lạnh nhạt và ít có sự thay đổi về cảm xúc.” Làn khói mỏng bay ra từ miệng anh ta, giữa màn khói mỏng lung, anh ta liếc sang nhìn vào mắt tôi. “Trước kia, anh Tần từng nghiên cứu về rối loạn nhân cách. Cô Ngụy chưa nghe nói sao?”

Tôi đáp lại anh ta bằng nụ cười áy náy: “Anh ấy rất ít khi nói chuyện công việc với tôi”.

Vì thế, anh ta thu hồi ánh mắt lạnh tanh, lại rít một hơi thuốc mới nhìn hàng xe rồng rắn nối đuôi nhau tắc cứng phía trước, cất lời: “Tôi nghe nói hồi bé Mao Nhất Thụy từng bị chấn thương sọ não khá nghiêm trọng”. Như lơ đãng dừng lại giây lát, anh ta nghiêng đầu, buông tay phải đặt trên vô lăng, với lấy gạt tàn thuốc trong xe. “Điều này khiến tôi liên tưởng đến một chuyện. Hai năm trước, khi đến Mỹ trao đổi học tập, tôi từng tham dự một buổi tọa đàm về chủ đề rối loạn nhân cách bắt nguồn từ não. Vị chuyên gia kia từng nói, người trước tiên đề ra giả thuyết công năng vỏ não trán và ổ mắt gặp chướng ngại có thể dẫn đến rối loạn nhân cách chính là anh Tần. Anh ấy là thiên tài hiếm có trong lĩnh vực Tâm sinh lý học.”

Sau khi dụi tắt tàn thuốc, anh ta bỏ gạt tàn về chỗ cũ, hé đôi môi ngâm khói rồi tiếp tục: “Đáng tiếc là giả thuyết này đến nay chưa được khoa học nghiệm chứng. Sau này, tôi hỏi thăm vị chuyên gia kia mới biết, hóa ra bốn năm trước, Viện nghiên cứu Sức khỏe Tâm thần Quốc gia, Viện nghiên cứu Lâm dụng thuốc Quốc gia và những quý tử thiện tư nhân khác ở Mỹ đã quyết định chung tay tài trợ cho anh Tần và nhóm của mình khởi động dự án nghiên cứu này. Nhưng bởi vì một vài lý do, anh Tần không tham gia nữa nên tiến độ nghiên cứu bị trì hoãn, đến nay vẫn chưa có kết quả chứng minh cho giả thuyết trên”.

Đến khi nhả hết khói thuốc trong miệng, Tiêu Minh mới nhìn thẳng vào tôi, hỏi băng quơ: “Năm đó, anh Tần và cô đi Mỹ là vì dự án này sao?”.

“Chúng tôi chỉ đi du lịch thôi.” Tôi lịch sự đính chính. Cuối cùng, dòng xe đã bắt đầu chậm chạp di chuyển, cảnh sát Tiêu cũng gạt cần số. “Theo tôi được biết, trước khi về nước, anh Tần đã triển khai công việc nghiên cứu, cuối cùng bị gián đoạn vì vấn đề tài chính. Nên tôi luôn nghĩ, nếu ban đầu hai vợ chồng đi Mỹ là vì dự án này, vậy tại sao anh Tần lại chọn bỏ lại nhóm của mình, từ bỏ công trình nghiên cứu này?”

“Anh muốn tìm hiểu đáp án từ tôi à?” Không thể không phỏng đoán ý nghĩ của anh ta, tôi cười nhạt. “Tôi không biết hồi ở Mỹ, nhóm của anh ấy có được viện trợ hay không. Nhưng lần đó sang Mỹ quả thật là anh ấy đưa tôi đi du lịch. Còn ngoài du lịch ra anh làm gì nữa thì tôi không biết.” Thuận tay vén tóc ra sau tai, tôi bổ sung. “Dù sao tôi cũng chỉ là một cô giáo dạy piano, không có trình độ gì. Xưa nay, tôi chưa bao giờ hỏi về mấy việc sặc mùi học thuật của họ cả.”

“Không sao.” Ngoài dự liệu, anh ta không hề bất ngờ trước việc này, mà đánh tay lái rẽ vào con đường đến khu cư xá của tôi, giọng nói bình thản như lúc ban đầu. “Tôi sẽ tự mình tìm ra đáp án.”

Đến lúc anh ta đưa tôi đến khoảng đất trống cách căn biệt thự gần năm mươi mét, tôi lên tiếng cảm ơn, toan xuống xe.

“Cô Ngụy!” Tiêu Minh bỗng gọi giật tôi lại. “Có từng bị chấn thương sọ não sao?” Quay đầu, trùng hợp trạm phải ánh mắt anh ta, tôi mỉm cười trả lời rõ ràng. “Chưa từng.” Anh ta nhìn tôi ba giây rồi chào tạm biệt, không vặn hỏi gì nữa.

Sau khi về đến nhà, tôi đứng ở sảnh đôi giày, loáng thoáng nghe thấy âm thanh vọng ra từ phòng khách, xách túi thức ăn vào mới phát hiện hóa ra tivi đang mở.

Tần Sâm cầm chiếc điều khiển, đứng bất động giữa phòng khách nhìn chăm chăm vào màn hình. Anh mặc chiếc áo ngủ tôi lấy xuống từ sân thượng ngày hôm qua, phơi nắng của một buổi chiều nên đến giờ vẫn còn vương mùi nắng. Thấy anh đi chân không, tôi liền quay người ra đại sảnh, cầm một đôi dép vải bông đến cho anh.

“Trên đường chạm mặt cảnh sát Tiêu.” Tôi khom lưng đặt dép xuống bên chân anh, thuận tiện giải thích. “Anh ta lái xe đưa em về, bị tắc đường nên hơi muộn.”

“Người thấy rồi.” Anh nghiêng mặt nói với tôi cho có lệ, vẫn nhìn tivi không chớp mắt, chỉ có giọng nói mang đầy vẻ khinh thường. “Tàu thuốc loại cũ, nhãn hiệu cũng rất hiếm.”

Tôi không thể không vỗ mắt cá chân anh nhắc nhở: “Mang dép vào đi!”.

Anh nhắc chân, giẫm thẳng lên dép, trông chẳng có vẻ gì là chịu mang dép cho ngay ngắn cả. Thấy mấy ngày qua, trạng thái anh không tệ, nên tôi cũng không quan tâm nữa mà đứng dậy đi thẳng vào bếp, bỏ thức ăn mới mua vào tủ lạnh. Đứng bên bồn nhất từng lá bắp cải ra rửa, tôi vẫn còn nghe thấy tiếng tivi truyền đến từ phòng khách.

”Bà Lý – nạn nhân của vụ cướp hôm qua – đã mất đi người bạn gì, chỉ còn một mình đơn côi trong căn nhà cũ quận B...” Giọng cô biên tập viên nghe khá quen, rõ ràng không phải giọng người phương Nam. Tôi đang cố nhớ xem đó là ai thì lại nghe một giọng nữ quen thuộc khác. “Nếu chỉ là cướp tiền thôi thì cũng không có gì to tát... Hai chúng tôi không có con cái chăm sóc, chỉ nương tựa vào nhau sống nhiều năm như thế... Nhưng bây giờ, chồng tôi đã mất, không biết sau này tôi phải sống thế nào nữa... Chỉ vì một ‘tên quả đập đầu’... Đùng là nghiệp chướng mà...”

Thì ra là bà cụ Lý Phi Anh bị cướp trang sức kia.

Tôi thoáng khựng lại rồi mới tiếp tục rửa rau. Ban đầu, tôi cũng đặt nghi vấn tại sao bà Lý Phi Anh lại phải nói dối. Về tình có thể tha thứ cho lời nói dối bỏ quên hai vạn tệ, nhưng bà ta nhất quyết khai rằng mình đã nhìn thấy mặt tên cướp đập đầu thì tôi không sao hiểu nổi. Bây giờ nghĩ lại, thật ra mọi thứ đều có lý do cả. Không có con cái phụng dưỡng, chồng còn nằm trong phòng cấp cứu, bà ta phải nắm bắt tất cả cơ hội để được lộ diện trên truyền thông, tranh thủ sự thương hại của công chúng, thậm chí là nhận được khoản quyên góp nhất định. Chung quy cũng vì cuộc sống về sau, không có gì đáng trách.

Nhưng tôi không ngờ, sau bữa tối, khi xem thời sự lại hay tin Mao Văn Đậu tự sát.

“Bây giờ sáng nay, Mao Văn Đậu – cha của ‘ác quỷ đập đầu’ Mao Nhất Thụy – đã cắt cổ tay tự sát trong nhà. Khi còn sống, Mao Văn Đậu từng có gánh tội thay Mao Nhất Thụy...”

Thừa dịp Tàn Sâm đang tắm, tôi tắt tivi, trở về phòng ngủ tầng hai, bò lên giường, chui vào chăn.

Mấy hôm nay, hiếm khi được nghỉ ngơi trọn vẹn. Bình thường, tôi ngủ khá sớm. Tàn Sâm cũng không mấy để tâm, bởi vì anh luôn ở thư phòng đến nửa đêm mới về phòng ngủ. Đêm nay cũng giống mấy ngày trước, nửa đêm tôi nghe thấy tiếng anh lộ mọ trở về phòng, tiếp theo cảm thấy phần đệm bên cạnh lún xuống, chắc là anh vén chăn nằm cạnh tôi rồi.

Thân thể ấm áp của anh từ từ nhích lại gần, lòng bàn tay áp lên trán tôi, ngón trỏ không ngừng mon trón hết lần này đến lần khác trong bóng tối. Nơi đó có một vết sẹo giải phẫu, ẩn sâu trong nếp tóc, rất khó phát hiện. Kể từ ba năm trước, anh bắt đầu có sở thích vuốt ve nó trong vô thức. Đôi khi anh không tỉnh táo, sức ngón tay quá mạnh, thậm chí chà xước cả da đầu tôi, như thể anh muốn dùng cách này xóa đi sự tồn tại của nó, giả bộ như tất cả những chuyện đó chưa bao giờ xảy ra vậy.

“Lúc nào anh cũng nghĩ... sao mình không giết em...” Tôi đang ngủ mê man, loáng thoáng nghe thấy anh thì thầm bên tai. “...rồi tự sát chết theo em nhì?”

Lát sau, bờ môi anh đặt lên trán tôi một nụ hôn dịu dàng, hơi thở nồng ấm mang theo tiếng rừ rừ, dịu tôi vào mộng đẹp.

“... Chúng ta sẽ không được chết từ tế đâu, Ngụy Lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sóng nào

Type: thuy tien

Lần thứ hai tôi gặp Tàn Sâm là sau Tết Âm lịch. Khi ấy, tôi gần như đã cùng đường, tình cờ lục thấy danh thiếp của Tàn Sâm trong túi mới chợt nhận ra anh. Vì thế, tôi lên mạng tra tư liệu về anh, nhập từ khóa trong diễn đàn đại học A, đọc qua những nhận xét của đám sinh viên về vị giáo sư này. Sau khi xác nhận anh không có tai tiếng, tôi do dự cả một buổi tối mới dám gọi cho số điện thoại trên danh thiếp, hẹn thời gian đến thăm nhà anh.

Nơi ở của Tàn Sâm được mệnh danh là “thánh địa đại học” cách đại học A nửa giờ đi xe, ở vùng ngoại ô, kề núi gần sông, vườn cây nhân tạo thăm sắc đỏ ngát hương xanh nhờ khí hậu ẩm áp của phương Nam nuôi dưỡng. Đó là một khu dân cư lớn, có trên mười vạn nhân khẩu, không chỉ diện tích xanh hóa lớn, điều kiện sống cũng dễ chịu hơn trung tâm thành phố nhiều. Mỗi ngã ba trên con đường chính đều đặt trạm gác, chia thành từng khu quản lý khép kín, trạm xe đưa đón miễn phí nằm rải rác các góc. Tôi tìm kiếm theo địa chỉ anh đưa, cuối cùng đã đặt chân đến nhà anh trước chín giờ sáng.

Là căn hộ nằm ở vị trí cao nhất của khu chung cư năm tầng. Tôi men theo số nhà đến trước căn hộ của Tàn Sâm, phát hiện cửa hơi hé, như thể đang chờ tôi vậy. Chần chừ chốc lát, tôi đẩy nhẹ cánh cửa đồng thời đưa tay gõ nhẹ mấy tiếng ra hiệu: “Xin chào?”.

Khác với tường tượng của tôi, căn hộ này rất rộng rãi, cũng phải khoảng hai trăm mét vuông. Màu chủ đạo trong nhà trông vô cùng thư thái: tường trắng, sàn lát gạch men, vật dụng trong nhà màu nâu vàng, salon màu vàng nhạt và thảm trải sàn bằng lông mềm mại. Cửa chính đối diện với thư phòng, chính giữa là phòng khách thông thoáng, tường phía Nam mở một dãy cửa sổ lớn, đón chào ánh nắng rạng rỡ tràn ngập khắp căn phòng.

Còn Tần Sâm đang đứng yên lặng trong phòng khách, áo len cổ chữ V mặc ngoài áo sơ mi ca rô kết hợp với chiếc quần jean sáng màu, hai tay chắp hờ sau lưng, ung dung chờ tôi dời mắt. Rốt cuộc khi sự chú ý của tôi đã chuyển về phía anh, anh mới hơi hất cằm, thông dong đón nhận.

“Tốt lắm, xem ra cô đã bắt đầu xóc lại tinh thần rồi”. Anh ân cần hỏi thăm. “Tìm việc làm thuận lợi không?”

Đây không phải là lần đầu tiên tôi bị sốc với lời mở đầu của anh, ngỡ ngác chốc lát mới có thể cất thành lời: “Thầy Tần!”. Thoáng ngập ngừng, tôi cố gắng tìm từ thỏa đáng hơn. “Thầy vẫn luôn... khiến người ta kinh ngạc như thế à?”

“Nếu cách xuất hiện không đủ đặc sắc, làm sao dụ cô đến đây được chứ?” Anh khẳng khái thừa nhận, thông thả đi đến trước mặt tôi, đưa tay về phía tôi. “Rất vui khi được gặp lại cô, cô Ngụy!”

Tôi bắt tay anh, thừa dịp anh nghiêng người mời vào, tôi liếc nhìn xung quanh: “Lần trước, thầy nhắc đến việc ở ghép... tôi cứ nghĩ nhà không lớn lắm!”.

“Không ảnh hưởng đến tiền thuê nhà đâu, bởi vì tôi chính là chủ căn nhà này.” Anh nói nhẹ tênh. Dẫn tôi đến trước sofa, anh quay người lại, thân nhiên hỏi: “Uống hồng trà không? Tuy cũng có thể uống cả phê xay nhưng tôi cảm thấy hồng trà thích hợp với tình trạng dạ dày trống rỗng của cô hiện giờ hơn”.

Tôi còn đang chìm đắm trong cảm xúc ngạc nhiên vì sự thật vừa tiếp nhận, phảo vài giây sau mới ngộ ra câu hỏi của anh, vội cất lời: “Hồng trà cũng được ạ, phiền thầy quá!”.

May mà anh không ngại, đưa tay ra hiệu cho tôi ngồi xuống. “Mời ngồi, điều khiển tivi ở bên cạnh cô, thích gì cứ xem, đừng ngại gì hết.” Rồi anh đi vào bếp pha trà cho tôi. Tivi trong phòng khách đã mở, chỉnh âm lượng nhỏ hết cỡ, chỉ có hình ảnh trên màn hình di chuyển. Khoảng thời gian trước, tôi bị ảnh hưởng bởi chứng trầm cảm nên không có hứng thú với việc xem tivi, cộng thêm thường xuyên lo âu bất an nên càng không có khả năng ngồi chờ trong phòng khách như thế này.

Vậy nên tôi đứng dậy đi theo Tần Sâm vào bếp, nhìn anh lấy một bộ ấm trà, lưỡng lự nói ra thắc mắc của mình. “Thầy Tần, vừa nãy thầy nói mình là chủ thuê... Nhưng tôi nhớ lần trước, thầy bảo tôi là ở ghép cơ mà?”

“Khi đó, căn nhà này vẫn chưa thuộc quyền sở hữu của tôi.” Anh đưa ấm hứng nước rồi đặt lên bếp. “Có điều tôi rất hài lòng với căn nhà này, nên đợi Tết Nguyên Đán đã mua nó.” Kể đó, anh lấy một hộp trà từ tủ bếp bên cạnh, quay đầu lại nhìn tôi, cất giọng bình thản. “Cô không cần tạo áp lực lớn cho bản thân. Ở đây có rất nhiều phòng, không gian tự do, hai người ở thoải mái. Với lại, nếu tôi đã đề nghị cho cô thuê phòng thì sẽ không nuốt lời. Điều kiện tiên quyết là hiện giờ, tôi rất vui lòng ở chung nhà với cô.”

Tôi vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm nhưng không có tâm tư dây dưa với anh về đề tài này, chỉ đành tạm thời thỏa hiệp: “Cảm ơn. Thực ra hôm nay, tôi đến đây chính là vì chuyện này. Ngoài ra, tôi cũng rất muốn biết... tại sao thầy lại biết chuyện của tôi?” Tôi thoáng ngập ngừng. “Ý tôi là... sao thầy biết tên tôi, việc ba mẹ tôi qua đời, chứng trầm cảm cũng như việc tôi đang tìm nhà... Cộng thêm khi này, thầy nhắc đến chuyện tôi tìm việc làm ấy.”

“Hôm ấy, cô cầm bệnh án, tôi nhìn thấy tên cô trên đó.” Tần Sâm múc hai thìa lá trà bỏ vào ấm, không hề có ý lảng tránh, giọng điệu bình thản cứ như đang nói về thời tiết vậy. “Túi xách cô đem lấp ló một tờ rơi, tuy chỉ lộ ra một góc nhưng tôi có ấn tượng sâu sắc với màu đỏ, là tờ rơi quảng cáo nhà cho thuê gần bệnh viện. Bởi vì tiền thuê nhà khá rẻ nên khách trọ nơi đó đa phần đều là sinh viên mới tốt nghiệp. Mà rõ ràng cô không thuộc phân khúc này nên tôi đoán cô đang tìm nhà trọ giá rẻ.” Nói đến đây, anh dừng lại rồi quay đầu nhìn tôi. “Ban đầu, cô làm giáo viên dạy đàn piano ở tiệm đàn Lai Nhân gần đại học A, đúng không?”

“Vâng.” Tôi gật đầu, không ngờ cách anh biết tên tôi lại đơn giản như vậy.

“Năm tôi về nước, có lần chờ xe buýt nghe thấy một người phụ nữ giới thiệu cô giáo dạy đàn piano của con gái cho bạn mình.” Nhận được câu trả lời khẳng định của tôi, Tần Sâm liền tập trung lấy nước sôi rửa tách trà, rót chút nước rồi đặt ấm nước sôi trở lại lò. “Còn lấy hình ra nữa. Lúc ấy, tôi lơ đãng nhìn sang... Cô biết đấy, cô có khuôn mặt khiến người ta rất khó quên.”

Dứt lời, anh ngoảnh lại, gơ tay phải chỉ vào vài điểm trên gương mặt tôi: “Ti lệ hoàng kim. Có thể nói là hoàn mỹ. Hơn nữa, ngũ quan của cô rất xinh xắn”.

Đây là lần đầu tiên tôi được nghe lời khen như vậy, nghĩ ngợi vài giây không biết nên đáp lại thế nào cho phải, cuối cùng chỉ miễn cưỡng nở một nụ cười: “Cảm ơn”.

Anh gật đầu, không để ý đến thái độ của tôi mà quay người nhắc ấm nước đã sôi sùng sục trên bếp xuống, mở nắp ấm trà ra, rót vào: “Vị vậy, tôi mới nhớ được gương mặt cô. Trước khi gặp lại cô ở bệnh viện, tôi xem thời sự biết được vụ tai nạn xe của ba mẹ cô, biên tập viên còn phỏng vấn cô nữa. Tuy đã che mờ phần mắt, nhưng chỉ cần nửa gương mặt tôi cũng có thể nhận ra.” Sau khi hoàn tất, anh đặt ấm nước sôi trở về chỗ cũ, thông thả rửa đĩa đặt tách trà bằng nước nóng. “Về phần chứng trầm cảm, đó là vì tôi nghĩ thấy mùi Fluoxetine Hydrochloride* từ người cô. Ngoài ra, căn cứ vào việc cô cầm bệnh án đi lại ở khoa tâm lý, cùng với triệu chứng bọng mắt thâm quầng, ánh mắt phờ phạc, thân thể gầy gò, tôi có thể kết luận cô mắc chứng trầm cảm”.

*Fluoxetine Hydrochloride là thuốc chống trầm cảm thuộc nhóm ức chế tái hấp thu chọn lọc Serotonin (SSRIs) – chất dẫn truyền thần kinh điều chỉnh

tâm trạng, sự thèm ăn, giấc ngủ... Fluoxetine Hydrochloride được cho là tạo ảnh hưởng tích cực đến sự dẫn truyền giữa tế bào thần kinh trong hệ thống thần kinh trung ương và giúp cân bằng các chất hóa học trong não.

Mùi Fluoxetine Hydrochloride? Bỗng dưng, tôi không biết đáp lại thế nào.

Thuận tay lấy gói bánh mỏng hình vuông trong tủ lạnh, anh bật bếp bên kia lên. “Về tình trạng kinh tế khi ấy của cô...” Anh thành thạo rót dầu vào chảo...” với tiền đề biết được nghề nghiệp cô, tôi chú ý đến móng tay cô đã hai tuần không cắt tỉa. Cô giáo dạy piano không cắt móng tay quả thật rất vô lý, chỉ có thể là đang thất nghiệp thôi. Ngoại trừ việc đó ra, tôi phát hiện đồng hồ và dây chuyền đá mắt mèo của cô đều biến mất. Lúc trước, dù trong bản tin thời sự hay là cuộc sống bình thường, cô đều đeo chúng, bởi vậy tôi nghĩ đây chính là vật phẩm cô luôn mang bên mình.”

Tôi đang thắc mắc không biết anh định làm gì thì thấy anh giơ tay lên xem đồng hồ, vẫn tiếp tục đề tài ban nãy. “Trùng hợp trên túi xách cô treo một vật trang sức nhỏ, đó là quà tặng của công ty cảm đồ duy nhất ở khu đó. Xét thấy hai món trang sức kia không hề rề, tôi đoán cô vì túng thiếu, không thể không mang chúng đi cầm. Điều này vừa hay giải thích được vì sao cô tìm nhà trọ giá rẻ.”

Theo bản năng, tôi sờ vào móng tay đã cắt, không dần được mà suy đoán: “Cho nên thầy khẳng định tôi đang tìm việc là vì tôi đã cắt móng tay à?”

Tần Sâm gạt đầu, bung đĩa bánh mì lên, dùng muối xào cho vào dầu đã sôi, thuận miệng bổ sung: “Khi này, cô nhận điện thoại ở hành lang, tình cờ tôi cũng nghe thấy”.

Nhờ anh nhắc nhở, tôi mới nhớ ra chuyện này, là ông chủ của cửa hàng đàn gọi đến bàn bạc về công việc của tôi. Tôi bỗng thả lỏng không ít. Có lẽ do tốc độ nói của Tần Sâm không nhanh như trước nữa, hoặc có lẽ vì dù ánh mắt anh sắc bén vô cùng nhưng cử chỉ lại phóng khoáng, phong thái hòa nhã không mang chút ác ý nào. Điều này rất hiếm có. Thoạt nhìn anh là người đàn ông nghiêm nghị, không ngờ lại có thể toát ra phong thái cởi mở này khiến người ta từ từ bỏ bỏ lớp phòng vệ.

“Đến đây, thử bánh chuối rán nhé?” Trở mặt bánh trong chảo dầu, anh không quay đầu lại nhìn tôi mà chỉ nói băng quơ. “Bác sĩ tâm lý của cô hẳn đã nói chuối có thể giúp não cô tiết ra chất Serotonin với liều lượng vừa phải, giúp tâm trạng cô trở nên vui vẻ hơn nhì!”

Không phải anh đang rán bánh chuối rồi sao? Tôi thờ dãi, nói cảm ơn lần nữa.

Hôm ấy, tôi chưa ăn sáng, dạ dày rất xót, vô cùng khó chịu. Nhưng căn bệnh trầm cảm đã sớm triệt tiêu cảm giác thèm ăn của tôi. Thực ra, tôi không thiết com nước gì cả. Nếu không phải Tần Sâm tiền trăm hậu tấu, tôi sẽ nhất quyết từ chối ý tốt của anh. Lát sau trở lại phòng khách, uống một hộp hồng trà, cắn một miếng bánh chuối rán, tôi vốn tưởng sẽ nhạt như nước ốc nhưng lại bất ngờ phát giác bản thân vẫn muốn ăn thêm một chút.

Anh bỏ rất ít dầu, cộng thêm có giấy thấm dầu thực phẩm hỗ trợ, chiếc bánh rán không hề ngấy mỡ như ở quán ăn. Mùi chuối hòa với lượng đường vừa phải tạo vị ngọt thanh, thêm nước sốt chocolate đen nên không hề thấy ngán.

Tôi từ từ thưởng thức đồ ăn trong đĩa của mình, bất giác không bỏ xuống được. Khẩu vị chuyển biến tốt đẹp như kỳ tích, đồng thời tôi cũng dần dần có tâm tư chú ý vào việc khác, phát hiện trong nhà có vài âm thanh là lạ vang vọng.

“Hình như tôi nghe thấy... tiếng gì đó hơi giống sóng biển.”

“Loa đang phát nhạc.” Tần Sâm nhướn mắt ra hiệu cho tôi nhìn lên trên, nâng tách uống một hộp trà hồng trà. “Tôi cho chạy đĩa CD.”

Lúc này, tôi mới chú ý trên mỗi góc trần nhà đều đặt một chiếc loa, nhưng bên tủ đặt tivi lại không thấy bóng dáng đầu đĩa, có lẽ nguồn phát từ máy vi tính rồi. Tôi lắng tai nghe một lát, ngoại trừ tiếng sóng biển êm dịu, không có bất cứ âm thanh nào khác nữa.

“Chỉ có âm thanh của sóng biển thôi sao?”

“Bản này là sóng biển, tiếp theo là nưa, cuối cùng là tiếng suối.”

“Bình thường, anh đều nghe cái này à?” Tôi không chắc có thể gọi đây là “bản nhạc” không nữa. “Không có bản người hát à?”

Tần Sâm lắc đầu phủ định. “Đây là thứ tôi chuẩn bị cho cô.”

Anh đặt tách trà xuống. “Tôi nghĩ cô hẳn từng có giấc ngủ thư thái khi lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.”

Nghĩ ngợi chốc lát, tôi gạt đầu. Trước kia, quả thật tôi từng lưu ý đến hiện tượng này. Không chỉ có tôi, phần đông bạn bè của tôi cũng ngủ rất ngon vào ngày mưa.

“Đó là vì bước sóng và tần số của tiếng mưa rơi sẽ từ từ điều chỉnh sóng não của con người đến trạng thái đồng bộ với sóng alpha.”

Anh tựa lưng vào sofa, khuya tay khoác hồ lên tay ghế, rồi theo thói quen đan hai tay đặt trước ngực, hai ngón trỏ giao nhau, trông khá lười nhác. “Cô có biết não người luôn sinh ra ‘dòng điện mạch xung’, cũng chính là sóng não mà vừa rồi tôi nhắc đến không? Trong bốn loại sóng não, sóng alpha có thể trợ giúp người tiến vào tiềm thức, khiến đầu óc của cô được thư giãn, giảm bớt lo âu và cảm giác căng thẳng. Giống như vậy, âm thanh sóng biển và suối chảy khi đến tần số nào đó cũng có hiệu quả tương tự.”

Dường như anh chợt nhớ ra điều gì đó, dừng lại giây lát, diêm tính chớp đôi mắt sâu hun hút, cất lời: “Có điều, âm tần của chiếc đĩa này đều là tám đến chín hertz, nếu cô cần âm thanh ru ngủ thì chỗ tôi còn có một chiếc đĩa khác có thể cho cô mang về.”

Anh tiếp đãi chu đáo như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi. Tuy tâm trạng đang sa sút nhưng lúc ấy, tôi cũng phần nào cảm thấy kinh ngạc, há hốc miệng gần như mất đi năng lực sắp xếp ngôn từ, hồi lâu sau mới có thể lên tiếng: “Không biết phải cảm tạ thầy thế nào...”.

“Tôi rất muốn khác sáo nói với cô rằng tôi luôn chu đáo với người mắc bệnh trầm cảm.” So sánh với tôi, từ đầu đến cuối, anh đều biểu hiện rất bình tĩnh, gương mặt không mang ý cười, nghiêm túc nhìn tôi. “Nhưng xét trên phương diện tôi đang theo đuổi cô, tôi cảm thấy vẫn nên ăn ngay nói thật thì hơn. Tôi chỉ đề ý đến mình cô Ngụy thôi, nguyên nhân là vì tôi thích cô, nên cô có thể yên tâm, thoải mái tiếp nhận.”

“Thầy đang nói nghiêm túc à?” Nghĩ đến đây không phải là lần đầu tiên anh nhắc đến vấn đề này, tôi không thể không xác nhận lại một lần nữa.

Tần Sâm khẽ chau mày, nghiêng đầu chăm chú quan sát tôi. “Tôi cho rằng lần trước mình đã nói rất rõ ràng rồi mà nhỉ?” Anh hơi nheo mắt, đầu mày giãn ra, bắt đầu thử tìm hiểu nguyên nhân. “Hay là khi này tôi nên dùng sôt chocolate vẽ hình trái tim lên bánh của cô? Tuy tôi không hề muốn biểu hiện giống nhân viên phục vụ quán cà phê chút nào.”

Thật ra lúc ấy, tôi không thể xác định có phải anh đang nói đùa hay không, nhưng quả thật rồi đã bị vẻ mặt nghiêm túc kia của anh chọc cười. Sau đó, tôi thấy môi anh vẽ thành một đường cong chân thành hiếm có, đáy mắt cũng ẩn chứa nét cười.

Anh hơi khuya tay phải lên, nắm bàn tay lại chống bên đầu, nhìn gương mặt tôi thật kĩ. “Phải nói rằng rất thần kỳ.”

“Gi cơ?” Tôi không theo kịp suy nghĩ của anh.

Cơ bàn tay đang chống lên đầu lại, mười ngón tay anh đan vào nhau, hai ngón cái vờn quanh không ngừng nghỉ như một thói quen. “Lúc thấy hình của cô, tôi không hề có bất kỳ cảm giác say nắng nào cả. Đến tận hôm gặp mặt cô ở bệnh viện mới này sinh phản ứng. Vì vậy, tôi luôn nghĩ, có phải sống nào trong trạng thái trầm cảm của cô đã gây ảnh hưởng gì đó đến tôi hay không. Dĩ nhiên sống nào con người có thể ảnh hưởng lẫn nhau hau không còn phải đợi nghiệm chứng. Thế nên, một mặt khác, tôi cũng hoài nghi có lẽ trạng thái trầm cảm của cô có một chút sức hấp dẫn với tôi.” Về mặt anh tỉnh lặng như nước, ngang nhiên quan sát tôi, tốc độ nói chậm chậm như vừa suy tư vừa cố gắng tìm kiếm từ ngữ để giải thích. “Nhưng lần này gặp mặt, lúc thấy cô cười, tôi phát hiện mình đợi cô trong trạng thái hoàn toàn khỏe mạnh hơn. Cho dù bây giờ nhớ lại tâm hình kia của cô, tôi cũng có cảm giác khác với lúc đầu.”

Tôi lẳng lặng nhìn lại anh, không hề cảm thấy căng thẳng hay kháng cự, chỉ thần nhiên nở nụ cười. “Thầy rất đặc biệt.”

Về mặt anh vẫn vậy, nhưng tôi rõ ràng cảm nhận được anh đã vui lên nhiều vì câu nói ấy.

“Hi vọng kiểu ‘đặc biệt’ này sẽ là ‘độc nhất vô nhị’ đối với cô.”

Anh ngồi dưới ánh nắng mùa xuân, mặc dù ngược sáng nhưng đôi mắt đen láy vẫn rạng ngời. “Như vậy, bây giờ, chúng ta cùng bàn về vấn đề thuê phòng nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chuột con

Type: thuy tien

Lúc thoáng nghe thấy tiếng hét, tôi mới từ từ tỉnh dậy từ cơ mơ. Ngó đèn đường bên lên bên rèm cửa sổ, trên trần phòng ngủ là ánh sáng xanh chợt sáng chợt tắt. Tôi nghe thấy có tiếng suối chảy róc rách đâu đó, một lúc sau mới định thần lại, tháo chiếc tai nghe đã đeo vài tai mình từ lúc nào rồi quay đầu, bắt gặp bóng dáng Tần Sâm bên cạnh. Ánh đèn máy chiếu màu xanh hắt lên khuôn mặt lạnh lùng của anh. Anh dựng chiếc gối lên, ngồi tựa vào đầu giường, chỉ đắp chăn đến bụng, mặc bộ đồ ngủ bằng bông, chiếc cầm bạnh chặt của anh bị chia cắt bởi hai mảng sáng tối, một nửa người và vùng bóng tối sau lưng như hòa thành một thể.

Tôi bò dậy, kéo cao chăn bông quấn chặt lấy mình, nhích sang chỗ anh, vợ bừa lấy một chiếc gối lót phía sau, hoàn thành xong chuỗi hành động này mới cất tiếng hỏi: “Phim gì thế?”

Kể từ khi tôi kiên quyết mang máy chiếu đặt cố định ở phòng ngủ, Tần Sâm rất ít khi dùng nó xem phim. Lúc ngồi dậy, tôi mới có thể thấy rõ được ánh sáng máy chiếu đã phá vỡ bóng tối trong phòng. Hình ảnh hắt lên bức tường đối diện, sắc phim hơi ám vàng, trông như phim điện ảnh những năm chín mươi. Lúc tôi tập trung sự chú ý về phía màn hình, bộ phim vừa khéo chiếu đến cảnh một người phụ nữ ngã người trên ghế, một cánh tay đàn ông trắng kiện đến gần, cầm cọ đánh phấn cho cô ấy. Người phụ nữ hai mắt trợn trừng, về mặt cứng đờ, mãi lâu sau vẫn không thấy chớp mắt. Nhìn kỹ lạ, tôi phát hiện trên cổ cô ấy có một vết hằn như vết dầy. Tôi nheo mắt định xem rõ hơn thì màn hình đã thoáng chốc biến thành màu xanh.

“Đồ tề đêm mưa.” Tần Sâm cầm điều khiển tắt máy chiếu rồi đặt lại trên tủ đầu giường. “Một bộ phim Hồng Kong.” Khi màn hình trở nên đen kịt, anh vuốt tóc tôi theo thói quen: “Ngủ tiếp đi!”, sau đó quấn chăn quanh người, nằm xuống giường, thuận tay kéo gối kê dưới đầu.

Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ đặt đầu giường, đã ba giờ sáng rồi.

“Sao đêm hôm khuya khoắt, anh lại dậy xem phim kinh dị thế?” Tôi cũng nằm xuống theo, gỡ dây tai nghe quấn trên cánh tay ra rồi bỏ lên đầu giường. “Còn đeo tai nghe cho em khiến sóng não em tiến vào trạng thái delta nữa.”

“Xem ra em vẫn nhớ năm loại sóng não kia.” Anh trở mình, đưa lưng về phía tôi, ngữ điệu đều đều không rõ cảm xúc, vì trời khuya lạnh lẽo nên hơi đặc giọng mũi. “Tự nhiên muốn xem thôi. Ngủ đi!”

Nép sát vào người anh, tôi kéo kín chăn lên đến tận cổ để không khí lạnh lẽo không len lỏi vào được rồi cất tiếng thì thầm: “Vừa nãy, em mơ thấy hôm chúng ta gặp mặt lần thứ hai đấy!”.

Mí mắt vừa khép, con buồn ngủ đã ứa đến, giọng tôi chậm lại, nhỏ dần. “Thật thần kỳ, chuyện bảy năm trước mà em còn nhớ như in vậy.”

Anh vẫn không xoay người, chỉ đáp lại theo bản năng: “Tiềm thức con người...”.

Tiếng nói bên tai bỗng im bật. Con buồn ngủ khiến ý thức tôi dần trở nên mơ hồ, đầu còn tâm trí để nghĩ xem tại sao anh lại không nói hết. Thế rồi anh bỗng dung trở mình, tiếp theo, người tôi bị đè nặng. Thoáng giật mình, tôi mở mắt ra, nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của anh ẩn hiện trong bóng tối: “Tần Sâm?”.

Không có tiếng đáp lại, hơi thở của anh nhanh chóng ập đến, một tay ôm chặt eo tôi, đôi môi nức nẻ cọ sát cổ tôi. Tôi tưởng anh lại bắt đầu không tỉnh táo bên giường tựa cực tuyệt theo bản năng, nhưng hai cổ tay tôi bị tay còn lại của anh giữ chặt khóa trên bụng. Anh hôn ngược lên môi tôi, lúc nhẹ nhàng, lúc thì ngẫu nhiên như muốn nuốt cả lưỡi vào bụng, vừa giống trấn an lại vừa như trả thù.

Tình huống này khiến tôi nhớ lại cảnh tượng ba năm trước, lần đầu anh phát bệnh. Thời điểm đó, anh trói tôi ở nhà suốt năm ngày, nếu không phải cuối cùng tôi cũng nghĩ cách liên hệ với cục trưởng Hồ Thái Phong, có lẽ cả tôi và Tần Sâm đều không sống được đến ngày hôm nay. Tôi ra sức phản kháng bằng cả tay lẫn chân, nhưng Tần Sâm phản ứng quá nhanh, đè chân tôi lại, ghì sâu hai cánh tay tôi vào gối khiến tôi đau nhói. Tôi chỉ có thể quay đầu né tránh, bắt được cơ hội thở dốc liền vùng vẫy như cá mắc cạn.

“Nguy Lâm! Nguy Lâm...” Anh hạ thấp giọng, cúi đầu xuống cọ trán vào vành tai như âu yếm. “Không sao đâu, đừng giãy!” Hơi thở anh dồn dập, nóng hôi hổi phả vào mặt tôi, giọng điệu trầm ổn, khẽ khàng từng chữ trấn an: “Là anh, anh rất tinh táo, đừng giãy!”.

Sau đó, anh không có động tác nào khác, chỉ yên lặng gục bên tai tôi, chờ tôi an ổn trở lại.

Biết đây là biểu hiện anh còn tỉnh táo, tôi cũng dần bình ổn hơi thở hỗn loạn. Không thể trách tôi suy nghĩ nhiều, dù sao ba năm nay, anh hiếm khi hoàn toàn thanh tỉnh, càng hiếm khi giẫy vò tôi lúc mình mất thế này. Thấy tôi bình tĩnh trở lại, Tần Sâm mới buông cổ tay tôi, luôn xuống gối nâng đầu tôi lên, cọ cọ quần quýt.

Toi do dự chốc lát rồi nhẹ nhàng ôm lấy anh, thấm thiết kháng khí một hồi, anh mới hé môi cắn nhẹ vành tai tôi, ngậm mút, liếm láp, thân thể cả hai từ từ nóng lên.

Phối hợp với anh vài hồi, khi tôi cuộn tròn trong chăn nồng ấm áp ngủ say sưa, bên ngoài, trời đã hừng sáng.

Tôi tỉnh giấc do tiếng chuông điện thoại bàn vang liên hồi ở phòng khách, mở mắt ra phát hiện Tần Sâm đã biến mất từ lúc nào, có lẽ anh đến thư phòng rồi. Máy nội bộ ở phòng ngủ đã bị anh ném vỡ, tôi quên mang đi sửa, chỉ đành lê dép bông xuống lầu nghe điện thoại. Không ngờ vừa ra đến phòng khách, tôi đã nhìn thấy Tần Sâm đứng trên bàn tròn nhỏ, rút dây điện thoại ra.

Tôi khựng bước ở bậc cầu thang, không tài nào đoán được dụng ý của anh: “Sao anh không nhân điện?”.

“Không cần thiết.” Anh đặt điện thoại xuống, quay lại nhìn tôi, lập tức đổi đề tài. “Anh đề nghị em đi rửa mặt đi, bữa sáng sắp xong rồi.” Nói xong, anh thông thả bước vào bếp.

Bữa sáng? Có lẽ đây là lần đầu tiên trong ba năm qua anh chuẩn bị bữa sáng cho tôi. Tôi nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh một cách quái gở hồi lâu rồi mới xuống nhà vệ sinh tắm rửa mặt. Đột nhiên, tôi có ảo giác được quay về khoảng thời gian anh nghỉ đông và nghỉ hè trước đây. Khi ấy, anh sẽ đưa tôi đi biển hoặc du ngoạn nơi non xanh nước biếc, đổi sim điện thoại, không để công việc quấy rầy, nhân nhả thuê nhà đồng thời chia sẻ việc nhà với tôi, lúc lười xuống bếp sẽ kéo tôi ra ngoài thưởng thức mỹ thực. Vì thế, Cục trưởng Hồ Thái Phong đã bao lần nổi cơn tam bành vì phải mất rất nhiều công sức mới tìm được anh.

“Lúc nghỉ phép không bàn công việc.” Anh luôn lời nguyên tắc này ra đáp trả Cục trưởng Hồ Thái Phong. Dù ông ấy có muốn trở mặt làm âm ỉm anh cũng không hề nao núng.

Tôi đã từng tò mò hỏi anh: “Vậy sao anh còn chọn nghề tay trái này?”.

Khi ấy, anh ung dung lật quyển sách trong tay, điềm nhiên đáp: “Nếu năng khiếu đã đưa đẩy anh lựa chọn nghề này, mà trên đời chỉ có anh mới có thể hoàn thành chuyện ấy, vậy anh đành miễn cưỡng chấp nhận thôi.”

Rõ ràng đã quen với thói cao ngạo của anh từ lâu, nhưng khi nghe giọng điệu như lẽ đương nhiên này, tôi vẫn không nhịn được cười, luôn cảm thấy dù anh tự tăng bốc bản thân thế nào cũng đều rất đáng yêu: “Coi như là thỏa mãn lòng hư vinh của anh hả?”.

“Có thể nói là vậy.” Anh chẳng buồn nhượng mí mắt, thẳng thắn thừa nhận.

Lúc đó, tôi khá kinh ngạc: “Em cứ cho rằng thiên tài đều không có lòng hư vinh mới đúng chứ!”

“Thiên tài cũng là người mà.” Anh không đặt mình ở vị thế cao như tôi nghĩ, chỉ bình thản ứng đối: “Con người có lòng hư vinh, cũng cần kết hợp làm và chơi. Cho nên dù là thiên tài, lúc nghỉ ngơi cũng không bàn đến công việc”. Nói đến đây, anh gấp sách lại kết thúc đề tài, bình thản ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của tôi. “Buổi tối, em muốn ăn gì?”

Bây giờ hồi tưởng lại, đáng về thờ ơ kia của anh như vẫn còn nguyên trong ký ức.

Rửa mặt qua loa xong, khi tôi trở lại phòng đã thấy anh dọn điểm tâm đặt lên bàn. Bánh mì lúa mạch, xúc xích nướng, bánh rán thịt băm, salad ngô, trứng ốp la và cà chua, chính là kiểu bữa sáng Đông Tây kết hợp trước đây anh vẫn hay làm. Tôi ngồi bên bàn, nhìn anh đưa bát cháo táo đỏ và ngô đến trước mặt mình. Dù đã cẩn thận quan sát anh rất lâu nhưng tôi vẫn không tài nào đoán được hôm nay trạng thái tinh thần của anh thế nào.

“Có một tin muốn nói cho em biết.” Anh cắt miếng xúc xích nướng, trước khi đưa vào miệng, thoáng rử mí mắt từ tốn cất lời: “Nguy Lâm số 336 đã thụ thai thành công. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hai mươi ngày sau, nó sẽ sinh ra ít nhất mười đứa con.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, ngây ra giây lát mới nhận ra “Nguy Lâm số 336” mà anh vừa nói chính là con chuột cái trong hai con chuột bạch hôm trước tôi mua về. Mấy năm trước, khi tôi bắt đầu giúp anh chăm sóc những con chuột thí nghiệm này, anh liên khăng khăng dùng tên tôi đặt cho chuột cái. Lý do là một khi thí nghiệm chúng tham gia có đóng góp cho khoa học, tôi sẽ có cơ hội lưu danh sử sách.

Ban đầu, tôi không tán thành cho lắm, đến lúc biết trước khi mình xuất hiện trong đời anh, bất kể là chuột đực hay chuột cái, anh đều đặt tên là Tần Sâm hết, tôi mới cảm thấy thoải mái đôi chút, cuối cùng cam tâm tình nguyện cùng anh chia sẻ.

Vì vậy, sau mấy năm lại được nghe cách gọi này, tôi chỉ nghĩ ngợi chốc lát rồi tiếp tục nhắm nháp bữa sáng, thuận miệng hỏi anh: “Cần em mua thêm thiết bị nào không?”.

“Tạm thời không cần.” Anh ăn miếng xúc xích thứ hai.

Sáng hôm ấy, tôi và anh chuyển Nguy Lâm số 336 và Tần Sâm số 942 vào căn nhà mới rộng rãi hơn, chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón sinh mệnh mới.

Đĩ nhiên, ông Tăng Khải Thụy vẫn đến sớm hơn những chú chuột con này.

Lúc ông ấy ấn vang chuông cửa nhà tôi đã là bốn giờ chiều.

Tôi vừa định đi tắm thay quần áo, thấy Tần Sâm không có ý định nói khỏi thư phòng, đành tự đi mở cửa. Ông Tăng Khải Thụy đến với bộ dạng gấp gáp vội vàng, thậm chí còn chưa kịp thay bộ cánh phục trang trọng ra, khiến cư dân qua lại gần đó không ngừng ngoái đầu lại tò mò.

“Xin lỗi, tôi đến vội quá, không kịp liên lạc trước với cô...”

Chắc hẳn cũng nhận ra trang phục của mình quá gây chú ý, ông Tăng Khải Thụy ben cời mũ cảnh sát xuống, lau mồ hôi trên chóp mũi, ánh mắt lướt qua vai tôi, nhìn về phía thư phòng. “Tần Sâm có nhà không? Tôi gọi điện thoại bàn mãi không được...”

Tôi ngoái lại phía sau thăm dò, bên kia thư phòng lặng im thín thít. Theo lý, Tần Sâm hẳn đã nhận thấy sự xuất hiện của ông Tăng Khải Thụy rồi mới phải. Tôi nghĩ, mình đã hiểu tại sao sáng nay anh lại rút dây điện thoại rồi.

“Anh ấy có nhà đấy!” Thế là tôi nghiêng người ra dấu cho ông ấy: “Mời ông vào”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đồ Tể

Type: *thuy tien*

Hiển nhiên Tăng Khải Thụy không vui cho lắm. Ông ấy bước qua tôi đi vào nhà, trên người còn vương mùi nước mưa và bùn đất trong lành. Tôi bất giác nhìn ra ngoài cửa, thấy nước đọng trên mặt đất còn chưa khô hết, chắc hẳn tối qua trời đổ cơn mưa mà tôi chẳng hay biết. Tôi đóng cửa lại, quay người vào nhà, thấy ông Tăng Khải Thụy vội vàng chạy đến thư phòng bỗng dừng lại đột ngột, đứng cạnh bàn tròn nhỏ bên sofa, nhìn chiếc điện thoại bị rút dây hồi lâu mới quay về phía tôi xác nhận lại: “Cậu ta làm à?”

Tần Sâm chưa dọn nên đôi pho thế nào nên tôi chỉ có thể thành thật, nhún vai ra chiều bất đắc dĩ.

Nhận được câu trả lời của tôi, Tăng Khải Thụy tặc lưỡi lắc đầu, sai bước đi đến thư phòng, vịn tay nắm mới phát hiện cửa đã bị khóa trái, liền bắt lực

gõ gõ ra hiệu, hắng cao giọng gọi: “Tần Sâm?”.

Bên trong không có bất cứ động tĩnh nào. Tôi đến bên bàn tròn, cắm dây điện thoại lại, thấy ông Tăng Khải Thụy đưa mắt nhìn mình như muốn cầu cứu, kiểu như cho ông ấy một chiếc chìa khóa sơ cua chẳng hạn. Đáng tiếc tôi chỉ cso thể thờ ơ đứng nhìn, sau mấy chục giây, rốt cuộc cũng đã mài mòn hết sự kiên nhẫn của người đàn ông kia. Cuối cùng, ông ấy đành quay lại đối mặt với cánh cửa im lìm, tiếp tục thủ trao đổi với Tần Sâm “Đừng trốn trong đó nữa, chắc chắn cậu đã xem tin tức sáng nay rồi, đây đã là nạn nhân thứ mười hai rồi đây! Tôi dám chắc hẳn chính là ‘Đồ tể đêm mưa thành phố V’ mai danh ản tích hai năm nay... Tổ chuyên án của chúng tôi đã theo dõi vụ này bốn năm rồi, bây giờ cần một kết quả”. Mãi mới kết thúc một đoạn trình bày thật dài, ông ấy hít sâu một hơi, đưa con át chủ bài: “Tần Sâm, Tổ chuyên án cần cậu. ...”.

Cửa thư phòng bỗng bật mở, Tăng Khải Thụy giật mình, âm cuối có ý kéo dài chột im bật. Tần Sâm lẳng lặng xuất hiện, một tay đặt hồ sau lưng theo thói quen, tay kia nắm lấy nắm đấm cửa, hồ hừng đón nhận ánh mắt kinh ngạc xen lẫn vui mừng của ông, hất cằm đáp lời: “Lặp lại chiêu cũ là mảnh khốe không khôn ngoan đâu”.

Tăng Khải Thụy thờ phảo nhẹ nhõm, nhún vai thừa nhận: “Nếu lần nào cũng hữu dụng với cậu, có thể xem là kẻ hay mà”.

Sau khi nhìn ông ấy trong chốc lát, sự chú ý của Tần Sâm bỗng chuyển sang tôi, im lặng thẳng thắn, thậm chí không hề gửi gắm bất kỳ ám hiệu nào qua ánh mắt, anh chỉ đứng đấy nhìn tôi, không biết đang nghĩ gì. Anh không che giấu hành động của mình, thế nên sau giây lát, ngay cả ông Tăng Khải Thụy cũng quay lại nhìn theo, chột nhận thấy vấn đề bèn ra hiệu bằng ánh mắt với tôi rồi hắng giọng quay về phía Tần Sâm “Thỏa thuận của chúng ta đương nhiên là lâu dài. Cô Ngụy là người giám hộ của cậu, có thể theo cậu suốt toàn bộ quá trình”. Dứt lời, ông ấy lại dời mắt nhìn tôi. “Tin rằng cô Ngụy cũng sẽ tuân thủ luật pháp, không tiết lộ chi tiết vụ án, phải không?”

Tần Sâm và tôi đều không lên tiếng.

Mười phút sau, tôi theo anh lên xe cảnh sát. Tuy Tăng Khải Thụy đã lớn tuổi nhưng vẫn thích phóng nhanh vượt ẩu hết đám thanh niên hư hỏng. Suốt quãng đường, Tần Sâm chỉ im lặng xem tập hồ sơ vụ án ông ấy mang đến. Thân xe xóc nảy, đảo nghiêng đảo ngã, tôi hơi bị say xe nên đành tìm cách dời sự chú ý của bản thân sang chuyện khác, bèn thuận miệng hỏi anh: “Đồ tể đêm mưa thành phố V có liên quan đến bộ phi anh xem tối qua không?”.

“Không.” Tần Sâm trả lời dứt khoát, chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ rừ mắt đọc lướt qua nội dung hồ sơ, tốc độ lật trang còn nhanh hơn tôi tưởng tượng nhưng tốc độ nói lại vô cùng ổn định. “Đồ tể đêm mưa là bộ phim được lấy ý tưởng từ cụ án cường hiếp giết người liên hoàn của Lâm Quá Vân năm 1982 ở Hồng Kong, có nhiều phần bị phóng đại, không có nhiều giá trị tham khảo.”

Xem ra trạng thái tinh thần của anh khá tốt, tôi cầm lấy tay vịn bên cửa xe, đầu gối lên cánh tay, cảm thấy hơi nhàm chán.

“Đúng vậy, phim ảnh có khác biệt rất lớn với vụ án thật sự.”

Tăng Khải Thụy vừa lái xe vừa chủ động bổ sung thông tin. “Cố điều, hung thủ chúng ta cần tìm... cũng chính ‘Đồ tể đêm mưa thành phố V’, chắc hẳn đã bị bộ phim này dẫn dắt.” Ông cau chặt mày, thờ dài. “Bốn năm rồi, nhân số Tổ chuyên án từ hai mươi đã tăng lên sáu mươi những vẫn chưa bắt được hẳn. Sau khi lần mất tám hai năm, bây giờ hẳn lại ra tay. Chúng ta phải bắt được hẳn, để hẳn chịu chế tài pháp luật trước khi dư luận dấy lên hồi xôn xao.”

Không khó để nhận ra vụ án này rất có ý nghĩa với ông ấy.

Đáng tiếc Tần Sâm lại có sự quan tâm không giống tôi cho lắm, chỉ đột ngột cất giọng nhắc nhở: “Đội trưởng Tăng, xin ông lái chậm một chút”. Anh vừa đưa ra yêu cầu vừa lật hồ sơ. “Vợ tôi say xe, có lẽ ông cần mở cửa sổ nữa.”

“À, rất xin lỗi!” Bây giờ, Tăng Khải Thụy mới thức được mình đang lái xe quá nhanh, liền sang số giảm tốc độ, còn mở cửa sổ xe cho tôi thoáng khí. Con gió trong lành lập tức ủa vào, quá đột ngột suýt nữa làm tôi ngạt thở. Tôi kéo chặt cổ áo, không khí man mát lập đầy khoang phổi, giảm bớt cảm giác khó chịu.

“Tôi cho rằng ông sẽ nhân thời gian này cung cấp cho tôi chi tiết vụ án chứ?” Tần Sâm vừa đưa tay chỉnh độ cao của kính giúp tôi vừa chú ý vào hồ sơ, cách nói chuyện với ông Tăng Khải Thụy càng thêm vẻ thờ ơ. “Ví dụ như bắt đầu từ tháng Ba ba năm trước, trong vòng một năm, hẳn đã giết hại mười người phụ nữ, sau khi xâm hại thi thể, hẳn đã vứt xác nạn nhân giữa đêm mưa.”

“Là tôi suy nghĩ không chu đáo.” Không tự cao tự đại như Cục trưởng Hồ Thái Phong, ông Tăng luôn khẳng khái thừa nhận sai lầm, hơn nữa không bao giờ để những việc nhỏ nhặt như thế này làm ảnh hưởng đến tâm trạng, vì thế nhanh chóng chuyển đề tài trở về trọng điểm. “Trên thực tế, không chỉ xâm hại thi thể, hẳn còn... cắt lấy một vài...” Ông ấy ngập ngừng, thoáng nhìn tôi qua kính chiếu hậu về lúng túng...”... một vài bộ phận đặc trưng giới tính trên người nạn nhân...”

Bộ phận đặc trưng giới tính của phái nữ?

“Ngực và âm hộ.” Tần Sâm dùng hai từ cụ thể làm rõ nghi ngờ của tôi, thuận tay rút một xấp hình màu trong hồ sơ đưa cho tôi rồi tiếp tục trao đổi với Tăng Khải Thụy. “Ông không cần lo lắng đến cảm giác của Ngụy Lâm đâu. Cô ấy đã hỗ trợ tôi làm không ít thí nghiệm, có hiểu biết mạng tính khoa học về bộ phận cơ thể người, nhất là về đặc trưng giới tính. Trong những trường hợp khác, tôi và cô ấy cũng từng trao đổi và thảo luận sâu về vấn đề này, nên ông có thể nói thẳng ra, cô ấy sẽ không cảm thấy ngại ngùng hay có suy nghĩ không đúng đắn về ông đâu.”

Tuy đã sớm quen với kiểu nói chuyện “thẳng thắn” không biết giữ mồm giữ miệng của Tần Sâm, nhưng đối tượng phải hứng chịu thói xấu của anh lần này lại là một người đàn ông đáng được tôn trọng, tôi vẫn không nhịn được liếc một cái thăm dò rồi cúi đầu xem tấm hình anh vừa đưa cho tôi.

Trong ảnh có hai nạn nhân có vệ dây hằn trên cổ khiến tôi không khỏi nhìn thêm vài lần, trong đầu bất chợt hiện lên hình ảnh bộ phim “Đồ tể đêm mưa” tôi qua. Tên hung thủ này cũng trang điểm cho người chết ư? Tôi lật xem hai tấm sau, phát hiện những nạn nhân chết trong tu thế quái dị đều không trang điểm, ngược lại khuôn mặt còn bị ngâm nước mưa đến mức biến dạng phần nào.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Miễn cưỡng chấp nhận lời đề nghị của Tần Sâm, ông Tăng Khải Thụy giơ tay lên vuốt vuốt chóp mũi, bắt đầu đi vào vấn đề. “Mười nạn nhân có người đã bị siết cổ đến chết, có người bị cắt động mạch cổ, hoặc là bị vũ khí sắc nhọn đâm đến chết... Tuy nguyên nhân cái chết không đồng nhất, nhưng chúng tôi vẫn có thể phán đoán đều do cùng một người gây nên. Bởi vì thi thể đều được quấn trong lớp bao tải cùng kích cỡ và chất liệu, hơn nữa đều bị cắt ngực và âm hộ. Ngoài ra, bác sỹ pháp y còn lấy được kha khá vụn chỉ từ vết thương của mỗi thi thể nữa.” Ông bẻ ngoặt tay lái, tốc độ nói chuyện vẫn không thay đổi. “Bởi vậy, có thể phán đoán hung khí gây án còn được nhiều lần sử dụng để gọt bút chì.”

Tần Sâm vẫn cụp mắt đọc thông tin trong hồ sơ, dường như không có bất cứ lưu tâm nào đến chi tiết trên hung khí có vụn chỉ cả. “Thời gian gây án của hân không theo bất cứ quy luật nào. Ngoại trừ hai nạn nhân đầu tiên, những người còn lại đều bị giết sau hai giờ mất tích và bị vứt xác trong hai mươi bốn giờ.” Anh khẽ chau mày như thể cuối cùng cũng tìm thấy thứ gì đó đáng chú ý. “Nói cách khác, thời gian hung thủ ở cùng nạn nhân khi họ đã chết còn nhiều hơn khi họ còn sống. Vậy trong khoảng thời gian đó, hân đã làm những gì?”

Lúc này, nhìn qua kính chắn gió trước xe, dây phong tỏa của cảnh sát phía xa đã xuất hiện trong tầm mắt, kỳ lạ là toàn bộ xe cảnh sát đều đỗ cách đó ít nhất một trăm mét, chặn lại vòng vây của đám phóng viên. Tôi nhìn phóng viên đang rướn cổ ngo vào bên trong hiện trường, chợt nhớ đến cô phóng viên mình gặp phải khi mới bước chân ra cửa sau ngày Tết.

Tăng Khải Thụy từ từ dừng xe. “Khi ấy, chúng tôi từng phán đoán hân có một công việc ổn định, hoặc có một cuộc sống gia đình bình thường.”

Khép hồ sơ lại, Tần Sâm không tỏ thái độ nào khác mà lại gật đầu tán thành một cách khó tin. “Ừ”. Anh lấy ra một chiếc khẩu trang đã gấp gọn trong túi áo khoác, bỗng dưng quay sang đeo cho tôi, không quên tiếp tục đề tài ban nãy. “Bao tải là bao gạo. Chỉ để tìm loại bao tải và nơi sản xuất gạo đựng trong bao tải này đã phải điều động hơn nghìn cảnh sát, điều tra luôn cả tỉnh khác... Năm đó, các người cũng liều mạng đấy!”

Chỉnh lại độ cao của khẩu trang, xác định nó đã che kín hơn nửa khuôn mặt, Tần Sâm mới hài lòng rút tay lại, mở cửa xe bên phía mình ngồi. Tôi nhìn phóng viên bên ngoài, đưa tay lên kiểm tra khẩu trang một lần nữa rồi cũng mở cửa xe bên này bước xuống.

Đây là con đường thừa thớt bóng người ở vùng ngoại ô, tuy chưa được xây dựng thành đường quốc lộ nhưng nhìn từ dấu vết hỗn độn trên mặt đường sinh lầy, có thể thấy thường có xe hơi chạy qua nơi này. Rừng cây hai bên sườn núi được bao quanh bởi sông ngòi, nhưng có lẽ đã bị ô nhiễm nặng nề, nếu không cơn gió thổi qua không thể nào mang theo mùi hôi thối tanh tưởi như vậy.

Không ít phóng viên bị xe cảnh sát ngăn lại đã bắt đầu đổ dồn sự chú ý về phía ông Tăng Khải Thụy. Họ vội vàng vác máy quay, máy ảnh chạy về bên này nhưng lại bị mấy nhân viên cảnh sát nhanh chóng ngăn cản.

Tăng Khải Thụy vừa bước xuống xe, trở tay đóng cửa lại, thoáng liếc nhìn đám phóng viên đang ùn ùn kéo đến rồi bình tĩnh dẫn chúng tôi tới khu vực dây phong tỏa cách đó khá xa, “Mưa to đã rửa trôi quá nhiều manh mối, chúng tôi cũng không biết làm sao, đành phải nhạt nhẽo chút đầu mối còn sót lại cố gắng điều tra thôi.” Ông hơi cúi đầu, nhìn chằm chằm về phía dây phong tỏa, mày nhăn tít lại, vẻ mặt trầm trọng. “Năm đó, chúng tôi điều tra trên diện rộng ở trấn Thu Thủy, khoanh vùng được 3260 người khả nghi, tiến hành kiểm tra từng tên một. Tốn bao sức người sức của, cuối cùng, chúng tôi phá gần chín mươi vụ án khác, nhưng vẫn không bắt được hung thủ giết người gian thi liên hoàn này.”

“Không có đầu mối nào khác sao?” Tôi vừa cúi đầu nhìn đường vừa hỏi. Mặt đường sinh lầy đầy ổ gà khiến tôi bước đi khá khó khăn. May mà Tần Sâm đi phía trước nghiêng người liếc thấy vệt chạt vật ấy, liền quay người kéo tôi theo. Anh bình thần nắm chặt tay tôi, thỉnh thoảng còn đưa tay còn lại ra giúp đỡ, giúp tôi nhay qua vũng sinh.

Thấy Tần Sâm quay lại, ông Tăng Khải Thụy cũng dừng chân chờ chúng tôi. “Không phải là hoàn toàn không có.” Về mặt ông từ đề nên chuyển sang bắt đầu đi. “Hung thủ để lại số lượng lớn... tình dịch trong cơ thể nạn nhân. Phòng kiểm nghiệm lưu lại không ít bản mẫu, nhưng không trợ giúp được gì nhiều. Bởi vì trong điều kiện không có nghi phạm, chúng tôi không thể dựa vào AND mô kim đáy biển. Cậu cũng biết loại kỹ thuật này mới được đưa vào ứng dụng mấy năm gần đây, chúng tôi chưa kịp tập hợp cơ sở dữ liệu AND của Cơ quan cảnh sát cả nước. Ngay cả cơ sở dữ liệu vân tay còn chưa đầu vào đầu chữ đừng nói là cái này.”

Bấy giờ, Tần Sâm đã dẫn tôi đến bãi cỏ. Quảng trường này khá bằng phẳng nên anh không đi bộ nữa mà thong thả bước trên con đường bùn sinh men thao bãi cỏ, cúi đầu quan sát những dấu vết lộn xộn kia. Ông Tăng Khải Thụy vẫn đứng yên đấy, dường như không cho rằng những dấu vết đó có gì đáng lưu luyến, chỉ tiếp tục trao đổi với Tần Sâm. “Chúng tôi muốn bắt tay vào điều tra dấu vết bánh xe, nhưng dù hiện trường phi tang thi thể khá kín đáo, xung quanh vẫn có quá nhiều xe cộ qua lại, không thể tiến hành loại trừ vết bánh xe được.”

Tần Sâm không buồn quay đầu lại mà chợt dừng chân, cúi người nhìn chăm chú vào cái gì đó, từ tốn nêu ý kiến: “Tôi không cho là vậy”.

Chắc anh đã phát hiện ra cái gì rồi đây! Tôi nghĩ ngợi rồi cất bước đi đến cho anh.

“Xe vận tải cỡ nhỏ 0.6 tấn, mới đổi lốp khoảng nửa năm, tin tốt lành là xưởng này ở huyện M kế bên.” Tần Sâm thuận tay nhặt một cành cây dưới đất lên, thẳng lưng tiến về phía trước hai bước rồi chỉ vào hai vết bánh xe còn lưu lại hiện trường. “Ngoài ra, gần đây, hung thủ từng lái chiếc xe này đi qua đường đèo quốc lộ, các ông có thể lấy bằng giám sát ở cổng ra vào đường đèo quanh đây về tiến hành kiểm tra, tìm kiếm manh mối.”

Nói xong, anh ngừng đầu, ánh mắt lướt qua tôi hướng về phía Tăng Khải Thụy, điềm nhiên vứt bỏ cành cây đã không còn giá trị lợi dụng đi: “Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là ở đó có camera giám sát.”

Tôi dừng chân xem hai vết bánh xe anh chỉ, không tài nào nhìn ra chúng có gì khác so với những vết bánh xe khác. Tăng Khải Thụy đi đến bên cạnh tôi,

cúi đầu nhìn thật kỹ, hiển nhiên cũng có nghi vấn tương tự: “Tại sao cậu lại khẳng định là hai vết này?”.

“Không khó để phán đoán dấu vết cũ và mới, nên ông sẽ dễ dàng nhận ra được dấu vết lưu lại gần đây.” Phúi đi vết bùn bám trên tay, Tần Sâm thờ ơ nhìn xung quanh. “Quanh đây không có gì thu hút tài xế dừng xe lại cả: thôn làng, quán ăn, cảnh đẹp... chẳng có cái nào. Vậy tại sao lại đỗ xe ở đoạn đường này, nếu không phải vì xe xảy ra trục trặc, hoặc tài xế muốn dừng lại hút thuốc nghỉ ngơi thì chỉ còn lại lý do là để vót xác thôi.” Sau đó, anh rũ mắt nhìn lướt qua những vết bánh xe khác. “Trùng hợp là, trong những dấu vết để lại gần đây, chỉ có hai vết này là chỉ rõ có xe dừng lại.”

Tăng Khai Thụy quay đầu lại nhìn dây phong tỏa cách đó chừng hai mươi mét, gật gù: “Rất gần điểm vót xác”.

“Em không nhìn ra được có xe từng đỗ lại chỗ này.” Tôi vẫn không tài nào phân biệt được sự khác nhau giữa những dấu vết kia.

“Khi phanh, bánh xe sẽ tạo nên vết nghiêng trên mặt đường. Trong trường hợp trời mưa, đường trơn thì vết nghiêng sẽ dài hơn.” Cánh tay đang rũ bên người của Tần Sâm đưa lên chỉ vào một dấu vết. “Rõ ràng đây là vết nghiêng bánh xe.”

Độ sâu quả thật có sự khác biệt khá nhỏ, vết bánh xe cũng tương đối hỗn loạn. Thị lực của anh quả thật rất tốt!

Tăng Khai Thụy cuối cùng cũng đuổi kịp suy nghĩ của anh. “Căn cứ vào chiều rộng của bánh xe để phán đoán kích cỡ xe... Cậu thật sự có năng lực nhìn qua là nhớ à?” Ngay sau đó, ông nhíu mày. “Vậy đường đèo quốc lộ là sao?”

“Rõ ràng chiếc xe của hung thủ rất giống với con người hấn, thích lưu lại dấu vết nơi nó từng đi qua. “ Tần Sâm khom lưng bới được thứ gì đó từ vết bánh xe, vẩy về giữa ngón tay cái và ngón giữa rồi giơ lên trước mắt Tăng Khai Thụy. “Lốp xe lưu lại bùn đất, nếu có hứng thú với Thổ nhưỡng học, ông có thể nhìn ra được nó đến từ nơi nào.”

“Khiến cậu thất vọng rồi, tôi không hề có hứng thú với thể loại đó.” Tăng Khai Thụy lấy điện thoại di động ra. “Nhưng tôi phải bảo lính của mình đi điều tra camera giám sát mới được.”

Chợt, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Đội trưởng Tăng!”.

Tôi quay đầu lại, thấy cảnh sát Tiêu Minh đang băng qua dây phong tỏa đi về phía chúng tôi. Bả vai anh ta ướt nước, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, gật đầu chào tôi và Tần Sâm một cách qua loa rồi quay sang Tăng Khai Thụy, dừng bước sau lưng ông: “Phác họa địa lý đã hoàn thành”.

Thế giới thật nhỏ. Tôi cho rằng sau này, cảnh sát Tiêu trở về thành phố A, chúng tôi sẽ hiếm có cơ hội gặp nhau, không ngờ mới một tháng đã lại chạm mặt rồi.

Không đợi ông Tăng Khai Thụy đáp lời, Tần Sâm đã lên tiếng ngay: “Ông không nói cho tôi biết cảnh sát Tiêu cũng ở đây?”.

Giọng điệu anh vô cùng bình tĩnh, nhưng vẻ thù địch trong lời nói lại rõ mồn một.

Ông Tăng Khai Thụy khó tránh khỏi lúng túng, liếc cảnh sát Tiêu một cái lại quay sang nhìn Tần Sâm: “Bởi vì Tiêu Minh cũng là thành viên Tổ chuyên án...”.

“Vậy à?” Tần Sâm hất nhẹ cằm ngắt lời ông, hoàn toàn không hề che giấu vẻ kiêu ngạo và lạnh nhạt trong ánh mắt. “Đã có cảnh sát Tiêu ở đây rồi, tôi nghĩ mình không cần tham gia điều tra nữa.” Anh quay người ra hiệu cho tôi đi theo: “Đi thôi, Ngụy Lâm!”, còn chưa dứt lời đã sải bước đi trước.

Tôi lập tức đuổi theo anh.

“Khoan đã, Tần Sâm!” Tăng Khai Thụy vội vàng đuổi theo. “Tôi không hiểu, tại sao cậu lại luôn đối địch với cảnh sát Tiêu vậy?”

Tần Sâm khựng lại làm tôi suýt nữa không kịp phanh mà đâm sầm vào lưng anh. Anh quay người, bắt lấy cánh tay tôi, kéo sang bên cạnh: “Tôi không rộng lượng đến mức hòa nhã với một cộng sự nam có mưu đồ bất chính với vợ mình”. Anh lạnh lùng cười khẩy, dường như còn chẳng ngại chuyện “vạch áo cho người xem lưng”. “Huống chi người đàn ông này tháng trước còn đặc biệt đến chợ đón vợ tôi, lái xe đưa cô ấy về nhà nữa.”

Nhưng mà tôi nhớ khi ấy, phản ứng của anh đâu “kịch liệt” như bây giờ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Vực sâu

Type: thuy tien

Tôi luôn biết là tuy Tần Sâm có lúc vô cùng thẳng thắn nhưng cũng rất am hiểu nghệ thuật ngôn từ. Chỉ cần bản thân muốn, anh có thể dễ dàng miêu tả bất cứ chuyện hết sức bình thường nào trở thành vô cùng thú vị nát bì ỏi hoặc mờ ám đáng kinh. Ví dụ như hiện tại, sau khi biết được cảnh sát Tiêu từng

“đặc biệt” chờ tôi ở chợ rồi “tận tình” lái xe đưa tôi về nhà, sắc mặt ông Tăng Khải Thụy bỗng trở nên lúng túng và dò xét. Ông ấy há miệng như định nói gì đó, cuối cùng không kìm lòng được đành nhìn về phía tôi, ánh mắt nghi ngờ và mong lung như thể đang cầu viện sự giúp đỡ, nhắc nhở tôi ít ra nên giải thích vài câu mới phải.

Nhưng tôi nên giải thích gì đây? Tần Sâm biết thừa hôm ấy, tôi và cảnh sát Tiêu không hề làm bất cứ chuyện gì dính dáng đến việc ngoại tình cả, anh chỉ đang kiểm có mà thôi, còn tôi thì lại “sẵn tiện” ở ngay bên cạnh. Bởi vậy, sau khi đắn đo vài giây, tôi quyết định im thin thít, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, lờ đi cái nhìn cầu cứu của ông ấy, cứ như bản thân thật sự đã làm chuyện gì đó mờ ám vậy.

Sắc mặt ông Tăng Khải Thụy càng trở nên khó coi hơn: “Chắc là có hiểu lầm...”

“Dừng ở đây thôi, tạm biệt.” Tần Sâm không thèm nề nang ngắt lời, chẳng cho ông ấy có lấy một cơ hội khuyên giải, cứ thế dứt khoát lái tôi bỏ đi.

Quay người lại thấy mấy chiếc xe cảnh sát sáng đèn lấp lóe ở phía trước, tôi mới chợt nhớ ra chúng tôi không lái xe đến đây. Mà xung quanh cũng chẳng có bóng dáng chiếc taxi nào, cứ thế mà đi bộ về ư?

“Tần Sâm...” Tôi định hỏi ý kiến anh, nhưng hiển nhiên anh đã có chủ ý của mình, kéo tôi đi thẳng về phía đám phóng viên như bầy thú đói khát ấy. Đèn flash chớp nháy liên tục, gần như đồng thời Tần Sâm lấy đèn pin sáng chói từ túi áo ra, sầm mặt bật công tắc, rọi thẳng vào ống kính và tầm mắt làm họ không thể né tránh. Nhóm cảnh sát ngăn cản thấy thế liền thừa dịp gạt họ ra, để chúng tôi thuận lợi chen chúc xông qua biển người.

“Anh Tần, ở đây... ở đây...” Một giọng nói truyền đến từ nơi không xa, tôi ngẩng đầu nhìn sang, không ngờ thấy Đào Diệp Na đang đứng trước một chiếc Audi màu trắng, gơ cánh tay vẫy gọi chúng tôi.

Hôm nay, cô ấy mặc chiếc áo hoodie dày và chiếc váy da ngắn, mái tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa, tôn lên khuôn mặt trái xoan trắng trẻo xinh xắn, khí sắc hồng hào, tràn trề sức sống.

Bất ngờ là sau khi Tần Sâm chú ý thấy Đào Diệp Na liền nắm tay tôi đi về phía đó. Sau khi lên xe, thấy cô ấy tốt lên ghế lái nhanh nhẹn như một chú mèo rừng, tôi mới muộn màng nhận ra cô ấy đến đón chúng tôi.

Trong xe thoang thoang hương chanh tươi mát, mùi hương này gọi lại khoảng thời gian không mấy tốt đẹp bị vùi sâu trong ký ức tôi. Theo bản năng, tôi định tông cửa xông ra ngoài nhưng lại bị Tần Sâm nắm chặt tay giữ lại, giấy thể nào cũng không ra. Anh vươn tay đến mở cửa kính bên phía tôi, tiếp theo mở cửa kính bên chỗ mình, nắm chặt tay tôi bỏ vào trong túi áo anh, suốt cả chuỗi hành động này, anh không hề quay sang nhìn tôi lấy một lần, chỉ chừa lại một góc mặt đang đanh lại. Điều này có nghĩa là nhất định chúng tôi phải ngồi xe cô ấy trở về nhà.

Tôi có chút bất an, nhưng không xuống xe nữa mà thu lu thân thể với mọi thứ thật căng cứng lại, ngồi lệt thềm trên hàng ghế sau.

“Thật vui vì anh đã liên lạc với tôi.” Đào Diệp Na thắt dây an toàn, không ngừng quan sát Tần Sâm đang ngồi cạnh tôi qua cửa kính chiếu hậu, khóe môi vô thức nhướn lên, mỗi vắn điệu đều mang theo ý cười. “Lần đó, sau khi trông thấy anh, tôi vẫn không rời đi. Tôi có dự cảm chắc chắn mình sẽ có cơ hội gặp lại anh lần nữa.”

Nói cách khác là Tần Sâm đã liên hệ với cô ấy trước ư? Tôi thấy hơi lạ, không ngờ anh hoàn toàn không định nhúng tay vào vụ án này.

Thế nhưng Đào Diệp Na chưa hiểu lý do của việc Tần Sâm liên lạc với mình, vẫn đang hờn hờ nói về vụ án: “Thế giờ vụ án này đã xác định là ‘Đồ tể đêm mưa thành phố V’ rồi ư? Không ngờ hần im hơi lặng tiếng hai năm giờ lại tái xuất. Nhưng không sao, anh cũng đã trở lại rồi...”

“Cô Đào!” Tần Sâm bất chợt cất tiếng ngắt lời cô ấy. “Ba năm trước, tôi thôi việc dọn đến thành phố V vì được chẩn đoán mắc bệnh tâm thần phân liệt.” Đôi mắt đen láy sâu hút nhìn thẳng vào Đào Diệp Na qua kính chiếu hậu, anh khẽ nhăn mày, gương mặt lạnh tanh không chút biểu cảm dư thừa. “Tôi tin rằng cô cũng đã nghe thấy tin đồn này. Kể cả là cô không muốn tin đi nữa thì nó vẫn là sự thật.”

Nụ cười trên gương mặt Đào Diệp Na phút chốc cứng đờ, có lẽ cô ấy chưa bao giờ nghĩ rằng Tần Sâm sẽ thẳng thắn về bệnh tình của mình như vậy. Cô nhất thời luống cuống, chỉ cất lời theo phản xạ: “Nhưng tại sao...”

“Di truyền gia đình.” Bình tĩnh đón nhận ánh mắt của cô ấy, Tần Sâm nói với giọng điệu điềm nhiên như đang bàn luận về thời tiết. “Ba năm trước vừa hay tôi đang trong độ tuổi có tỉ lệ phát bệnh tâm thần cao nhất, vì thế đột nhiên phát bệnh không phải là chuyện gì lạ lùng.” Dừng một lát, anh nắm chặt tay tôi, gần như muốn ủ lòng bàn tay tôi đến đỏ mề hôi. “Hơn nữa, tôi cũng không có ý định trở lại với công việc này. Tình trạng tinh thần của tôi giai đoạn này không ổn định, không thích hợp với bất cứ công việc gì.”

Đào Diệp Na lắc đầu tỏ vẻ không dám tin, suýt nữa quên nhìn con đường phía trước: “Bây giờ, trông anh rất bình thường.”

“Bệnh nhân tâm thần phân liệt lúc không phát bệnh đều rất bình thường.” Anh trần thuật lại sự thật, không hề nề nang, cảm xúc trên gương mặt vẫn giữ nguyên như cũ. “Tôi có thể nói cho cô biết, lần đầu phát bệnh vào ba năm trước, tôi đã trói vợ mình trong nhà không ngó ngang gì đến, bỏ đói cô ấy suốt năm ngày. Nếu không phải cô ấy nhanh trí tìm mọi cách liên lạc với Cục trưởng Hồ cầu cứu, có lẽ hiện giờ, tôi đã trở thành kẻ tội đồ hành hạ vợ mình đến chết rồi.” Giọng điệu của anh trước sau vẫn thản nhiên, như thể những ký ức đó chưa từng tạo nên bất kỳ áp lực gì cho anh. “Sau hôm ấy, tôi bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Trong một tháng, tôi có ít nhất hai mươi tám ngày không tỉnh táo, cự tuyệt ăn cơm, rửa mặt, mặc quần áo và có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng. Là vợ tôi kiên trì muốn tự mình chăm sóc, tôi mới được như ngày hôm nay.”

Anh nói vài câu đã đáp nện tôi thành một nhân vật người vợ khốn khổ. Tôi chỉ im lặng lắng nghe, trong phút chốc, thậm chí ngay cả bản thân cũng sắp tin đó là sự thật.

Về phần Đào Diệp Na, cô ấy liếc nhìn tôi qua kính chiếu hậu, miệng khẽ há hốc không biết nói gì, đôi mắt hạnh xinh đẹp dường như dâng trào một thứ cảm xúc nào đó nhưng rồi lại nhanh chóng vụt tắt. “Tôi xin lỗi.” Cuối cùng, cô ấy cũng chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối, “Tôi chỉ là không dám tin...”

Cô ấy ngập ngừng không thể nói hết câu.

“Không có gì là không thể xảy ra cả.” Tần Sâm ngắt lời, bàn tay nắm tay tôi trong túi áo cũng bắt gặp thả lỏng. “Muốn phá hủy một người rất đơn giản...” Kính chiếu hậu phản chiếu sắc mặt lạnh nhạt cùng đôi mắt trũng sâu trên xương gò má hơi nhô lên của anh. “Đơn giản đến mức khó có thể tưởng tượng.”

Tôi cử động nắm ngón tay của mình rồi đan vào tay anh, đầu ngón tay chạm phải mồ hôi lấm tấm nơi lòng bàn tay anh cũng không buông ra.

Có lẽ nhìn ra tâm trạng suy sụp của anh, Đào Diệp Na không nhắc đến vụ án nữa. Cô ấy dừng xe ở khoảng đất trống trước cổng ngôi biệt thự, sau khi Tần Sâm bước xuống mới lái đầu qua cửa sổ xe, trịnh trọng hứa hẹn: “Anh yên tâm, công ty chúng tôi tuyệt đối không tiết lộ chuyện này!”

“Không sao.” Anh khom lưng đỡ tôi ra khỏi xe, ánh mắt chỉ thoáng lướt qua cô ấy, khuôn mặt không chút cảm xúc, thái độ xa cách cùng cực. “Rất cảm ơn vì hôm nay đã đến đón chúng tôi. Hi vọng sau này, chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa.” Nói xong, anh liền bỏ tay tôi ra, sai bước đi về phía ngôi biệt thự.

Tôi quay người toan đuổi theo anh, lại nghe thấy Đào Diệp Na gọi giật mình lại: “Cô Ngụy!” Đợi tôi quay đầu, cô ấy mỉm cười nhìn tôi. “Tôi có thể mượn nhà vệ sinh một chút không?”

Suốt quãng đường, cô ấy đã lảng lảng lướt nhìn tôi vài lượt, là định mượn cơ hội này thăm dò gì đó. Tôi nghĩ ngợi, không hề cự tuyệt, mỉm cười lại với cô ấy: “Được chứ, xin cứ tự nhiên”.

Đến khi tôi dẫn Đào Diệp Na vào nhà, Tần Sâm đã nhốt mình trong thư phòng. Tôi chỉ cho cô ấy vị trí nhà vệ sinh, còn bản thân thì đi vào phòng bếp, lấy sừng heo trong tủ lạnh ra rửa sạch. Bên ngoài, hoàng hôn đã giăng kín, cơn mưa lâm thâm cũng chậm chậm bủa vây. Từng hạt từng hạt bụi li ti lất phất động trên cửa sổ thủy tinh, cắt mặt kính trong suốt thành từng mảnh nhỏ không đồng đều.

Tiếng bước chân khe khẽ từ từ lại gần, cuối cùng dừng ở cửa phòng bếp. Giọng Đào Diệp Na chậm rãi vang lên: “So với bốn năm trước, chị đã thay đổi rất nhiều.”

Tôi vẫn tiếp tục rửa sừng, cười nhạt. “Vậy sao?”

Dường như bị giọng điệu thờ ơ của tôi chặn họng, Đào Diệp Na bỗng lặng thinh.

Sau khi rửa sạch sẽ, tôi với tay lấy tấm thớt đặt trên kệ bếp, cầm con dao chặt sừng ra từng khúc. Nhát dao đầu giáng xuống, tôi đồng thời nghe thấy giọng cô ấy vang lên: “Chỉ có một mình anh Tần Sâm thôi”. Thấy tôi chặt xuống nhát dao thứ hai, Đào Diệp Na bỗng nói nhanh hơn. “Năm đó, chỉ có một mình anh Tần về nước, chị không về chung với anh ấy. Năm sau, chị vẫn không xuất hiện.”

Sau khi hoàn tất công việc sơ chế, tôi rửa dao đặt lại chỗ cũ rồi mới quay sang nhìn Đào Diệp Na, hỏi lại: “Sao cơ?”

Cô ấy đứng ở cửa bếp, lúc giao mắt với tôi có phần gượng gạo nhưng vẫn hít sâu một hơi, thẳng thắn đón nhận ánh nhìn của tôi.

“Sau khi kết thúc cuộc phỏng vấn bốn năm trước, tôi rất tò mò về quá khứ của anh Tần nên đã cất công chuẩn bị cho lần phỏng vấn tiếp theo. Nhưng anh Tần đưa chị đi nghỉ ở Mỹ đúng lúc ấy, tôi có đường dây độc quyền nhận được tin tức tiết lộ ngày anh chị quay lại, vì vậy luôn lưu ý đến chuyện này.”

Cô ấy giải thích đầu ra đó. “Khiến tôi khá bất ngờ là anh Tần đi Mỹ với chị nhưng năm tháng sau lại về nước một mình. Hơn nữa, trong vòng nửa năm tiếp theo, anh ấy chỉ tìm chỗ sống tạm thời, không tham gia điều tra bất cứ vụ trọng án nào trong nước, cứ như anh ấy vẫn đang nghỉ phép ở nước ngoài, không hề trở lại. Tôi cảm thấy kì lạ, lo lắng anh Tần gặp phải chuyện gì phiền phức nên đã tìm thám tử tự đi điều tra.”

Nhận thấy hành vi này cũng không phải đáng hoảng gì, cô ấy bắt gặp ngập ngừng, lát sau mới ra vẻ trấn định, nói tiếp: “Sau đó, tôi phát hiện hình như anh Tần đang tìm người.” Đôi mắt sáng ngời của cô ấy đang nhìn thẳng vào tôi. “Tôi lập tức liên tưởng đến chị. Bởi vì trong một năm ấy, chị chưa từng xuất hiện. Mà sau khi chị trở lại, anh Tần cũng...”

Đoán được ngụ ý của Đào Diệp Na, tôi quay đi đưa lưng về phía cô ấy, cho sừng lợn trên thớt vào bát. “Cô cho rằng tôi hại anh ấy phát bệnh à?”

“Không! Không phải!” Ngoài dự liệu của tôi, cô ấy nghiêm túc phủ định. “Tôi chỉ suy đoán thôi... Có lẽ trong một năm kia, chị đã xảy ra chuyện gì đó. Ví dụ như... bị bắt cóc chẳng hạn.”

“Suy đoán rất thú vị.” Tôi vặn lấy một nồi nước rồi đặt lên bếp, đẩy vung lại chờ sôi.

Đào Diệp Na truy hỏi tới cùng: “Nếu không phải, vậy rốt cuộc năm ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Quay người đối mặt với cô ấy, tôi cũng vớt lại một giả thiết: “Nếu tôi cho cô biết sự thật, cô có nói lại cho người khác biết không?”

“Không đâu.” Hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, Đào Diệp Na thành khẩn nhìn tôi. Để phá vỡ lớp phòng bị của tôi, thậm chí cô ấy còn chủ động tiết lộ: “Thật ra, kể từ ngày gặp lại anh Tần, tôi đã xin nghỉ việc rồi”. Thoáng ngập ngừng, nhớ đến lời mình vừa nói lúc ở trên xe, cô ấy vội vàng bày tỏ sự áy náy: “Xin lỗi, khi nãy tôi đã nói dối. Chỉ là không biết ngoài cái danh phóng viên, mình còn có lý do gì để có thể...”

“Không sao, con người ai cũng hiếu kỳ cả.” Tôi ngắt lời cô ấy. Đoán chừng nước trong nồi đã sôi, tôi quay người mở nắp, cho sừng vào trong chảo sơ qua, cầm muôi khuấy vài cái rồi tắt bếp. “Năm ấy đi nghỉ ở Mỹ, chưa đến một tháng, tôi phát hiện mình có thai. Vốn là chúng tôi đều rất vui mừng, cho đến khi tôi bắt đầu bị suy thận.”

“Suy thận?” Đường như điều này khác xa với dự đoán của Đào Diệp Na.

“Tôi cũng không rõ cuối cùng chuyện này là sao, nói đơn giản là một bệnh di truyền gia đình thôi... Chẳng qua đến khi sang bên kia đại dương, do thay đổi hoàn cảnh sinh sống nên mới bộc phát.” Vừa vớt bỏ lớp bọt bẩn trong nồi nước, tôi vừa thử lại những đoạn ký ức vụn vặt ẩn sâu trong trí óc mình. “Khi ấy, bác sĩ đưa ra phương án thay thận, nhưng tỉ lệ sống của đứa bé trong bụng tôi chỉ còn một nửa.”

Vớt sừng ra rửa sạch một lần nữa, tôi đổ chỗ nước còn lại đi rồi hứng nửa nồi nước nữa, tiếp tục đặt lên bếp. “Tần Sâm về nước tìm nguồn thay thận cho tôi. Cuối cùng, mạng tôi được cứu, nhưng đứa bé bị sinh non qua nhiều tháng, không thể sống sót.”

Chiếc nồi bắt đầu bốc hơi nóng cuộn cuộn, lúc bỏ sừng vào nồi dọn át, tôi lại nhớ đến đứa bé kia.

“Là con trai.” Hình ảnh của nó dần dần hiện rõ trong trí óc, tôi bắt giác giơ tay lên, vô thức khắc họa hình dáng đứa trẻ trong khoảng không trước mặt. “Lúc lấy nó ra... chỉ mới bé như vậy thôi.”

Tôi nhớ đến cảnh tượng người kia ôm đứa bé ra. Lúc ấy, tay chân tôi bị trời chặt, tuy ý thức mơ hồ nhưng lại thoáng nhìn thấy nó, con trai của tôi. Cuối cùng, hai tay tôi như hụt hẫng, tôi bắt giác buông thõng, mắt nhìn chằm chằm những miếng sừng trôi nổi trong nồi nhưng tâm thần mơ hồ, cảm xúc hoang mang chột ủa về.

“Tôi còn chưa kịp ôm nó nữa.” Tôi thì thào.

“Tôi xin lỗi, cô Ngụy!” Giọng Đào Diệp Na bỗng trở nên xa xăm. “Tôi không nên...”

Tôi lười đáp lại. Sự tồn tại của cô ấy có liên quan gì tới tôi đâu?

Cảnh tượng xám ngoét trong ký ức thoát ra từ khe hở giữa những miếng sừng, từ từ tuôn trào, lan đầy mặt bếp, nuốt chửng cả căn phòng trước mặt. Tôi như nhìn thấy bóng dáng người kia, gả ôm con tôi ra khỏi lồng ấp nhân tạo, thô lỗ kéo thứ mà chúng gọi là dây rốn nhân tạo ra khỏi người thẳng bé. Tôi nghe thấy tiếng gào thét, la khóc và cả cầu xin của mình. Nhưng gã vẫn ôm lấy con tôi, tiến từng bước từng bước đến gần đám lửa rừng rực như thiêu đốt mắt tôi. Gã giật phăng cánh tay con tôi như xé rách một con búp bê đứt chỉ. Mà tôi... lại bất lực, không thể làm gì.

“Tôi chưa kịp ôm nó, tên kia đã xé rời con tôi.” Tôi vô thức lầm bầm. “Gã xé rách con trai tôi, vứt vào lò lửa.”

Giọng nói của Đào Diệp Na như vọng đến từ hẻm núi xa xôi, khê khàng đến mức gần như không nghe thấy. “Gì cơ?”

Ngọn lửa cuối cùng đã nuốt chửng bóng dáng bé nhỏ. Tôi lắc đầu, bên tai vẫn còn vang vọng tiếng cười nhợt nhạt nhưng khiến người ta sớn gai ốc kia.

“Tôi không cứu được nó.” Tôi trở mắt nhìn cảnh tượng ấy, không còn nhớ nổi suy nghĩ của chính mình lúc đó. “Nó mới nhỏ như vậy thôi.”

Một bàn tay đột ngột vươn đến từ sau lưng, bịt kín miệng tôi. Bàn tay ma quái xám xịt quanh người rút lui nhanh như chớp, thu hết về khe hở tối đen giữa những miếng sừng lộn. Tôi chột hoàn hồn.

“Đi ra ngoài!” Giọng nói của Tần Sâm lạnh lẽo vang lên gần như trong gang tấc, giờ tôi mới phát hiện anh đã ra khỏi thư phòng đi đến phòng bếp, thân thể nóng hổi dán sát vào lưng tôi, lực tay bịt miệng cũng vừa phải, không đến nỗi khiến tôi ngạt thở.

“Anh Tần...” Không biết tự lúc nào, giọng Đào Diệp Na đã trở nên hơi bối rối.

“Đi ra ngoài!” Tần Sâm bình tĩnh và quả quyết lặp lại, đưa một tay khá vồ vể lên bàn tay tôi đặt cạnh nồi. “Đừng để tôi lặp lại lần thứ ba!”

Yên lặng mấy giây, Đào Diệp Na bỏ lại một câu “Đã làm phiền” rồi cất bước vội vàng bỏ đi.

Tôi đưa lưng về phía họ, dĩ nhiên không nhìn thấy bóng lưng của cô ấy. Đến khi ngoài sảnh truyền đến tiếng đóng cửa, đôi chân của thân thể đang miễn cưỡng bám lấy kệ bếp mới mềm oặt, cả người như cạn kiệt sức lực, trượt hẳn xuống đất. Tần Sâm buông tay che miệng tôi ra, nhấc cánh tay tôi lên, đến khi xác định tôi hoàn toàn không đứng nổi mới cẩn thận ngồi xuống ôm tôi.

Hai chân như mất đi tri giác, tôi dựa vào anh, lắc đầu liên tục.

“Em không cứu được con, Tần Sâm!” Tôi thì thào hỏi anh: “Anh có trách em không?”

Cánh tay anh vòng qua người tôi, ôm tôi vào lòng. Anh hôn lên mái tóc rối loạn của tôi: “Thả lỏng đi em!”. Lúc này, tôi mới chú ý thấy một tay anh đang cầm một ống tiêm, vén tay áo tôi lên, tay còn lại giữ tình mạch tay trái tôi, kề ống tiêm vào, miệng vẫn không ngừng trấn an: “Thả lỏng đi em”.

Đó là thuốc tôi tiêm cho anh lúc trạng thái tinh thần anh vô cùng không ổn định. Lý trí nói cho tôi biết phải tránh xa anh ra, nhưng tôi chỉ có thể trở mắt nhìn kim tiêm kề đến, mất ý niệm kháng cự trong đầu.

“Anh trách em...” Tôi đưa tay phải ra, nắm chặt lấy ống quần anh, “... cho nên mới không muốn có con nữa.”

Tay Tần Sâm khựng lại, giọng nói trấn an cũng đột ngột tắt. Lát sau, anh mới đưa kim tiêm vào mạch máu cánh tay tôi, đẩy thuốc an thần vào từng chút một. Trước khi rơi vào giấc ngủ, tôi vẫn nắm chặt ống quần anh không chịu buông.

Thật ra tôi rất muốn hỏi anh: Tại sao anh không tìm được mẹ con tôi? Tôi chưa bao giờ cho rằng anh là một vị thần toàn năng, nhưng vào thời điểm đấy, trong khoảng thời gian kia, mỗi khi tuyệt vọng, tôi đều nghĩ đến anh. Tôi không ngừng nói với bản thân là Tần Sâm sẽ đến, anh sẽ tìm được mẹ con tôi. Anh có năng lực ấy, tôi tin anh.

Nhưng anh không hề xuất hiện.

Năm ấy, cơn bão Sana cuốn sạch hòn đảo Long Island, cả thành phố bị bóng đêm nuốt chửng do mất điện. Ở trong vùng mất bão tĩnh lặng nhất, tôi bị một đôi tay xa lạ trong bóng tối kéo vào vực sâu vạn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người quen cũ

Type: thuy tien

Bảy năm trước, tôi dọn đến nhà Tần Sâm ở trọ không lâu thì tìm được việc làm.

Nhưng khi ấy, tôi lại bù đầu vụ kiện cáo giải quyết mâu thuẫn việc chia tài sản ba để lại. Ông nội tôi là một quân nhân, con cháu Ngụy gia đồng lứa với ba một nửa làm chính trị, một nửa thì vì nguyên nhân chính sách nên đến phương Nam lang bạt kiếm sống, đa phần là thương nhân. Ba tôi kết hôn và sinh sống với mẹ tôi ở X- một thành phố phía Nam, mấy năm trước đã kiếm được khá khá tiền của, nhưng vì lối suy nghĩ cổ lỗ của thế hệ trước – chỉ truyền của cải cho con trai, nên trước mặt họ hàng, ba đành phải đồng ý để lại tài sản cho anh họ bên nội của tôi. Khi ấy, tôi đã có việc làm, nghề dạy piano vẫn có thể tự nuôi sống bản thân nên tôi không quan tâm lắm. Không ngờ cuối cùng ba lại nghĩ cho tôi nên không lập di chúc để lại tài sản cho anh họ. Vì vậy, sau khi ba qua đời, dựa theo quy định của pháp luật, chỉ có mình tôi được quyền thừa kế toàn bộ tài sản của ông.

Thế là anh họ tôi lôi chuyện này ra tòa tranh giành quyền thừa kế. Khoảng thời gian đó, Ngụy gia luôn lên án tôi. Tôi vừa gánh chịu những áp lực tâm lý do chứng trầm cảm mang lại vừa bận bịu đại học ở cửa hàng đàn, không còn sức đâu ứng phó với vụ kiện tụng này. Nhưng chi phí chữa bệnh tâm lý quá cao, tôi chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào khoảng tài sản ấy để giảm bớt áp lực.

Gặp đủ mọi chuyện không thuận lợi lại thêm áp lực không ngừng đè nặng trong lòng, tâm trạng mãi mới sáng sủa hơn một chút của tôi lại có dấu hiệu suy sụp. Mấy ngày đó, tôi không thể nào ngủ ngon giấc. Dù đã có đĩa CD của Tần Sâm dỗ ngủ, nhưng ban đêm, vừa trở mình tôi sẽ tỉnh giấc ngay, sau đó không sao dần được cảm giác bồn chồn, hoang mang, bèn chui rúc trong chăn khóc đến mệt mỏi rồi bò lên bệ cửa sổ ngồi lặng yên đến khi trời hừng sáng. Đôi khi, tôi tựa vào khung cửa, thần thờ nhìn con đường ngoài kia. Có lúc, tôi thậm chí còn dâng trào nỗi xung đột muốn đứng lên nhảy ra ngoài.

Hôm lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của bác cả, anh họ không hề dành cho tôi vẻ mặt hòa nhã. Có lẽ vì kiện cáo nên anh ta đã cho người điều tra, biết được tôi đang sống chung nhà với Tần Sâm. Ngay trước mặt họ hàng, anh ta cứ lôi việc này ra khiến tôi khó xử: Nghe nói Ngụy Lâm đang ở chung với một người đàn ông thì phải. Đây gọi là góp gạo thổi cơm chung à?”

Khi đó, việc ở ghép tại mấy thành phố lớn ở phía Nam đã được xem như chuyện bình thường, nhưng thốt ra từ miệng anh ta lại trở nên vô cùng bẩn thỉu. Bác cả lập tức sầm mặt, giọng điệu và biểu cảm cũng trở nên nghiêm khắc: “Thật sao?”

Thái độ như không chứa lại đường cho tôi giải thích. Tôi rừ mi mắt dùng bữa, có im lặng cầu an thì anh họ vẫn không hài lòng.

“Nghe nói còn là giáo sư đại học rất đẹp trai nữa, nhà những hai trăm mét vuông... Chắc không có chuyện ở ghép đâu nhỉ? Không phải Ngụy Lâm bảo đạo này đang túng quẫn sao? Vậy mà có thể thuê được căn nhà lớn thế à?” Anh ta giả nhân giả nghĩa, ra vẻ quan tâm nhắc nhở tôi. “Hiện giờ chú đã mất, chắc em cũng chưa thể thích nghi với điều kiện sống kém hơn. Nhưng em đã lớn rồi, một mình ở phía Nam vẫn nên giữ tự trọng một chút. Đừng làm chuyện mang tiếng, đến lúc bị người ta lừa mất cả chì lẫn chài, sau này không lấy được chồng...”

Tôi cảm cốc nước chanh hắt thẳng lên mặt anh ta. Giọng điệu tỏm lợm khiến người ta buồn nôn kia cuối cùng cũng im bật. Tôi lạnh nhạt liếc anh ta rồi tiếp tục thưởng thức món măng xào trong bát của mình. Tôi sinh ra và lớn lên ở thành phố X, rất ít khi về Ngụy gia. Bởi thế, trước kia, mỗi lúc mâu thuẫn, dù anh ta có bôi nhọ, vu khống thế nào, tôi cũng lờ đi thêm đôi co hay giải thích. Dù sao người của Ngụy gia đều xuất thân từ giới quan chức và kinh doanh nên suy nghĩ thấu đáo, sự thật thế nào trong lòng họ đều tư biết. Nhưng lúc này, anh ta dám sỉ nhục Tần Sâm thì tôi không thể nhịn được.

Điều khó có thể chấp nhận nhất là anh ta tốn nhiều thời gian và công sức điều tra tôi như vậy, thậm chí biết Tần Sâm là giáo sư đại học, thế tại sao có thể không biết tôi bị mắc chứng trầm cảm cơ chứ? Kết quả chẳng những anh ta không nể nang máu mủ ruột già mà tiết chế một chút, còn muốn bôi nhọ danh dự Tần Sâm vì đã chìa tay giúp đỡ tôi. Nếu không cho anh ta một bài học, e rằng suốt đời này, anh ta sẽ xem tôi là một đứa trẻ nhu nhược mất.

Đầu tóc đứa con trai độc nhất của nhân vật chính ướt sũng nước, dĩ nhiên tiệc mừng thọ lập tức yên lặng như tờ. Ngoại trừ mấy đứa trẻ con chưa hiểu

chuyện, có lẽ chỉ có mình tôi là tiếp tục đựng đĩa. Anh họ sững sờ chốc lát, mặt mày đỏ gay, đứng bật dậy định quát tháo nhưng bị bác cả nắm cánh tay gạt lại.

“Vào phòng vệ sinh rửa soạn lại đi! Nhìn con bây giờ chẳng ra thể thống gì cả!” Bác cả nén giọng nghiêm khắc quát anh ta, không phân trần mà đẩy thẳng thẳng con tai về phía phòng vệ sinh. Đến lúc anh ta rời khỏi bàn tiệc, bác cả mới điềm nhiên mời mấy người bà con tiếp tục dùng bữa, cứ như chưa từng có chuyện mất mặt xảy ra vậy.

Sau khi bữa tiệc mừng thọ kết thúc, tôi lập tức xách vali ngồi tàu hỏa trở về thành phố X.

Mấy đêm tiếp theo, tôi đều thao thức không sao ngủ được, cuối cùng bỏ đến bệ cửa sổ, co ro nép mình bên cửa kính. Cuộc sống khốn khó khiến tôi phải tạm dừng tư vấn tâm lý trong một khoảng thời gian ngắn. Lúc tâm trạng suy sụp tột độ, tôi đã đổ hết thuốc chống trầm cảm vào bồn cầu. Một tuần sau khi bỏ thuốc, tôi bắt đầu không thiết ăn uống. Những lúc không đi dạy, tôi gần như nhốt mình trong phòng, ngồi bó gối ngẩn ngơ bên cửa sổ. Mỗi lần nhận được điện thoại của luật sư, lòng dạ tôi đều vô cùng rối bời, có nỗi kích động muốn đập vỡ điện thoại.

Cuối cùng tới đó, tôi đã rút pin điện thoại đi động ra, tận ba giờ sáng vẫn ngồi co rúc bên cửa sổ, mãi cho đến khi Tàn Sâm gõ cửa phòng.

“Ai thế?” Cát tiếng hỏi theo thói quen, tôi lập tức nhận ra mình thật ngốc nghếch hết sức. Trong nhà này, ngoại trừ tôi ra, chỉ còn mỗi Tàn Sâm thôi.

“Là tôi.” Bên ngoài, Tàn Sâm thân nhiên đáp lại, mà tôi cũng đã cử động đôi chân tê dại bước xuống cửa sổ, lao đảo đi đến mở cửa cho anh.

Tàn Sâm mặc bộ đồ ngủ màu xám đứng dưới ánh đèn hành lang, một tay cầm cốc nước, một tay đút hờ trong túi quần, đôi mắt sâu hút kia nhìn tôi chăm chú.

“Thầy Tàn...” Tôi giấu nửa người phía sau cửa, khẽ háng giọng, có hết sức tỏ ra mình ớn. “Đã trễ thế này, thầy vẫn chưa...”

“Sửa luận văn cho học sinh...” Anh từ tốn cất lời, ánh mắt vô tình liếc qua cánh cửa sổ hé mở, “... thuận tiện đến xác định xem cô có nhảy lầu không”

Trong đầu như nổ “ầm” một tiếng, tôi há hốc miệng chết lặng, cố gắng kiềm chế nỗi kích động muốn nhốt anh ngoài cửa. Tôi cố biện minh cho mình: “Thật xin lỗi, tôi chỉ... chỉ là không ngủ được... muốn ngắm phong cảnh bên ngoài chút thôi...”

Anh không vội vạch trần lời nói dối của tôi, chỉ hỏi ngược lại: “Nói cách khác, cô không hề nghĩ đến việc nhảy xuống à?” Giọng anh băng quơ nhưng lại khiến tôi không dậy nổi khí phản bác. Thực ra, từ lúc xế chiều ngồi bên cửa sổ đến giờ, tôi vẫn đang phân vân liệu mình có nên nhảy xuống không. Tôi đã nghĩ ngợi như thế hơn mười tiếng, cho đến khi anh xuất hiện.

“Thật xin lỗi...” Tôi không dám nhìn vào mắt anh, chỉ có thể nói lời xin lỗi. “Tôi không nên làm vậy ở nhà thầy...”

Khi đó, tôi quả thật rất áy náy. Chứng trầm cảm làm cho suy nghĩ của tôi trở nên tiêu cực, dù chỉ một việc con con cũng có thể bị tôi phóng đại trở nên vô cùng đáng tuyệt vọng. Khoảng thời gian được Tàn Sâm đối đãi tử tế và giúp đỡ nhiệt tình, tôi đã cảm nhận được chút thiện ý của anh. Đa phần sau khi phụ huynh học sinh biết tôi bị mắc bệnh trầm cảm đều không chịu thuê tôi dạy con họ chơi đàn piano nữa. Nhưng Tàn Sâm lại biết rõ tình trạng của tôi, còn chủ động đề xuất cho tôi thuê phòng giá rẻ. Tôi biết nếu mình tự sát ở đây sẽ khiến anh chịu bao tai vạ. Tôi không nên báo đáp anh như vậy.

Anh không phản ứng gì với lời xin lỗi của tôi, chỉ hơi hất cằm vào trong phòng: “Có ngại tôi vào trong ngồi một lát không?”

Đây là nhà của anh, dĩ nhiên tôi không dám cự tuyệt rồi. Vì vậy, tôi mở rộng cửa phòng, nghiêng người mời anh vào. Lúc đi ngang qua, anh còn thuận tay đưa chiếc cốc cho tôi nữa. Tôi hơi kinh ngạc, theo phản xạ cầm lấy, cúi đầu liền ngửi thấy mùi sữa nồng nàn.

Tàn Sâm đi đến bên cửa sổ ngồi xuống. Anh ngẩng đầu phát hiện tôi vẫn đang bưng chiếc cốc đứng thờ người ở cửa. Có lẽ thấy tôi cứ ngơ ngác nhìn chiếc cốc chăm chăm, anh liền chỉ vào nó, tốt bụng giải thích: “Cái này dành cho cô đây, giúp cô dễ ngủ hơn”.

Tôi nhanh chóng hoàn hồn, nói cảm ơn anh, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, đi đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn sách. Đây là lần đầu tiên anh vào phòng tôi kể từ khi tôi dọn đến nơi này. Tôi có phản cảm thấy ngại ngùng, động tác cũng chậm chạp hơn. Nhưng anh kiên nhẫn chờ đợi, đến khi tôi ôm chiếc cốc ngồi an ổn mới thông thả cất lời.

“Cô nên biết chúng ta đã ký hợp đồng thuê nhà, mà cô cũng thanh toán tiền theo đúng quy định rồi, nên chỉ cần cô không làm hư hại nhà của tôi... ví dụ đụng đầu làm hỏng tường, hoặc dùng máu của cô ăn mòn sàn nhà... thì việc cô nhảy lầu – nếu có xảy ra – cũng không thể tính là vi phạm quy ước.”

Khi nói đến đây, vẻ mặt anh khá nghiêm túc, cộng thêm sống lưng thẳng tắp, cái cằm hất cao và đôi tay nghiêm chỉnh đặt trên đùi, trông anh như gã quý tộc Anh quốc cổ điển mang tư thái cao ngạo trong phim vậy. Mặc dù thế, hàm ý lời nói của anh lại không hề nghiêm túc như điệu bộ anh vừa tỏ ra chút nào.

Anh chăm chú nhìn vào mắt tôi, nhấn mạnh: “Dĩ nhiên tôi tin cô cũng biết, hai ví dụ đầu tiên tôi đưa ra không thể nào xảy ra trong đời thực được. Trừ phi cô bị người ta nhét vào khẩu pháo, hoặc là đa cô có khả năng chống ăn mòn mạnh hơn cả sản xi măng”.

Tôi bỗng thấy buồn cười. Đến khi tôi cười lên, sự nghiêm túc trên khuôn mặt Tàn Sâm cũng tan đi. Vẻ mặt anh vẫn lạnh tanh nhưng hiển nhiên đã thả lỏng nhiều. Anh điềm nhiên bắt chéo chân, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, ung dung nhìn tôi.

“Nói tóm lại, tôi mong rằng cô đừng tiếp tục bất an như vậy nữa.” Anh phân tích. “Cô không thật sự coi nơi này là nhà của mình, thiếu cảm giác thân thuộc cũng là một trong những nguyên nhân gây ra chứng mất ngủ.”

Bây giờ tôi mới hiểu ra, anh nói vậy là vì để bụng từ “nhà thầy” trong câu nói của tôi. Ngoại trừ cảm động, tôi còn có chút bối rối, cố hết sức kìm nén nước mắt đang chực trào, nở một nụ cười gượng gạo với anh, muốn để mình trông không đến nỗi tiêu tụy. “Cảm ơn, tôi sẽ mau chóng thích ứng.”

Thoáng gật đầu, anh quan sát tôi: “Bây giờ, xem ra chiếc CD ru ngủ kia đã giảm dần hiệu quả rồi”. Anh thoáng ngập ngừng rồi đưa thêm một đề nghị. “Nếu như khó ngủ quá, cô có thể thử cách đếm cừu xem sao.”

“Đếm cừu?”

“Không phải là đếm ‘một con cừu, hai con cừu’ đâu, mà là ‘one sheep, two sheep’.” Anh từ tốn gợi ý. “Trong lúc cô đọc từ ‘sheep’ này thật chậm, hơi thở sẽ kéo dài, từ đó đạt được hiệu quả thư giãn. Cô cũng có thể vừa đếm vừa tưởng tượng a những... con cừu ngay thơ đáng yêu chẳng hạn.” Nói đến đây, dường như nghĩ đến điều gì đó, anh nhăn mày gợn tay xoa đuôi hình ảnh vừa tưởng tượng ra khỏi đầu. “Nhưng điều tiên quyết là cô phải thích chúng. Tôi không thích cừu, nhất là vào mùa hè, chỉ muốn tưởng đến chúng thôi tôi đã thấy nóng rồi.”

Đề tài lại chuyển đổi, anh nhìn chăm chú vào mắt tôi, tiếp tục trình trọng đề nghị: “Nhưng tưởng tượng ra mấy con cừu bị cạo sạch lông cũng là một lựa chọn không tệ đâu”.

Tôi phì cười, gật đầu tán thành nói: “Cảm ơn thầy, tôi sẽ thử xem sao”.

Có lẽ thấy tam trạng tôi đã chuyển biến tốt đẹp, anh gật gù hài lòng, sau đó đứng dậy.

“Vây tôi không quấy rầy nữa, cô nghỉ ngơi sớm đi.” Để lại lời chào tạm biệt đơn giản, anh đi thẳng ra cửa phòng. Lúc thấy tôi định đứng dậy tiễn bước thì anh lại dừng chân ngay ngưỡng cửa, quay lại nhìn về phía tôi.

“Nhân tiện tôi cũng nhắc nhở cô, tuy cô có thể nhảy lầu nhưng tôi không mong muốn chuyện này xảy ra chút nào. Không vì lý do gì khác, tôi chỉ cảm thấy tiếc nuối mà thôi, có lẽ còn đau khổ nữa. Dù sao tôi cũng có chút tình cảm với cô đây.” Dù anh chỉ nghiêng người nhìn tôi, giọng nói tùy ý, nhưng cắt ngang nghĩ câu chữ thích hợp cùng ánh mắt chân thành vẫn lộ rõ sự trân trọng. “Còn rất nhiều người cần cô, Ngụy Lâm! Bạn bè của cô, học sinh của cô... Nếu cô không phiền, có thể tính luôn cả tôi nữa. Cho dù cô không quan tâm những điều này cũng nên nghĩ đến bản thân mình. Cô xứng đáng có được một tương lai tươi sáng. Nhưng một khi nhảy xuống, cô sẽ không còn cơ hội chạm đến nó nữa.”

Đến ngày hôm nay, tôi vẫn nhớ như in động tác và thần thái của anh khi ấy. Từng chi tiết đều khắc sâu ấn tượng đối với tôi. Tôi chưa bao giờ biết ơn sự hiện hữu của một người nào như thời khắc đó. Anh bộc lộ ý đồ tiếp cận một cách thẳng thừng, đồng thời sẵn lòng trao cho tôi thiện ý và curu mang đùm bọc. Dù là trước khi vô tình gặp gỡ, chúng tôi chưa hề có bất cứ một liên kết nào, dù cho chúng tôi chỉ mới quen biết hai tháng ngắn ngủi mà thôi. Vì thế, tôi vẫn luôn cho rằng gặp được Tần Sâm là một trong những điều may mắn nhất cuộc đời mình, mãi cho đến ba năm trước.

Giờ phút này nằm trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, tôi phát hiện mình đã không còn khắc sâu ấn tượng về sự kiện ba năm trước nữa. Ngoài cửa sổ vọng vào tiếng mưa tí tách, không hề ào ạt như cơn mưa đông bốn năm trước. Có lẽ vì cảnh tượng kia không phải thứ có thể dễ dàng tái hiện, cũng có thể do ảnh hưởng của chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý PTSD*, dù tôi cố gắng thế nào cũng không thể nhớ nổi chuyện khi đó xảy ra như thế nào. Ánh sáng, thời gian... hoặc là bất cứ điều gì khác trong vụ việc năm đó, đừng nói là chi tiết, thậm chí tôi còn không nhớ nổi nó đã xảy ra ở đâu nữa.

*Rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý (Posttraumatic Stress Disorder – PTSD) biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/ và thể chất như thiên tai, chiến tranh, bạo hành, tai nạn...

Tôi ngồi dậy, mang giày xuống lầu, tìm khắp mọi góc ngách trong nhà cũng không thấy bóng dáng Tần Sâm. Anh đã giấu hết thuốc an thần và ống tiêm đi rồi. Chìa khóa của tôi cũng mất tăm mất tích. Chậm chậm đi đến sảnh, tôi xoay tay nắm, quả nhiên phát hiện cánh cửa bị khóa trái. Anh tưởng rằng như vậy là có thể nhốt tôi trong nhà sao?

Vừa muốn trói buộc tôi lại vừa muốn thoát khỏi tôi. Dù khi tỉnh táo, anh cũng không uồn che giấu ý nghĩ mâu thuẫn này. Tôi thờ dãi, không định liên lạc với ông Tăng Khải Thụy hỏi Tần Sâm đang ở đâu. Chẳng cần động não cũng biết anh đã ra ngoài một mình vì vụ án giết người làm nhục thì thể rồi.

Tôi không thể nhân nhượng với anh mãi được. Trở về phòng ngủ tang hai thay quần áo xong xuôi, tôi lấy một chiếc ô ở phòng giặt đồ rồi nhảy ra khỏi nhà từ cửa sổ sát đất trong thư phòng. Ngoại trừ “gậy phòng dê” ra, tôi không mang theo tiền bạc hay bất cứ vật dụng gì khác.

Tôi lững thững che ô xuống núi, tự hỏi mình nên đi nơi nào. Cư ngụ ở thành phố này đã ba năm, tôi hoàn toàn cắt đứt liên lạc với họ hàng bạn bè trước kia, cũng chưa từng thử tìm bạn mới, gần như ngày nào cũng xoay quanh Tần Sâm hai tư trên hi tư giờ. Tôi hoàn toàn không có ý kiến hay bất năn với việc này... Ít nhất là cho đến trước ngày hôm nay. Tuy rằng thỉnh thoảng sẽ cảm thấy thiếu an toàn khi anh mất tỉnh táo, nhưng tổng thể, quả thật tôi rất an ổn. Tôi cứ ngỡ chúng tôi đã tìm được một kiểu cân bằng để tiếp tục sống với nhau. Thế nhưng hiện giờ, Tần Sâm đang thử đánh vỡ sự cân bằng ấy.

Một chiếc xe thể thao màu trắng chạy ngang qua tôi. Tôi đang ngẩn ngơ, không nhận ra nó đã phanh lại.

“Ngụy Lâm...”

Một giọng nữ quen thuộc xuyên qua màn mưa len lỏi vào tai tôi, tôi dừng bước theo phản xạ, vừa quay người đã thấy cô gái kia chui ra khỏi xe. Cô ấy quá vội vàng, thậm chí còn không để ý tìm ô, cứ thế đứng cách tôi chừng năm mươi mét trong cơn mưa lất phất, khiếp sợ tròn mắt nhìn tôi, lồng ngực hơi phập phồng vì tâm trạng kích động. Không giống với Đào Diệp Na, dáng vóc cô ấy nhỏ nhắn xinh xắn, để mái tóc ngắn linh hoạt, mặc bộ đồ công sở màu trắng, chân đi giày cao gót. Cô ấy có đôi mắt to tròn, ngũ quan đoan trang, trang điểm mộc mạc.

Giản Lam

Thật đáng sợ! Tôi và cô ấy chơi với nhau từ bé, vậy mà chỉ ba năm không gặp, tôi đã suýt không nhận ra rồi. Tôi vô thức lùi về sau hai bước rồi lập tức xoay người bỏ đi.

Hai bước đầu còn trấn tĩnh, từ bước thứ ba, tôi đã bất giác bỏ chạy. Tôi nghe thấy tiếng bước chân cô ấy đuổi theo phía sau, nỗi sợ hãi như muốn xé toạc da đầu tôi. Tôi đành phải cất bước nhanh hơn, dốc hết toàn bộ sức lực chạy trốn. Lúc này, tôi mới muộn màng nhớ ra tại sao giọng người dẫn chương trình phóng sự “Ác quỷ đập đầu Mao Nhất Thủy” hồi tháng trước lại quen thuộc đến thế. Đó chính là Giản Lam.

“Ngụy Lâm!” Cô ấy vẫn kiên trì đuổi theo tôi, bỏ lại chiếc xe thể thao như thể nhất quyết không chịu buông tha cho tôi vậy.

Tôi buộc phải vứt bỏ chiếc ô cho đỡ vướng víu, cất bước chạy như điên. Từng giọt mưa li ti lạnh ngắt hắt lên khuôn mặt, dần xối ướt mái tóc và quần áo tôi. Người tôi lạnh toát, cảnh vật trước mắt chao đảo, mọi thứ cũng trở nên mờ mịt, nhạt nhòa. Nhưng cơ bắp từ đầu đến chân tôi căng cứng đến cực độ. Tôi không thể dừng lại được!

Không thể để cô ấy đuổi kịp! Tôi tự nhủ với mình.

Từ ba năm trước... Kể từ lúc Tần Sâm bị kiện ra tòa vì đã sát hại cha cô ấy, chúng tôi không nên gặp lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thi hài

Type: thuy tien

Khi đã cất đuôi Giản Lam thành công, cơn mưa nhỏ cũng ngớt hẳn, tôi chạy một mạch ra ngoại thành, lúc hoàn hồn đã thấy mình ở trấn nhỏ lân cận. Đây là khu vực lại giống lúa nước của huyện, sắp đến giai đoạn bận gieo giống cho vụ xuân, hai bên bờ ruộng cấy rất nhiều lều, cây mía cũng đã gieo trồng từ lâu. Quần áo trên người tôi bị nước mưa ngấm ướt đầm, một cơn gió nhẹ thổi qua cũng biến thành cái rét cắt da thịt. Tôi chậm chậm đi về phía trước, không ngừng xoa xoa hai bàn tay tê cứng vào nhau, định đến xã Lương Thủy gần đây mượn tạm người dân nào đó một chiếc khăn bông lau khô tóc.

Kết quả còn chưa đến xã Lương Thủy, tôi đã thấy chiếc xe màu trắng kia chạy vụt qua, rồi thỉnh thoảng rẽ ngoặt chắn ngay trước mặt mình. Giản Lam vẫn ngồi trên xe, tay siết chặt vô lăng, đôi mắt sáng như đuốc nhìn tôi trừng trừng qua cửa kính mờ mờ.

Trông cô ấy còn nhếch nhác hơn cả tôi: bộ đồ công sở áo trắng váy đen ướt mềm dán sát cơ thể, mái tóc ngắn rỏ nước tí tách bám vào khuôn mặt nhỏ nhắn. Tôi dừng phắt lại, theo phản xạ quay người định tiếp tục chạy trốn, nhưng lại nghe thấy giọng chất vấn vô cùng hung hãn của cô ấy phía sau lưng: “Cậu nghĩ mình có thể chạy nhanh hơn xe ô tô à?”

Nếu cô ấy lái xe đuổi theo, đương nhiên tôi chạy không thoát rồi. Thế là tôi dừng bước, quay đầu nhìn về phía cô ấy. Thấy tôi không trốn nữa, vẻ căng thẳng trên gương mặt cô ấy mới dịu bớt, hàng mày cau chặt cũng giãn ra. Giản Lam hít thở sâu rồi nói: “Lên xe đi! Muốn đi đâu mình đưa cậu đi!”

Do dự một lát, tôi lên xe Giản Lam. Đóng cửa xe lại, vừa cúi đầu thắt dây an toàn vừa cân nhắc trong đầu, cuối cùng tôi vẫn quyết định thành thật với cô ấy: “Mình chỉ ra ngoài đi dạo quanh thôi”.

“Thế mình cũng chạy vòng vòng vậy.” Hình như Giản Lam không buồn để tâm, còi dây an toàn, vươn người ra hàng ghế sau lấy hai chiếc khăn bông, ném một chiếc cho tôi, thuận tay bật điều hòa ấm trong xe lên, “Lau tóc đi, đừng để bị cảm”, nói xong liền gơ tay lau tóc mình.

Động tác của Giản Lam vẫn thô lỗ như trước đây, trùm chiếc khăn lên đầu, cúi xuống vò tóc một cách thô bạo.

Lặng lặng nhìn cô ấy trong chốc lát, tôi mới bắt đầu nhẹ nhàng lau tóc mình, lên tiếng hỏi hoan: “Cậu đến đây từ bao giờ?”

“Hơn nửa năm rồi.” Dưới lớp khăn bông, giọng cô ấy không mấy rõ ràng. “Sau vụ án Cục trưởng La bị mưu sát, mình lên diễn đàn xem chỉ đề của một tài khoản ẩn danh. Giọng điệu ấy... chỉ có thể là của Tần Sâm” Giản Lam thoáng dừng lại động tác lau tóc, cào cào mấy cái, thấy đã khô liền ngừng đầu lên thở hắt ra, tiện tay ném chiếc khăn về hàng ghế sau. “Thế nên mình nghĩ cách tra tìm địa chỉ IP, nhân đợt điều động giữa năm xin chuyển đến đài truyền hình bên này.”

Chính là vụ án ông Tang Khải Thủy từng nhắc đến ư?

Tôi thấp thòm “ừ” một tiếng.

Quay đầu xe lái theo con đường nhỏ trở về, Giản Lam không nói gì nữa. Tôi tưởng cô ấy đang nghĩ xem đi đâu, không ngờ một lúc sau, cô ấy hỏi ngược lại tôi: “Cậu không có gì muốn nói à?”. Rõ ràng đã giận đến mức thờ hờn hờn nhưng cô ấy vẫn không chịu nhìn tôi, chỉ chăm chú vào con đường phía sau lớp kính chắn gió, gần từng chữ một: “Ba năm trước bỏ đi không một lời từ biệt, sau đó cũng không thèm liên lạc với mình”.

Im lặng giây lát, Giản Lam hít thật sâu, câu tiếp theo giọng nói đã run run, thoáng chút nghẹn ngào: “Mình đi tìm cậu khắp nơi, tìm mãi tìm mãi”.

Tôi ngược mắt, quả nhiên phát hiện mắt cô ấy đã hoen đỏ. Tôi bỗng nhớ đến tính tình ương bướng, không bao giờ rơi nước mắt trước mặt người khác của Giản Lam. Dù hồi bé đánh nhau với bọn con trai gây răng cửa, cô ấy cũng chỉ cắn chặt hàm, nuốt máu xuống bụng. Nhưng mỗi lần cãi nhau với tôi, cô ấy đều khóc đến mức trở long đất lở, cứ như chịu vô vàn uất ức vậy. Nếu tôi không chủ động nhận lỗi, thậm chí cô ấy có thể khóc một ngày một đêm luôn.

“Mình không biết nên giải thích với cậu thế nào.” Tôi chỉ đành mở lời cho có lệ.

“Vì thế đột ngột dọn nhà, cắt đứt liên lạc với mình à?” Giọng chất vấn của cô ấy mang theo sự phẫn nộ không thể che giấu, nước mắt cũng bắt đầu tuôn rơi. “Trước kia, cậu đâu có như thế, Ngụy Lâm! Dù cậu kiên quyết muốn đón Tần Sâm từ bệnh viện Khang Ninh về nhà tự chăm sóc cũng không nên lẳng lặng dọn nhà mà không nói gì với mình.” Như đang cố hết sức khống chế tâm trạng giữa mỗi câu nói, Giản Lam đều dừng lại giây lát. “Trạng thái tinh thần của Tần Sâm không ổn định, vì nguyên nhân đó mà mình đã mất ba. Mình cũng không muốn một ngày nào đó lại đột ngột nghe tin cậu đã bị hấn lờ tay giết chết.”

Cuối cùng, cô ấy cũng chịu liếc nhìn tôi qua cửa kính chiếu hậu, mấp máy môi, giọng nói chột điệu xuống: “Cậu có hiểu không?”.

Tôi không biết mình nên đáp lại cô ấy thế nào, đành lựa chọn im lặng. Nếu trước kia gặp phải tình huống này, có lẽ tôi đã khóc một trận tức tưởi. Nhưng giờ phút này đây, ngoại trừ hoang mang, tôi không còn cảm giác nào khác.

Có lẽ Tần Sâm đã nói đúng, chỉ trước kia tôi mới biết tình cảm là gì.

Đợi mãi không nhận được câu trả lời của tôi, Giản Lam càng khóc hăng hơn nữa.

“Rốt cuộc, năm đó đã xảy ra chuyện gì ở Mỹ vậy?” Cô ấy gắng hỏi: “Tại sao mình cảm thấy sau khi cậu trở về lại... khác hẳn trước kia thế?”. Chốc chốc, Giản Lam lại đưa mắt nhìn tôi qua cửa kính chiếu hậu, trông uất ức vô cùng. “Bây giờ cũng vậy, không chịu nói gì cả. Bọn mình chơi với nhau từ bé, còn có chuyện gì cậu không thể nói với mình cơ chứ?”

Không gian trong xe hơi vốn nhỏ bé bỗng càng trở nên ngột ngạt. Tôi đặt khăn bông xuống, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cất tiếng: “Dừng ở đây đi, chúng ta xuống xe một chút”.

Đúng lúc ấy, xe của Giản Lam vừa đi đến con đường nhỏ thông ra ngoại thành, sườn núi xanh mướt nối liền với vùng nước cạn ven hồ, nhìn ra xa có thể thấy hồ nước xám bạc chạm tới bầu trời mênh mông. Quả là khung cảnh thích hợp để giải sầu.

Đến khi Giản Lam dừng xe bên đường, chúng tôi băng qua sườn dốc đi xuống bờ hồ, tôi mới nghĩ ra lý do thích hợp.

“Xin lỗi vì khi ấy mình không báo với cậu tiếng nào đã dọn đi”. Tôi kéo kín cổ áo khoác rồi rút tay vào túi. “Mình vội vã đón Tần Sâm khỏi Khang Ninh, lại sợ nhà báo đến phỏng vấn nên chuẩn bị xong xuôi mọi chuyện liền dọn đi ngay.” Con gió mang theo hơi ẩm từ hồ nước thổi quét qua gương mặt, mái tóc vẫn còn âm ẩm tạt vào da ngựa ngửa khiến tôi phải rút tay khỏi túi để vén chúng ra sau tai. “Anh ấy cần hoàn cảnh sống yên tĩnh, không thể tiếp xúc với người lạ. Sự hiếu kỳ của công chúng chỉ khiến tinh thần anh ấy càng thêm mất kiểm soát thôi. Anh ấy đã điên rồi, nếu còn công khai tin tức đó, anh ấy sẽ suy sụp hoàn toàn mất.”

Giản Lam hơi cúi đầu đi bên cạnh tôi, nhắc bàn chân khế đã hờn sỏi bên cạnh. “Cậu vẫn luôn bảo vệ anh ta nhỉ?”

Tôi bỗng không thể hiểu được cảm xúc của Giản Lam lúc này, đành thoáng trầm lặng rồi lựa chọn bỏ qua, không tiếp tục lý giải nữa mà nói tiếp: “Mình rất xin lỗi chuyện của chú Giản. Ngoại trừ xin lỗi ra, mình thật sự không biết phải làm sao để bù đắp cho cậu cả.” Tôi ngập ngừng, cân nhắc chần chờ. “Nhưng chuyện này... không liên quan đến chuyện của Tần Sâm với mình. Tần Sâm đã giang tay giúp đỡ lúc mình khó khăn và tuyệt vọng nhất. Anh ấy luôn ở bên mình, dù khi ấy bọn mình còn không phải là bạn bè của nhau.”

Cảm thấy lời giải thích phi logic này không có tính thuyết phục lắm, tôi cân nhắc một lát rồi tiếp tục bổ sung một lý lẽ cảm tính khác: “Bây giờ, anh ấy là chồng mình. Mình càng không thể bỏ rơi anh ấy trong lúc đầu óc anh ấy không được tỉnh táo được”.

Giản Lam lặng thinh. Hai chúng tôi song vai nhau bước đi được một đoạn, cô ấy mới “ừ” nhẹ một tiếng, khẽ cất lời: “Đôi lúc mình thật sự không sao hiểu được cậu”. Như đang tự lẩm bầm, bờ vai căng cứng của cô ấy bỗng sụp xuống. Cuối cùng, Giản Lam thở dài, ngẩng đầu vuốt vuốt chóp mũi, lấy lại cân bằng. “Thôi, không hiểu cũng không sao. Dù gì trước kia có không hiểu cũng vẫn chơi được với nhau cả chục năm còn gì”. Giản Lam bỗng ôm lấy cánh tay tôi, cọ vào người tôi như trước kia. Rõ ràng đã là bà cô ba mươi tuổi mà còn dẫu môi trẻ con, mang heo giọng mũi làm nũng với tôi: “Mình lo lắng cho cậu thôi. Ít nhất cậu phải biết đường bảo vệ bản thân mình chứ! Nói cho cùng, lần đó Tần Sâm phát bệnh nhốt cậu ở nhà năm ngày... Hai người còn suýt chết chung với nhau nuawxxx.

Tôi khề thờ phào, vuốt vuốt tóc cô ấy theo thói quen. “Mấy năm nay trạng thái tinh thần của anh ấy đã ổn định hơn nhiều rồi, không giống lần đó nữa đâu”.

Bây giờ, chúng tôi đã có thể nhìn thấy rõ rệt vết gỉ sét loang lổ trên thùng rác công cộng phía trước. Một phút trước, nó chỉ là một hình ảnh mơ hồ xa xăm, có thể thấy bất giác chúng tôi đã đi được một đoạn đường khá dài, cũng đã đến lúc nên vòng lại rồi.

“Biết mà!” Giản Lam kéo tay tôi, thuận miệng hỏi thăm: “Bây giờ, anh ta lạ tham gia điều tra trọng án à? Hôm qua, mình còn thấy bọn cậu trên bản tin...”

Vừa định kéo cô ấy quay về, tôi liền vô tình nhìn thấy một đoạn bắp chân thon thả trong thùng rác công cộng.

Bắp chân người!

Tôi khựng lại, khẽ vỗ lên mu bàn tay Giản Lam đang khoác trên cánh tay tôi, ý bảo cô ấy buông ra.

Giản Lam ngơ ngác làm theo, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Sao thế?”

Tiến đến gần thùng rác, tôi nhìn kỹ phần bắp chân kia, lúc tới gần mới phát hiện ra nó không phải là chân người thật mà giống chân ma-nơ-canh trong máy cửa hàng bán quần áo. Nhưng lạ có chỗ khác thường.

“Có găng tay không?” Tôi hỏi Giản Lam, nhớ không nhầm thì vào mỗi độ giao mùa đông xuân, cô ấy thường mang theo một đôi găng tay da bên người.

“Có.” Quả nhiên cô ấy gật đầu, lấy một đôi găng tay da đưa cho tôi.

Nhận lấy găng tay đeo vào, tôi kéo ma-nơ-canh ra khỏi đồng rác. Khi trông thấy rõ hình hài vật ấy, Giản Lam sợ hãi hít một hơi thật sâu.

Giữa hai chân của ma-nơ-canh bị khoét một lỗ to, ngực cũng bị gọt bỏ, để lại hai cái lỗ ghê rợn. Nó không có mắt mũi, hình tượng khiếm khuyết này càng khiến người ta sồn gai ốc. Thấy ở cái lỗ vị trí âm hộ bị cắt bỏ của nó dính vào một chút chất trắng đục, tôi đưa tay sờ thử, đưa lên mũi ngửi, không ngoài dự liệu, chính là tinh dịch của đàn ông.

Trong đầu tôi thoáng hiện lên hình ảnh thi thể nạn nhân đã thấy ngày hôm qua.

Tôi cẩn thận đặt ma-nơ-canh sang một bên rồi cầm đầu bới thùng rác, nhanh chóng kéo ra một con ma-nơ-canh khác cũng bị đối xử hết như cái vừa rồi.

Trong thùng có quá nhiều rác rưởi, tay tôi vẫn cảm nhận được vật cứng đồ giống than thể con người trong đó. Không biết bên dưới còn bao nhiêu xác ma-nơ-canh đáng sợ như thể này nữa.

“Nguy Lâm...” Giọng Giản Lam bỗng cao lên mấy tông, mỗi lúc hoảng hốt cô ấy luôn như vậy.

“Gọi điện thoại báo cảnh sát đi!” Tôi vừa lục thùng rác vừa ra lệnh cho cô ấy. “Nói cho họ biết, nơi này có thể có đầu mối của ‘Đồ tể đêm mưa’”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mất kiểm soát

Type: thuy tien

“Cô gái ơi... cô gái ơi...”

Giản Lam chưa kịp trả lời, một giọng nữ xa lạ đã truyền đến cách đây không xa. Tôi ngẩng đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh, là một người phụ nữ xanh xao vàng vọt chừng bốn mươi tuổi, đang hốt hơ hốt hải chạy về phía này. Chị ta ăn mặc phong phanh, bộ quần áo bông sáng màu đã bạc thếp, mái tóc dài buộc sau gáy, lộ rõ cẳng cổ gầy guộc.

Chị ta thờ hồng học chạy vòng qua thùng rác đến trước mặt chúng tôi, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn gượng cười: “Ngại quá, bình thường tôi vẫn hay thu gom rác chỗ này... Cái đó...”. Chị ta thoáng liếc mắt, chỉ tay về phía hai con ma nơ canh đã hồng đến mức ghê rợn bên chân tôi, cười giả lả: “...có thể cho tôi không? Bán được mấy tệ đấy! Cô không biết đâu, chúng tôi thu gom rác nào kiếm được mấy đồng, thỉnh thoảng gặp mấy cái này còn thêm được chút ít...”.

Lần đầu tiên tôi mới thấy có người nhặt rác mà hai tay lại trông trơn như vậy.

Tôi thẳng lưng đứng lên, chậm rãi cởi găng tay ra, cười với chị ta: “Đã bị cắt hồng thể này rồi, còn có thể bán được tiền sao?”.

Khẽ giật khóe môi, nụ cười chị ta có phần sượng sùng, ánh mắt lảng tránh: “Vẫn bán được! Vẫn bán được!”.

Tôi gật đầu, không vạch trần chị ta, chỉ cười cười, tiếp tục thăm dò: “Vậy chị bán cho tôi nhé?”.

“Cái này...” Chị ta thoáng chần chừ, lướt mắt nhìn hai con ma nơ canh kia theo bản năng rồi ngẩng đầu nhìn Giản Lam sau lưng tôi, sau đó mới nhìn lại tôi lần nữa. “Cái này... hai cô lấy để làm gì?”

“Tôi là thám tử tư, gần đây đang điều tra một vụ án, có lẽ đây là đầu mối quan trọng.” Tôi nói bừa một câu, cũng lúc lưu ý đến biểu cảm thay đổi trên gương mặt chị ta, tìm kiếm dấu vết xác định chị ta đang nói dối.

“Ừm, ừm...” Chị ta hoảng hốt, ánh mắt né tránh, lắp ba lắp bắp cất lời: “VẬY... VẬY CÔ LẤY ĐI!”, rồi vội vàng quay người toan bỏ đi. “Tôi đi thu gom rác chỗ khác trước.”

Tôi không cản lại, đến lúc chị ta đã đi xa rồi mới quay đầu nhìn Giản Lam: “Cậu có thể phác họa lại chân dung chị ta không?”. Tiện tay trả lại găng tay cho cô ấy, tôi cười nhắc lại: “Minh nhớ cậu vẽ kỹ họa nhân vật rất giỏi”.

Không biết vì sao, biểu cảm của Giản Lam khá phức tạp. Cô ấy nhận lấy đôi găng tay, liếc nhìn tinh dịch dính trên đấy, chắc hẳn qua nửa cũng nghĩ thấy mùi kỳ dị trong thùng rác nên cứ giữ nguyên tư thế như lúc nhận lại đồ, không có hành động nào tiếp theo.

“Chắc là được.” Một lúc lâu sau Giản Lam mới dời sự chú ý khỏi đôi găng tay, cô cúi mắt nhìn hai con ma nơ canh kia, nhướn mày suy nghĩ. “Cậu cảm thấy chị ta... có liên quan tới vụ này ư?”

“Ừ.” Tôi lấy điện thoại di động trong túi Giản Lam, gọi điện báo cảnh sát.

Năm phút sau, xe cảnh sát gào rú chạy đến. Điều khiến tôi khá bất ngờ là ông Tăng Khải Thụy lại đích thân đến đây.

“Nguy Lâm? Là cô báo cảnh sát à?” Lúc sải bước đến, nhìn thấy tôi, ông ấy không sao giấu được vẻ kinh ngạc, gờ tay lên như muốn kéo tôi lại gần. “Cô về nhanh đi, Tần Sâm đang...” Bất ngờ trông thấy Giản Lam ở bên cạnh tôi, ông ấy vội nuốt lại lời đã đến bên môi, cánh tay vươn ra cứng đờ, ánh mắt qua lại giữa hai chúng tôi về thăm dò. “Cô Giản? Hai người quen nhau à?”

Xem ra, đúng là Tần Sâm đang tìm tôi rồi.

“Cô ấy là bạn tôi.” Tôi giới thiệu qua loa rồi nghiêng người ra hiệu cho ông ấy tiến về phía thùng rác xem thử. “Chúng tôi đi tản bộ, kết quả phát hiện được những thứ này.”

Nhân viên giám định đã lấy mẫu tinh dịch lưu lại trên ma nơ canh. Ông Tăng Khải Thụy vội vàng nhìn lướt qua rồi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Như vậy...” Ông ấy khẽ mỉm môi, hít sâu một hơi, quay sang Giản Lam lịch sự lên tiếng: “Cô Giản, mời cô ở lại phối hợp với cảnh sát tường trình về vụ việc này”, ngay sau đó dời mắt về phía tôi, cất giọng nặng nề: “Tôi cho người đưa cô về, trong nhà cô còn có chuyện quan trọng”.

Ông ấy chỉ nói ậm ờ thôi nhưng không khó để đoán được “chuyện quan trọng” kia chắc chắn liên quan đến Tần Sâm rồi.

Tôi gật đầu, quay người tạm biệt Giản Lam. Cô ấy đã sớm cầm điện thoại di động trong tay, vội vã gọi tôi lại: “Đề lại số liên lạc cho mình, mình sẽ sớm gọi lại cho cậu”.

Lưu được số điện thoại của tôi xong, Giản Lam chủ động nói lời tạm biệt. Ông Tăng Khải Thụy đưa tôi đến trước một chiếc xe cảnh sát, cúi người dặn dò người ngồi ghế lái vài câu, đồng thời lấy điện thoại bấm một dãy số, căn dặn người bên kia đầu dây: “Nói với Tần Sâm rằng đã tìm được vợ cậu ta rồi. Bây giờ, tôi sẽ cho Tiểu Lý đưa cô ấy về”.

Sau đó, ông ấy vừa mở cửa xe cho tôi vừa thận trọng nhắc nhở: “Tốt nhất cô nên chuẩn bị tâm lý trước, sau khi Tần Sâm phát hiện cô biến mất...”. Ông ấy nhàu chặt hàng mày, mấp máy môi, thờ dài lắc đầu. “...Tóm lại, nhà cô hiện giờ loạn lắm”

Lúc xe cảnh sát nổ máy, ông ấy quay người định bỏ đi, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được hỏi tôi: “Cô có thói quen ra ngoài không mang theo điện thoại di động à?”

Tôi không trả lời.

Tôi trở về nhà sau ba mươi phút. Hai viên cảnh sát đang nghiêm trang canh giữ biệt thự, thấy tôi quay lại mới thở phào. Họ ngăn tôi lại trước cửa, thông báo điều gì đó, nhưng tôi đang phân tâm suy đoán phản ứng của Tần Sâm nên không hề bỏ vào tai, đương nhiên vừa đặt chân vào nhà đã quên sạch lời họ nói.

Ông Tăng Khải Thụy cảnh báo trong nhà rất loạn thật ra là đã nói giảm nói tránh nhiều rồi. Tủ giày ở đại sảnh đồ nghiêng ngả, giày dép đủ màu nằm ngổn ngang dưới đất. Phòng khách hỗn độn bừa bãi, tivi bị nện sập, tivi bị đèn bàn đập vỡ, sofa bị lật nghiêng đè lên chiếc bàn tròn đang nằm chổng cho dưới đất. Chiếc ghế tràm mình nơi chân tường bị gãy một chân, ngay cả đèn chùm treo trên trần cũng rơi vỡ nát giữa phòng khách, tan tác hết như chiếc điện thoại bàn. Lúc đi qua phòng bếp, không ngoài dự liệu, tôi nhìn thấy bộ bàn ghế cũng chịu chung số phận.

Tất cả thức ăn trong tủ lạnh bị lôi hết ra ngoài, nước trái cây đổ lênh láng trên mặt bếp, dầu ăn thì theo kẽ gạch men nhỏ giọt dưới sàn. Tôi không còn

tâm tư đi xem xét thăm trạng ở tầng hai, trực tiếp đẩy cánh cửa thư phòng đang khép hờ, tìm được Tàn Sâm.

Giấy sách vốn kê sát tường nay đã xiêu xiêu vẹo vẹo, nào sách nào vở vương vãi khắp sàn, đồng thời kéo rách một góc rèm cửa lỡ bị móc vào nó. Một chiếc xô pha bị đẩy đến cạnh cửa, cái khác thì mắc kẹt ở cửa sổ sát đất, khiến cả thư phòng trông hết như một đồng hoang tàn. Còn Tàn Sâm thì đang ngồi thu lu giữa đồng phế tích ấy.

Anh còng lưng ngồi khoanh chân trước đồng giá sách ngổn ngang, quần áo xốc xếch, thân thể giằng xé giữa ranh giới của ánh sáng và bóng tối, nửa người chìm trong lẫn sáng mờ ảo, vẻ mặt mông lung. Hình như cánh tay anh bị mảnh thủy tinh ghim phải, máu chảy men thao cánh tay xuống long bàn tay, rồi nhỏ từ ngón trở xuống đất, lưu lại một vũng máu đỏ lôm trước chân anh. Đôi mắt đen trũng sâu đỏ ngầu, cơ mặt cứng nhắc, vẻ mặt chết lạng như một cái xác khô im lìm, bất động nhìn tôi chăm chăm.

Chúng tôi nhìn nhau chốc lát, tôi mới dời mắt đi, nhìn quanh thư phòng hỗn loạn, thử tìm xem hộp thuốc ở đâu. Bỗng nhiên, anh lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc: “Em đi đâu?”.

Giọng nói khản đặc khiến tôi thảng thốt lúc mới quay đầu nhìn anh.

“Đi loanh quanh thôi.” Tôi đáp ngắn gọn, vừa dứt lời đã thấy anh vớ lấy thứ gì đó, đột ngột ném về phía tôi. Không kịp tránh né, tôi chỉ cảm thấy bên đầu đau nhói, tai ù đi, tầm mắt phút chốc tối sầm. Món đồ đã thương tôi va vào cánh cửa phía sau, để lại tiếng động ầm ĩ. Tàn Sâm lao đến trước mặt tôi, hai tay siết chặt cánh tay tôi, vừa nắm siết sao vừa dòn ép người tôi lại, sức lực mạnh mẽ đến mức như muốn nghiền nát thể xác lẫn các cơ quan nội tạng thành một đồng thịt vụn.

“Em đang trả thù tôi...” Anh cúi đầu, ti chặt trán mình vào trán tôi, đôi mắt hằn đầy tia máu nhìn xoáy vào mắt tôi gần trong gang tấc, thân thể nóng hổi áp về phía tôi không kiềm chế được con run rẩy, cổ ý đề thấp giọng nói sắp sửa bị đẩy đến bên bờ vực bộc phát: “Em luôn trách tôi... phải không?”.

“Tàn Sâm!” Tôi cố mở mắt nhìn anh cho rõ, cùng lúc cảm nhận được dòng máu nóng hổi đang từ tóc mai của mình chảy men thao gương mặt.

Nhưng Tàn Sâm không hề để ý đến điều này.

“Em đừng hòng khiến tôi nổi điên nữa... Đừng hòng...”

Mắt anh long lên sòng sọc, mắt thần trí lập đi lập lại một câu nói, mỗi cơ mặt đều run lên vì giận dữ, hơi thở dồn dập quét qua chóp mũi tôi, thậm chí chẳng buồn đếm xỉa đến cánh tay đang chảy máu của mình. Anh buông cánh tay tôi ra, ôm siết gương mặt tôi, mười ngón tay thô ráp bấu chặt vào từng tấc da tấc thịt, gần như muốn bóp vỡ xương gò má tôi. Tôi cảm nhận được dòng máu trên tay anh lan xuống khuôn mặt mình, pha lẫn với máu tôi, mùi tanh như gỉ sắt xộc thẳng vào mũi tôi.

Ánh mắt tôi bắt đầu trở nên mơ hồ, khung cảnh phía trước dần biến thành màu đen, sức lực như bị rút dần rút mòn nhưng vẫn phải cố thều thào nói cho anh biết: “Tàn Sâm, em đang chảy máu!”.

“Em cho rằng tôi không dám chết chung với em sao?” Anh bất thành linh nổi con tam bành, sức lực ngón tay càng mất kiểm soát, gào lên như muốn xé toạc màng nhĩ tôi. Ôm lấy đầu tôi lắc mạnh, ngón tay nóng hừng hực của anh dờn từ gương mặt xuống động mạch cổ, như thể muốn cho tôi biết anh có thể bẻ gãy cổ tôi bất cứ lúc nào. Anh gào lên chất vấn tôi: “Em cho rằng tôi không dám sao? Em cho rằng tôi không dám chết chung với em phải không?”.

“Cô Ngụy, cô Ngụy, bên trong xảy ra chuyện gì thế?” Hai viên cảnh sát ngoài cửa nghe thấy động tĩnh, lập tức đập cửa đại sảnh rầm rầm.

Tôi đã sớm cạn kiệt sức lực, không sao cất nổi lời cầu cứu. Trước khi mất đi ý thức, dường như tôi nghe thấy tiếng họ phá cửa xông vào. Tôi để mặc mình mềm oặt rũ xuống, cảm nhận được Tàn Sâm ôm ghì tôi vào lồng ngực anh rồi điên loạn siết lấy chặt khiến lưng tôi đau đốn.

“Cút!!!” Anh điên cuồng gào thét, thậm chí tôi có thể cảm nhận sự chấn động nơi lồng ngực anh. “Cút ngay!”

Máu tươi nhỏ xuống từ cằm tôi, mùi ngai ngái cứ quanh quẩn nơi chóp mũi. Tôi từ từ khép mắt lại. Lúc hoàn toàn rơi vào bóng tối, tôi chợt nhận ra mình không hề lo lắng việc bản thân có thể tỉnh lại hay không. Có lẽ vì tôi biết Tàn Sâm đúng là không sợ chết, nhưng anh ấy yêu tôi, anh ấy không dám để tôi chết.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nghi phạm

Type: Nhã

Lúc tỉnh lại, tôi vẫn còn hơi choáng váng, phải rất lâu sau mới nghe được tiếng mưa rơi rào rạt ngoài cửa sổ. Tôi ngồi trên thảm thư phòng, được Tàn Sâm ôm trong lòng. Anh tựa lưng vào vách tường, ôm tôi thu lu trong góc, bất động như một pho tượng. Thư phòng vẫn bừa bộn như vậy, cơn gió lạnh

lạnh buồn qua tấm kính vỡ nát nơi cửa sổ sát đất, cuộn theo sắc trời màu xám vàng vào phòng, khiến người ta không đoán được thời gian.

Trên đỉnh đầu mình, tôi cảm nhận thấy Tần Sâm vẫn hít sâu từng hơi, hiển nhiên chưa chịu chớp mắt. Tôi gợn tay sờ thử, thấy đầu mình đã quần băng. Suy nghĩ vài giây, tôi tiếp tục vuốt ve gương mặt anh. Cầm anh đã lún phún râu, bị ngón tay tôi mon trón nhiều lần mà anh vẫn không hề nhúc nhích. Tôi đành hoạt động hai chân, định đứng dậy thu dọn phòng ốc. Kết quả tay anh siết lại, kéo tôi ngồi xuống, im lìm bưng bình tiếp tục ôm tôi vào ngực. Vết máu trên tay anh đã khô, nhưng không thấy dấu vết được băng bó. Xem ra anh chỉ lo cầm máu cho tôi, hoàn toàn quên mất bản thân.

Tôi thờ dãi, đánh thả lỏng cơ thể, thừa dịp này khôi phục thể lực. Không biết qua bao lâu, lúc hoàn hồn, tôi không còn nghe thấy tiếng mưa rơi nữa. Nhẹ nhàng kéo tay áo anh, tôi cất giọng khàn đặc: “Cho em xem vết thương trên tay anh nào”.

Anh vẫn giữ trạng thái cảm lạnh, lát sau mới buông lỏng vòng tay đang trói buộc tôi ra.

Tôi vén tay áo anh lên, quả nhiên thấy một vết thương rướm máu do miếng thủy tinh gây ra. Máu đã khô lại, đóng thành vảy, nhưng miệng vết thương bắt đầu mưng mủ, may mà không sâu, không cần đến bệnh viện khâu lại.

Hộp y tế được anh đặt ngay bên cạnh, tôi bèn đưa tay kéo lại gần mình, lấy đồ ra khử trùng cho anh, xử lý phần mưng mủ rồi bôi thuốc. Vị trí vết thương gần khuỷu tay, khi mặc áo vào nhất định sẽ bị cọ đau nên tôi băng lại cho yên tâm. Anh vẫn cứ lảm lảm lì lì như vậy, mặc tôi xử lý mọi chuyện.

Băng bó vết thương cho anh xong, tôi thử đứng dậy lần nữa, cuối cùng không còn bị anh ngăn lại. Phòng ngủ tầng hai không hỗn loạn như tưởng tượng. Tôi lấy một tấm chăn lông mỏng trong tủ quần áo ra, chắc hẳn cũng cảm thấy lạnh nên đỡ dẫn kéo chăn quần người kín mít.

Tôi bắt đầu thu dọn thư phòng. Đầu tiên là dựng giá sách lên, kéo sofa về chỗ cũ. Chuyện khiến tôi bất ngờ hơn cả là đôi chuột bạch vẫn còn sống đến giờ. Chuồng của chúng lọt thỏm trong đồng lộn xộn, tôi nhấc đồng sách đè chúng lên, con chuột cái đang cái thai hoảng hốt bỏ chạy. Chiếc lồng kiên cố giúp chúng tai qua nạn khỏi sau cơn vũ bão này, hiện giờ tinh thần của con chuột cái khá ổn định, không có dấu hiệu sảy thai do hoảng sợ.

Mang chiếc lồng đến vị trí an toàn xong, tôi tiếp tục dọn dẹp đồng sách hỗn loạn dưới đất.

Sau khi chinh đồn thư phòng một lượt, tôi mới nhớ ra phải đi xem đồng hồ.

Đã là ba giờ chiều rồi. Tôi vào bếp, lấy đồng rau không bị nước trái cây và dầu ăn ngấm hồng ra nấu cháo. Xong xuôi, tôi hứng hai chậu nước nóng trong phòng vệ sinh, bê đến thư phòng rửa mặt cho Tần Sâm. Anh vẫn ngồi chết gí ở chân tường, thậm chí còn không thèm bò lên sofa cho đỡ lạnh nữa.

Trong suốt thời gian được tôi giúp đánh răng, anh không hề có ý định cử động quai hàm hợp tác. Tôi đưa nước đến bên miệng, anh không buồn há. Tôi đành ép buộc rót nước vào miệng anh, anh lại không chịu nuốt cũng không buồn súc, cứ như hoàn toàn mất đi năng lực hành vi, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm vào tay tôi.

“Súc miệng đi rồi nhổ ra.” Tôi khề đẩy cánh tay anh thăm dò. “Tần Sâm?”

Thức giục mòn mỏi, phải đến chừng hai mươi phút sau, cuối cùng anh mới chịu nhổ ra. Tiếp theo, tôi rửa mặt, cạo râu dứt cháo cho anh ăn. Anh không né tránh như trước nữa, nhưng chỉ nhếch môi không chịu há miệng, hơn nữa bát cháo cứ thế “cứng” cho quần áo anh rồi. Tôi trở lại phòng bếp, lấy nước pha nốt phần mặt ong còn lại dứt cho anh uống. Một giờ sau, anh mới miễn cưỡng ăn được nửa bát cháo.

Tôi nhớ năm ngoái, thời điểm trạng thái anh tệ nhất cũng không kém gì hiện tại.

Vật dụng trong nhà quá nửa đã hỏng. Đến khi tôi thu dọn xong, trời cũng bắt đầu hừng sáng. Tìm được giấy bút, ngồi bên bàn ăn, tôi liệt kê danh sách những vật dụng và thiết bị điện cần mua thay thế những cái đã hỏng hóc. Trước khi trở về phòng, tôi đến thư phòng một chuyến xem thử. Tần Sâm không chịu nằm trên chăn đệm tôi đã trải trên sàn, chỉ để lại một chiếc gối, bản thân thì quần chăn lông nằm co cuộn trên sofa ngủ say. Nương theo ánh đèn phòng khách, tôi đi đến cầm lấy gối, rón rén lót dưới đầu anh, đắp thêm cho anh một tấm chăn nữa, phòng ngừa sáng mai anh thức dậy bị cảm lạnh mà sai cổ.

Anh ngủ rất say, không hề bị hành động của tôi đánh thức. Cửa sổ sát đất vừa lắp kính mới đã ngăn lại cơn gió rét ban đêm. Căn nhà tĩnh lặng như tờ, có thể nghe thấy rõ mồn một tiếng kêu chít chít và tiếng gặm cắn của hai con chuột bạch. Tôi ngồi cạnh sofa nhìn anh thật lâu, nghĩ ngợi một hồi bèn lên phòng ngủ tầng hai ôm chăn nệm đến, ngủ trên sofa cùng anh.

Ngày hôm sau, tôi đến khu bán đồ nội thất mua mấy thứ đồ dùng cần thiết, rồi vòng qua trại nuôi ong xách về một hũ mật ong.

Tần Sâm vẫn không chịu ăn cơm. Trước đây, mỗi khi trạng thái tinh thần xuống dốc, anh sẽ tự giam mình trong thư phòng, ăn mặc lười thôi, quần chăn len ngồi cả ngày, điên cuồng rèn luyện trí não không chịu ngồi nghỉ đâu chỉ một khắc: đọc lướt, viết sai, vẽ hình giải phẫu cơ thể người, thiết kế thí nghiệm... Giấy nháp bay là tả đầy thư phòng, mấy quyển sách vốn được xếp gọn gàng trên giá thì chất đồng ngổn ngang, ngay trên chỗ treo rèm cửa sổ cũng có thể tìm thấy một cục giấy anh tiện tay vò vút. Nhưng lần này khác hẳn. Tôi đặt mấy quyển sách gần đây anh hay xem vào tay, anh cũng không buồn lật. Anh co ro trên sofa thư phòng cả buổi sáng, đỡ dẫn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, gương mặt không hề động lại chút cảm xúc nào.

Buổi chiều, công ty vận chuyển đưa vật dụng trong nhà đến. Tôi đứng ở sảnh xem, phòng ngừa ai đó tiện tay nhấc món đồ nào đó đi.

Không bao lâu tôi liền nhìn thấy chiếc xe Volvo màu đen quen mắt chạy đến, dừng phía sau xe tải của công ty vận chuyển. Tôi khoanh tay đứng yên trước cửa nhà, bình tĩnh nhìn cảnh sát Tiều bước ra khỏi xe. Anh ta không lái xe cảnh sát nhưng lại mặc cảnh phục, chỉ nhìn thoáng qua đám đồng công nhân đang tò mò quan sát mình rồi đi thẳng về phía tôi.

“Tình trạng của Tần San rất tệ, không thể đến Cục được.” Chờ anh ta đến gần, tôi thông báo ngắn gọn.

“Tôi biết.” Anh ta dừng lại trước mặt tôi, giữ một khoảng cách thích hợp, ánh mắt trầm ngâm nhìn thẳng vào mắt tôi. “Anh Tần có thể ở nhà, nhưng cô cần đi với tôi đến Cục một chuyến.”

Điều này có phần nằm ngoài dự đoán của tôi. “Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Du Mỹ Ngọc muốn gặp cô.” Anh ta đáp.

Tôi hoàn toàn không có một chút ấn tượng gì với cái tên này. “Du Mỹ Ngọc?”

“Chính là người phụ nữ mà cô và cô Giản gặp được ở hồ Lương Thủy.” Cảnh sát Tiêu bỏ tay vào túi quần theo thói quen, sắc mặt lạnh nhạt, điềm tĩnh giải thích với tôi. “Cô Giản đã cung cấp bức họa cho chúng tôi. Sau khi xác nhận thân phận của Du Mỹ Ngọc, chúng tôi phát hiện ra chồng bà ấy là ông Giang Quân Chính rất đáng ngờ. Tháng Tám năm ngoái, Giang Quân Chính vừa kết thúc đợt chữa trị ở bệnh viện Bình Tâm, về nhà sống chung với vợ mình. Nửa năm qua, ông ta đã trộm hai trăm chiếc quần lót nữ, còn mang ma-nơ-canh ma mấy cửa hàng quần áo vứt bỏ về nhà đâm ô và phá hoại. Bác sĩ bệnh viện Bình Tâm cho chúng tôi biết, Giang Quân Chính từng mắc chứng hoang tưởng ngược đãi, nhiều lần cưỡng gian và giết hại phụ nữ. Sau khi bị chúng tôi giải về Cục, gã cũng thừa nhận mình chính là ‘Đồ tể đêm mưa thành phố V.’”

“Vậy không phải rất tốt hay sao?” Vụ án bỏ ngõ bốn năm cuối cùng đã phá được, họ hẳn phải vui mừng khôn kể mới đúng, sao lại lôi tôi đi đến Cục Công an cơ chứ?

“Du Mỹ Ngọc khẳng khái nói chồng mình không giết người.” Phớt lờ câu hỏi của tôi, cảnh sát Tiêu bình thản kể tiếp. “Hiện giờ, bà ta yêu cầu gặp cô.”

Tôi im lặng. Nói đúng ra thì mấy vụ án này không liên quan gì đến tôi cả, tôi cũng không muốn dính dáng tới chúng. Nhưng lời nói của Tiêu Minh đã khơi gợi hứng thú của tôi. Bệnh viện Bình Tâm là bệnh viện tâm thần nổi tiếng nhất thành phố V. Nửa năm trước, Giang Quân Chính vừa ra khỏi đây, có nghĩa là gã giống Tần Sâm, cũng là người mắc bệnh tâm thần. Còn Du Mỹ Ngọc lại có tình cảnh tương tự tôi.

“Đi thôi.” Tôi còn đang do dự thì bỗng nghe thấy giọng nói khàn khàn của Tần Sâm vang lên phía sau.” Anh đi cùng em”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ủy thác

Type: Nhã

Tôi quay đầu lại, Tần Sâm vẫn còn đang mặc đồ ngủ quần chần lông, mặt mày tái nhợt đứng phía sau. Anh bước xuống sô pha, ra khỏi thư phòng, thậm chí còn không mang dép. Tôi nhìn lướt qua đôi chân trần của anh, không nén nổi tiếng thở dài “Vậy đi thay quần áo trước đã”.

Nhưng anh vẫn đứng im tại đó, mày nhíu chặt, gương mặt tiêu tụy mà vẫn cố chấp: “Không cần thiết”.

Mấy nhân viên bên đơn vị vận chuyển ra ra vào vào đều len lén nhìn anh. Hiển nhiên Tần Sâm còn gây chú ý hơn cả Tiên Minh đang mặc cảnh phục.

“Thay quần áo trước đã”. Tôi đành lặp lại yêu cầu, đồng thời quay người khẽ đẩy anh ra hiệu, chủ yếu là phòng ngừa những ánh mắt kia chọc anh nổi giận. “Nếu không sẽ bị cảm đấy!”

Tần Sâm nhìn tôi bằng đôi mắt thâm sì, lặng im chốc lát mới sải bước đi về phía thư phòng. Tôi khẽ thở phào, quay đầu lại đón nhận ánh mắt của Tiêu Minh: “Cảnh sát Tiêu, anh có ngại vào nhà ngồi chờ chúng tôi một chút không?”

Vốn tưởng anh ta sẽ từ chối, tiếp tục giữ khoảng cách lịch sự này, thế mà không ngờ anh ta lại gật đầu dứt khoát: “Làm phiền rồi”, sau đó đi thẳng vào nhà.

Tôi ngỡ ngàng chốc lát rồi cũng bước theo, vừa định pha ly trà mời khách thì nghe Tiêu Minh cất lời: “Cô đi giúp anh Tần đi”. Anh ta đứng trong phòng khách, điềm nhiên hút cầm về phía cửa, “Tôi sẽ trông giúp cô”.

Ngụ ý là không cần lo lắng mấy nhân viên vận chuyển kia.

Trên thực tế, có một người mặc cảnh phục xuất hiện, dù anh ta không đứng ở phòng khách trông giúp, tôi cũng hoàn toàn không cần lo lắng, sợ họ thừa dịp sơ hở chôm chia đồ đạc trong nhà nữa.

“Cảm ơn”. Tôi cảm ơn anh ta một tiếng rồi đi vào thư phòng.

Tần Sâm vẫn đang ngồi trên sofa, hướng về phía ánh nắng. Sáng sớm lúc thay quần áo cho anh, tôi đã đẩy giá áo đến thư phòng, còn chưa kịp đẩy về. Nhưng hình như anh không có hứng thú với chuyện thay quần áo, cũng không định động tay làm. Tôi đành chọn một bộ, đi đến thay cho anh.

Dù anh không kháng cự, đây cũng không phải là công việc nhẹ nhàng gì. Cơ thể người trưởng thành cao lớn, không dễ dàng lật qua lật lại như trẻ con, nên những thời điểm thế này càng trở nên khó khăn hơn. Từ đầu đến cuối, anh chỉ ngồi trơ ra đấy, mặc tôi loay hoay một mình. Có khi mặc quần cho anh cần anh đứng lên, Tần Sâm cũng không chịu phối hợp. Dù thấy tôi đã mệt mỏi đến mức mồ hôi, anh vẫn thờ ơ, khiến tôi cứ như đang phải đối mặt với một bệnh nhân bị trúng gió, bán thân bất toại vậy.

Vắt và lăm mới thay quần áo cho anh xong, tôi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện sắc mặt anh vẫn còn tái xanh. Anh cũng đang rũ mắt nhìn tôi, vẻ mặt không chút cảm xúc, đôi mắt vô hồn với quảng thâm trùng sâu hằn trên xương gò má khiến nó càng trở nên u ám, đồng tử đen như mực âm đạm không gọn chút ánh sáng.

“Xong rồi à?” Anh hỏi tôi.

“Ừ”. Sau khi mang giày cho Tần Sâm, tôi ngồi bên chân anh, sửa sang lại ống quần giúp anh. “Anh khoẻ chưa? Muốn đi thật à?”

Anh không lên tiếng, nhưng trả lời bằng hành động lập tức đứng dậy, bước nhanh đến cửa thư phòng rồi đứng khựng lại, quay người, mím môi nhìn chằm chằm. Tôi biết như vậy có nghĩa là không đi không được.

Khoảng mười lăm phút sau, chúng tôi lên xe Tiêu Minh.

“Cô Ngọc đã đi bệnh viện khám vết thương trên đầu chưa?” Lúc lên xe, Tiêu Minh quan sát tôi qua kính chiếu hậu, đột ngột cắt lời hỏi thăm.

Tôi kéo cổ áo khoác, lắc đầu trả lời thành thật: “Bị thương ngoài da thôi, không cần đi bệnh viện đâu”.

Nhắc thấy Tần Sâm quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe, tôi đưa tay sang nắm lấy tay anh, mới phát giác đầu ngón tay anh lạnh toát. Những lúc bình thường, tay anh luôn ấm hơn tay tôi, xem ra không xử lý vết thương kịp thời đã để lại ảnh hưởng không tốt rồi. Lòng bàn tay tôi phủ lên mu bàn tay anh từ từ vuốt ve. Tôi vốn định ủ ấm tay giúp anh, thế nhưng chỉ một giây sau, anh đã lật tay lại nắm lấy tay tôi, mười ngón tay chúng tôi đan chặt vào nhau.

Đáng tiếc rằng anh vẫn không chịu quay đầu lại nhìn tôi lấy một lần.

Không biết Tiêu Minh đang ngồi trên ghế lái có chú ý đến động tác nhỏ này của chúng tôi hay không, nghe xong câu trả lời chỉ hơi hột nhắc nhở: “Nếu thấy cơ thể khó chịu, tốt nhất nên đi bệnh viện kiểm tra.”

Sau đó, không ai ai nói gì nữa.

Lúc đến Cục Công an, trùng hợp chúng tôi thấy ông Tăng Khải Thụy đang đứng trong bãi đỗ xe hút thuốc. Thân hình phát tướng của ông bị bó chặt trong chiếc áo khoác cảnh sát, một tay kẹp điều thuốc, một tay bỏ vào túi quần, bên nách kẹp một xấp hồ sơ. Hình như đang đau đầu vì sự việc gì đó, hàng mày ông vẫn cau chặt. Đến tận khi nghe thấy tiếng bước chân chúng tôi đến gần, ông mới giãn mày ra, nhìn về phía này.

“Tần Sâm cũng đến à? Tôi cứ nghĩ cô sẽ để cậu ấy ở nhà...” Tăng Khải Thụy kinh ngạc lắm bả một câu rồi dụi tắt tàn thuốc, chỉ về phía cổng Cục Công an. “Du Mỹ Ngọc ở trong đấy.” Ông tiện tay đưa xấp hồ sơ cho Tần Sâm, đồng thời dặn dò tôi: “Chút nữa vào trong kia, Tiểu trần sẽ dẫn vợ chồng cô đi.”

Tôi gạt đầu tỏ ý đã hiểu. Tần Sâm nhận lấy hồ sơ, cúi đầu lật xem, môi hơi mím chặt, gương mặt thon gầy căng ra, lạnh lùng như thể một bức tượng thạch cao. Tốc độ lật giấy của anh cực nhanh, lực mạnh đến mức làm trang giấy vang lên tiếng soàn soạt không ngớt. Nếu không biết anh có khả năng chi liếc mắt đã đọc được trăm dòng và nhìn một lần sẽ không quên, tôi e rằng mình sẽ nghi ngờ anh còn chưa kịp thấy rõ dù chỉ một chữ nữa kia. Tiêu Minh đứng bên cạnh, âm thầm lưu ý từng động tác của anh. Thật kỳ lạ, tôi cứ tưởng cảnh sát Tiểu cảm thấy hứng thú với tôi hơn Tần Sâm ấy chứ!

Có lẽ thấy tôi hơi thất thần, ông Tăng Khải Thụy đứng bên hắng giọng.

“Du Mỹ Ngọc có một người bạn là luật sư.” Chờ tôi dời mắt nhìn sang, ông liền chậm chạp cắt lời, dường như muốn nhân khoảng thời gian này chỉ dẫn cho tôi. “Vì vậy, dù nói chuyện trong Cục nhưng quá trình sẽ không bị giám sát. Tôi đoán họ muốn nhờ cô giúp đỡ gì đấy. Cô chú ý nhiều một chút, chỉ cần nội dung họ nói với cô có liên quan đến hành vi trái pháp luật...cô hãy báo cáo lại tường tận với tôi. Dù gì cô cũng không phải là luật sư, không cần giữ bí mật thay họ.”

Nhờ tôi giúp đỡ ư? Hồi tưởng lại hôm ấy bắt gặp Du Mỹ Ngọc bên hồ, tôi nói với chị ta mình là thám tử tư. Lẽ nào là vì điều này?

“Ông cảm thấy Giang Quân Chính không phải là ‘Đồ tể đêm mưa thành phố V’?” Tần Sâm cắt giọng bình thản, khép hồ sơ lại, trả lại cho Tăng Khải Thụy, đồng thời nhìn xoáy vào mắt ông ấy. Câu hỏi mà như khẳng định này đến quá đột ngột, trong hồ sơ không thể nào ghi chép điều đó. Tôi bỗng nghĩ tính tò mò, men theo ánh mắt Tần Sâm nhìn về phía Tăng Khải Thụy, biểu hiện của anh ngày hôm nay đúng là hơi khác thường.

Quả nhiên, vẻ mặt Tăng Khải Thụy trở nên khá lúng túng.

“Trực giác thôi.” Ông hơi mím môi, vô thức vuốt tới vuốt lui góc tập hồ sơ. “Dù trên vách gác xếp nhà gã dán đầy tin tức nói về ‘Đồ tể đêm mưa thành phố V’, chưa kể quần lót nữ hay ma-nơ-canh đều phù hợp với những gì nhóm cảnh sát Tiểu phác hoạ. Hơn nữa, chính gã đã nhận tội, khai báo cặn kẽ phần lớn quá trình gây án...” Thở hắt một hơi, ông ấy lắc đầu. “Nhưng cậu biết đấy, có vài chi tiết phải cân nhắc. Với lại, tôi đã theo vụ án này bốn năm rồi, luôn có cảm giác...”

m cuối ngập ngừng kéo dài bỗng dừng lại, Tăng Khải Thụy khẽ nheo mắt, như mượn việc này để tập trung tinh thần, đoán tìm từ: "Có cảm giác hần đang khiêu khích Tổ chuyên án. Ý tôi muốn nói là 'Đồ tể đêm mưa thành phố V' ấy... Tuy chưa từng gặp mặt hần, không biết hần là hạng người gì, nhưng tôi cảm thấy hần không phải là kiểu như Giang Quân Chính. Giang Quân Chính không hề có biểu hiện cảm xúc đặc thù nào trước Tổ chuyên án cả."

Tần Sâm khẽ cất tiếng "ừ" đầy khinh thường từ yết hầu, bỏ tay vào túi áo khoác, nhìn xoáy vào ánh mắt Tăng Khải Thụy, hiếm khi không chế giễu cái từ "trực giác" kia: "Với một cảnh sát có kinh nghiệm phong phú như ông, thông thường trực giác rất đúng." Sắc mặt anh mệt mỏi, nhưng đôi mắt sâu hút lại loé lên tia sáng, tốc độ nói cũng nhanh dần. "Ngoài ra, phác hoạ tâm lý tội phạm - nói theo một khía cạnh nào đó - là giả khoa học (*). Tôi không dám khen tặng bao giờ. Hi vọng ông chớ quên lần trước, cảnh sát Tiêu đã phác hoạ 'ác quỷ đập đầu' có độ tuổi từ ba mươi lăm đến bốn mươi lăm, nhưng trên thực tế, Mao Nhất Thụy chỉ trên hai mươi tuổi thôi."

(*) Giả khoa học hay nguỵ khoa học là tập hợp những niềm tin cũng như loại hình kiến thức hay quy trình mà không đúng theo các quy tắc khoa học và không được cộng đồng khoa học công nhận. Tuy vậy nó tự chứng tỏ đó vẫn là khoa học.

Tôi không kim được nhìn anh nhiều hơn. Bây giờ, điều có thể khiến anh tỉnh táo trở lại cũng chỉ có công việc mà thôi.

"Không sai". Dù bị điểm mặt gọi tên lấy ra làm ví dụ phản biện, Tiêu Minh vẫn thong dong như thường, vẻ mặt không hề lúng túng, khẳng khái thừa nhận: "Bởi vậy, phác hoạ chân dung chỉ nên được coi là phương pháp hỗ trợ điều tra. Tôi phải thừa nhận điều này".

Tần Sâm lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Minh, thể hiện thái độ phớt lờ một cách triệt để, chỉ nắm lấy tay tôi theo thói quen, gọi nhỏ một tiếng "Đi thôi!" Rồi kéo tôi đi về phía Cục Công an.

Dường như có tiếng ông Tăng Khải Thụy thờ dài phía sau. Tôi đoán nhất định ông ấy đang hết sức đau đầu vì kiểu phản ứng này của Tần Sâm.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó lại đến lượt tôi đau đầu. Khi chúng tôi đi vào căn phòng khách chật hẹp kia, Du Mỹ Ngọc bắt giắc giật mình. Chị ta ngồi trên chiếc ghế không có lưng tựa, trong tay là cốc nước còn bốc hơi nóng nghi ngút, ngón tay liên tục mân mê thành cốc giấy trong vô thức, hai chân cứng đờ khép chặt, trông có vẻ lo lắng bất an.

Du Mỹ Ngọc thoáng nhìn tôi rồi lại ngó Tần Sâm, càn rỡ ngang ngược cuồng hơn: "Tôi chỉ muốn cùng cô Ngụy..."

Không đợi chị ta nói hết, Tần Sâm đã lôi tôi ngồi xuống chiếc ghế dựa đối diện.

"Tôi là chồng của cô ấy, Tần Sâm." Anh ngắt lời Du Mỹ Ngọc, vẻ mặt trấn tĩnh, giọng điệu thản nhiên. "Giống với chồng chị, tôi cũng là bệnh nhân tâm thần, bệnh tâm thần phân liệt di truyền gia đình." Giờ bàn tay đang nắm tay lấy tay tôi cho chị ta xem, Tần Sâm hơi hất cằm, không giải thích gì thêm "Tôi không thể rời khỏi cô ấy, vì thế xin lỗi, tôi phải ở đây."

Lúc nghe thấy bốn chữ "tâm thần phân liệt", cả người Du Mỹ Ngọc rõ ràng run lên bần bật. Sau đó, chị ta nhìn về phía tôi theo bản năng rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Chắc chắn Tần Sâm cũng chú ý đến điều này. Người bạn luật sư không có mặt, không ai dạy chị ta nên che giấu cảm xúc của mình như thế nào.

"Không...Không sao!" Du Mỹ Ngọc lắp bắp đáp lời, lại không nhìn được nhìn tôi với ánh mắt phức tạp và quái lạ.

Thấy chị ta như đã quên mất mục đích chính, tôi đành mở lời trước: "Sao chị lại muốn gặp tôi?"

Chỉ một giây sau chị ta đã kim lại vẻ mặt hoảng hốt, vội vàng cúi đầu lấy một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi ra. "Lần trước cô nói...cô là thám tử tư." Giọng chị ta khe khẽ và bất an, ánh mắt khẩn thiết ngược lên nhìn vào mắt tôi, hai tay nâng niu tấm thẻ, rướn người về phía trước, chậm chậm đưa đến cho tôi. "Đây là tất cả số tiền tiết kiệm của nhà chúng tôi. Tôi muốn dùng số tiền này...xin cô giúp tôi tìm chứng cứ." Thoáng ngập ngừng, Du Mỹ Ngọc cup mắt, khẽ cắn môi: "Chứng minh chồng tôi...không giết những cô gái kia".

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ý muốn giết chóc

Type: Nhã

"Chuyện đó có cần thiết không?"

Không để tôi kịp đáp lại, Tần Sâm đã lên tiếng trước, đôi mắt mệt mỏi nhìn Du Mỹ Ngọc chăm chú, đôi môi tái nhợt không còn chút máu trên khuôn mặt đờ đẫn hé mở: "Tôi nghe nói đã có kết quả đối chiếu ADN. Tình dịch để lại trên người nạn nhân là của Giang Quân Chính. Đây đã là bằng chứng".

Du Mỹ Ngọc ngẩng phắt đầu lên, giọng nói đầy căng thẳng. "Chỉ có...trên người một cô gái thôi!" Sắc mặt chị ta chuyển sang xanh mét, lắc đầu liên hồi

phủ nhận theo bản năng. Giọng chị ta bất giác trở nên the thé, tâm trạng vô cùng kích động. “Tôi đã giải thích với anh cảnh sát rồi mà...Hôm đó, tôi làm thêm ca đêm, chúng tôi về nhà quá muộn...Ông ấy tỉnh cờ phát hiện thi thể cô gái kia, sau đó, sau đó...”

Chị ta như bị choáng váng vì câu hỏi tôi đưa ra, thân thể cứng đờ, rung rung nước mắt sững sờ nhìn tôi, mắt vẫn còn hằn lên nỗi kinh hoàng khi nãy. Tôi không vội thúc giục, chỉ bình tĩnh nhìn chăm chú vào ánh mắt và chờ đợi phản ứng. Lúc này, tôi ngạc nhiên phát hiện, mình có thể nhớ rõ năm đó Tần Sâm đã làm thế nào, thậm chí khắc ghi từng vẻ mặt, từng động tác của anh. Đây là một hiện tượng kỳ lạ. Bình thường, những lúc tôi thử hỏi tường lại, tất cả đều mơ hồ không rõ, nhất là về Tần Sâm. Nhưng giờ khắc này, tôi lại có thể nhớ rõ mồn một.

Nhớ lại phản ứng của anh khi tận mắt chứng kiến người mình yêu làm ra chuyện tàn nhẫn tội cùng.

Về thẳng thốt trên gương mặt Du Mỹ Ngọc dần dần nhạt đi, thay vào đó là biểu cảm vô cùng ảm đạm và đè nén, giống hệt với chuyển biến cảm xúc của Tần Sâm lúc ban đầu.

“Phải, tôi biết...ông ấy không giống với trước kia.” Đầu mày khẽ run rẩy, chị ta tận lực khống chế tâm trạng của mình, ngay cả hơi thở cũng dồn dập bất ổn. “Nhưng lúc mới phát bệnh, ông ấy...đã có biểu hiện này rồi.” Rũ mi mắt, chị ta cố hít vào thật sâu để đè nén tiếng nghẹn ngào. “Tôi không thể tiếp tục để ông ấy ở bệnh viện Bình Tâm... Bọn họ đối xử với bệnh nhân... Cái mà họ gọi là trị liệu đều là, đều là...”

Nói đến đây, chị ta hoàn toàn suy sụp, gơ hai tay lên che mặt, bắt đầu nức nở: “Tôi không thể để ông ấy bị trói, bị chích điện nữa...”

Phương pháp điều trị bệnh tâm thần nặng trong nước vẫn bị giới hạn trong phương pháp chích điện hoang đường. Năm đó, cũng vì nguyên nhân này, tôi phải đưa Tần Sâm ra khỏi bệnh viện Khang Ninh trong thời gian ngắn nhất. Không biết tại sao, giờ nhìn Du Mỹ Ngọc khóc lóc, tôi chợt có cảm giác mệt mỏi chưa từng thấy.

Tôi thấy được bóng dáng của mình và Tần Sâm trong câu chuyện của người phụ nữ này. Dường như điều đó cũng gián tiếp chứng minh, dù là tôi hay Tần Sâm, vào một vài thời điểm đều chẳng khác gì người bình thường. Có nhiều thứ, dù chúng tôi có làm thế nào cũng không sao thoát ra được.

“Đây không phải là lý do để mặc ông ta nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.” Tôi nghe thấy mình chậm rãi nói.

“Ông ấy không giết người! Ông ấy thật sự không giết người!” Chị ta ngừng đầu lên khỏi lòng bàn tay, gương mặt vàng vọt gầy gò, đôi mắt mở to hằn đầy tia máu nhìn tôi với vẻ gần như điên cuồng. “Cô cũng biết...Cô cũng biết chúng tôi là vợ chồng, chúng tôi sống cùng nhau, nếu ông ấy có trạng thái gì khác lạ, chắc chắn tôi sẽ phát hiện ra.” Chị ta lặp đi lặp lại như hoá điên. “Tôi có thể khẳng định...Tôi thật sự có thể khẳng định.”

Tai bỗng như bị thứ gì che đi. Giọng của chị ta bỗng trở nên xa xôi, cứ như bị cách bởi màn nước thật dày, ong ong dội vào màng nhĩ của tôi, bị cảm xúc kỳ lạ nào đó bóp méo thành từng âm thanh do máy móc phát ra. Không khí xung quanh hết sức ngột ngạt, tôi không khỏi bắt đầu lo âu, cố hết sức bình tĩnh lại nhìn chị ta, bỗng dưng không biết nên phản ứng như thế nào mới giống bình thường nữa.

Nói thật, tôi đã không còn tâm tư tiếp tục cuộc nói chuyện với Du Mỹ Ngọc. Trong mắt tôi, chị ta chỉ là một người đàn bà cố chấp giải thích cho người chồng tội lỗi của mình, cố tình gây rối bằng thứ trực giác buồn cười kia. Tâm trạng chị ta quá kích động, từng âm tiết thốt ra đều khiến lòng dạ tôi rối bời. Tôi cảm thấy mệt mỏi, trong lòng nảy sinh cảm xúc chán ghét trước nay chưa từng có.

Tôi ghét chị ta, từ thân hình cho đến mặt mũi, giọng nói lẫn biểu cảm của chị ta, tôi ghét tất cả. Thậm chí vừa nghĩ đến việc phải ngồi chung một phòng với chị ta, hít thở cùng một bầu không khí với chị ta, tôi đã thấy ghê tởm.

Thật muốn làm chị ta câm miệng, câm miệng mãi mãi luôn cho rồi!”

“Nếu chị khẳng định như vậy...” Giọng nói Tần Sâm đột ngột vang lên, đâm xuyên màn nước dày nặng, kéo tôi trở về với không khí lạnh lạnh...”...vợ tôi sẽ nhận uỷ thác của chị.”

Tôi lấy lại tinh thần, quay đầu đã thấy Tần Sâm đứng phất dậy. Anh vẫn nắm tay tôi, nhưng từ đầu đến cuối không hề nhìn vào mắt tôi, chỉ rũ mắt nhìn thẳng vào Du Mỹ Ngọc. Lúc cất lời, giọng anh điềm tĩnh đến lạ. “Thủ lao sau khi kết án hằng bản, sẽ trong phạm vi chi trả của chị. Chúng tôi còn chuyện quan trọng khác, phải đi trước. Chị có mang theo thứ gì có thể ghi lại không?”

Du Mỹ Ngọc vội vàng lấy ra quyển sổ điện thoại nho nhỏ và một chiếc bút bi, nước mắt vẫn không ngừng rơi là cả xuống bìa sổ màu xanh lục. Tần Sâm buông tay tôi ra, nhận lấy giấy bút, viết lâu một dãy số. Tôi nhìn lướt qua, im lặng không lên tiếng.

“Đây là số điện thoại của Ngụy Lâm, có thể liên lạc bất cứ lúc nào.” Anh trả giấy bút lại cho Du Mỹ Ngọc, sau đó nắm lấy cánh tay tôi, cưỡng ép lôi tôi đứng dậy, gấp rút rời đi. Dường như Du Mỹ Ngọc còn nói gì đó sau lưng chúng tôi, nhưng lòng tôi đang ngổn ngang nên không tài nào nghe rõ.

Tôi cất nhanh bước chân đuổi theo Tần Sâm, đến khi cửa phòng khách bị đóng sầm lại sau lưng mới cất tiếng: “Đó không phải là số điện thoại của em, là của anh mà”.

“Không sao, chúng ta ở cạnh nhau suốt.” Anh không hề ngoảnh lại, tốc độ nói cực nhanh. “Anh không biết em trở thành thám tử từ khi nào đấy.”

Anh quay sang chất vấn tôi đây à?

“Khi ấy chỉ định thử chị ta một chút nên tạm thời nói dối thôi.” Dù sao chỉ là vấn đề râu ria, tôi từ tốn nói cho anh biết sự thật rồi hỏi lại vấn đề mình thắc mắc: “Tại sao anh lại nhận uỷ thác? Anh chắc chắn Giang Quân Chính vô tội ư?”

Không thấy bóng dáng Tăng Khai Thụy hay cảnh sát Tiêu ở hành lang, quá nửa là đang giải quyết chuyện của Giang Quân Chính rồi. Tần Sâm cứ thế lúi tói băng qua hành lang. Nhân cơ hội này, tôi quan sát xung quanh, không nhìn thấy vẻ quái lạ trên bất cứ khuôn mặt xa lạ nào. Lẽ nào người bạn luật sư thần bí của Du Mỹ Ngọc không ở đây?

“Anh tin tưởng vào trực giác của đội trưởng Tăng, cũng tin lời cam đoan của Du Mỹ Ngọc.” Tần Sâm không dừng bước, chỉ nắm chặt tay tôi đi như bay về phía cổng chính của Cục Công an. “Có điều, sự thật thế nào còn phải xem chứng cứ.” Dừng lại chốc lát, tôi thoáng thấy làn da nơi góc mặt anh căng ra nhưng biểu cảm trên mặt cực kỳ ít ỏi. “Ngoài ra, lời nói của Du Mỹ Ngọc nhắc nhở anh một việc.”

Câu nói của anh chỉ dừng lại ở đây. Lúc đến gần cổng, tôi thấy ông Tăng Khai Thụy đang lẳng lặng đứng đấy, khề trao đổi gì đó với một vị cảnh sát khác, thỉnh thoảng gật đầu, chân mày cau chặt, vẻ mặt nặng nề. Đến khi thấy chúng tôi, ông mới đưa tay ra hiệu cho vị cảnh sát kia im lặng rồi quay người lại hỏi chúng tôi từ xa: “Thế nào rồi?”

“Không phải hành vi trái pháp luật gì cả.” Dừng chân trước mặt ông, Tần Sâm báo cáo qua loa rồi tạm biệt ông ấy mà không hề ái ngại. “Chúng tôi phải đi đây, cáo từ!”, dứt lời liền kéo tôi sai bước đi ngang qua ông ấy.

“Cậu không định ở lại...” Ông Tăng Khai Thụy đáng thương có phần kinh ngạc, thấy Tần Sâm vẫn thoăn thoắt bước đi bỗng trở nên khó xử. “Được rồi, cậu về nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Bất chợt nhớ ra gì đó, ông ấy đưa tay ra giữ lấy bả vai tôi. “Đội chút đã, tôi gọi Tiểu Ngũ đưa cô cậu...”

Tần Sâm không thể không dừng bước, quay đầu nhử mày nhìn ông, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén đáng sợ, chỉ có giọng điệu là vẫn bình thản như thường. “Không cần, cảm ơn ý tốt của ông.”

Ông ấy giật bán người, bất giác thả tay ra. Thế là Tần Sâm lôi tôi đi thẳng.

Nơi này cách nhà chúng tôi khoảng hai mươi phút chạy xe. Nghĩ đến có một khoảng thời gian rất dài Tần Sâm cự tuyệt sử dụng phương tiện giao thông công cộng, tôi cứ tưởng anh định đi gọi xe trở về. Đến khi thấy bên kia đường đỗ chiếc Bentley màu đen, tôi mới thấy có gì đó không đúng lắm.

Đúng lúc này, người ngồi trên ghế lái hạ cửa kính xuống, và gương mặt mà tôi không thể nào quên xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Rạn nứt

Type: Nhã

Đối phương ngồi trong xe, vẫn mang âu phục giày Tây, mày kiếm mắt sáng, dáng điệu chính trực như trước. Riêng về khuôn mặt trông có vẻ gầy hơn, da dẻ có phần ngả vàng, không còn khí sắc hồng hào, tinh thần phần chần như trong ấn tượng của tôi nữa. Nhưng nhìn chiếc xe Bentley anh ta lái, không khó đoán được, anh ta đã giàu có hơn xưa. Khoẻ môi anh ta khề nhếch, nở một nụ cười nhạt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Tần Sâm ít nhất ba giây mới chuyển sang mặt tôi.

Từ khoảnh khắc nhìn thấy anh ta, tôi đã bắt đầu cố gắng nhớ lại tên đối phương, mắt năm giây mới có ấn tượng mang máng. Anh ta tên là Vương Phục Sâm, làm luật sư. Hiện tại, nghề luật sư trong nước chưa có vị trí xứng tầm, bởi vậy tôi mới kinh ngạc vì sự giàu có của anh ta.

Tuy nhiên không thể phủ nhận anh ta rất tài năng. Trong vụ kiện Tần Sâm bị buộc giết chú Giản ba năm trước, phải nhờ Vương Phục Sâm xoay chuyển thế cục Tần Sâm mới không phải chịu hình phạt. Đồng thời anh ta cũng là một trong những người bạn thân của Tần Sâm từ trước khi tôi quen anh ấy. Về phần tại sao tôi lại có ấn tượng sâu sắc với anh ta đến khó quên, có lẽ là vì trước khi ra toà, tôi và anh ta từng có một cuộc đối thoại.

“Khi đó trên sân thượng chỉ có ba người các cô.” Anh ta lẩm bẩm như đang mổ xẻ vụ án, “Nói thật, tôi không tin Tần Sâm sẽ đẩy bác Giản xuống, cho dù lúc ấy cậu ta đang phát bệnh.”

Còn tôi vừa mới xuất viện, đã bị những chuyện xảy ra liên tiếp trong khoảng thời gian kia hành hạ đến mệt lử, lác đầu đáp cho có lệ. “Anh muốn nói là bản thân bác Giản bất cân rơi xuống lầu cũng không sao.” Tôi day day huyết thái dương nói, “Như thế nào cũng được, mấu chốt là để toà phán nhệ tôi. Tình trạng của Tần Sâm bây giờ không thể ngồi tù, anh biết rồi đấy”.

“Không, tôi không nói là tôi nghi ngờ bác Giản tự rơi xuống. Rõ ràng bác ấy bị người khác đẩy xuống lầu, cảnh sát không phải là kẻ ngu, tôi cũng không phải.” Vương Phục Sâm chậm chạp lắc đầu, hiển nhiên không hề tán đồng cách nói của tôi, “Cho nên tôi muốn nói, tôi nghi ngờ người đẩy bác Giản xuống lầu chính là cô”. Nói xong anh ta ngẩng đầu nhìn tôi, nhếch môi cười quái gở, không hề căng thẳng hay bất an vì câu nói bản thân thốt ra, “Cô kém nhanh nhạy hơn trước kia rồi, Ngụy Lâm”.

Khoảnh khắc ấy, ánh mắt anh ta như mang theo nhiệt độ, muốn in một dấu sắt nung lên mặt tôi. Lòng tôi chợt thoáng qua cảm xúc căng thẳng khó mà kiềm chế, đến khi ý thức được tôi không hề có động cơ nào để giết bác Giản, tôi mới bình tĩnh lại, cười đáp trả anh ta. Tôi tin rằng anh ta đã nhìn ra được thứ không nên thấy trên người tôi, vì vậy tôi đã nhớ kỹ khuôn mặt đối phương.

“Lâu rồi không gặp...Tần Sâm, Ngụy Lâm” Vào giờ khắc của ba năm sau, Vương Phục Sâm lại xuất hiện trước mặt chúng tôi, cười vô cùng thoải mái, còn ngồi trong xe chào chúng tôi, rồi chỉ ra cửa sau xe, “Tôi đưa hai người đi một đoạn nhé? Đúng lúc có thể bàn đến việc ủy thác của Du Mỹ Ngọc”.

Tần Sâm khe khẽ hừ lạnh một tiếng, trung bộ mặt vô cảm trả lời anh ta:” Cậu còn không được nữa là”.

Sau đó anh nắm chặt tay tôi, mở cửa đẩy tôi vào xe, bản thân cũng chui vào ngồi xuống. Anh siết lấy tay tôi, bỏ vào túi áo ấm áp của mình theo thói quen. Bấy giờ tôi đã kịp hiểu ra: Vương Phục Sâm là ‘người bạn luật sư’ thần bí của Du Mỹ Ngọc.

Tôi bỗng không kìm nén nổi sự phẫn nộ.

Ba năm trước, lúc tôi đưa Tần Sâm rời khỏi thành phố X, tất cả mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, bất kể là đón. Tần Sâm rời khỏi bệnh viện Khang Ninh, hay là hoàn toàn thoát khỏi “sự quan tâm” của Vương Phục Sâm. Nhưng hiện tại, tất cả đều bị phá hủy. Tôi có thể đoán được Vương Phục Sâm tìm đến đây bằng cách nào, anh ta xem được tin tức giống Đào Diệp Na, đọc được chủ đề Tần Sâm ăn danh đăng lên mạng giống Giản Lam, hoặc là lưu ý đến chiều hướng hành động của Giản Lam...Tóm lại, đều từ Tần Sâm mà ra.

Anh đang cố gắng thoát khỏi tôi, thậm chí không tiếc lời kéo những khuôn mặt khiến tôi cực kỳ chán ghét trong quá khứ. Nhận thức này khiến lòng ngực tôi bùng lên ngọn lửa đen tối. Tôi thử giãy khỏi tay Tần Sâm rồi tông cửa xông ra, song, dường như đã sớm dự liệu đến phản ứng của tôi, anh nắm chặt lấy khoảng giữa ngón tay cái và ngón trỏ của tôi, làm tôi không tài nào giãy ra được. Anh không nhìn tôi, chỉ mang vẻ bình thản nhìn về phía trước, chỉ có cái cằm bạnh chặt vì áp chế tâm trạng cùng sức lực bàn tay mạnh đến mức khiến tôi nhận ra tôi hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn trước mặt anh.

Tôi bắt đầu hận anh. Nỗi căm hận bùng nổ theo ngọn lửa giận. Nếu không phải Vương Phục Sâm đang ở trong xe, có lẽ tôi sẽ không hề do dự lao đến bẻ gãy cổ Tần Sâm, thậm chí dám nhào thẳng đến cắn đứt cổ anh. Tôi biết là tôi làm được.

Nếu anh muốn thoát khỏi tôi, tôi sẽ quyết sống mái chết chung với anh. Dù gì tôi cũng khác anh, anh không dám giết tôi nhưng tôi thì dám.

“Xem ra cậu đã đoán được ‘người bạn luật sư’ của Du Mỹ Ngọc chính là tôi rồi.”Vương Phục Sâm không vội khởi động xe, mỉm cười thoáng nhìn Tần Sâm qua kính chiếu hậu rồi dời mắt về phía tôi, “Ngụy Lâm cũng không có vẻ gì là kinh ngạc.”

Anh ta biểu hiện như thể không hề nhận thấy bầu không khí căng thẳng giữa tôi và Tần Sâm vậy. Rất dễ phát hiện, anh ta đang giả ngốc. Khả năng quan sát của anh ta không thua kém Tần Sâm bao nhiêu, điều này tôi vẫn nhớ rõ. Tôi ngừng vùng vẫy, không muốn cho anh ta cơ hội tiếp tục đóng kịch, việc đó chỉ khiến tâm trạng tôi trên đà mất kiểm soát.

“Ở chỗ này cậu chẳng có bất cứ người quen nào, không cần thiết giả danh tự xưng là bạn của Du Mỹ Ngọc.” Tần Sâm nhìn vào kính chiếu hậu, thản nhiên nhìn thẳng vào mắt anh ta, tay bỏ trong túi vẫn nắm chặt gan bàn tay tôi, không hề buông lỏng dù chỉ một khắc, “Vụ án Giản Tông Khanh đã kết thúc từ ba năm trước, chân tướng hết sức đơn giản và rõ ràng. Lần này nhận ủy thác của Du Mỹ Ngọc cũng bởi nể mặt cậu. Tôi không quan tâm cậu và Giản Lam vì sao lại chạy đến thành phố V xa xôi này, đến khi vụ án ‘Đồ tề đêm mưa’ kết thúc, tôi cũng không muốn thấy mặt hai người lần nào nữa.” Anh bỗng thả lỏng tay tôi ra, trở tay đan chặt năm ngón tay tôi, ánh mắt nhìn Vương Phục Sâm cũng dần trở nên nguy hiểm,”Đừng nên quấy rầy cuộc sống của bọn tôi. Đây là cảnh cáo, không phải lời khuyên.”

Hôm nay vẫn mưa dầm dề, sắc trời xám xịt, ánh sáng xuyên qua cửa kính soi vào xe lại thêm phần ảm đạm. Thân thể Tần Sâm lọt thỏm trong bóng râm, gầy đến mức như không chống đỡ nổi áo khoác của mình. Máu da tái nhợt, sắc mặt âm u, đôi mắt thâm sì trũng sâu trên gò má như hai hố đen, chỉ có đồng tử lấp lánh phản chiếu tia sáng len qua kính chắn gió. Trông anh như ma cà rồng sống dưới lòng đất, có thể nhẹ nhàng tấn công người đàn ông mà anh đang nhìn trong gương chiếu hậu bất cứ lúc nào.

Yên lặng chốc lát, Vương Phục Sâm nhếch môi cười.

“Cậu cảm thấy chỉ cần không ai đến quấy rầy thì vợ chồng cậu có thể yên ổn sống cuộc đời ngăn cách với nhân thế sao?” Anh ta đề máy, tầm mắt nhìn về con đường phía trước. “Tần Sâm, cậu thông minh như vậy cũng nên biết suy nghĩ này gây thơ đến cỡ nào chứ”. Ngón trỏ anh ta ung dung gõ tay lái, mỗi câu nói đều phải dừng lại nửa giây, như thể đang tự cho mình thời gian suy tư nên tìm từ thế nào vậy, “Tôi đã xem bài suy luận cậu đăng trên mạng, cũng nhận ra cậu vẫn luôn chú ý đến tin tức thời sự. Đây là bản năng của cậu, cậu không thể chối bỏ nó. Cậu là người của xã hội, không có cách nào cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài. Huống chi cậu có tài năng bẩm sinh, tài năng ấy khơi dậy bản năng của cậu”.

Nói xong anh ta liền liếc nhìn tôi qua kính chiếu hậu, nụ cười mỉm vẫn khắc sâu trên khóe môi.

“Cô nói đúng không, Ngụy Lâm?”

Từ đầu đến cuối tôi chỉ sầm mặt ngồi lặng im bên Tần Sâm, dĩ nhiên không định đáp trả bất cứ lời nào của Vương Phục Sâm. Tôi đang cố hết sức khống chế tâm trạng của mình, để bản thân bình tĩnh lại trong thời gian ngắn nhất.

“Mồm miệng cậu lạnh lợi hơn nhiều đấy nhỉ.” Tần Sâm không cho tôi cơ hội lên tiếng, nghiêm túc châm chọc anh ta, “Trước kia tôi vẫn cho rằng cậu không thích hợp làm luật sư. Cậu sẽ dễ dàng chết vì nghèo túng chán nản hơn là làm giàu.”

Vương Phục Sâm ngửa đầu cười to.” Hoá ra cũng có lúc cậu nhìn lầm người.”

Suốt quãng đường hai người họ trò chuyện về vài chuyện vặt vãnh trước đây. Tôi vẫn im thin thít, ngọn lửa trong lòng cũng dần dần được xoa dịu. Nhưng đến khi Vương Phục Sâm dừng xe ở trước cổng biệt thự, tôi lại không thể quên đi nỗi căm hận mãnh liệt này.

Hệt như lúc đâm dao vào đầu gã kia ba năm trước.

Tôi cho rằng tôi đã mất đi tất cả tình cảm, nhưng đến khoảnh khắc ấy tôi mới phát hiện cảm xúc tiêu cực vẫn còn bám rễ ở nơi sâu thẳm trong trái tim tôi.

“Chết tiệt, nói nửa ngày mà vẫn không vào chuyện chính.” Giọng Vương Phúc Sâm kéo lại thần trí của tôi. Tôi ngẩng đầu, vừa lúc thấy anh ta ngồi trên ghế tài xế quay lại nhìn chúng tôi, đưa tay chỉ lên trời thề thốt, “Không ngại buổi tối tôi đến quấy rầy chứ? Chỉ nói về vụ án thôi, tôi cam đoan đấy”.

Có cơ hội cự tuyệt ư? Tôi phát hiện khuôn mặt mình không thể hiện được bất cứ cảm xúc nào.

Vẫn như ngày thường, tôi lấy chìa khoá mở cửa đi vào nhà, khom lưng thay dép, Tần Sâm đi ngang qua tôi đến thẳng thư phòng.

“Lúc ở trên xe anh vốn có thể nhắc nhở anh ta.” Tôi chậm rãi cất lời, “Anh muốn cho anh ta cơ hội sao?”

Anh dừng bước.

“Anh đã nói anh sẽ không tái xuất.”

Tôi cảm giày, đứng thẳng dậy, nhìn xoáy vào mắt anh. Anh đứng yên ở gần vị trí phòng khách, nghiêng người nhìn sâu vào mắt tôi, khẽ cau mày.

Hai giây sau, tôi dời mắt, bỏ giày vào tủ, mang dép đi vào phòng bếp. Thật ra tôi hiểu, Vương Phúc Sâm nói đúng, Tần Sâm không làm được. Anh hoàn toàn không thể cắt đứt liên lạc với xã hội này. Mà một khi bắt đầu, anh sẽ không dẫn được ý niệm thờ thoát khỏi tôi.

Vào tới bếp, tôi lấy con dao gọt trái cây xuống. Lúc nắm chặt con dao trong tay, tôi thoáng chần chừ theo bản năng. Sau đó tôi giơ tay trái lên, cẩn thận quan sát. Năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đúng là bàn tay xinh đẹp. Tôi đã từng vô cùng yêu quý nó, bởi vì tôi cần đánh đàn piano, bởi đó là công việc của tôi và cũng là niềm yêu thích cả đời của tôi.

Ba năm nay tôi đã cai được piano, nhưng Tần Sâm thì không làm được.

Nắm chặt dao, tôi khẽ lườm dao lạnh lẽo lên cổ, rạch sâu một đường. Cảm giác đau đớn cấp tốc truyền lên não, tôi nghe thấy tiếng lưỡi dao rơi leng keng trên bếp lò. Có máu trào ra, lan xuống mu bàn tay tôi.

“Ngụy Lâm!” Giọng Tần Sâm vọng về từ bên kia phòng khách.

Khi anh xông vào bếp, tôi nhận ra mình đang cười.

Tôi nhớ đến một câu chuyện xa xôi, khoảng sáu năm trước, sau khi tôi thoát khỏi bóng ma của căn bệnh trầm cảm. Đó là lần đầu tiên tôi đến đại học A, muốn lên lút chui vào lớp của Tần Sâm, cho anh một niềm vui bất ngờ, thuận tiện tìm hiểu cuộc sống trong trường của anh luôn. Nhưng bất ngờ là hôm đó địa điểm anh giảng bài lại là một phòng học rất nhỏ. Lúc tôi đi vào từ cửa sau, anh còn chưa lên lớp, trong phòng chỉ có vài sinh viên.

Tôi tự cho rằng mình đã khá im hơi lặng tiếng, nhưng lại nhanh chóng dẫn đến sự chú ý của mấy sinh viên kia. Họ liếc nhìn nhau, thì thầm to nhỏ một hồi rồi bỗng đứng dậy vây quanh tôi.

“Xin hỏi cô là cô Ngụy phải không?” Một cô gái trong nhóm hỏi.

“Ặc, đúng vậy.” Lúc ấy tôi rất kinh ngạc, “Các bạn là...”.

“Quả nhiên là sư mẫu!” Họ rất cao hứng, có mấy nữ sinh thậm chí còn kích động hét lên lanh lảnh, “Thầy Tần bảo hôm nay cô sẽ đến, còn dặn dò bọn em đừng bắt nạt cô nữa”.

“Cô à, trông cô chỉ ngang tuổi bọn em thôi!” Còn có nam sinh thừa dịp trêu chọc, nhìn tôi từ đầu đến chân, “Đẹp quá ạ, thảo nào thầy Tần trúng phải tiếng sét ái tình với cô...”

Đám học trò luôn giàu tính tò mò, mấy đứa hớn hờ hỏi hết câu này đến câu khác, tôi không chống đỡ được đành kiếm cớ rời khỏi phòng học, chạy ra hành lang chờ Tần Sâm. Đợi mãi mới thấy anh thông thả đi lên lầu, điềm tĩnh đón nhận ánh mắt tôi rồi nở một nụ cười như sớm biết tông. Tôi nhất thời thờ phào, chạy đến bên cạnh, có chút bất đắc dĩ ngược mắt nhìn anh: “Sao anh biết hôm nay em sẽ đến?”

“Từ tối qua đến nay, hành động lén lút lút của em đã làm lộ tẩy kế hoạch của em rồi.” Anh nhả nhặn, kéo tay tôi khoác vào cánh tay anh một cách tự nhiên, bên tay kia còn kẹp giáo án, “Nhưng đáng tiếc em xem nhầm thời khoá biểu rồi. Đây là tiết dạy nghiên cứu sinh, không phải giảng đường lớn như em mong đợi, không đủ cho em ản núp để mang đến cho anh ‘niềm vui bất ngờ’ đâu”

“Anh còn nói với học trò tiếng sét ái tình gì thế hả?” Tôi giận dỗi, nghiêng đầu ghé vào tai anh hỏi nhỏ, “Bây giờ mấy đứa đều cảm thấy anh chỉ là kẻ theo tiêu chí giẻ cùi tốt mã đấy”.

“Bề ngoài đương nhiên là tiêu chuẩn quan trọng mà.” Ngoài dự liệu của tôi, anh không hề ngụy biện cho mình mà khẳng khái thừa nhận, cũng cho tôi một ánh mắt không tán đồng, “Có ai không thích cái đẹp chứ? Chẳng qua tiêu chuẩn thẩm mỹ mỗi người mỗi khác mà thôi. Ví dụ trong mắt một vài phần tử cực đoan nào đó, thì máu tươi chính là thứ đẹp nhất.” Anh ung dung dẫn tôi đi qua hành lang, giọng nói thông dong mang theo vẻ đắc ý khí khái, “Nếu niềm yêu thích và hướng tới cái đẹp được coi là nông cạn, vậy trên đời này chỉ còn lại phàm phu tục tử thôi. Định nghĩa từ ‘nông cạn’ này từ ban đầu đã vô cùng ngu xuẩn”.

Tôi nghe xong không nhịn được nhoe nhoét mắt. Anh luôn có thể nghiêm túc giải thích một chuyện nào đó đồng thời chọc cho tôi cười. Nhưng không phải lần nào tôi cũng coi lời giải thích của anh là thật. Đôi khi tôi phát hiện anh có chút trẻ con, nhưng chưa bao giờ vạch trần cả. Một là vì dù anh có tính gây sự cũng có thể khiến mình trông hết sức có lý. Hai là vì tôi yêu anh, cũng vui vẻ chấp nhận một mặt tâm thương của anh.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đối với tôi, anh luôn là người đặc biệt nhất. Đặc biệt đến nỗi tôi thậm chí quên mất anh cũng sẽ có lúc sơ sẩy và dao động. Và sự sơ suất đó đã phá hủy cuộc đời của anh lẫn của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tim đập

Type: cutemylobes

Lần đầu tiên tôi chủ động nói chuyện với Tần Sâm là vào cuối mùa hè đầu tiên kể từ khi chúng tôi ở ghép. Mùa hè anh ấy thường đưa tôi ra ngoài, không đi dã ngoại vùng non sông nước biển nghịch nước, bơi lội, câu cá thì là đến công viên tự nhiên đạp xe, leo núi. Ban đầu tôi không hứng thú lắm, nhưng Tần Sâm là chuyên gia về lĩnh vực Tâm – sinh lý học, chỉ cần anh nói những hoạt động này có lợi cho việc hồi phục chứng trầm cảm của tôi, tôi sẽ ép mình theo anh ra ngoài. Sự thật chứng minh lựa chọn của tôi không sai, kiên trì thực hiện các vận động bổ ích hai tháng, tâm trạng tôi đã tốt hơn lúc trước rất nhiều. Chứng kén ăn, mất ngủ, ngủ chập chờn cũng có cải thiện rõ rệt, thân thể gầy đét dần dần có da có thịt, sắc mặt không còn vàng vọt nữa.

Trước ngày ra tòa, như thường lệ tôi lại theo Tần Sâm đến công viên tự nhiên đạp xe, đến trưa ngồi xuống ghế đá dưới gốc cây nghỉ ngơi. Do dự chốc lát, tôi vẫn không nhịn được cất lời.

“Thầy Tần.” Tôi gọi anh, “Thầy biết tôi đang chuẩn bị ra tòa đúng không?”.

Lúc ấy anh đang cầm máy ảnh chụp chú chim vành khuyên trên đầu cành, nghe thấy tôi nói cũng không quay đầu lại, chỉ tập trung chỉnh tiêu cự, thuận miệng đáp lời: “Luật sư Dư chịu khó xuất hiện đến vậy, muốn không đoán ra cũng rất khó”.

“Tôi cho rằng thầy sẽ tò mò.” Tôi nói rồi ngẩng đầu nhìn chú chim vành khuyên kia. Trong công viên tự nhiên, những động vật nhỏ sống không lo không âu, xưa nay không hề sợ du khách. Chú chim này đứng trên cành cây nghiêng đầu quan sát máy ảnh trong tay Tần Sâm, một lát sau cảm thấy chán ngắt liền quay cổ rìa lóp long vũ dưới cành mình, đáng vẻ hết sức đáng yêu.

Mỗi lần ra ngoài, Tần Sâm đều chụp rất nhiều ảnh, điều này khiến tôi nhớ lại, trước đây tôi cũng rất thích chụp ảnh, bởi vì những điều xung quanh luôn hấp dẫn tôi, khiến tôi không dần được mong muốn đóng khung chúng vào hình ảnh lưu lại, như thể một kiểu hưởng thụ cuộc sống. Nhưng kể từ khi mắc chứng trầm cảm, tôi không tìm lại được tâm trạng này nữa.

Tôi xuất thần nhìn chú chim vành khuyên, phát hiện dưới chân nó quán một cảnh vòng nem mảnh. Mùa hoa vòng nem đã qua từ lâu, nhưng tôi vẫn có thể nhớ lại khung cảnh những đóa hoa đỏ chót nở rộ đầy cành kia. Tôi bất giác nghĩ đến năm nay đã bỏ lỡ cảnh đẹp như thế, sang năm nhất định phải đến xem mới được.

Lúc nhận ra mình nảy sinh ý nghĩ này, tôi lập tức ngượng người. Đã lâu lắm rồi tôi không nghĩ đến chuyện tương lai, chỉ sống kiểu được ngày nào hay ngày đó, không hề có bất cứ mong đợi nào về mai sau. Thế nhưng bây giờ tôi lại trông ngóng đến mùa xuân sang năm.

“Dĩ nhiên tò mò rồi.” Lúc này Tần Sâm đã chụp ảnh chú chim xong, vừa cúi đầu xem ảnh đã chụp, vừa cất tiếng kéo sự chú ý của tôi.

Tôi khẽ chớp mắt, hỏi anh: “Vậy sao thầy không hỏi tôi?”.

“Một phần là tôi có thể căn cứ vào chút thông tin suy đoán được.” Anh cầm máy ảnh đi đến ghế đá ngồi xuống cạnh tôi, tiện tay đưa máy cho tôi xem, “Một phần khác, tôi muốn nghe cô chủ động nói cho tôi biết hơn”.

Vội vàng nhận lấy máy ảnh, tôi tưởng sẽ là chim vành khuyên hay hoa cỏ gì đấy, kết quả lại nhìn thấy mình trong ảnh. Chắc là anh đã chụp vào buổi sáng rồi, bởi vì ảnh chụp tôi cầm cần câu, cố gắng kéo một con cá trích vừa mới cần câu lên. Thật là thần kỳ, tôi trong tấm ảnh vậy mà lại đang cười cơ đấy. Tôi hoàn toàn không có ấn tượng gì về khoảnh khắc vui vẻ ấy cả.

“Thình thoảng nên lưu lại tâm trạng.” Tần Sâm bình thản giải thích, nghiêm trang đặt hai tay lên gối, sống lưng luôn giữ thẳng tắp, “Tiếp tục đi, đừng cắt đứt đề tài vừa rồi”.

Thế là tôi trả máy ảnh lại cho anh, chần chừ vài giây mới tiếp tục: “Ba tôi từng lập di chúc miệng, nói để lại tài sản cho anh họ tôi”. Tôi thoáng ngập ngừng, không biết nên giải thích thế nào cho thỏa đáng, “Nhưng di chúc đó không được công chứng, nên bây giờ, tôi và anh họ tôi đang tranh giành tài sản”.

Anh vừa hí hoáy máy ảnh vừa nghiêm túc gật đầu: “Xem ra suy đoán của tôi là đúng rồi”.

“Chuyện này khiến cả Ngụy gia thay đổi các nhìn về tôi.” Tôi thử miêu tả tình cảnh hiện tại của mình, “Như kiểu tôi là con gái, vốn dĩ không được thêm muốn phần tài sản này, dù ba tôi giờ chút thủ đoạn muốn để nó lại cho tôi, tôi cũng phải chấp tay nhường cho họ vậy.” Tôi không giấu nổi tiếng thở dài, nhìn anh, “Thầy thấy rốt cuộc tôi có nên tranh giành không?”

“Tôi thấy á?” Anh ngừng vọc máy ảnh, nghiêng mặt qua nhìn tôi, bữu môi nói, “Tôi thấy là trong lòng cô có đáp án rồi. Cô lớn lên ở thành phố V, trong hoàn cảnh sống côi mờ này, không thể nào có chuyện cô ôm khư khư tư tưởng trọng nam khinh nữ cổ lỗ sĩ kia. Cô còn có người cha sẵn sàng giờ trò để lại tài sản cho cô, chứng minh trong lòng cha cô, cô không hề thua kém một đứa con trai nào. Về phần mẹ cô, tạm thời tôi không hiểu biết bao nhiêu. Có điều xét thấy cô thân thiết với cha cô hơn, tôi có lý do cho rằng cô bị ảnh hưởng tư tưởng của cha cô ở một trình độ nhất định, xưa nay không chấp nhận sự bất bình đẳng giữa nam và nữ.”

Lời nói này đã gọi lên lòng hiếu kỳ của tôi: “Tại sao thầy cho rằng tôi thân với ba tôi?”

“Khuôn mặt.” Anh khoa tay quanh khuôn mặt mình, quay đầu thần nhiên nhìn tôi, chỉ cho tôi biết nguyên lý trong đó một cách ngắn gọn và súc tích, “Đặc thù sinh lý của một người có thể tiết lộ rất nhiều thứ. Tuy không áp dụng với tất cả mọi người, nhưng nó vẫn có tính phổ biến”.

Tôi vuốt nhẹ mặt mình rồi bật cười. Mỗi lần nói chuyện với anh, tôi đều học được những thứ mới mẻ.

“Vậy cách nhìn của thầy thế nào?” Tôi hỏi, “Đừng bàn đến ý nghĩ của tôi, thầy thấy tôi nên tranh giành không?”

“Nếu đổi lại là tôi...” Đưa tay lấy chiếc túi bên cạnh, anh cẩn thận bỏ máy ảnh vào, giọng nói khá thờ ơ, “Dĩ nhiên tôi sẽ tranh giành. Dù sao tôi cần phải điều trị chứng trầm cảm, cần khoảng thời gian nhất định để hồi phục. Trong khoảng thời gian ấy, tất cả chi phí đều không thoát khỏi chữ tiền.” Anh chậm rãi kéo khóa, rừ mắt nói bằng giọng điệu buông quơ, dường như không hề cảm thấy ngượng ngùng vì ý nghĩ thực dụng của mình, “Nguyên tắc sống của tôi, nói theo ngôn ngữ chính là ‘Thành đạt thì cứu tế thiên hạ, nghèo khó thì chỉ lo thân mình’. Trong trường hợp không có khả năng cứu tế thiên hạ, tôi sẽ lựa chọn cách sống khư khư cho bản thân. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là không làm bất cứ hành vi nào vi phạm pháp luật.”

Tôi nghĩ dù thế nào đi nữa, tranh lại phần tài sản ba mình muốn để lại cho mình không hề là việc vi phạm pháp luật.”

Xem ra suy nghĩ của chúng tôi giống nhau rồi. Tôi thờ phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu.

“Cảm ơn.”

“Cô đã nói cảm ơn tôi rất nhiều lần rồi.” Anh quay đầu nhìn vào mắt tôi, trên mặt không mang nét cười nhưng cũng không có dấu hiệu bất mãn, dáng điệu đúng đắn đến mức khiến người ta có chút buồn cười, “Có muốn đổi cách cảm ơn khác không?”

Tôi cố gắng mỉm cười: “Anh muốn gì?”

“Đổi cách xưng hô đi.” Anh thuận lý nói ra yêu cầu, “Gọi thẳng tên tôi thôi, đừng dùng kính ngữ.”

“Xin lỗi, tôi không hề chú ý... Như vậy quả thật có vẻ quá xe lạ.” Tôi ngơ ngác chốc lát rồi cuống quýt giải thích.

“Không phải.” Tần Sâm đứng dậy, ga lăng chìa tay với tôi, nghiêm mặt nói, “Cô gọi thế khiến tôi cứ như ông già sáu mươi tuổi vậy.” Anh không quên nghiêm túc bổ sung, “Nhưng trên thực tế, tôi cho rằng khoảng cách tuổi tác giữa chúng ta rất thích hợp để xây dựng gia đình.”

Tôi không kiềm được bật cười, đưa tay cho anh, để anh kéo tôi dậy.

Chúng tôi tiếp tục lên núi.

“Thầy...” Lúc mở miệng, tôi suýt gọi theo thói quen của mình, may mà anh quay đầu lại nhìn lướt qua tôi, để tôi kịp đổi lời, “Anh là chuyên gia trong lĩnh vực này, nhất định biết ‘Bây giai đoạn đau buồn’.” Dù sao cũng cầu cứu anh, tôi phần nào chần chờ, tốc độ nói cũng bất giác chậm lại, “Hiện tại chắc tôi đã đến giai đoạn thứ tư rồi. Ký ức về ba mẹ tôi... luôn hiện ra trong đầu, tôi không biết hình dung cảm giác này thế nào nữa... Kiểu như, kiểu như đến bây giờ cuối cùng tôi đã thật sự hiểu được, họ sẽ không bao giờ trở lại, Họ chỉ tồn tại trong ký ức của tôi mà thôi.”

Mất lại ngân ngấn nước, tôi hít sâu một hơi, cổ dần xuống nổi nghẹn ngào nơi cổ, hắng giọng nói tiếp: “Bác sĩ đề nghị tôi, trong khoảng thời gian này nên tìm một người bạn mà tôi tin tưởng nhất dốc bầu tâm sự. Ông ấy nói, tôi cần một người lắng nghe mình. Nhưng tôi không hi vọng bạn tôi quá lo lắng cho tôi... Họ luôn khích lệ tôi, nói thật điều này không có tác dụng thực tế cho lắm, nhưng nếu tôi không biểu hiện ra rằng bản thân đã không còn đau khổ, có lẽ sẽ xúc phạm đến họ, khiến họ cảm thấy áy náy”.

“Nên cô định tìm tôi để nói sao?” Anh đi phía trước tôi, luôn duy trì cách tôi một bước, để tôi không cảm thấy quá căng thẳng.

Tôi khẽ “ừ” một tiếng.

Nghi chân bên thềm đá, Tần Sâm lấy máy ảnh ra, nhắm ống kính về phía tấm bia đá thấp thoáng sau cành lá sum suê, hơi nhíu mày: “Nói cách khác là cô tin tưởng tôi, không lo lắng tôi sẽ bị tổn thương à?”

Anh nói thẳng thừng như vậy khiến tôi bất đắc dĩ cười xòa: “Có lẽ vì anh là chuyên gia, nên tôi cảm thấy anh sẽ biết nên xử lý thế nào”.

Máy ảnh vang lên tiếng lách tách.

“Tôi khá thích kiểu khen ngợi này.” Hai hàng mày giãn ra, anh quay người lại nhìn về phía tôi, vẫn nói năng thận trọng nhưng đôi mắt sâu thẳm kia lại lóe lên tia sáng vui vẻ, hiển nhiên đã bị lời nói của tôi lấy lòng. “Như vậy giờ cô nói thử xem. Quả thật cô chưa từng đề cập đến ba mẹ cô rồi cuộc là người thế nào cả”.

Khoảnh khắc ấy tôi đột nhiên rất muốn chụp ảnh anh. Anh như một món đồ nghệ thuật trông đầy hấp dẫn, như những sự vật trước đây tôi từng chụp lại, là điều tốt đẹp nhất thế giới này đã ban tặng cho tôi. Giờ khắc ấy, chút mong đợi tồn tại trong lòng tôi đã có phần biến chuyển.

Tôi vẫn mong đợi mùa xuân năm sau, vẫn mong đợi có thể thấy hoa vòng nem nở đầy cánh rừng, và mong đợi có thể ở bên anh.

“Thật ra ba tôi có một vài quan điểm rất giống anh.” Tôi nghe thấy mình nói với anh, “Ví dụ như câu ‘Thành đạt thì cứu tế thiên hạ, nghèo khó thì chỉ lo thân mình’ anh vừa nói...”.

Chúng tôi bắt đầu sống vai cùng bước. Buổi chiều hôm đó tôi kể với anh rất nhiều chuyện về ba mẹ tôi, mỗi khi nhắc đến quãng thời gian vui vẻ, tôi đều ngừng lại rơi nước mắt chốc lát. Tần Sâm là một người biết cách lắng nghe, anh không bao giờ ngắt lời tôi, cũng không đường đột, chủ quan chia sẻ kinh nghiệm của mình, hay trấn an và khuyên nhủ tôi. Anh chỉ yên lặng nghe tôi nói, dù lúc tôi kích động khóc thất thanh, anh cũng chỉ đưa khăn giấy cho tôi, lặng lẽ khích lệ tôi tiếp tục.

Dần dà tôi không còn đa sầu đa cảm nữa. Nhớ lại chuyện xưa kia cũng không đau khổ như tôi nghĩ.

Đến lúc hoàng hôn hai mắt tôi đã sưng đỏ, khi đi theo Tần Sâm về nhà, thân thể tôi đã mệt mỏi tột độ, nhưng trong lòng đã không còn bức bối khó chịu như khi đi ra cửa nữa. Lúc ấy Tần Sâm chưa mua xe, chúng tôi đi xe buýt trở về, đúng lúc gặp phải giờ tan tầm, xe chật đến mức không có chỗ đứng. Có một người đàn ông không ngừng chen lấn về phía tôi, ban đầu tôi mãi nghĩ vẫn vợ nên không để ý, đến tận khi cánh tay đã cố ý cọ qua ngực tôi, tôi mới chợt ý thức được.

Tuy nhiên không đợi tôi có phản ứng, Tần Sâm đã nắm lấy cánh tay tôi, kéo tôi đến trước người anh. Đó là lần thứ hai trong suốt mấy tháng quen biết anh đến nay, tôi kẻ sát anh như vậy. Lại lần nữa người thấy mùi dầu thông thoang thoang, toàn thân tôi cứng đờ. Nhưng anh không vì thế mà buông tôi ra, cánh tay trái vòng qua eo tôi, ôm tôi vào ngực, tách rời tôi khỏi gã đàn ông xa lạ không ngừng chen đến kia.

Tôi dờ dẩn để Tần Sâm ôm lấy, nhưng vẫn cảm giác được cảm anh chạm vào đầu tôi, cùng hơi thở ấm áp phả xuống đỉnh đầu tôi. Tôi nín thở không dám thốt nên lời, muộn màng nhận ra mình đã quên mất anh là phái chủ động. Có lẽ vì trong thời gian đó dù ở cùng một nhà... tuy có rất nhiều thời gian ở bên cạnh nhau, nhưng anh chưa hề làm ra bất cứ chuyện gì vượt khuôn phép. Anh cư xử lịch sự và tôn trọng, lần duy nhất bước vào phòng tôi cũng hỏi ý kiến của tôi trước, nguyên nhân còn là lo lắng tôi sẽ tự sát nữa.

Những thứ này làm tôi gần như quên mất cách chủ động làm quen khiến người ta á khẩu của anh vào lần đầu chúng tôi gặp gỡ.

Nhưng không lâu sau, tôi đã tỉnh táo lại. Tôi phát hiện mình không hề kháng cự sự kề cận của Tần Sâm, cái ôm bất ngờ này cũng không làm tôi sợ hãi hay chán ghét. Tôi nghĩ đến tất cả biểu hiện trước đây của anh, bỗng hiểu được không phải anh chủ động nữa, mà đang dùng một phương thức khác khiến tôi quen với sự hiện hữu của mình.

Tôi lặng lẽ thở hắt ra, cử động cánh tay rũ bên người, thử đưa ngón tay móc vào bàn tay anh đang vịn bên eo tôi. Dường như anh cũng sững ra giây lát, thế rồi mới ôm chặt eo của tôi hơn.

“Tôi biết một quán ăn khá ngon.” Lúc còn một trạm nữa là đến trạm dừng của chúng tôi, anh bỗng cất lời, “Buổi tối có muốn đến đó ăn thử không?”.

Tuy hơi thở đã bình thường trở lại, nhưng tôi vẫn không dám lên tiếng, chỉ gật đầu khe khẽ.

Mỗi âm cuối từng chữ anh thốt ra đều ẩn chứa ý cười được khắc chế: “Vậy đến bên cuối cùng chúng ta xuống xe nhé”.

Khi đó xe chật như nêm, không khí đục ngầu, tiếng người huyên náo, nhưng tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh, cùng với tiếng tim đập rộn rã của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đầu mối

Type: cutemyllobes

Con đau rõ dần nơi tay trái đã đánh thức tôi. Tôi ngửi thấy mùi thuốc khử trùng 84 trong bệnh viện. Phòng bệnh tối đen như mực, rèm cửa sổ kéo kín mít, không hề thấy tia sáng len qua khe hở. Tần Sâm ôm tôi ngả người trên giường bệnh, một tay anh ôm lấy eo tôi, một tay khác thì vòng qua phần eo bên phải của tôi, tay phải anh đang nắm lấy tay phải của tôi xoa bóp.

Hóa ra bởi vì tư thế này nên tôi mới mơ thấy chuyện trước kia.

Tôi cử động tay trái, kết quả con đầu kịch liệt nơi gần cổ tay truyền đến. Hình như miệng vết thương đã được băng bó cẩn thận.

“Cầm máu rồi.” Thấy tôi đã tỉnh lại, Tần Sâm siết chặt tay phải tôi, cất tiếng khan khan, “Đau à?”.

Giọng anh rất bình tĩnh, không bất an như trong tưởng tượng của tôi. Tôi không đáp lời, chỉ tiếp tục thử vươn ngón út lên. Thành phố V ở vùng biên thùy, tội phạm buồn lậu hay băng đảng không phải việc mới lạ, chuyện người bị chặt tay chặt chân cũng nhìn mãi thành quen, cho dù tôi chẻ đứt cổ tay, muốn nói nó trở lại cũng chẳng phải việc khó khăn gì.

Yên lặng chốc lát, tôi hỏi anh: “Mấy giờ rồi?”.

“Ba giờ sáng.” Anh vẫn nắm tay tôi, giọng nói trầm thấp không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

Nhắm mắt lại trong bóng tối, tôi đã bị con đầu hành hạ đến mỗi một chỉ có thể cựa quậy đầu, tìm một tư thế thoải mái hơn gối lên ngực anh, quyết định ngủ một chút để khôi phục tinh thần và thể lực.

“Chờ trời sáng chúng ta về thôi.” Tôi nghe thấy giọng nói của mình, “Anh còn phải uống thuốc”.

“Em phải nằm viện theo dõi.” Anh không đồng ý, cầm cọ chậm chậm trên đỉnh đầu tôi, “Anh sẽ gọi người mang thuốc đến”.

“Ừ.” Tôi thốt ra một chữ từ nơi yết hầu.

Ngón tay thô ráp vịn về móng tay phai của tôi một lúc lâu, anh nói như tự lẩm bẩm: “Nên cắt rồi”.

Con buồn ngủ đã xua con đau ra khỏi đầu óc tôi, ý thức trở nên mơ hồ. Tôi chợt nhớ về những ngày còn chơi đàn piano, móng tay vừa dài ra đã cắt ngay lập tức. Mấy năm qua tôi đã bỏ được thói quen đánh đàn, nhưng cũng đánh mất thói quen cắt giữa nó. Thế nhưng lúc tình trạng tinh thần Tần Sâm bất ổn, tôi thường cắt móng tay cho anh, phòng ngừa anh làm chính mình bị thương.

Không kịp suy nghĩ câu nói đầy ẩn ý sâu xa của anh, tôi đã rơi vào mộng đẹp.

Không biết bao lâu sau, tiếng đóng cửa làm tôi thức giấc.

“Tôi nói này, hai vợ chồng cậu thật biết hành hạ người khác quá.” Giọng nói của Vương Phục Sâm và tiếng bước chân truyền đến. Anh ta đang đi đến bên giường bệnh, trong tay loạt xoạt chiếc túi ni-lông, “Nguy Lâm vẫn chưa tỉnh à?” Tập âm dừng lại, “Này!”.

Tôi không mở mắt ra, làm như vẫn ngủ say.

“Tỉnh rồi, không muốn nhìn thấy cậu thôi.” Tần Sâm nói thẳng cho anh ta biết, buông tay tôi ra, dèm chăn thay tôi, giọng nói thản nhiên và lạnh nhạt, “Cảm ơn, thuốc cứ để đó, cậu biến được rồi”.

“Phũ thế?” Có lẽ đã quen với thái độ kiêu này của Tần Sâm, Vương Phục Sâm chẳng những không thấy lúng túng, ngược lại còn hóm ha hóm hờ kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, “Nói thật, tôi đến thảo luận vụ án với cậu thôi”.

Người anh ta mang theo hơi ẩm của nước mưa, lúc anh ta ngồi xuống, không khí trong phòng bị khuấy động phả vào mặt tôi, “Dạo gần đây trời cứ mưa suốt, nhưng kẻ từ kho Giang Quân Chính bị bắt đến nay, không phát hiện thi thể mới nào nữa. Điều này rất bất lợi cho ông ấy”.

“Tôi biết.” Tần Sâm trả lời như thể việc này không liên quan đến mình. Anh nắm tay phải của tôi, dán thứ gì đó lạnh ngắt lên đầu ngón tay tôi. Tôi cảm nhận được vật kia kẹp lấy móng ngón tay cái. Vừa hé mắt ra đã thấy nó lách tách cắt rứt đoạn móng tay dài ra kia.

Kim cắt móng tay, thế mà anh lại nhân hạ cắt móng tay cho tôi cơ đấy!

Vương Phục Sâm chú ý thấy tôi mở mắt mà không buồn chào hỏi tôi, chỉ lẳng lặng nhìn tôi với ánh mắt khá khó dò. Tôi không khỏi nghĩ đến dáng vẻ hiện giờ của mình: Đầu quấn băng, tay cũng bị băng thành một nùi, đường chỉ may đứt tợn xen lẫn với máu thịt, màu chỉ cũng bị máu nhuộm đỏ lôm. Quả là hình tượng nạn nhân đáng thương.

“Cậu nói là trùng hợp hay là gì khác? Tôi luôn cảm thấy vụ án này rất kỳ dị. Nói theo lý, có thể làm được chuyện như vậy chắc chắn phải là người mắc bệnh tâm thần.” Anh ta ngược mắt nhìn Tần Sâm, hơi chạy mảy, cuối cùng về mặt bình thường trở lại, không còn mang ý như cười như không quái gở kia nữa, “Nhưng có vài hành động của hắn lại tinh táo vô cùng, bất kể là năng lực phân tích sát hay là hề bứt dây động rừng liên mai danh ẩn tích... Ví dụ như hai năm trước, khi cảnh sát triển khai điều tra diện rộng ở xã Thu Thủy thì hắn đột ngột dừng tay, gần như biến mất suốt hai năm trời”.

“Thời gian gấy án cũng không theo chu kỳ.” Giọng nói Tần Sâm vang trên đỉnh đầu tôi. Anh buông ngón tay cái của tôi rồi mân mê tới ngón trỏ, khẽ kim cắt móng vào khe hở giữa móng tay và đầu ngón tay, “Nhưng xét theo năng lực phân tích sát khá xuất sắc này, hung thủ có khả năng từng ‘bóc lịch’ rất lớn. Không loại bỏ hai năm kia hắn ngừng tay là vì bị bỏ tù... Đương nhiên là vì tội danh khác”.

Thấy anh định ra sức cắt đoạn móng tay kia, tôi rút tay lại theo phản xạ. Tần Sâm luôn cắt móng tay theo thói quen của mình, anh thích cắt bỏ phần giữa trước, rồi đối chiet hai bên một cách nghiêm ngặt, khiến móng tay biến thành hình lục giác kỳ quái. Anh rất chú trọng tính đối xứng của hình ảnh, nhưng đầu ngón tay và móng tay tôi không tiếp giáp theo quy tắc ấy, thế nên trước kia lúc giúp tôi cắt móng, bao giờ anh cũng làm đau tay tôi.

“Xe vận tải nhỏ 0,6 tấn, có công ăn việc làm, gia đình bình thường, từng ‘bóc lịch’, còn có tiền sử bệnh tâm thần...” Vương Phục Sâm đắm chiều tổng kết, rồi nhăn mày thờ dài, “Vẫn không cách nào thu nhỏ phạm vi lại được. Ở thành phố V này, có quá nhiều người phù hợp với điều kiện trên...”

“Gái điểm.” Lúc này, Tần Sâm đã lưu loát cắt ngón trở tôi thành hình lục giác, chuyển qua nắm lấy ngón giữa của tôi, vừa tiếp tục cắt vừa hé môi thốt ra hay từ này.

Wương Phục Sâm nheo mắt lại: “Gi cơ?”

“Nạn nhân đều là gái điểm.” Anh giải thích với giọng nhẹ tênh, cắt xong ngón giữa lại chuyển sang ngón áp út, “Nạn nhân cuối cùng Chu Uyển Linh có một người bạn cùng phòng là Lý Hồng Quyên. Lúc cô ta khai báo với cảnh sát, trùng hợp tôi cũng có mặt ở đây. Che giấu khá tốt nhưng vẫn bại lộ công việc của cô ta”. Anh cắt rất nhanh, hơn nữa dù tôi cố rút tay thế nào cũng bị bắt trở lại, cổ chấp đèn mức khiến người ta không biết phải làm sao, “Tôi không vạch trần cô tay ngay tại chỗ, sau đó mới lên đến tìm cô ta. Dùng chút thủ đoạn không hợp pháp cho lắm, ép cô ta khai thật”.

Kim cắt móng tay vang lên tiếng lách tách gần như á đi cụm từ “chút thủ đoạn không hợp pháp cho lắm” kia của anh.

“Sao tôi không thấy ngạc nhiên chút nào vật nhỉ?” Làm một người đại diện của pháp luật, Vương Phục Sâm bĩu môi, nhún vai cười xòa, “Lẽ nào bởi vì xưa nay cậu chẳng hề quan tâm đến thủ đoạn phá án có hợp pháp hay không sao?”

Tần Sâm phớt lờ câu nói của anh ta, về mặt điềm nhiên như không có gì, chỉ nói tiếp: “Sau khi điều tra hoàn cảnh của tất cả nạn nhân, tôi phát hiện họ không có mối liên quan gì, ngoại trừ đều là gái điểm”.

Không kiềm được ý cười thích thú trên gương mặt, Vương Phục Sâm giờ tay ngắt lời anh: “Tôi có thể hỏi cậu đã điều tra như thế nào không?”

“Bệnh án.” Tần Sâm khề hừ mũi, thuần thục cắt bỏ phần móng tay mọc dài trên ngón áp út của tôi, “Khi còn sống, mỗi nạn nhân đều đi khám phụ khoa định kỳ, thậm chí còn làm giấy chứng nhận sức khỏe nữa”. Lúc đưa ngón trở cầm lấy ngón áp út của tôi, anh hơi khựng lại. Tôi không nhìn thấy mặt anh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt anh lướt qua tay trái của tôi, sau đó mới dời mắt đi, nắm chặt ngón trở tay phải của tôi cắt tia móng. Giọng điệu của anh vẫn điềm tĩnh, thông dong như lúc ban đầu, “Thình thoảng họ bị nứt hậu môn và rách âm đạo, cũng bị nhiễm khuẩn do quan hệ tình dục trong lúc hành kinh”.

Wương Phục Sâm thờ dài mang theo cảm xúc vừa kinh ngạc vừa thương tiếc, biểu hiện rất cường điệu và giả dối. Lần nà Tần Sâm hừ khẩy rõ rệt, bày tỏ nỗi khinh thường với điệu bộ giả tạo của anh ta.

“Tôi vốn định xuất phát từ manh mối này, mượn phác họa của cảnh sát Tiêu tìm thông tin trong giới gái điểm. Nhưng giống như cậu vừa nói, ở cùng sát biên giới này, số lượng bệnh nhân tâm thần quá lớn, mấy kẻ biến thái thích chơi gái cũng nhan nhản khắp nơi.”

“Cho nên vẫn không có tiến triển thực chất nào phải không?” Vương Phục Sâm xoa xoa cằm

Tần Sâm lạnh nhạt “ừ” một tiếng, bổ sung thêm “Cho đến tận khi tôi gặp được Du Mỹ Ngọc”.

Cuối cùng về mặt của Vương Phục Sâm đã thay đổi một chút.

“Không phải cậu muốn nói Giang Quân Chính là hung thủ đấy chứ?” Anh ta khoa trương tròn to mắt.

“Lời nói của Du Mỹ Ngọc đã cho tôi linh cảm” Tần Sâm vờ như không thấy phản ứng của anh ta, đặt kim móng tay xuống, lần lượt vuốt ve đầu ngón tay tôi, đọc lại lời khai lâu lâu, “Bởi vì chồng tôi có thể phát bệnh bất cứ lúc nào, nên tôi gần như ở bên ông ấy mọi lúc mọi nơi... Lúc phát hiện ông ấy làm những chuyện kia với đám ma-nơ-canh, tôi đã ném hết chúng vào thùng rác bên hồ. Tôi sợ người khác phát hiện nên sáng sớm chạy đến xem thử, muốn đảm bảo đồng rác kia đã được thu gom rồi... Kết quả thấy hai cô gái kia kéo mấy con ma-nơ-canh ra ngoài...”

Trong đầu tôi hiện ra gương mặt của Du Mỹ Ngọc, tôi nhớ từng cử chỉ của chị ta ở Cục Công an, và vẫn nhớ rõ mòn một cảm giác chán ghét khó hiểu với chị ta.

Còn Vương Phục Sâm không thất thần như tôi, anh ta im lặng nghe Tần Sâm thuật lại lời khai, hai giây sau mới cất lời: “Cậu cảm thấy hung thủ có vòng về nơi xứt xác không?”

“Không, đó là suy nghĩ của cảnh sát.” Tần Sâm thuận miệng trả lời, thậm chí tôi có thể tưởng tượng ra về mặt dung của anh lúc này, “Họ đã điều tra tất cả tin tức, hình ảnh à băng ghi hình ở hiện trường, nhưng không tìm được bất kỳ người tình nghi nào có mặt hai lần ở hiện trường vứt xác cả”.

Wương Phục Sâm đưa tay lên chống cằm, nhăn mày: “Vậy ý cậu là...”

“Du Mỹ Ngọc kiên quyết nói mình và Giang Quân Chính ở bên cạnh nhau, nếu Giang Quân Chính thật sự giết người, chị ta không thể nào không biết.” Tần Sâm thoải mái xoay đầu ngón tay tôi, chuyển lòng bàn tay rộng lớn phủ lên mu bàn tay tôi, đan vào ngón tay tôi, chuyển lòng bàn tay rộng lớn phủ lên mu bàn tay tôi, đan vào ngón tay tôi, “Tôi cho rằng lời này rất đáng tin. Trùng hợp là bản phác họa tội phạm cảnh sát đưa ra cũng nhắc đến hung thủ có gia đình bình thường.” Anh đưa một tay khác giờ chặn lên, nắm tay phải của tôi bỏ vào chặn, “Vì vậy tôi đặt ra một giả thuyết... Vợ của hung thủ biết hoặc nghi ngờ chồng mình chính là ‘Đồ tể mưa thành phố V’. Từ tâm lý bất an, mỗi khi nghe nói phát hiện thi thể mới, cô ta đều đến hiện trường xem thử.”

Tôi chợt muốn làm trái ý anh, thế là cổ tay tôi vùng vẫy tránh khỏi tay anh, định rút tay phải ra khỏi chặn. Nhưng sức anh khỏe hơn, anh không thêm

phần trần đã kéo tay tôi vào chặn lại, đặt lên bụng tôi, khiến tôi không thể cựa quậy.

Sau đó anh thân nhiên rút cánh tay đang ôm lấy eo tôi, lấy laptop bên gối đầu đưa cho Vương Phục Sâm, biểu hiện như thể tôi không hề làm bất cứ hành động nhỏ nào vậy: “Căn cứ theo giả thiết đó, tôi lên mạng xem tất cả tin tức, clip và ảnh chụp ở các hiện trường vớt xác, cuối cùng phát hiện ra người phụ nữ này”.

Vương Phục Sâm nghi ngờ nhìn lướt qua hai vợ chồng tôi rồi mới nhận lấy laptop, lướt xem ảnh trên màn hình.

“Cô ta từng xuất hiện ở cả bảy hiện trường.” Anh ta đắm chiều lăm lăm.

“Rất có thể chồng cô ta từng xuất hiện ở mỗi hiện trường.” Tiếp tục chỉ dẫn anh ta, Tần Sâm đã phần nào khôi phục giọng nói cao ngạo ngông cuồng ngày xưa, lạnh nhạt đến mức có chút vô tình, không cho người khác cơ hội phản bác, “Có muốn cầu cứu cảnh sát hay không là vấn đề của cậu. Tôi chỉ giúp đến đây thôi, tiếp theo cậu tự nghĩ cách xác nhận thân phận của cô ta và chồng cô ta đi. Tổ nhất là mang hình chồng cô ta cho mấy cô gái làng chơi kia xem thử, nếu hẳn chuyên chọn gái điểm ra tay, nhất định sẽ thường xuyên đến tìm đến họ”.

Vương Phục Sâm nhún vai hết cách, lặng lẽ lườm anh tỏ vẻ bất mãn: “Tôi biết đi đâu tìm gái điểm chứ?”.

“Công viên. Sau chín giờ tối, cậu chọn đại băng ghế nào đó ngồi xuống, trong vòng hai mươi phút sẽ có gái đến ngồi cạnh cậu, giá một trăm hoặc hai trăm.” Giọng nói Tần Sâm nhanh hơn, thờ ơ chỉ rõ phương hướng cho Vương Phục Sâm, đồng thời không quên bổ sung thêm một câu nhẹ bẫng, “Nếu đến đó với bộ dạng bây giờ, họ có thể sẽ đòi một nghìn đây”.

Vương Phục Sâm khoái chí cười lớn, cứ như rất vui vì bị anh si nhục vậy. Anh định cất lời nói gì đấy, nhưng tôi đã mấp máy đôi môi khô khốc, lạnh nhạt lên tiếng trước anh ta: “Anh rành chuyện này quá nhỉ”.

Hai người đàn ông im bật. Hiện giờ họ không tài nào tiếp tục giả bộ như không thấy tôi đã tỉnh nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lựa chọn

Type: cutemyllobes

Bầu không khí lặng thinh kéo dài chừng mười giây mới bị Tần Sâm phá vỡ.

“Nếu muốn tìm hiểu.” Hiếm khi anh nói chuyện với giọng từ từ chậm chước, “Anh sẽ có hơn hai mươi cách để biết cơ.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, đáng tiếc, tôi chỉ cảm nhận được cảm anh đang cọ lên thái dương tôi mà thôi. Có lẽ ngẩng mặt lên có thể liếc thấy vẻ mặt anh, nhưng tôi lười chuyển động ánh mắt. “Trong đó bao gồm cả tự mình thử nghiệm đúng không?” Tôi hỏi thẳng.

“Trong đó bao gồm cả tự mình thử nghiệm.” Anh không lảng tránh câu hỏi này, mà trả lời từ tốn và khẳng định, hơn nữa còn thẳng thừng tuyên bố, “Nhưng em sẽ không còn cơ hội nổi giận vì chuyện này đâu. Bởi vì anh sẽ không chọn cách đó, ngay cả tương lai cũng vậy”.

Cuộc đối thoại này khiến tôi bất giác nhớ lại một chuyện cũ. Không lâu sau khi kết hôn, anh nhận lời diễn thuyết ở một buổi

tọa đàm. Khi ấy thành phố X xôn xao vì tin tức một giáo sư trường cao đẳng nào đó có quan hệ không đứng đắn với nữ sinh viên, vì vậy vào cuối tọa đàm, có một nam sinh can đảm đứng lên hỏi: “Giáo sư Tần, thầy còn trẻ như vậy, trong trường hẳn được rất nhiều bạn học nữ mến mộ phải không? Vậy sau giờ lên lớp có phải thầy cũng thường xuyên trao đổi vấn đề học thuật với nữ sinh không?”.

Lúc đó tôi ngồi trong khán phòng, nhúu mày vì câu hỏi trắng trợn này.

Còn Tần Sâm trên bục giảng vẫn bình thản, chỉ ung dung điều chỉnh micro: “Cá nhân tôi kiên trì nguyên tắc không giải đáp thắc mắc ngoài giờ làm việc, bởi vậy sau khi kết thúc thời gian làm việc trên trường, tôi sẽ không trao đổi riêng về vấn đề học thuật với bất cứ sinh viên nào cả”.

“Vậy neeys có sinh viên xin thầy giúp đỡ trong phương diện cuộc sống riêng thì sao? Ý em là ngoài giờ làm ấy ạ. Thầy là giáo viên, đâu thể bỏ mặc được đúng không?” Đối phương hỏi dồn.

Tần Sâm khẽ cau mày như đang trầm ngâm, giây lát sau mới giãn mi tâm, hất cằm lên theo thói quen: “Tôi nghĩ tôi hiểu cậu muốn hỏi gì rồi. Là thế này, nếu cần trao đổi với bất cứ sinh viên nào sau giờ học, tôi đều tiến hành công khai trong trường. Về phần thời gian cá nhân còn lại, tôi thích bám lấy vợ mình hơn. Cô ấy rất đẹp, nói thật, mỗi ngày tôi đều lo lắng cô ấy bị người khác cuốn hút, cho nên chỉ cần rảnh rỗi là tôi sẽ ở cùng cô ấy như hình với bóng”.

Khán giả bên dưới ò lên, sau khi tiếng cười lắng xuống có rất nhiều người không nhìn được kẻ đầu rì tai, có lẽ đều ngạc nhiên với việc anh đã kết hôn.

Bản thân anh thì thừa dịp này liếc nhìn tôi, khoe môi nhếch lên tỏ vẻ bất đắc dĩ. Tôi nhướn môi cười đáp lại anh. Kiểu trao đổi ánh mắt riêng tư trong hoàn cảnh huyền ảo này khiến khoảng cách giữa chúng tôi không còn xa như nhìn bằng mắt thường nữa.

“Ngoài ra, bất cứ động vật giống cái nào muốn bước vào cửa nhà tôi, tôi đều phải xin ý kiến vợ tôi trước, quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay cô ấy. Đây cũng là lý do khi chọn lựa thú cưng, tôi lại chọn chó đực.” Lúc này anh lại lên tiếng với giọng trịnh trọng lạ lẫm, tốc độ nói thông dong, khiến khan giả dần yên tĩnh trở lại, “Dĩ nhiên sau đó tôi liền hối hận, bởi vì sự thật chứng minh dù trí lực có thấp đến mức nào, giống đực đều không thể thay đổi bản tính háo sắc của nó”.

Về mặt anh nghiêm túc, trên mặt không hề thấy nét cười, nhưng lại khiến khan giả cười vang thêm một hồi.

“Giáo sư Tần, em chú ý thầy nhìn quý cô bên cạnh em rất nhiều lần.” Một nữ sinh viên còn trẻ ngồi bên cạnh tôi giờ tay đứng lên, mỉm cười nhìn sang tôi rồi lại nhìn Tần Sâm, “Cô ấy chính là vợ thầy sao?”.

“Đúng vậy.” Tần Sâm khàng khái thừa nhận, chuyển ánh mắt hướng về tôi lần nữa.

Lúc này không chỉ có anh, gần như tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía tôi. Cảm giác bị vạn người chú ý không thoải mái chút nào, may mà trước khi tôi cảm thấy không tự nhiên, Tần Sâm đã giờ tay ra hiệu với nhóm khán giả, nghiêm túc ngăn cản: “Xin lỗi, phiền tất cả phái nam ở đây đừng nhìn cô ấy quá năm giây, tôi là kiểu đàn ông thích có tình gây sự, so với Tần – sinh lý học, tôi giỏi về việc ghen tuông hơn”.

Tiếng cười lại vang lên rần rần, Mọi người dời sự chú ý quay lại Tần Sâm, chỉ có vài ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn tôi, mang theo vẻ hiếu kỳ thiện ý. Anh ngồi trên bục phát biểu, nở một nụ cười thoáng qua với tôi từ đằng xa. Trước sau vẫn kiêu căng, cùng với đó là chút đắc ý dí dỏm. Tôi cũng lặng lẽ mỉm cười với anh, không dẫn lòng được khề sờ lên chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út.

Khi đó tất cả đều thuận lợi vô cùng, hết như đầu óc minh mẫn của anh, sự dấn dóm đặc biệt và giá trị quan kỳ lạ có thể giúp anh tránh né đại đa số nguy hiểm. Ít nhất, có một đạo tôi từng cho là thế.

“Chắc, chắc, chắc.” Tiếng Vương Phục Sâm lúc đầu cảm thán phút chốc đã kéo tôi ra khỏi ký ức.

Tôi vừa quay đầu đã bắt gặp anh ta quan sát tôi tỉ mỉ, vẻ mặt âu lo: “Cô cảm thấy đỡ phần nào không, Ngụy Lâm?”.

Tôi chỉ nhìn anh ta không chớp mắt, nỗi chán ghét với gương mặt này khiến tôi quyết tâm không lên tiếng đáp lời.

“Nói thật, tôi đề nghị cô nên ly hôn với Tần Sâm đi.” Đáng tiếc tố chất tâm lý anh ta rất tồi, dù bị tôi “bơ đẹp” vẫn hờn hờ tự biên tự diễn, “Lần trước bị cậu ta nện vào đầu, lần này bị cậu ta cắt cổ tay, ai biết lần sau sẽ thế nào”. Nói đến đây, Vương Phục Sâm thoáng ngừng lại, “Mấy ngày qua cô có liên lạc với Giản Lam không? Nếu cô ấy biết cô thành ra thế này...”.

“Bị anh ấy cắt cổ tay?” Tần Sâm nói với anh ta như vậy ư?

“Im miệng.” Tần Sâm lập tức ngắt lời anh ta, giọng nói trầm trầm hơi lạnh, “Cút!”.

Vương Phục Sâm nuốt lại lời nói đã đến khoe môi, điềm tĩnh nhìn anh: “Được rồi, để tôi đi gặp mấy cô đào kia rồi vòng lại sau”. Nhận thấy Tần Sâm thật sự nổi giận, Vương Phục Sâm mỉm cười, chống đầu gối đứng dậy, lấy một tấm danh thiếp từ túi quần ra đưa cho tôi, “Này, đây là số điện thoại mới của tôi. Nếu thật sự muốn ly hôn với cậu ta, cô có thể mời tôi làm luật sư. Đến lúc đó sẽ tính giá hữu nghị với cô, chịu không?”.

Suy nghĩ chốc lát, tôi nhận lấy danh thiếp kia. Nhưng Tần Sâm đã nhanh chóng rút nó khỏi tay tôi, xé vụn nó ném vào thùng rác bên cạnh giường bệnh.

Vương Phục Sâm không buồn để ý, cười nhìn tôi đầy thâm ý rồi quay người rời khỏi phòng bệnh. Tôi biết anh ta ra về giúp tôi, thực chất lại chưa hề gạt bỏ nghi ngờ năm đó. Điều này khiến tôi dần nhớ ra Vương Phục Sâm từng qua lại với Giản Lam một thời gian, cuối cùng chia tay vào vụ kiện ba năm trước. Tôi nhớ không sai, họ chia tay vì Giản Lam tin rằng người đẩy chú Giản xuống lầu là Tần Sâm, còn Vương Phục Sâm lại thẳng thắn hướng sự nghi ngờ về phía tôi.

Nghi ngờ của anh ta đã chạm phải điều tối kị của Giản Lam, đương nhiên dẫn đến việc chia tay của họ.

Tôi đang ngẩn ngơ thì bỗng cảm nhận thấy Tần Sâm lại lần nữa nắm ngón tay phải của tôi lên. Anh dùng giữa móng tay giữa tròn các góc cạnh của móng tay mỗi ngón mới chịu thôi. Hình như chính tôi đã dạy anh việc này vào lần đầu tiên thấy anh tự cắt móng tay cho mình. Nhưng anh rất hiếm khi chịu bỏ công sức mài giữa móng tay cho chính tề, chỉ khi cắt móng tay cho tôi anh mới đủ kiên nhẫn. Vì vậy trong một thời gian dài, chúng tôi đều cắt móng tay cho đối phương, mãi cho đến ba năm trước...

“Buổi sáng muốn ăn gì?” Giọng anh bất chợt vang lên.

Lúc này tôi chú ý trời đã sáng, cửa sổ ở phía nam phòng bệnh đơn đã mở ra, bên ngoài vẫn là bầu trời mưa dầm ảm đạm, còn trong phòng được đèn trần soi sáng. Sự đối lập ánh sáng rõ rệt tạo nên cảm giác trời vẫn chưa hừng sáng. Tôi nhìn quanh phòng mà không tìm thấy bất cứ bóng dáng chiếc đồng hồ nào, liền có chút phiền muộn. Không biết rốt cuộc vì không nắm được thời gian trong tay, hay vì không nắm được Tần Sâm trong tay nữa.

“Anh uống thuốc trước đi.” Tôi khàn giọng nói với anh, “Em mới là người giám hộ của anh đấy”.

Không tỏ thái độ dị nghị, Tần Sâm thuận miệng “ừ” một tiếng rồi hờ hững nói: “Anh gọi y tá đưa bữa sáng đến”.

Khi y tá đến nơi anh mới chịu buông tôi ra, xuống giường. Bữa sáng của bệnh viện khá thanh đạm, vào miệng tôi thành ra nhạt như nước ốc. Tôi máy móc ăn hết một bát cháo và hai cái bánh bao, Tần Sâm cũng ăn một phần với tôi, sau đó rót đến hai cốc nước ấm để uống thuốc. Không lâu sau, một thanh niên nhìn khá quen tìm đến phòng bệnh, trên người còn mặc áo mưa ướt nhẹp, đưa một túi sách nặng trĩu cho Tần Sâm.

Lúc anh lấy từng quyển ra đặt bên cạnh giường bệnh, tôi mới chậm chạp nhớ ra người thanh niên đã rời đi kia là ai. Cậu ta là nhân viên của công ty chuyển phát nhanh. Mấy năm nay Tần Sâm thường gửi một ít đồ đạc cho học trò của mình, đa phần là phương án thiết kế thí nghiệm, mà thông qua cách nào đó, anh không bao giờ ghi chú địa chỉ người gửi. Và lần nào người đến nhà nhận đồ cũng là cậu thanh niên này.

Trong ấn tượng của tôi, cậu trai này rất kiệm lời, cũng không nói gì dư thừa với Tần Sâm, như thể hai người không hề liên lạc với nhau vậy.

Tuy nhiên những cuốn sách đặt bên giường đều là sách trong nhà chúng tôi. Tần Sâm yên tâm để Vương Phục Sâm đến nhà lấy thuốc, cũng yên tâm để cậu trai này đến nhà lấy sách.

“Muốn xem quyển nào?” Đặt sách gọn gang xong, Tần Sâm mới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, thong dong ngẩng lên nhìn vào mắt tôi.

Nhìn lướt những quyển sách kia một lượt, không ngoài dự liệu, đều là những quyển tiểu thuyết tôi khá có hứng thú. Nhưng bỗng dưng tôi lại cảm thấy chán ngán, đôi môi như hóa thành thách cao không tài nào mấp máy nổi. Tần Sâm vẫn cố chấp ngồi nơi đấy, nhìn thẳng vào mắt tôi chờ câu trả lời. Anh không còn ngồi thẳng lưng ra vẻ nghiêm chỉnh như trước nữa, do thời gian dài hay thu mình trên sofa, giờ anh đã quen với kiểu ngồi cong lưng này. Cơ thể gầy yếu bao phủ trong bộ quần áo rộng thùng thình xưa cũ, khiến anh thêm hao gầy. Lúc anh tỉnh táo cũng chỉ đến mức này, ngoại trừ ánh mắt sáng rõ, còn lại đều không được như trước kia.

Tôi bỗng nhận ra, anh thật sự đã bị hủy hoại rồi, anh không thể nào trở về như xưa nữa. Thật kỳ lạ, tôi sớm chiều bên cạnh anh ba năm, đến tận bây giờ mới chính thức nhận ra điều này. Vậy còn tôi thì sao? Không phải tôi cũng bị hủy hoại hoàn toàn rồi chứ?

“Chắc chắn sẽ có một ngày họ điều tra ra.” Một lúc lâu sau, tôi dò dẫm nhìn anh và nghe thấy tiếng mình chậm chậm cất lên, “Cảnh sát Tiêu, Vương Phục Sâm... bất kể là ai, nhất định sẽ có một ngày điều tra ra thôi.” Tôi nói tiếp, “Anh cũng đã nói, trên đời này không tồn tại cuộc mưu sát hoàn mỹ”.

Tần Sâm vẫn khom lưng ngồi đó, khuỷu tay chống trên đùi, hai bàn tay buông thõng giữa hai gối, mười ngón tay đan hờ vào nhau. Anh hơi cúi đầu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tôi. Ánh đèn trần cũng không thể chiếu sáng toàn bộ gương mặt anh, biểu cảm trên mặt anh dường như không hề thay đổi. Yên lặng hồi lâu, anh mới cất giọng bình thản: “Chúng ta nói chuyện một chút đi”.

Tôi ngả người nằm trên giường bệnh chăm chú nhìn anh, không nói một lời, coi như ngầm đồng ý.

Vì thế anh lên tiếng trước: “Em nên biết, nếu em không đồng ý, anh sẽ không tham gia điều tra bất cứ vụ án nào”.

“Anh làm được không?” Tôi hỏi.

“Ba năm trước chúng ta đã nói về vấn đề này rồi.” Về mặt anh điềm nhiên, giọng nói chậm rãi gấp đôi thường ngày, “Trước khi đội trưởng Tăng xuất hiện, anh cũng đã làm được”.

“Nhưng anh không thể cam đoan thời gian lâu hơn nữa anh vẫn có thể làm được.” Thân thể mệt mỏi khiến mỗi chữ tôi nói ra đều gian nan, nhưng tôi vẫn phải nói tiếp, như không thể nào khống chế dây thanh quản và đôi môi của bản thân, “Thỏa thuận ba năm trước của chúng ta vốn dĩ không công bằng. Ba năm qua, ngoại trừ ra ngoài mua thức ăn, dẫn anh đến bệnh viện tái khám... và những hoạt động cần thiết ra, em không bao giờ liên lạc với bên ngoài. Em không xem tin tức, không lên mạng, cuộc sống chỉ có bản thân anh và em. Nhưng anh thì không, anh theo dõi thời sự, có thể trai đổi với thế giới ngoài kia. Sau khi đuổi bác sĩ Tăng Khai Thụy đi, anh lại âm thầm tìm cách liên lạc với ông Tăng Khai Thụy và đã trao đổi khá nhiều. Thậm chí anh có thể gọi nhân viên chuyển phát nhanh kia đến cung cấp dịch vụ gia tang cho anh. Những việc này đều diễn ra trong lúc em không hề hay biết”. Thật sự không chống chịu được cảm giác khó thở nữa, tôi dừng lại, hít sâu vào một hơi rồi từ từ nói tiếp, “Em cảm thấy Vương Phục Sâm nói đúng. Anh hoàn toàn không thể cắt đứt liên hệ giữa anh và những việc này. Ngay từ lúc đầu, khi em còn chưa quen anh, chứng chính là sự mạng trời sinh của anh. Anh có một kiểu ham muốn tham gia như thể bản năng. Dù anh đã quyết định gác bỏ, cũng không tránh được mà biến nó trở thành sự nghiệp suốt đời mình”.

Tần Sâm không lập tức đáp lời, chỉ nhìn tôi đăm đăm, như thể bất giác đã biến thành một pho tượng vậy. Thậm chí tôi không nhìn thấy thân thể anh phập phồng do hít thở.

“Đã cho rằng như vậy, sao em không trực tiếp ngăn cản anh?” Cuối cùng anh cất lời, hỏi ngược lại tôi.

Cảm xúc phiền chán mãnh liệt xâm chiếm đầu óc tôi, tôi ý thức được, hóa ra tôi đang mong đợi anh đừng tránh né vấn đề này. Nhưng tôi đã sớm ngờ được, anh không thể đáp trả trực tiếp, anh không làm được.

“Chúng ta nói việc khác thôi, nói chuyện này không có ý nghĩa gì hết.” Tôi cảm thấy mình đang cau mày, không tài nào che giấu vẻ mặt khó chịu. Trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh đôi chuột bạch hoảng loạn vào hôm anh ném đồ làm đầu tôi bị thương, tôi liền hỏi, “Ngụy Lâm số 336 thế nào rồi?”.

Có lẽ không ngờ tôi lại đột ngột hỏi câu này, Tần Sâm im lặng những hai giây mới trả lời: “Vẫn ổn”.

Tôi thở phào, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sắp đến kỳ sinh nở rồi.” Tôi lẩm bẩm, ngập ngừng thoáng chốc lại thất thần, “Lúc nào em mới có một đứa con nữa?”.

Anh lại rơi vào trầm mặc.

“Thêm một đứa bé nữa...” Không biết qua bao lâu, giọng nói của Tần Sâm mới len vào tai tôi, bình lặng đến mức không nghe ra bất cứ cảm xúc nào, “...có thể khiến em dễ chịu hơn không?”.

“Anh cảm thấy thế nào?” Tôi quay đầu lại nhìn anh, “Anh cảm thấy có thể bù đắp dự tiếc nuối cho em không?”.

Nhìn tôi giãy lắt, anh mới hé môi, lạnh nhạt thốt ra hai chữ: “Không thể”.

“Không thể.” Tôi máy móc lặp lại, rồi khẽ ngửa đầu, tựa vào chiếc gối dựng sau lưng, nhìn ra cửa sổ tránh né ánh mắt anh, “Em cũng cảm thấy không thể”.

Khoảng năm phút sau, chúng tôi đều không lên tiếng. Nhưng giọt mưa tí tách ngoài kia dường như cũng bay vào phòng, khiến tai tôi chỉ còn tiếng mưa rơi.

“Chúng ta chưa bao giờ nói đến sự việc kia cả.” Lần thứ hai Tần Sâm phá vỡ không khí yên lặng, tiếng mưa rơi từ từ rời xa.

“Không phải anh biết hết rồi sao?” Tôi không nhìn anh, chỉ đắm đuối hướng ánh mắt về phía bắc trời xám xịt bên ngoài, màu sắc này khiến tầng mây trở nên vô cùng nặng nề, “Hắn đã gửi bằng ghi hình cho anh mà”.

“Anh chưa từng nghe em nói.” Ngoài dự liệu, giọng nói anh ôn hòa và ung dung, “Em chưa từng đề cập đến”.

“Không có gì hay để kể. Chuyện đau khổ còn phải không ngừng hồi tưởng sao?”

“Chúng rối loạn căng thẳng sau chấn thương của em rất nghiêm trọng, em cần tìm người để tâm sự.”

“Chúng rối loạn căng thẳng sau chấn thương ư? Nghiêm trọng ư?” Tôi dờ dẫm mấp máy môi, “Em tưởng em bị rối loạn nhân cách phản xã hội mới đúng”.

Câu nói này rốt cuộc đã khiến anh im lặng chốc lát.

“Em cần tìm người tâm tình một chút.” Anh lặp lại.

“Nói với anh sao? Anh muốn làm cố vấn tâm lý cho em à?” Tôi quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh, cảm thấy mình nên mỉm cười, “Tần Sâm, bây giờ anh cũng là bệnh nhân đấy. Chúng ta đều bị bệnh, anh quên rồi sao?”.

Giống như tôi đã tưởng tượng, anh dờ dẫm ngồi trên giường, vẫn giữ nguyên động tác ban đầu như thể chưa hề cử động. Nhưng lúc tôi cười, quay hăm của anh lại khẽ nhúc nhích.

“Nói chuyện đi.” Hai giây sau, anh vẫn kiên trì, “Nói cái mà em còn nhớ đấy”.

“Em không nhớ gì hết.” Đầu đặt lên chiếc gối mềm mại, tôi mệt mỏi nhắm mắt. Có thể đoán mang máng được anh muốn hỏi điều gì, nên tôi cất lời nói dối, “Lảng tránh và tê liệt đã dẫn đến chứng mất trí nhớ có lựa chọn, đây chính là một trong những triệu chứng của rối loạn căng thẳng sau chấn thương. Anh cũng biết mà”.

“Năm ngày trước Đào Diệp Na nói với em vài câu trong bếp.” Tần Sâm không đơn thuần như Du Mỹ Ngọc, anh trấn tĩnh đi thẳng vào đề tài, “Sau đó tâm trạng em bất ổn tột độ. Em đã hỏi anh, có phải anh trách em hay không.” Anh thoáng ngừng lại rồi trần thuật sự thật với giọng điệu thản nhiên, “Em nhớ được. Ít nhất là nhớ được một phần trong đó”.

Tôi mở mắt ra nhìn vào mắt anh. Anh cũng đang nhìn tôi.

“Đừng gạt anh, Ngụy Lâm.” Anh nói.

Tiếng mưa lại dần ủa đến, trước mắt tôi bùng lên một ngọn lửa. Ngọn lửa phập phùng liếm đến lòng bàn chân tôi, muốn cuốn lấy tôi nuốt vào bụng. Trước khi cơn đau do lửa đốt xâm nhập lên não, nỗi sợ hãi đã tiên phong thông tin đầu óc tôi. Tôi nghe thấy giọng nói của mình, chói tai hơn bất cứ tiếng hét hay lời thỉnh cầu nào.

“Là em chọn.” Tôi tự nói với mình, cũng nói với Tần Sâm.

Hình như anh ôm lấy tôi, tôi không chắc lắm. Trong đầu tôi chỉ còn câu nói tiếp theo, là sự thật không thể chối cãi. Là tôi đã giết con mình, là chính tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Gió lốc

Type: Dung

Tôi sợ lửa, còn sợ hơn cả cái chết. Còn về nguyên nhân rốt cuộc là gì, tôi không thể xác định, chỉ nhớ ba tôi từng nói, năm tôi hai tuổi đã gặp phải một trận hỏa hoạn. Khi ấy ba và mẹ đều không ở nhà, chỉ có bảo mẫu ở lại chăm sóc tôi, vừa hay lúc đó là mùa đông, tôi ngủ trưa lâu hơn, bảo mẫu sẽ được nghỉ dài hơn nên tranh thủ lúc tôi ngủ ra ngoài đi dạo. Nhưng hôm đó bà ấy sơ sẩy, quên tắt tấm thảm điện bà ấy ngủ. Tấm thảm lại kê sát căn phòng chứa rượu của ba, không lâu sau liền bốc cháy.

Sau này, mỗi khi nhắc đến vụ cháy kia, mẹ tôi đều nắm tay tôi rơi nước mắt, nói tôi phúc lớn mạng lớn, không bị ngọn lửa thiêu chết, cũng không bị hun chết. Trái lại, dù tôi là người trong cuộc, hồi ấy còn quá nhỏ nên không có ấn tượng gì, nhưng trong tiềm thức tôi lại sợ lửa, chỉ cần thấy một ngọn lửa nhỏ bùng sáng thôi tôi cũng cảm thấy sợ hãi hết cả người. Thậm chí mỗi khi Tết đến, nhà tôi cũng không quét diêm đốt pháo.

Bởi ít có cơ hội tiếp xúc với lửa, tôi gần như đã quên đi nỗi sợ hãi chôn sâu trong tiềm thức này. Mà tôi cũng không có cơ hội xác nhận, đến tận cùng nỗi sợ hãi đó mãnh liệt đến nhường nào. Mãi cho đến ba năm trước, tên kia đẩy tôi đến bên đồng lửa, đến tận khi tôi nghe thấy lựa chọn của mình.

“Là em chọn.” Tôi cảm nhận được môi mình đang máy móc nhấp máy, không ngừng lặp lại, “Là em”.

Tần Sâm ôm tôi vào lòng, một cánh tay vòng qua vai tôi, nắm lấy bả vai bên trái, mạnh đến mức như muốn siết nát vai tôi. Tôi không nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, cũng không muốn thấy.

“Không phải lỗi của em” Anh nói bên tai tôi.

Không phải lỗi của tôi ư? Sao lại thế được? Sao anh dám nói ra lời dối trá đến thế?

“Là em giết con chúng ta.” Tôi thử sửa lại lời anh, nhưng chợt phát hiện giọng mình khàn đặc.

“Ngụy Lâm.” Anh đưa bàn tay ấm áp lên giữ lấy đầu tôi, “Không phải lỗi của em, anh biết”. Anh cúi đầu hôn lên tóc tôi, lặp lại hết lần này đến lần khác, giọng nói trầm thấp và ảm đạm, “Anh biết”.

Tôi không muốn lừa mình dối người nữa, dù anh tự gạt được bản thân anh, cũng không thể gạt được tôi. Dây thanh quản và môi đều không nghe theo sự khống chế của tôi, chúng như một cái máy đã được lên dây cót, mãi mãi chỉ có thể phát ra một âm thanh đơn điệu.

“Là em chọn.” Tôi nói, “Em đã giết con, anh không biết đâu”.

Bóng dáng mơ hồ của tên kia nhanh chóng lóe lên trong đầu tôi.

“Tôi sẽ không giết cô, dĩ nhiên tôi sẽ không giết cô.” Ngay sau đó, giọng nói của gã len lỏi từ ký ức sâu thẳm, như thể một phần nào đấy trong thân thể tôi lên tiếng, chấn động xuyên qua tầng máu dày đặc, tốc hành chạy lên não tôi, “Cô đã làm rất khá rồi, không phải sao? Bất kể hành hạ thế nào cũng không chịu từ bỏ đứa con của mình. Cho dù khi này tôi nổ súng vào đầu cô, cô cũng không mở miệng. Cô có thể hi sinh tính mạng vì con cô, tôi biết. Cô đã chứng minh cho tôi xem rồi, tôi tin cô. Cô thật vĩ đại!”. Từng âm điệu thông thả của gã đều hóa thành dòng khí mãnh liệt đè ép nội tạng tôi, khiến tôi cảm thấy ghê tởm đến ngạt thở, “Nhưng cô còn nhớ giả thiết của tôi không? Trước nỗi sợ hãi cực hạn, loài người sẽ đánh mất đạo đức cơ bản nhất. Như vậy, tại sao trên đời này lại có nhiều sự tích cảm động đến thế? Cam chịu hành hạ vì người khác thậm chí hi sinh tính mạng của mình... Giống như cô trong khoảng thời gian này vậy”.

Tôi vùng vẫy, muốn xua giọng nói kia đi, nhưng nó như ở trong thân thể tôi, không thể đuổi đi được. Có gì đó, có gì đó có thể giết gã không?

“Xem ra dường như là vì trong lòng mỗi người luôn có một niềm tin là tình yêu có thể chiến thắng nỗi sợ hãi, nhưng tôi không cho là vậy. Trong mắt tôi, tất cả chỉ do bọn chúng chưa đối mặt với nỗi sợ hãi cực hạn thôi, cái chết không phải là thứ chúng sợ nhất. Chỉ có ở trước thứ đáng sợ nhất, chúng ta mới thấy được sự thật.” Gã khẽ cười, như đang chế nhạo sự phản kháng vô dụng của tôi, “Cô nghĩ thử xem?”. Hình như tôi nghe thấy tiếng bước chân gã đến gần, và cả tiếng kẽo kẹt của tấm ván giường bên dưới bị nhắc lên, “Nào, tôi sẽ cho cô xem thử, sự ‘vĩ đại’ của cô đến tận cùng yếu ớt đến cỡ nào”.

Tôi biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tôi không dám được tiếng gào thét, phí công đưa tay khua loạn trong khoảng không, muốn xé nát gương mặt không tồn tại kia: “Đi chết đi!Đi chết đi!Đi chết đi!”.

“Ngụy Lâm, Ngụy Lâm...”

Tần Sâm giữ chặt tay tôi, kề trán đến tận trán tôi. Tôi lắc đầu kịch liệt muốn tránh ra, trong hỗn loạn, miệng vết thương vừa khâu bên trái cọ vào mép giường nhiều lần, cơn đau và nỗi ám ảnh đồng thời siết chặt đầu tôi, khiến tôi không biết trốn đi đâu cả. Tần Sâm nhất quyết không chịu thối lui, nhắc chân leo lên giường bệnh, dùng đầu gối đè lại cánh tay tôi.

“Ngụy Lâm... Ngụy Lâm...” Hai tay anh bồng lấy mặt tôi, buộc tôi nhìn anh, ghé sát trán vào trán tôi, hơi thở gần trong gang tấc phả vào mặt tôi, “Là anh, anh ở đây... Em nhìn đi, em nhìn kỹ đi...”

Tôi dần thấy rõ anh, mặt chúng tôi gần sát nhau, gần đến mức thậm chí tôi có thể thấy hàng râu vừa mới nhú trên cằm anh. Trông anh chặt vật vô cùng, áo quần xộc xệch, mái tóc hai tháng chưa cắt tia rồi tung phù lên đầu, vài sợi lông xòa che đi đôi mắt trũng sâu. Anh gầy quá rồi, dù giờ phút này anh đè ép tôi như vậy cũng không khiến tôi khó thở. Vì thế tôi nhớ lại mấy năm qua chúng tôi đã trải qua thế nào, bỗng nhiên hiểu ra tại sao tôi không thoát được ký ức kia, bởi vì tôi không thực sự sống sót. Tôi đã chết vào ba năm trước rồi, tên kia đã cướp mất toàn bộ lẽ sống của đời tôi, trong đó có cả Tần Sâm.

Mất đi lý do chống cự, tôi rũ rượi ngã xuống giường. Thấy tôi không còn nổi điên vùng vẫy nữa, Tần Sâm mới lần nữa kể đến, cẩn thận ôm lấy người tôi.

“Không sao, đều không phải là sự thật. Đã qua rồi, không sao nữa.” Tôi nghe thấy anh trấn an bên tai tôi.

Có cơn gió mang theo hơi ẩm của nước mưa thổi men vào theo cửa sổ, lúc bấy giờ tôi mới nhận ra khuôn mặt mình đã đắm lệt từ lúc nào. Nỗi căm hận vô cớ bùng lên trong lồng ngực, cấp tốc rót đầy tứ chi bách hải tôi như đồ chì. Thân thể tôi bỗng dưng không gánh nổi sức nặng, để mặc mình mềm oặt. Lúc cảm thấy Tần Sâm đang ôm lấy mình, tôi dốc hết sức giờ tay lên đánh anh. Khóe mắt nhấc thấy lớp băng trên tay trái tôi thấm máu đỏ lôm, nhưng tôi vẫn không dừng lại. Nỗi thù hận đã thúc đẩy tôi đánh vào vai anh, lưng anh liên hồi. Tôi hy vọng biết bao mỗi một cú đánh đều nặng ngàn cân, có thể nện nội tạng anh dập nát, khiến anh chết tươi ngay trước mặt tôi. Tôi muốn nói gì đó nhưng lại chẳng thốt nổi thành lời.

Tại sao? Tại sao khi ấy anh không xuất hiện? Nếu tôi là kẻ yếu ớt không chịu nổi một đòn, nếu bản tính tôi xấu xa như vậy... Thì anh nên đến cứu con chúng tôi đúng không?

Tần Sâm không hề tránh né, cũng không ngăn cản hành động của tôi, chỉ ôm chặt lấy tôi hơn, mặc tôi bắt lực xô đẩy, đánh đấm anh.

Đến khi bác sĩ xông vào phòng bệnh, tôi mới kịp phản ứng, hóa ra anh đã sớm nhấn chuông rồi. Bọn họ chế ngự tôi giúp anh, luồn ống tiêm vào cánh tay tôi, đẩy thuốc an thần vào thân thể tôi. Tôi không có bất cứ năng lực chống đỡ nào, toàn thân đều mất đi tri giác, trong lòng như vẫn có thể cảm giác được Tần Sâm đang nắm chặt lấy tay tôi.

Xung quanh yên tĩnh như tờ, yên tĩnh hệt như cái đêm bốn năm trước, tôi đi ra khỏi tầng hầm, trở lại căn nhà ở Long Island của chúng tôi. Khi ấy hệ thống điện cả thành phố sụp đổ toàn bộ dưới sức tàn phá của cơn bão Sana, ngoài đường tối đen vắng lặng, tôi chỉ có thể lần mò trở về phòng, tìm thấy đèn pin và pin dự phòng ở ngăn kéo tủ giày ngay sảnh. Tôi cẩn thận che bụng mình, sợ sơ sẩy va vào thứ gì đó hoặc té ngã, làm hại đến con. Nương theo ánh đèn pin đi đến phòng khách, tôi thử dùng điện thoại bàn gọi cho Tần Sâm, nhưng cầm ống nghe lên mới nhận ra đã cắt điện.

Thế là tôi lên tầng trở về phòng ngủ, định tìm điện thoại di động liên lạc với anh. Hôm đó anh có hội thảo nghiên cứu ở Brooklyn, hẹn trước buổi tối trở về, không biết có thể nào vì cơn bão mà thay đổi kế hoạch hay không. Lúc đi qua thư phòng, một trận gió lạnh ủa vào khiến tôi run lên theo bản năng, lập tức soi đèn pin về phía ấy. Cánh cửa sổ thư phòng ban đầu khép kín đã mở toang hoác, có lẽ khóa không chặt bị gió lốc thổi bật ra.

Nghĩ ngợi một hồi, tôi tắt đèn pin rồi rón rén đi chuyển đến phòng ngủ, tìm khẩu súng dưới gối, núp sau cửa chờ đợi. Nhưng căn nhà vẫn tĩnh lặng như tờ, ngoài trừ tiếng hít thở kiềm chế của tôi, không có tiếng động gì khác thường cả. Tôi đứng trong bóng tối nghe ngóng hồi lâu không thấy động tĩnh, cuối cùng cầm điện thoại bấm số của Tần Sâm.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng hộp thư thoại của anh.

“Tần Sâm, là em” Tôi nhấn lại cho anh sau tiếng nhắc nhở, “Bão Sana đã đến rồi, cả thành phố đều mất điện. Chỗ chúng ta trùng hợp là vị trí tâm bão, không có gió giật, còn khá yên ả. Tối nay anh về kịp không? Nghe nói cơn bão sẽ đi về chỗ anh đấy. Nếu gió lốc quá mạnh thì anh đừng vội về, an toàn là trên hết biết không?” Tôi nhìn ra hành lang qua khe cửa, vẫn lưu ý xem có tiếng vang khả nghi hay không, “Không biết lúc nào mới có điện, nếu điện thoại nhà và điện thoại di động của em đều không gọi được, anh cũng không cần gấp, em sẽ đợi ở tầng hầm”.

Nói xong tôi liền cúp máy, chuyển điện thoại về chế độ rung, cho vào túi quần. Tôi tựa vào bên tường nín thở lắng nghe chốc lát, xác định không có nguy hiểm mới cầm súng đi đến bên giường, cúi đầu tìm kiếm bên đầu tủ, định mang theo mấy nghe nhạc xuống tầng hầm.

Trong khoảnh khắc tôi lần mò đến tai nghe, một đôi tay đột ngột vươn đến từ phía sau, dùng tấm khăn tay đã tẩm thuốc mê bưng kín miệng và mũi tôi.

Rõ ràng trong mắt bão yên bình nhất, tôi lại bị cuốn vào một cơn bão bất tận.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Tội lỗi của bản thân

Type: Dung

Mở mắt ra thấy Giản Lam, tôi không ngạc nhiên lắm. Cô ấy ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, mặc bộ đồ văn phòng màu xanh lam, mái tóc ngắn chỉnh tề. Ban đầu, một tay cô ấy ôm lấy khuỷu tay bên kia, một tay chống cằm cau mày tập trung suy nghĩ. Trong lúc vô tình liếc sang bên này chạm phải ánh mắt tôi, Giản Lam mới sững sốt, nếp nhăn giữa hai hàng mày cũng giãn ra.

“Tỉnh rồi hả?”

Tôi gật đầu, nhìn quanh phòng bệnh một lượt, không thấy bóng dáng Tần Sâm đâu.

“Luật sư Vương liên lạc với cậu à?” Thế là tôi hỏi cô ấy.

“Luật sư Vương?” Giản Lam nhướn mày, nghĩ ngợi chốc lát mới nhớ ra cái tên có khả năng cao nhất, liền bắt giác chau mày lại, “Cậu nói Vương Phục Sâm ấy hả? Có liên quan gì đến hắn? Hắn đến thành phố V rồi à?”.

Thấy phản ứng của cô ấy không giống đang nói dối, tôi chớp mắt không trả lời. Thuốc an thần vốn có thể khiến cảm xúc tôi bình ổn khi tỉnh lại, thêm nữa còn được biết Vương Phục Sâm tạm thời không gây thêm phiền phức cho tôi, nên tôi cũng không cần hao tổn tâm tư xử lý tâm trạng phiền não nữa. Điều này rất tốt.

“Không phải Vương Phục Sâm, mình và hắn đã lâu không liên lạc rồi.” Không thúc giục tôi trả lời, Giản Lam giãn hàng mày ra chủ động giải thích, nhẹ nhàng cử động đôi chân mang tất gầy màu đen, bỏ tay chống cằm xuống, hai tay khoanh lại, “Là Tần Sâm gọi mình đến. Nghe nói có một nghi phạm quan trọng tự sát chống lại lệnh bắt, bên phía cảnh sát gọi Tần Sâm đi qua một chuyện”.

“Ừ.” Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Con mưa chưa ngớt, mây đen sà thấp khiến sắc trời trở nên nặng trĩu bí gió, chỉ còn lại ánh sáng nhân tạo đấu chọi với bóng tối. Ngoài phòng bệnh vẫn còn không ít âm thanh qua lại, tuy không biết thời gian cụ thể nhưng hẳn là chưa hết giờ thăm bệnh.

Trên tủ đầu giường đặt một bó cẩm chướng màu đỏ, nhụy hoa còn đọng nước long lanh, phản chiếu ánh đèn âm ỉ. Màu đỏ đậm kia khá tương đồng với màu chiếc váy liền tôi hay mặc lúc trước. Nếu tôi nhớ không lầm, hoa cẩm chướng đó ngoại trừ tượng trưng cho lời chúc sức khỏe, còn mang ý nghĩa tình yêu si mê say đắm.

Đưa tay phải ra vuốt ve cánh hoa ẩm ướt, tôi hỏi Giản Lam “Cậu mang hoa đến à?”.

“Không phải, vừa nãy lúc cậu chưa tỉnh, có một người đàn ông đeo kính đưa đến.” Tiếng quần áo sột soạt vang lên, hình như cô ấy đổi tư thế ngồi, “Anh ta tên Tào Thần, là bác sĩ phòng khám tư nhân gần nhà bọn cậu”.

“Anh ta cũng biết chọn thời gian đấy nhỉ.” Tôi nhớ lại khuôn mặt bác sĩ Tào, “Nếu Tần Sâm có ở đây thì đã sớm ném hoa này đi rồi”.

Kể từ lần bị Tần Sâm đuổi ra khỏi biệt thự, anh ta đã không chủ động liên lạc với tôi nữa, có lẽ là tự thấy lúng túng. Dù sao hôm đó khi bị Tần Sâm chất vấn, tôi đã không nói giúp anh ta câu nào.

“Lần trước cậu báo với mình tình trạng anh ta đã khá hơn.” Giản Lam thoáng dừng lại rồi nói tiếp, “Cậu xem thử bây giờ cậu đã bị anh ta hành hạ ra nông nổi nào rồi đi?”.

“Cũng có lúc trạng thái không tốt.” Tôi cúi đầu nhìn tay trái mình, bên cạnh giường bệnh đặt một giá đỡ nhỏ, cánh tay tôi được cố định trên đó, đại để là ngang với vị trí tim. Bên cạnh giá đỡ còn đặt một chiếc đèn sưởi soi vào tay tôi, có lẽ vì nếu tay quá lạnh sẽ không thuận cho việc tuần hoàn máu.

“Lúc gọi cho mình, trạng thái của anh ta không tệ lắm.” Giản Lam lăm lăm, khẽ nhủ mồm, ánh mắt lướt khắp người tôi, “Có phải giữa vợ chồng cậu... xảy ra chuyện gì hay không?”.

“Có chuyện gì đâu.” Tôi bật cười, dựa vào chiếc gối dựng sau lưng, thở dài một hơi, “Anh ấy vẫn kiên trì tái khám, hàng ngày uống thuốc đúng giờ. Ba năm nay, đây là lần đầu tiên anh ấy phát bệnh làm thương tổn mình đấy, bình thường không có đâu. Với cả lần này cũng do mình ra ngoài quên mang theo điện thoại di động, không nhắn lại cho anh ấy biết mình đi đâu. Anh ấy về nhà phát hiện không thấy mình mới nổi giận”.

Bây giờ nghĩ lại, quả thật thủ đoạn đáp trả của tôi cấp tiến rồi.

Nhưng rất hiển nhiên, Giản Lam không hề nghĩ vậy. Cô ấy nhăn mày nhìn tôi chăm chú, đôi môi tô son bóng mấp máy muốn nói lại thôi. Hồi lâu, cô ấy mới day day mi tâm, đổi đề tài: “Bây giờ cậu còn đi làm không? Dạy piano hả?”.

Tôi lắc đầu nói: “Vẫn ở nhà chăm sóc Tần Sâm”.

“Bây giờ anh ta cũng không có công việc sao?” Buông tay xuống lần nữa, Giản Lam nghiêm mặt, “Không có việc làm công ăn lương ổn định, vợ chồng cậu mọi tiền đâu ra?”.

“Cổ phiếu.” Tôi chậm chạp chớp mắt, “Và tiền anh ấy gửi ngân hàng lúc trước”.

Giản Lam nheo mắt lại: “Gửi ngân hàng á?”. Cô ấy nghĩ ngợi, “À đúng rồi. Trước kia anh ta từng tham gia rất nhiều dự án nghiên cứu, tiền gửi ngân hàng không ít. Hơn nữa sau khi về nước anh ta cũng không giống mấy tay mọt sách, xem thường các kiểu tọa đàm... mà ngược lại rất tích cực tham gia, nhận

không ít tiền công nhĩ”.

Tôi nhếch khóe môi khẽ cười.

Thật ra nói nghiêm túc còn có những bức hoặc ba mẹ Tần Sâm để lại cho anh nữa. Hai ông ba khi còn sống đều là họa sĩ rất nổi tiếng, một người giỏi về quốc họa, một người giỏi về tranh sơn dầu. Lúc họ qua đời đã quyên góp từ thiện một nửa số tác phẩm, một nửa để lại cho Tần Sâm, mặc anh xử lý. Lúc Tần Sâm còn tỉnh táo từng đề cập rằng, anh định giữ lại mấy bức tranh kia phòng khi bất trắc. May mà chúng tôi chưa đến bước đường ấy.

Giản Lam nhìn chăm chăm vào tôi không chớp mắt, thấy cuối cùng trên mặt tôi đã có nét cười, cô ấy cũng miễn cưỡng cười theo rồi chợt lên tiếng: “Minh định dẫn cậu đến chỗ này”.

Tôi vừa ngược nhìn vào mắt cô ấy, cô ấy đã đưa tay ấn chuông.

Y tá chạy đến, nghe Giản Lam hỏi xong liền nhanh chóng gọi bác sĩ. Đó là một bác sĩ nam, trông chưa đến bốn mươi tuổi, đáng vẻ anh tuấn lịch sự, đeo một cặp kính gọng vàng, thẻ nhân viên đeo trước ngực ghi tên là Chu Nham Quang. Các ăn mặc giống với Tào Thần nhưng phong thái khác hẳn. Anh ta đút hai tay vào túi áo blouse trắng bước vào phòng bệnh, không vội hỏi có vấn đề gì, chỉ đi đến giường khom lưng kiểm tra cổ tay tôi, điều chỉnh lại khoảng cách đèn soi, hỏi tôi mấy vấn đề cơ bản, cuối cùng mới quay đầu nhìn Giản Lam.

“Cô muốn đưa bệnh nhân đi ra ngoài à?”

“Đưa cô ấy đi dạo chút thôi, cho bớt ngột ngạt.”

Chu Nham Quang gật đầu với tôi: “Ừ, đã là ngày thứ năm rồi, có thể ra ngoài thư giãn một chút. Dù sao trạng thái tinh thần cũng có ảnh hưởng đến tuần hoàn máu”. Tiếp theo, anh ta thân nhiên hỏi, “Đã nói với Tần Sâm chưa?”.

Gọi tôi là bệnh nhân nhưng lại gọi thẳng tên Tần Sâm, không khó đoán anh ta đã quen biết Tần Sâm từ trước rồi. Dù trước đây tôi chưa bao giờ nghe Tần Sâm nhắc đến cái tên Chu Nham Quang này.

“Chưa.” Tôi thành thật trả lời, muốn xem thử anh ta sẽ có phản ứng gì.

“Được rồi.” Không ngờ Chu Nham Quang chỉ trả lời hai chữ ngắn gọn, rồi nghiêng người dặn dò Giản Lam, “Hai người phải trở lại trong vòng một tiếng, đừng để dính mưa, tốt nhất là để cô ấy ngồi hoặc nằm như vậy. Có tình huống gì ngoài ý muốn thì gọi điện thoại cho cấp cứu, biết không?”.

Giản Lam vâng dạ đồng ý, chờ Chu Nham Quang rồi đi mới đứng dậy đóng cửa phòng bệnh, thay quần áo giúp tôi.

Xe cô ấy đỗ dưới tầng hầm nên chúng tôi không bị mắc mưa trong lúc lên xe. Cô ấy lái xe vào khu dân cư, trùng hợp là con đường quen thuộc. Tôi loáng thoáng nhớ lại, hình như cuối năm ngoái tôi đã đến nơi này sau cuộc viếng thăm của ông Tăng Khải Thụy không lâu, sáng sớm hôm Tần Sâm đột ngột đòi theo tôi đi chợ.

Dừng xe lại ven đường, Giản Lam quay đầu nhìn về một lô chung cư, sau đó chỉ vào nơi nào đấy, bảo tôi nhìn xem.

Tôi nhớ, lô chung cư kia chính là nơi phát hiện thi thể trong vụ “Ác quỷ đập đầu”. Trông theo hướng tay Giản Lam chỉ, tôi thấy một người đàn bà quỳ dưới lầu trong mưa, bóng dáng gầy gò bị màn mưa bụi xóa nhòa, quần áo ướt sũng dán sát vào làn da, khiến thân hình gầy guộc đến mức chỉ còn da bọc xương hiện rõ mồn một.

“Mẹ của Mao Nhất Thụy, Đồng Mai.” Giản Lam ở bên cạnh khẽ khàng cất tiếng, “Cậu từng gặp bà ấy chưa?”.

“Coi như là từng gặp.” Lần đó tôi đã thấy bóng lưng bà ấy ở Cục Công an.

“Trước khi Mao Nhất Thụy bị tử hình, đài truyền hình bọn mình có làm phóng sự về ‘Ác quỷ đập đầu’.” Tựa tay tắt cần gạt nước, Giản Lam cẩn thận thăm dò nhiệt độ tay trái của tôi, thấy lạnh quá liền mở điều hòa trong xe, “Hôm phóng sự lên sóng, ba của hắn là Mao Văn Đậu tự sát, cũng chính là ngày thứ hai sau khi tòa án tối cao thông qua phán quyết tử hình Mao Nhất Thụy”. Cô ấy rút tay lại, dựa vào ghế lái, giờ tay trái nắm chặt vô-lăng, tay phải đặt lên cần gạt số, mày hơi nhíu lại như có chút phiền muộn, “Mình không biết nên nói thế nào. Vào đêm thời sự đưa tin Mao Văn Đậu tự sát, mình đã rất phấn nộ. Mao Văn Đậu từng có tiền sử cướp bóc gây trọng thương, còn Mao Nhất Thụy rất có khả năng bởi vì hồi bé bị chấn thương sọ não dẫn đến thùy trán bị thương, gây ra rối loạn nhân cách. Cậu đã nghe Tần Sâm nói về chuyện này chưa? Hình như chính anh ta đề ra lý luận này ấy”.

Không ngờ người thứ hai hỏi tôi câu này lại là Giản Lam. Tôi gật đầu có lẽ, quay mặt nhìn Đồng Mai qua cửa sổ xe, nhưng trong đầu hiện lên gương mặt Tiêu Minh. Nếu Tần Sâm đang đi chung với nhóm Tăng Khải Thụy, không chừng sẽ lại đụng mặt cảnh sát Tiêu. Tôi không có mặt, không biết họ sẽ nói với nhau những gì.

Giọng của Giản Lam kéo sự chú ý của tôi về: “Nhưng mình cảm thấy, Mao Nhất Thụy biến thành ‘Ác quỷ đập đầu’ nói cho cùng bị ảnh hưởng nhất định từ người cha Mao Văn Đậu này. Khi con trai mình phạm tội, ông ta không chỉ không chú ý đến an nguy của người khác mà còn muốn gánh tội thay con, lúc bị bại lộ còn lựa chọn cách tự sát để trốn tránh trách nhiệm”.

“Ông ta bị nhục cơ nặng.” Tôi nhớ đến lời Tiêu Minh đã nói, “Không còn sống được bao lâu, gánh tội thay và tự sát có lẽ vì không muốn liên lụy người nhà thôi”.

Tôi ngả đầu dựa vào ghế lái phụ, từ góc độ của tôi, chỉ hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy Đồng Mai quỳ bất động trong mưa. Vẫn chưa đến tháng Tư,

khí hậu miền Nam đã ẩm dần, nhưng chỉ một trận mưa lại có thể khiến cho nhiệt độ giảm xuống không ít. Huống chi bà ấy đã qua tuổi trung niên, dù không bị bệnh phong thấp nhưng quý mẫn ở đó nhất định sẽ lạnh cho xem.

“Minh biết, thân làm cha mẹ đều hi vọng con mình có được cơ hội hồi cải làm lại cuộc đời, nên gánh tôi thay con... Đây không phải là điều khó hiểu.” Giản Lam trả lời với giọng dồn dập, tôi biết điều này chứng tỏ tâm trạng cô ấy đang trở nên kích động, “Nhưng gia đình nạn nhân sẽ nghĩ sao? Nỗi đau mất đi người thân của mình mãi mãi không cách nào đền bù được. Nếu không thể mang hung thủ ra công lý, hoặc gia đình hung thủ đáng lẽ phải chịu trách nhiệm lại tự sát để trốn tránh tội lỗi...”. giọng nói đang từ từ cất cao bỗng im bặt, tôi quay đầu lại, bắt gặp cô ấy cúi đầu đưa hai tay che mặt, đôi vai run run vì kìm nén. Một lúc lâu sau, Giản Lam mới thả tay ra, tránh né ánh mắt tôi, mắt đỏ hoe lác đác, giọng khàn khàn, “Minh không biết. Chẳng qua mình thấy lẽ ra bọn họ phải nhận được sự trừng trị thích đáng”.

Tôi lặng thinh nhìn Giản Lam, muốn mường hiểu ra hơn phân nửa là cô ấy nhớ đến chú Giản rồi. Ba năm trước, khi biết người đẩy chú Giản xuống lầu là chồng tôi, cảm xúc của Giản Lam vô cùng bất ổn. Cô ấy giận dữ chỉ vì những chuyện vặt vãnh, nổi con thịnh nộ với tất cả những người an ủi mình, còn gào thét điên cuồng với cả Vương Phục Sâm. Khoảng thời gian đó thậm chí tôi nghi ngờ cô ấy sẽ giống Tần Sâm, vì chịu áp lực tinh thần và kích thích quá lớn mà mắc bệnh nhân tâm thần phân liệt.

Ba năm trôi qua, tôi tưởng cô ấy đã khôi phục trạng thái khi trước, nhưng bây giờ xem ra, cô ấy vẫn chưa hoàn toàn thoát ra được.

“Mãi cho đến khi nhìn thấy Đồng Mai.” Như thể mắt đi dừng khí nhìn tôi, Giản Lam găm chặt đôi mắt vào khoảng không bên ngoài tấm kính chắn gió, dần lại nổi ghen ngào, hít thở sâu rồi chậm rãi mấp máy môi. “Bởi ảnh hưởng từ chồng và con, công xưởng đã cho bà nghỉ việc. Bà không tìm được việc làm, mỗi ngày chỉ có thể đi nhặt rác. Đến cuối tuần, bà đến cửa nhà từng nạn nhân quỳ suốt buổi sáng. Có vài người thân của nạn nhân thấy bà liền ra tay đâm đá, cũng không lên tiếng, chỉ quỳ mãi ở đó.” Theo mỗi câu nói, hốc mắt Giản Lam đều ngân ngấn nước, cơ mặt khẽ giật vì cố gắng ngăn cản nước mắt trào ra, “Sau đó mình phát hiện, thật ra dù bà ấy rơi vào kết cục thể nào, dù bà sống hay chết, dù có ăn năn hay không... đều không thể nhận được sự tha thứ. Có lẽ điều mỗi người cần chính là một đối tượng để thù hận. Trong đa số trường hợp, chỉ cần có thù hận, chúng ta mới không bị ảnh hưởng bởi mỗi thống khổ”.

Vào đêm ba năm trước, thời điểm tôi tự cho rằng mình đã đích thân kết thúc tất cả, cũng từng có nhận thức tương tự.

“Bởi vậy, một khi mất đi đối tượng để thù hận, người đó sẽ quay sang hận chính bản thân mình.” Tôi nghe thấy giọng nói mình vang lên.

Vì thế, kể từ ngày đó, tôi bắt đầu hận Tần Sâm, cũng bắt đầu hận mình.

Nhắm mắt lại đưa tay lau đi giọt lệ, Giản Lam khẽ khịt mũi, ổn định lại tâm trạng mới ngẩng đầu: “Đúng, chính là vậy”. Cuối cùng cô ấy cũng chịu quay đầu lại, ánh mắt lướt qua tôi nhìn về phía Đồng Mai đằng xa, “Thế nên mình cũng nghĩ, Đồng Mai không tránh né có phải vì bà ấy đang hận chính mình hay không. Mình đã điều tra hoàn cảnh của bà, ngoại trừ Mao Văn Đậu và Mao Nhất Thụy, bà không có người thân nào khác, bà chỉ còn lại chính mình để hận mà thôi”.

Tôi cũng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này có một người đàn ông đi ra khỏi tòa nhà chung cư, đứng dưới mái hiên, hình như đang la lối mắng chửi Đồng Mai. Cách màn mưa mù mịt, tôi chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng gào của anh ta. Trong ngực anh ta ôm một đứa bé chỉ mới bốn tuổi, miệng còn đang gào khóc.

Là gia đình của nạn nhân sao? Vẫn là một mái ấm hoàn chỉnh, hôm nay chỉ còn hai cha con thui thủi.

Đồng Mai thì sao?

Tôi dời mắt nhìn người đàn bà lặng im cúi đầu quỳ trong cơn mưa xối xả. Ban đầu bà cũng có một gia đình hoàn chỉnh, giờ đây chỉ còn lại mình bà.

“Ngụy Lâm” Giản Lam bỗng gọi tôi.

Chờ tôi quay đầu lại nhìn vào mắt cô ấy, Giản Lam mới hé môi, như ra quyết định, trịnh trọng nói với tôi: “Minh sẽ không tha thứ cho Tần Sâm. Minh biết khi đó anh ta đang phát bệnh, nếu thần trí tỉnh táo, anh ta tuyệt đối không đẩy ba mình xuống lầu. Nhưng mình không thể tha thứ cho anh ta”. Hàng mày khẽ run, cô ấy cố hết sức kìm lại dòng lệ chực trào nơi khóe mắt, “Nếu mình không biết nên hận ai, mình sợ một ngày nào đó mình chỉ có thể hận chính mình, sẽ biết thành kẻ giống Đồng Mai bây giờ”.

Theo thói quen, tôi đưa tay phải lên chạm vào mi tâm của Giản Lam, ngón tay nhẹ vuốt hai hàng mày đang cau chặt của cô ấy.

“Không sao, cậu không cần tha thứ cho anh ấy.” Tôi nói, “Mình cũng không muốn thấy cậu biến thành như vậy”.

Quả thật tôi chưa bao giờ yêu cầu nhận được sự tha thứ xa vời, bất kể là với Giản Lam hay là bản thân tôi.

Tiếng nước nở bọt bật thốt, Giản Lam nắm lấy tay tôi, không kìm nén được mà khóc lóc thảm thiết.

“Cậu theo mình trở về thành phố X được không?” Cô ấy nắm chặt lấy tay tôi, không ngừng rơi nước mắt, tiếng khóc rầm rức không thể kiềm chế tuôn ra theo từng câu từng chữ, “Minh chỉ còn cậu là người thân duy nhất thôi Ngụy Lâm”. Giản Lam khóc lóc khàn cả, đôi mắt sưng đỏ nhìn vào mắt tôi, giọng khàn đến lạ, “Bọn mình trở về đây, sống như trước kia được không?”.

Tay trái tôi khẽ xê dịch trên gối, tránh những giọt lệ nóng hổi kia rơi vào vết thương. Tôi phát hiện ra vẻ mặt mình trở nên hồ hững, nội tâm cũng mông lung vô vẩn. Tôi không thể hiểu sao Giản Lam lại khóc. Mỗi tiếng khóc của cô ấy đều đâm xoáy vào màng nhĩ tôi, ngoại trừ cảm nhận này ra, tôi không có cảm giác nào khác.

“Giản Lam” Để che giấu điều này, tôi tạm thời viện một cái cớ, “Có một chuyện mình vẫn chưa nói cho cậu biết”.

Nén tiếng khóc lại, Giản Lam ngược mắt mím môi nhìn tôi, chờ đợi lời nói tiếp theo.

Tôi rút tay phải lên vuốt tóc Giản Lam, chuyển mắt về phía kính chắn gió. Không có cần gạt nước qua lại, cả mặt kính đã bị bao phủ trong con mưa như thác đổ.

“Con của mình và Tần Sâm không phải chết vì sinh non.”

Cô ấy yên lặng thoáng chốc, không biết là để bình ổn lại hơi thở hỗn loạn hay là vì kinh ngạc mà quên mất mở miệng, một lúc sau mới nói: “Nhưng lúc ấy cậu nói...”.

“Cậu đã hỏi mình tại sao đi Mỹ hơn nửa năm không liên lạc với cậu.” Tôi ngắt lời Giản Lam, thất thần nhìn kính chắn gió, “Không phải mình không muốn liên lạc với cậu, mà là mình không thể liên lạc với cậu”.

Khung cảnh mưa như trút nước ở thành phố V luôn khiến tôi nhớ đến thành phố X. Dù sao đó cũng là nơi tôi đã sống hơn ba mươi năm, không thể nào không tưởng niệm đến nó, nhưng tôi biết tôi không thể trở về nơi ấy. Nếu có thể, tôi thà cả đời không bao giờ quay về đó nữa: “Mình bị giam cầm ở một nơi nửa năm, tại thành phố X”. Tôi khái quát lại cảnh tượng trong trí nhớ bằng câu văn không cảm xúc, “Bị kim đâm vào kẽ móng tay, bị kẹp đầu ngón tay, giật điện... Có lẽ còn có những việc khác nữa, mình không nhớ rõ”.

Bất chợt bí từ, tôi mím môi chốc lát mới nói tiếp: “Khoảng thời gian đó rất gian nan, đứa bé cũng mất vào lúc ấy”.

“VẬY TẦN SÂM...” Giọng Giản Lam run run.

“Anh ấy vẫn luôn tìm kiếm mình.” Tôi quay đầu nhìn vào mắt cô ấy, không ngoài dự liệu, tôi thấy đôi mắt Giản Lam tròn trừng, về kinh ngạc trên mặt vẫn còn nguyên, “Nhưng dù có là Tần Sâm, cũng có chuyện anh ấy không làm được”. Vuốt gọn mái tóc trên trán giúp cô ấy, tôi bình tĩnh kể lại, “Bản thân anh ấy cũng bị kích động rất lớn. Nếu không cũng không đến nông nỗi hiện giờ”.

“Tại sao... lúc đó cậu không nói với mình?” Môi Giản Lam khẽ run, không kịp giấu đi biểu cảm không thể tin, nói xong liền nhận ra điều gì đó, vội vã che miệng mình lại. Sau đó, cô ấy không màng đến việc chưa tháo dây an toàn, lập tức nhào đến ôm lấy tôi, “Mình xin lỗi, mình xin lỗi...”.

Tôi để mặc cô ấy khóc thất thanh, hồi lâu sau mới gỡ tay lên ôm lại.

“Mình không thể trở về thành phố X nữa Giản Lam à.” Tôi nhẹ nhàng lặp lại bên tai cô ấy, khe khẽ vỗ vào lưng cô ấy, “Mình cũng không thể rời khỏi Tần Sâm”.

Hồi ức quay về ba năm trước đây, sau khi Tần Sâm đẩy chú Giản xuống lầu và trói tôi trong nhà mấy ngày. Khi ấy tôi đã khát đến sắp chết khô, trong mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy mặt đất bừa bãi. Mấy đêm liền Tần Sâm không hề chợp mắt, anh lôi tất cả sách trên giá xuống, ngồi trước bàn ăn trong phòng khách lật sách soạn soạn như nổi điên, tay kia anh cầm bút không ngừng viết hí hoáy lên từng tờ giấy nháp, còn miệng thì lầm bầm.

“Tần Sâm...” Tôi gọi anh, gần như đã dùng hết tất cả sức lực còn sót lại, “Em cần nước... Cho em nước.... Nếu không em chết mất...”.

“Không thể! Không thể!” Anh đột ngột gạt phăng đồng sách chất như núi trên bàn, hai mắt đỏ ngầu, nổi con tam bành gào lên với tôi, “Không thể! Không ai có thể làm em chết!”.

Tôi dựa vào chân tường ngay cửa sảnh, đã sớm chết lặng với những trận gào thét của anh, phiền não quay mặt, không muốn nhìn anh nữa.

Anh bỗng thay đổi sắc mặt, đứng vụt dậy, hấp tấp chạy về phía tôi, thậm chí đụng ngã hai chiếc ghế.

“Ngụy Lâm, Ngụy Lâm...” Anh quỳ bên cạnh tôi, ôm lấy mặt tôi buộc tôi nhìn anh, hơi thở run rẩy phả đến, “Em đừng nhìn anh như vậy....Em đừng nhìn anh như vậy...”.

Không tài nào che giấu vẻ chán ghét trên mặt, tôi chỉ có thể nhắm tịt mắt không hề kêu rên.

“Nghe anh nói, nghe anh nói...” Anh đành nâng đầu tôi lên, cọ trán vào trán tôi, giọng nói run run, dằn dò đi dằn dò lại, “Em bị bệnh... em chỉ bị bệnh thôi biết không? Đừng để bất cứ ai biết... đừng để bất cứ ai biết em đã bị bệnh... Đừng nói với họ em đã làm gì...biết không?”. Nói xong, anh hôn lên mắt tôi trong hoảng loạn, hàm râu lún phún quẹt vào mặt làm tôi đau, “ Anh sẽ nghĩ cách chữa trị cho em... Anh sẽ giúp em trở lại như trước kia.... Không ai có thể làm em chết được...”.

Anh nói không ai có thể làm tôi chết. Nhưng kể từ khoảnh khắc ấy, tôi đã biết, một ngày nào đó anh sẽ đưa tôi vào địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thỏa hiệp

Type: Dung

Giản Lam không quên lời dặn của Chu Nham Quang, đưa tôi về bệnh viện trong vòng một tiếng. Đáng tiếc bãi xe tầng hầm đã kín chỗ, cô đành cho xe chạy ra bãi đỗ xe lộ thiên, sau đó thò người ra hàng ghế sau lục lọi túi xách, cố gắng tìm ô.

“Minh chắc chắn có mang theo mà.” Cô ấy không ngừng lăm bằm, nhưng không tìm ra. Dưới tình thế cấp bách, Giản Lam cau chặt chân mày, kéo thẳng giò xách lên đầu, vùi đầu tìm kiếm.

Đúng lúc này điện thoại trong túi áo rung lên, tôi lấy ra xem, một dãy số xa lạ gọi đến. Tôi bắt máy: “Xin chào”.

“Cô Ngụy.” Tôi gần như sắp quên mất giọng người đàn ông đầu bên kia, “Tôi là Tiêu Minh”.

Ngơ ngác một chút, bên tai tôi nhất thời chỉ còn lại tiếng mưa rơi dần rõ ngoài cửa xe.

“Sếp Tiêu.” Tôi nói.

Qua kính chiếu hậu, tôi thấy Giản Lam dừng tay lại nhìn tôi, thất thần trong phút chốc. Tiêu Minh bên kia điện thoại lại cất lời: “Nghe nói cô đang nằm viện, hiện giờ sức khỏe đã khá hơn chưa?”.

Không tài nào nghe được tâm trạng của anh ta qua giọng nói bình thản kia, tôi lười ứng phó, khẽ chớp mắt rồi nói cho có lệ: “Không có gì đáng ngại nữa, cảm ơn sếp đã quan tâm”.

Anh ta thông dong “ừ” một tiếng, không chịu mau chóng kết thúc cuộc gọi như tôi mong đợi mà chuyển sang một câu hỏi khác: “Bác sĩ điều trị cho cô là Chu Nham Quang à?”.

Không chỉ biết tôi nằm viện, còn biết rõ bác sĩ điều trị cho tôi là ai nữa. Tôi không khỏi bắt đầu hoài nghi trong lúc tôi hôn mê, Tần Sâm đã từng trao đổi bí mật gì đó với anh ta! Điều này khiến tôi cảm thấy bức bối, vì thế tôi cau mày, có phần không khống chế được giọng điệu của mình: “Đúng vậy, là bác sĩ Chu”.

Giản Lam lại liếc nhìn tôi qua kính chiếu hậu, nhưng tay vẫn kiên nhẫn tìm kiếm chiếc ô của cô ấy.

“Vậy có thể mời em gái của anh ta kiểm tra não bộ giúp cô đây. Vết thương trên trán cô trông rất nghiêm trọng, nhưng nán nã mãi không chịu đi bệnh viện.” Tiêu Minh không hề bị sự biến đổi tâm trạng của tôi ảnh hưởng, ít ra giọng điệu của anh ta vẫn thông thả, lạnh nhạt, “Hai anh em họ đều làm bác sĩ ở bệnh viện kia, nhưng không cùng khoa. Em gái của Chu Nham Quang là bác sĩ khoa Nội thần kinh, hai năm trước bị bắt cóc từng được anh Tần cứu mạng. Họ sẽ rất vui lòng giúp đỡ cô”.

Đây chính là nguyên nhân bác sĩ Chu Nham Quang có thái độ lạ lùng sao?

Cảm giác lo âu quái lạ này sinh, lồng ngực tôi hơi khó chịu, không muốn tiếp tục đề tài này với anh ta nữa, liền lạnh mặt nhìn cần gạt nước gạt qua gạt lại trên kính chắn gió: “Tôi biết rồi”.

Nhưng chiều hướng phát triển của câu chuyện lại thường không như mong muốn.

“Nói đến chuyên gia khoa Nội thần kinh...” Lần thứ hai anh ta nhắc đến từ này khiến thần kinh tôi căng đau. Tốc độ nói chuyện của anh ta khá ung dung, từng âm tiết đều trầm trầm và bình tĩnh gần như lạnh lùng của anh ta, “Ba năm trước sau khi hai người rời khỏi thành phố X không lâu, có một chuyên gia khoa Nội thần kinh đến từ nước Mỹ được tòa án nhân dân tỉnh tuyên bố mất tích. Khi ấy Tổ chuyên án chúng tôi đang điều tra một vụ trọng án, gã là nghi phạm chúng tôi nhắm tới. Theo tôi được biết, chuyên gia khoa Nội thần kinh này là bạn học thời đại học của anh Tần”.

Một gương mặt mơ hồ dập dờn hiện lên trước mặt tôi. Trong khoảnh khắc nào đó, tôi như thể thấy được đôi mắt hung ác của gã phản chiếu ngọn lửa bùng cháy và ý cười điên cuồng. Tôi ngồi cứng đờ trên ghế lái phụ, thoáng chốc toàn thân lạnh buốt.

“Gã tên là Sanchez Harris, cô đã nghe anh Tần nhắc đến bao giờ chưa?” Giọng Tiêu Minh truyền qua điện thoại.

Nỗi sợ hãi đã bóp chặt cổ tôi, trong phút ngạt thở ngắn ngủi, tôi bỗng nhận ra ý đồ của anh ta, anh ta đang thăm dò tôi. Anh ta có đủ cơ hội tự mình hỏi Tần Sâm, nhưng anh ta lại hỏi tôi.

Trong phút phân tâm, cửa sổ xe bên tôi đột ngột bị gõ vang. Tôi quay đầu sang, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt sâu hút của Tần Sâm. Anh khom người đứng bên cạnh cửa xe, trong tay cầm một chiếc ô màu xanh đen thật to, vẻ mặt đã bị màn nước trên xe làm mờ. Tôi chú ý thấy anh đã thay chiếc áo hoodie xám rộng rãi và quần jeans, trông rất trẻ trung. Dáng vẻ này khiến tôi nhớ đến khoảng thời gian chúng tôi cùng nhau đi du lịch ngày trước. Bình thường Tần Sâm luôn ăn mặc nghiêm trang, đến ngày nghỉ lại hết sức tùy ý, tính tình trẻ con càng biểu hiện rõ rệt.

Khoảnh khắc nhìn vào mắt anh, tôi đã tỉnh táo lại, buông tay phải đang nắm lấy điện thoại đi động xuống, cúp máy.

Giản Lam hạ cửa kính xuống, giọng anh truyền vào xe trước tiên, sau đó mới là không khí lạnh lạnh và mùi bùn đất ẩm ướt bên ngoài: “Tôi đến đón Ngụy Lâm”.

Khi nói câu này, vẻ mặt anh khá hồ hững, đôi mắt đen láy sáng rõ, nhưng ánh mắt nhìn Giản Lam lại chẳng mấy may che giấu vẻ lạnh nhạt và cảnh giác. Trông trạng thái tinh thần anh rất tốt, nhưng quãng thâm dưới mắt lại đậm hơn vài phần so với lúc trước, có thể thấy chất lượng giấc ngủ của anh vẫn tệ như cũ.

Giản Lam cũng không ra vẻ hòa nhã gì với anh.

“Chờ tôi tìm ô đã, tôi đi vào với hai người.” Giọng cô ấy rất bức bối, chỉ liếc mắt nhìn anh rồi quay đầu tiếp tục tìm kiếm túi xách, động tác trở nên thô lỗ hơn, ra sức kéo banh miệng túi như đang phanh thây mổ bụng kẻ thù.

“Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của cô.” Tần Sâm không để ý đến biến chuyển tâm trạng của Giản Lam, dừng dừng từ chối, còn không quên ‘tốt bụng’ nhắc nhở: “Tôi nhớ ba giờ cô còn phải về đài truyền hình quay chương trình”.

Ngừng lại hành động nóng nảy, Giản Lam nhìn lướt qua đồng hồ trên xe. Mắt cô ấy vẫn còn hoen đỏ, lồng ngực cũng vì kiềm chế tâm trạng mà phập phồng kịch liệt, qua một lúc lâu mới quay mặt nhìn về phía tôi, dường như có điều muốn nói.

“Minh sẽ đến thăm cậu sau.” Cuối cùng cô ấy nói.

Tôi bèn chào tạm biệt cô ấy qua quýt rồi xuống xe. Lúc tôi mở cửa xe ra, Tần Sâm đã đưa tay nắm lấy cánh tay tôi. Anh nắm rất mạnh, vẻ mặt căng thẳng, quai hàm bạnh ra vì hàm răng nghiến chặt. Trong khoảnh khắc ấy, tôi cứ tưởng anh muốn lôi thẳng tôi ra xe luôn nữa kia. Nhưng anh đã kiềm chế nổi kích động, chỉ nắm chặt bờ vai tôi, như thể làm vậy để phòng ngừa tôi dỗi ý chui vào trong xe vậy.

Chờ khi tôi ra khỏi xe hẳn, anh liền dang rộng cánh tay choàng qua vai tôi, bàn tay cầm ô chuyển sang phía tôi, tránh nước mưa rơi vào tay trái tôi. Không nói gì với Giản Lam nữa, Tần Sâm liền ngang ôm tôi sải bước đi thẳng vào khu nội trú. Con mưa tầm tã, tuy chỉ che ô đi quãng đường hai trăm mét, nhưng ông quần đã ướt đầm.

Anh im lìm dẫn tôi đi thang máy lên tầng, không hỏi tôi vừa nghe điện thoại của ai, cũng không định cãi nhau với tôi ở nơi đông người. Tôi dựa vào người anh, cảm nhận nhịp tim anh dần bình ổn.

Sau khi trở vào phòng bệnh, tôi ngồi xuống giường, đưa tay với lấy túi ni-lông trên tủ đầu giường, định thay quần áo. Một tay hành động không tiện, tôi định ấn chuông gọi y tá đến giúp, lại thấy Tần Sâm buông ô xuống, đi thẳng đến trước mặt tôi, ngồi xuống thay giày cho tôi.

Tôi ngây ngẩn, lúc ngộ ra thì có nỗi xung động khiến tôi muốn rút chân lại né tránh tay anh.

Chuyện này quá khác thường, mấy năm nay đều là tôi chăm sóc anh, bỗng thay đổi vị trí khiến tôi không thể thích ứng, đến nỗi có chút cảm giác khủng hoảng và phần nộ thoáng qua. Tần Sâm cũng chú ý đến vẻ cứng ngắc của tôi, đáng tiếc việc này không ảnh hưởng đến anh. Anh cởi giày giúp tôi, sau đó thẳng lưng lên cởi dây nịt và nút quần jeans, kéo khóa kéo cho tôi. Suốt quá trình anh đều nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc và bình tĩnh.

Anh đứng dậy ra hiệu cho tôi: “Đứng lên đi”.

Tôi biết anh muốn cởi quần giúp tôi. Cảm giác này rất quái dị, cứ như tôi biến thành một đứa trẻ không có năng lực tự lo liệu cuộc sống vậy. Tiếp theo tôi lại nghĩ đến, ba năm nay anh cũng sống như vậy. Vì thế tôi đứng dậy, để anh cởi quần dài ra rồi ngồi lại xuống giường. Anh giữ chiếc quần ngủ của tôi ra rồi ngồi xuống xỏ ống quần vào chân tôi. Tôi đứng dậy lần nữa, để anh kéo lên eo giúp tôi.

Sau khi cởi áo ra, tôi giờ tay phải ôm lấy cánh tay trái, chờ anh mặc áo ngủ cho tôi như vừa rồi. Không khí se lạnh, lúc đầu thấy cánh tay tôi sồn da gà, tôi cũng đồng thời cảm giác được phản ứng sinh lý sinh ra từ lồng ngực. Dù có mặc áo lót vẫn khiến tôi gượng gạo, nhất là khi ánh mắt Tần Sâm nhìn lướt qua thân thể tôi, tôi sẽ không kiềm được căng thẳng.

Mấy năm nay, hoàn toàn không có chuyện tôi không mặc quần áo dưới ánh đèn sáng rực vào lúc anh tỉnh táo như vậy. Tôi cảm thấy không quen, còn mất tự nhiên nữa. Tôi biết thật ra tôi có thể nói là tự mình mặc được, có điều bây giờ làm thế quá dư thừa, chỉ càng khiến tôi lúng túng hơn thôi. May mà Tần Sâm vẫn bình thản, nhanh chóng mặc quần áo cho tôi.

Tôi nằm xuống giường, khẽ thở phào. Bác sĩ Chu Nham Quang rất biết canh giờ đến gõ cửa phòng, kiểm tra tình trạng tay trái cho tôi, lại bật đèn soi bên giường rồi rời đi. Suốt quá trình ấy Tần Sâm vẫn đứng yên bên giường bệnh, hơi cúi mặt lạnh nhạt nhìn chăm chăm tay trái tôi. Ngoại trừ gật đầu vài cái tỏ vẻ đã nghe, họ gần như không có trao đổi gì.

“Chu Nham Quang, một giờ trước bọn anh đã gặp nhau.” Đến lúc Chu Nham Quang rời khỏi phòng bệnh, Tần Sâm mới ngồi xuống chiếc ghế dựa cạnh giường, chủ động giới thiệu, “Hai năm trước anh giúp anh ta tìm được cô em gái mất tích, sau đó bọn anh luôn giữ liên lạc với nhau”. Anh thoáng dừng lại, vẻ mặt vẫn tẻ ngắt, “Trước kia anh có rất nhiều tay trong, em biết anh không thể nào giới thiệu từng người một cho em biết mà”.

“Ừ.” Tôi đáp có lẽ, nghiêng mặt qua quan sát chiếc đèn soi kia.

Tần Sâm lặng thinh một hồi. Anh không ngồi hơi cong lưng như ngày thường, cũng không thẳng lưng giống như xưa, chỉ cố dựa vào lưng ghế dựa, hai chân duỗi ra trước chống đỡ thân mình.

“Anh nghĩ kỹ rồi.” Một lúc lâu, anh mới lên tiếng lại, “Về chuyện muốn một đứa con nữa ấy”.

Tôi ngược mắt nhìn anh, anh vẫn nhìn tôi, vẻ mặt bình lặng. Từ lúc tôi biết anh đến nay, rất hiếm khi thấy anh nhìn tôi bằng vẻ mặt này. Bình thường khi

nhìn tôi, anh luôn lơ đãng lộ ra một biểu cảm nhỏ bé hoặc một sự thay đổi trong ánh mắt ẩn chứa tình cảm của mình.

“Em biết sao ba năm nay bệnh anh không khá hơn không?” Anh nói với giọng vừa phải, đôi môi khẽ hé, đôi mắt bị hàng mi dày và dài che đi hơn phân nửa phần chiếu bóng đáng tội, đáy mắt tối tăm giấu đi tất cả cảm xúc, “Một mặt là trong lúc trị liệu bằng thuốc anh không kết hợp trị liệu tâm lý, mặt khác là anh không bao giờ uống thuốc theo liều bác sĩ đã cho. Anh biết rất rõ những thứ thuốc kia sẽ gây nên thương tổn gì cho sức khỏe của anh. Nếu hoàn toàn dựa vào thuốc sẽ không thể nào khỏi hẳn, anh không thể để tình trạng thân thể mình ngày càng sa sút, khiến em thêm gánh nặng nữa”.

Tôi mệt mỏi nhìn anh: “Nên anh đổ hết thuốc đi à?”

“Không phải mỗi lần đều đổ. Thỉnh thoảng cũng sẽ uống, nhưng uống rất ít. Lúc anh cảm thấy cần tỉnh táo, anh sẽ thử tăng liều thuốc.” Anh giải thích với vẻ điềm tĩnh, giọng điệu cũng bình thản, “Sự thật chứng minh, trị liệu bằng thuốc vẫn có tác dụng nhất định. Ít ra có thể giúp anh giữ tỉnh táo trong thời gian ngắn”.

Cuối cùng anh đã giải thích nguyên nhân cho tôi biết tại sao trong khoảng thời gian này anh thường giữ được tỉnh táo. Trước kia cũng có đôi lần tôi phát hiện anh lén đổ thuốc đi, nhưng không ngờ anh còn biết tự mình khống chế lượng thuốc nữa.

“Chuyện này có liên quan gì đến con cái?” Tôi hỏi anh.

Đi ra ngoài một chuyến đã khiến tôi mệt mỏi bội phần, hiện giờ tôi chỉ mong anh mau chóng nói đến vấn đề trọng điểm để tôi có thể ngủ một giấc.

“Nếu em lại muốn một đứa con...” Có lẽ phát giác ra tôi không kiên nhẫn nổi nữa, cuối cùng anh cũng đi thẳng vào vấn đề, “Như vậy đứa bé sẽ cần một... hoàn cảnh gia đình tương đối bình thường”. Anh ngập ngừng lựa chọn từ, cup mi giờ tay lên che đi mắt và mũi giấy lát, mới thả tay xuống ngừng đầu đón nhận ánh mắt tôi, nói tiếp, “Nói cách khác, anh phải uống thuốc đúng liều, mà việc này sẽ gây ra ảnh hưởng đến cơ thể anh. Anh có thể sẽ béo phì, thường xuyên cảm thấy buồn nôn, thích ngủ, tụt huyết áp, tăng đường huyết, thường xuyên chảy đái dầm đầy áo như trẻ con... Nghiêm trọng hơn còn có thể bị thiếu bạch cầu hoặc mắc bệnh gì khác. Đến lúc đó, anh có thể giữ được tỉnh táo trong hầu hết tình huống nhưng em không chỉ phải chăm sóc cho con, còn phải chăm sóc cho người bệnh là anh”.

Tôi không nhịn được bật cười: “Đây chính là cái cớ anh tìm được à?”

“Không.” Ngoài dự liệu của tôi, anh cau mày phủ nhận, trấn tĩnh nhìn xoáy vào mắt tôi: “Anh biết em có lòng tin đồng thời chăm sóc tốt cho một lớn một nhỏ. Vì vậy anh cảm thấy nếu có một đứa con nữa cũng không thành vấn đề.

Về mặt tôi ắt hẳn rất hoang mang.

Tần Sâm im lặng quan sát về mặt tôi rồi mới thông dong bổ sung: “Nhưng anh muốn em đồng ý với anh hai việc”.

“Việc gì?”

“Cho dù em có thể chăm sóc anh và con, cũng không chứng tỏ em sẽ sống nhẹ nhàng.” Anh liếc nhìn tay trái của tôi, hai giấy sau ánh mắt lại dời lên mặt tôi, “Vì vậy em phải hứa với anh, em không thể tự làm tổn thương mình nữa. Điều đó sẽ khiến cho cuộc sống gia đình chúng ta thêm khó khăn”.

“Có thể.” Ngẫm nghĩ chốc lát, tôi đồng ý, “Điều thứ hai thì sao?”

Theo thói quen, mười ngón tay anh đan vào nhau, chăm chú nhìn vào mặt tôi cả nửa phút, cuối cùng mới mở miệng: “Bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng không thể rời khỏi anh”.

Tôi ngả người nằm trên giường bệnh nhìn anh hồi lâu, không hiểu anh muốn biểu đạt điều gì.

“Chẳng phải ba năm trước em đã đáp ứng anh chuyện này rồi.” Tôi nhắc nhở.

Về mặt anh vẫn nghiêm trang không hề thay đổi, hết như điều kiện quái gở này của anh: “Cam đoan thêm lần nữa sẽ khiến anh vững lòng hơn”.

Tôi nhìn anh, nhất thời im lặng. Có lẽ anh hiểu rõ hơn tôi, chúng tôi hoàn toàn không thể bắt đầu lại lần nữa, dù có thêm một đứa con cũng không thể nào. Nhưng tôi vẫn nhoen môi, nở một nụ cười với anh: “Em cam đoan”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chuyện cũ

Type: Dung

Có lẽ bởi vì đã quá lâu không trò chuyện với nhau một cách bình thường, khi tôi nói ra câu cam đoan kia, không khí yên lặng quái dị lập tức lan tỏa trong

phòng. Tàn Sâm vẫn duy trì tư thế ngồi ban đầu, mười ngón tay đan vào nhau đặt hờ trên đùi, hơi nhũn mảy ra vẻ nghiêm túc, bất động như pho tượng thạch cao nhìn tôi.

Tôi tựa vào gối nhìn anh, chờ anh mở lời trước. Xưa nay, mỗi lần chúng tôi rơi vào im lặng, anh thường là người phá vỡ cục diện bế tắc.

“Bọn em đã nói chuyện gì?” Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, anh liền chớp mắt, cử động thân thể cố gắng thẳng lưng dậy, đồng thời rừ mi né tránh ánh mắt tôi, “Em và Giản Lam đấy”.

“Em kể cho cô ấy biết chuyện em bị bắt cóc hơn nửa năm, chỉ nói đại khái thôi, không nói rõ.”

Anh ngẩng phắt đầu lên nhìn tôi, đáy mắt sáng quắc, mí mắt trầm mặc giây lát, có lẽ đang khắc chế tâm trạng của mình. Lúc lên tiếng, anh nheo đôi mắt đen láy nhìn sâu vào mắt tôi, giọng nói khàn khàn cất cao lên quãng tám: “Em đã hứa với anh rồi!”.

“Em đâu có nói gì.” Tôi đành nhắc lại, “Em không nói cho cô ấy biết sau đó em đã làm gì.” Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, tôi quay sang hỏi anh, “Vụ án thế nào rồi? Đồ tể đêm mưa thành phố V ấy?”.

Ánh mắt công kích sắc nhọn như nhũ băng không hề rời khỏi mắt tôi, Tàn Sâm nhìn chằm chằm tôi hồi lâu mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, nghiêng người đưa tay cầm từng cuốn sách trên tủ đặt xuống giường: “Kết thúc rồi”. Anh không nói đến vụ án nữa, chỉ bày bày quyển tiếp theo lên giường rồi ngồi tựa vào ghế, hất cằm ra hiệu cho tôi: “Em chọn sách đi”.

Tôi tiện tay cầm quyển “Mười ngày” của Boccaccio, gờ tay phải đưa cho anh: “Anh đọc đi”.

Hiển nhiên không ngờ tôi lại làm như vậy, Tàn Sâm nhìn thoáng quyển sách trên tay tôi rồi dời mắt nhìn về tôi, vẻ mặt hờ hững đã tiết lộ ý nghĩ của anh.

“Không thể sao?” Tôi khẽ nhắc cánh tay đang đặt trên giá đó, cố ý nhắc nhở anh vết thương trên cổ tay trái tôi vừa mới nứt ra rồi được khâu lại, sau đó ngược lên nhìn vào mắt anh, chậm chậm chớp mắt, “Lúc này anh đã thay quần áo giúp em mà”.

Ánh mắt âm trầm của anh nhìn tôi hồi lâu, mãi cho đến khi tôi sắp đặt cánh tay mỗi nhừ xuống, anh mới nhận lấy quyển sách, sa sầm mặt mở ra trang đầu tiên, bắt đầu đọc cho tôi nghe.

Tàn Sâm không giỏi việc đọc truyện. Anh có thể giảng nội dung bài học vô cùng lời cuốn hấp dẫn, cũng có thể diễn thuyết trên tọa đàm hết sức đặc sắc, nhưng vừa nhắc đến – hoặc là đọc đến nội dung có tình cảm thì giọng điệu của anh sẽ trở nên cứng nhắc và gượng gạo; thậm chí còn tệ hơn cả giọng điệu tường thuật của anh mỗi khi tra án. Vào bốn năm trước, sau khi tôi mang thai không lâu đã phát hiện ra điều này.

Khi ấy ở nước ngoài, tuy kỹ thuật y học vượt xa trong nước, nhưng nếu không phải là ở nhà mình thì tôi luôn không thể an tâm, buổi tối thường khó ngủ. Mấy cách thôi miên vào giấc ngủ như đếm cừu, nghe CD... đều không có hiệu quả. Có lần tôi nhất thời nổi hứng, kéo cánh tay Tàn Sâm: “Hay là anh kể chuyện cho e nghe đi”.

Đúng lúc đó anh đưa tay bật đèn đầu giường, nheo mắt để thích ứng với ánh sáng, dường như không nghe rõ lời tôi: “Gì cơ?”.

“Kể chuyện trước khi ngủ ấy.” Tôi rúc vào người anh, vùi đầu trong chăn né tránh ánh sáng chói mắt, “Hồi bé mẹ em cũng dỗ em ngủ như vậy. Bình thường chưa kể hết câu chuyện em đã ngủ rồi”.

“Ngụy Lâm” Nhưng anh lại không vui vẻ tiếp nhận như ngày thường, ngược lại có ý muốn từ chối, “Em đâu còn là trẻ con nữa”.

“Không chừng hữu hiệu thì sao?” Tôi đành nheo mắt ngẩng đầu nhìn anh, cười một cách kiên trì, “Vội lại cũng có thể tập làm quen trước mà. Tương lai vợ chồng mình cũng phải kể chuyện cho con nghe trước khi ngủ, không phải anh định giao cho em hết đây chứ?”.

Lúc đó biểu hiện của anh nói cho tôi biết, quả thật anh có ý định này.

Nhưng Tàn Sâm biết rất rõ, đêm hôm khuya khoắt từ chối lời thỉnh cầu nghe kể chuyện của một thai phụ là hành động không hề sáng suốt. Vì vậy anh nghĩ ngợi giây lát, bắt đầu kể cho tôi nghe một câu chuyện “vô cùng đặc sắc”, “hết sức cảm động”: “Có một cậu bé tên là Dylan, từ bé đã mất cha, mẹ thì sống bằng nghề buôn hương bán phấn. Năm này qua tháng nọ, Dylan chứng kiến mẹ mình dẫn đủ loại khách về nhà ăn nằm, trình diễn mọi tư thế... Những thứ ấy kích thích một khát vọng từ sâu trong nội tâm cậu. Dần dần cậu ý thức được mình là một kẻ biến thái tính dục...”.

“Tàn Sâm” Tôi không thể không ngăn ngang dòng kể máy móc vô cảm của anh, nhắm mắt thờ dài thườn thượt, “Em muốn nghe truyện bình thường trước khi ngủ, không phải là truyện kinh dị”.

“Thực ra đây là truyện trinh thám” Anh ung dung sửa lời, giọng điệu không hề xấu hổ.

Tôi đành chịu: “Truyện trinh thám cũng không thể, anh biết điều này bất lợi với việc dưỡng thai mà”.

“Đừng vậy, bất lợi cho việc dưỡng thai.” Anh thân nhiên thừa nhận, thuận tiện bày tỏ nỗi khó xử của mình, “Nhưng trong đầu anh chỉ có truyện trinh thám thôi. Đây là cái nhệ đồ lăm rồi”.

Cuối cùng tôi đã hiểu được ý của anh. Tôi cọ trán vào cánh tay anh, không muốn bỏ qua cho anh dễ dàng như thế: “Anh có thể mang tiểu thuyết đến đây”. Tôi gợi ý cho anh, “Trên bàn sách thư phòng, trong đồng sách nuôi con ấy, nhớ không?”.

Tiếc rằng sự thật chứng minh, Tần Sâm không có năng khiếu kể chuyện. Bất kể anh đọc truyện nào, giọng của anh vẫn bình bình không hề biểu cảm, giọng nói vốn sinh động trở nên khô khan nhàm chán. May mà không ảnh hưởng đến tính thời miên của việc kể chuyện, ít nhất mỗi lần tôi nghe anh đọc truyện sẽ nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Dĩ nhiên nếu không nhờ hiệu quả tuyệt vời này, khoảng thời gian đó Tần Sâm sẽ không kiên trì vác cái mặt phụng phịu đó đọc truyện ru tôi ngủ. Tôi nghĩ, đối với anh, việc nghe anh kể chuyện mà lại nhanh chóng ngủ thiếp chính là sỉ nhục nhân cách của anh.

“Trận ôn dịch này không giống ôn dịch ở phương Đông, một khi chảy máu mũi chắc chắn bệnh nhân sẽ phải chết. Đàn ôn hay phụ nữ nhiễm bệnh đều nổi mụn nhọt ở bẹn hay dưới nách, càng về sau càng lớn, có người to bằng quả táo, có người thì to bằng quả trứng gà.” Giọng nói đơn điệu của anh không ngừng len vào tai tôi, vẫn có tác dụng ru ngủ như trước.

Tôi nhắm mắt lại, để mặc mình dần chìm sâu vào giấc mộng.

Hai ngày sau, Tần Sâm vẫn luôn ở trong bệnh viện chăm sóc tôi. Ông Tăng Khải Thụy không hề đến thăm, Tiêu Minh không xuất hiện đột ngột và Vương Phục Sâm cũng không vô duyên chường mặt ra. Ngay cả Giản Lam cũng không liên lạc với tôi. Những ngày bình yên hiếm hoi giúp tâm trạng tôi tốt dần lên, không còn vừa mở mắt ra liền cảm thấy phiền muộn nữa.

Hôm xuất viện đúng vào cuối tuần, bác sĩ Chu Nham Quang đứng cạnh giường dặn dò những điều cần chú ý khi chăm sóc vết thương sau khi về nhà. Tôi không tập trung nghe lắm, chỉ nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trên vách tường trống trải, nhắm tính ngày rụng trứng của mình. Hai ngày yên ả khiến tôi phát hiện, thật ra tôi không mong đợi đứa con thứ hai đến cho lắm. Tôi vẫn cố chấp với chuyện này, tuy nhiên tôi còn dự định khác.

Lúc ngồi vào xe taxi, tôi nhận được điện thoại của Giản Lam.

“Hôm nay xuất viện hả?” Giọng Giản Lam vang lên từ bên kia đầu dây. Hình như cô ấy bị cảm, mỗi câu nói đều mang giọng mũi đặc sệt, “Tối nay cậu có tiện không? Mình muốn đến thăm cậu?”

Lúc này Tần Sâm đã đóng cửa xe lại, vòng qua đầu bên kia mở cửa xe ở hàng sau, ngồi sát bên cạnh tôi.

“Ừ, cậu đợi một chút.” Tôi che điện thoại nhìn Tần Sâm, “Giản Lam nói buổi tối muốn đến nhà chúng ta dùng cơm”.

Anh đóng rầm cửa xe lại: “Nếu anh không nghe lắm..”, rồi quay đầu nhìn tôi, ánh mắt khá sâu xa, “Cô ta hỏi là có tiện không”.

Tai thính quá vậy!

“Có tiện không?” Tôi hỏi anh nhưng không chờ câu trả lời mà đã buông tay che điện thoại ra, rồi nói với Giản Lam, “Tiện, mấy giờ cậu đến?”.

Hẹn giờ với Giản Lam xong, chúng tôi tạm biệt rồi cúp máy. Quay đầu lại nhìn Tần Sâm lần nữa, tôi bình thản tuyên bố: “Em đã đồng ý rồi”.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế ngoái đầu khi nãy, kín đáo nhìn chăm chú vào mắt tôi. Khoảng năm giây sau, anh quay đầu đi, khẽ hát cảm nói với tài xế với giọng thông thả ung dung: “Bác tài, làm ơn đưa chúng tôi đến khu chợ ngã tư trước”.

Tuy không ngăn cản được việc tôi đồng ý cho Giản Lam đến nhà chơi, nhưng Tần Sâm không thể nào để mặc tôi quyết định tất cả. Anh dẫn tôi đến chợ dạo một vòng, mua thực phẩm chế biến sẵn đủ cho năm người ăn, dùng cái này để phòng ngừa việc đến gần tôi tôi gọi anh xuống bếp. Cả quá trình anh chỉ tốn hai mươi phút, điều này khiến tôi ngỡ ra, định bụng sau này cũng tìm một cơ hội ứng phó với bữa tối cho anh như vậy.

Dĩ nhiên, sau khi về nhà tôi đâu dễ dàng bỏ qua cho anh. Tôi rảnh rang ngồi trên giường trong phòng ngủ nhìn anh đang gấp lại quần áo trong túi du lịch rồi bỏ vào tủ, thỉnh thoảng lăm nhăm vài câu vặt vãnh.

“Đến ngày rụng trứng của em rồi đây.”

“Anh biết.”

“Buổi tối anh đừng ngủ ở thư phòng nữa.” Tôi cúi đầu mân mê sợi dây điện của chiếc đèn bàn đặt trên tủ đầu giường, “Đừng quên chúng ta còn phải có con đây”.

“Ừ.” Anh vẫn điềm nhiên bỏ quần áo lót của tôi vào ngăn nhỏ chuyên đặt nội y.

Thế là tôi lại nói: “Chút nữa anh giúp em nướng một ổ bánh đi. Giản Lam thích ăn.”

Cuối cùng Tần Sâm cũng dừng tay lại, nghiêng người nhìn tôi, ánh mắt như đang tập trung suy nghĩ. Một lát sau, anh trưng lên bộ mặt nghiêm túc, nói như có điều ám chỉ: “Thật ra tỷ lệ thụ thai vào ban ngày không khác buổi tối đâu”.

“Nhưng giờ tay em đau.” Tôi gờ tay trái của mình lên, làm vẻ mặt nghiêm túc giống anh, “Không muốn làm bánh cũng không muốn làm tình”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Giúp đỡ

Type: tuyen nguyen

Trước khi xuống nhà, Tần Sâm lẳng lặng thay đồ ngủ giúp tôi, rồi bắt tôi nằm xuống giường nghỉ ngơi. Thế nhưng đợi đến khi anh đi xuống rồi tôi lại vén chăn lên, xò dếp vào, đuổi theo anh đến phòng bếp. Lúc tôi đứng ở cửa, anh đang với tay lấy máy đánh trứng trong tủ bát, quay người lại định đến tủ lạnh lấy trứng gà. Chắc hẳn nhắc thấy đáng tôi nên anh khựng lại, lập tức ngoảnh sang nhìn tôi.

“Em về giường đi.” Anh đứng đó, dáng người thẳng tắp, tay bụng bát đánh trứng và ba quả trứng gà, lạnh lùng hất cằm, “Lúc này em cần nằm nhiều cho máu tuần hoàn”.

Tôi không có ý định trở về phòng như thế, chỉ tựa vào cửa nhìn anh: “Một mình anh có ổn không?”.

“Hình như em đã quên ai dạy em làm bánh rồi nhỉ, Ngụy Lâm.” Anh thôi nhìn tôi, quay người đặt bát trứng kế bên bếp.

Dĩ nhiên tôi không thể quên được năm đó anh đã dạy tôi làm bánh thế nào. Dù gì tôi cũng chứ từng sống ở nước ngoài lâu như anh, trước khi gặp anh tôi chỉ biết làm vài món điểm tâm phương Đông thôi.

Nhưng thực ra cảnh tượng trước mắt không được lạc quan cho lắm: Tần Sâm có ý định mang hết tất cả nguyên liệu anh cần đặt lên bàn bếp, nhưng anh gần như lật tung cả tủ bát vẫn không tìm được bột mì, đường trắng và khuôn bánh. Ánh mắt tôi khiến anh cau kinh, hành động cũng trở nên thô lỗ, đóng cửa tủ bát ầm ầm chấn động.

“Khi nãy anh thu dọn tủ quần áo phải tốn những hai giờ.” Tôi mở miệng đúng lúc, tốt bụng nhắc nhở anh, “Dù bao gồm cả nội y cũng chỉ có mười lăm bộ”.

Khi nói ra câu này, lòng tôi thoáng nảy sinh khoái cảm gần như ác nghiệt. Tôi muốn chọc giận anh, muốn nhìn thấy bộ dạng tức tối hằm hè của anh. Tốt nhất là anh có thể mất kiểm soát lần nữa, lật nát cả căn bếp cũng không sao. Chỉ cần chứng minh anh đã mất đi tính trật tự nào đó, đánh mất năng lực tự lo liệu cuộc sống ở mức độ nhất định là được.

Đáng tiếc tôi không được thỏa nguyện. Tần Sâm bỗng dừng lại hết tất cả hành động. Anh đứng quay lưng về phía tôi hai giây, rồi thỉnh thoảng nghiêng người dăm chiêu nhìn tôi, hành động nhanh đến mức tôi còn chưa kịp thu hồi nụ cười cong cong trên môi.

“Ngụy Lâm.” Anh không hề ngạc nhiên vì gương mặt tươi cười của tôi, khóa chặt bóng dáng tôi nơi đáy mắt, đôi môi quẩy rũ hé mở gọi tên tôi, từng âm điệu đều khiến mỗi tác da thịt trên toàn thân tôi trở nên căng chặt, “Em đang trêu anh đấy à?”.

Cảm giác này rất khó chịu. Trước giờ anh luôn nhìn nghi phạm bằng ánh mắt hiểu thấu tất cả đó, thế mà giờ đây anh lại nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Một cảm giác quái gở như thể tôi đang lơ lửng trước ống kính bóng trảo dương. Vì thế, ngoài sự phẫn nộ, còn có một loại kích thích tố nào đó sản sinh do cảm xúc rồi ren ập đến bất ngờ khiến tôi không nhìn được sa sầm mặt: “Vậy sao?”.

Thế nhưng Tần Sâm vẫn nhìn xoáy vào tôi, thần nhiên khẳng định: “Em tìm niềm vui bằng việc này”.

Câu trả lời thẳng thắn như thế khiến tôi thẹn quá hóa giận, đành quay người bước nhanh đến phòng khách, không muốn đối mặt với anh nữa. Kết quả đi chưa được mười bước, Tần Sâm đã nhanh chân đuổi theo, đột ngột ôm chặt eo tôi, vác tôi lên vai.

Tôi hét ầm lên khi hai chân lơ lửng giữa khoảng không, nhưng không thể ngăn cản được anh. Anh cứ thế vác tôi băng nhanh qua phòng khách, thậm chí lúc lên tầng cũng không hề bước chậm lại, trong vòng nửa phút đã mang tôi trở về tầng hai. Tim tôi thót đến tận họng, không dám giẫy giụa gì cả. Tuy rằng trước kia anh đã từng vác tôi đi như vậy, nhưng mấy năm qua thể lực của anh không còn được như xưa, tôi lo chỉ cần tôi hơi vùng vẫy anh sẽ không cẩn thận làm tôi ngã nhào xuống cầu thang mất.

Tần Sâm thuận lợi ném tôi xuống giường trong phòng ngủ, hai tay chống lên gối, hạ thấp người ngăn tôi ngồi dậy. Anh không chấp đề tài vừa rồi nữa, chỉ cất giọng khan khan ra lệnh, từng lời nói như gấn từ kẻ răng: “Ngoan ngoan ngủ trưa đi”.

“Em đã ngủ mấy ngày nay rồi.” Tôi không cam lòng yếu thế, đẩy cánh tay anh ra, cố phản kháng, “Em muốn xuống nhà xem tivi”.

“Tivi? Em muốn xem cái gì?” Anh nghe xong liền nheo lại đôi mắt đen lấy thấp thoáng con giận.

“Tin thời sự.” Về phần nộ nơi đáy mắt anh đã kích thích tôi, thế là tôi nhìn thẳng vào mắt anh, tiếp tục châm ngòi, “Em cũng muốn xem tin tức. Với lại anh không chịu nói cho em biết cuối cùng vụ án ‘Đồ tể đêm mưa thành phố V’ được giải quyết thế nào. Em cũng có quyền lên mạng đọc tin tức tìm hiểu chứ”.

Anh giữ cánh tay tôi lại: “Em biết bây giờ em không thích hợp tiếp xúc với thế giới bên ngoài mà”.

“Chuyện gì cũng phải nghe anh hết à?” Tìm kiếm được khoái cảm trong việc cãi nhau, tôi hỏi vặn lại theo bản năng, ngửa đầu nhìn gấn vào mắt anh, “Có ở đâu ra vậy?”.

Có lẽ nhận ra được tôi đang khiêu chiến với giới hạn của mình, Tần Sâm không để lộ cảm xúc phần nộ như tôi mong đợi nữa mà bình tĩnh lại, ngọn lửa giận mờ mờ nơi đáy mắt cũng tắt ngóm như bị dội một chậu nước lạnh.

“Ồ đây đi.” Anh ngồi thẳng người, đứng dậy khỏi giường, nhìn tôi từ trên cao, “Đừng để anh nói lại lần thứ ba”.

Thoát khỏi vòng kìm kẹp của anh, tôi cũng mất đi hứng thú phản kháng, chỉ nằm trên giường thờ ơ nhìn anh: “Nếu không anh sẽ làm gì?” Tôi nhếch môi mỉm cười, “Lấy đồ nện vỡ đầu em à?”.

Dường như anh hơi chao đảo, tôi không chắc cảm giác mình đúng không, dù sao về mặt anh không hề biến chuyển. Cuối cùng anh không đáp lại tôi, bình thần sải bước ra khỏi phòng ngủ.

Lần này tôi không đuổi theo anh nữa, nằm ngửa trên tấm đệm mềm mại, nhìn chăm chăm góc trần nhà chờ đợi. Anh sẽ cần tôi thôi, tôi chắc chắn. Quả nhiên bốn mươi phút sau, tiếng Tần Sâm vọng tới từ dưới tầng.

“Ngụy Lâm...” Anh cất cao chất giọng khàn khàn, nghe rõ về phía muộn ả chứa trong đó, “Ngụy Lâm... Ngụy Lâm!”.

Tôi xuống giường, đi đến phòng bếp ở tầng một.

Tần Sâm đứng bên cạnh lò nướng, lẳng lặng nhìn tôi xuất hiện ở cửa phòng. Anh đeo tạp dề, tay đeo chiếc găng tay làm bếp in hoa violet to đùng. Dù như thế, vạt áo và mặt anh vẫn dính lông trắng trứng và bơ tươi. Về mặt anh không hề xuất hiện vẻ giận dữ, bộ ngực cũng không phập phồng dồn dập bởi mất kiểm soát như ngày thường, mà anh chỉ hơi hất cằm, nhíu mày như đang suy tư.

Cửa lò nướng mở toang hoang, tôi biết nó không đóng lại được, hiển nhiên vấn đề anh gặp phải chính là điều này. Vì vậy tôi đi tới, kéo chiếc ghế đặt ở góc phòng đến trước lò nướng, chặn cửa lại, rồi khom người chỉnh giờ. Tần Sâm vẫn đứng yên đấy, chỉ có ánh mắt là bám riết lấy tôi.

“Đây là tác phẩm của anh đấy.” Tôi từ tốn giải thích, “Nên mỗi lần dùng đều phải lấy ghế chắn lại”.

Vốn tưởng anh sẽ im lặng, không ngờ anh chỉ trầm ngâm chốc lát liền cất lời.

“Anh cần xin lỗi em.” Giọng anh bình tĩnh như đã áp ủ câu xin lỗi này vô số ngày đêm, đến khi thật sự nói ra miệng không hề chứa bất cứ cảm xúc tiêu cực nào, “Xin lỗi. Anh biết điều này không công bằng, nhưng anh không thể cho em tự do. Bây giờ cảm xúc của em không ổn định, tiếp xúc với thế giới bên ngoài chỉ khiến tình trạng thêm tồi tệ mà thôi”.

Vịn vách tường bên cạnh, tôi quay người dựa vào chân tường ngồi xuống. Sàn nhà lát gạch men lạnh lạnh, may mà nhiệt độ trong bếp hơi nóng nên không sao cả. Tôi không ngẩng đầu nhìn anh bởi tôi biết mình không muốn nhìn thấy vẻ mặt hiện giờ của anh. Khi này nằm trên giường không hề buồn ngủ, vậy mà giờ phút này con mắt lại ỉn ỉn kéo đến.

“Ừ.” Tôi nghe thấy mình đáp lại.

Tần Sâm đứng như trời trồng ở đấy một lát, cuối cùng đi đến bên cạnh tôi, ngồi kế bên tôi. Tôi nghiêng đầu tựa vào bờ vai hơi cứng, không còn nở nang như mấy năm trước của anh. Để mặc tôi dựa vào người nghỉ ngơi, Tần Sâm cầm tay phải tôi lên ngắm nghía, khuôn mặt không bộc lộ bất cứ cảm xúc nào.

“Hối hận không?” Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi nghe thấy giọng anh như vọng về từ giấc mơ xa xăm, làm tôi phải cố gắng một lúc lâu mới miễn cưỡng mở được mắt.

“Em không biết.” Tôi đáp lại anh với chút sức lực còn sót lại, ý thức đã bắt đầu mờ lung, “Có đôi lúc em cũng không biết tại sao em vẫn còn sống đến hiện giờ”.

Tần Sâm siết chặt tay tôi nhưng không cất lời, căn phòng tĩnh lặng chỉ còn tiếng lò nướng lách tách. Ngửi mùi bơ ngọt ngào trên người anh, tôi dần dần ngủ thiếp trong âm thanh đều đều này, không biết qua bao lâu sau mới bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa truyền đến từ phòng khách.

Cảm nhận được Tần Sâm vẫn còn ngồi bên cạnh, tôi nhấc đầu lên mơ màng dụi mắt, rồi cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, chỉ mới hơn bốn giờ chiều.

“Đến trước giờ hẹn hai tiếng.” Giản Lam hẹn sáu giờ chiều.

“Anh đi mở cửa.” Co chân lại đứng dậy, Tần Sâm không nhận ra bản thân vẫn còn đeo tạp dề và găng tay nấu bếp, cứ thế sải bước đi ra đại sảnh. Tôi cũng chậm chậm đứng lên, cử động tay chân tê dại, và ngay lập tức nghe thấy tiếng đóng cửa của Tần Sâm.

Anh điềm tỉnh trở lại phòng bếp, đi đến lò nướng như chưa từng có chuyện gì xảy ra, dời ghế đi, lấy bánh ra khỏi lò.

Thấy phía sau anh không có bóng dáng của Giản Lam, tôi ngỡ ngác, bèn đi ra phòng khách xem thử: “Sao vậy? Không phải Giản Lam à?”.

“Động vật gỗ nhảm cửa.” Anh trả lời hời hợt, đặt chiếc bánh lên bàn bếp, cầm dao và bát đựng kem, chuẩn bị phết kem cho bánh.

Ngoài sảnh lại truyền đến tiếng chuông cửa. Lần này dồn dập, chắc là người đến đã mất kiên nhẫn rồi. Tôi nghi ngờ liếc nhìn Tần Sâm, tự mình đến sảnh xem cho rõ.

Khi đẩy cửa ra thấy người đứng bên ngoài là Vương Phục Sâm, tôi lập tức hiểu ra tại sao Tần Sâm lại trực tiếp đóng cửa. Thế nên sau một giây, tôi quyết định làm theo Tần Sâm, tình cờ đóng cửa nhốt Vương Phục Sâm bên ngoài lần nữa, quay người định trở vào bếp.

Vương Phục Sâm không cam tâm đập cửa rầm rầm.

“Ngụy Lâm!” Bị đóng cửa miễn tiếp hai lần, sự nhẫn nại của anh ta đã lên đến cực hạn, thô lỗ gân cổ gào lên, “Dù sao cũng phải nể mặt tôi đã đưa hai vợ chồng về mà cho tôi vào nhà chứ! Tôi có việc quan trọng muốn tìm Tần Sâm nói chuyện”.

Tôi dùng chân nghễ ngời, cuối cùng mở cửa cho anh ta.

Vương Phục Sâm vẫn âu phục giấy tây như thường ngày, nhưng vẻ mặt không còn đẹp đẽ gì nữa, có lẽ đã bị tôi và Tần Sâm chọc giận, thậm chí không buồn nở nụ cười giả dối. Tôi lẳng lặng nhìn anh ta, rồi tránh sang một bên mời anh ta vào. Trùng hợp lúc này Tần Sâm cũng đi ra phòng khách, hai bàn tay đeo găng để rủ bên người, vẻ mặt vẫn gờm gờm, đứng từ xa nhìn Vương Phục Sâm.

“Vương Phục Sâm, tôi cho rằng cậu nên thay đổi thói quen làm người khác mất hứng đi.” Anh nói, “Không nhìn thấy vợ chồng tôi đang bận à?”.

“Ồ, bận gì thế?” Vương Phục Sâm sai bước đi vào nhà, hỏi ngược lại anh, còn bản thân thì thần nhiên cúi người thay giày.

Tần Sâm nhướn mày đánh giá anh ta từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt không hề che giấu vẻ khinh thường, ung dung mỉa mai: “Tôi tưởng trong tất cả bộ phận cơ thể của cậu, ít ra chức năng mắt vẫn hoạt động bình thường chứ”.

Ngẩng đầu đối mặt với tầm mắt Tần Sâm, Vương Phục Sâm cong khóe môi nhoen cười, để ngoài tai câu nói châm chọc vô cùng công kích của anh, bình tĩnh đáp: “Xem ra đang làm bánh rồi”. Anh ta tươi cười nhìn Tần Sâm rồi lại quay đầu nhìn tôi, “Vậy tiện thể mời tôi uống một tách trà chiều được không?”.

“Đa mặt dày cũng nên gọt bớt đi.” Tần Sâm đáp trả anh ta xong liền quay đầu bước vào trong.

Tôi không phản bác được, đã mời anh ta vào nhà dĩ nhiên là không thể đuổi anh ta đi rồi.

Mười phút sau, tôi mang hai miếng bánh ngọt và hai tách hồng trà vào thư phòng. Vương Phục Sâm đứng trước giá sách, thích thú đánh giá những bộ sách được xếp chỉnh tề. Còn Tần Sâm thì hờ hững ngồi trên sofa, một tay đặt hờ trên vịn ghế, không nói lời nào.

Trước khi tôi đi vào, hình như họ không hề có trao đổi gì.

“Việc quan trọng gì thế?” Chờ tôi đặt trà và bánh lên bàn tròn nhỏ, Tần Sâm mới lên tiếng.

“Tôi nhận ủy thác bào chữa cho một cặp vợ chồng.” Vương Phục Sâm quay đầu nhìn thoáng qua tôi, sau đó cất bước đi đến chiếc ghế lưng cao đối diện sofa ngồi xuống, nâng tách trà lên hớp một miếng, “Đứa con độc nhất của họ bị tình nghi ép buộc một bé gái mại dâm... Trước mắt vụ án còn trong giai đoạn điều tra...”.

“Tốt lắm, lại là vụ án táng tận lương tâm, đúng là sở trường của cậu còn gì.” Anh đã khôi phục tốc độ nói chuyện cực nhanh thường ngày, hai ngón trỏ chồng lên nhau đặt trước đầu gối, ngược mắt hất cằm ra hướng cửa thư phòng, “Chúc cậu bào chữa thuận lợi, bây giờ cậu có thể đi rồi”.

Vương Phục Sâm lắc đầu cau mày, vô cùng mệt mỏi: “Cậu hãy nghe tôi nói hết đã.” Anh ta uống thêm một hớp trà, “Tôi đã nói chuyện với bé gái đó rồi...”.

“Trong giai đoạn điều tra có thể mời luật sư bào chữa à?” Tôi ngồi xuống cạnh Tần Sâm, thuận miệng ngắt lời anh ta.

“Ba năm trước thì không thể, nhưng năm ngoái đã sửa luật rồi.” Không biết đây là lần thứ mấy Vương Phục Sâm nhìn tôi đầy ẩn ý, anh ta châm chọc tìm từ, từng chữ thốt ra đều ẩn chứa ý nghĩa ẩn khuất, “Ngụy Lâm, tôi cảm thấy cô đã tách rời xã hội lâu lắm rồi ấy”.

Tôi cười đáp lại anh ta.

“Nói điếm chính đi Vương Phục Sâm” Tần Sâm cất lời gạt đi ý thăm dò của anh ta, giọng trở nên nghi ngờ và mất kiên nhẫn, hai ngón cái cũng bắt đầu xoay quanh nhau theo thói quen, mày nhíu chặt, mắt tối lại, “Đừng có chú ý đến vợ tôi mãi thế, nếu không tôi không bảo đảm sẽ không đá đít cậu ra khỏi nhà đâu”.

Vương Phục Sâm ngoan ngoãn dời mắt khỏi tôi, nhìn về phía Tần Sâm, quay trở lại vấn đề vừa rồi: “Tóm lại, theo tình hình tôi nghe ngóng được, thật ra ‘nạn nhân’ chủ động đề xuất tình cầu ‘mại dâm’, còn đương sự của tôi giúp đỡ giới thiệu khách hàng”. Anh ta hơi khom người kê sát vào Tần Sâm, “Nên tôi cần cậu giúp tôi tìm được chứng cứ có lợi cho đương sự của tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bảo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Công chính

Type: tuyen nguyen

Dùng hai ngón cái lại, Tần Sâm nhắc khuỷu tay đang chống lên tay vịn sofa, đưa cùi chò che đi mắt mũi, rừ mi mắt như đang suy nghĩ gì đó.

“Điều này khá gay đây.” Chốc lát sau, anh bỏ tay xuống, điềm nhiên nhìn vào mắt Vương Phục Sâm lần nữa, mười ngón tay lại đan vào nhau, nói nhanh hơn, “Tôi nghĩ cậu nên biết, tôi chỉ tìm chứng cứ có thể chứng minh sự thật, chứ không phải chứng cứ có lợi cho ai đó”.

“Không sao hết.” Vương Phục Sâm nói nhẹ tênh, đưa tay bụng lên đĩa bánh ngọt, “Chỉ cần có chứng cứ là được rồi”.

Tần Sâm khẽ hừ một tiếng vu vơ, nở nụ cười không chút thành ý: “Suýt nữa tôi đã quên, chỉ cần có chứng cứ, với năng lực của luật sư Vương, đổi trắng thay đen là quá bình thường. Vì vậy, tôi càng không có lý do gì giúp đỡ cậu cả, đúng không?”.

Vương Phục Sâm vừa nhai bánh ngọt vừa cười khẩy.

Nếu không phải biết họ đã quen nói chuyện với nhau bằng kiểu sắc mùi thuốc súng thế này, có lẽ tôi sẽ thử xen vào điều hòa không khí. Nhưng hiện tại tôi chỉ muốn tìm cơ hội đi thôi.

Đúng lúc đó có người ấn chuông cửa, tôi liền bật dậy trước khi hai người họ kịp phản ứng: “Em đi mở cửa”, sau đó lập tức rời khỏi thư phòng.

Lúc băng qua phòng khách, tôi còn định ninh cho rằng người đến không phải là Giản Lam, dù sao bây giờ vẫn còn sớm, cô ấy chắc đang quay chương trình truyền hình. Vì vậy khi thấy cô ấy, tôi khá kinh ngạc.

“Nguy Lâm.” Nhìn ra vẻ ngạc nhiên của tôi, Giản Lam mỉm cười, chủ động giải thích, “Hôm nay quay nhanh nên mình đến sớm.” Cô ấy bỏ hai tay vào túi áo khoác mỏng, khẽ nhún vai, giọng vẫn nghèn nghẹt hết như tôi nghe trong điện thoại, ánh mắt lia nhanh qua đôi giày da của Vương Phục Sâm, “Nhà cậu có khách hả?”.

Tôi chán chừ giây lát. Giản Lam và Vương Phục Sâm đã chia tay ba năm rồi, căn cứ theo biểu hiện lần trước của cô ấy khi tôi nhắc đến Vương Phục Sâm, chắc hẳn ba năm vừa rồi họ không liên lạc với nhau. Không biết bỗng dưng gặp mặt có khiến họ gượng gạo hay không. Nhưng suy nghĩ một chút, tôi vẫn nói cho Giản Lam biết: “Cậu có quen đây”, rồi nghiêng người cho cô ấy vào nhà, “Vào đi”.

Giản Lam bị cảm rất nặng, lúc cúi người thay giày ho dữ dội, khi đứng dậy liền vội vàng vịn nắp bình nước tuyết lê chưng đường phèn uống ừng ực. Cô ấy đi theo tôi vào nhà, quay đầu quan sát cách trang trí trong phòng, khăn giọng nói: “Hình như mới thay đồ nội thất thì phải?”.

“Mới thay hai ngày trước.” Tôi không định để Giản Lam biết chuyện Tần Sâm đập phá đồ đạc, thuận miệng gạt sang một bên, quay đầu lại hỏi, “Bị cảm nặng lắm hả?”

“Không đến nỗi, chỉ là cứ ho sù sụ mãi thôi.” Giản Lam lắc đầu, lấy một miếng đường phèn từ túi bảo quản cho vào miệng ngậm, khịt mũi rồi khăn khăn đáp lời.

“Chút nữa mình pha cho cậu cốc nước mật ong.” Tôi đứng lại gõ cửa thư phòng rồi mới đẩy cửa ra, tránh sang bên mời Giản Lam vào.

Vừa bước qua cửa, cô ấy đã nhìn thấy Vương Phục Sâm, vẻ kinh ngạc thoáng qua rồi biến mất, ngay sau đó thay thế bằng dáng vẻ cau mày cau kinh, âm lượng cũng bất giác tăng cao: “Vương Phục Sâm?”.

Ngay lúc tôi vừa đến, Vương Phục Sâm và Tần Sâm đã nhìn về phía cửa. Tuy nhiên khi Giản Lam xuất hiện, Tần Sâm liền đưa mắt nhìn tôi, còn ánh mắt Vương Phục Sâm thì dính chặt lên người Giản Lam. Nghe thấy Giản Lam gọi tên mình với giọng tức tối, anh ta không hề ngạc nhiên mà thông dong nhìn vào mắt cô ấy, thoáng gạt đầu, ánh mắt và giọng nói đều trở nên lạnh lùng: “Không ngờ lại gặp mặt sớm vậy”.

Lại? Lẽ nào cách đây không lâu họ đã gặp nhau ư?

“Anh tới đây làm gì?” Không hề đáp lại câu nói kia của anh ta, Giản Lam sai bước đi thẳng tới, liếc về phía Tần Sâm rồi nhìn Vương Phục Sâm chăm chăm, nheo mắt lại theo bản năng, “Vi vụ án của Vương Lê Thanh sao? Anh muốn nhờ Tần Sâm tìm chứng cứ giúp anh hả?”.

Tôi cố ý phớt lờ Tần Sâm, chỉ cẩn thận quan sát biểu cảm của hai người kia, mãi cho đến khi cảm thấy ánh mắt Tần Sâm đã không còn nhìn tôi nữa mới vội vàng liếc sang anh. Thân thể gầy gò của anh lọt thỏm trong sofa, găng tay làm bếp còn chưa cởi, bỏ dính rai rác từ tạp dề cho đến ống quần, đôi mắt trũng sâu khẽ động, kín đáo quan sát Giản Lam rồi đến Vương Phục Sâm. Cuối cùng anh bỗng nhìn về phía tôi.

Không trốn được cái nhìn chăm chú của anh, tôi chỉ đành đón nhận ánh mắt ấy. May mà anh chỉ lảng lảng nhìn tôi hai giây rồi gạt gù ra hiệu tôi đi qua. Tôi đóng cửa lại, nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt của Vương Phục Sâm trả lời: “Chuyện này không liên quan gì đến em”.

“Vương Phục Sâm! Anh còn có lương tâm hay không?” Giản Lam cất cao tiếng, giọng khàn đặc khiến từng câu từng chữ cô ấy thốt ra đều như găm lên, “Bây giờ anh đã biến chất đến mức nào mới nhận bảo chữa cho hạng người khốn kiếp như Vương Thiếu Bằng vậy? Anh không biết mấy trò hèn hạ đã gây ra trong trại tạm giam sao? Anh còn mặt mũi chạy đến đây bảo Tần Sâm tìm chứng cứ giúp hèn thoát tội?”.

Vừa dứt lời, Giản Lam liền ho khò khè.

Tôi quay người đi về phía cô ấy, chỉ thấy bóng lưng Giản Lam quay về phía Vương Phục Sâm, đôi vai căng ra, gục đầu ho không ngừng. Vương Phục Sâm nhăn mày, cầm tách trà của mình lên theo phản xạ, hơi vươn tay ra định đưa cho Giản Lam nhưng đột ngột dừng lại. Nửa giây sau, anh ta lại im lặng ngồi xuống, đặt tách trà xuống bàn, liếc sang Tần Sâm.

Tần Sâm gơ cổ tay lên che miệng, vẻ mặt hồ hững như hoàn toàn không hiểu được ám hiệu của Vương Phục Sâm. Đến khi anh ta hắng giọng, Tần Sâm mới nhìn sang tôi, sau đó cời găng tay ra, đứng dậy lấy tách hồng trà mình còn chưa uống đưa cho Giản Lam.

“Xin sửa lời một chút.” Anh thuận thế bình thản thanh minh cho mình, “Hiện giờ tôi vẫn chưa chấp nhận đề nghị của cậu ấy. Ngoài ra, xưa nay tôi tìm chứng cứ là để chứng minh chân tướng của sự thật, không phải giúp bất cứ ai thoát tội”.

“Ngồi xuống nghỉ đi.” Tôi vịn bả vai Giản Lam, kéo cô ấy đến sô pha ngồi xuống, khẽ vỗ lưng giúp cô ấy, “Rốt cuộc vụ án này là sao?”.

Thực tế tôi không có hứng thú lắm, nhưng trực giác nói cho tôi biết tôi phải biểu hiện ân cần một chút. Giản Lam và Vương Phục Sâm đều nhận ra tôi khác trước đây, tôi không thể khiến họ nghi ngờ tôi thêm nữa.

Lúc trước tôi không quan tâm những việc này, nhưng hiện tại không được. Tôi lặp đi lặp lại với mình, hiện tại không được. Tôi cần có con, trước khi có con, tôi không thể để họ biết sự thật được.

Cuối cùng Giản Lam đã ngót con ho, nuốt một hớp hồng trà, thở hắt một hơi. Gương mặt cô ấy ửng hồng vì con ho kịch liệt khi nãy, hốc mắt cũng ảm ướt, nhưng biểu cảm nhanh chóng trấn tĩnh lại. Tôi đặt tách trà xuống bàn giúp cô ấy.

“Một cô bé chỉ mới mười hai tuổi, bị một người đàn ông con bé coi như bạn bè lừa quan hệ, còn bị dắt đến trung tâm giải trí bán dâm.” Giản Lam ho khan nhưng giọng vẫn khàn đặc, may là tâm trạng đã ổn định hơn nhiều, “Ba tháng. Trong ba tháng cô bé đã bị cưỡng ép bán dâm hơn trăm lần, còn bị ông chủ trung tâm giải trí đánh đập”. Cô ấy ngược đôi mắt lạnh băng nhìn Vương Phục Sâm đang ngồi bên kia bàn, rõ ràng đang thuật lại vụ án cho tôi nghe nhưng lại như gần từng câu từng chữ tra hỏi Vương Phục Sâm, “Mẹ cô bé vất vả lắm mới cùng người thân tìm được và cứu cô bé ra, phát hiện cô bé không những bị chấn động tâm lý nghiêm trọng, bộ phận sinh dục cũng bị nhiễm khuẩn nổi mụn rộp... Loại bệnh lây qua đường sinh dục này nếu không chữa khỏi, tương lai sẽ dẫn đến ung thư... Cuộc đời cô bé bị hủy hoại rồi!”.

Thế nhưng Vương Phục Sâm vẫn vô cùng bình tĩnh, Giản Lam vừa nói xong, anh ta liền thông thả cất lời: “Chú ý cách dùng từ của em”. Vương Phục Sâm đáp trả cô ấy bằng ánh mắt lạnh lẽo, “Vệ Hưng Lam chưa bao giờ có hành động bạo lực với Vương Lệ Thanh”.

Không khí giữa họ lạnh căm căm khiến tôi khó tránh khỏi kinh ngạc. Tôi nhớ trước kia Giản Lam và Vương Phục Sâm cũng hay cãi vã, nhưng chỉ cao giọng khẩu chiến thôi, tuy có lúc cả hai đều nổi quạu nhưng chưa bao giờ nhìn nhau như kẻ thù thế này.

“Còn chưa ra tòa anh đã biện hộ cho hắn rồi à?” Giản Lam nhếch môi cười lạnh, khinh thường nhìn Vương Phục Sâm rồi dời mắt về phía tôi. Khoảnh khắc ấy, bả vai cô ấy rõ ràng đã buông lỏng, ánh mắt và giọng nói cũng trở nên hiền hòa, “Vương Lệ Thanh... là cô bé kia. Mẹ cô bé là Từ Hà Bội tìm được con gái từ tháng Một năm ngoái đã bắt đầu thừa kiện, nhưng Vệ Hưng Lam, là tên chủ ‘trung tâm giải trí’ kia đây, người nhà hắn làm trong Cục, nên bên cảnh sát vẫn lẩn lữa không chịu lập án. Từ Hà Bội muốn khởi tố, kết quả hai lần suýt bị đánh chết”. Giản Lam thờ dãi, không kìm được đưa tay nắm lấy tay phải tôi đang đặt trên gối theo thói quen, chớp mắt ảm nấn rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, “Bây giờ những kẻ giúp đỡ chống lưng cho Vệ Hưng Lam đều bị công khai xử phạt, vụ án đã được tiến hành điều tra theo trình tự bình thường. Tiết mục chương trình mới của bọn mình có liên quan đến vụ án này”.

Tôi cảm thấy Giản Lam muốn thông qua ánh mắt nhấn nhủ gì đó với tôi, nhưng tôi không tài nào đoán được ý của cô ấy.

“Bà Từ nhận được rất nhiều sự chú ý từ dư luận qua Weibo.” Tần Sâm chậm rãi cất lời xen vào, “Nghe nói hiện giờ trạng thái tinh thần của Vương Lệ Thanh không ổn cho lắm, đã chẩn đoán chính xác bị PTSD thì phải?”.

Lúc này tôi mới nhớ ra anh cũng có mặt, liền ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Anh đang đứng thẳng chấp tay sau lưng bên cạnh sô pha, khi nãy đứng dậy nhường chỗ đã tìm đến vị trí này. Nhưng anh không hề nhìn tôi như tôi đã tưởng tượng, mà hơi cúi đầu nhìn Giản Lam, đôi môi khẽ mím, cảm xúc trên mặt vô cùng khó đoán.

Bàn tay đang nắm lấy tay phải tôi của Giản Lam bắt chợt siết chặt, quay đầu nhìn Tần Sâm, lên tiếng: “Rối loạn căng thẳng hậu chấn thương tâm lý”. Cô ấy như mượn hành động này trấn an tôi, “Gần như đêm nào cũng khóc đến mức tỉnh giấc, nhiều lần cố gắng tự sát”.

Tần Sâm nghe xong liền quay sang nhìn tôi. Đột nhiên tôi hiểu được anh có ý làm như vậy. Anh đang dẫn dắt Giản Lam bằng ám hiệu, khiến cô ấy tin tưởng mấy năm nay tôi thay đổi là do chứng rối loạn căng thẳng hậu chấn thương tâm lý này.

“Thứ cho tôi nói thẳng, đó chỉ là những lời từ phía bà Từ thôi.” Vương Phục Sâm ngắt ngang cuộc đối thoại của họ, đặt đĩa bánh ngọt xuống, giọng điệu châm chọc, “Tuy có cơ quan thẩm định liên quan chứng minh, nhưng chuyện Vương Lệ Thanh nhiều lần cố gắng tự sát chưa được chứng thực, tôi khuyên em, làm biên tập viên chương trình đừng dễ dàng tin vào mấy lời đồn nhảm thì hơn đấy”.

“Lời đồn nhảm?” Giản Lam quay ngoắt đầu, giọng cất cao nhưng vẫn cố gắng kìm chế tâm trạng, không để mình gào lên, “Con bé mười hai tuổi... chỉ có mười hai tuổi thôi, anh biết như vậy có nghĩa là gì không? Lễ nào trong đầu anh chỉ có phí bào chữa thôi sao?” Câu hỏi của cô ấy hùng hổ vô cùng, dù đã neho mắt lại nhưng vẫn không ngăn được ánh nhìn sắc bén như dao, “Cô bé còn bị nhiễm bệnh lây qua đường sinh dục không thể nào chữa khỏi, sau này có khả năng không thể sinh con được nữa. Anh biết điều này có nghĩa gì với một người phụ nữ không?”.

Khách quan mà nói, thái độ của Vương Phục Sâm hiển nhiên bình tĩnh hơn Giản Lam nhiều. Về mặt anh ta vẫn trước sau như một, giữ vững tư thế ngồi nhàn nhả trên ghế, đón nhận ánh mắt cô ấy không hề trốn tránh.

“Tôi là luật sư.” Vương Phục Sâm nói, “Mang hết khả năng bào chữa cho đương sự chính là trách nhiệm của tôi. Điều này không có bất cứ liên quan gì đến nạn nhân”.

“Cho nên trong lòng anh đã không hề có ‘công chính’ hay sao?” Giản Lam không kiềm được nghiêng người lên trước, có lẽ cô ấy không nhận ra được tốc độ nói của mình từ tăng nhanh, “Anh cũng thấy đấy, để đòi lại công đạo cho con gái mình, Từ Hà Bội đã phải chịu đánh đập bao lần. Vệ Hưng Lam làm những chuyện tâng tận lương tâm này còn có mặt mũi nói với truyền thông là do Vương Lệ Thanh tự nguyện sao?”

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi tâm trạng không thể kìm nén, Giản Lam vừa nói xong chữ cuối cùng đã bắt đầu ho sù sụ. Cô ấy gồng người cúi gục đầu, một tay siết lại che môi, vừa ho sặc sụa vừa cố kiềm chế, đến mức gương mặt đỏ bừng như sắp tắt thở. Tôi vội vàng vỗ lưng giúp Giản Lam, rồi đưa tách trà đến bên môi cô ấy khuyên uống nước. Giản Lam không nói được, chỉ xua tay lắc đầu, tiếp tục cúi đầu ho khan.

Tôi cũng hết cách với Giản Lam, đành ngẩng đầu nhìn Vương Phục Sâm, vốn định bảo anh ta lên tiếng nhưng thấy anh ta đang nắm tách trà của mình trong tay, lạnh nhạt nhìn chằm chằm Giản Lam, cơ mặt vì cố kiềm chế mà run run. Ngón tay cầm tách trà cũng vì siết chặt mà trắng bệch. Tôi cho rằng Vương Phục Sâm sẽ cất lời khuyên Giản Lam uống nước, nhưng không ngờ cuối cùng anh ta lại nhịn xuống, nhắm mắt hít sâu một hơi, khôi phục về mặt xa cách vừa rồi.

“Công chính à?” Vương Phục Sâm hừ khẩy, “Theo em thì công chính là gì? Không để ý chân tướng sự thật, một mực bảo vệ người được cho là ‘kẻ yếu’ sao?”.

Câu nói này dường như đã kích thích Giản Lam, cô cầm lấy tách trà trên tay tôi uống ừng ực một hớp để chặn cơn ho, lúc ngẩng đầu phản bác lại Vương Phục Sâm, tiếng đã trong trẻo hơn đôi chút: “Tôi chưa từng nói ‘không để ý chân tướng sự thật’”. Giản Lam gần từng chữ nhấn mạnh, nhìn xoáy vào mắt Vương Phục Sâm, “Công chính, công bằng, chính nghĩa... Xét trên mặt khách quan, những thứ này nên diễn ra với điều kiện tiên quyết là mỗi người đều được bình đẳng. Nhưng tài nguyên xã hội không thể nào phân phối bình đẳng, nên mới cần chú ý và ưu đãi nhiều hơn cho kẻ yếu. Chẳng lẽ anh cảm thấy việc cấp học bổng giúp đỡ học sinh nghèo là không công chính?”.

“Tôi hi vọng sự thật có thể dễ nghe như em nói.” Vương Phục Sâm cong khóe môi nở một nụ cười nhạt, hỏi ngược lại Giản Lam, “Nếu bảo vệ ‘kẻ yếu’, năm đó lúc em quay phóng sự ‘Người già già ngã ăn vạ’ sao không đứng về phía mấy ông bà cụ không ai phụng dưỡng kia? Họ bệnh tật liên miên, cuộc sống bấp bênh, khẳng lẽ không phải ‘kẻ yếu’? Sao em không bảo vệ họ?”.

“Anh không thể đánh đồng...”

Vương Phục Sâm đứng bật dậy, nhanh chóng bước vòng qua bàn nhỏ đi đến trước mặt chúng tôi, đặt mạnh tách trà xuống bàn để ngắt ngang lời nói đã đến khóe môi của Giản Lam, cúi người xuống, tiến sát đến nhìn vào mắt cô ấy, tiếp tục câu chất vấn khi này, “Khi đó ba em bị người ta đẩy xuống lầu, em biết rõ Ngụy Lâm và Tần Sâm đều bị tình nghi, còn Tần Sâm đã bị bệnh tâm thần phân liệt hành hạ đến mức mù mắt, nếu bị phán có tội cũng chỉ có khả năng đưa đến bệnh viện tâm thần chữa trị bằng cách chích điện và Lobotomy* phi nhân tính... Tại sao em không bảo vệ cậu ta mà lại không màng đến điểm khả nghi tôi đưa ra, khẳng khái nói Ngụy Lâm không thể nào làm chuyện như vậy?”.

* Lobotomy là một thủ tục cắt đứt một số thụ thể thần kinh trong thùy trán của não. Được sử dụng trong thập niên 1930 đến thập niên 1950, hiện giờ không còn phổ biến vì đã có thể dùng thuốc để kiểm soát các triệu chứng cùng loại.

Giản Lam không ngừng lui về sau, nhất thời sững sờ vì lời chất vấn của anh ta, khiếp sợ nhìn khuôn mặt Vương Phục Sâm gần trong gang tấc, trợn to hai mắt không thốt nổi một từ.

Vương Phục Sâm từng bước ép sát, không chỉ không chịu bỏ qua cho Giản Lam, còn thành linh quát cô ấy, từng âm tiết đều bao hàm con phần nộ bành trướng tới bùng nổ, không ngừng châm vào thần kinh tôi: “Tĩnh lại đi Giản Lam! Trong lòng em vốn dĩ chẳng có cái ‘công chính’ chó chết gì cả! ‘Kẻ yếu’ em bảo vệ từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ là phe em tự nhận định là ‘kẻ yếu’ thôi! Em cho rằng em rất cao thượng à? Thật ra em chính là kiểu phụ nữ tự tư tự lợi, lừa mình dối người thì có!”.

Kể từ lúc anh ta gọi tên tôi và Tần Sâm, tôi đã cảm thấy huyết thái dương đập thành thạch. Âm thanh của anh ta chói tai đến mức khiến tôi phải nhắm mắt lại. Mà gần như lúc tôi vừa nhắm mắt liền cảm nhận thấy vài giọt nước nóng nóng văng lên mặt tôi. Tôi mở mắt ra, gương mặt Vương Phục Sâm đã đầm nước trà. Mái tóc trên trán anh ta cũng ướt nhẹp, những giọt nước màu nâu nhạt trượt xuống theo khuôn mặt, còn có lá trà dính lên gò má, ngăn cản dòng chảy của nước trà. Cả người Vương Phục Sâm như bị hóa đá, bất động gờm gờm nhìn Giản Lam.

Còn tách trà trong tay Giản Lam dĩ nhiên đã trống rỗng, ngực cô ấy phập phồng kịch liệt, hốc mắt đỏ gay trợn trừng nhìn Vương Phục Sâm. Xem ra cô ấy đã xối hết nước trà vào mặt anh ta rồi.

Không đợi tôi kịp phản ứng, Vương Phục Sâm đã thẳng người dậy, lau nước đọng trên mặt.

“Đừng giương cao lá cờ công chính để tự gạt mình nữa Giản Lam.” Vương Phục Sâm rũ mắt nhìn cô ấy, vẻ mặt trấn định như chưa từng xảy ra chuyện gì, “Em không thiện lương như em đã nghĩ đâu”.

Tôi nhìn sang Giản Lam. Cô ấy vẫn nhìn chằm chằm Vương Phục Sâm, không lên tiếng.

Vương Phục Sâm không nhìn Giản Lam nữa, quay người khẽ vỗ vai Tần Sâm, để lại một câu “Có quyết định thì cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào”, rồi

rời khỏi thư phòng. Tôi nhìn Tần Sâm, đúng lúc anh cũng nhìn tôi. Khi này tôi không để ý đến phản ứng của anh, song nhìn vào vẻ mặt điềm nhiên như không ấy, có thể thấy anh không mấy kinh ngạc khi tận mắt chứng kiến tình huống ngoài ý muốn này.

Tần Sâm hơi hất cằm, ra hiệu tôi tiến Vương Phục Sâm. Tôi hiểu ý liền đứng dậy, nhanh chóng cất bước đuổi theo.

Đến khi tới đại sảnh, Vương Phục Sâm đã thay giày xong, mở cửa ra.

“Có cần lau người không?” Tôi đi đến nắm tay vịn cửa hỏi anh ta.

“Không cần đâu.” Anh ta dừng lại ngoài khung cửa, quay người nhìn vào mắt tôi, rõ ràng đáng vẻ rất nhếch nhác nhưng dường như giờ phút này mới bình tĩnh lại, dặn dò tôi, “Phiên cô pha cho cô ấy một ly mật ong, cô ấy ho rất nặng”.

“Ừ.”

Nhận được câu trả lời của tôi, Vương Phục Sâm lại rơi vào trầm mặc trong phút chốc.

“Tôi vẫn còn yêu cô ấy.” Giấy lát sau, anh ta mới đột ngột đổi đề tài, “Nhưng tôi và cô ấy đã không còn bất cứ khả năng nào nữa rồi”.

Tôi đứng bên cửa, không biết nên nói gì vào giờ phút này.

“Từ lúc bắt đầu tôi đã biết con người cô ấy là như thế. Trong lòng cô ấy, tình thân xếp thứ nhất, tình bạn xếp thứ hai, bản thân xếp thứ ba, cuối cùng mới là tình yêu. Có khi cô ấy còn xem cô vừa là bạn bè vừa là người thân của mình.” Anh ta nhìn tôi chăm chăm, “Nên tôi biết kể từ lúc tôi nghi ngờ cô, tôi và cô ấy đã không còn khả năng tiếp tục nữa”.

Ánh mắt Vương Phục Sâm khiến tôi mất tự nhiên. Tôi không dám trực tiếp đóng cửa, chỉ siết năm ngón tay đang nắm chặt tay vịn.

“Nhưng cô thì khác, Ngụy Lâm.” Giống như không phát hiện ra sự khó chịu của tôi, anh ta vẫn nhìn tôi không tha, “Cô biết rõ tôi không có thiện cảm với cô từ trước rồi. Không chỉ vì tôi cảm thấy Tần Sâm không nên có bạn đời, mà còn vì con người cô nữa...”. Anh ta kéo dài âm cuối rồi dừng lại, như đang tìm một từ thích hợp để mô tả, “Cô vốn không có cá tính, là kiểu con gái tốt đẹp đến đáng ghét, không quen thân với nhiều người, cách bày tỏ cảm xúc cũng yếu ớt, nên không cần đưa ra lựa chọn trong một số vấn đề nào đó. Cô xem người yêu quan trọng hơn bản thân mình, nhưng điều này xung khiến tôi không thích. Nói thật, sự tồn tại của cô sẽ khiến tôi khó chịu, giống như cô may mắn hơn tôi, cao thượng hơn tôi vậy”.

“Chỉ là vấn đề giá trị quan cá nhân thôi.” Tôi tìm lại được giọng của mình, nói với anh ta như có lẽ, “Tôi cứ nghĩ xưa nay anh không bao giờ biết đi so sánh”.

“Tôi cũng tự nói với mình như vậy. Nhưng có mấy người thực sự làm được chứ? Ít nhất lòng tôi đã không còn bình lặng an yên như trước kia.”

Tôi không đoán ra rốt cuộc anh ta muốn biểu đạt điều gì, đành hỏi hột đáp: “Có lẽ trước kia tôi làm được”.

“Trước kia cô làm được.” Thế nhưng anh ta lại khẳng định điều này, “Tôi nhìn ra được”.

Phản ứng này gọi lên lòng hiếu kỳ của tôi: “Vậy giờ thì sao?”.

“Tự cô rõ ràng hơn tôi còn gì. Cô đã thay đổi.”

Tôi cười trừ.

“Coi như vì Giản Lam.” gương mặt Vương Phục Sâm không hề có ý cười, “Cô có bằng lòng trở về là cô của trước kia không?”. Có lẽ phát giác ra cách diễn đạt như vậy là quá hàm hồ, anh ta ngẫm nghĩ chốc lát, “Nói cho cô ấy biết sự thật, nói cho cô ấy biết là ai đã đẩy chú Giản xuống lầu”.

Cuối cùng tôi đã hiểu được ý đồ của anh ta.

“Dù nếu thật sự là tôi, tôi cũng không nói cho cô ấy biết.” Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ta, “Vương Phục Sâm, chấp nhận một người mình yêu, người mình tin nhiệm trở thành tội phạm giết người không dễ dàng như anh đã tưởng tượng đâu”. Tôi nói cho anh ta biết, “Huống chi tôi không đẩy chú Giản, đây chính là sự thật”.

Hơn nữa, tôi cũng không cao thượng như anh ta đã nghĩ.

Chuyện còn chưa đến bước đường cùng, thì ai dám khẳng định đã biết rõ bộ mặt thật của bản thân?

Chương 31: Thì thầm

Type: tuyen nguyen

Vương Phục Sâm vẫn chưa thôi nghỉ ngơi, trước khi lên xe anh ta còn nhìn tôi một lần cuối. Tôi chỉ đứng từ xa nhìn lại, anh ra sẽ không bỏ qua như vậy. Ánh mắt Vương Phục Sâm nói cho tôi biết, anh ta sẽ không bỏ qua như vậy. Con người anh ta quá cố chấp, muốn truy cùng gốc rễ, đây cũng là nguyên nhân trước đây Tần Sâm không cho rằng anh ta thích hợp làm luật sư. Hôm nay Vương Phục Sâm tuy đã giàu có, nhưng vẫn không bỏ được thói quen này.

Cũng không biết tinh thần truy đuổi tận gốc này cuối cùng sẽ hại chết tôi hay là hại chết anh ta nữa.

Đưa mắt nhìn xe Vương Phục Sâm chạy xa rồi, tôi mới quay người trở về phòng.

Có lẽ vì ảnh hưởng bởi lời Vương Phục Sâm, Giản Lam bí xị suốt buổi tối. Cho dù là lúc giúp tôi và Tần Sâm trong bếp, biểu hiện của cô ấy vẫn vô cùng bất an. Tôi vốn tưởng cô ấy đến có mục đích, không ngờ ăn xong bữa tối liền đi ngay, không hề hỏi một chữ nào về sự việc tôi đã nói với cô ấy lần trước.

“Anh có giúp Vương Phục Sâm không?” Ngược lại trước khi đi, Giản Lam bất thành linh chủ động hỏi Tần Sâm, nhưng không đợi anh trả lời đã lắc đầu ừ ừ cau mày, “Thôi, đó là chuyện của anh”.

Tần Sâm bung hai chiếc bát đứng nghiêm bên cạnh bàn ăn, nhìn cô ấy rồi lại nhìn tôi, dường như không định trả lời.

Tôi đưa Giản Lam ra ngoài cửa, cô ấy dừng bước cạnh xe, cúi đầu lục tìm chìa khóa trong túi xách hồi lâu.

“Thật ra thì chỉ cần cậu yêu cầu, chắc chắn anh ta sẽ không nhận sự ủy thác của Vương Phục Sâm” Lúc nói câu này, Giản Lam không hề ngẩng đầu, mà lắc túi xách, muốn xác định xem chìa khóa có ở bên trong không.

Tôi cong môi cười xòa: “Minh cảm thấy không đâu”.

Cuối cùng cũng tìm được chìa khóa xe, Giản Lam thở hắt, nhìn tôi với vẻ trách móc: “Rõ ràng là cậu không muốn ép buộc anh ta”.

Tôi thoáng sửng sốt, không thể nào hiểu được ý của cô ấy. Tôi không muốn ép buộc anh ư? Là vậy sao? Cách nói này khiến tôi cảm thấy khủng hoảng một cách khó hiểu.

May mà Giản Lam không dây dưa với đề tài này nữa. Cô ấy ôm tôi rồi chào tạm biệt. Tôi khoanh tay đứng trước cửa, chờ xe Giản Lam khuất dần trong bóng tối. Gió đêm lướt qua gương mặt tôi, tôi chợt thấy dạ dày nôn nao khó chịu. Tôi che miệng dẫn lại, quay người chuẩn bị trở vào nhà. Mọi chuyện hôm nay cũng khiến tôi không thoải mái cho lắm, tôi cần nghỉ ngơi sớm một chút.

Nhưng trong khoảnh khắc ấy, một đôi tay lạnh ngắt đột ngột vươn đến từ sau gáy, bưng kín miệng tôi.

Tôi kinh hoàng, chứ kịp vùng vẫy đã bị người nọ nhanh chóng lôi đến phía sau bụi cây cửa căn biệt thự khác. Lúc tôi cố gắng phản kháng, giọng nói kim nén và hỗn hên của đôi phương bỗng vang lên: “Chị Ngụy Lâm, chị Ngụy Lâm!”. Người nọ bịt kín miệng tôi, khẽ lay vai tôi ý bảo tôi bình tĩnh lại, “Đừng sợ, là tôi... Đào Diệp Na, chị còn nhớ không?”.

Đúng thật là giọng của Đào Diệp Na, âm thanh run run, cả thân thể cũng thoáng run rẩy, hiển nhiên không có bất cứ kinh nghiệm nào với kiểu hành động nguy hiểm này. Tôi dùng giây giũa, cũng thôi bấu chặt cánh tay cô ấy, thả lỏng người để cô ấy gỡ bỏ sự cảnh giác.

Quả nhiên thấy tôi không quấy đạp nữa, chỉ năm giây sau Đào Diệp Na đã thả tôi ra, giơ một tay lên quay vai tôi lại, đưa ngón trỏ lên chặn miệng tôi trong ánh sáng mặt trời: “Nói nhỏ thôi”. Dứt lời, cô ấy nhìn dáo dác bên ngoài lùm cây, như muốn đảm bảo không ai phát hiện ra chúng tôi vậy.

Tôi nhanh chóng quan sát kỹ Đào Diệp Na, xác định trên người cô ấy không mang theo vũ khí mới lặng lẽ bỏ tay vào túi áo, cầm lấy chuỗi gậy phòng vệ.

“Cô định làm gì?” Tôi lùi về sau nửa bước giữ một khoảng cách an toàn với Đào Diệp Na, mượn ánh đèn đường le lói nhìn chòng chọc từng cử động của cô ấy, “Tần Sâm đang ở bên trong, nếu tôi không vào nhà, anh ấy sẽ ra ngoài tìm tôi”.

“Tôi biết.” Nghe thấy tôi cất lời, Đào Diệp Na mới quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt cô ấy rất căng thẳng, luôn lưu ý động tĩnh xung quanh nên không nhận ra tôi đã cho tay vào túi áo, “Tôi chỉ... muốn hỏi chị một chuyện”.

“Những điều nên nói tôi đã nói hết rồi.” Tôi lại lùi về sau nửa bước, “Cô còn muốn biết điều gì, có thể đến hỏi thẳng Tần Sâm”. Lúc này vùng vẫy hình như đã động phải vết thương nơi tay trái, giờ khắc này tôi cảm thấy đau đớn rõ rệt, mong nó không bị nứt ra.

“Không, chuyện này tôi chỉ có thể hỏi chị thôi.” Đào Diệp Na lắc đầu nguầy nguậy, hơi thở khá dồn dập, “Tôi biết anh Tần sẽ không nói thật với tôi đâu”. Yết hầu lên xuống, giọng cô ấy run lay bầy, “Người kia... Người mà lần trước chị nhắc đến ấy... chính là Sanchez Harris đúng không?”.

Gần như trong khoảnh khắc cái tên đó lọt vào tai, thân thể tôi cứng đờ, đầu bỗng trống rỗng.

“Ba năm rưỡi trước... Máy bay cá nhân của Sanchez Harris chở gã và một hành khách khác rời khỏi nước Mỹ, đáp xuống sân bay quốc tế thành phố X... Sanchez Harris mất tích kể từ dịp đó... Không ai biết gã đã đi đâu...” Đào Diệp Na bước đến gần tôi, gương mặt ẩn trong bóng tối loang lổ ánh đèn soi qua kẽ lá cây bạch quả rậm rạp, cuối cùng cũng cho tôi thấy rõ khuôn mặt tái nhợt ấy, “Khi đó, người đi cùng Sanchez Harris đến thành phố X là chị đúng không?”.

Về mặt kinh ngạc khó tin sau khi biết được tất cả của cô ấy trùng hợp với những hình ảnh vụn vặt trong ký ức của tôi, và trong khoảnh khắc nào đó tôi cảm thấy gương mặt của Đào Diệp Na trùng lặp với gương mặt của Tần Sâm.

Cô ấy và Tần Sâm rất giống nhau, giống vô cùng.

“Gã bắt cóc chị... nên Tần Sâm mới một mình trở lại thành phố X... tìm chị nửa năm... Nửa năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đào Diệp Na chậm chạp tiến đến gần tôi, khuôn mặt giống hệt Tần Sâm từ từ ép đến, khiến tôi không dám được rút cây gậy phòng vệ trong túi ra, ấn chốt mở, đánh mạnh vào trán cô ấy.

Đào Diệp Na hoàn toàn không dự liệu được hành động bất ngờ này, tinh thần bị đánh cho một cú đau điếng. Tôi mượn cơ hội đưa chân lên gạt cô ấy, đồng thời ngồi quỳ xuống đè lên lưng cô ấy. Vừa nghe thấy tiếng đối phương rên đau tôi liền nắm lấy tóc Đào Diệp Na, cúi đầu kề sát vào tai cô ấy.

“Cô là ai?” Tôi nắm chặt mái tóc dài mềm mượt kia, đè thấp giọng bức cô ấy trả lời, “Cô còn biết được bao nhiêu?”.

Đào Diệp Na bị đau đến xuýt xoa, nhất thời không cất lên được bất cứ âm thanh nào. Giờ khắc ấy tôi hoảng loạn đến mức muốn ra tay giết chết cô ấy luôn.

“Ngụy Lâm...” Bên kia cổng biệt thự bất ngờ vang lên giọng Tần Sâm, e rằng anh thấy tôi đi lâu quá nên ra ngoài tìm tôi rồi.

Lùm cây không hề bí mật như Đào Diệp Na đã tưởng tượng, nó nằm sát ngay biệt thự, Tần Sâm sẽ nhanh chóng tìm đến đây thôi.

Tôi nhìn thoáng qua Đào Diệp Na, đánh đập mạnh đầu cô ấy xuống nền đất cứng. Tiếng rên khe khẽ im bật, cô ấy đã mất đi ý thức. Nhặt cây gậy phòng vệ bị tôi vứt bên chân khi nãy, tôi cho vào túi, cửa chính lại quần áo vừa rời khỏi lùm cây. Mới đi được năm bước đã suýt đụng vào Tần Sâm rẽ qua khúc quanh.

Anh đã cời tạp dề, mặc chiếc áo sơ mi và quần tây phong phanh, gương mặt hướng về tôi chìm trong bóng tối, không thấy rõ biểu cảm, chỉ có đôi mắt đen lấp sáng rực.

“Em đi đâu vậy?” Anh vừa thấy tôi đã hỏi ngay.

“Em thấy một con mèo.” Tôi nói dối theo bản năng.

Anh mắt của anh đã chuyển đến bên eo tôi, giọng nói bình thản không nghe ra tâm tình: “Thấy mèo mà cần dùng gậy phòng vệ à?”.

Tôi cúi đầu nhìn lướt qua túi áo mới phát hiện vừa rời quá vội vàng, trước khi bỏ gậy vào túi đã quên thu nó lại, đầu gậy đang lộ ra khỏi miệng túi. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, thêm dặt dờn một lời nói dối mà không hề hoang mang: “Không chắc là mèo hay là chồn”, còn chưa dứt câu chính bản thân tôi cũng cảm thấy rất buồn cười. Tôi biết Tần Sâm không hề tin lời nói dối của tôi, nhưng đôi môi và thanh quản vẫn không chịu nghe theo đầu óc điều khiển mà máy móc bịa đặt.

Không ngoài dự liệu, Tần Sâm chỉ nhìn thoáng qua tôi rồi vòng vào lùm cây. Tôi nhanh chóng quay người theo sát anh. Anh dừng chân trên khoảnh đất phía sau lùm cây, nhìn xung quanh, vẻ mặt không thay đổi. Tôi đứng bên cạnh anh, phát hiện nơi Đào Diệp Na vừa nằm hôn mê khi nãy đã không còn một bóng người.

Cô ấy chạy trốn rồi.

Có thứ gì đó phản quang lóe lên trước mắt tôi. Nhìn kỹ lại, tôi thấy chiếc lắc tay của Đào Diệp Na bị đứt nằm bên rìa lùm cây. Điều này khiến đầu óc mới mới bình yên của tôi lại căng như dây đàn. Trong phút chốc, cơ bắp toàn thân tôi căng cứng, thậm chí không thể điều khiển được hơi thở. Thứ tôi có thể phát hiện thì sao Tần Sâm lại không phát hiện ra cơ chứ. Khóe mắt tôi nhác thấy anh thoáng cúi đầu nhìn về phía kia.

Nhưng giây lát sau, anh chỉ mấp máy môi thốt ra bốn chữ: “Đi thôi, về nhà”, rồi quay người đi đến nắm lấy tay phải tôi, kéo tôi vén lùm cây đi ra. Tôi vẫn đang thảng thốt, không đoán được rốt cuộc anh có thấy chiếc lắc tay kia không, hay là thấy rồi nhưng vờ như không thấy.

Tôi không chắc liệu anh có giả bộ hay không. Nếu thật sự là thế, vậy anh có mục đích gì?

Dù là sự biến mất của Đào Diệp Na hay phản ứng của Tần Sâm đều khiến tinh thần tôi lao đao rất lâu. Bởi thế sau khi tắm xong, tôi nằm thừ trên giường suốt một tiếng đồng hồ mới chợt nhận ra Tần Sâm đã đi tắm bốn mươi phút rồi.

Anh đang làm gì thế nhỉ?

Tôi mang dép xuống giường, vốn định xuống tầng tìm anh, lại nghe thấy tiếng sóng biển loáng thoáng vọng về từ gác mái. Khúc nhạc sóng biển alpha, đó là âm thanh đã khắc sâu vào lòng tôi từ lâu. Do dự chốc lát, tôi quyết định lên gác trước. Vịn thang lầu đi lên từng bậc một, tôi ngửi thấy mùi gỗ ẩm ướt trong không khí. Căn gác được dùng làm kho, ba năm qua chỉ mỗi khi tổng vệ sinh nhà cửa tôi mới lên quét dọn một lần. Mùa xuân thành phố V và

thành phố X đều nằm như nhau, mà mấy ngày nay tôi và Tần Sâm đều ở bệnh viện, sợ rằng mấy vật tạp nham đặt trên gác đã mọc nấm mốc sần sùi rồi.

Ánh đèn hắt ra từ đầu cầu thang.

“Tần Sâm?” Lúc sắp lên đến gác, tôi cất giọng gọi anh, hi vọng nghe thấy anh trả lời.

Bóng dáng Tần Sâm mau chóng xuất hiện ở đầu cầu thang vuông vuông như chiếc cửa sổ nhỏ. Anh mặc bộ đồ ngủ màu xám, ngồi dưới ánh sáng ấm áp của ngọn đèn dây tóc, chìa một tay ra với tôi: “Lên đây”.

Tôi đưa tay phải đến mặc cho anh kéo, đến khi lên đến gác rồi, tôi mới phát hiện nơi này hoàn toàn khác với tưởng tượng của mình. Tần Sâm đã thu dọn mấy vật hỗn tạp đi chỗ khác, quét dọn cả căn gác, trải chăn nệm gần cửa sổ. Cửa sổ trên gác mái mở rộng, chỉ cần ngẩng đầu là có thể trông thấy bầu trời sao qua lớp kính dày.

“Em gần như quên mất trên gác còn có thiết kế này.” Trong chốc lát tôi không tài nào dời sự chú ý khỏi cửa sổ trên mái. Trong ấn tượng của tôi, kể từ khi đây biệt thự này được xây xong, cửa sổ nơi mái nhà luôn bị bịt kín bởi cánh cửa gỗ, chưa bao giờ mở ra, dần dà tôi cũng quên mất nó.

“Nơi này khác với thành phố X, buổi tối có thể ngắm trời sao.” Tần Sâm kéo tôi đến bên cạnh tấm nệm, thông thả giải thích, “Lúc thiết kế vốn hi vọng sau này có cơ hội cùng em ngắm nhìn, đáng tiếc đã để uổng ba năm này rồi”.

Cởi giày ra, tôi và anh bò lên nệm, sóng vai nằm xuống. Tầm nhìn từ phía này thoáng đặng nhất, có thể thấy từng ngôi sao tụ thành dải ngân hà trên bầu trời đêm yên ả. Tần Sâm nói rất đúng, nơi này khác thành phố X, buổi tối ở thành phố X xưa nay thiếu vắng ánh sao, nhưng màn đêm nơi đó có thể phác thảo ra hình dáng dãy ngân hà.

Tôi không khỏi nhớ đến đêm của thành phố X, bầu trời tối đen như mực, ánh đèn nê-ông rực rỡ nhuộm màu thành phố, từ đó màu đen đã không còn thuần sắc nữa. Đêm của thành phố V thì ánh lên một màu xanh cô-ban thăm thẳm, đó là sắc thái tạo nên bởi ánh sao chớp tắt trên dãy ngân hà.

“Anh thấy một chiếc lác phía sau lùm cây.” Giọng Tần Sâm gần trong gang tấc, thông dong thốt ra từng câu từng chữ, “Nếu không nhớ lầm, đó là lác của Đào Diệp Na”.

“Ừ.” Tôi đáp vu vơ, quả nhiên anh chỉ làm bộ không phát hiện ra thôi.

“Em tán công cô ta.” Yên lặng chốc lát, anh bình tĩnh trần thuật.

“Anh dạy em đó thôi.” Tôi không định phủ nhận, vẫn đắm chìm trong dãy ngân hà lấp lánh ngoài cửa kính, “Phải biết tự vệ”.

“Cho nên khi ấy em giết gã ư?” Lúc hỏi tôi câu này, giọng điệu của anh thản nhiên đến lạ, cứ như đang băng quơ nói về thời tiết vậy, “Lúc anh chạy đến, em có nói với anh sẽ không bao giờ có người làm hại chúng ta nữa”.

Tôi chậm chạp suy nghĩ vài giây mới hiểu anh đang ám chỉ ai.

“Anh tin không?” Vì thế tôi hỏi.

Tần Sâm không lập tức trả lời. Anh cầm tay tôi, lần đến nắm lấy lòng bàn tay theo thói quen.

“Không tin.” Hồi lâu, anh mới chậm rãi lên tiếng, “Anh nói rồi, ánh mắt và biểu cảm của con người có thể tiết lộ rất nhiều thông tin”. Thoáng dừng lại, anh siết chặt bàn tay tôi, “Khi ấy về mặt em nói cho anh biết, em đang nói dối”.

Tôi chớp chớp mắt, nơi đáy mắt là bầu trời sao mờ mờ bát ngát, hiệu ứng thị giác dẫn đến phản ứng sinh lý nào đó, cộng thêm chiếc loa trong góc phát ra tiếng suối chảy róc rách, tôi không thấy lòng mình phiền muộn nữa.

“Vậy sao anh còn giúp em?” Tôi nghe thấy giọng mình.

“Anh biết đây không phải là lỗi của em.” Có lẽ đã sớm liệu được tôi sẽ hỏi ngược lại, lúc này anh không do dự nhiều, “Anh tin thờ chủ nghĩa duy vật. Anh biết thay đổi trên sinh lý sẽ dẫn tới ảnh hưởng tâm lý thế nào.” Anh nói, “Nếu không bởi ca mổ kia, em sẽ không thay đổi như bây giờ”.

Không biết có phải vì đã quá mệt hay không, tôi nghe giọng anh mà lại cảm thấy như lời nói mớ truyền đến từ ngân hà xa xăm, vượt qua khoảng cách vài tỷ năm ánh sáng, đã sớm trở nên vắng vắng mơ hồ. Chỉ có nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh đang bao phủ lấy mu bàn tay tôi là cảm xúc chân thật.

Tôi bỗng thấy mìa mai thay, không nhìn được cười khê: “Cho nên những tội phạm vì tai nạn mà dẫn đến rối loạn nhân cách đều không có lỗi sao?”. Tôi nhắm tịt mắt lại, để mình rơi vào bóng tối, “Tần Sâm, anh đang tự mình gạt mình”.

Anh lặng thinh trong giây lát.

“Đừng vậy. Anh đang tự gạt mình.” Anh thản nhiên thừa nhận, thái độ bộc trực như trước kia, “Có khi anh cũng sẽ có ảo giác rằng em vẫn còn nhớ những chuyện của bảy năm trước”. Anh đưa ngón tay chai sần chậm rãi mon trón lòng bàn tay tôi, cẩn thận như thể thăm dò từng đường chỉ tay mỏng manh, “Bởi vậy thỉnh thoảng anh sẽ nghĩ, có lẽ khi ấy em ra tay là vì anh, chứ không phải vì thỏa mãn dục vọng của mình”.

Tôi vẫn nhắm hai mắt, lắng nghe tiếng suối chảy róc rách mà không hề lên tiếng.

“Nhưng đó là mệnh đề mâu thuẫn. Nếu em thật sự vì anh, thật sự còn tình cảm...” Giọng nói trầm ổn của anh vẫn tiếp tục, như muốn hòa vào tiếng suối chảy kia, lượn lờ rồi lạnh lẽo rót vào tai tôi, “... thì sẽ không lựa chọn cách thức ấy, cũng sẽ không mang về mặt này”.

Rõ ràng không có cảm giác đặc biệt gì, tôi lại có thể cảm nhận được chất lỏng nóng hổi rỉ ra từ khóe mắt. Tôi nhắm chặt mắt nghiêng đầu đi, để chúng mau chóng trượt xuống khỏi mặt tôi.

“Em yêu anh.” Tôi nói, giọng nói nghèn nghẹn bán đứng những giọt nước mắt tôi cố giấu.

Tần Sâm đưa tay xoa mặt tôi qua, nghiêng người ôm chặt tôi vào lòng.

“Anh yêu em” Âm điệu của anh bình lặng, một tay giữ đầu tôi, cầm nhẹ cọ vào trán tôi, “Ngụy Lâm, chúng ta thử xem”. Em đem vuốt ve gáy tôi, dùng hàng động này trấn an tôi, “Không gì là không thể, chúng ta hãy thử xem”.

Tôi vùi mặt vào ngực anh, nghe nhịp tim trầm tĩnh mạnh mẽ của anh, để mặc cho lệ tuôn tràn bờ mi.

Trong không khí vẫn còn phảng phất hơi ẩm lạnh lạnh của gỗ, âm thanh nước suối xa dần, thay vào đó là tiếng từng giọt mưa rơi tí tách. Tôi không mấy ấn tượng về chuyện sau đó, chỉ nhớ chúng tôi bám riết lấy nhau trong bóng tối, nhiều lần tôi cho rằng đã kết thúc lại cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh phả lên tai, môi nhẹ ngậm lấy vành tai tôi, “Lại lần nữa, Ngụy Lâm”. Anh lặp lại hết lần này đến lần khác, “Lại lần nữa, chúng ta lại một lần nữa”.

Chốc chốc tôi như bay lên tận trời sao, chốc chốc lại như chìm vào tận đáy nước, chỉ có thể mướt mát ôm chặt lấy anh, gửi hết hi vọng rằng anh có thể kéo tôi khỏi mặt nước.

“Đừng phân tâm, Ngụy Lâm” Vào mỗi lúc này, Tần Sâm đều sẽ hôn lên cổ tôi, tiếp theo đôi môi khô khốc dán lên tai tôi, “Đừng nghĩ đến chuyện trước kia”.

Nhưng tôi biết, chúng tôi không thể bắt đầu lại lần nữa, chúng tôi cũng không thể có tương lai. Nếu như không hồi tưởng lại quá khứ, làm sao tôi có thể sống tiếp được đây.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Tự do

Type: Lily Nguyen

Chuyện xưa lại lần nữa len vào giấc mộng, đây là chuyện sáu năm trước. Không lâu sau khi thoát khỏi căn bệnh trầm cảm, tôi đứng trong thư phòng Tần Sâm nhìn từng quyển sách trên chiếc kệ kéo dài ba mặt tường đặt ở thư phòng – căn phòng có diện tích lớn nhất căn nhà. Hình như anh đã đập thông bức tường ngăn thư phòng và phòng dành cho khách kê bên, ngoại trừ bức tường có cửa sổ đó, ba mặt tường còn lại đều lấp kệ sách, tầng không gian chứa sách lên mức độ lớn nhất.

Khi trước tôi bị ảnh hưởng bởi bệnh trầm cảm nên chưa từng xem kỹ sách trên kệ của anh. Hôm ấy vừa nhìn sơ qua liền phát hiện anh phân loại rất bừa bãi, sắp xếp cũng lộn xộn. Đúng lúc này bên phòng khách truyền đến tiếng động Tần Sâm chuẩn bị ra ngoài.

“Tần Sâm” Tôi chạy ra đại sảnh tìm anh, quả thật anh đang khom lưng thay giày, bên khuỷu tay còn vắt một chiếc áo khoác ni màu xám, “Em thấy sách của anh hơi lộn xộn, có cần em xếp lại giúp anh không?” Tôi cho tay vào túi áo, để anh yên tâm tôi bổ sung thêm, “Em từng làm việc ở thư viện công lập thành phố một thời gian đấy”.

“Vậy làm phiền em vất vả rồi.” Anh đang thắt dây giày, chỉ hơi nghiêng mặt về phía tôi, không để ý đến việc này lắm, “Thuận tiện nhắc em luôn, nếu muốn đọc quyển nào thì cứ thoải mái lấy xem nhé”.

“Được ạ.” Tôi vẫn đứng sau lưng anh, nhìn đồng hồ treo tường, đã chín giờ tối rồi, nếu không phải trường hợp đặc biệt, anh rất hiếm khi ra khỏi nhà vào giờ này. Thế nên tôi suy nghĩ chốc lát, không dẫn được mà cất tiếng hỏi, “Lại có vụ án à?”.

“Vụ án mưu sát.” Tần Sâm thẳng người dậy, mặc áo khoác cánh tay đưa vào trong tay áo, rồi đưa tay lên kéo cổ áo.

Tôi thấy vậy liền bước đến chỉnh cổ áo lại giúp anh, anh thuận thế quay về phía tôi, để tôi vuốt cổ áo giúp anh, rồi lại chỉnh cổ áo.

“Chú ý an toàn.” Tôi ngược mắt đón nhận tầm mắt anh, nở một nụ cười với anh.

Không ngờ anh lại điềm nhiên cúi người trả tôi một nụ hôn: “Nhất định”.

Lúc tôi còn đang sững sốt anh đã vội vàng ra cửa, để lại mình tôi đứng trong sảnh bình ổn lại nhịp tim đập liên hồi.

Nghe nói cách chào nhau của người phương Tây bao gồm hôn và ôm, có khi tôi không đoán được anh sống ở nước ngoài đã thành thói quen, hay là cố ý thân mật với tôi nữa.

Tần Sâm biến mất cả tuần đó. Anh vẫn nhờ người báo bình an định kỳ, nhưng không nói cho tôi biết lúc nào mới có thể trở về, phần nữa là gặp vụ án khó giải quyết rồi. May mà một mình tôi ở nhà cũng thanh thoi, điều cần lo lắng duy nhất chỉ là an nguy của anh mà thôi. Chẳng qua vì sợ anh đêm hôm khuya khoắt đột nhiên trở về, để đèn cho anh lại cảm thấy quá tốn điện, tôi đành ngủ trên sofa, để có thể bật đèn ngay khi anh đặt chân về nhà.

Vì vậy sáng sớm thứ Hai tuần sau đó, lúc tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường, tôi biết Tần Sâm đã trở về rồi. Tôi vội mang dép xuống giường rửa mặt, đi đến phòng ngủ chính, thấy cửa phòng mở toang nhưng không thấy bóng dáng anh đâu. Tôi lại chạy ra phòng khách, vẫn không thấy anh đâu cả. Đến tận khi đi ngang qua thư phòng, tôi mới lơ đãng liếc nhìn bóng người đang đứng kế bên kệ sách.

“Tần Sâm?” Tôi dừng ở cửa gọi anh.

Tần Sâm lập tức quay đầu lại nhìn về phía tôi. Anh đã cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi vừa người màu xanh đậm, trong tay cầm một quyển sách lẳng lẳng đứng thẳng tắp dưới nắng ấm áp. Rõ ràng thân hình đã bị ánh nắng soi mờ, nhưng trông vẫn chói lóa, dường như không cần bất cứ hành động, về mặt hay giọng nói dư thừa nào cũng có thể dễ dàng giành được sự chú ý của người khác.

“Chào buổi sáng, Ngụy Lâm.” Anh gấp sách lại, nhấc tay lên xem giờ, rồi ngẩng đầu nhìn lại tôi, bình thản cho ra kết luận, “Đồng hồ sinh học của em sớm hơn bình thường một tiếng. Áp lực tâm lý sẽ làm rối loạn đồng hồ sinh học, xem ra một tuần anh không về nhà đã khiến em lo âu rồi.”

Về mặt nghiêm túc của anh không hề thay đổi, ngữ điệu vẫn ổn định như ngày thường, nhưng tôi lại nghe ra tâm trạng của anh rất tốt. Quả thật trong tình huống bình thường là như vậy, Tần Sâm là một người đàn ông chín chắn trên phương diện kiểm chế ham muốn chiếm giữ, nhưng chỉ là đứa trẻ khi nói về sức chống đỡ, anh không bao giờ phủ nhận ham muốn của mình. Chỉ cần tôi hơi biểu hiện lệ thuộc vào anh, anh sẽ lập tức trở nên vui vẻ.

Tôi thở dài một hơi: “Lần nào anh về cũng im hơi lặng tiếng”.

“Nếu động tĩnh quá lớn sẽ quấy nhiễu người yêu, cũng kinh động kẻ địch đấy.” Đặt sách trở lên kệ, anh đi về phía tôi, giờ tay nắm lấy vai tôi một cách tự nhiên, đồng thời cúi đầu hôn lên môi tôi. Đương nhiên anh biết dù là nụ hôn hay lời ngọt ngào âu yếm, tôi đều hưởng thụ. Tôi ôm eo anh, tỉ mỉ hôn lại.

Đến khi kết thúc nụ hôn buổi sáng, tôi và anh mới hơi tách nhau ra. Vẫn không quên câu nói khi nãy của anh, tôi ra vẻ nghiêm trang trêu: “Điều này không giống tác phong tự tung tự tác của anh chút nào”.

“Em biết bản chất của anh không phải huyênh hoang mà.” Trái lại Tần Sâm không buồn để ý, ôm lấy eo tôi đi về phía phòng ăn, “Vội lại, bây giờ anh đã có em, nên thay đổi một chút thì hơn.” Anh kéo ghế ra giúp tôi, ra hiệu tôi ngồi xuống. “Dù sao không phải ai ai cũng thích hợp trở thành bạn đời”.

Quan điểm này thật sự không giống phong cách của anh chút nào. “Em cho rằng bất kể ra sao anh cũng sẽ khăng khăng giữ cho mình đấy chứ.”

“Vậy nói rõ chúng ta vẫn còn chưa hiểu nhau lắm.” Tôi ngồi xuống rồi, Tần Sâm mới quay người đi vào bếp, “Điều này rất tốt, cảm giác mới mẻ rất quan trọng.” Bụng hai phần bữa sáng ra, anh đặt một phần đến trước mặt tôi, nhàn nhã giải thích, “Anh cũng lần đầu phát hiện em không có ưu tiên gì trong việc đọc sách cả”.

Xem ra thông qua quan sát, anh đã biết tôi từng đọc những quyển sách nào rồi.

“Có lẽ vì mỗi lĩnh vực đều rất thú vị.” Tôi thành thật khai nhận, không khỏi nghĩ đến những tài liệu số học của anh, bỗng thấy hơi đau đầu, “Nhưng em thật sự không đọc nổi số học. Sách chỗ anh quá đa dạng, lúc sắp xếp lại em suy nghĩ ngờ mình đã trở lại thời gian làm việc ở thư viện cơ đấy”.

“Chịu thôi, giống như em nói vậy, kiến thức của mỗi lĩnh vực đều thu hút người ta.” Tần Sâm ngồi xuống đối diện, thân nhiên cảm lấy dao nĩa, “May mà anh cũng đủ may mắn, có em giúp sắp xếp giá sách cho anh. Bây giờ cách phân loại và trình tự đều hợp lý hơn trước kia, cảm ơn em nhiều”. Sau đó anh cắt một miếng trứng chà, bắt gờ đối diện tôi, “Anh nhớ tối nay em không có lớp, muốn đi xem phim không?”.

Tôi thảng thốt chốc lát mới miễn cưỡng liên hệ được hai câu nói trước sau của anh: “Định trả công đấy à?”.

“Không, chỉ là hẹn hò thôi mà.” Anh rừ mi mắt, như đang dồn hết tất cả sự chú ý, tập trung độ sức với bữa ăn sáng, nhưng hành động rất bình thản, “Anh hi vọng có nhiều cơ hội ở bên cạnh em, và lại hôm nay anh cần em đi với anh”.

Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Tôi lặng lẽ quan sát về mặt anh, nhưng không hỏi ra câu này. Nhận thấy tâm trạng của anh không như khi nãy, tôi đoán có lẽ điều anh nghĩ không phải chuyện đáng ăn mừng gì rồi.

“Vậy...” Tôi giả vờ như không phát hiện gì cả, chỉ gật đầu hỏi anh, “Xem phim gì thế?”.

Tối đó, chúng tôi xem bộ phim The Shawshank Redemption vừa công chiếu không lâu. Tần Sâm không dẫn tôi đi rạp chiếu phim như hồi trước, mà chúng tôi đến rạp chiếu bóng lộ thiên gần đó. Sau khi tới nơi, anh đến phòng chiếu trước. Phòng chiếu là một căn phòng nhỏ riêng lẻ, nằm cuối rạp chiếu bóng, cách mặt đất khoảng hai mét. Hình như nhân viên phòng chiếu phòng chiếu rất thân với anh, không biết là tay trong hay bạn của anh nữa.

Tôi ngồi chờ bên cạnh cầu thang dưới phòng chiếu, không lâu sau liền thấy Tần Sâm đi ra, ngồi trên cầu thang, đưa tay ra hiệu với tôi: “Lên đây”.

Do dự chốc lát, tôi leo lên cầu thang, đưa tay cho anh.

Vốn tưởng rằng Tần Sâm muốn dẫn tôi đến phòng chiếu, ai ngờ anh lại kéo tôi đi vòng qua cửa phòng, leo lên cầu thang nhỏ đến mái nhà phòng chiếu.

“Toàn rạp chỉ có hai ghế đặc biệt.” Anh nắm tay tôi, giữ trọng tâm giúp tôi, sau đó hài lòng buông tay ra giới thiệu.

Tôi không giấu được nụ cười tươi rói. Nơi này quả thật có góc nhìn tốt nhất rạp chiếu phim. Giữa ngày hè nóng nực, vậy mà tôi lại có cảm giác mát mẻ hơn khi ngồi giữa đám đông. Xem phim ở nơi cao thế này đúng là có một cảm nhận khác biệt.

Bộ phim đêm đó không đặc sắc lắm. Có điều khi thấy trường trai giam lập bấy hăm hại phạm nhân trẻ tuổi biết rõ mọi chuyện kia, tôi vẫn không nhịn được ghen ngào như mấy khán giả khác.

“Trong tù thật sự có chuyện như vậy sao?” Xuất phát từ sự tò mò, tôi nghiêng đầu hỏi Tần Sâm.

Anh khe khẽ hừ một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn vào màn ảnh: “Em nói riêng nước Mỹ hay tất cả nhà tù?”

“Tất cả nhà tù áy.” Tôi nói, “Em tin nhà tù ở Tây hay ta đều có điểm chung nhất định”.

“Ừ, anh thích cách nói này.” Anh nghiêm túc gật đầu, đồng tình với cách giải thích của tôi, “Đúng vậy, trong tù thường xảy ra chuyện này”. Hình như chợt nhớ ra chuyện gì đó, anh nhắc chiếc túi phía sau để lên đùi, kéo khóa tìm kiếm gì đó. “Nhà tù thực tế còn tệ hơn trong phim. Trong mắt anh, thứ đáng sợ nhất chính là ‘lây nhiễm chéo’.”

“Lây nhiễm chéo?” Nghe thấy danh từ xa lạ này, tôi ngạc nhiên nhìn chai rượu đỏ và hai chiếc ly anh lấy ra từ trong túi, “Ý là vi khuẩn gì đó hả?”.

“Hiện tượng ký chủ vi khuẩn tự nhiên lây nhiễm hoặc truyền nhiễm cho ký chủ phi tự nhiên”. Anh vừa dùng đồ khui mở nắp bình, vừa thờ ơ bổ sung đầy đủ cho câu nói qua loa của tôi. “Đây là nguyên lý. ‘Lây nhiễm chéo’ trong tù có nghĩa là sự lây truyền ý thức phạm tội và thủ đoạn phạm tội của phạm nhân, nói theo mức độ nào đó, nó không khác gì vi khuẩn truyền nhiễm. Ví dụ như một tên tội phạm trộm cắp ở trong tù thông qua trao đổi với tội phạm giết người mà học được thủ đoạn mưu sát”. Anh thành thạo khui chai rượu, rồi tiện tay để đồ khui sang một bên, cầm chiếc ly chân dài lên rót rượu, “Thế nên mọi người luôn không yên tâm với người đã từng ở tù, cho dù là công dân bị xử tù oan, sau khi ở tù một thời gian, không chừng cũng sẽ bị lây nhiễm”.

“Nghề tay trái của anh là giúp cảnh sát phá trọng án, chắc là cũng thường xuyên tiếp xúc với những thứ đó nhì.” Tôi quan sát động tác của anh trong ánh sáng mờ lung, “Tại sao anh lại làm việc này? Do thiên phú à?”.

“Không, không phải.” Đưa ly rượu cho tôi, giọng phũ phàng của Tần Sâm bình tĩnh đến lạ, “Là vì em gái anh”.

Tôi nhận lấy ly rượu anh đưa đến, bất giác sững sốt, tôi chưa bao giờ biết anh còn có em gái.

“Anh chưa từng nói với em về người nhà của anh.” Có lẽ lưu ý đến phản ứng kinh ngạc của tôi, Tần Sâm rót nửa ly rượu cho mình, chậm rãi thuật lại, “Ba mẹ anh cũng qua đời do tai nạn giao thông”. Anh lại nhìn về phía màn ảnh đang lóe sáng, “Khoảng thời gian trước em đau lòng vì cái chết của ba mẹ, anh không kể việc này với em. Chủ yếu là vì không muốn khiến em cảm thấy anh đang lời quá khứ ra làm điểm chung. Đây là cách làm ngu ngốc. Anh nói là dùng chuyện từng trải tương tự của chính mình đi đoán cảm giác của người khác áy. Mỗi cá thể đều khác nhau, việc từng trải của họ cũng không thể nào bị trùng lặp. Cho dù có trùng lặp đi nữa, cũng vì ghen nên tạo thành cách lý giải bất đồng với việc đã trải qua và sinh ra cảm xúc khác nhau. Do đó, chuyện mang kinh nghiệm tương tự của chính mình ra khuyên giải một người đang bị vấp trong nỗi suy sụp cùng cực là vô cùng buồn cười. Nói theo góc độ tâm lý học, đây cũng là cách trợ giúp vô cùng sai lầm, chỉ tạo nên hiệu quả trái ngược, ví dụ như người để em trút bầu tâm sự không mở rộng cửa lòng với em nữa.

Đây cũng là nguyên nhân khi áy tôi nhờ anh giúp đỡ.

“Thế nên anh định nói.” Tôi cắt lời thăm dò, “Anh đối với việc này không có cảm nhận giống em?”.

Anh gật đầu, môi ngậm lấy rượu đỏ trong ly: “Anh không đau lòng như em. Bởi nói thật, anh với ba mẹ anh không nặng tình cảm”.

Tôi lẳng lặng ngồi bên cạnh anh, sự chú ý đã sớm chuyển dời từ tình tiết bộ phim sang chỗ anh rồi. Tôi chờ anh nói câu tiếp theo nhưng anh chỉ quay đầu im lặng nhìn tôi đăm đăm. Ánh mắt anh sâu hút, sùnn mặt chìm trong ánh sáng le lói hắt ra từ phòng chiếu phim.

“Sao thế?” Tôi thấy kỳ lạ.

“Không có gì, chỉ muốn nhìn em thật kỹ thôi.” Ánh mắt anh vẫn lưu luyến trên gương mặt tôi, như thể muốn nhìn rõ từng đường vân một, “Nói thật, Ngụy Lâm, em là người phụ nữ hoàn mỹ nhất anh từng thấy”.

Tôi bất đắc dĩ mỉm cười, hỏi ngược lại: “Vi tỷ lệ hoàng kim à?”.

“Sự thật chứng minh, dáng vóc em rất đẹp. Ngoài ra trên phương diện tình dục chúng ta cũng rất hợp nhau.” Anh không hề phủ nhận, nhìn xoáy vào mắt tôi không chớp lấy một cái, “Tuy nhiên ý anh không phải là những việc này. Em không thông minh lắm, nhưng rất thấu đáo, có bản lĩnh và nguyên tắc của mình, theo đuổi cuộc sống vừa không vượt qua năng lực của em, cũng không thấp hơn năng lực của em”. Anh nhẹ nhàng đưa ly rượu trong tay, có lẽ chính anh cũng không ý thức được động tác này, “Mẫu chốt là em rất kiên nhẫn, không bao giờ ngắt lời người khác. Trước khi chưa hiểu hết toàn bộ chân tướng sự thật, em sẽ không đưa ra kết luận bừa bãi”.

“Có người vì điều này mà chỉ trích anh phải không?” Tôi nhủ mày, nghe ra một tầng ý nghĩa trong lời nói của anh, “Anh nói anh và ba mẹ anh không nặng tình cảm”.

“Rất nhiều người. Nhất là khi anh trở về nước gặp phải những thứ kia.” Tần Sâm giơ ngón trỏ lên vuốt phẳng nếp nhăn nơi hai hàng mày tôi chau lại rồi hời hợt kết thúc đề tài này, “Xin lỗi, đi xa quá rồi. Anh chỉ muốn bày tỏ sự tán thưởng anh dành cho em thôi”. Anh dời mắt lại màn ảnh, “Trước năm mười lăm tuổi anh vẫn ở trong nước, thành phố X. Ba mẹ anh đều là họa sĩ, một người giỏi quốc họa, một người giỏi tranh sơn dầu. Sở dĩ họ kết hôn với nhau... có lẽ là vì ‘lãng mạn bất ngờ’ của nghệ thuật gia bọn họ. Anh không sống chung với họ kể từ lúc sinh ra. Họ có cuộc sống của riêng mình, vứt anh cho bảo mẫu. Ngoại trừ cho anh tiền sinh hoạt định kỳ, họ gần như không bao giờ xuất hiện. Dù là Tết cũng không ngoại lệ”.

Khi nói những lời này, vẻ mặt anh điềm nhiên như thể không phải đang nhớ lại quá khứ, mà chỉ tự thuật lại vụ án trong công việc mà thôi.

“Trí não anh rất phát triển, nói thông tục một chút là chỉ số thông minh cao hơn người thường. Hoàn cảnh sinh hoạt cũng thúc đẩy tâm trí của anh dậy thì nhanh hơn bạn bè cùng lứa, điều này khiến anh coi khinh việc trao đổi với ba mẹ, cũng không sẵn lòng làm vậy... có thể nói là sợ hòa nhập với thế giới người lớn. Anh chỉ có thể tự giam mình trong phòng trường kỳ, không ngừng hấp thụ kiến thức từ sách vở. Bấy giờ anh mới biết đó là bệnh tự kỷ nhẹ.” Lại hớp một ngụm rượu, anh nhìn thẳng về phía màn sân khấu, nhưng không hề chú ý đến nội dung bộ phim, “Mãi cho đến khi anh mười tuổi, ba mẹ anh đưa em gái đến bên cạnh anh. Lúc đó em ấy mới chỉ là đứa trẻ sơ sinh, vừa tròn sáu tháng, đang cai sữa. Ba mẹ anh bảo anh chăm sóc cho em ấy, là anh, không phải bảo mẫu của anh”.

Anh hơi ngáp ngừng, nhủ mày lại, như đang cảm thấy khó hiểu với việc nhấn mạnh của mình, nhưng đôi môi vẫn hé mở: “Đây là một thử thách rất lớn dành cho đứa trẻ mới mười tuổi khi ấy là anh, ít nhất ban đầu đúng là vậy. Anh đọc rất nhiều tài liệu dạy nuôi trẻ con, lý thuyết đơn giản nhưng khi áp dụng lại khó vô cùng. Bảo mẫu của anh đã giúp đỡ anh rất nhiều... Đó là lần đầu tiên anh tỏ ra vài phần kính trọng với di ầy. Trước đây anh vẫn cho rằng di là người thuộc tầng lớp lao động có văn hóa cực thấp, nhưng chính di đã khiến anh hiểu ra dù là người kém thu hút đến mấy cũng có bản lĩnh và ý nghĩa sinh tồn của mình. Di đã dạy anh biết tôn trọng mỗi con người”.

Bàn tay đang siết chặt ly rượu của tôi cuối cùng đã thả lỏng một chút.

“Nghe ra là một vị trưởng bối rất đặc biệt.” Điều này khiến tôi cảm thấy rất vui, nếu không có di ầy, không chừng Tần Sâm sẽ phải nhận nhiều đau khổ hơn.

“Thứ di mang đến cho anh còn có giá trị hơn cái ba mẹ anh cho anh.” Tần Sâm gật đầu, vẻ mặt vẫn bình thản như lúc ban đầu, “Dĩ nhiên, em gái anh cũng thế. Anh chăm con bé lớn lên, con bé là người nhà duy nhất như hình với bóng của anh. Không phải kiểu bạn bè qua thư, cũng không phải kiểu bạn bè lâu lâu rảnh rỗi mới tụ họp, uống trà chiều. Con bé là người nhà, người nhà thật sự”. Anh nhớ lại cô bé kia, đôi mắt đen láy phản chiếu ánh sáng từ màn ảnh, “Con bé đói bụng thì gào khóc âm ỉ, ngã cũng khóc, tè dầm cũng khóc. Nó luôn nhỏ nước dãi lên người anh, niềm vui duy nhất trong một năm chưa biết nhận thức kia của con bé chính là phun bong bóng. Cả ngày nó bám theo gót chân anh, ẽ a thốt ra những âm điệu vô nghĩa. Chữ đầu tiên con bé biết nói chính là ‘đánh’, bởi vì anh thường xuyên dọa con bé, nói muốn đánh nó. Khi đó anh mới hiểu được rốt cuộc anh có ảnh hưởng biết bao với con bé. Cho nên anh chú ý hơn, cẩn thận chăm sóc con bé hơn. Lần đầu tiên con bé gọi anh là ‘anh trai’, anh suýt khóc đấy”.

Cách anh dùng từ khi kể về cô em gái khiến tôi có ảo giác như đang nghe ba kể về tôi vậy. Chỉ khác là, lúc ba tôi kể về tôi trước mặt người khác, giọng nói sẽ không giấu được niềm vui. Còn Tần Sâm nhắc đến em gái anh thì giọng lại bình tĩnh đến mức khiến người ta xót lòng.

“Giống như con gái anh vậy.” Tôi bỗng không biết làm sao, vô thức thì thầm.

“Đúng thế.” Anh khẳng khái nói, “Mặc dù chuyện ‘một thằng nhóc hơn mười tuổi có một đứa con gái’ nghe rất buồn cười”.

Tôi định nói chuyện này không buồn cười nhưng tôi muốn nghe hết câu chuyện của anh hơn. Thế nên tôi không tiếp lời, chỉ yên lặng nhìn vào gò má anh chờ đợi.

“Con bé thường gây phiền phức cho anh, nhưng cũng mang đến niềm vui cho anh. Anh rất thương yêu nó.” Rất hiếm khi Tần Sâm để ý đến phản ứng của tôi, mà như rơi vào hồi ức, anh đưa nó đến bể bơi trẻ con gần đấy chơi. Trên đường về nhà đi ngang qua quầy bán quà vặt, nó bảo muốn an kem que, anh liền đi mua cho nó. Nhưng chỉ trong thời gian chưa đến một phút... chưa đến một phút, anh quay lại đã không thấy con bé đâu hết”. Ánh sáng bộ phim lấp lóe trong mắt anh, nhưng không thể nào soi được đến đáy mắt, “Sau đó anh không còn gặp lại nó nữa”.

Câu anh đã nói buổi sáng thoáng hiện lên trong đầu tôi.

“Cho nên hôm nay...” Tôi ý thức được điều gì đó, cuối cùng im bật, không nói tiếp, chỉ nắm chặt lấy tay anh.

“Tính đến ngày hôm nay, con bé đã mất tích suốt mười sáu năm rồi.” Anh không nắm lại tay tôi như ngày thường, chỉ ngồi ngay ngắn ở đấy nhìn về phía trước, giọng nói khàn khàn, “Anh cũng đã tìm nó mười sáu năm”.

Đến tận giờ khắc này, tôi mới hiểu khi đối mặt với người yêu đang đau khổ, con người ta luống cuống đến cỡ nào. Tôi muốn nói gì đó lại không tài nào cất lời được, chỉ có thể nắm chặt tay anh, dù anh không hề đáp lại. Chắc hẳn giống như anh nói, không ai có thể hoàn toàn đồng cảm với người khác. Điều tôi có thể làm chỉ là ở bên anh mà thôi.

“Tên tội phạm anh tiếp xúc đầu tiên chính là kẻ lừa bán phụ nữ và trẻ em. Anh muốn thông qua những tội phạm này tìm kiếm con bé. Trong ngần ấy năm trời, anh đã giúp rất nhiều vợ chồng tìm lại con của họ, thậm chí bắt đầu tiếp xúc với những loại tội phạm khác, từng phá vỡ số vụ trọng án...” Tần Sâm nâng cao ly rượu, lạnh nhạt uống một hớp rượu đỏ, giọng nói trở nên khê khàng hơn, “Nhưng vẫn không tìm được con bé”.

Tôi còn chưa nếm qua vị rượu kia, nhưng chỉ nghe giọng của anh thôi mà đã như nếm được hương vị chan chất của nó rồi.

“Trong một khoảng thời gian rất dài, mỗi đêm anh đều mơ thấy con bé. Mơ thấy nó nắm tay anh ca bài hát thiếu nhi, kéo tay anh không ngừng hỏi những câu ngốc nghếch. Mơ thấy nó bốn tuổi còn gặp ác mộng tè dầm, cũng mơ thấy nó ở bên anh qua bao ngày lễ tết, mơ thấy nó cười với anh.” Anh chậm chậm lay chiếc ly, ánh mắt tuy dán chặt vào hình ảnh không ngừng thay đổi nơi sân khấu, song suy nghĩ đã sớm bay xa, duy chỉ có giọng nói vẫn bình thản như đang kể về một câu chuyện không liên quan đến mình, “Lúc nào anh cũng nghĩ rốt cuộc con bé đã gặp phải điều gì. Có hàng nghìn khả năng, tình huống tốt nhất chính là con bé bị bán cho gia đình giàu có, được cha mẹ có trách nhiệm nuôi nấng, bình an vui vẻ lớn lên. Tình huống xấu nhất là con bé đã bị những kẻ khốn kiếp hèn hạ bắt nó đi cưỡng hiếp, hành hạ đến chết, thi thể bị ném xuống sông, hoặc bị vùi ở khe suối nào đó không ai biết. Còn có khả năng, con bé bị bán cho một gia đình không hoàn mỹ, trải qua cuộc sống bình thường, ngày qua ngày lớn lên, kết hôn, sinh con và có gia đình của riêng mình. Hoặc kí ức thơ ấu tạo nên bóng ma cho nó, từ người bị hại biến thành kẻ hại người, cuối cùng trở thành một tội phạm, bị công xiềng bỏ tù. Anh thường nghĩ nhiều đến khả năng tệ hại nhất”.

Dừng lại chốc lát, anh cụp mi mất xuống: “Quan trọng nhất là, bất kể nó đã trải qua chuyện gì, lúc nó cần anh nhất, anh lại không thể ở bên nó”.

Tôi đan năm ngón tay mình vào năm ngón tay, muốn mượn việc này an ủi anh, dù cho anh vẫn cứ thờ ơ.

“Hàng năm vào ngày này anh đều mua một que kem, ngồi bên đường đợi con bé. Que kem từ từ tan chảy, nước đường dính đầy tay, nhưng anh chưa từng đợi được nó xuất hiện.” Tần Sâm nhìn chăm chăm vào rượu đỏ trong ly, hàng mi dày che đi cảm xúc nơi đáy mắt, “Chuyện bị thương nhất không gì hơn việc đau khổ nhớ lại những điều vui vẻ trước đây”. Đây chính là nguyên văn của Dante, rất thường gặp trong hiệu ứng tâm lý, nhưng anh không thể nào tự thoát được.” Anh lắc ly rượu, “Anh thường cảm thấy châm chọc, thành quả nghiên cứu của anh có thể giúp đỡ rất nhiều người, anh hỗ trợ cảnh sát điều tra phá án cứu được rất nhiều người. Nhưng anh không cứu được người thân anh thương yêu nhất, cũng không cứu được mình.”

“Anh đang giúp đỡ người khác.” Tôi thừ lên tiếng, “Điều này có lẽ khiến anh tin tưởng rằng cũng sẽ có người giúp đỡ cho em gái của mình. Anh không từ bỏ dù là chút hi vọng còn con, nên anh vẫn kiên trì”.

“Ai biết.” Tần Sâm hợp một ngụm rượu, không bày tỏ ý kiến gì với câu nói này.

“Some of us think holding on makes us strong. But sometimes it is letting go.” (Chúng ta thường nghĩ rằng nắm giữ mới khiến mình trở nên mạnh mẽ, nhưng đôi khi, mạnh mẽ lại chính là lúc ta buông tay.) Tôi đọc ra câu nói đầu tiên hiện lên trong đầu, “Em nhìn thấy câu này ở trong quyển sách nào đó.”

Tần Sâm khẽ nhìn tôi, nhắc nhở theo thói quen: “Danh ngôn của Herman Hesse”.

“Ừ.” Tôi tựa vào anh, đưa ngón cái mơn trớn ngón tay anh, “Tần Sâm, em sẽ cố hết khả năng của mình để ở bên anh”. Rồi tôi ngược mặt nhìn vào mắt anh, thông qua bóng dáng phản chiếu trong mắt để nhìn vào đáy mắt anh, “Nhưng nếu ngày nào đó anh không tìm được em nữa, em mong anh hãy nhớ lấy câu này. Em yêu anh, em hi vọng anh vui vẻ. Nhưng nếu nỗi ‘hi vọng’ kia sẽ khiến anh đau khổ, em thà rằng anh buông tay em”

Tay anh khẽ nhúc nhích, sau đó trở tay lại đan chặt lấy tay tôi. Tôi nghiêng người về trước ôm anh, anh càng siết chặt tôi vào ngực.

Khi ấy mười ngón tay chúng tôi đan chặt lấy nhau, tôi nghiêng đầu sang nhìn thấy Andy băng qua đường cống thoát nước dài năm trăm thước Anh, leo ra khỏi địa ngục đầy dơ bẩn. Bộ phim chìm trong bóng tối gió táp mưa sa, tiếng sấm đùng đoàng. Andy giang hai tay ôm lấy màn mưa, điên cuồng gào lên trong gió, hưởng thụ sự tự do anh ta mơ ước đã lâu.

Tôi biết, khi đó tôi không hề dối gạt Tần Sâm. Tôi yêu anh, tôi hi vọng anh có thể buông tay, trả lại tự do cho bản thân anh. Tôi không gạt anh, chưa bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Sinh mạng mới

Type: Lily Nguyen

Mãi cho đến sáng sớm tinh lại, cảnh trong mơ vẫn chưa tan biến. Tôi nằm trên nệm ở gác mái, còn Tần Sâm đã mất tăm từ thưở nào, chỉ còn hơi ấm vương vít trong chăn, âm thanh sóng biển xô bờ nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai, mở mắt là có thể thấy ngay đường chân trời xanh thẳm bên ngoài ô cửa kính.

Hôm nay là ngày trời đẹp hiếm có.

Tôi không vội vàng ngồi dậy, chỉ nằm ngửa nhìn lên bầu trời, trong đầu hiện ra gương mặt giống hệt Tần Sâm của Đào Diệp Na.

Trước giờ sao tôi không phát hiện ra khuôn mặt hai người họ giống nhau đến vậy nhỉ? Ban đầu tôi cứ ngỡ Đào Diệp Na bám theo Tần Sâm là vì sùng bái và ngưỡng mộ, bây giờ nghĩ lại, có lẽ cô ấy đã biết quan hệ của bản thân và Tần Sâm rồi.

Nhưng nếu quả thật là vậy, sao Đào Diệp Na không nói sự thật cho Tần Sâm biết?

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không có đáp án xác định, tôi đành tạm không suy đoán nguyên nhân nữa, bỏ dậy rời khỏi gác mái, trở lại phòng ngủ ở tầng hai. Tìm điện thoại di động ở đầu giường, tôi cẩn thận xem hết tất cả các phòng ở tầng hai, xác nhận Tần Sâm không ở đây mới bấm số điện thoại của Vương Phục Sâm.

“Vương Phục Sâm” Điện thoại vừa được bắt máy, tôi liền hạ giọng gọi tên anh ta trước.

Bên kia điện thoại, Vương Phục Sâm yên lặng chốc lát mới lên tiếng: “Ngụy Lâm”. Tiếp theo anh ta cười khê, giọng nói vẫn mang vẻ bồn chồn như trước, “Sao thế, có đổi ý, định ly hôn với Tần Sâm rồi à?”.

“Không phải.” Tôi thận trọng nghe ngóng động tĩnh trong hành lang, tựa vào bên cửa phòng ngủ lách đầu, “Tôi muốn nhờ anh giúp tôi điều tra một người”. Tôi báo tên Đào Diệp Na và tên công ty trước của cô ấy cho Vương Phục Sâm, khê giọng dặn dò, “Gia đình của cô ấy và cả giấy khai sinh của cô ấy nữa. Nếu không có giấy khai sinh, thì điều tra xem cô ấy có phải được cha mẹ nhận nuôi hay là bị bắt nuôi không”.

Vương Phục Sâm không lập tức nhận lời, tò mò rõ rệt: “Cô đột nhiên điều tra cái này làm gì?”.

“Có liên quan đến Tần Sâm” Tôi vận nhẹ tay nắm phía sau cửa, nghĩ ngợi nửa giây tôi quyết định nói thật với anh ta, “Anh còn nhớ mấy năm trước anh ấy một mực tìm kiếm tung tích em gái không?”.

“Đào Diệp Na này là em gái Tần Sâm à?” Giọng anh ta thay đổi nhỏ nhỏ.

Về chuyện em gái Tần Sâm, năm đó chỉ có tôi, cục trưởng Hồ Thái Phong và Vương Phục Sâm biết. Cục trưởng Hồ Thái Phong được Tần Sâm nhờ giúp đỡ truy tìm tung tích của cô ấy, còn Vương Phục Sâm thì trong lúc vô tình nghe được chuyện này. Tần Sâm có thể thẳng thắn thừa nhận ngược điểm của mình, nhưng điều này không có nghĩa rằng anh sẵn lòng phơi bày điểm yếu của mình trước mắt người khác. Vì vậy đây cũng là một trong những nguyên nhân xưa nay anh không thân thiết với Vương Phục Sâm được.

Vương Phục Sâm thì khác, anh ta luôn coi Tần Sâm là người bạn quan trọng, nên dù biết không được can thiệp quá sâu vào đời tư đối phương, Vương Phục Sâm vẫn đi tìm hiểu gốc gác Tần Sâm, khi Tần Sâm cần sẽ giúp đỡ anh. Trên điểm này, tôi tin tưởng Vương Phục Sâm. Ít nhất anh ta luôn đối xử chân thành với người anh ta coi là bạn.

“Tôi còn chưa dám chắc nên mới nhờ anh tra giúp tôi.” Thông qua khe cửa nhìn hành lang không một bóng người, tôi bỗng nhớ lại đêm bốn năm trước, may mà não bộ tôi bỗng dưng xoay chuyển chậm chạp, nhưng miệng và thanh quản vẫn chưa mất năng lực vận hành, “Ngoài ra, chuyện này khoan hãy nói cho Tần Sâm, tôi sợ nếu tãi nhìn lầm, anh ấy sẽ thất vọng”.

Nói xong câu đó, tôi mới sững sờ. Dường như đây là cái có tôi viện ra theo bản năng, nghe như tôi vẫn quan tâm đến Tần Sâm, còn để ý đến cảm thụ của anh nữa.

Bên kia Vương Phục Sâm suy nghĩ giây lát, cuối cùng nhận lời: “Được, tôi sẽ điều tra giúp cô”.

Chúng tôi không nói gì nữa, nhanh chóng cúp máy.

Đặt điện thoại di động trở về đầu giường, tôi tìm quần áo thay bộ đồ ngủ ra, sau đó xuống tầng, không ngoài dự tính, tìm được Tần Sâm ở thư phòng. Anh khom lưng đứng trước lồng nuôi dưỡng đang quan sát gì đó, tay áo sơ mi màu xám đã xấn lên tận khuỷu tay, hai tay mang đôi găng cao su màu xanh lục. Dáng vẻ này không buồn cười bằng hình tượng anh đeo tạp dề bơ dính đầy người ngày hôm qua, tôi đứng bên cửa nhìn anh giây lát rồi đi đến.

Có lẽ đã nhận ra tiếng bước chân của tôi từ sớm, Tần Sâm thẳng người dậy, nghiêng người nhìn về phía tôi.

“Tôi qua Ngụy Lâm số 336 đã thuận lợi sinh ra năm con chuột con khỏe mạnh.” Anh đứng yên đấy vừa chờ tôi đi đến, vừa báo tin tốt cho tôi với giọng thân thiện, ánh mắt từ từ lưu chuyển theo bóng dáng tôi đến gần, vẻ mặt bình thản, “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tuần sau Ngụy Lâm số 338 và 339 sẽ chuyển vào nhà mới. Tần Sâm số 943, 944 và Ngụy Lâm số 337 ở lại đây”.

“Anh còn chưa chạm vào chúng chứ.” Tôi dừng bước bên cạnh anh, bắt chước khom lưng giống anh khi nãy, thông qua chiếc lồng tìm được năm khối tròn tròn trắng nõn trong hang chuột, “Lỡ sơ sẩy dính mùi của anh, Ngụy Lâm số 336 sẽ nuốt sạch bọn chúng mất”.

Thật ra tôi chưa từng tận mắt thấy chuột mẹ ăn thịt chuột con. Nhờ Tần Sâm nhắc tôi lúc chuột mẹ kinh sợ sẽ nuốt chửng chuột con mới sinh tôi mới biết có trường hợp như thế. Không chỉ có chuột mẹ, có rất nhiều động vật cũng có phản xạ như vậy. Loài người cũng thế, chính tôi đã nghiệm chứng điều này.

“Đĩ nhiên rồi, đừng quên ban đầu ai đã phổ cập kiến thức này cho em đấy.” Tần Sâm hồ hững đáp lời, ắt hẳn chú ý đến những vụn gỗ tôi đang nhìn, anh lập tức bổ sung, “Ồ lót hôm trước đã đổi, không cần lo lắng đâu”.

“Ừ.” Tôi băng quơ đáp một tiếng, đưa tay chỉ vào bức vách lạnh lạnh của chiếc lồng. Thân thể đỏ hồng của năm chú chuột con trong suốt dưới ánh mặt trời, lộn xộn rúc vào nhau, xinh đẹp và yếu ớt. Sinh mệnh mới chào đời vốn như vậy, dù không có uy hiếp trực tiếp từ bên ngoài, nhưng ba mẹ chúng cũng rất có khả năng làm hại bọn chúng.

“Chúng ta cũng sẽ nhanh có một đứa con thôi.” Giọng Tần Sâm bỗng vang lên bên tai.

Bấy giờ tôi mới nhớ ra lần trước ở bệnh viện khi hỏi về Ngụy Lâm số 336, tôi đã hỏi anh lúc nào chúng tôi mới sinh thêm em bé.

Tôi quay đầu lại, vừa hay đón lấy ánh mắt anh. Tần Sâm đứng ngược sáng, hơi rũ mi nhìn vào tôi, gương mặt gầy gò bị bóng râm phác thảo sắc nét. Mặt anh không mang cảm xúc, nhưng lại thấy được vẻ trịnh trọng.

Nhưng tôi đã không cần có con nữa rồi. Nếu Tần Sâm có thể trở về bên cạnh Tần Sâm, có con hay không đã không còn quan trọng nữa. Đáng tiếc giờ phút này đối mặt với anh, tôi không thể nào thoát ra lời này. Cuối cùng tôi chậm chạp gật đầu, mỉm cười với anh.

“Anh có số điện thoại của Đào Diệp Na không?” Tôi cảm thía đảo bát cháo, hi vọng nhân lúc này tiêu hóa thức ăn trong dạ dày, “Em muốn gặp cô ấy một lần, trực tiếp nói xin lỗi”.

Tần Sâm vẫn giờ tay đều đặn mức cháo cho mình, vẻ mặt lạnh nhạt như thể không hề ngạc nhiên hay nghi ngờ về yêu cầu này của tôi, chỉ nhàn nhạt trả lời: “Chút nữa anh sẽ liên lạc với cô ta thử xem”.

Không chắc có phải anh chỉ đang trả lời có lệ hay không, tôi không bám riết lấy vấn đề này, cúi đầu ăn bát cháo vô vị. May mắn là khi tôi ăn đến thìa thứ tám, ngoài phòng khách vang lên tiếng chuông cửa. Tôi đứng dậy định để bát cháo lại ra mở cửa, không ngờ Tần Sâm đã hành động nhanh hơn tôi, đứng phắt dậy bỏ lại một câu “Anh đi mở cửa” rồi quay người rời khỏi phòng ăn, sai bước đi ra đại sảnh.

Phản ứng như thế khiến tôi rất bối rối. Thế là tôi đặt bát cháo xuống, chậm chạp đi đến phòng khách, đúng lúc nhìn thấy Tần Sâm nghiêng người đứng trước cửa, để nhân viên công ty chuyển nhà khuôn một thứ to kèn phủ tấm chống bụi màu xanh lá vào phòng. Tôi dừng bước đứng chính giữa phòng khách.

Tuy nói đã được phủ chống bụi, nhưng trong khoảnh khắc thấy nó, tôi lập tức nhận ra đó chính là chiếc đàn piano của tôi.

Năm đó chuyển nhà đến thành phố V, bởi vì thời gian cấp bách, tôi không mang theo nhiều đồ đạc. Để phòng ngừa truyền thông theo dõi thậm chí tôi không liên lạc với công ty vận chuyển đưa vài vật dụng cũ sang bên này. Tôi đứng như trời trồng nhìn mấy công nhân khuôn chiếc đàn vào góc phòng khách kề sát tường. Đến tận khi Tần Sâm trả tiền công và tiễn bọn họ đi, tôi vẫn chưa hoàn hồn lại.

Tần Sâm trở vào phòng khách, đi thẳng đến chiếc đàn piano, mở tấm chống bụi ra. Bụi bám tích tụ trên đó bay đầy phòng, anh giờ tay vẩy bụi trước mắt, không buồn phẩy tấm chống bụi mà chỉ vứt nó sang một bên, quay người lại nghiêm túc nhìn tôi, đứng bên cạnh đàn piano giới thiệu: “Là chiếc đàn piano lúc trước của em”.

“Anh cho người chuyển từ thành phố X đến à?” Tôi không vội đến gần nó, chỉ hé miệng hỏi một câu ngốc nghếch.

Chiếc piano này là quà sinh nhật ba tôi tặng vào năm tôi tám tuổi, nó đã làm bạn với tôi gần nửa đời người, tôi yêu nó hết như yêu sự nghiệp của mình. Nhưng hôm nay nhìn nó từ đằng xa, tôi lại loáng thoáng cảm thấy sợ hãi. Giống như hồi nhìn thấy Giản Lam đã xa cách nhiều năm, dù chúng tôi thân như chị em, chơi với nhau từ bé, nhưng phản ứng đầu tiên của tôi lại là chạy trốn.

Tội sợ, không chỉ sợ quá khứ, mà sợ luôn cả việc bắt đầu lại.

Thế nhưng Tần Sâm không cho tôi đường lui. Anh làm như không nghe thấy câu hỏi của tôi, chỉ lẳng lặng đứng yên nhìn tôi từ xa, chờ tôi cất bước đi về phía anh. Tôi nhớ câu nói anh không ngừng lặp lại bên tai tôi vào đêm qua, anh bảo, “Chúng ta hãy thử xem”. Anh nói, “Không có gì là không thể, chúng ta hãy thử xem”.

Nỗi sợ hãi và hoảng loạn đã kéo lại bước chân tôi, hai chân tôi bỗng nặng trĩu như tưới chì. Anh đứng nơi đó chờ tôi, nhưng tôi không có can đảm bước đến.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Mê sáng

Type: Lily Nguyen

Chắc thấy được gì đó qua nét mặt của tôi, Tần Sâm chờ hồi lâu thấy tôi vẫn bất động liền đến nắm tay phải của tôi, cương quyết kéo tôi đi đến bàn piano. Tôi vừa cúi mắt liền phát hiện mu bàn tay anh có mấy vết móng tay bầu dục sẫm. Xem ra khi này đứng chờ tôi nơi đó, anh chấp tay ra sau đã siết lấy tay mình. Anh không hề mạnh mẽ như anh đã tỏ ra.

Tôi bỗng không còn sợ như vừa rồi nữa.

“Đến khi tay lành hẳn, em có thể tiếp tục đánh đàn.” Tần Sâm nắm chặt tay tôi, dẫn tôi đến trước cây đàn piano rồi mới buông ra, giọng thì thào, “Nếu muốn, em cũng có thể đi dạy trở lại”.

Đây chính là bắt đầu lần nữa sao? Bắt đầu từ tự do hơn ư?

Tôi thử đưa tay sờ chiếc đàn trước mắt, đến khi thật sự chạm vào nó rồi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi mở nắp đàn ra, thử vài âm qua quýt. Mấy năm qua, chuẩn âm của đàn đã không được như xưa, có lẽ cần mời người chỉnh đàn đến chỉnh âm lại.

Tôi nhắc thấy Tần Sâm hơi hást cằm, đó là một hành động có vẻ vênh vảo, nhưng tôi biết tư thái này chứng tỏ đầu óc anh đang tỉnh táo.

“Anh chuẩn bị nhận ủy thác của Vương Phục Sâm?” Quả nhiên, anh thông dong cất lời, “Có điều vụ án còn đang trong giai đoạn điều tra, anh không cách nào nhúng tay vào được, ít nhất phải đến tuần sau mới có thể đi thành phố A”. Anh thoáng dừng lại rồi hỏi tôi, “Em có chịu đi với anh không?”.

Đây được xem như quyền tự do lựa chọn sao? Tôi cười xòa, ngón tay mon tron từng phím đàn, “Em đi với anh”.

Trong suốt mấy năm qua, có lẽ đây là lần đầu tiên chúng tôi vui vẻ thống nhất ý kiến với nhau.

Ăn sáng xong, tôi đi tắm rửa sạch sẽ, lo gội đầu sẽ làm ướt tay trái, tôi đành nhờ Tần Sâm đến giúp. Cảm giác đứng cúi đầu khom lưng bên bồn rửa tay không dễ chịu chút nào, nhất là khi anh hơi dùng sức ấn đầu tôi xuống xả nước lên tóc. Tôi khá khủng hoảng, muốn giẫy giụa theo bản năng, may mà cuối cùng vẫn nhịn được, thân thể cứng đờ không nhúc nhích.

“Chúng ta kết hôn năm năm rồi, đây là lần đầu tiên anh gội đầu cho em đấy.” Tần Sâm xoa đầu gội đầu lạnh ngắt lên tóc tôi, đột ngột cất lời với giọng rất nghiêm túc. Từ góc độ của tôi không thấy được mặt anh, nhưng tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt khế cau mày nghiêm chỉnh của anh lúc này. Điều đó làm tôi cảm thấy khá thư giãn.

“Vậy sao?” Cảm giác bọt xà phòng trượt xuống trán, tôi nhắm mắt lại để chúng không dính vào mắt.

Anh khe khế hừ một tiếng, ngón tay thô ráp xoa da đầu tôi với sức lực vừa phải: “Không tính lúc mình tắm chung”.

Tôi nhắm mắt cười phì, thuận miệng hỏi anh: “Cảm giác anh thế nào?”

“Nói thật á?” Anh thân nhiên hỏi ngược lại, “Cũng không tệ”.

Có lẽ anh thực sự cảm thấy không tệ. Nếu không sau khi anh gội đầu giúp tôi, anh sẽ không kiên trì lấy máy sấy thổi khô tóc giúp tôi đâu. Thời tiết càng lúc càng nóng, không khí dần dập diu hương vị đầu hè. Bình thường vào mùa này, tôi không cần vội vàng sấy tóc ngay, vì như vậy sẽ làm hỏng chất tóc. Trước khi gặp Tần Sâm, tôi không để ý lắm đến việc dưỡng tóc, là do anh luôn thích cầm tóc tôi lên ngắm nghía, tôi mới bắt đầu chú ý đến việc này, dần dà trở thành thói quen.

Trái lại mấy năm nay lúc tóc tại Tần Sâm ướt mềm, bất kể xuân hạ thu đông, tôi đều sấy khô tóc giúp anh, phòng ngừa anh bị cảm.

Tôi không muốn giằng co với anh, chỉ đứng cạnh xô pha tron mắt nhìn anh trong chốc lát, cuối cùng thờ dài ngồi xuống ghế mặc cho anh hành hạ. Tần Sâm bật tivi lên rồi đưa điều khiển cho tôi, sau đó cầm máy sấy, đi đến bên cạnh tôi. Anh không cầm lược, dùng năm ngón tay vuốt xuôi tóc tôi trong tiếng máy ro ro, cảm giác đầu ngón tay chạm vào da đầu càng rõ rệt hơn khi gội đầu ban nãy.

Tôi tỉ mỉ cảm nhận kiểu đụng chạm này, ngồi bó gối nắm lấy điều khiển, mãi lâu sau mới nhận ra nãy giờ mình vẫn ngồi thừ như thế. Thế là tôi thử chuyển kênh: “Có phải em mọc rất nhiều tóc bạc rồi không?”.

“Không nhiều lắm.” Giọng nói Tần Sâm bị tiếng máy sấy át đi, “Từ tuổi ba mươi lăm, tế bào sắc tố lông tóc sẽ bắt đầu suy thoái. Em mọc tóc bạc là hiện tượng bình thường thôi”.

“Ừ.” Tôi gạt đầu, chuyển tivi sang kênh thời sự.

Ông kính hướng về một người phụ nữ mặc bộ đồ tù nhân màu vàng, cô ta gục đầu ngồi trên ghế, mái tóc cột thành đuôi ngựa để rũ trước vai, dáng vốc gầy gò bị che khuất phần nào sau hàng rào an ninh, mặt bị làm mờ, vì vậy không thấy được vẻ mặt. Bên tai tôi chỉ có tiếng máy sấy ừ ừ, không nghe rõ người đưa tin nói gì, chỉ thấy dòng phụ đề chạy bên dưới: “Đồ tể đêm mưa thành phố V” sa lưới, sắp đưa ra thẩm...”.

“Không phải nói nghi phạm tự sát sao?” Tôi thấy hoang mang, đành ngẩng đầu nhìn Tần Sâm, “Là nữ à?”.

Anh nhìn sang màn hình tivi, không cầm lấy điều khiển từ xa từ tay tôi đổi kênh khác như tôi nghĩ mà là bình thân hế môi nói tên của người phụ nữ kia: “Hà Hữu Mai”. Anh vén tóc bên sườn mặt tôi, một tay khác giờ máy sấy thổi khô, biểu hiện điềm nhiên như không, tựa thể tôi xem tin tức này cũng không có gì là không ổn, “Chính là người phụ nữ nhiều lần xuất hiện tại hiện trường phi tang thi thể, kẻ tự sát là chồng của cô ta, Trương Nhuận Hải”.

“Hà Hữu Mai mới chính là ‘Đồ tể đêm mưa thành phố V’ à?” Thông tin này khá bất ngờ, tôi nhớ ban đầu kẻ là cảnh sát hay Tần Sâm đều nhất quyết suy đoán phạm nhân là đàn ông, “Trương Nhuận Hải gánh tội thay cô ta nên mới tự sát sao?”.

“Không phải.” Anh buông lộn tóc dài của tôi xuống, giờ máy sấy thổi chân tóc trên đỉnh đầu tôi, “Họ là đồng phạm.” Tần Sâm xoa đầu tôi, luôn ngón tay xốc mái tóc dài phía sau gáy. Thấy ẩm ướt, anh lại đưa máy đến sấy khô, “Trương Nhuận Hải là tài xế chờ hàng, mắc chứng tâm thần phân liệt nặng. Trong một lần chơi gái hân đã giết chết nạn nhân đầu tiên, sau đó dùng xe vận tải chở thi thể về nhà, bị Hà Hữu Mai phát hiện. Hà Hữu Mai giúp Trương Nhuận Hải vớt xác, hơn nữa còn cắt đi ngực và âm hộ của nạn nhân”.

“Cô ta là kẻ biến thái tình dục à?” Tôi cho rằng rất ít phái nữ mắc bệnh này.

“Còn có nhân cách phản xã hội nhất định.” Tần Sâm không tránh né danh từ “nhân cách phản xã hội” nhạy cảm này, chỉ bình tĩnh giải thích, thái độ vẫn thản nhiên, “Chuyên gia phác họa đoán việc này có liên quan đến thời thơ ấu bị mẹ kể ngược đời”.

Tôi bỗng thấy mọi mệt, vui mặt xuống đầu gối, “Vậy chắc chỉ bị phán tội xâm phạm thi thể thôi”.

Không hề bị ảnh hưởng bởi động tác cúi đầu của tôi, Tần Sâm tiếp tục vuốt mái tóc dài sau gáy, muốn đảm bảo chúng khô hoàn toàn: “Trương Nhuận Hải bị tâm thần phần liệt dẫn đến chứng rối loạn dương cương. Hấn sợ quan hệ với vợ, đồng thời cảm thấy nhục nhã, nên mới giải quyết bằng cách chơi gái. Không ngờ lần nào cũng bị Hà Hữu Mai phát hiện”.

Một suy đoán bất giác hiện ra trong đầu tôi, tôi hơi ngẩng đầu nhìn màn hình, hình ảnh Hà Hữu Mai đã biến mất, thay vào đó là người dẫn chương trình thời sự ăn mặc chỉnh tề.

“Hà Hữu Mai giết mấy cô gái làng chơi kia à?”

Khi từ cuối cùng vừa thốt ra, tôi thoáng nghe thấy Tần Sâm ung dung đáp “ừ” một tiếng.

“Vậy tại sao...” Tại sao Trương Nhuận Hải phải tự sát?

“Nghĩ ngợi một tiếng đi.” Tiếng máy sấy im bật, Tần Sâm như không nghe thấy câu hỏi của tôi, qua loa vuốt lại mái tóc giúp tôi, “Buổi chiều chúng ta ra ngoài đi dạo một chút”.

Sau đó anh quay người rút phích cắm ổ điện gần sô pha, quán gọn dây điện, chuẩn bị cất máy sấy vào phòng ngủ.

Tôi kéo tay áo Tần Sâm, anh dừng bước, nghiêng mặt nhìn tôi với đôi mắt đen như mực. Tôi nắm chặt tay áo xắn cao đến tận khuỷu tay anh, nhìn anh trong chốc lát nhưng đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tôi nhớ hình như tôi định nói gì đó, kết quả chỉ một hai giây sau tôi đã quên sạch. Vì vậy chỉ ngơ ngác nhìn anh, lát sau mới buông tay áo anh ra.

Tôi lại ngồi bó gối, cố gắng nhớ lại xem vừa rồi rốt cuộc mình muốn nói gì.

Tần Sâm đứng bên cạnh gần nửa phút mới rời đi.

Không lâu sau, tôi lại nghe thấy tiếng bước chân của anh. Anh ôm chiếc chăn bông từ thư phòng, đi đến quán cà phê người tôi lại. Tôi đang không hiểu ra sao liền thấy anh ngồi xuống đầu ghế bên kia, tay cầm lấy điều khiển đặt bên chân tôi, chỉnh âm lượng tivi đến mức nhỏ nhất.

Tôi nghĩ ngợi rồi quán chăn nằm xuống, đầu gối lên chân anh. Giọng người trong tivi nhỏ đến mức như tiếng mê sáng trong cơn mơ, nhìn hình ảnh lóe lên trên tivi, tôi dần dần buồn ngủ. Tần Sâm kéo kín chăn giúp tôi, chiếc cô lộ ra trong không khí cũng được đắp trong tấm chăn bông ấm áp.

“Ngụy Lâm.” Trước khi ngủ tôi nghe thấy anh trầm giọng gọi tên tôi, “Em không phải Hà Hữu Mai, anh cũng không phải Trương Nhuận Hải.”

Anh vẫn về vánh tai tôi, vẫn là câu thi thảm anh lặp lại bên tai tôi vào tối qua: “Đừng nghĩ đến chuyện trước kia nữa”.

Muốn đáp lại anh nhưng tôi không thốt ra được lời nào. Đầu óc mơ màng đã giữ chặt tiếng nói của tôi, và có khoảnh khắc nào đó tôi vô cùng thanh tỉnh. Ngày sau đó tôi cảm nhận được thân thể giật mạnh trong vô thức, chìm vào bóng tối vô tận.

Tiếng người trong tivi hoàn toàn biến mất. Không biết là cơn mơ đã ngăn cách âm thanh hay là Tần Sâm đã tắt tivi đi nữa.

Tôi ngủ một mạch đến trưa, đến tận khi cơn mơ màng ngủi thấy mùi canh gà sực nức mới bò dậy khỏi sô pha. Dĩ nhiên Tần Sâm đã sớm không thấy bóng dáng đâu cả, tấm chăn trên đầu được xếp thành hình chiếc gối. Tìm được đôi dép anh đặt bên cạnh góc sô pha, tôi quán chăn chạy xuống bếp, phát hiện nồi áp suất trên lò đang bốc khói nghi ngút.

Tôi vội vàng chỉnh lửa nhỏ lại, liếc nhìn đồng hồ điện tử trên tủ lạnh, rồi đi ra cửa bếp ló đầu gọi vài tiếng: “Tần Sâm!”.

Không ai đáp lại. Xem ra tình trạng tinh thần của anh không tốt đến mức có thể hoàn toàn tự lo liệu cuộc sống. Nếu không cũng sẽ không xảy ra việc quên tắt bếp trước khi ra cửa/

Không nhịn được thờ dài, tôi quay đầu nhìn quả mướp anh đã rửa sạch đặt trong chậu, rồi lau khô nước, cắt thành từng miếng. Vẫn không quên chú ý thời gian. Chờ canh gà hầm xong, tôi bỏ mướp vào nấu chung, lúc này mới nghe thấy bên kia cửa phòng khách truyền đến tiếng động.

“Dậy rồi à?” Tần Sâm đi thẳng vào bếp, tay xách túi mua hàng siêu thị. Hình như anh không hề kinh ngạc khi thấy tôi xuất hiện ở đây, dừng chân bên bàn bếp, anh lấy ra một lọ nước tương và một lọ giấm trong túi. Giờ tôi mới nhớ ra anh không nấu cơm, cuối cùng đã hiểu được nguyên nhân anh chạy ra ngoài giữa chừng: “Trưa nay nấu sủi cảo à?”.

Anh băng quơ “ừ” một tiếng, quay người đi đến mở tủ lạnh lấy sủi cảo ra, mang đến cho vào nồi canh gà.

Bữa trưa không xem là thịnh soạn, có điều sủi cảo trong tủ lạnh không còn nhiều, lúc ăn tôi băng quơ nghĩ nên mua thêm về gói nữa mới được. Nhân lúc buổi chiều Tần Sâm định đưa tôi ra ngoài, thế là tôi đi thay quần áo từ sớm, đến thư phòng tìm anh. Anh còn chưa cời tạp dề, chắc hẳn vừa mới rửa bát xong đã cho đám chuột bạch ăn rồi.

Quay đầu lại thấy tôi, sắc mặt Tần Sâm trở nên khó coi.

“Đi thay bộ khác đi.” Anh hơi nhăn mày.

Tôi nhất thời không theo kịp suy nghĩ của anh, chỉ ngơ ngàng nhìn anh, hai tay dang rộng: “Em đã thay rồi mà”.

Anh phớt lờ lời giải thích của tôi, cời tạp dề đi đến giá áo trong thư phòng, lấy xuống chiếc áo khoác giả vest màu nâu, thuận thực giờ tay mặc vào: “Mặc cái áo hoodie màu xám đó đi”.

Tôi im lặng nhìn anh chốc lát: “Đó là bộ đồ cổ lỗ sĩ nhất của em đấy”.

“Tốt lắm, chứng minh trí nhớ anh không bị mai một.” Anh chỉnh vạt áo, hất cằm nhìn tôi với vẻ cau có và kiêu căng, điệu bộ đường hoàng kia ngược lại khiến tôi có ảo giác người có lỗi là tôi vậy.

Biết rõ giằng co nữa cũng không có kết quả gì, tôi đành bình tĩnh quay về phòng ngủ đổi lại bộ đồ anh đã chỉ định. Không ngờ lúc tôi xuống nhà, Tần Sâm lại nghiêm túc tìm chiếc khăn lụa quấn cho tôi. Tôi thật sự nghi ngờ liệu mình có mắc bệnh da liễu truyền nhiễm gì hay không nữa. Nếu không, anh đâu đến nỗi bắt tôi ăn mặc kín mít dọa người như vậy, chỉ kém dán băng cảnh báo “nguy hiểm” lên mặt tôi thôi.

Mãi cho đến khi anh thành thoi dẫn tôi ra cửa, tôi vẫn không hiểu chuyện gì đã gọi lên cơn ghen tuông nơi anh nữa. Lẽ nào khi nãy ăn sùi cào, tôi đã bỏ quá nhiều giá vào bát anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Mất Bao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bất ngờ

Type: Nhá

Tôi bỏ hai tay vào túi áo, cầm cúi gằm chôn trong khăn lụa, yên lặng đứng sau Tần Sâm, nhìn anh khoá trái cửa.

“Đi siêu thị hay đi trung tâm thương mại trước?” Đến lúc anh bỏ chìa khoá vào túi quần, tôi mới lên tiếng hỏi. Buổi trưa ở thành phố V dù là đang vào mùa hè cũng không nắng gắt, ánh mặt trời âm ập vờn quanh da thịt, khiến người ta vô thức có chút lười nhác.

“Siêu thị?” Tần Sâm quay người lại, hơi nhướn mày, kéo tay tôi móc vào cánh tay anh theo thói quen, “Trong nhà thiếu gì à?”

Tôi đưa tay trái kéo khăn lụa quấn quanh cổ, cố gắng giấu nó trong cổ áo: “Sắp hết sùi cào rồi”.

“Vậy nên đi chợ mua thịt và vỏ bánh sùi cào.” Anh lập tức kéo tôi bước xuống mấy bậc tam cấp trước cửa, thông thả đi trên con đường dẫn đến chợ.

Giọng điệu như lẽ đương nhiên này khiến tôi không thể không ngừng bước, siết lấy cánh tay anh, kéo chậm bước tiến của anh. Tần Sâm không ngờ tôi lại đột ngột làm vậy, vẫn duy trì dáng điệu hắt hăm, bình tĩnh nghiêng mặt qua nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ. Tôi nhìn vào mắt anh, đề xuất một điều kiện: “Trừ phi anh gói chung với em”

Như thể điều kiện này của tôi vô cùng thừa thãi, anh dờ mắt đi, nắm lấy tay tôi khoá chặt vào khuỷu tay anh, thờ ơ thốt ra một câu “Dĩ nhiên” rồi kéo tôi đi tiếp. Tôi không định cho anh toại nguyện, ra sức kéo anh lại, nói ngắn gọn: “Tay em đau, không nắm được nhân thịt”.

“Anh nắm”. Anh đáp không hề nghĩ ngợi, dậm bước lần nữa.

Tôi lại kéo anh.

“Lần nào anh cũng nói vậy.” Tôi nói cực chậm, thừa khiêu chiến ranh giới nhẫn nại của anh, “Nhưng chỉ nắm được một nửa lại chạy tọt về thư phòng viết kế hoạch thí nghiệm, vứt lại việc nắm thịt và gói sùi cào lại cho mình em”.

Cuối cùng Tần Sâm quay người nhìn thẳng vào tôi. Có lẽ anh cũng đã nhớ lại những lời tôi nói đều là thật, vì thế chỉ nín thở nhìn tôi một lát rồi cam đoan: “Lần này sẽ không đâu”. Nói xong anh không quên nhìn từ đầu đến chân tôi một lượt, ánh mắt trở nên sâu xa, như thể muốn nhận biết tôi lần nữa, “Anh không biết hoá ra anh lại không đáng tin đến vậy”.

Tôi tỉnh bơ đối mặt với anh trong chốc lát, không đáp lại câu nào, buông cánh tay anh ra rồi sai bước đi về phía chợ. Tần Sâm rảo bước đuổi theo, anh vốn đi nhanh nên tôi không thể không tăng tốc, nhưng không thể nào bì với anh nổi. Anh đi tới nắm tay tôi khoá vào tay anh, chậm chậm nói: “Anh đã gần như quên mất điệu bộ làm nũng của em nên phản ứng chậm một chút, xin lỗi”.

Tôi không phản bác được, đành nghiêm mặt sửa câu: “Em đang nổi giận mà”.

Anh gạt đầu, ngược lại rất thức thòi: “Đúng, em đang giận”.

Tôi càng muốn phốt lờ anh.

Chợ trưa thưa người, mua hẹ, ngô và nầm hương xong, tôi mua thêm một ít thịt tươi rồi định rời đi, không ngờ lúc đi ngang qua khu tôm cá bị Tần Sâm kéo lại.

“Trước kia em làm sùi cảo thường bỏ thêm tôm vào nhân thịt.” Anh liếc nhìn đám tôm sù trong hồ, uyển chuyển nhắc nhở.

Tôi dừng chân quay lại nhìn anh, thoáng kinh ngạc: “Em cứ tưởng anh không biết đấy.”

“Thật ra anh biết mọi thói quen của em đấy.” Anh hát cầm cao cao, giọng điệu khinh khỉnh, mà không hề nhận ra điệu bộ áo quần bánh bao nhưng tay trái xách rau, tay phải xách thịt này của anh trông rất buồn cười. Cảm giác gượng gạo khi này cũng nhạt đi không ít.

Thế là tôi vừa mua tôm sù vừa thuận miệng hỏi anh: “Có muốn mua thêm để gói bánh hẹ không?”

Trước giờ Tần Sâm rất thích bánh hẹ, bản thân anh cũng thích gói, dù thành phẩm cực kỳ giống hình học đối xứng. Mà anh lại luôn cho rằng mình gói rất đẹp. Có thể là vì gien nghệ thuật di truyền từ cha mẹ, hể là thứ đối xứng, trong thẩm mỹ quan của anh đều là hoàn mỹ.

Vì vậy nghe tôi đề nghị muốn mua thêm về gói bánh hẹ, anh liền hơn hờ đồng ý.

Mang tất cả thức ăn về nhà, chúng tôi mới đi trung tâm thương mại mua vài bộ đồ mới cho anh. Trước khi đi Tần Sâm lấy theo một chiếc ô ở ba công, tôi quay đầu nhìn ánh nắng vàng óng ả ngoài cửa, trầm mặc bày tỏ sự nghi ngờ với hành động quái lạ này của anh.

Dường như anh không hề chú ý đến ánh mắt tôi, thấy tôi không nói gì cũng chỉ quay trở lại lấy chiếc khăn lụa tôi lên cời ra giấu dưới sô pha, nghiêm túc quần lại cho tôi.

Lần thứ hai trong ngày tôi cảm thấy không biết phải nói sao.

Suốt quãng đường Tần Sâm không hề bung ô, đến tận khi băng qua con đường rợp bóng cây trước quảng trường Hoà Bình, anh mới chột nầm tay tôi nói “Đội đã” rồi giương ô lên, lờ tôi đi dưới tán. Lúc sắp đến giữa đường, có thứ gì đó lộp độp rơi xuống như hạt mưa. Tôi thoáng giật mình, chỉ có thể thấy có thứ gì đó không ngừng đáp xuống đám đá cuội, để lại từng vệt màu trắng.

“Cái gì thế?” Tôi nắm chặt tay Tần Sâm.

“Phân chim”. Anh bó bàn tay còn lại ra khỏi túi, nắm lấy tay phải của tôi, tốc độ nói và bước chân nhanh như nhau, “Chiều nào chim bồ câu ở quảng trường Hoà Bình cũng bài tiết trên con đường này.”

Được rồi, tôi đã biết nguyên nhân anh mang theo ô. Bối hiểm khi đi qua con đường này nên suốt ba năm qua tôi chưa bao giờ nghe nói đến chuyện ấy cả.

“Nhưng thế này cũng bẩn ô rồi.” Suy nghĩ giây lát, tôi quyết định nhắc nhở, “Anh nên nói cho em biết trước, để em bọc nilon trên mặt ô”.

“Điều này chứng minh suy nghĩ của chúng ta kết hợp lại với nhau có thể giải quyết đa số phiền phức, song chỉ thiếu chút trao đổi thôi.” Đáng tiếc Tần Sâm không hề tâm ý tương thông với tôi, ít nhất anh cố ý xuyên tạc ngụ ý của tôi. Tôi nghĩ ngợi rồi đành nói trắng ra cho anh biết, “em chỉ muốn biểu đạt là em không muốn sau khi về nhà phải giặt ô thôi.”

Anh vắn về lòng bàn tay tôi, không hề ngạc nhiên với câu này, chỉ ậm ừ một tiếng khe khẽ, lẩm bầm: “Có lẽ còn thiếu một chút ăn ý.”

Tôi quyết định vờ như không nghe thấy.

Đi bộ đến trung tâm thương mại đã là ba giờ rưỡi, may mà Tần Sâm có thương hiệu trang phục yêu thích, chúng tôi không cần đi dạo lâu, chỉ cần đi thẳng đến đích rồi chọn lựa. Tôi luôn tin tưởng vào gu ăn mặc của Tần Sâm, nên chưa bao giờ xen vào chuyện anh mua quần áo, bình thường chỉ ở bên cạnh, nhàn nhả xem mẫu mới. Ba năm rồi mới đi xem trang phục nam, tôi không hề bất ngờ khi phát hiện một thịnh hành đã thay đổi. Ngược lại áo somi và vest thì không bao giờ lỗi mốt, vừa khéo Tần Sâm cũng thích phong cách này.

Anh chọn hai chiếc áo sơ mi mỏng mặc thử, lúc nhìn thấy anh mặc chiếc thứ hai đứng trước gương, tôi có thể đoán ngay được anh đang nghĩ gì.

“Anh thích cái này hơn à?” Tôi khoác một tay lên dây áo trước người, nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt.

Nhìn tôi qua gương, Tần Sâm chỉnh cổ áo, không lên tiếng, nhưng dáng vẻ ung dung kia đã nói rõ tất cả. Nhân viên nữ đứng sau lưng anh vô cùng thông minh, tiến lên chỉnh cổ áo giúp anh, sau đó nghiêng người nhìn về phía tôi, hé miệng định cất lời.

Trước khi cô ta kịp khen lấy khen để, tôi đã lấy chiếc áo sơ mi Tần Sâm vừa thay đang vắt ở khuỷu tay anh đưa cho cô, đồng thời mỉm cười: “Vậy thì mua cái này đi”.

Nữ nhân viên bán hàng do dự nhận lấy, hơi khó xử, theo bản năng quay đầu lại nhìn Tần Sâm. Còn anh thì đang nhú mày trong gương, đôi mắt nhìn

chòng chọc vào mặt tôi.

“Áo tối màu của anh nhiều quá rồi”. Đón nhận ánh mắt anh tôi bắt chước theo giọng điệu nghiêm trang của anh giải thích, cố hết sức biểu hiện hùng hồn, “Hơn nữa, nếu muốn mua mới thì đừng mua kiểu đã có nữa.”

Đôi mắt đen thâm thúy của anh nhìn tôi chốc lát, mới hất cằm ra hiệu với nhân viên bán hàng: “Lấy chiếc này”, sau đó kéo cửa phòng thử đồ, trước khi bước vào anh quay người nhìn về phía tôi, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt u ám: “Chỉ lần này thôi, lần sau không được việc có này nữa.”

Vừa dứt lời anh liền đi vào phòng thử đồ, đóng cửa lại với lực vừa phải.

Tôi nhún vai với nhân viên bán hàng cười xoà ra về bất đắc dĩ.

Bốn mươi phút sau, tôi đứng ở bên cạnh tay vịn thang cuốn dẫn xuống lầu một chờ Tần Sâm. Anh đang xếp hàng trả tiền, để tôi ở đây xem thử có kiểu quần tất nào tôi thích hay không. Tôi không có hứng thú mua quần áo, lo lắng đi dạo một vòng, cuối cùng dứt khoát tựa vào lan can thang cuốn chờ anh.

Một người mẹ trẻ đang dẫn theo đứa bé lựa chọn vớ da chân, cậu nhóc buông tay cô ta ra chạy vòng quanh giá áo, chốc lát sau liền chạy đến chỗ lan can thang máy. Người mẹ vẫn đứng lựa đồ không chú ý đến cậu, chỉ cất cao giọng dặn dò không được chạy lung tung. Cậu nhóc khoảng chừng hơn ba tuổi, mặc quần yếm và giày da, bước đi loạng choạng, kè sát vào lan can nhìn xuống dưới một hồi lại hiếu kỳ muốn đi đến nghịch tay vịn thang cuốn.

Lo cậu nhóc bị ngã, tôi đưa tay bắt lấy cánh tay nhỏ bé của cậu, kéo nhẹ lại: “Cái này không nghịch được, rất nguy hiểm.”

Lúc này cậu nhóc mới chú ý đến tôi, ngẩng đầu lên sợ hãi, đôi mắt tròn xoe ươn ướt, trong veo như chú nai con. Tôi bất chợt nhớ lại đứa con của mình. Nếu nó không chết, bây giờ chắc cũng lớn cỡ cậu nhóc này. Đáng tiếc nó còn chưa có cơ hội mở mắt, thậm chí tôi không biết mất nó ra sao nữa.

Bấy giờ chuông báo động chói tai thỉnh thoảng vang lên, cắt ngang suy nghĩ của tôi.

Đã lâu không nghe đến âm thanh này, vài giây sau tôi mới ý thức được đây là chuông báo cháy. Khách hàng xung quanh sững sờ trong giây lát mới kịp phản ứng, tiền kêu sợ hãi huyền ảo dấy lên bốn phía, một hai người phụ nữ mang giày cao gót hốt hoảng chạy về phía tôi. Tiếng hét kinh hoàng lướt qua tai tôi, đồng thời cũng khuấy nhiễu cảm xúc của người xung quanh. Trong tiếng chuông báo động inh ỏi, tiếng người hỗn loạn thêm phần chấn động.

Lúc tôi ngộ ra thì đã muộn, dòng người đã ùn ùn kéo đến lan can thang máy và cầu thang bộ phía bên này.

Biển người nghìn nghịt ủa tới, từng gương mặt trắng bệch kinh hãi hiện ra trước mắt, tôi lùi ra sau theo bản năng, con khủng hoảng và hoang mang đột ngột bóp chặt trái tim.

“Tần Sâm?” Tôi tựa sát vào lan can, cố gắng tỉnh táo tìm kiếm bóng dáng Tần Sâm trong đám người, nhưng trước mắt chỉ toàn đầu người lúc nhúc, hoàn toàn không thấy rõ mặt ai. Có người đẩy tôi sang một bên, tôi lao đảo suýt ngã, trong thoáng chốc nghe thấy tiếng khóc của đứa bé: “Mẹ...mẹ...”.

Tiếng kêu gào như kim châm vào màng nhĩ tôi, tôi nhìn theo hướng âm thanh, thấy cậu bé khi nãy bị chen lấn đến trước tay vịn thang cuốn, khuôn mặt tỉnh khời sợ đến mức trắng bệch như tờ giấy. Đôi tay nhỏ bé níu lấy tay vịn thang máy không ngừng chuyển động, hai chân vùng vẫy chạy ra khỏi thang máy. Dáng người thấp bé bị xô đẩy, chen giẫm bởi những đôi chân dài của đám người lớn hối hả, khiến cậu bé lúi chúi gần như ngã xuống thang cuốn.

Cậu nhóc chỉ có thể kêu gào bất lực, bóng dáng nho nhỏ gần như bị dòng người nuốt chửng.

Trước khi nào bộ kịp ra lệnh cho thân thể, tôi đã nhào đến kéo cậu nhóc lại.

Trong giây phút đó, đám người đã xô ngã chúng tôi. Tôi ôm cậu nhóc vào lòng, đưa tay ôm lấy đầu cậu, người cuộn lại bảo vệ cậu, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, người đã lăn xuống thang cuốn. Cánh tay, đầu, lưng, chân và cả bàn tay...bị va đập đau đớn hết lần này đến lần khác, gầy cao gót giẫm lên trán tôi. Tiếng người ồn ào lúc xa lúc gần, sau vài lần rung chuyển, tầm mắt tôi biến thành một màu xám xịt. Tôi chỉ có thể siết chặt vòng tay che chở đứa bé trong ngực.

m thanh xung quanh dần xa, tôi lại thấy bóng lưng kẻ kia. Gã ôm con tôi đi về phía đám lửa cháy hùng hục. Lúc bóng dáng bé nhỏ kia rơi xuống, ngọn lửa cũng nuốt chửng đôi mắt tôi.

Tôi không nhìn thấy, không nghe được, không chạm tới, cũng không tài nào suy tư. Giác quan tê liệt khiến tôi như đã đi vào cõi chết. Nhưng tôi biết, tôi vẫn còn sống.

Tại sao tôi vẫn có thể sống chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mất Bao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đứa bé

Type: Nhã

Vô hồn nhìn trần nhà một lúc lâu, tôi mới dần dần nhận ra mình đã mở mắt. Cuối cùng não bộ đã có thể vận hành bình thường, cảm giác khó chịu cũng bắt đầu thấm thấu toàn thân. Tay chân đau nhức, vài nơi bị xước da nhói lên liên hồi, chỉ hơi cử động ngón tay cũng sẽ kéo theo vết thương trên cánh tay. Ngoại trừ việc này ra, đầu óc cũng hơi choáng váng, đồng tử vừa chuyển động mắt đã hoa hết cả lên, cộng thêm mùi nước khử trùng của bệnh viện xộc vào mũi, con buồn nôn cuộn cuộn nơi dạ dày càng dữ dội.

“Tần Sâm...” Cô bị nẹp cố định không di chuyển đầu được, tôi đành lên tiếng với giọng khàn đặc, muốn xác định Tần Sâm có ở gần đây hay không.

“Anh đây”. Chiếc ghế cạnh giường bệnh vang lên tiếng cọt két, anh thẳng người dậy đứng bên giường, cúi người để tôi nhìn thấy, đồng thời cầm lấy tay phải không tài nào cử động của tôi, giọng nói cũng khàn đến lạ, “Cảm thấy thế nào? Có muốn uống nước không?”

Anh che khuất đèn trần, gương mặt ngược sáng, nhưng tôi vẫn loáng thoáng nhận ra cảm xúc nơi đó. Tôi chớp chớp mắt không vội vàng đáp lời, muốn thấy rõ sắc mặt anh trước rồi mới nói. Ngoài dự liệu của tôi, anh không hề cau mày, đáy mắt cũng không có bất cứ cảm xúc đè nén nào, chỉ có ánh mắt hơi đờ đẫn, trông như đang phân tâm suy nghĩ vấn đề khác.

Thật kỳ lạ, tôi tưởng anh sẽ giận điên lên vì hành động của tôi, lẽ nào tôi choáng váng đầu óc nên nảy sinh ảo giác rồi sao?

“Đau quá.” Chân chườm chốc lát, tôi quyết định giả bộ đáng thương tranh thủ sự thương hại, “Còn bị chóng mặt nữa.”

“Bị chấn động não nhẹ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai sẽ khôi phục.” Tần Sâm nâng cao đầu giường giúp tôi, đến khi nửa người trên dần dần được nâng lên, tôi mới chú ý thấy chân trái của tôi bị bó bột. Tôi nhăn mày nén nhịn, không lên tiếng. Nẹp cổ thu hẹp phạm vi nhìn của tôi, khiến tôi không thể thấy được cả căn phòng bệnh, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng. Ngoại trừ việc này ra, chuyện gì tôi cũng chịu được.

Anh ngồi xuống giường, hơi khom người, mười ngón tay đan vào nhau đặt lên đùi, ánh mắt nhìn xoáy vào tôi một cách quái gở.

“Còn có...” Như đang nghĩ cách tìm từ, anh thoáng ngập ngừng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, hai ngón cái cũng vô thức xoay chuyển quanh nhau, “...chỗ nào khác khó chịu không?”

Bất kể là động tác nhỏ của hai ngón cái hay sự biến đổi giọng điệu cũng chứng tỏ anh đang căng thẳng.

Tại sao? Tất cả phản ứng của anh đều khá quái lạ. Tôi thật sự không đoán ra anh đang nghĩ gì, đành cẩn thận hơn một chút, ra vẻ yếu ớt chớp mắt: “Hơi buồn nôn”, lại hắng giọng, “Muốn ới”.

“Vây uống nước đã.” Anh lập tức đứng dậy đi đến tủ đầu giường, cầm lấy bình thủy và một cốc thủy tinh rót nước cho tôi nhưng chợt khựng lại. Anh nheo mắt, đặt cốc thủy tinh đã được rót phân nửa xuống, với lấy túi ni-lông đặt trên chiếc ghế cạnh tủ, “Anh mua hai gói kẹo mạch nha, em ăn một miếng đi.”

Đầu óc đang nghi ngờ và hoang mang khi nghe thấy từ “kẹo mạch nha” kia chợt như được khai sáng. Tôi gần như giật cả mình, ảnh hưởng đến vết thương toàn thân, con đau ập đến làm tôi lập tức tỉnh táo trở lại.

“Sao tự dưng lại mua kẹo mạch nha?”

Tuy Tần Sâm luôn soi mói thức ăn, nhưng không đến mức yêu cầu cao với mấy loại kẹo bánh. Lần duy nhất anh mua kẹo mạch nha về nhà là chuyện bốn năm trước. Khi đó tôi mang đang mang thai, nôn nghén khủng khiếp.

Tiếng lục lọi túi nilon chợt im bặt. Tần Sâm đứng lặng gần năm giây mới từ từ nghiêng người, nhìn về phía tôi.

“Anh nhớ...” Anh hơi kéo dài khoảng cách giữa mỗi chữ, môi mấp máy, đôi mắt thấp thoáng sau làn mi nhìn chằm chằm vào mắt tôi, ánh mắt sáng rực như lúc đầu óc còn tỉnh táo, không bỏ qua bất cứ biểu cảm nhỏ nhoi nào trên mặt tôi, “...Lần trước em mang thai bị nghén rất nặng. Kẹo mạch nha có thể giảm con nghén cho em”.

Lạ lùng quá thể? Rõ ràng anh nói bằng thứ ngôn ngữ tôi biết, nhưng tôi lại không hiểu anh đang nói gì.

Tần Sâm chờ đợi hồi lâu, không nghe được tôi trả lời, liền cất tiếng lần nữa, cố gắng nói dễ hiểu hơn: “Đứa bé không sao... Ý anh nói là con của chúng ta, và cả đứa bé em cứu kia”.

Tôi tựa đầu vào giường, duy trì tư thế hơi nghiêng mặt kỳ lạ nhìn anh, đầu óc trống rỗng. Điều này khiến tôi nghi ngờ mình đã ngã hồng đầu. Thậm chí tôi không tài thể hiện biểu cảm nghi ngờ, để thay tiếng nói biểu đạt sự khó hiểu của mình. Thế là tôi lại bắt đầu hoài nghi mặt của mình cũng bị ngã dập rồi.

May là Tần Sâm đã đọc được vẻ ngờ ngàng trong mắt tôi. Anh khẽ hít vào, đổi lại một cách biểu đạt đơn giản và rõ ràng hơn: “Ngụy Lâm, chúng ta có con rồi.”

Tôi lại giật thót, cảm giác đau đớn đã cứu vớt thần trí tôi.

“Không phải tôi qua mới...” Tôi tìm được âm thanh của mình, nhưng vừa nhắc đến ‘tôi qua’ lại bất giác im lặng. Tôi không dám chắc mình đã hôn mê bao lâu, rất có thể đã không phải là ‘tôi qua’ nữa rồi.

“Cho nên lúc đầu anh vô cùng ngạc nhiên”. Cũng may Tần Sâm đã nhanh chóng tiếp lời tôi, mở một miếng kẹo mạch nha bỏ vào miệng tôi, sau đó ngồi xuống giường bệnh, đan mười ngón tay lại theo thói quen, ngón cái vẫn vô thức xoay chuyển, nhưng lại điềm nhiên phân tích thay tôi, “Đến tận khi anh nhớ đến...cái đêm trước khi anh quyết định nhận vụ án ‘Đồ tể đêm mưa’ hồi tháng trước. Sau đó chu kỳ của em không bình thường”. Anh quay đầu nhìn vào mắt tôi, “Để hôm nay vừa đúng một tháng.”

Tôi nhúc nhích cổ, muốn nhìn thẳng anh: “Một tháng rồi á?”

Tần Sâm gạt đầu, đứng đỡ vai tôi, giúp tôi điều chỉnh gối để tôi dựa vào thoải mái hơn: “Anh đã từ chối vụ án của Vương Phục Sâm rồi”. Chờ tôi tìm được một vị trí dựa thích hợp, anh mới ngồi xuống, ánh mắt lướt qua cái chân đang bó bột và cái cổ bị nẹp của tôi “Chân và cổ phải một tháng mới lành hẳn. Mấy chỗ khác đều là vết thương nhỏ, không có vấn đề gì. May là không bị thương tay trái nữa. Tuần tới xuất viện, trong khoảng thời gian này em cần nghỉ ngơi, cũng về nhà dưỡng thai luôn.”

“Ừ.” Tôi không hề tập trung nghe anh nói, sờ lên bụng mình qua lớp chăn mỏng, vẫn không dám tin rằng bên trong đã có một mầm sống.

Đứa bé này đến quá nhanh, hoàn toàn vượt qua mong đợi của tôi. Nhưng tôi lại không vui mừng như mình đã tưởng tượng. Có lẽ là vì Đào Diệp Na đây mà. Nếu Đào Diệp Na thật sự là Tần Lâm, vậy tôi và Tần Sâm không có con sẽ tốt hơn.

Dù sao nếu đứa bé này không phải là người thân duy nhất của Tần Sâm, chưa chắc nó đã nhận được gấp đôi tình cha, để đền bù cho tình mẹ nó không có được.

Mà thôi đi! Mặc kệ thế nào cũng là con của tôi. Trước khi rời đi tôi sẽ bảo vệ nó thật tốt.

“Anh sẽ ra ngoài đi dạo với em nhiều hơn. Nhưng trước đó, anh cảm thấy chúng ta cần nói chuyện với nhau một chút.” Chắc hẳn thấy vẻ mặt tôi có phần thà lẳng, gương mặt căng thẳng của Tần Sâm cũng thoáng dịu đi. Tôi giương mắt nhìn anh, đúng lúc thấy anh cũng đang nhìn chăm chăm vào mắt tôi, lưng hơi khom, hai ngón cái xoay quanh nhau, ánh mắt thâm sâu như đang suy nghĩ xem nên lựa chọn câu nói mở đầu thế nào. Ba giây trôi qua, anh mới nói với giọng đều đều, “Cho dù anh không có mặt, em cũng không thể làm chuyện nguy hiểm vậy nữa”.

“Được.” Anh vừa dứt lời tôi đã đáp ứng ngay. Hẳn là không ngờ tôi lại đáp ứng dứt khoát như vậy, Tần Sâm sững sờ một cách hiếm hoi, nhìn tôi với ánh mắt lạ kỳ, như đang xác định liệu tôi có bị ngã chập mạch luôn rồi không.

Tôi mỉm cười, lại dờ mắt xuống bụng mình, đưa tay chậm rãi vuốt ve: “Qua ba tháng nữa là có thể biết được trai hay gái rồi”. Tuy nói mới chỉ một tháng nhưng tôi có ảo giác rằng con đang đập, “Lần này em bảo vệ con chu toàn.”

Tôi sẽ bảo vệ con thật tốt, sẽ để nó bình an đến thế giới này. Tôi sẽ biết đôi mắt nó như thế nào, nó sẽ sống sót, sẽ từ từ trưởng thành.

Mu bàn tay chột nóng lên, lòng bàn tay thô ráp của Tần Sâm đặt lên tay tôi. Chúng tôi im lặng suốt cả nửa phút, hồi lâu anh mới chậm chậm cong năm ngón tay, đan xen với năm ngón tay của tôi.

“Không sao.” Anh nói, “Chúng ta sẽ bảo vệ tốt cho con.”

Tôi nhoen môi cười, gạt đầu, không nói gì cả.

Sau đó tôi lại ngủ một giấc, đến tận chín giờ sáng hôm sau mới bị Tần Sâm đánh thức. Anh dứt bữa sáng và cho tôi ngâm hai miếng kẹo mạch nha để tôi không nôn bữa sáng ra. Có lẽ do ảnh hưởng từ việc mang thai, tôi tham ngủ hơn bình thường, ăn sáng xong chưa đến một giờ đã thấy mệt lử.

May mà Tần Sâm khá dung túng tôi, không ngăn cản gì hết.

Tôi ngủ thẳng một giấc đến mười hai giờ, tỉnh lại đã thấy Đào Diệp Na thay thế vị trí của Tần Sâm. Cô ấy ngồi trên ghế cạnh giường, trên đầu quán băng, chắc do lần trước bị tôi đã thương đây mà. Đào Diệp Na đang cúi đầu thần thờ nhìn vào tay mình, không phát hiện ra tôi đã tỉnh lại, dường như đang mải mê suy nghĩ gì đó.

Đến lúc tôi đưa tay khẽ vỗ đầu gối Đào Diệp Na, cô ấy mới như choàng tỉnh, ngẩng đầu lên, tròn tròn đôi mắt xinh đẹp nhìn tôi.

“Chị Ngụy”. Nhận ra tôi đã thức, cô ấy vội đứng lên nâng đầu giường giúp tôi, vừa luống cuống dựng gối lên cho tôi, vừa giải thích, “Anh Tần gọi tôi đến đây, anh ấy đi mua bữa trưa cho chị rồi”.

Tôi “ừ” một tiếng, vát và ngồi tựa vào gối, thờ dài nhẹ nhõm: “Cảm ơn”.

Đào Diệp Na lăm bắm nói “không có gì” rồi ngồi xuống mép giường, thân thể có phần cứng nhắc, dường như hết sức cảnh giác. So với dáng vẻ lần trước tôi thấy, trông Đào Diệp Na đã gầy đi một ít. Nghĩ lại cũng đúng, lúc ra tay ý đồ của tôi rất rõ ràng, cô ấy không thể nào không cảm nhận được tôi muốn giết cô ấy diệt khẩu. Thế nên đến đây thăm tôi chắc là vì không có cách nào cự tuyệt Tần Sâm thôi.

“Tôi đã xem tin, không ngờ lúc ấy chị và anh Tần cũng ở đó.” Đào Diệp Na rũ mi không nhìn thẳng vào mắt tôi. Vốn là một phóng viên, cô ấy phải phản ứng nhanh nhạy, ăn nói khéo léo trong mọi tình huống mới đúng. Lúc này lại trông lúng túng khó xử, liếm môi nghĩ nát óc tìm đề tài, “May mà không nghiêm trọng”.

“Ừ”. Tôi hồ hững đáp lại.

Đoán được tôi không có ý định mở lời trước, cuối cùng Đào Diệp Na ngược mắt nhìn vào mắt tôi, đôi mắt đen kịt soi rõ hình bóng tôi, khẽ mím môi nói: “Tôi nghe anh Tần nói...chị muốn gặp tôi à?”

Tôi gật nhẹ đầu, hé môi thốt ra cái tên kia: “Tần Lâm”.

Thân thể Đào Diệp Na khựng lại rõ rệt.

Phản ứng như thế đã xác nhận suy đoán của tôi, nhưng tôi vẫn chậm chạp tiếp tục: “Ban đầu tên cô là Tần Lâm, nối với tên anh cô có nghĩa là ‘rừng rậm’”.

“Gi cơ?” Đào Diệp Na cố gắng ra vẻ khó hiểu, nhưng không biết phản ứng đầu tiên đã bán đứng nội tâm mình rồi.

“Lúc mất tích cô đã năm tuổi...” Tôi xem câu hỏi ngược của cô ấy như gió thoảng qua tai, chớp chớp mắt, lặp lại lời Tần Sâm từng nói, “...không thể nào hoàn toàn quên mất anh cô”.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Sâm vẫn không từ bỏ tìm kiếm. Chỉ cần cô ấy còn sống...chỉ cần khôn xảy ra chuyện bất trắc, chắc chắn sâu trong ký ức cô ấy vẫn có bóng hình người anh trai là anh. Cô ấy cũng sẽ giống như anh, mong đợi gặp lại người thân duy nhất của mình. Anh không thể khiến cô ấy thất vọng, lại càng không muốn để cô ấy tuyệt vọng.

Dĩ nhiên Đào Diệp Na không biết những thứ này. Nếu không cô ấy sẽ không nhẫn tâm giữ kín bí mật thân phận với Tần Sâm như thế.

“Tôi không hiểu ý chị là gì.” Dù bị buộc đến mức này, cô ấy chỉ lắc đầu, giả ngốc trước mặt tôi.

Thấy vậy, tôi bỗng cảm thấy mệt mỏi. Cảm giác mỗi một trước nay chưa từng có như gió lốc cuốn phẳng đầu óc tôi. Lý trí ôi chỉ có thể miễn cưỡng kéo dài hơi tàn trong mắt bão.

“Cô không nói với anh ấy hẳn là có nguyên nhân của mình. Không sao, tôi sẽ không tự tiện nói cho anh ấy biết.” Tôi đành thở dài vu vơ, khép kín đôi mắt, không nhìn mặt cô ấy nữa, “Nhưng đừng để anh ấy đợi quá lâu, mấy năm qua anh ấy đã sống rất mệt mỏi rồi”.

Đào Diệp Na lặng thinh chốc lát.

“Có phải chị không...” Lúc cất lời lại, giọng cô ấy run run, chỉ nói được một nửa lại im bật, lời nói đã không còn mạch lạc, “Tôi tưởng chị...”.

“Tôi không biết. Có điều chuyện này không quan trọng.” Đoán được cô ấy muốn nói gì, tôi lên tiếng ngắt lời, mở mắt ra nhìn vào mắt cô ấy. Lần đầu tiên tôi phát hiện, đôi mắt của anh em họ thật sự rất giống nhau, “To lose a child is to lose a piece of yourself (Đánh mất một đứa bé cũng như thể đánh mất một phần trong ta). Đây là câu nói của viện trưởng viện nhi đồng St.Mary đã nói. Bất kể mất đi phần nào, chúng ta đều không còn nguyên vẹn”.

Mắt Đào Diệp Na đã hoen đỏ, da thịt trên khuôn mặt cũng rung động.

“Nhưng chị đã...” Cô ấy không tài nào hiểu được, hé môi, hồi lâu sau mới thốt được âm thanh từ cổ họng “...đã có đứa con thứ hai rồi...”

“Không giống.” Lúc tôi không nhận được ngắt lời cô ấy, phát giác ra mình đã cau mày, họng nóng ran, vô cùng phiền muộn, “Chuyện này khác, cô Đào”.

“Tôi sẽ không...tổ cáo việc này cho bất cứ ai.” Đào Diệp Na vẫn thử tranh thủ, “Ngoại trừ ba người chúng ta, sẽ không có người thứ tư biết được...” “Thậm chí cô ấy bắt đầu vụng về bày kế hoạch, “Hai anh chị có thể dọn nhà lần nữa...đến nơi không ai tìm được...Anh chị có thể bắt đầu lại...”.

“Tôi buồn ngủ rồi.” Tôi chán chường không muốn tiếp tục đề tài này nữa, phiền muộn nhắm mắt lại ngắt lời để cô ấy hiểu tôi đã thấy mắt kiên nhẫn, “Để tôi nghỉ ngơi một chút”.

Cuối cùng cô ấy đã im lặng.

Một lúc sau tôi nghe thấy tiếng ghé di chuyển, tôi biết Đào Diệp Na đã rời khỏi phòng bệnh. Từ đầu đến cuối tôi không hề mở mắt ra, tôi không muốn để nước mắt rơi xuống.

Tôi nhớ hôm ấy đã hỏi ngược lại Tần Sâm, có thêm một đứa con liệu có thể đền bù nỗi tiếc hay không. Anh nói không thể. Tôi mới hiểu được, thật ra bắt đầu từ ngày đó, chỉ có anh hiểu mỗi giây mỗi phút tôi sống trên đời này, mỗi một chút hạnh phúc và vui vẻ đều là phần bội đưa con kia. Huống chi lại có thêm một đứa con nữa!

Cõi đời này không ai yêu nó hơn tôi, cũng không có ai nợ nó nhiều hơn tôi. Bởi vì tội lỗi này mà tôi đau khổ cùng cực, tội lỗi này chỉ có thể đền bằng mạng sống mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thai giáo

Type: Nhã

Tần Sâm không hề hỏi đến nội dung nói chuyện giữa tôi và Đào Diệp Na. Trong mấy ngày tôi nằm viện, anh đã nảy sinh một vài sở thích mới toanh. Ví dụ như căn cứ sóng não lựa chọn nhạc cho thai nhi cần dùng trong tương lai, đề lên kế hoạch dinh dưỡng mỗi bữa ăn anh còn tự mình xuống bếp, mang về mặt nghiêm túc bày ra đủ tư thế buồn cười làm mẫu cho tôi những động tác vận động dưỡng thai... Còn không thì thảo luận với tôi về đề tài thai giáo ngôn ngữ mà hai tháng sau chúng tôi mới cần đối mặt.

“Não của thai nhi bắt đầu phát triển từ tháng thứ ba.” Anh cầm bút viết lấu chủ đề đại cương vào sổ, đồng thời không quên nhấn mạnh với tôi tầm quan trọng của thai giáo, “Mức độ phát triển tân vỏ não (*) là sự khác biệt chủ yếu giữa não bộ của động vật bậc cao và

(*) Tân vỏ não là phần hình thành sau cùng trong quá trình hình thành vỏ não, bao gồm bốn phần: Thùy trán, thùy đỉnh, thùy chẩm và thùy thái dương - một dải phía trước não.

Động vật khác. Liên tục trao đổi với thai nhi có thể giúp thai nhi tận dụng năng lực học tập của tân vỏ não, bởi vậy thai giáo bằng ngôn ngữ cũng là một trong phương pháp tạo nên thiên tài.

Thử liếc nhìn nội dung trên cuốn sổ của anh, nhưng do vướng nẹp cổ, tôi không thể nào như nguyện, đành hậm hực vào đầu giường, nhàn nhả quan sát xoáy tóc trên đầu anh: “Anh muốn nuôi dạy một thiên tài à?”

“Theo anh biết, anh chưa từng nuôi dạy thiên tài nào cả.” Vẫn chăm chú vào những đề tài khiến người ta hoa mắt, Tần Sâm chẳng buồn ngẩng lên, chỉ thờ ơ phủ định câu hỏi của tôi với giọng hờ hững, “Phần lớn học trò của anh đều có tư chất bình thường, có điều cần cù bù thông minh, đây là nguyên nhân chúng thành công”. Cuối cùng anh dừng viết hí hoáy, ngược mắt nhìn tôi, “Anh cho rằng chủ đề này không tệ”.

“Gi cơ?” Tôi lặng lẽ thờ hất. Anh đã viết gần mười lăm phút, tay chưa giây nào ngơi nghỉ. Thậm chí tôi nghi ngờ anh có thể liệt kê ra hết tất cả từ ngữ trong đầu để chọn lựa nữa kia.

“Thành công”. Mập máy môi đọc nhấn rõ hai chữ này, anh lại cúi đầu viết nhoay nhoáy không biết mệt mỏi.

Tôi không thể né tránh, đành cắn một miếng táo anh vừa gọt, thừa dịp nhai nuốt suy nghĩ chốc lát mới uyển chuyển giải thích: “Ý của em là, trong nhà có một thiên tài đã đủ rồi”. Tôi thật sự không thể nào tưởng tượng ra cảnh một đứa con cao ngạo hất hàm y hệt Tần Sâm đương đầu với anh, chứ đừng nói chỉ là cảnh đứa bé vênh mặt khinh khỉnh nhìn người như anh.

“Nếu có hai thiên tài, em sẽ không chống đỡ nổi.” Tôi nói.

“Em đánh giá thấp năng lực của em rồi đấy, Ngụy Lâm.” Hiển nhiên Tần Sâm không buồn để ý, “Tin anh đi, hai thiên tài sẽ giảm bớt gánh nặng cho em”.

“Có lẽ vậy”. Tôi đáp ậm ờ, “Em khá lo cho tính cách của con”. Cắn thêm một miếng táo, tôi mới thành khẩn thỉnh giáo anh, “Có thai giáo gì có thể làm con không bốc đồng và tự cao không?”

“Nhân tố quyết định tính cách chủ yếu nằm ở gen, môi trường trưởng thành và hoàn cảnh xã hội.” Tốc độ viết không hề giảm khi nói chuyện với cô, có vẻ Tần Sâm đã vứt đi ngụ ý trong câu nói của tôi ra khỏi chín tầng mây, còn cứng nhắc giải đáp nghi vấn của tôi, “Nói cách khác, điều có thể làm trong giai đoạn hiện nay là bảo đảm dinh dưỡng, ổn định trạng thái tinh thần và tâm trạng vui vẻ cho em”.

Dứt lời, anh dừng bút, ngẩng đầu nhìn xoáy vào mắt tôi, hất cằm cao cao đầy sâu xa, nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt như nghiên cứu: “Ngoài ra, nếu không phải anh hiểu sai...em cảm thấy anh rất bốc đồng và tự cao à?”

Tốt lắm, ít nhất việc này chứng minh năng lực lý giải ngôn ngữ của anh không bị giảm sút.

“Không, không có.” Tôi cười xoa lấy lệ, ném hạt táo vào thùng rác cạnh giường, kéo một góc gối, “Em muốn ngủ, anh tắt đèn giúp em đi”.

Anh nhìn tôi không chớp mắt, sau đó đi đến cuối giường hạ đầu giường xuống giúp tôi, rồi trở lại bên phía tôi đỡ tôi dậy, chỉnh vị trí gối cho tôi. Suốt quá trình sắc mặt vẫn điềm tĩnh, đến tận khi vịn vai tôi để tôi nằm xuống giường, anh mới thuận thế cúi người, trịnh trọng nhấn mạnh từng chữ bên tai tôi: “Lần sau không được viện cớ này nữa”.

Tôi chớp mắt khề háng giọng, giả bộ như không nghe thấy gì cả.

Sáng sớm hôm qua, Tần Sâm lại bắt tay vào chỉnh lý lại những cuốn sách có thể có ích trong quá trình thai giáo bằng ngôn ngữ. Anh gần như đem hết một phần tư đồng sách đồ sộ trong thư phòng đến đây, quả thật đã xem phòng bệnh thành thư phòng của mình. Suốt cả ngày trời, anh chỉ ngồi khoanh chân vùi đầu phân loại chồng sách, còn gắn nhãn sắp xếp từng quyển một nữa.

Trừ phi cần tôi phối hợp, còn không lúc anh làm việc trước giờ đều không thích nói chuyện với tôi. Tôi rảnh rỗi đành bảo anh đưa tôi kéo và giấy đỏ, cắt vài bông hoa giết thời gian. Đến mười hai giờ trưa, anh mới ngồi thẳng dậy nhìn đồng hồ trên cổ tay, sau đó đứng vọt dậy, khom lưng mang đồng sách đã

chính lý đặt lên tủ đầu giường, trông như định đi nấu bữa trưa dinh dưỡng cho tôi vậy.

Liếc nhìn chồng sách ấy, tôi lại bất ngờ phát hiện một quyển Truyện Cổ Grimm mới nguyên.

“Truyện Cổ Grimm.” Tôi đưa tay lấy quyển sách kia, lật xem, không phải là quyển bìa cứng anh cất giữ trước kia, mà là sách trẻ con có hình vẽ minh họa. Có lẽ có thể coi đây là quyển sách bình thường nhất trong đồng sách này, tôi lật xem soàn soạt, nhớ lại chuyện trước đây, bỗng cảm thấy buồn cười, “Em nghĩ anh sẽ mua bộ truyện tranh Thám tử lừng danh Conan về như lần trước đây chứ.”

Bốn năm trước, lần đầu tôi mang thai, anh có nhắc đến thai giáo bằng ngôn ngữ, chủ đề đầu tiên anh nghĩ đến luôn là Tâm - sinh lý học và điều tra hình sự. Khi ấy truyện tranh Thám tử lừng danh Conan của Nhật vừa hay đã phát hành hai năm liên tiếp, thế mà anh cũng có thể nhờ bạn mua truyện từ Nhật về, nghiêm túc muốn tôi đọc truyện như đọc tài liệu thai giáo. Tôi lật hai trang, nhìn mấy bóng dáng đen thui lúi kúi kia đã thấy sồn gai ốc, cuối cùng kiên quyết cự tuyệt kiểu sách này.

“Con có quyền lựa chọn sự nghiệp của mình.” Anh lại mang một chồng sách đặt lên, đứng thẳng phui tay, thái độ hùng hồn hết như khi xưa, “Anh nghĩ anh không cần truyền thụ giá trị quan lựa chọn sự nghiệp của bản thân cho chúng từ bé đâu.”

Tôi cười cười, ngón cái nhẹ nhàng vuốt lên vẻ mặt sợ sệt của cô bé khăn quàng đỏ trên ảnh bìa: “Em thấy anh thích hợp với quyển Tuyển tập Truyện cổ tích trên kệ của anh hơn là Truyện cổ Grimm đây”.

Tần Sâm khựng người, quay lại nhìn tôi: “Em nói là Bản gốc Truyện cổ Grimm đây hả?”

“Hoàng tử trong truyện Công chúa ngủ trong rừng có bệnh ái tử thi (*), sau khi công chúa tỉnh dậy đã là mẹ của một cặp sinh đôi. Bạch Tuyết có thể phun quả táo độc ra là vì thi thể của nàng bị người hầu vác ra khỏi quan tài quất roi mỗi ngày.” Dựa vào trí nhớ hồi tưởng lại mấy câu chuyện điển hình, tôi nhồm dậm, định đặt quyển Truyện cổ Grimm về vị trí ban đầu, “Cô bé Lọ Lem tâm địa ác độc, truyện Cây đỗ từng thì lại máu me và bạo lực”.

(*) Ái tử thi gọi là hội chứng yêu xác chết, người mắc bệnh có xu hướng quan hệ tình dục với tử thi, thậm chí có hành động được xem là ác dã như cắn xé, ngấu nghiến với thân xác người quá cố.

Hồi mở Mỹ vào ba năm trước, tôi tình cờ nghe được đồng nghiệp của Tần Sâm đã nói những điều này. Trong nhóm đồng nghiệp của anh có không ít chuyên gia đa ngành, trong đó có một học giả thuộc ngành giáo dục rất thích khoác lác...Nghe nói họ giỏi nhất trong khoản phát triển tâm lý học.

“Nguyên bản của truyện cổ tích đều là những vụ án rùng rợn nổi tiếng.” Tần Sâm điềm nhiên cầm lại quyển sách từ tay tôi, bỏ nó giữa hai quyển sách khác, ung dung bỏ sung phần tôi quên mất, “Dùng câu chuyện tàn nhẫn và nhân quả luân hồi dạy cho trẻ em cảnh giác kẻ xấu, làm việc thiện không được làm việc ác.”

Tiếp theo anh quay người nhìn đồng sách sắp vòng quanh sàn nhà, dường như đang suy nghĩ nên nhắc chồng nào lên: “Đã như vậy, thay vì đọc Bản gốc Truyện cổ tích, không bằng nghe anh kể mấy vụ án anh từng nhận ở nước ngoài. . .” Cuối cùng, anh nhắc chân bước qua hai đồng sách gần anh nhất, ôm chồng sách “Tâm lý học tính dục” nằm trên cùng đặt vào chỗ trống của tủ đầu giường, ngược mắt lên thở hắt ra, rồi hắt cảm nhìn sang tôi, “...còn mang tính thời đại hơn”.

“Em không dám khen tặng khả năng kể chuyện của anh đâu.” Tôi đón nhận ánh mắt anh, nở một nụ cười mỉm. Chỉ cần nhớ đến “câu chuyện Dylan” hồi trước anh kể tôi liền thẳng thắn cự tuyệt không nề tình.

Dời mắt đi, anh nhếch môi, không nói đúng sai.

Tôi cũng không định dây dưa về đề tài này, thế nhưng vừa nghĩ đến đứa bé trong bụng lại khó tránh khỏi bị chìm trong một cảm xúc khác thường. Khẽ vuốt theo đường viền bụng dưới từ phải sang trái, trí nhớ quá mơ hồ, tôi không chắc phương hướng vuốt ve có chính xác không. Một giây sau lại nghĩ đến đứa bé ít nhất phải đến ba tháng mới cảm nhận được cái vuốt ve này, tôi liền cảm thấy hành động của mình có chút buồn cười. E rằng bị tiềm nhiễm bởi Tần Sâm, nên bản thân cũng nảy sinh ảo giác đã mang đứa bé này lâu lắm rồi vậy.

“Trước kia em luôn cảm thấy trẻ con trưởng thành sớm khiến người ta thương tiếc, tốt nhất vẫn nên có một buổi thơ đơn thuần vui vẻ.” Tôi vẫn không dừng lại động tác vuốt, dù sao tôi không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội cảm nhận đứa bé lớn lên nào, “Bây giờ nghĩ lại, cuộc đời nhiều tai họa bất ngờ như vậy, nếu không có năng lực che chở chúng cả đời, vẫn nên nhẫn tâm để chúng sớm học cách đề phòng và bảo vệ mình thì hơn”.

“Mẫu mẹ hiền cha nghiêm khoa học hơn.” Đi đến cầm lấy chiếc túi du lịch đặt trên ghế dựa tường, Tần Sâm bỏ đồng sách vào trong, hình như chuẩn bị nhân lúc về nhà nấu cơm thuận tay mang nó về luôn. Anh đưa lưng về phía tôi, giọng nói cũng bất giác cất cao, nhưng nhà từng từ cực chậm, như thể sợ tôi sẽ thất thần bỏ sót điều gì đó, “Thế nên em không cần suy nghĩ mấy việc này nữa, chỉ cần một lòng thương yêu con, chuyện khác cứ giao cho anh là được”.

Tôi nghiêng mắt nhìn bóng lưng anh. Anh đã mặc chiếc áo chúng tôi mới mua hôm ấy, không cần phải mặc áo khoác rộng thùng thình kia nữa. Tuy không còn cường tráng như xưa, nhưng bờ vai vẫn dày rộng. Kích cỡ áo thích hợp cũng khiến anh trông có sức sống hơn, không còn tiêu tụy âm u như ngày thường. Chắc hẳn những ngày qua anh đều uống thuốc đúng hạn, dù là tôi không hề hỏi đến.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt có ý muốn hỏi xem trước kia anh đã chăm Tần Lâm thế nào. Nếu chỉ có một mình anh, anh sẽ sắm vai cả hai nhân vật làm mẹ hiền và cha nghiêm ư? Đáp án có lẽ chỉ có Đào Diệp Na biết thôi. Đáng tiếc khi đó cô ấy quá bé, e rằng ấn tượng cũng nhạt nhòa.

Trong đầu đột nhiên hiện ra vẻ mặt có phần thả lỏng của cô ngày ấy, tôi hé môi, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lại câu hỏi.

“Mai một xuất viện em sẽ làm sùi cào.” Lúc cất lời, tôi đã đổi câu dạo đầu khác, “Lúc đó mời cô Đào đến nhà ăn nhé”.

Tần Sâm đang khom lưng thu dọn đồng sách kia không hề chú ý, trông anh vẫn bình thường khi tôi nhắc đến Đào Diệp Na. Anh chỉ im lặng chốc lát, tiếp theo không trả lời thẳng vấn đề của tôi mà chỉ hỏi hột nói, “Anh nghĩ em không có cảm tình gì với cô ta chứ”.

“Dù sao cô ấy cũng là em gái của anh.” Tôi nói.

Cuối cùng không che giấu được nữa, Tần Sâm thẳng người dậy, quay lại nhìn tôi.

“Vương Phục Sâm đã nói gì với em?” Ánh mắt bình tĩnh không hề gợn sóng, phản ứng này của anh khiến tôi nhất thời không đoán ra cuối cùng anh biết được bao nhiêu.

Tuy nhiên có một điều xác định, anh biết nguyên nhân tôi chủ động liên lạc với Vương Phục Sâm.

“Anh ta nói cho em biết, hôm qua anh thừa dịp em ngủ lấy điện thoại của em gọi cho anh ta.” Tôi thành thật trả lời câu hỏi của anh, mà còn không e dè nhìn thẳng vào mắt anh, tránh bỏ sót từng chuyển biến dù là nhỏ nhất trên gương mặt anh. Đúng với dự đoán của tôi, Tần Sâm không hề ngạc nhiên với chuyện này. Anh đã quá quen với tác phong làm việc ngông cuồng và tự tung tự tác của Vương Phục Sâm, có lẽ không có ý đi ngăn cản.

“Anh đã biết chuyện em nhờ Vương Phục Sâm đi điều tra Đào Diệp Na rồi đấy.” Đến nước này, tôi nghĩ anh cũng sẽ không phủ nhận việc đó nữa, thẳng thắn ngả bài với anh, “Ban đầu em chỉ nghĩ ngờ thôi, bởi vì khuôn mặt của Đào Diệp Na khá giống anh. Vì vậy muốn nhờ Vương Phục Sâm xác nhận thử”.

Tần Sâm khẽ hừ khẽ đáp lại, ánh mắt vẫn khoá chặt đôi mắt tôi: “Cậu ta nói cho em biết kết quả rồi sao?”

“Vẫn chưa.” Tôi máy móc thuật lại câu trả lời của Vương Phục Sâm, “Anh ta nói ba mẹ của Đào Diệp Na từng ở nước ngoài, cần một chút thời gian...”

“Cô ta không phải Tần Lâm?”

“Anh đã điều tra rồi.” Không đợi tôi có phản ứng, anh nói tiếp, trong tay vẫn cầm lấy quyển “Truyện cổ tích Wilde”, giọng điệu băng quơ hệt như đang nói về thời tiết vậy, “Chắc em cũng nghĩ đến, em nhận thấy ngoại hình bọn anh giống nhau, không lẽ anh lại không phát giác ra sao?”

Anh dừng lại hai giây, hơi nhóm mũi chân theo bản năng, cảm hất cao, dùng việc này để đánh đúngm mình thẳng tắp hơn, bởi vậy trông tư thế không còn cao ngạo nữa: “Nhưng nếu em muốn mời cô ta đến nhà chơi, anh không có ý kiến.”

Nếu không phải căn cứ vào thái độ Đào Diệp Na, có lẽ tôi đã bị biểu hiện hôm nay của anh lừa gạt rồi. Nhưng cuối cùng điều này chỉ là giả thuyết thôi.

Tôi nhìn anh đăm đăm, thấy rõ những vệt sáng rừng rực chiếu ra từ mắt anh. Tôi nhớ tới đầu tiên khi anh nhắc đến Tần Lâm, ánh mắt anh cũng sáng quắc, nhưng ánh sáng kia không tài nào chiếu rọi vào đáy mắt đen thẳm của anh. Anh đã tìm cô ấy hai mươi hai năm, tại sao bây giờ biết rõ cô ấy đang ở trước mắt, lại thà rằng làm ngơ như không biết gì cả?

“Vậy thì mời cô ấy đến đi.” Trước khi tìm được đáp án, tôi nghe thấy giọng mình vang lên, “Em muốn mời cô ấy đến.”

Tần Sâm vẫn giữ tư thế đứng đấy, yên lặng nhìn xoay vào mắt tôi.

“Được.” Lát sau, anh lên tiếng, “Chúng ta mời Đào Diệp Na”.

Giờ khắc này tôi mới mơ hồ nhớ lại, đêm đó xem xong “The Shawshank Redemption”, tôi và Tần Sâm đi đến nhà thờ gần đấy, lần mò trốn vào phòng xưng tội chật hẹp. Tôi ngồi trên ghế cha xứ, cách vách gỗ chạm rồng, nghe Tần Sâm ở sát vách kể lại những chuyện vụn vặt hồi bé của Tần Lâm liên miên không ngắt. Đó là lần duy nhất anh nói chuyện chẳng mấy may có quy tắc và logic mạch lạc gì, đến cuối cùng trật tự cũng bắt đầu xáo trộn.

Mãi cho đến khi nói đến ngày Tần Lâm mất tích, anh miêu tả từng chi tiết một rồi bỗng rơi vào nỗi im lặng kéo dài.

“Em tin nhất định có một ngày, anh sẽ tìm được hạnh phúc khác đền bù cho phần nuôi tiếc này.” Khi ấy tôi học theo cha xứ xá tội cho anh, cũng thử an ủi anh, “Thời gian luôn luôn có thể thay đổi tất cả.”

Anh đã trả lời tôi thế nào nhỉ?

“Anh biết.” Anh nói.

Trong phòng xưng tội mờ tối, cửa sổ đóng kín ngăn cách huyền não bên ngoài, chỉ có giọng nói trầm khàn của anh vang lên rõ rệt: “Nhưng anh không muốn, Ngụy Lâm”.

Anh không muốn, tôi biết rõ điều này, nhưng vẫn nỗ lực cho anh một đứa con, hoặc tìm Tần Lâm về giúp anh, để anh buông tay. Nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác. Tôi từng nói tôi yêu anh, tôi hi vọng anh buông tay, trả lại cho chính bản thân mình một sự tự do. Tôi không hề dối gạt anh.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chữa trị

Type: Nhã

Lúc tôi xuất viện, Giản Lan đã cắt công chạy đến bệnh viện giúp đỡ. Cánh tay bị thương cộng với tay trái không được gồng sức khiến tôi chỉ có thể ngồi xe lăn. Khi cô ấy đến bệnh viện, Tần Sâm đã giúp tôi ngồi vào xe lăn, bản thân anh thì khệ nệ xách túi lớn túi nhỏ đi xuống tầng.

“Minh thấy Tần Sâm xách theo một máy hát đĩa than.” Giản Lam đi vào, trùng hợp bắt gặp Tần Sâm đi ra, cô ấy vừa nói vừa không ngừng quay đầu lại, mãi cho đến khi nhìn sang tôi, vẻ mặt vẫn chưa thôi quái gở, “Bọn cậu định dùng nó làm gì?”

Quả thật vừa rồi Tần Sâm ôm máy hát đĩa than đi xuống.

“Để nghe nhạc. Thai giáo bằng âm nhạc ấy.” Tôi lăn xe đến bên cửa sổ, vừa vén rèm cửa ánh nắng đã mang theo nhiệt độ ập vào mặt. Qua mùa mưa, ngày hè ở thành phố V luôn vàng óng ánh, trong phút chốc tôi không tài nào thích ứng được với ánh sáng, vô thức nhắm mắt lại, “Tần Sâm nói máy thiết bị điện khác phóng xạ quá lớn, không bằng máy hát đĩa than.”

“Thai giáo bằng âm nhạc á?” Giản Lan bước nhanh đến cạnh tôi, kéo rèm đẩy cửa sổ ra. Tuy nằm ở phương Nam, nhưng thành phố V quanh năm đều là mùa xuân, khác với thành phố X miền duyên hải, dù đến mùa hè cũng sẽ không ối bức. Giữa tháng Tư, không khí ban trưa hơi hầm hập, khác xa với nhiệt độ lúc sáng sớm, chiếc áo khoác mỏng tay dài trên người tôi đã được cho dày. Tôi hít sâu một hơi, có thể loáng thoáng ngửi thấy mùi bùn đất ẩm ướt do cơn mưa thấm ướt. Chỉ tiếc mái hiên quá rộng, vị trí này lại bị dây cảnh cây đa rậm rạp che đi ánh mắt, không nhìn thấy chân trời bao la.

Hiếm khi trời đẹp, tôi nhớ đến bọn trẻ nhao nhao chơi đùa trong hồ nước công viên Trung tâm, bỗng muốn ra ngoài đi dạo.

Giản Lam đi vòng ra sau người tôi, thử đẩy xe lăn, tiếp tục đề tài khi nãy: “Ý là sáng nào cậu cũng tình lại trong tiếng đàn trình diễn của Salvatore Accardo à?”

m thanh còn chưa lắng đã bị giọng nói thình lình của Tần Sâm ngắt ngang: “Không thể phủ nhận tôi thích La Campanella nhất, nhạc của Accardo cũng vô cùng đặc sắc...nhưng không thích hợp cho thai giáo”. Anh mang hai tay trống không trở về phòng bệnh, đi thẳng đến tủ đầu giường, lấy đĩa than từ chiếc túi du lịch, một tay chấp sau lưng, một tay cầm bó nó thân nhiên giới thiệu, “Trái lại Strauss The Blue Danube là lựa chọn thích hợp hơn”.

Tôi bình thần nhìn anh, đại khái đoán được vẻ mặt của Giản Lam cũng hết giống hệt tôi lúc này.

Vì thế sau vài giây, Tần Sâm bỏ đĩa nhạc vào túi du lịch, xách túi lên bỏ lại một câu “Anh ở dưới lầu chờ bọn em” rồi tự nhiên quay người quay đi. Giản Lam chưa thích ứng lắm với biểu hiện này của anh, từ từ đẩy tôi ra khỏi phòng bệnh, không nhìn được cúi người khe khẽ hỏi: “Lần trước cậu mang thai anh ta cũng vậy à?”

Tôi nghiêm túc nghĩ ngợi rồi mỉm cười, không dám xác định: “Chỉ có hơn chứ không kém”.

Nhiều mảy suy nghĩ chốc lát, có lẽ không chịu được hình ảnh tự mình tưởng tượng ra, cô ấy khoa trương rung mình, trợn mắt lắc đầu, như muốn vứt hết những ý nghĩ đáng sợ kia đi vậy. Phòng bệnh của tôi ở tầng hai, khoảng thời gian này đi thang máy quả thật rất ít người. Giản Lam đẩy tôi vào thang máy, giữ vững xe lăn rồi ấn tầng một.

“Minh thấy gần đây anh ta rất tinh táo.” Đến khi cửa thang máy đóng lại, bên trong chỉ còn lại hai chúng tôi, Giản Lam mới cất lời, quan sát vẻ mặt tôi qua cửa thang máy, “Cậu mang thai ở chung với anh ta không có vấn đề gì chứ?”

Biết cô ấy đang lo lắng Tần Sâm phát bệnh sẽ lại thương tổn tôi, tôi đành mỉm cười trấn an: “Không sao?”

Giản Lan ậm ờ đáp lại, dường như còn có lời khác muốn nói.

“Nghe nói tâm trạng của thai phụ ảnh hưởng rất lớn đến thai nhi.” Quả nhiên, ngập ngừng chốc lát, trước khi thang máy xuống đến lầu một, Giản Lam đã nói thẳng tâm tư của mình, “Nguy Lâm, mình biết một bác sĩ rất có kinh nghiệm ở đây.” Chần chừ một chốc, cô ấy nói chậm chậm, khiến giọng điệu nghe như đang thương lượng với tôi, “Cậu có bằng lòng trị liệu tâm lý không?”

Việc này có phần ngoài dự liệu của tôi: “Trị liệu tâm lý á?”

“Đúng, chứng PTSD của cậu...”. Tiếng thang máy mở ra khiến cô ấy im bật, hơi cúi xuống đẩy xe lăn, lúc đẩy tôi ra cửa thang máy mới nhỏ giọng nói xong câu vừa rồi, “Minh thấy cậu cần cho đứa bé một trạng thái tốt hơn”.

Tiếng huyền não của đại sảnh khu nội trú bệnh viện ập vào tai, tôi giương mắt nhìn vẻ mặt khác nhau của từng người qua kẻ lại, đã không còn cảm thấy hoảng sợ hay phiền muộn như trước nữa. Ban ngày đại sảnh không bật đèn, bên trong râm mát khiến sắc trời ngoài kia thêm chói mắt. Cuối cùng Giản Lam cũng đẩy tôi ra tắm giữa ánh nắng mà tôi thiếu thốn đã lâu, hưởng thụ không khí ngoài trời, cảm thụ nhiệt độ ánh sáng... Tất cả những việc này đều khiến tôi thư thái đến mức muốn xuyết xoa.

“Để mình hỏi ý Tần Sâm đã.” Tôi nhắm mắt lại hít thật sâu, tạm thời đưa quyền quyết định cho Tần Sâm

Giản Lam gật đầu, không truy vấn nữa. Chúng tôi đến bãi đỗ xe, từ đằng xa đã thấy Tần Sâm đang đóng cốp của một chiếc xe lại. Tôi thấy là lạ, cẩn thận xem xét vài lần, cuối cùng quay đầu chứng thực với Giản Lam

“Đây không phải xe cậu?” Tôi đã từng thấy xe Giản Lam vài lần, khác hẳn với nhãn hiệu và loại hình xe này.

“Là xe của chúng ta.” Không đợi Giản Lam đáp lời, Tần Sâm đã lên tiếng, vừa thuận tay chỉnh vạt áo vừa sai bước đi về phía chúng tôi.

Tôi tròn to mắt nhìn anh, suýt nữa muốn xoay cổ theo phản xạ: “Anh bỗng dưng mua xe làm gì?”

“Có con rồi, nên lần nữa suy nghĩ đến việc cần thiết có xe.” Anh thông dong nhận lấy xe lăn từ tay Giản Lam, đẩy tôi đến cửa sau của chiếc xe kia, rồi cúi người xuống, một tay vòng qua dưới nách tôi, một tay luồn qua dưới gối tôi, ôm tôi dậy, “Hơn nữa em hoạt động cũng bất tiện, có xe sẽ dễ dàng hơn”.

Tôi tưởng anh chỉ diu tôi thôi, bỗng được ôm như vậy đương nhiên làm tôi kinh hãi, vội vàng ôm cổ anh, đến khi anh đặt tôi vào hàng ghế sau mới thở phào. Tần Sâm đặt tôi ngồi vững mới chui ra cốp xe lăn vào ghế lái phụ, bản thân chui vào hàng ghế sau ngồi cạnh tôi.

“Bệnh của anh không thể lái xe.” Thấy Giản Lan đi vòng qua bên phía ghế lái ngồi vào, tôi lại hỏi anh, “Cho nên sau này ai lái?”

“Anh nhớ em có bằng lái.” Tần Sâm chồm người sang thắt dây an toàn cho tôi, vẻ mặt và giọng nói phối hợp tự nhiên đến mức không chệ vào đâu được, “Nếu em không muốn lái, chúng ta có thể thuê tài xế”.

Thuê tài xế? Anh đang đùa ư?

Tôi liếc nhìn ghế lái theo bản năng, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Giản Lam đang thắt dây an toàn cũng vô tình nhìn về phía chúng tôi thông qua kính chiếu hậu.

“Đừng nhìn mình, mình là biên tập viên, không phải tài xế”. Cô ấy hiểu lầm ánh mắt tôi, phản ứng đầu tiên là thoái thác cho bản thân, tiếp theo mới xoay chìa khoá xe, nhượng mảy cười, “Có điều hôm nay nhìn có thể miễn cưỡng làm tài xế một lần”.

Tôi nhếch môi cười đáp lại Giản Lam, rồi nhìn lướt chiếc chìa khoá kia, trong lòng nghĩ về một chuyện khác. Vừa rồi không thấy Tần Sâm đưa chìa khoá cho Giản Lam, xem ra là đã đưa trước đó rồi. Trong tình huống tôi không biết, họ đã liên lạc với nhau vài lần. Vì thế có thể thấy được, dù sự việc của chú Giản vẫn còn vất ngang đó, nhưng quan hệ của họ không hề căng thẳng như tôi đã nghĩ. Tuy nhiên cũng không hoà hợp gì cho cam

“Tần Sâm.” Khi gọi tên anh, vẻ mặt Giản Lan vẫn còn sượng cứng, ngay cả giọng nói cũng máy móc và khắc chế, thậm chí không buồn nhìn đến Tần Sâm qua kính chiếu hậu, “Tôi đã nói với Ngụy Lâm, cậu ấy bảo phải hỏi ý kiến của anh”.

“Chuyện trị liệu tâm lý hả?” Tần Sâm nghiêng đầu nhìn tôi, bỏ qua hẳn cuộc đối thoại của tôi và cô ấy.

So sánh với Giản Lam, biểu hiện của anh tự nhiên hơn. Dĩ nhiên, tôi biết không trực tiếp trao đổi ánh mắt đã chứng minh anh vô cùng gượng gạo. Rõ ràng vì quan tâm đến tâm trạng của tôi, họ đều nhường nhịn lẫn nhau, cố gắng đạt được tình cảnh bằng mặt không bằng lòng. Thật đã làm khó họ rồi, dù sao trước khi xảy ra vụ việc của chú Giản, họ đã không hợp nhau cho lắm.

Thế là tôi giả bộ như không phát giác hình thức qua lại kỳ dị giữa họ, chỉ khẽ gật đầu, đẩy vấn đề cho Tần Sâm “Anh cảm thấy thế nào?”

“Trùng hợp bác sĩ tâm lý mà Giản Lam nói là người quen của anh.” Anh điềm nhiên nhấn mạnh chữ “người quen”, lạnh nhạt nhìn tôi, đôi mắt đen không thể hiện cảm xúc nào, chỉ loại bỏ nghi ngờ của tôi bằng một câu nói, sau đó giao quyền lựa chọn lại cho tôi, “Nên nếu em muốn, anh không có ý kiến”.

Anh che giấu vô cùng kín kẽ, quả thật tôi không nhìn ra được chủ trương cá nhân của anh. Hệt như buổi sáng hôm ấy anh báo với tôi, tôi có thể tiếp tục đánh đàn, tiếp tục dạy học, đây là một phần của việc “bắt đầu lần nữa” của anh. Anh vẫn đang cố gắng tu bỏ quan hệ của chúng tôi, nhất là sau khi có con.

Trong khoảnh khắc ý thức được điều này, tôi có chút không đành lòng.

“Vậy thì đi thôi.” Tôi tựa đầu vào gối dựa lưng, thôi nhìn vào mắt anh, trả lời với Giản Lam.

Cô ấy thở phào nhẹ nhõm rõ rệt, gạt cần số cho xe chạy đi.

Hai mươi phút sau về đến nhà, buổi sáng Tần Sâm đã mua ngô, hẹ, nắm hương tôm sú và thịt heo để làm sủi cảo. Thừa dịp Giản Lam pha trà cho chúng tôi, tôi đẩy xe lăn đến bên cạnh anh, nói với anh tỷ lệ gói sủi cảo: “Làm ba phần theo tỷ lệ này...Nhớ phải thêm muối, gừng và rượu”.

Anh tức tốc quay người lại, ánh mắt nhìn về phía tôi như kim châm, chỉ có vẻ mặt là không đổi: “Trước kia em đều cho gừng vào à?”.

Sớm biết anh sẽ phát hiện, tôi không định giấu diếm, ánh mắt chân thành gật đầu với anh: “Em tưởng anh biết rõ thói quen của em chứ”.

Tần Sâm đứng thẳng đấy như pho tượng, nhìn tôi giây lát, vẻ mặt bình tĩnh, hồi lâu mới nghiêm túc xác nhận với tôi: “Em biết anh không ăn gừng”.

Tôi gạt đầu lần nữa, lười nhún vai ra vẻ vô tội, chỉ điềm nhiên như không đón nhận ánh mắt anh: “Nhưng lần nào em cũng cho vào”.

“Anh chưa bao giờ ăn phải miếng gừng nào.”

“Vì em đã băm rất nhuyễn”.

Giải thích này không thoả đáng cho lắm, vì vậy tôi nghĩ ngợi nửa giây đành thành thật bổ sung: “Đôi khi không có sức băm, em liền đun ra nước rồi cho vào”.

Nhận được lời giải thích, Tần Sâm roi vào im lặng. Anh vẫn giữ tư thế quay người về phía tôi như lúc đầu, bất động nhìn tôi chăm chăm, như Tôn Ngộ Không muốn dùng Hoả Nhân Kim Tinh bóc trần yêu quái vậy. Cuối cùng, anh chuyển mắt xuống, nhìn vào bụng tôi.

“Anh không kén ăn trước mặt con.” Anh giờ một tay lấy hẹ từ túi ni-lông ra, ánh mắt vẫn dừng trên bụng tôi, thậm chí không quay người lại, chỉ hơi hất cằm, nghiêm trang giải thích và giáo dục cho đứa con chưa thành hình trong bụng, “Con không có người cha kén ăn, nhớ kỹ điều này, tương lai con cũng không được kén ăn”.

Cứ như anh đã quên phứt chuyện hai tháng sau đứa bé mới có não bộ và tân vỏ não vậy.

Mười lăm phút sau, tiếng chuông cửa bên kia sảnh vang lên gần như đã bị nhấn chìm bởi tiếng băm thịt của anh. Tôi và Giản Lam đang thu dọn bàn trà trong phòng khách đợi lát nữa làm sùi cào ở đây. Giản Lam mơ hồ nghe thấy tiếng chuông, liền gọi to lên để Tần Sâm dừng lại nghe cho rõ. Đến khi xác định là có người đang nhấn chuông, không đợi Giản Lam đứng dậy, Tần Sâm đã đi ra khỏi phòng bếp.

Tay áo sơ mi của anh xấn đến khuỷu tay, trước người đeo tạp dề, tay phải buông thông bên người còn cầm dao, định cứ thế ra mở cửa cho khách.

“Tần Sâm.” Tôi gọi anh, “Đề em và Giản Lam đi mở cửa cho. Trông anh giống Hoàng Thu Sinh (*) quá”.

(*) Hoàng Thu Sinh là một diễn viên điện ảnh Hồng Kông mang hai dòng máu Trung - Anh.

Tần Sâm dừng bước quay người nhìn tôi đầy sâu xa, rồi không nói lời nào, quay người trở vào phòng bếp.

Lúc Giản Lam đẩy tôi đi ra sảnh liền hỏi: “Hoàng Thu Sinh không phải diễn viên sao?”

“Đóng bộ Bánh bao nhân thịt người ấy.” Tôi cười vu vơ.

Giản Lam ghen kị, cuối cùng mới hiểu ra tôi miêu tả qua câu vừa rồi, suy ngẫm chốc lát mới lẩm bẩm: “Cậu mang thai ít xem mấy phim đấy đi”.

Tôi trịnh trọng gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, đẩy hết trách nhiệm cho Tần Sâm: “Đều do hồi trước xem chung với Tần Sâm đó.”

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Ghé chơi

Type: thuy tien

Hôm nay Đào Diệp Na không lái xe đến đây. Cô ấy mặc một chiếc váy màu cam khá trang trọng, làn da trắng ngần, trẻ trung xinh đẹp, tôn lên màu sắc chiếc váy. Lốp băng trên đầu đã được tháo, chỉ còn một vết bầm nhạt, được phủ phấn nên càng khó thấy. Trong ngực cô ấy ôm một bó lan hồ điệp, lúc ngược mắt nhìn tôi vẫn có vẻ hơi căng thẳng, hiển nhiên đáng về đã gò bó hơn lúc tìm được Tần Sâm ở thành phố V nhiều.

“Cô Đào.” Tôi ngồi trên xe lẩn cười gạt đầu coi như chào hỏi.

“Cảm ơn anh chị đã mời tôi đến đây.” Cuối cùng Đào Diệp Na đã lấy lại tinh thần, mỉm cười ngọt ngào và khom lưng đưa bó lan hồ điệp cho tôi, sau đó mới ngẩng đầu đánh giá Giản Lam sau chiếc xe lẩn, “Chị là...Giản Lam?” Khả năng quan sát tốt hết Tần Sâm, chỉ trong một giây cô ấy đã nhận ra Giản Lam về mặt vì thế mà trở nên ngạc nhiên, mắt sáng quắc, vội vàng chia tay ra, “Tôi rất thích chương trình của chị. Lúc trước chị làm việc ở thành phố X phải không? Một thời gian không thấy chị, tôi đến đây mới biết chị đã được điều sang đài truyền hình bên này rồi”.

“Chào cô.” Giản Lam bắt tay Đào Diệp Na, vừa thể hiện tư thái khảng khái ung dung của bậc đàn chị, vừa không tự cao tự đại với một đàn em, “Điều sang hơn nửa năm rồi, tôi và Ngụy Lâm là bạn từ thuở bé, hôm nay cô ấy xuất viện nên ghé qua thăm”.

Đào Diệp Na gạt đầu, không giấu được niềm vui mừng nơi đáy mắt: “Không ngờ chị và cô Ngụy là bạn”.

Xem ra Đào Diệp Na chưa biết vụ án năm đó. Nếu biết Tần Sâm đã lỡ tay giết chết ba của Giản Lam, e rằng cô ấy sẽ càng khó xử hơn, Tần Sâm cũng phải thêm oằn mình chống đỡ gánh nặng.

Thế nên tôi không muốn hai người họ thân mật quá, ra hiệu cho Giản Lam kéo xe lăn về sau một chút, để Đào Diệp Na vào nhà” “Tôi hành động không tiện, không đưa cô đi tham quan được. Cô cứ tự nhiên, đừng khách sáo”. Tôi chỉ về phía phòng bếp, ôm bó lan hồ điệp cười với cô ấy, “Cô vào bếp chào Tần Sâm trước đi, anh ấy đang băm thịt, chúng tôi định nấu sủi cào”.

Lúc đợi Đào Diệp Na vào thay dép, tôi nghĩ ngợi liền nhắc nhở: “Đừng bị hình tượng của anh ấy dọa, giáo sư Tần đang thể hiện tác phong ‘người đàn ông đảm đang’ mà thôi, mặc dù có chút hơi rợn người”.

Có lẽ không ngờ tôi sẽ nói đùa, Đào Diệp Na sùng sốt, vẫn giữ tư thế khom lưng, ngẩng đầu nhìn tôi một lúc mới thẳng người lên, cười ngai ngùng, “Thế tôi đến chào anh Tần trước vậy”.

Đến tận khi Đào Diệp Na đã đi xa, Giản Lam mới đẩy xe lăn thay đổi phương hướng, không kiềm chế được tò mò cúi người khê hở” “Hình như hôm nay tâm trạng cậu rất tốt nhỉ?”.

“Thật ra mấy ngày nay tâm trạng mình đều rất tốt.” Tôi thuận miệng đáp lời, đưa mắt nhìn bóng dáng Đào Diệp Na khuất sau khúc quanh, rồi nghiêng mặt, đưa tay vỗ nhẹ mu bàn tay của Giản Lam, hạ giọng, “Giản Lam, mình muốn nhờ cậu một chuyện”.

Giản Lam dừng ước, tay cũng ngừng đẩy, giữ xe lăn đứng lại ở sảnh, rũ mi mắt nhìn tôi: “Cậu nói đi”.

Cảm giác ngồi xe lăn chẳng dễ chịu gì, cho dù được người mình tin tưởng nhất đẩy đi cũng sẽ khiến người ta cảm thấy bất an. Tôi nắm chặt tay vịn, mới phần nào đè nén được nỗi lo âu trong lòng: “Mình muốn gặp Hà Hữu Mai”. Biết không thể kéo dài quá lâu, tôi tranh thủ thời gian nói cho Giản Lam biết, “Hà Hữu Mai – Đồ tể đêm mưa thành phố V”.

Lúc mới nghe tên Hà Hữu Mai, vẻ mặt Giản Lam còn hơi ngỡ ngàng, trái lại khi bổ sung thêm câu “Đồ tể đêm mưa thành phố V”, cô ấy lập tức ngộ ra, cau mày khó hiểu: “Tại sao...”.

“Mình có chuyện muốn hỏi cô ta, liên quan đến chứng PTSD của mình.” Tôi dừng dừng lấy có PTSD ra tiếp tục nói dối cô ấy, vội vã nhỏ giọng dặn dò, “Chuyện này đừng để Tần Sâm biết. Tốt nhất là sắp xếp cùng ngày với buổi tư vấn tâm lý, nếu không anh ấy sẽ nghi ngờ”.

Mím môi suy nghĩ chốc lát, dường như Giản Lam đang do dự có nên tin tôi không. Tôi nhớ trước đây cô ấy chưa bao giờ nghi ngờ lời nói dối của tôi, cho đến khi chú Giản qua đời, Vương Phục Sâm nói thẳng anh ta nghi ngờ tôi đây chú Giản, cô ấy mới bắt đầu thay đổi. Tôi biết không phải cô ấy chưa từng nghi ngờ tôi, dù sao năm ấy tôi thay đổi quá nhiều, tất cả đều đến quá đột ngột.

“Lỡ như đến lúc đó anh ta muốn đi chung với chúng ta thì sao?” Sau giây lát nghĩ ngợi, Giản Lam đưa ra một nghi vấn chứ không nhận lời ngay.

Biết đây là Giản Lam định thử thoái thác, tôi cảm thấy mệt mỏi, chỉ lắc đầu: “Không đâu”.

Giản Lam nhạy cảm với sự thay đổi tâm trạng của tôi nhất, chắc là nhận ra tôi hơi ủ ê, đành chờ dài đáp ứng: “Được rồi, mình xin giúp cậu thử xem”.

“Cảm ơn.” Sự thông cảm và nhượng bộ hiếm có của Giản Lam khiến tôi mềm lòng. Cá tính cô ấy mạnh mẽ, từ bé đến lớn luôn tùy hứng trước mặt tôi, rất ít khi chịu nhường bước/

Lại đẩy xe lăn vào bếp, Giản Lam lăm bằm bày tỏ bất mãn với kiểu khách sáo của tôi: “Với mình còn bày đặt cảm ơn”.

Cảm giác lạ lùng nghẹn nơi cổ bỗng biến mất, tôi nhớ đến dáng vẻ Giản Lam để tóc húi cua như con trai đứng trong sân hồi bé. Khi ấy cô ấy mới vừa dọn đến kế bên nhà tôi không lâu, chỉ mới năm tuổi, mẹ mất sớm, ba làm việc ở nước ngoài, bản thân đi theo bà nội. Cô ấy không thích nói chuyện, còn nguyên nhân là người vùng khác nên thường bị mấy đứa trẻ hàng xóm bắt nạt, bị đánh nhưng không khóc, không bao giờ để bà nội biết. Tôi dọa mấy đứa bắt nạt cô ấy, rồi lấy oxy già khử trùng giúp Giản Lam, lúc bôi thuốc cô ấy lại ôm lấy tôi khóc nức nò. Kể từ ngày đó, cô ấy luôn đi theo tôi, gọi tôi là “chị”.

Giản Lam lúc nào cũng nhắc tới tôi, như thể tôi là cả thế giới của cô ấy vậy. Xưa nay cô ấy chỉ khóc trước mặt tôi. Nhưng ba năm trước, hôm cắt đứt với Vương Phục Sâm, Giản Lam chỉ đỏ hoe mắt nhìn tôi, từ đầu đến cuối không rơi một giọt nước mắt. Cô ấy bảo vệ tôi trước mặt Vương Phục Sâm, nhưng tôi biết rõ còn một câu trước sau cô ấy vẫn không thể thốt ra hỏi.

“Giản Lam.” Tôi cúi nhìn bó lan hồ điệp trong ngực, cánh hoa màu tím ờn vương giọt nước long lanh, từng chút thấm ướt áo tôi, “Không phải mình”.

Tôi hi vọng cô ấy và Tần Sâm có nhiều cơ hội tiếp xúc hơn, dĩ nhiên không khách sáo gì nhiều. Đáng tiếc Tần Sâm vẫn lạnh nhạt với Đào Diệp Na, không chủ động tìm đề tài, gần như chỉ khi tôi lên tiếng anh mới qua loa nói vài câu. Ngược lại Giản Lam lại thả lỏng không ít, trò chuyện với Đào Diệp Na rất vui vẻ.

“Cô Đào làm việc ở công ty nào?”

“Lúc trước là Phong Tấn, sau đó tôi xảy ra chút chuyện nên thôi việc. Đạo này muốn tìm việc mới ở bên này.”

Tay chân không thuận tiện lắm, tôi không gói sủi cào giống ba người họ, chỉ ngồi đẩy gói bánh nhân hẹ, nghe hai cô nàng tán gẫu. Tôi chú ý Đào Diệp Na gói sủi cào rất thành thạo tỉ mỉ từng chi tiết, sủi cào gói ra rất cân đối, điểm này cực kỳ giống Tần Sâm.

“Phong Tấn á?” Giản Lam nhướn cao mày, ngừng tay lại, “Ồ... Tôi nhớ rồi. tôi đã bảo hình như đã thấy tên cô ở đâu đó mà!” Cô ấy nhớ lại gì đấy, vô

thức kể về phía Đào Diệp Na, vẻ mặt vui mừng, “Trước kia cô từng viết về một bài lên án nạn lừa bán phụ nữ và trẻ em đúng không?”.

“À,... đúng.” Thân hình cứng đờ, có lẽ bị tiêu đề bài viết kích thích thần kinh, Đào Diệp Na chần chừ gật đầu, sau đó bất giác liếc sang Tần Sâm. Tôi cũng kín đáo nhìn anh theo tầm mắt của Đào Diệp Na, cẩn thận để ý từng phản ứng của Tần Sâm.

Tần Sâm lơ lửng đề tài này, cảm thấy gấp nhân thịt bỏ lên giữa vỏ bánh trong lòng bàn tay, cụp mắt nghĩ ngợi, vẻ mặt bình tĩnh như thể hoàn toàn không nghe thấy chủ đề họ đang thảo luận.

“Tôi có ấn tượng sâu sắc về bài viết của cô. Giản Lam cúi đầu gói sủi cảo, không hề chú ý đến bầu không khí thoáng chút thay đổi, chỉ lo khen bài viết kia, “Điều tra rất sâu, góc độ toàn diện, cũng biết khơi gợi sự đồng tình và quan tâm của công chúng”. Giản Lam khẽ nghiêng đầu về phía Đào Diệp Na, nhưng ánh mắt vẫn nhìn vào sủi cảo trong tay, “Hơn nữa mở đầu rất đặc sắc. Tôi từng xem rất nhiều bài viết lên án tệ nạn lừa bán phụ nữ và trẻ em, hầu như đều chọn cách mở đầu từ góc nhìn của bậc làm cha mẹ... Đoạn mở đầu của cô chọn góc nhìn của đứa bé bị lừa bán, hơn nữa còn là đứa trẻ đã lớn, dựa theo một địa danh mơ hồ trong trí nhớ tìm người thân. Đúng không?”.

“Ừ.” Ậm ờ đáp lại, Đào Diệp Na cúi đầu xuống, cố gắng chú tâm vào làm sủi cảo, mau sớm kết thúc đề tài này.

“Lúc xem tôi đã khóc đấy.” Chắc hẳn cho rằng Đào Diệp Na e thẹn, Giản Lam tranh thủ ngẩng đầu cười tít mắt với cô ấy, giọng điệu cũng nhẹ nhàng, khích lệ cô gái trẻ không cần khiêm nhường, “Mỗi ngày lên lên giấu hai đồng tiền tiêu vặt làm lộ phí tìm gia đình. Nào là ống heo, tiền xu ấy... Tôi có cảm giác rằng nếu không phải tự mình trải qua thì thật sự rất khó viết. Nên lúc đó tôi còn đặc biệt tìm hiểu bối cảnh của cô, tưởng cô có quá khứ tương tự nữa. Kết quả là tôi đã cả nghĩ rồi”.

Một phần trong đó thật sự là Đào Diệp Na từng trải qua, thế nhưng tư liệu gia đình cô ấy hoàn chỉnh, bản thân không tiết lộ thôi. Tôi lặng lẽ nhìn Đào Diệp Na. Nhưng tại sao sau bao năm bốn ba mới tìm được Tần Sâm, cô ấy lại không chịu nói ra thân phận thật sự của mình?

“Mở đầu đặc biệt mới dễ dàng thu hút người xem. Có nhiều người xem hơn thì sẽ càng nhiều người chú ý về nạn lừa bán phụ nữ và trẻ em chứ.” Đào Diệp Na cười cong mắt, giấu đi vẻ mặt dị thường vừa nãy, lên tiếng giải thích.

“Cũng đúng.” Cuối cùng Giản Lam đã dời sự chú ý, “Xã hội bây giờ càng lúc càng hung hãn. Có khi không dựa vào sự kích động dư luận để thu hút sự chú ý sẽ không bao giờ đạt được hiệu quả. Gì mà rệu rã không sợ ngõ sâu, vàng thật thì không sợ lừa đều càng lúc càng không đáng tin”.

Đào Diệp Na thuận miệng phụ họa: “Có thể một phần nguyên nhân là người viết càng lúc càng chỉ vì lợi ích trước mắt nữa”.

Hai người lại nói đến tin tức xã hội.

Tôi đặt bánh hẹ đã được gói xong vào lòng bàn tay, đưa đến trước mặt Tần Sâm. Khi này anh vẫn không lên tiếng, nhìn thấy bánh hẹ mới nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi nhoeo môi hỏi anh: “Em gói thêm mấy cái nhé?”.

Ánh mắt trở nên đầy ẩn ý, Tần Sâm nhìn đăm đăm vào bánh hẹ chốc lát mới ngược nhìn tôi.

“Khen thưởng à?”

Tôi gật đầu. Lúc này anh mới chậm chậm gật gù, vẻ mặt không đổi, nhưng rõ ràng vô cùng hài lòng.

Thế là tôi gia tăng tốc độ muốn gói nhiều bánh hẹ hơn. Đào Diệp Na thấy một mình tôi gói bánh cực nhọc, cũng lẳng lặng thuận tay gói mấy cái giúp tôi. Cô ấy gói bánh hẹ không đẹp như sủi cảo, vuông vức quá đà, mang đặc phong cách của Tần Sâm.

Giản Lam cũng nhanh chóng chú ý đến điều này, nhưng không biết đó là Đào Diệp Na làm, mở miệng trêu chọc: “Chời ôi, Tần Sâm gói đấy à?”.

Đào Diệp Na nghe thấy ngẩng đầu lên, thoáng cảm thấy khó hiểu: “Là tôi gói?”.

Tôi cụp mi mặt không nhìn hai người họ, bắt chước điệu bộ thông dong vờ như không thấy của Tần Sâm, chú tâm gói bánh hẹ trong tay.

“Cô gói á?” Không mang suy nghĩ riêng như ba người chúng tôi, Giản Lam có chút kinh ngạc, cười rộ lên, vô tư chế giễu, “Tôi còn tưởng trên đời này chỉ có mỗi Tần Sâm mới gói ra loại... bánh hẹ ‘đẹp cân đối’ đặc biệt rõ ràng này chứ”.

Thoáng sững sốt, Đào Diệp Na hắng giọng cười xòa để không khiến mình quá lúng túng: “Tôi có chút ám ảnh cưỡng chế ở phương diện đối xứng”.

Đặt chiếc bánh đã gói xong vào đĩa, tôi quan sát chiếc bánh Đào Diệp Na gói, phối hợp gật đầu, đánh giá trung thực: “Đẹp hơn Tần Sâm gói nhiều”.

Tần Sâm hơi ngẩng đầu lên, quay lại nhìn vào mặt tôi. Tôi thân nhiên mỉm cười thật tươi với anh, nên anh chỉ điềm tĩnh nhìn tôi trong giây lát, sau đó mới dời mắt đi, tiếp tục công việc trong tay. Chờ gói xong miếng sủi cảo kia, anh mới nhìn về phía bụng tôi, nghiêng người về phía trước kẻ sát vào, trang nghiêm nói với đứa bé trong bụng: “Con nhớ nhé, bình thường chúng ta gọi kiểu im lặng này là khiêm nhường”. Dừng một chút lại nghiêm túc bổ sung, “Hoặc gọi là sự thỏa hiệp vĩ đại”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trở về

Type: thuy tien

Lúc Giản Lam và Đào Diệp Na ra về đã là chín giờ tối. Trùng hợp thuận đường, Giản Lam lái xe đưa Đào Diệp Na về luôn. Tần Sâm đẩy tôi ra cửa tiễn hai người họ. Ngại có người ngoài ở đây, Giản Lam không trực tiếp nhắc đến chuyện cổ vấn tâm lý, chỉ quay người nhìn tôi, úp mở nhắc nhở: “Minh hẹn được thời gian rồi báo cho cậu biết”.

Biết cô ấy đang ám chỉ việc xin vào thăm Hà Hữu Mai, tôi gật đầu cười đáp lại.

Vết thương trên đùi khiến tôi tạm thời phải ngồi xe lăn, hành động bất tiện, đành chờ Tần Sâm rửa bát đĩa xong rồi lau người giúp tôi. Kể từ khi hoàn toàn tỉnh táo trở lại, tôi không còn hứng thú với tin thời sự trên tivi nữa, lấy một quyển tạp chí ngồi đợi Tần Sâm xong việc. Anh đeo chiếc tạp dề màu tím nhạt của tôi, xắn cao tay áo máy móc lặp đi lặp lại hành động rửa bát, hiếm khi thân thể không căng thẳng, song vẫn nhận ra anh không mấy mặn mà với những việc nội trợ rườm rà này.

Trước khi phát bệnh, anh thường chia sẻ việc nhà với tôi. Những khi không cần xử lý những việc vặt vãnh này chúng tôi đều tự mình thư giãn chốc lát, chỉ khi tôi mang thai mới vừa làm việc vừa tán gẫu lan man. Rất hiếm khi tôi yên lặng ngắm nhìn anh như vậy. Điều này có thể mang đến sự an bình ngắn ngủi cho tôi và dĩ nhiên vì vậy cũng sẽ khiến anh thấy mất tự nhiên.

“Hình như gần đây em thích quan sát anh quá đấy.” Tần Sâm lau khô nước trên chiếc đĩa cuối cùng, rồi nhàn nhả nhìn nó cất lời, như thể anh đang nói chuyện với nó chứ không phải với tôi vậy.

“Ừ.” Tôi vẫn chăm chú nhìn vào góc mặt anh, gập cuốn tạp chí lại, ôm trước ngực, “Em nhớ anh nói cơ thể của thai phụ sẽ tiết ra một loại kích thích tố khiến phái nam mất đi ham muốn với họ”.

“Đúng vậy, đây chính là cơ chế tuệ bảo vệ bản thân của phụ nữ trong thời gian mang thai.” Anh đưa tay kéo chiếc tủ khử trùng bên dưới bàn bếp, khom lưng sắp bát đĩa vào một cách có trật tự, sau đó mới thẳng người dậy nhìn tôi, kéo nhẹ chiếc tạp dề nhún nhúm trước người, hất cằm những đũa mỳ, “Em muốn thông qua anh quan sát tác dụng của loại kích thích tố này à?”.

Tôi không nói đúng sai, chỉ ngồi thu lu trên xe lăn mỉm cười với anh: “Việc này hay ho hơn nghe anh đọc truyện cổ tích nhiều”.

Tần Sâm kênh kiệu nhìn tôi, khoe môi trẻ xuống như đang kiểm chế bản thân không đánh giá ác ý về tôi vậy. Sau chốc lát nín thở, cuối cùng anh dần xuống lời nói đã đến bờ môi, nhún vai ra vẻ thản nhiên và phóng khoáng: “Nếu điều này làm em vui về... Anh không có ý kiến”.

Sau đó anh quay người cất sùi cảo chưa thu dọn trên bếp vào túi giữ tươi, cho vào ngăn đông của tủ lạnh. Tôi nhìn anh trấn tĩnh làm việc, quyết định nghiêm túc suy nghĩ mua cho anh một chiếc tạp dề thích hợp. Dù sao xét theo khuynh hướng hiện tại, trước khi đưa bé sinh ra, Tần Sâm có vẻ định ôm đồm hết việc nhà. Mà tôi cũng vui lòng nhàn hạ.

Khoảng mười lăm phút sau, anh lau chùi bàn bếp xong, đẩy xe lăn đưa tôi đến phòng tắm. Mấy ngày ở bệnh viện vì vết thương trên người còn chưa kết vảy, mỗi ngày tôi chỉ có thể lấy khăn ướt lau cánh tay và lưng, cả người đầy mùi thuốc khử trùng khiến thân thể tôi mệt mỏi rã rời, cứ như bị ngâm trong ấm thuốc sắc sền sệt ngọt ngào thật sự không dễ chịu gì.

Bây giờ đùi còn chưa tháo bột, dĩ nhiên không thể sang khoai tắm vòi sen hay ngâm bồn, may mà có sự giúp đỡ của Tần Sâm mới còn có thể dung sửa tắm vệ sinh thân thể. Anh cởi sạch người tôi như mấy hôm trước, rồi ôm tôi ngồi vào chiếc ghế cao đặt trong phòng tắm, nhắc cái chân bó bột đặt lên một chiếc ghế tròn khác, tránh để dính nước.

“Buổi tối chúng mình có thể ngủ trên gác mái không?” Lúc giờ tay trái lên cho anh chà lau, tôi nhớ đến khung cử sở ở trên gác mái.

“Dĩ nhiên có thể.” Tần Sâm đáp lời với vẻ khá bất an. Anh đứng trước mặt tôi, một tay nắm lấy cổ tay tôi nhắc cánh tay trái lên, một tay cầm xơ mướp kỳ cọ cánh tay giúp tôi. Cảm anh hơi bạnh ra, nhẵn mảy, đôi mắt đen chú ý kỹ vết thương trên da tôi, vẻ mặt rất chăm chú. Trước khi đẩy tôi vào phòng tắm anh đã bật hệ thống sưởi hồng ngoại ngừa tôi bị lạnh, bản thân thì thay chiếc quần đùi. Trong nhiệt độ hâm hấp, cả người anh đã ươn ướt mồ hôi, huyết thái dương cũng rỉ ra vài giọt.

“Vậy đến khi mang em lên gác rồi anh hăng tắm” Tôi khá nghi ngờ anh định đưa tôi lên gác thế nào, “Nếu không người lại mướt mồ hôi cho xem”

“Ý kiến hay.” Anh đáp cực nhanh, thái độ đồng tình không cần đắn đo ấy khiến tôi hoài nghi anh hoàn toàn không để lời tôi nói vào tai. Giữ cánh tay trái tôi giơ cao đặt lên tường, Tần Sâm quay sang chà lau tay phải và thân thể tôi. Lúc anh lau người, miếng xơ mướp trượt qua ngực làm tôi hơi đau, liền cau mày co người theo bản năng.

Ngừng tay lại, Tần Sâm ngược mắt nhìn tôi: “Ngực đau à?”.

“Hơi căng” Tôi gật đầu.

“Đây là hiện tượng sinh lý bình thường trong lúc mang thai, không cần lo lắng.” Anh cúi đầu tiếp tục kỳ cọ bụng tôi, sức lực nhẹ hơn vừa rồi, “Nếu không

yên lòng, chúng ta tranh thủ thời gian đến bệnh viện kiểm tra xem”.

Tôi khẽ ừ một tiếng, giờ tay sờ bụng mình theo bản năng. Hệ thống sưởi trong phòng tắm phả hơi ấm bao phủ bờ lưng, mang tới cảm giác khoan khoái. Tôi nhớ lần mang thai trước, tuy Tần Sâm đã dành rất nhiều thời gian chăm sóc tôi, nhưng dù sao vẫn còn công việc, ngoài cuối tuần ra, anh không thể bên tôi cả ngày như bây giờ được.

Nhờ lại lần đầu mang thai, thể mà ký ức đã trở nên mơ hồ.

Tần Sâm vòng qua sau người tôi, một tay giữ vai tôi, tay còn lại chà lưng tôi. Anh chưa từng sống ở miền Bắc, thói quen kỳ lạ khi tắm là do tôi mang đến cho anh. Mấy năm nay tôi tắm cho anh rất nhiều lần, anh rất ít khi tỉnh táo, dĩ nhiên cũng ít tôi kỳ lưng. Tôi hơi cúi đầu, hưởng thụ yên bình chốc lát.

“Mấy ngày qua anh đã nghỉ rất nhiều, lúc anh không tỉnh táo, em đã tắm giúp anh thế nào.” Miếng xơ mướp chậm chạp men theo sống lưng, Tần Sâm vén tóc tôi lên, cất cao giọng nói sượng cứng vì dùng sức.

“Anh không chịu phối hợp giống như em.” Tôi không nhịn được phì cười, nhân cơ hội trêu chọc anh, “Anh sẽ gãy giữa, còn đập đồ loạn xạ. Mỗi lần cởi quần áo cho anh, em đều cảm thấy như mình phạm tội cường hiếp vậy”.

Mãi mới chà lưng cho tôi xong, Tần Sâm bỏ tay xuống, đứng thẳng người, lấy vòi sen chỉnh nước ấm, khe khẽ hừ mũi, khuôn mặt không có bao nhiêu cảm xúc, chỉ thốt ra lời đánh giá hồ hững nhưng đúng trọng điểm: “Nghe như một kiểu thể nghiệm khác vậy”.

Tôi cong khoeo môi, không lên tiếng nữa.

Tiếp theo giống như tôi đã nghĩ, Tần Sâm ôm thẳng tôi lên gác mái. Anh không mang xe lên, để lại chiếc nạng rồi xuống tầng đi tắm. Tôi dứt khoát nằm trên nệm, ôm chiếc chăn tơ tằm mỏng, mãi mê ngắm nhìn dãy ngân hà sáng rõ kia. Không ngờ chưa ngần ngợ bao lâu, đã nghe thấy tiếng Tần Sâm đi lên cầu thang.

“Không đến thư phòng làm việc à?” Tôi hỏi.

“Làm một người cha đúng chất, công việc hiện tại của anh chỉ có chuẩn bị sẵn sàng để giáo dục thai nhi một cách tốt nhất thôi.” Chồng lên sàn gác, tay anh còn khệ nệ ôm chiếc máy hát đĩa than. Sau khi ổn định bước chân anh mới đi đến giữa gác, ngắm nghía xung quanh một hồi, cuối cùng đặt máy máy ở chân tường đối diện tôi.

Tôi nhìn anh loay hoay với chiếc máy. Đến tận khi nó thuận lợi phát lên âm thanh sóng alpha, anh mới lê dếp đi đến bên nệm. Khi anh vén chăn nằm bên cạnh tôi, tôi liền kề đến thân thể ấm áp của anh, ngửi hương sữa tắm xen lẫn mùi thuốc trên người anh. Anh vẫn uống thuốc đúng hạn.

“Anh cứ nói đến thai giáo nhưng không nhắc đến anh thích con trai hay con gái.”

Tần Sâm háng giọng, trịnh trọng nắm lấy tay phải của tôi, nằm ngửa nhìn trời sao với vẻ mặt rất nghiêm trang: “Nói thật, anh cảm thấy thai long phượng là tốt nhất.”

Câu nói đùa như vậy chỉ có thể nghe cho vui mà thôi.

“Hai đứa trẻ ồn ào lắm” Tôi đặt tay lên tay anh, nói ra suy nghĩ của mình, “Em thích con gái hơn”.

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt bình tĩnh, ngón trỏ nhẹ nhàng mon tron ngón tay tôi, bày tỏ sự bất ngờ của mình qua ánh mắt thâm sâu như nước, “Anh nghĩ em thích con trai hơn chứ”.

“Em sợ con trai không hợp với anh.” Đây là lời nói thật, tính tình con gái không hiếu động như con trai, “Con gái sẽ thân thiết hơn”.

Anh dẫu môi giễu cợt, quay lại nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ trên mái, giọng nói trầm lắng: “Nói theo góc độ thống kê, anh e rằng không thể đồng tình với quan điểm này”.

Nhìn theo tầm mắt anh, nghe tiếng sóng triều vỗ về rben tai, tôi nhớ lại đêm đó chúng tôi nằm sóng vai ở đây, bầu trời sao cũng y hệt thế này, “Thật ra em rất thích chỗ này”. Tôi nghe thấy âm thanh của mình, “Em hi vọng sau này con cũng có thể được ngắm trời sao”.

“Đương nhiên là con sẽ thấy được rồi, chúng ta sẽ luôn ở đây.”

“Nhưng em có cảm giác rằng chúng ta sẽ quay về thành phố X.”

Ngón cái nhẹ nhàng miết qua mu bàn tay tôi, Tần Sâm dùng hành động bảo tôi giải thích câu nói không đầu không đuôi này.

Tôi mỉm cười, nắm chặt tay anh, nói dối: “Không có căn cứ gì cả, chỉ cảm thấy thế thôi. Dù sao đó cũng là quê hương của chúng mình mà. Lá rụng về cội, có lẽ bị ảnh hưởng bởi tư tưởng văn hóa truyền thống này đấy”.

“Nếu em muốn trở về...” Anh ậm ừ khe khẽ qua yết hầu, sau đó ung dung cất lời, nắm chặt tay tôi trong lòng bàn tay, “... Đợi con lớn thì chúng ta sẽ chuyển về đấy”.

“Ừ.” Tôi nghiêng người ôm lấy anh, nhắm mắt lại không để giọt lệ trào qua khoeo mi, lặng lẽ điều chỉnh hơi thở, đến tận khi xác định anh không thể nghe

thấy giọng mũi, tôi mới gọi anh, “Tần Sâm, anh cũng đi điều trị tâm lý đi. Điều trị tâm lý phối hợp với thuốc sẽ hiệu quả hơn”.

Tần Sâm cũng nghiêng người, ôm siết eo tôi, tay phải luồn vào mái tóc dài sau đầu tôi, dịu dàng xoa gáy tôi. Qua hồi lâu mới nghe thấy câu trả lời của anh: “Được”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ngục giam

Type: thuy tien

Sáng thứ Bảy, Giản Lam đến đón tôi đi gặp vị bác sĩ Trương Kha Vĩ kia. Giống như tôi đã dự liệu, Tần Sâm vẫn cố hết sức để thảo mãn nhu cầu tự do của tôi, vì vậy anh không nói muốn đi cùng tôi. Anh ôm tôi lên xe giúp Giản Lam, rồi cúi người thắt dây an toàn cho tôi, đồng thời thì thầm dặn dò: “Nhớ anh đã nói gì với em không? Dù bác sĩ Trương tài giỏi cỡ nào, chỉ cần em thấy không thể tin tưởng ông ta thì có thể từ chối điều trị. Điều quan trọng nhất trong cổ vấn tâm lý và điều trị tâm lý là cảm giác tin tưởng giữa bệnh nhân và bác sĩ, nên em không cần miễn cưỡng mình”.

“Em biết.” Tôi đáp, thuận thế hôn lên mặt anh.

Người Tần Sâm khựng lại, quay mặt qua hôn phớt lên môi tôi mới lui ra đóng cửa xe. Giản Lam đã đặt xe lăn vào hàng ghế sau, chui vào ghế lái rồi mở cửa sổ bên kia tôi ra. Cô ấy chòm qua người tôi, cất ca giọng gọi Tần Sâm đang đứng cạnh cửa xe: “Tần Sâm!”.

Anh nghe thấy liền khom lưng ló mặt vào, ngược mi mắt nghi ngờ nhìn Giản Lam.

“Nhân tiện tôi đưa Ngụy Lâm đi dạo một chút, buổi tối trở về.” Giản Lam xoay chìa khóa xe, thờ ơ thông báo, dường như không có ý định thương lượng với anh. Tôi tựa vào lưng ghế lái phụ, không muốn tham gia vào cuộc nói chuyện của họ.

Còn hành động khom lưng nhìn Giản Lam và biểu cảm bình tĩnh trên mặt Tần Sâm chỉ dừng lại hai giây, tiếp theo ánh mắt anh thoáng thay đổi, hơi hất cằm nói: “Tôi thấy đưa ra giờ giới nghiêm sẽ thỏa đáng hơn.” Anh không đợi Giản Lam phản ứng đã nhấc cổ tay lên xem đồng hồ, “Bảy giờ tối”.

“Giờ đây còn chưa ăn tối xong nữa.” Bỏ lỡ thời cơ phản đối tốt nhất, Giản Lam tức tối gạt cần số, nhướn mày khó chịu oán trách, “Nếu buổi tối mới về đương nhiên phải dùng bữa bên ngoài rồi”.

Tần Sâm gạt đầu thấu tình đạt lý, cho thêm một giờ: “Vậy thì tám giờ”.

Giản Lam nhắm mắt thở hắt, như đang kiểm chế tâm trạng của mình: “Chín giờ”.

“Chín giờ muộn quá.” Thế mà lúc này anh lại đang bình tĩnh quả quyết đáp lời, “Tôi không đảm bảo đến lúc đó tôi có thể kiểm chế không báo cảnh sát đi tìm hai người hay không đâu”.

Giản Lam cúi kính xua tay liên hồi, động tác như đang đuổi ruồi: “Được rồi, được rồi, tám giờ”.

Xem ra bất kể bao nhiêu năm cô ấy vẫn không thể học được cách cò kè mặc cả.

Tần Sâm hết sức hài lòng với kết quả “thỏa hiệp song phương” này, cuối cùng dặn tôi một câu “Chú ý an toàn” rồi thẳng người dậy nói tạm biệt.

Đóng cửa kính lại rồi lái xe ra trục đường chính, Giản Lam bật bản hòa tấu đàn cello. Bình thường cô ấy hay phóng nhanh vun vút, nhưng biết tôi bị say xe nên lúc có tôi cô ấy luôn lái ổn định.

Nhìn cảnh đường phố ngoài kính chắn gió một lát, tôi mới nhớ ra tên bản nhạc này: “Tác phẩm của Bach à?”.

“Tổ khúc độc tấu Cello số 1.” Giản Lam gạt đầu, nhấc tay phải sang số, rồi chỉnh âm lượng nhỏ lại.

“Minh không biết cậu cũng bắt đầu nghe loại nhạc này đấy,”

“Không phải anh ta bảo cậu nên nghe loại nhạc này nhiều sao?” Lúc nhắc đến Tần Sâm, Giản Lam vẫn bắt giác cau mày, bĩu môi điềm nhiên giải thích, “Minh thấy bản này khá thư thái, nên chọn nghe”.

Không ngờ cô ấy thật sự nhớ lý thuyết thai giáo bằng âm nhạc của Tần Sâm: “Còn tưởng cậu đổi gu nhạc chứ”.

Giản Lam nhún vai, lẳng lặng đưa mắt nhìn cột đèn giao thông.

“Khoảng thời gian ba mẹ cậu qua đời, và lần đầu cậu mang thai... mình đều không ở bên cậu.” Đến ngã tư, cô ấy từ từ dừng xe lại rồi mới cất lời, “Minh

thường nghĩ, nếu năm cậu bị trầm cảm mình ở bên cậu, thì Tần Sâm sẽ không xuất hiện. Cậu sẽ kết hôn với một người bình thường, chăm lo cho con của bọn cậu... Chúng ta vẫn sẽ ở thành phố X". Giản Lam bỗng im bất, nhũn chặt mày ổn định lại tâm trạng hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, "Thôi, nói cũng vô ích".

Tôi không tiếp lời. Trước giờ Giản Lam ghét nhất từ "nếu như". Đối với cô ấy, phàm là những giả thiết không có khả năng xảy ra đều là những hi vọng xa vời khiến người ta chán ghét. Nhưng nay vật đổi sao dời, ngay cả cô ấy cũng bắt đầu thiết tưởng "nếu như".

Đèn đỏ tắt, đèn xanh sáng, dòng xe lại lao về phía trước.

Yên lặng một lúc lâu, tôi lên tiếng trước: "Đi gặp bác sĩ Trương trước à?".

"Tớ hẹn bác sĩ Trương vào hai giờ chiều." Giản Lam đưa tay đến, nắm cằm sang số, "Chúng ta đi tha Hà Hữu Mai trước, sau đó ăn trưa rồi đi khám được không? Có mang giấy chứng minh nhân dân không?".

"Có." Tôi sờ túi áo, "Xin với thân phận gì thế?".

"Cô giáo. Mình nói cậu là cô giáo của Hà Hữu Mai."

"Cũng không quá đáng lắm nhì." Không nhịn được bật cười, tôi thuận miệng nói đùa, "Dù sao mình cũng đã từng là cô giáo dạy đàn piano mà".

Giản Lam khẽ cười, vẻ mặt cũng thôi căng thẳng.

Cách nhà giam không xa có một bến xe buýt chờ đợi, chúng tôi chạy ngang qua đúng lúc có xe buýt dừng lại. Vài bóng người lác đác xuống xe, xách nách xách lọ cắm cúi bước đi, trông hồi hả vô cùng. Dừng xe ven đường, Giản Lam dẫn tôi vào tòa nhà văn phòng của nhà giam.

Thủ tục kiểm tra trước khi thăm tù không phức tạp lắm, cộng thêm Giản Lam có quen biết với thư ký nhà giam, chân tay tôi lại thương tật, đương nhiên được hưởng chút ưu đãi nho nhỏ. Sau khi nhận được thẻ ra vào đặc cách, Giản Lam dẫn tôi đến văn phòng thăm tù. Lúc điền thông tin, nữ cảnh sát hỏi thăm quan hệ của tôi và Hà Hữu Mai theo thông lệ. Tôi nghĩ ngợi rồi lấy một trăm tệ trong ví cho cô ta, coi như 'cô giáo' gửi cho Hà Hữu Mai ít tiền.

Giản Lam định nói gì đó, nhưng ngại có nữ cảnh sát ở đây, cuối cùng không lên tiếng.

Cô ấy dẫn tôi một mạch đến đại sảnh, cùng chờ đợi với người nhà của phạm nhân khác. Quân giáo đứng trước lớn tiếng tuyên đọc những mục cần chú ý, chỉ ta mấy lần nạt nộ người đi thăm yên lặng, khiến một đứa bé còn bú sữa hoảng sợ khóc òa lên. Người mẹ vội vã ôm đứa bé vào lòng, xin lỗi hết lần này đến lần khác.

Tôi và Giản Lam không nói gì với nhau. Đến khi quân giáo đọc đến tên Hà Hữu Mai, Giản Lam định đến đẩy xe lăn của tôi theo bản năng. Nữ cảnh sát phía sau nhanh tay lẹ mắt, khẽ nhắc nhở cô ấy: "Cô Giản, chỉ có thể đưa đến đây thôi". Ngừng lại một chút rồi cam đoan, "Yên tâm, chút nữa tôi sẽ đẩy cô Ngụy ra".

"Phiền cô rồi." Giản Lam gờ tay lên nắm chặt dây túi xách, đành cười giả lả với nữ cảnh sát, sau đó dặn dò tôi, "Đừng hỏi chuyện lâu quá".

Tôi khẽ gật đầu ý bảo Giản Lam yên tâm, nữ cảnh sát đẩy tôi lên tầng.

Tiến vào phía Đông tòa nhà, ánh sáng xung quanh dần tối xuống, không còn ngời sáng như khi ở đại sảnh nữa. Phòng gặp mặt không có cửa sổ, chỉ có ngọn đèn soi tóc trên tầng cung cấp ánh sáng nên không gian mờ tối cùng cực. Tiếng ồn ào ập vào mặt tôi trong khoảnh khắc cửa đẩy ra, trên mỗi mặt kính đặt hai mươi chiếc điện thoại, người nhà cầm ống nghe trò chuyện với phạm nhân mặc áo tù màu xám ngồi phía đối diện sau mặt kính.

Nữ cảnh sát đẩy tôi đến vị trí sát góc, tôi tìm thấy vị trí Hà Hữu Mai sai khi liếc nhìn những phạm nhân đang vui đầu khóc nức nở kia.

Bản tin thời sự hôm ấy đã che mờ nên tôi không thấy mặt Hà Hữu Mai, bởi vậy có thể xem đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt cô ta. Khác với những phạm nhân nọ, cô ta mặc bộ đồ tù nhân màu xám rộng thùng thình, mái tóc dài buộc gọn phía sau gáy, để lộ khuôn mặt trái xoan gầy gò, sắc mặt vàng vọt, hốc mắt trũng sâu trên xương gò má, đồng tử màu xám rực đỏ theo từng người qua lại.

Khi liếc về phía tôi, đôi mắt cô ta thoáng vẻ ngỡ ngàng. Đến lúc nữ cảnh sát đẩy tôi đến, Hà Hữu Mai mới dặt tay lên bệ cửa, sắc mặt bình thản như đã chuẩn bị sẵn sàng trò chuyện với tôi.

"Cầm ống nghe là được rồi." Xác nhận tay tôi có thể với đến điện thoại, nữ cảnh sát nói ngắn gọn cho tôi biết rồi quay người bỏ đi. Tôi chuyển xe lăn đến gần hơn một chút mới đưa tay lên cầm ống nghe. Bên kia kính, Hà Hữu Mai gần như cùng lúc gỡ ống nghe xuống đặt bên tai.

"Tôi là vợ của Tần Sâm" Tôi nói cho cô ta biết, "Cô có biết Tần Sâm không?".

Hà Hữu Mai nhếch môi cười, trầm giọng hỏi ngược lại: "Gã thám tử tư tổng tôi vào đây à?".

Giọng cô ta khàn đặc, đôi mắt hung tàn in hằn bóng dáng của tôi. Ngọn đèn trên trần hắt ánh chiếu lên khuôn mặt Hà Hữu Mai, ngũ quan soi bóng khiến nụ cười của cô ta trở nên méo mó. Dưới ánh sáng, tôi bỗng nhận ra khuôn mặt cô ta không cân đối lắm. Trong đầu tôi bỗng hiện lên mấy hình ảnh mờ hồ, dòng máu đỏ tươi văng tung tóe, khuôn mặt Hà Hữu Mai dần dần bị nhuộm đậm màu máu, ánh dao vung lên hắt từng giọt máu nóng lên mặt tôi.

Người chợt giật thót, tôi chớp mắt hồi lâu mới thực sự nhìn rõ Hà Hữu Mai. Máu đỏ chói rút đi, bóng đèn soi sáng mặt người con gái ngay ngắn phía sau

tấm kính.

Tôi dụi mắt, cố khiến mình tỉnh táo hơn, gạt đầu vu vơ tiếp tục đề tài vừa rồi: “Có thể cô không biết, anh ấy cũng có bệnh tâm thần phân liệt going chồng cô”. Tôi ngừng lại, nhìn vào mắt cô ta, “Mà tình trạng của tôi cũng giống cô, mắc chứng rối loạn nhân cách phân xã hội”.

Ý cười bên môi cô ta nhạt dần: “Cô muốn nói gì?”.

Tôi thoáng nghiêng mặt tý sát vào ông nghe, suy nghĩ giây lát rồi thẳng thắn hỏi: “Tôi muốn hỏi cô, lúc giết người, cô có cảm giác thế nào?”.

Hà Hữu Mai thẳng thốt, hiển nhiên câu hỏi này nằm ngoài dự liệu của cô ta. Nhưng cô tai lại nở nụ cười chỉ trong chốc lát. Bấy giờ tôi thấy rõ, thời điểm cô ta cười lên, khóe miệng bên trái luôn nhếch cao hơn bên phải một chút, bởi thế nụ cười của cô ta cũng trở nên méo xệch.

“Cô muốn thử sao?”

“Cô chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi là được rồi.”

Không nắm được quyền chủ động lời nói, lòng hư vinh của Hà Hữu Mai không tài nào được thỏa mãn. Cô ta ngồi trên ghế dựa màu vàng, im lìm đánh giá tôi, ánh mắt sắc bén như chim ưng. Năm giây sau, cô ta lại bật cười khẳng định: “Cô đã thử rồi”.

Tôi điềm tĩnh nhìn cô ta. Tôi còn nhớ Tần Sâm dùng cách này thăm vấn nghi phạm thuộc dạng Hà Hữu Mai. Vì vậy tôi dời mắt, toan cúp điện thoại: “Cô đã không muốn nói, vậy thì chấm dứt ở đây thôi”.

“Tôi thích cắt bộ phận sinh dục của họ.” Quả nhiên cùng lúc tôi rời ông nghe khỏi tai, cô ta đã cất lời cực nhanh, “Mỗi một nhát dao như đang cứa lên người mẹ kế của tôi vậy, nó khiến tôi hưng phấn đến mức từng tế bào trên người đều rung động”.

tôi lại áp ông nghe vào tai, chăm chú nhìn vào ánh mắt cô ta qua vách kính. Hà Hữu Mai vẫn nở nụ cười khiến tôi ghê tởm.

“Cô hận bà ta.” Tôi nói.

Như nghe phải câu chuyện nực cười, hai vai Hà Hữu Mai run run, cười sằng sặc như bị thần kinh.

“Dĩ nhiên tôi hận bà ta rồi.” Cô ta nhìn xoáy vào mắt tôi, giọng chột điệu dàng như thể người tình nói lời âu yếm bên tai, “Nhưng tôi cũng yêu bà ta. Đôi khi, yêu và hận thật sự khó tách rời.” Hà Hữu Mai cong môi cười ngọt ngào, thân thể hơi đổ về phía trước như muốn kẻ gần đến tôi, hạ thấp giọng nói thì thầm, “Nếu không nhờ bà ta, suốt đời này tôi cũng không cảm thụ được khoái cảm đó”.

Tôi nhìn vào đồng tử của Hà Hữu Mai, không tài nào cử động có mặt bày tỏ bất cứ cảm xúc nào, chỉ có thể hỏi tiếp; “Tôi nghe nói mẹ kế cô ra tù rồi mất tích cho đến hôm nay, không thấy tăm hơi đâu cả. Có phải cô đã giết bà rồi không?”.

“Cô nghĩ thế nào?” Hà Hữu Mai nhướn cao đuôi mày, mỉm cười hỏi lại tôi bốn chữ.

“Cô đã giết bà.” Tôi nhận được đáp án từ mắt cô ta, “Nếu đã giải hận rồi, sao còn phải tìm kiếm loại khoái cảm này?”.

“Cô có thể thử xem.” Hà Hữu Mai thả lỏng bả vai, dựa vào ghế, bốn cọt nhìn chăm chăm vào mặt tôi, “Thử rồi cô sẽ hiểu thôi. Chuyện này như hút ma túy vậy, dính vào rồi sẽ không cai được”.

“Không cần, tôi không đến đây để học hỏi kinh nghiệm từ cô.” Thoáng thấy thời gian không còn nhiều, tôi ngắt lời Hà Hữu Mai, ngược lên nhìn vào đôi mắt xám ngắt của cô ta lần cuối, “Câu hỏi cuối cùng, cô có áy náy khi liên lụy chồng mình tự sát không?”.

Hà Hữu Mai chậm chậm gơ tay chống cằm, nhả mồm nghĩ ngợi chốc lát.

“Cô biết tại sao anh ấy bị tâm thần phân liệt không?” Lúc mở miệng lại, cô ta buông tay xuống, thoải mái trả lời tôi, “Anh ấy từng trải qua sự việc giống tôi. Anh ấy biết tôi đau khổ bao nhiêu, cho nên dù có chết anh ấy cũng muốn bảo vệ tôi”. Cô ta nhún vai, biểu hiện vô tội như lẽ đương nhiên, “Điều này không liên quan gì đến tôi. Tôi chưa từng xin anh ấy giúp đỡ”.

Gương mặt cô ta khiến dạ dày tôi sôi trào. Trong giây phút đó, tôi suýt nữa không kiềm chế được muốn nôn mửa.

“Cảm ơn. Có thể thấy cô không nói dối.” Tôi vội vàng nói lời tạm biệt, nắm chặt ông nghe định cúp điện thoại, nhưng tôi chợt khựng lại trước khi đặt nó về chỗ cũ, “Đúng rồi.” Tôi lại kẻ nó lên tai, buông câu nói cuối cùng, “Nói thật, cô khiến tôi ghê tởm”.

Sau đó, không đợi Hà Hữu Mai kịp phản ứng, tôi đã cúp máy. Tôi chuyển hướng xe lăn của mình một cách khó khăn, may mà nữ cảnh sát kia đã nhanh chóng đến giúp đỡ, không để tôi phải mẹ bỏ hơi tai. Không khí nơi này quá nóng bức, tôi chợt thấy hơi khó thở. Đến tận khi rời khỏi phòng gặp mặt, tôi không nhìn Hà Hữu Mai lấy một lần nào nữa.

Nữ cảnh sát đẩy tôi băng qua hành lang. Từng ngọn đèn trần lướt qua mắt tôi, khung cảnh lúc sáng lúc tối làm đầu óc tôi choáng váng. Ký ức vụn vặt không ngừng hiện ra trong đầu, lưỡi dao nhuộm đỏ, máu văng tung tóe. Đôi tay khua loạn xạ trong vũng lầy, chúng tôi bôi trét lên vách tường xi-măng thô sơ từng chút một.

Đó là tay của tôi.

Một dòng khí nóng xông lên cổ họng, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, trước khi đầu óc kịp phản ứng, tôi đã nôn ra.

Trận nôn thành hình như khiến nữ cảnh sát đẩy xe lăn sợ hãi. Cô ta nói gì đó, nhưng tai tôi ù đi, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Tôi đưa tay nhận lấy khăn giấy cô ấy đưa đến, muốn ngừng nôn mửa, nhưng vị hôi chua của chất bẩn cứ xộc vào mũi.

Tôi không biết cô ấy đã đưa tôi về đại sảnh lúc nào. Khi lấy lại tinh thần, người đẩy xe đã đổi thành Giản Lam. Chúng tôi dừng lại bên rãnh thoát nước ngoài nhà iam, một tay tôi chống lên vách tường xi-măng, một tay ôm ngực nôn mửa không ngừng. Giản Lam cầm khăn giấy lau miệng cho tôi, vừa vỗ nhẹ lưng tôi vừa cuống cuồng giậm chân: “Sao tự nhiên lại nôn thế? Có phải không khí trong đó không tốt không?”.

Dạ dày co thắt từng cơn, tôi không thể nào đáp lại cô ấy. Chỉ khi đã nôn hết mọi thứ trong dạ dày và vài giọt nước chua, tôi mới từ từ ổn định lại.

“Khó chịu à?” Một giọng nói quen thuộc khác vang lên bên tai.

Trong phút chốc tôi không ngẩng đầu lên được, chỉ nghe Giản Lam vội vàng giải thích với đối phương: “Không sao, cô ấy đang mang thai, có lẽ không khí không tốt nên buồn nôn thôi”.

Tôi kịp thời dẫn lại cảm giác ghê tởm liên tục cuộn trào lên thực quản, lấy khăn giấy ra che miệng, sửa soạn lại sơ sơ mới ngẩng đầu nhìn họ. Nôn quá lâu khiến tôi bị hạ đường huyết nhẹ, đội con hoa mắt từ từ tan đi mới nhìn rõ người mới đến.

“Sếp Tiêu.”

Tiêu Minh nhìn vào mặt tôi. Anh ta vẫn mặc đồng phục cảnh sát, hai tay đút trong túi áo, khuôn mặt hao gầy lạnh nhạt, đôi mắt đen láy không lộ ra bất cứ cảm xúc nào: “Cô Ngụy, đã lâu không gặp”.

“Ừa, hai người biết nhau hả?” Giản Lam sững sốt, nhìn Tiêu Minh rồi quay sang nhìn tôi.

Tôi gật đầu coi như trả lời, gương mặt nhìn cửa hàng tạp hóa cách đó năm mươi mét, khàn giọng bảo cô ấy: “Giản Lam, có thể đi mua hộ mình chai nước được không? Vừa hay mình có vài câu muốn nói với sếp Tiêu”.

Yêu cầu của tôi hơi bất ngờ, Giản Lam ngỡ ngác và chần chừ chốc lát mới gật đầu chạy đến cửa hàng tạp hóa phía trước. Đội cô ấy đi xa, tôi mới nhìn về phía Tiêu Minh cách tôi năm bước. Trùng hợp anh ta cũng đang nhìn tôi, ánh mắt vừa giao nhau, anh ta liền chớp mắt đôi môi mỏng: “Sắp làm mẹ rồi, chúc mừng cô”.

“Nhưng đối với anh chắc không phải là chuyện gì tốt đẹp rồi.” Tôi lấy sức chuyển hướng xe lăn, ngồi nghiêm chỉnh đối mặt trực diện với anh ta, đến tận khi buông vòng xe lăn mới khẽ thở hắt, ngược mặt lên, “Dù sao phụ nữ có thai không thể bị phán từ hình”.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tử tù

Type: thuy tien

Dù đối mặt với câu hỏi thăm dò lộ liễu, khuôn mặt Tiêu Minh vẫn giữ nguyên vẻ lạnh nhạt. Anh ta đứng yên đấy, mím môi nhìn tôi chằm chằm, như thể đang nghĩ xem nên ứng đối thế nào. Chỉ chốc lát sau, anh ta dứt khoát lên tiếng: “Biết từ lúc nào?”.

Không hề kinh ngạc, cũng không tỏ vẻ thần bí, thái độ Tiêu Minh như vậy khiến tôi thả lỏng không ít. Tôi buông tay vịn xe lăn, thả lỏng bả vai cứng còng, ngả người về phía sau, giữ lại thân thể hơi trượt xuống.

“Tôi không ngờ đến mức không biết Tổ chuyên án có những ai.” Trong miệng vẫn còn lưu lại vị chua tanh, tôi khònm lưng ngồi trên xe, nhếch môi đón nhận ánh mắt ah ta, “Trước kia tôi đã từng nghe nói chiến tích không cso vụ án nào không phá được của anh. Giản Lam đi đến bên cạnh anh ta, từ từ dừng bước lại. Tôi nở một nụ cười hòa nhã với Tiêu Minh, giả vờ như cuộc nói chuyện của chúng tôi vừa khéo kết thúc: “Vâng, vậy lần sau gặp”.

Giản Lam đi đến đưa chai nước suối cho tôi, vừa vịn xe lăn vừa cười lịch sự với Tiêu Minh, sau đó nhìn tôi với ánh mắt hỏi han” “Đồng nghiệp của Tần Sâm à?”.

“Ừ.” Tôi giới thiệu qua loa, “Sếp Tiêu, Tiêu Minh”, rồi quay sang anh ta, “Đây là Giản Lam, bạn tôi”.

Tiêu Minh gật đầu: “Chào cô”.

“Chào anh.” Gật đầu đáp lại với vẻ lạnh nhạt hiếm hoi. Giản Lam nhanh chóng cúi đầu vỗ vai tôi, “Đã thấy khỏe hơn chưa? Ngồi xe được không? Nếu say xe thì nghỉ một chút rồi hẵng đi”.

Tôi vịn nắp chai uống một hớp, lắc đầu: “Không sau. Đi thôi, đừng để trễ giờ hẹn với bác sĩ”.

Giản Lam gật đầu không rề rà nữa, đẩy xe lăn của tôi vòn qua phía khác, quay đầu cười khách sáo với Tiêu Minh: “Sếp Tiêu, chúng tôi còn có việc bận, đi trước nhé”.

“Tôi đưa hai cô qua xe.” Tiêu Minh đột nhiên cất bước đi về phía chúng tôi, giờ tay cầm lấy tay đẩy phía sau. Tuy về mặt lạnh nhạt nhưng sức uy hiếp toát ra từ thân thể lại không giảm, vừa đến gần Giản Lam đã khiến cô ấy hoảng sợ buông tay đẩy theo bản năng, lùi về sau một bước, tro mắt nhìn anh ta thay thế chỗ mình, hất cằm về phía chiếc xe đỗ ven đường, “Chiếc xe kia à?”.

Thân thể tôi gồng lên theo phản xạ, liếc nhìn Giản Lam. Cô ấy châm chọc hai gậy nhưng không tìm đâu ra sức kháng cự, đành cứng nhắc nói lí nhí: “Cảm ơn”.

Tiêu Minh liền đẩy tôi về phía xe của Giản Lam. Con đường nhỏ gần nhà giam chưa được sửa chữa, xe lăn nghiêng qua mấy viên đá nhỏ, xóc nảy lắc lư. Tôi nắm chặt tay vịn, cảm vô thức bạnh ra, im thin thít cả nửa phút. Giản Lam đi theo sát bên cạnh xe lăn, lúc sắp đến nơi mới tăng bước mở cửa bên phía tay lái phụ ra, quay người lại định đỡ tôi. Vậy mà Tiêu Minh đã dừng lại, khom lưng cúi người bế tôi vào xe trước cô ấy. Mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh ta trở nên rõ rệt hơn cả.

Khoảnh khắc thân thể bị nhấc lên, tôi có phần lo lắng, suýt nữa vùng vẫy theo bản năng, nhưng đúng lúc đó lại nghe thấy anh ta khẽ nói bên tai: “Anh Tần đã đúng”.

Bị chi phối sự chú ý, tôi chợt quên mất nỗi kích động vừa rồi. Anh ta đặt tôi xuống ghế lái phụ, bản thân cúi đầu chui vào xe, về mặt điềm nhiên tiếp tục thì thầm: “Ở mức độ nào đó, tâm lý tội phạm chỉ là một kiểu giả khoa học, phạm vi áp dụng của nó quá hẹp”. Anh ta dò mắt, nhìn thẳng vào gương mặt tôi gần trong gang tấc, “Tôi tin rằng lần này chỉ có khoa học điều tra truyền thống mới có thể giúp chúng tôi tìm ra hung thủ”.

Giản Lam xếp xe lăn lại, mở cửa sau ra đặt vào rồi nhanh chóng nhìn lướt qua chúng tôi, khiến Tiêu Minh lùi ra khỏi xe, giờ tay đóng cửa lại. Anh ta lại bỏ hai tay vào túi quần, đứng cạnh cửa xe, hạ thấp người bình thân chào tôi: “Lần sau gặp, cô Ngụy”.

Đóng mạnh cửa lại, Giản Lam đứng thẳng chủ động đáp lời thay tôi: “Lần sau gặp, sếp Tiêu”.

Ngay sau đó cô ấy đi vong qua ghế lái, ngồi vào xe, xoay chìa khóa đề máy. Xe chưa nóng máy Giản Lam đã chạy đi ngay, nếu không phải tốc độ xe không nhanh, thật sự trông rất giống chúng tôi đang chạy trời chết. Tôi quay đầu lại thoáng nhìn, Tiêu Minh vẫn còn đứng đấy, hơi quay đầu như đang dõi mắt tiễn chúng tôi đi. Ánh mắt vừa rồi của anh ta vẫn còn khắc sâu trong đầu tôi, tôi cố nhớ lại xem lần trước sếp Tăng giới thiệu với Tần Sâm có nhắc đến khi nào Tiêu Minh trở về thành phố X không, nhưng chỉ nhớ được một câu mơ hồ.

Thôi bỏ đi, cho dù biết tôi cũng bó tay hết cách.

“Anh ta vừa nói chuyện gì với cậu thế?” Giản Lam bên cạnh chợt lên tiếng.

Tôi sững sốt chốc lát mới thuận miệng đáp: “Là chuyện của Tần Sâm ấy mà”.

“À.” Giản Lam khá bất an.

Tôi chú ý thấy thần sắc khẩn trương cùng thân thể gồng lên cứng đờ của Giản Lam. Cô ấy nhìn chằm chằm vào con đường phía trước kính chắn gió, dường như đang lo lắng sự việc gì đó. Biết lúc này tốt nhất nên để cô ấy yên tĩnh, tôi không lên tiếng hỏi han, chỉ đợi cô ấy tự cất lời.

“Lúc trước mình từng gặp anh ta ở thành phố X.” Một lúc lâu, cuối cùng Giản Lam nói, “Trong tin thời sự ấy”.

Việc này cũng không ly kỳ. “Trước đây anh ta là cảnh sát ở thành phố X.”

“Ừ, khi ấy là vì một vụ án.” Đèn giao thông phía trước chuyển sang màu đỏ, Giản Lam chậm rãi dừng xe lại, thờ dãi thườn thợt, “Hoa viên An Khang... chính là khu dân cư ấy, có căn nhà mái kiêu cổ bị nổ khí gas, xảy ra hỏa hoạn. Trong nhà không có ai nên không xảy ra thương vong gì. Ban đầu đều cho rằng chỉ là tai nạn ngoài ý muốn bình thường thôi, nhưng sau đó mãi không tìm được ra chủ nhà, trùng hợp người đó lại đang thiếu một khoản nợ lớn, thế là cảnh sát chú ý tới chuyện này”.

Nói đến đây, Giản Lam ngừng lại, nghiêng đầu nhìn tôi, vài giây sau mới tiếp tục: “Kết quả họ tìm được một chiếc răng ở cống thoát nước, cộng thêm manh mối khác, mới kết luận chủ nhà đã bị người ta mưu sát, thi thể hòa tan trong bồn tắm của căn nhà kia”.

Tôi phát hiện mình không căng thẳng như đã nghĩ. Ngoài mặt tôi tròn tròn mắt nhìn Giản Lam một cách tự nhiên, há hốc tò mò về ngạc nhiên, trong lòng tự nói với mình đây là lần đầu tiên tôi nghe chuyện này: “Mình còn tưởng vụ án kiểu này chỉ có ở Hồng Kong thôi chứ”.

“Cậu không biết cũng bình thường thôi. Khi đó cậu đã mang theo Tần Sâm biến mất rồi còn đâu.” May là Giản Lam không nghi ngờ, chỉ lắc đầu, lại nhìn đèn giao thông phía trước, cong ngón trỏ bâng quơ gõ tay lái, “Bởi vì là vụ án hòa tan xác đầu tiên trong tỉnh, nên cảnh sát rất coi trọng, thành lập Tổ chuyên án riêng để điều tra vụ này. Sếp Tiêu khi này, mình nhớ là một thành viên trong tổ, còn được mệnh danh là ‘không vụ án nào không phá được’ nữa. Nhưng đến tận hôm nay họ vẫn chưa tìm ra được hung thủ, vụ án này đã trở vụ án bỏ ngõ nổi danh ở thành phố X”.

Nhìn theo tầm mắt Giản Lam, tôi tiện tay nghịch dây an toàn trước áo: “Hóa ra sau khi bọn mình don nhà còn xảy ra vụ án này”.

Trong khoảnh khắc đèn đỏ tắt sáng, lòng tôi bỗng căng thẳng, kèm theo đó là nỗi khiếp sợ, trái tim như thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Nếu khi đó Tần Sâm hoàn toàn tỉnh táo, bọn cậu cũng còn ở thành phố X... Nói không chừng còn có thể phá án.” Không phát giác sắc mặt tôi thay đổi, Giản Lam thấy chuyển đèn tín hiệu liền gạt cần số chạy xe đi, “Đáng tiếc đã qua ba năm, cho dù có chứng cứ, chắc cũng không tìm được thủ phạm”.

Tôi còn kinh hoàng chưa yên, đáp lấy lệ: “Có lẽ vậy”.

May mà cô ấy vẫn còn chìm trong cảm xúc rối bời, không thật sự tập trung nghe tôi nói, cứ thế mấp máy môi: “Nguy Lâm, mình rất sợ”. Ánh mắt Giản Lam vẫn nhìn phía trước, mi tâm cau chặt, “Trước kia nhìn anh ta trên tivi mình đã cảm thấy không thoải mái, không hiểu sao nữa. Lúc này gặp anh ta, nhìn con tướng nhận làm người cơ, kết quả cảm giác không thoải mái này lại đến”. Cô ấy cau mày, khẽ lắc đầu như muốn tìm một từ hình dung thích hợp, cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi, “Cảm giác này quá quái gở”.

Có lẽ trực giác đã ám hiệu cho cô ấy đây mà! Tôi nghĩ ngợi, suy đoán lung tung: “Có thể là vì đáng về anh ta hơi hung tợn chăng?”

“Không biết.” Giản Lam lắc đầu nguây nguẩy, “Dù sao cảm giác cũng không tốt”.

“Trước khi dẫn chương trình cậu có nghe nhạc không?” Tôi im lặng chốc lát rồi đưa tay bật dàn âm thanh trong xe, “Nó có thể giúp cậu thư giãn”.

Dòng nhạc du dương theo dàn loa nhanh chóng tràn ngập khoang xe. Nhịp điệu thư thả len lỏi vào màng nhĩ. Tôi dựa vào lưng ghế, bình tĩnh quan sát Giản Lam, đến lúc cô ấy từ từ bình ổn tâm trạng mới chợp mắt nghỉ ngơi.

Tiếp theo, chúng tôi im lặng suốt cả quãng đường.

Phòng khám tâm lý của bác sĩ Trương Kha Vĩ đặt tại căn biệt thự của ông ở vùng ngoại thành yên tĩnh. Sau khi dùng bữa trưa, tôi và Giản Lam chạy xe đến đã là hai giờ kém mười lăm. Trợ lý của ông dẫn chúng tôi lên tầng, thư phòng tầng hai là phòng tư vấn.

Khi trợ lý gõ cửa, bác sĩ Trương Kha Vĩ đang ngồi sau bàn làm việc ghi chép. Đó là một ông lão gần tám mươi tuổi, ăn mặc chỉnh tề, mái tóc hoa râm, thấp thoáng có thể nghe thấy được vài vùng màu xám. Ông ngẩng đầu, đẩy gọng kính trước sóng mũi lên, không hỏi chúng tôi là ai, chỉ mỉm cười từ tốn. Bất kể là nếp nhăn nơi đuôi mắt hay gương mặt đầy đồi mồi đều chan chứa ý cười hiền hậu. Tôi chợt thấy thư thái.

Màu sắc chủ đạo trong phòng tư vấn là vàng nhạt, ngoại trừ bàn làm việc, bàn trà và sofa ra. Người trợ lý châm trà cho chúng tôi xong thì cùng Giản Lam đi xuống tầng. Tôi không tiện rời khỏi xe lẫn, nên dứt khoát ngồi yên đấy, thư thả nói chuyện với ông cụ qua bàn làm việc.

“Nghe nói thai nhi sắp hai tháng rồi à?” Ông cụ chọn một lời mở đầu ôn hòa.

Khe khẽ gật đầu, tôi chậm chậm xoay tách trà trong tay: “Tần Sâm nói ông và anh ấy là bạn”.

“Đúng, chúng tôi biết nhau lâu rồi.” Ông trịnh trọng gật đầu, thông dong xoay khung ảnh trên bàn sách về phía tôi, mỉm cười bảo tôi xem, “Tôi từng ở Mỹ mấy năm, khi ấy chúng tôi có từng trao đổi với nhau”.

Trong khung ảnh là ảnh chụp chung của ông và Tần Sâm ở Massachusetts, trong Tần Sâm còn khá trẻ, khoảng chừng hơn hai mươi, để tóc cua gọn gàng, hai tay chắp sau lưng, nụ cười trên mặt dễ dặt và kiêu ngạo. Tôi chưa bao giờ thấy ảnh của anh ta ở tuổi này, nhất thời có cảm giác buồn cười.

Nhưng đã nhiều năm trôi qua, anh đã bị hủy hoại, hủy hoại hoàn toàn rồi.

“Anh ấy có đề cập đến tình trạng của tôi với ông không?” Tôi thôi cười, ngẩng đầu nhìn ông cụ đối diện bàn làm việc, “Ý tôi là, nguyên nhân tôi đến đây đây”.

“Không.” Ông quay khung cảnh về chỗ cũ, ung dung đáp, “Cậu ta không nói gì cả. Tôi luôn liên lạc trực tiếp với cô Giản”.

Không có gì bất ngờ, tôi gạt đầu ra vẻ đã hiểu, chống tay lên tay vịn, cố hết sức ngồi thẳng dậy, nhìn xoáy vào mặt ông cụ: “Bác sĩ Trương, chúng ta đều biết, muốn đạt được hiệu quả chữa trị, chúng ta phải thành lập mối quan hệ tín nhiệm nhất định”. Thoáng ngừng lại, tôi nhìn vào đôi mắt ông ta sau cặp kính, “Bây giờ tôi muốn xác nhận, bất kể tôi nói với ông điều gì, ông cũng sẽ giữ bí mật cho tôi đúng không? Dĩ nhiên, ngoại trừ phạm tội nghiêm trọng nguy hại đến an nguy quốc gia”.

“Xem ra cô đã nghiên cứu điều luật tương quan rồi.” Ánh mắt ông không hề né tránh, cười thân thiết, thái độ chân thành, “Đúng vậy, chỉ cần cô không có hành động hoặc kế hoạch gây hại đến an nguy quốc gia, tôi tuyệt đối giữ bí mật cho cô”.

Gương mặt già nua luôn có thể dễ dàng giành được lòng tin người khác, đương nhiên ông cũng không ngoại lệ.

Tôi mỉm cười: “Cảm ơn, tôi cảm thấy tôi có thể tin tưởng ông”.

Ông cụ cũng cười gật đầu, không hề ngạc nhiên: “Như vậy, cô muốn bắt đầu từ đâu?”.

Ông giao quyền tự chủ cho tôi khiến tôi sửng sốt, cảm giác hoang mang ập đến.

“Không sao, uống chút trà, từ từ nghĩ. Cô muốn nói từ đâu cũng được.” Ông cụ nhận ra tôi hơi luống cuống, liền cười trấn an, giọng êm đềm như nước. Tôi cúi đầu nhấp trà, mùi lúa mạch nồng nàn theo hơi nóng nghi ngút len vào xoang mũi, ẩm ướt rửa sạch thần trí tôi.

Tôi khép mắt nhấp nước trà, rồi mở mắt ra lại nhìn đắm đắm vào mắt ông cụ.

“Tôi từng giết người.” Chốc lát sau, tôi nghe thấy giọng của mình, “Hai người đàn ông và một đứa bé”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tàn Tuệ

Về đến nhà là bảy giờ bốn mươi phút tối. Giản Lam cầm chìa khóa của tôi mở cửa, rồi đẩy tôi vào. Vừa vào sảnh đã thấy ngay Tần Sâm đứng bên bàn tròn nhỏ cuối sofa phòng khách, tay cầm ống nghe điện thoại đặt lên tai, lưng thẳng tắp, mi mắt rũ xuống. Nghe thấy tiếng động, anh liền ngước mắt lên nhìn chúng tôi, nhưng không lập tức cúp máy.

“Sau chuyện này hẳn nói.” Khoảng hai giây sau, anh mới thình lình cất lời rồi dứt khoát đặt ống nghe về máy, thuận tay rút dây điện thoại ra. Một loạt hành động vô cùng tự nhiên lưu loát, cuối cùng đứng thẳng nhấc tay lên xem đồng hồ, rồi mới sải bước đi về phía chúng tôi, “Sớm hơn anh dự tính”.

“Còn không phải luôn nghĩ đến giờ giới nghiêm của anh hay sao?” Giản Lam chỉ đẩy xe lăn vào sảnh, lờ mắt nhìn anh, không bước vào nữa. “Tôi không ngồi lại đâu, còn phải trở về quay chương trình”.

Type: cutemylobes

Về đến nhà là bảy giờ bốn mươi phút tối. Giản Lam cầm chìa khóa của tôi mở cửa, rồi đẩy tôi vào. Vừa vào sảnh đã thấy ngay Tần Sâm đứng bên bàn tròn nhỏ cuối sofa phòng khách, tay cầm ống nghe điện thoại đặt lên tai, lưng thẳng tắp, mi mắt rũ xuống. Nghe thấy tiếng động, anh liền ngước mắt lên nhìn chúng tôi, nhưng không lập tức cúp máy.

"Sau chuyện này hẳn nói." Khoảng hai giây sau, anh mới thình lình cất lời rồi dứt khoát đặt ống nghe về máy, thuận tay rút dây điện thoại ra. Một loạt hành động vô cùng tự nhiên lưu loát, cuối cùng đứng thẳng nhấc tay lên xem đồng hồ, rồi mới sải bước đi về phía chúng tôi, "Sớm hơn anh dự tính".

"Còn không phải luôn nghĩ đến giờ giới nghiêm của anh hay sao?" Giản Lam chỉ đẩy xe lăn vào sảnh, lờ mắt nhìn anh, không bước vào nữa, "Tôi không ngồi lại đâu, còn phải trở về quay chương trình".

Tôi khều bàn tay đang khoác lên xe lăn của cô ấy: "Buổi tối về nhà chú ý an toàn".

Giản Lam nắm lại tay tôi, “ừ” một tiếng rồi rời đi. Tần Sâm tiến đến tận cửa, đến lúc xe Giản Lam đi rồi mới khép cửa lại đi đến chậm chậm đẩy xe lăn của tôi: "Tắm trước nhé?"

Tôi gạt đầu để anh đẩy tôi băng qua phòng khách, lúc đi ngang qua chiếc bàn tròn, tôi liếc nhìn điện thoại theo bản năng: "Khi này ai gọi điện thế?"

"Ông Tăng." Anh đáp rất nhanh và cũng ngắn gọn súc tích.

"Có vụ án nữa à?"

"Anh đã từ chối rồi."

Phòng tắm trang bị đèn vàng ấm áp, nhìn kỹ lại chắc là anh đã mở hệ thống sưởi trước rồi. Đẩy tôi đến dưới ánh đèn, Tần Sâm ngồi xổm xuống cởi giày, nút quần jeans và khóa kéo cho tôi. Tôi chống tay vịn hơi nhòm dấy, để anh cởi quần ra giúp. Cúi đầu nhìn xoáy tóc của anh, tôi trầm ngâm chốc lát, không nhận được hỏi anh tiếp: "Là vụ án gì thế?"

"Nguy Lâm, bây giờ em là thai phụ." Anh bỏ quần jeans của tôi vào sọt bên cạnh, chống đầu gối đứng dậy, nắm lấy cánh tay tôi, đỡ tôi ngồi xuống, bình tĩnh nhắc nhở, "Đừng nghe mấy tin quá máu me ảnh hưởng tâm trạng".

"Năng lực tiếp nhận của em không tệ như anh nghĩ đâu." Thấy anh nắm lấy vạt áo sơ mi của tôi, tôi nâng tay lên để anh tiện cởi ra. Da thịt vừa tiếp xúc không khí lạnh liền sồn gai ốc. Anh bấu môi, không tỏ ý kiên gì với câu này, chỉ cúi đầu ngửi chiếc áo tôi đã mặc, "Bữa tối ăn món Tây ư?"

Tôi tiện tay cầm lấy tay áo đưa lên mũi ngửi thử: "Ngửi thấy được sao?"

"Súp rau cải, gan ngỗng, gà tây quay, bánh tart." Ném áo vào sọt quần áo, Tần Sâm thản nhiên liệt kê thực đơn, tiếp theo khom lưng cời móc dây áo lót tôi ra, thuận thế cúi người nghiêm túc bày tỏ sự ngạc nhiên của mình bên tai tôi, "Anh cứ tưởng trắng miệng là bánh phô mai đấy".

Nghĩ lại lượng thức ăn trong vào bụng tối nay, tôi mới nhận ra mình đã ăn quá nhiều, đành nhún vai: "Gần đây em ăn hơi nhiều".

Anh gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Hiện tượng bình thường thôi".

Dứt lời liền khom người xuống, ôm tôi đến chiếc ghế dưới vòi sen, lấy vòi sen xuống chỉnh nước ấm. Hơi nước nóng lượn lờ bay lên như làn sương trắng lan tỏa trên không, từ từ tràn ngập cả phòng tắm. Tôi vô thức chà cánh tay, chợt nghe thấy giọng Tần Sâm: "Nguy Lâm".

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh đứng trong phòng tắm mặt mỉm cười, vẻ mặt bị hơi nước bao phủ trở nên quá đỗi mơ hồ.

"Em là thai phụ, không thể hút thuốc thụ động." Anh đổi hướng vòi sen, kéo tay trái tôi lên phòng ngừa bị thấm nước, chậm chạp di chuyển vòi sen xối nước xuống cánh tay, "Lần sau gặp người hút thuốc lá thì tránh xa ra, càng xa càng tốt".

Ngơ ngác chốc lát, tôi mới nhớ đến mùi thuốc lá này là từ trên người Tiêu Minh lúc sáng. Vì thế tôi cúi thấp đầu để dòng nước nóng từ gáy chảy xuôi theo cánh tay, chớp mắt đáp ứng: "Vâng".

Một tháng tiếp theo, ngoại trừ mỗi tuần cùng Giản Lam đến chỗ bác sĩ Trương chữa trị và sáng sớm mỗi ngày đi tản bộ với Tần Sâm ra, tôi gần như không ra khỏi cửa. Trong tình huống không hề có cơ hội tiếp xúc đến đám người hút thuốc, lời nhắc nhở của Tần Sâm khó tránh khỏi hơi dư thừa.

Ngược lại, tình trạng của anh lại khiến tôi bận tâm hơn.

Tần Sâm thuộc kiểu người hành động, sau khi đồng ý với tôi sẽ tiếp nhận trị liệu tâm lý liền tự giác lựa chọn bác sĩ tâm lý giỏi trong thời gian ngắn nhất. Nhưng quá trình trị liệu không mấy lạc quan, điều này có thể dễ dàng nhận ra qua sắc mặt của anh khi trở về nhà mỗi chiều cuối tuần. Chưa kể đến cuối tháng Năm, thời tiết dần nóng, tâm trạng của anh cũng càng lúc càng không ổn định.

Sau lần thứ tư gặp bác sĩ tâm lý, anh tự giam mình trong thư phòng, tiếng đóng sầm cửa quả thật muốn rung chuyển cả mái nhà.

Lần cuối xảy ra chuyện tương tự hình như đã là nửa năm trước. Vì đã quá lâu, nên tôi cũng sò ngồi trên sô pha, không kịp phản ứng lại. Lốp bột trên đùi mới được tháo không lâu, tôi không cần di chuyển bằng xe lăn nữa. Thế nên tôi chậm chậm hoàn hồn lại, rồi tự đi đến phòng bếp tìm thuốc cho anh. Kết quả không ngoài dự đoán của tôi, lượng thuốc mấy ngày qua anh uống đã vượt mức cao nhất bác sĩ kê.

Thả thuốc lại chỗ cũ, tôi đi đến gõ cửa thư phòng, rồi xoay tay cầm. Anh không khóa trái, điều này khiến tôi nhẹ nhõm phần nào. Đẩy cửa vào phòng là có thể thấy ngay anh đang ngồi xếp bằng trên chiếc sô pha đưa lưng về phía ánh nắng, cúi đầu cầm bút viết nhoay nhoáy gì đó trên giấy nháp. Song chỉ năm giây, anh đã thô lỗ xé toang tờ giấy, vò thành một cục tiện tay ném đi, rồi lại hí hoáy viết lên tờ tiếp theo, sau đó lại xé toạc tờ giấy, vò cục vứt đi, viết tiếp tờ nữa.

Bên chân sô pha đã có hơn mười cục giấy.

"Tần Sâm" Suy nghĩ đến đứa bé trong bụng, tôi không dám làm bừa đến gần anh, chỉ đứng bên cửa, nắm tay cầm không buông ra, "Có phải gần đây anh tăng lượng thuốc không?".

"Không." Anh không buồn ngẩng đầu trả lời tôi, lại "xoẹt" một tiếng, giật tờ giấy trong tay, vò nát nó thành một cục, ném xuống thảm dưới sô pha.

Tôi im lìm chốc lát.

"Vậy thuốc đâu hết?"

Đầu bút hi hục di chuyển trên tờ giấy với tốc độ nhanh nhất, quai hàm anh khẽ rung động vì ấn nhắc: "Xuống công rồi".

"Anh biết dù có tăng liều lượng cũng không thể vượt mức..."

"Anh biết!" Anh cất cao giọng, thoáng nghiêng đầu nhìn về phía tôi, ánh mắt vẫn dõng vào tờ giấy, hằm hằm gặt đầu, đồng thời nhấn mạnh từng chữ như gào thét, "Anh biết nên uống bao nhiêu. Em cho rằng em biết rõ hơn anh sao?".

Lý trí nói cho tôi biết, hiện giờ tốt nhất là rời khỏi thư phòng ngay. Nếu đổi lại trước đây, tôi nhất định rời đi không hề lưỡng lự, để mặc anh phát tiết xong là ổn. Nhưng giờ khắc này, tôi không sao nhấc bước được. Tôi nhìn anh, nhìn cảm anh bệnh ra và thái dương thấp thoáng hàng gân xanh, gần như hóa đá đứng bên cạnh cửa.

"Em đang lo cho anh." Tôi nói.

Anh ném đi vật trong tay, quay mặt lại gào lên với tôi như nổi điên: "Anh đã nói em rồi, đừng nên lừa anh nữa!"

Giấy và bút va vào góc tường, rơi là tã xuống đất. Bút bi tăng bật bật trên sàn rồi lăn đến bên cạnh lòng chuột. Mấy con chuột mới sinh kinh hoàng tháo chạy cuống cuống. Xung quanh yên tĩnh, ngực anh phập phồng kịch liệt, tiếng hít thở kiểm chế tâm trạng vang lên mồn một. Tôi nhìn xoáy vào đôi mắt hằn đầy tia máu của anh, bỗng nhiên mất đi năng lực ngôn ngữ.

Thật ra không phải tôi không biết, anh vẫn cho rằng tôi đang lừa anh, dù là trong khoảng thời gian này chúng tôi bình an vô sự.

Tôi cũng đã sớm biết, chúng tôi hoàn toàn không thể bắt đầu lại lần nữa. Nhưng tôi không tài nào cất nổi bước chân, cũng không sao dời mắt đi. Máu toàn thân tôi như đông đặc, không thể nào cử động được.

Có lẽ vì trông tôi quá sợ hãi, nên vẻ mặt phần nộ của Tần Sâm sau hai giây chợt trở nên cứng đờ. Anh cương ngạnh nhìn tôi chăm chú, chốc lát sau lưng

đột nhiên chùng xuống, ngồi bệt trên ghế. Anh dời mắt đi, chậm rãi cúi đầu, vùi mặt trong lòng bàn tay.

"Xin lỗi." Một lúc lâu sau, anh cất giọng khàn đặc, "Xin lỗi, Ngụy Lâm...". Anh nói, "Tình trạng anh... bây giờ rất tệ, em để anh yên tĩnh một chút".

Tôi vẫn đứng yên bên cửa, không biết rốt cuộc mình đã trầm mặc bao lâu, cuối cùng tôi lùi về sau một bước, khép cửa lại.

Trở lại sô pha phòng khách, tôi cố gắng ngồi xuống nhưng hai chân bủn rủn, ngã phịch xuống sô pha. Tôi không thể cử động, chỉ có thể duy trì tư thế chập vạt này, chết lặng nghe kim giây đồng hồ treo tường nhảy tích tắc. Đầu óc tôi trống rỗng trong khoảng thời gian rất dài, chỉ ngồi yên trong phòng khách, vô cảm nhìn chằm chằm vách tường trắng muốt đối diện.

Đến tận khi đại sảnh vang lên tiếng chuông cửa dồn dập, tôi mới chậm rãi hoàn hồn, nhúc nhích đôi chân tê cứng, đứng dậy đi mở cửa.

Người đến là Giản Lam.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Trong nháy mắt tôi mở cửa ra, cô ấy đã nhào đến nắm chặt tay tôi, trên người vẫn còn mặc bộ vest màu hồng khi quay chương trình, mái tóc ngắn bình thường vốn chải chuốt kỹ lưỡng giờ rối tung, rõ ràng là vội chạy đến đây, "Tần Sâm nhắn tin cho mình, gọi mình đến đây dẫn cậu đi...".

"Không sao." Tôi khẽ tránh cô ấy, để mặc mình máy móc lắc đầu, "Chắc cậu đang quay chương trình đúng không? Đi về làm việc trước đi". Tôi nói xong không nhận được định đóng cửa.

Giản Lam hoảng sợ cuống quýt chặn cửa lại: "Ngụy Lâm...".

"Thật không sao mà." Tôi không thể bắt mình dừng hành động lại, tận lực kiềm chế giọng nói run rẩy, ép mình phải nhìn thẳng vào mắt Giản Lam, cố làm ra vẻ bình tĩnh, "Mình muốn lên tầng nghỉ ngơi, cậu về làm việc đi".

Giản Lam nhìn chằm chằm vào mặt tôi, hồi lâu mới thả cánh cửa ra, "VẬY CẬU... CÓ THỂ GỌI ĐIỆN CHO MÌNH BẤT CỨ LÚC NÀO".

Tôi ậm ừ đáp lại, không kịp nói tạm biệt đã đóng sập cửa.

Thư phòng vẫn im hơi lặng tiếng. Tôi bình tĩnh đứng ở đại sảnh gần năm phút, sau đó mới nhấc chân từ từ đi lên tầng. Trên gác ngoại trừ tấm đệm kia ra còn được Tần Sâm đặt các dụng cụ thai giáo. Tôi không có tâm tư lật xem, đi thẳng đến bên nệm, vén chăn mỏng nằm xuống. Ánh nắng xế chiều vẫn còn chói mắt, dù cho cửa sổ trên mái nhà mở rộng, tôi cũng chỉ có thể nhắm mắt lại, tránh để ánh sáng làm hại mắt.

Sau đó vô thức rơi vào mộng đẹp. Khi tỉnh lại, bầu trời xanh trong trên mái nhà đã được bóng đêm bao trùm. Tôi nằm ngửa ngắm ngân hà, không nghe thấy trong nhà có bất cứ động tĩnh gì. Tôi biết, quá nửa là Tần Sâm còn ở thư phòng.

Với lấy chồng giấy vẽ ở đầu giường, tờ đầu tiên là hình giải phẫu cơ thể người, những tờ sau đều là hình ảnh các bộ phận cơ thể con người giống y như đúc. Những thứ này đều do Tần Sâm vẽ. Tối qua anh còn khoe với tôi từng tờ một, nói rằng nhìn nhiều hình ảnh khí quan khỏe mạnh có thể giúp đứa bé có một thân thể khỏe khoắn. Nếu không phải tôi chỉ vào bộ phận gan hỏi anh điều này có khả năng dẫn đến đứa bé có một lá gan to lớn vô cùng hay không, e rằng sáng nay anh sẽ vẫn hăng hái bảo tôi xem mấy bức tranh này cho xem.

Tôi nghĩ lại muốn cười, nhưng bắt giác hốc mắt lại ươn ướt.

Anh luôn nhắc đi nhắc lại tầm quan trọng của thai giáo bằng ngôn ngữ. Nhưng anh không thể nào điều khiển bản thân không nổi giận với tôi.

"Ba không có ý làm vậy đâu." Tôi nhẹ nhàng vuốt vệt chiếc bụng hơi phồng lên của mình, từ từ nói từng câu từng chữ với đứa bé trong bụng, "Ba yêu mẹ con mình, biết không?". Tôi nghiêng cổ, cúi thấp mắt nhìn nó, dè dặt hỏi ý kiến của con, "Mẹ con mình đi xem ba nhé?".

Dĩ nhiên đứa bé sẽ không trả lời tôi được.

Tôi xem như im lặng là đồng ý, đứng dậy đi xuống nhà. Thư phòng tối đen như mực, tôi lần mò bật ngọn đèn bàn nho nhỏ lên, mượn ánh đèn tìm thấy Tần Sâm. Anh đang ngồi xiêu vẹo trên sô pha, đầu gối lên lưng ghế, hơi nghiêng đầu, ngủ rất say. Mười mấy cục giấy vẫn còn nằm bên cạnh chân sô pha, số lượng hình như không thay đổi, tất cả còn lại đều ổn thỏa. Đến cùng anh vẫn tự khắc chế được cảm xúc.

Tuy nhiên, đây cũng là lần đầu tiên anh không tỉnh dậy khi tôi vào phòng. Ánh đèn mờ nhạt soi lên gương mặt anh, bóng râm của hàng mi hòa vào quãng thâm dưới mắt khiến tôi không thể nào phân biệt được. Buông nhẹ bước chân đi đến đâu kia sô pha, ôm chăn mỏng đến đắp lên cho anh, rồi cẩn thận nằm xuống, gối đầu lên chân anh, thần thờ nhìn đèn bàn.

Tôi không biết mình đã ngủ lúc nào, chỉ biết Tần Sâm vẫn không tỉnh lại.

Sáng sớm hôm sau mở mắt ra, tôi đã nằm ở tấm đệm trên gác. Anh đang ngủ bên cạnh tôi, vẫn dịu dàng ôm tôi như bình thường, hơi thở đều đều. Tôi chú ý anh đã thay đồ ngủ, còn có thể thoảng ngửi thấy hương sữa tắm. Dưới sắc trời bừng sáng, tôi có thể thấy được từng sợi lông tơ trên mặt anh, hàng mi dài và dài rung động nhẹ nhàng dưới giọt sáng ngập tràn. Đây chỉ là một buổi sáng rất đời bình thường, dường như mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua chỉ là một cơn ác mộng.

Tôi ngẩng đầu, vẫn như trước, hôn lên cằm anh, đôi môi chạm phải từng sợi râu mới nhú của anh: "Tần Sâm, em đói".

Suốt một tuần sau đó, chúng tôi không hề nhắc lại chuyện này, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, cuộc sống vẫn bình thường. Kế hoạch thai giáo của Tần Sâm chính thức bắt đầu, giống với Giản Lam dự liệu, mỗi buổi sáng tôi đều tỉnh dậy trong những bài nhạc nổi tiếng thể giới được phát từ máy đĩa than, rồi lại tiến hành các loại hoạt động như "Thường thức danh họa", "Mười lăm phút phổ cập khoa học", "Ngày xưa ngày xưa" hoặc là "Trò chuyện nhẹ nhàng", các hoạt động trôi qua cũng khá phong phú. Quảng thời gian mang thai thường thêm ngủ, nhưng Tần Sâm chỉ cho tôi ngủ mười giờ mỗi ngày, một khi quá thời gian sẽ bật máy hát đĩa than phát nhạc hòa tấu dàn violin hành hạ tôi không tài nào ngủ được nữa.

Dĩ nhiên ý tôi là mười giờ nghiêm chỉnh ấy. Nếu như tôi ngủ trễ, thì thời gian thức dậy cũng sẽ theo đó kéo dài. Bụng tôi càng ngày càng rõ ràng, ban đêm lúc ngủ nằm nghiêng khá khó chịu, tôi thường sẽ trở người nằm ngửa, nhưng thai phụ không được nằm như thế, Tần Sâm luôn trở mình giúp tôi. Động tác anh vừa nhẹ vừa vững nhưng tôi vẫn hay bị đánh thức. Đáng về mặt không chế của anh hôm đó vẫn không xua khỏi đầu tôi.

Nên thừa dịp cuối tuần anh đi gặp bác sĩ tâm lý, tôi gọi điện cho Đào Diệp Na.

"Lần trước cô bảo muốn tìm việc ở bên này, đã tìm được chưa?"

"Vâng tìm được rồi." Giọng nói của Đào Diệp Na bên kia đầu dây vô cùng phấn khởi, "Làm biên tập cho một tòa soạn".

Tôi vu vơ đáp lời, không nói vòng vo với cô ấy nữa, đi thẳng vào chủ đề: "Đúng lúc hôm nay Tần Sâm không ở nhà, tôi muốn nói với cô chuyện của anh ấy".

Yên lặng được một lát, Đào Diệp Na nhỏ giọng: "Anh Tần làm sao thế?".

"Không có gì, thời gian trước anh ấy đã nhận lời tôi đi trị liệu tâm lý, như vậy mới có lợi cho bệnh của anh ấy. Hôm nay anh ấy cũng ra ngoài gặp bác sĩ." Mào đầu sơ lược, tôi không nói tình huống thật cho Đào Diệp Na biết, để tránh cô ấy căng thẳng quá, "Nhưng cô thấy rồi đấy, con người anh ấy rất cảnh giác, lại ý mình giỏi... tâm lý là chuyên môn của anh ấy mà. Có khi thay vì nói bác sĩ tâm lý dẫn dắt cho anh ấy, chỉ bằng nói là anh ấy đang làm khó hoặc là điều khiển tiến độ trị liệu của bác sĩ thì đúng hơn. Bởi thế tiến triển rất chậm, hiệu quả cũng không rõ ràng".

Dường như lặng lẽ thờ phào, Đào Diệp Na trầm ngâm chốc lát mới nói: "Tôi nghe nói thành phố V có một bác sĩ rất có kinh nghiệm... tên là Trương Kha Vĩ thì phải?".

"Bác sĩ Trương không được đâu." Tôi lắc đầu, nhớ lại khung ảnh trên bàn sách của ông, "Bác sĩ Trương là người quen cũ của Tần Sâm. Tần Sâm không thể nào mở rộng cửa lòng với người quen cũ".

"Vây..." Chân chừ hồi lâu, Đào Diệp Na mới uyển chuyển đề nghị, "Thật ra trước đó tôi đã định giới thiệu một bác sĩ cho anh Tần. Là bác sĩ tâm lý khá nổi tiếng ở thành phố X, tên là Lý Khánh Nam".

Không ngờ chúng tôi lại chọn cùng một người, quả nhiên cô ấy đã sớm có ý định này.

"Thật là trùng hợp, tôi đang muốn nhờ cô giúp việc này." Tôi vừa nói cho cô ấy biết thỉnh cầu của mình, vừa từ từ đi đến bên cạnh lồng chuột, rũ mắt nhìn con chuột mới sinh đang ra sức bảo vụn gỗ, "Tôi thấy trên mạng đánh giá bác sĩ Lý Khánh Nam rất tốt, nhưng hình như anh ta không hay đài nhà riêng khám bệnh. Tôi lại không tiện đi lại, Tần Sâm cũng không yên tâm để tôi ở nhà một mình, nên còn phải xem thử có thể tìm được bạn bè ở thành phố X nhờ móc nối, phiên bác sĩ Lý mỗi tuần đến đây một chuyến hay không".

Đào Diệp Na vội vàng đáp ứng, giọng nói khó ức chế được nổi vui mừng: "Không thành vấn đề, chuyện này không thành vấn đề... chỉ cần anh Tần bằng lòng là được rồi".

Tôi cười nhẹ, đưa tay vuốt ve bụng theo bản năng: "Cảm ơn".

Đến buổi trưa Tần Sâm trở về, tôi nấu cơm với anh trong phòng bếp, thuận tiện nói việc này với anh.

"Lý Khánh Nam?" Anh cho tay vào chậu đựng nước bóc hành tây, neho mắt vài giây nhớ lại cái tên này, "Anh ta không bao giờ ra ngoài khám bệnh cả".

"Em biết." Rửa sạch cải trắng, tôi lau sơ tay trên tạp đề, rồi lấy nắm mè trong tủ lạnh ra, cho vào bát nước ngâm nở, "Em nhờ người giúp, bác sĩ Lý sẽ đồng ý. Vào hai giờ chiều thứ Hai và thứ Bảy, bằng với thời gian em đến chỗ bác sĩ Trương. Được không?".

Tần Sâm ngược mắt liếc nhìn tôi, giọng bình tĩnh nhưng đầy ẩn ý: "Anh không biết em còn có người quen có thể mời được Lý Khánh Nam đấy".

Tôi lấy thịt đã rửa đông trong bát ra, đặt xuống cắt nó thành từng miếng, khai báo chi tiết: "Là cô Đào".

"Đào Diệp Na?" Vót hành tây đã bóc xong, anh nhướn đuôi mày, "Gần đây em và cô ta lui tới thường xuyên quá nhỉ".

"Giản Lam đến thành phố A theo dõi vụ án Vương Lệ Thanh, một mình em buồn chán không ai nói chuyện, kết giao nhiều bạn bè cũng tốt mà." Tôi tập trung vào công việc trong tay, miệng viện một cái cớ, mắt không nhìn anh. Tần Sâm khẽ hừ một tiếng, không tỏ ý kiến gì, đồng thời không quên nhắc nhở, "Bây giờ gần như ngày nào anh cũng ở bên em thì phải".

Cho thịt vào bát, tôi đổ chút nước tương và bột năng vào, vừa chậm rãi trộn đều, vừa ngẩng đầu nhìn anh, đáp lại đầy ám chỉ: Anh chỉ biết thai giáo thôi".

Tần Sâm đang cầm khăn lông lau tay khựng lại, nghiêng người nhìn tôi, về mặt dăm chiêu. Sau đó anh đưa tay đặt lên bụng tôi, cúi mắt nghiêm túc nhìn

con của chúng tôi nói: "Đây là mẹ con đang ghen đấy", dừng lại một chút rồi nhấn mạnh, "Không có nghĩa ba mẹ là một cặp vợ chồng không ân ái đâu nhé".

Tôi bỗng chốc bật cười, thúc giục anh đồng ý chuyện bác sĩ Lý Khánh Nam.

Buổi chiều chúng tôi đến bệnh viện khám thai đúng hạn. Nằm trong phòng siêu âm B giương mắt nhìn ảnh trên màn hình máy vi tính, tôi do dự nhiều lần, vẫn không nhận được hỏi bác sĩ: "Bác sĩ, hiện giờ đã xem được trai hay gái chưa?".

Bác sĩ quan sát hình ảnh kỹ lưỡng, lắc đầu không muốn tiết lộ: "Xin lỗi, bệnh viện quy định, cho dù xem được cũng không thể tiết lộ giới tính thai nhi cho ba mẹ".

Tôi thời dãi đành thôi. Cầm giấy siêu âm B rời đi, vừa ra khỏi phòng siêu âm đã thấy Tần Sâm đang chờ ở bên ngoài, tâm trạng tôi lại ủ rũ không ít: "Họ nói bệnh viện có quy định, không thể cho chúng ta biết là trai hay gái."

"Họ tuân thủ quy định thôi mà." Anh cũng không bất ngờ, đi đến bên cạnh nắm lấy tay tôi, ung dung khoác vào cánh tay anh, dẫn tôi băng qua hành lang.

"Ừ." Tôi nhìn hình ảnh trên giấy siêu âm B hết lần này đến lần khác, bắt anh đáp lại.

Tần Sâm nghĩ ngợi chốc lát, lời kéo lại suy nghĩ của tôi: "Nếu em rất muốn biết, anh có thể nói cho em".

Tôi ngẩng đầu nhìn anh: "Anh biết á?".

"Có thể nhìn ra được từ số liệu trên giấy siêu âm B. Tuy cũng sẽ tồn tại khả năng sai lệch, nhưng xác suất cực nhỏ." Anh lấy giấy siêu âm B từ tay tôi, cau mày nhìn một lượt, sau đó đưa lại cho tôi bình tĩnh trấn thuật, "Là con gái".

Đáp án được công bố quá nhanh, tôi sững sốt, cúi đầu nhìn những số liệu lộn xộn phức tạp kia, rồi ngập ngừng nhìn vào mắt anh: "Thật sao?".

Tần Sâm nhướn mày yên lặng giây lát, cuối cùng đưa mắt nhìn sang bụng tôi.

"Ba sẽ không trách chuyện mẹ con tôi về nghi ngờ lần này, mà còn khích lệ con sẽ có thái độ nghi ngờ với phán đoán của người khác, tìm ra phương pháp khoa học nghiệm chứng điều ấy." Anh nghiêm chỉnh nói với con, giọng nói và thần thái đều vững chãi như bước chân anh, "Về phần phán đoán khi này của ba, ba tin rằng con có thể dùng bản thân chứng minh cho mẹ con xem".

Không nhận được nhoen môi cười, tôi coi như nhận được câu trả lời của anh. Mà sự thật cũng chứng minh rằng Tần Sâm đúng.

Đầu tháng Mười hai, khí trời dần lạnh, mùa đông chậm chậm kéo đến. Thành phố quanh năm mùa xuân này vẫn thông xanh cao ngất, trúc biếc mon mon, màu xanh tươi tốt không hề rút đi. Sơn trà đua sắc, mai đào chúm chím từng áng đỏ rực. Con của chúng tôi đã chào đời vào thời khắc ấy, đặt tên là Tần Tuệ. Đúng như lời anh nói, là một cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Váy đỏ

Hôm Tần Tuệ đầy tháng, chúng tôi tổ chức một bữa tiệc đơn giản tại nhà.

Hiếm khi hai anh em ông Tăng Khải Thụy và Tăng Khai Thụy đều được nghỉ, họ cùng nhau xuất hiện. Nếu không phải cách ăn mặc khác nhau, quả thật không thể nào phân biệt được. Họ đưa quà cho tôi, ngồi xuống sofa bên cạnh nựng nịu Tần Tuệ được tôi ôm trong lòng chốc lát. Đến khi nhìn thấy Tần Sâm bung trà đi ra khỏi phòng bếp, ông Tăng Khải Thụy liền đứng dậy.

Ông sai bước đi về phía Tần Sâm, nụ cười trên mặt đã sớm biến mất, tận lực nén thấp giọng nhấn mạnh từng chữ bên tai Tần Sâm "Cậu cúp máy tôi bao nhiêu lần rồi, chúng ta cần phải nói chuyện đàng hoàng một chút".

Tần Sâm thông thả đặt ly tách xuống bàn trà, bung một tách đưa cho ông, bản thân cũng cầm một tách, hơi nghiêng người bày ra tư thế mời dùng rồi ra hiệu ông đi sang chỗ khác: "Ra ban công".

Lúc này ông Tăng Khải Thụy mới muộn màng nhận ra nơi này còn có con nít, áy náy nhìn mẹ con tôi rồi gật đầu, bung tách trà đi ra ban công. Tần Sâm nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía tôi, đợi tôi cũng ngẩng đầu mới nháy mắt vội vàng với tôi, sau đó chỉnh cổ áo, bình thần đi theo ông ấy.

Tôi cảm thấy buồn cười, nhưng ngại còn có ông Tăng Khai Thụy ở đây, đành nhẫn nhịn cúi đầu.

"Ông ta cuồng việc lắm, ngày nghỉ cũng không quên công sự."

May là ông Tăng Khai Thụy chỉ khẽ cười chế giễu người anh em sinh đôi của mình, "Nhưng mà ngày hôm nay khéo thật, chúng tôi rất hiếm khi nghỉ cùng ngày". Ông cười nựng gương mặt trắng nõn của Tần Tuệ, "Con bé nhất định sau này sẽ tốt phúc lắm".

Con bé còn nằm trong tã lót, hai cánh tay mũm mĩm ôm lấy chiếc hộp sắt kẹo vitamin ông Tăng Khai Thụy tặng, không ngừng nhét vào chiếc miệng bé xú, nước miếng gần như thấm ướt cả chiếc yếm lót cổ. Nó gặm không hề chuyên tâm, vừa gặm cái có cái không vừa mở to đôi mắt tròn xoe nhìn lảo liên từ trái sang phải, nghe thấy ai lên tiếng sẽ quay đầu sang xem.

Tôi ôm con bé khẽ đu đưa, mỉm cười không nói gì.

Không lâu sau, Vương Phục Sâm dẫn một cô gái chừng hai mươi tuổi đến nhấn chuông cửa. Cô ấy trang điểm tí mĩ, buộc đuôi ngựa trông đầy sức sống, gương mặt trái xoan, đường nét ngũ quan hài hòa, có vẻ là một cô gái hòa đồng. Vương Phục Sâm đôi giày ở sảnh, giờ tay về phía cô ta, giới thiệu qua loa: "Đây là Kiều Nhân, đệ tử của tôi, tôi từng nhắc với cô rồi đấy".

"Chào cô Ngụy." Cô gái lập tức phối hợp chia tay ra với tôi, mỉm cười để lộ lúm đồng tiền bên má, đôi mắt xinh đẹp cong cong như vàng trắng, vô cùng động lòng người.

Chú ý đến chân cô ta khá nhỏ, tôi ôm con gái lấy một đôi dép nhỏ ra, tôi bắt tay cô ta: "Chào cô".

Kiều Nhân đôi giày, sự chú ý mau chóng chuyển sang người Tần Tuệ, cẩn thận nắm bàn tay nhỏ của con bé: "Em bé đáng yêu quá".

"Muốn ôm không?" Tôi rút bàn tay đang cho vào miệng của con bé ra, kéo chiếc yếm cổ lau nước miếng cho nó. Con bé chớp chớp mắt, như thể cảm thấy thú vị, lại thôi bong bóng.

"Được không ạ?" Kiều Nhân khá vui mừng, chò tôi đưa con bé đến trước mặt cô ta, thuần thục đón lấy. Cô ta ôm lấy đứa bé liền khẽ đung đưa theo thói quen, trông khá thành thạo, hiển nhiên là biết rõ việc chăm sóc trẻ con. Tần Tuệ được người khác ôm cũng không sợ, phun bong bóng tròn tròn mắt nhìn Kiều Nhân, lại nhoeo môi cười, vươn tay về phía cô ta, gọi ê a.

Kiều Nhân thấy thế cũng cười theo: "Bé cười vui quá...".

"Nó thích cười lắm." Tôi đóng cửa phòng lại, cứ thế để cô ta ôm một chốc.

"Thích cười tốt mà, sau này mỗi ngày đều trôi qua vui vẻ." Kiều Nhân cúi đầu cọ trán vào con bé, cười tí mắt trêu chọc nó, "Phải không nào?".

Con bé nào hiểu Kiều Nhân nói gì, chỉ thấy thích thú, cứ cười mãi.

"Đi vào ngồi đi." Thừa dịp dẫn họ vào nhà, tôi quay đầu lại nhìn lướt qua Vương Phục Sâm đang bỏ tay vào túi quần, "Vụ án Vương Lệ Thanh thế nào rồi?".

"Tôi còn tưởng rằng cô không hề quan tâm đến vụ án này chứ." Anh ta nhếch môi cười nhạt, "Hiện đang chờ tra thẩm lần hai. Xem thái độ của thẩm phán và truyền thông, chắc hẳn là sẽ phán tử hình. Nhưng tôi nắm chắc, chứng cứ của chúng tôi có thể khiến tòa án tối cao bác bỏ phán quyết tử hình".

"Xem ra nên chúc mừng anh trước rồi."

"Chúc mừng thì khỏi đi. Bây giờ cô có con gái, có lẽ sẽ thương cảm cho Vương Lệ Thanh hơn, cho dù có chúc mừng tôi cũng chẳng thật lòng bao nhiêu." Lơ đãng nhìn Tần Tuệ đang được Kiều Nhân ôm trong ngực, Vương Phục Sâm khẽ kéo cà vạt, hắng giọng, cuối cùng cũng chịu thôi cái giọng quái gở trước mặt trẻ con, "Hiện giờ họ đều vin vào chuyện Vương Lệ Thanh tự sát nhiều lần, giành được sự đồng tình của công chúng. Nói thật, tôi vẫn mang thái độ nghi ngờ với chuyện này, nên muốn mời bác sĩ tâm lý giám định trạng thái tinh thần cho Vương Lệ Thanh".

Tôi nở nụ cười cảm kích với Vương Phục Sâm, không buồn đoái hoài đến thái độ của anh ta: "Vây cũng phải mời một người uy tín chút".

"Đã chọn được người rồi." Anh không hề phản đối đề nghị của tôi, "Bác sĩ Trương Kha Vĩ, kinh nghiệm vô cùng dày dặn, trùng hợp là ông ấy ở thành phố V, gần với thành phố A".

Không tài nào ngờ được ba chữ "Trương Kha Vĩ" đột ngột dội vào tai, tôi thềm giật mình, suýt nữa dừng phát lại.

May mà Vương Phục Sâm không lưu ý đến vẻ khác thường của tôi, chỉ nhớ ra gì đó, tiếp tục đề tài vừa rồi: "Nói ra, trước đó tôi còn định nhờ Tần Sâm giới thiệu bác sĩ Trương Kha Vĩ cho tôi. Nhưng nghe Giản Lam báo Tần Sâm đã chấp nhận điều trị tâm lý rồi hà?".

Tôi ổn định lại tâm trạng, gật đầu: "Hơn năm tháng rồi, mỗi tuần một lần".

"Đây là chuyện tốt." Anh ta liếc mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới rồi từ tốn cất lời, "Lúc trước tôi cảm thấy cô cũng nên tư vấn tâm lý, giờ nhìn lại, trạng thái cô đã tốt hơn thời gian trước rất nhiều.

"Nguyên nhân do làm mẹ à?".

Tôi vờ như không nghe thấy câu hỏi vô nghĩa này, hỏi ngược lại anh ta: "Anh định khi nào đi tìm bác sĩ Trương?".

Ánh mắt bỗng thay đổi, nhay cảm nhìn về phía tôi: "Sao cơ?".

"Thật ra ông ấy là bạn của Tần Sâm, kiểu bạn vong niên ấy." Tôi ngược mắt bình tĩnh nhìn lại, "Gửi lời hỏi thăm ông ấy giúp chúng tôi".

Ánh mắt Vương Phục Sâm nhìn chằm chằm vào tôi lâu thật lâu, không hề che giấu vẻ nghi ngờ. Gần mười giây sau, anh ta mới điềm nhiên trả lời: "Chủ nhật tôi đi tìm ông ấy, đến lúc đó sẽ gửi lời hỏi thăm giúp cô".

Tôi đáp "Cảm ơn" gọn lỏn rồi không dây dưa với đề tài này nữa.

Đền thành phố V đã hơn một năm, quan hệ giữa anh ta và Giản Lam vẫn không có cải thiện. Tôi chắc rằng không chỉ vì trong lòng Giản Lam còn có khúc mắc, một phần nguyên nhân khác cũng do cá tính của Vương Phục Sâm quá mức hà khắc. Nói thật, điều này thật sự rất dễ phát hiện.

Vì thế hai mươi phút sau, lúc Giản Lam vừa vào nhà nhìn thấy Vương Phục Sâm đã sầm mặt, tôi không hề cảm thấy bất ngờ.

Quà Giản Lam tặng cho Tần Tuệ là một chiếc khóa trường mệnh, con bé nắm trong tay lật qua lật lại ra chiều tò mò, cuối cùng lại nhét vào miệng mút chơi. Đường như chỉ cần bọn tôi nhét bất cứ thứ gì cho nó, đều có công dụng lấp đầy bụng vậy. Tôi không thể làm gì, đành kéo món đồ ra khỏi miệng nó hết lần này đến lần khác.

Đào Diệp Na đến trễ nhất, đến tận khi Giản Lam và Kiều Nhân đều chủ động vào bếp giúp Tần Sâm làm bữa trưa, cô ấy mới khoan thai đến. Có điều thân làm cô ruột, quà của Đào Diệp Na mang đến cũng đặc biệt nhất.

"Áo bách gia(*)?" Bày chiếc áo bé nhỏ được may từ đủ loại vải màu, tôi đếm sơ qua số vải vụn, khá ngạc nhiên. Có thể thấy cô ấy đã chạy đến rất nhiều nhà xin vải, lúc phối hợp màu sắc may cũng vô cùng chú trọng, đường may chắc chắn và tỉ mỉ.

(*) Áo bách gia là loại áo được may từ nhiều mảnh vải vụn trên quần áo của những đứa trẻ khỏe mạnh khác nhau. Người Trung Quốc tin rằng, nếu cho trẻ mới sinh mặc chiếc áo này, đứa bé đó cũng sẽ lớn lên an khang, khỏe mạnh.

Món quà này quá quý báu, nếu không phải rất coi trọng Tần Sâm, cô ấy cũng không đến mức tốn nhiều tâm tư như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của tôi, khuôn mặt tươi cười của Đào Diệp Na có chút xấu hổ: "Sắp đến Tết rồi, khó tìm được tiệm may, nên tôi tự mình làm, tay nghề không tốt lắm".

"Cảm ơn, món quà đặc biệt lắm." Tôi cười đáp lại cô ấy, cầm áo bách gia phe phẩy trước mặt Tần Tuệ, thu hút sự chú ý của con bé.

Đứa trẻ vừa đầy tháng rất nhạy cảm với màu sắc, vừa thấy chiếc áo đủ màu liền cao hứng hé môi cười, với bàn tay nhỏ gọi ề a muốn cầm lấy. Tôi ngẩng đầu ý bảo Đào Diệp Na nhìn xem, khỏe môi cũng bất giác nhoẻn cười, "Tiểu Tuệ cũng rất thích kìa".

Đào Diệp Na dè dặt kề sát vào xem, có lẽ vẫn còn e ngại, không dám đưa tay nựng con bé, chỉ dám nhìn từ xa, ánh mắt dịu dàng:

"Mũi và mắt giống chị, miệng giống anh Tần".

"Bé nó đi, nó không sợ người lạ." Tôi đưa tay huych cô ấy, rồi ôm con bé đưa sang.

Chần chừ chốc lát, Đào Diệp Na vụng về nâng cánh tay lên nhận lấy Tần Tuệ, thấy con bé vẫn cười ngây thơ mới nở nụ cười theo: "Thật đúng là không sợ người lạ mà".

Vuốt ve trán con gái, tôi mỉm cười coi như đáp lại.

Trong nhà có khách, thời gian trôi qua rất nhanh. Đến tối sau khi lần lượt tiễn họ đi, không chỉ có tôi mệt mỏi, ngay cả Tần Tuệ cũng ngáp ngáp dài. Tầng hai có phòng trẻ con, nhưng con bé vừa mới đầy tháng, tôi không thể nào để nó ngủ một mình trong căn phòng tối om. Thế là sau khi dùng khăn nóng lau người cho nó, tôi vẫn ôm nó về phòng ngủ chính.

Tần Sâm không ở trong bếp rửa bát mà chạy lên phòng ngủ trước tôi tự lúc nào, đang kéo cửa phòng thay đồ lục lọi. Nghi ngờ nhìn anh, tôi ôm Tần Tuệ về giường trẻ con, cẩn thận đặt con bé xuống, cởi vớ ra cho nó rồi xoa tay mình cho ấm, bắt đầu bóp tay chân nhỏ xíu của nó, đảm bảo thân thể con bé không bị lạnh: "Hôm nay sếp Tăng tìm anh là vì chuyện gì thế?".

"Một vụ án khó giải quyết." Tần Sâm vút từng bộ quần áo của tôi lên giường, "Anh nhớ em có một chiếc váy liền màu đỏ đúng không?"

"Một chiếc mùa hè và một chiếc mùa đông." Tôi thừa dịp tay còn ấm xoa lên bụng con bé, "Em nhớ đều ở đấy từ".

Theo lời nhắc nhở của tôi, Tần Sâm kéo chiếc tủ ở góc phòng thay đồ, tìm kiếm vài giây, cuối cùng rút hai chiếc váy kia ra, lạnh lùng vút sang một bên: "Gần đây đừng mặc hai cái này".

Hao tâm tổn sức tìm ra chúng để đi vút sao?

"Sao thế?" Tôi bận rộn xoa người Tần Tuệ, tạm thời không bắt được suy nghĩ của anh.

"Em hẳn nhớ vụ án "Đồ tể đêm mưa", tổng cộng có mười hai nạn nhân." Quay người lại nhặt mấy bộ đồ khác bị rơi xuống giường, Tần Sâm nhanh chóng xếp lại từng chiếc ngay ngắn, vẻ mặt bình tĩnh nhưng tốc độ nói dần dần tăng nhanh, "Trong đó nạn nhân thứ mười một vẫn khiến anh cảm thấy rất kỳ lạ.

Tuy cũng như những nạn nhân trước, phương thức vút xác cũng giống với thủ pháp của "Đồ tể đêm mưa", nhưng anh không hề tìm được chứng cứ cụ thể chứng minh cô ấy là gái bán hoa. Hơn nữa rất nhiều chi tiết trên thi thể khiến anh nghi ngờ, cô ấy không phải nạn nhân "Đồ tể đêm mưa" mà có người muốn trộn lẫn vào đánh lừa".

Yên lặng nghe anh trần thuật, tôi không ngắt lời, cúi đầu kéo chăn che lên chân Tần Tuệ, nhẹ nhàng tiếp tục xoa lên ngực con bé. Nó đã buồn ngủ đến díp cả mắt, miệng phun bong bóng lụp bụp, thỉnh thoảng vận mình, trông rất ư thích thú.

"Bây giờ sự thật chứng minh nghi ngờ của anh không sai... Cô ấy bị một tên sát thủ liên hoàn khác sát hại. Trước mắt có chín nạn nhân bị giết chết, đều là phái nữ xinh đẹp gần ba mươi tuổi, ngoại trừ người bị vút xác vừa đề cập khi nãy ra, những nạn nhân còn lại đều bị giết trong nhà mình." Tần Sâm bỏ quần áo đã gấp gọn vào tủ rồi quay người nhìn vài chiếc áo khoác còn lại trên giường, nhặt chúng treo lên mắc áo, "Thi thể cho thấy có dấu hiệu bị cưỡng hiếp, nguyên nhân cái chết giống nhau, đều bị cắt đứt cổ họng và động mạch cổ, trên người còn để lại nhiều vết dao chém sau khi chết. Ngoài ra họ còn có một điểm giống nhau".

Anh cố ý ngừng lại, mang hết mắc áo khoác về phòng thay đồ, khom lưng cầm lên hai chiếc váy đỏ anh vừa vút bỏ rồi nhìn tôi qua chiếc giường: "Lúc chết họ đều mặc váy liền màu đỏ, đó là váy của họ".

Nghe đã khiến người ta ròn rợn.

"Vụ án này xảy ra bao lâu rồi?"

"Nạn nhân đầu tiên xuất hiện vào bốn năm trước, thi thể nạn nhân mới nhất được phát hiện hồi tháng trước."

Trong bốn năm giết chín người ư? Tôi vừa nghĩ ngợi vừa cup mi mắt tiếp tục xoa bóp cho con gái: "Khoảng cách thời gian khá lớn".

"Quan trọng hơn là, hần gần như không để lại bất cứ manh mối nào." Giọng anh nghiêm túc, cuối cùng nhận ra từng âm thanh thoát ra đều nhanh như bay, thể là ân cần giảm bớt tốc độ nói, "Hơn nữa tên hung thủ này rất đặc biệt. Hiển nhiên hắn có sở thích sưu tập đặc thù, mỗi lần giết hại một người phụ nữ đều lấy đi một vật trên người họ".

Tôi "ừ" một tiếng, bày tỏ rằng mình đang nghe: "Giống như "Đồ tể đêm mưa" cắt giữ ngực và âm hộ của nạn nhân sao?"

"Gần như vậy." Tần Sâm chế giễu, chậm chậm gằn từng chữ, vì để tôi chú ý, anh thậm chí không tiếc dùng phương pháp úp úp mở mở khéo léo mà anh ghét nhất nữa, "Tuy nhiên tên hung thủ này không hề hứng thú với thứ đặc biệt... Không, cũng không thể nói vậy. Dù sao bây giờ vẫn chưa thể loại bỏ những "vật lưu niệm" hắn mang đi có phải có mục đích khác hay không..."

Biết anh không chịu bỏ qua khi chưa đạt được mục đích, tôi thờ dãi, dèm kín chăn cho Tần Tuệ, nắm chặt bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của con bé, cúi người hôn con gái chúc ngủ ngon mới đi đến giường ngồi xuống, cầm lấy một bộ quần áo đã gấp chỉnh tề, ngược mắt hỏi anh: "Rốt cuộc là sao?"

Thành công chiếm được sự chú ý của tôi, cuối cùng Tần Sâm cũng hài lòng hất cằm lên.

"Nạn nhân đầu tiên bị cạo sạch tóc, nạn nhân thứ hai bị cắt một mảnh da đầu." Anh nghiêm túc liệt kê từng cái với tôi, "Nạn nhân thứ ba bị khoét da thịt ở lòng bàn chân, nạn nhân thứ tư bị cắt âm hộ. Nạn nhân thứ năm bị khoét thịt trên trán, còn nạn nhân thứ sáu bị chặt đứt tay trái. Nạn nhân thứ bảy và nạn nhân thứ tám theo thứ tự là bị khoét da trên đùi trái và ngay eo. Về phần nạn nhân thứ chín... cô ấy bị cắt đi hai đầu ngực".

Phải thừa nhận rằng, sở thích sưu tập của hung thủ đúng là khiến người ta khó hiểu.

"Kỳ lạ thật." Tôi thành thật phát biểu cảm tưởng của mình.

"Anh cũng thấy vậy." Tần Sâm lập tức tán thành, nhìn tôi không chớp mắt, vẻ mặt không đổi, "Lạ hơn là căn cứ theo phác họa địa lý tội phạm, nhà của chúng ta cũng trong khu vực nơi ở của hung thủ".

Chắc do hiểu được ẩn ý trong lời nói của anh, tôi trầm ngâm giây lát, mới cất lời thuận theo ý của anh: "Anh có muốn điều tra vụ án này hay không?"

"Vì sự an toàn của em và Tiểu Tuệ, anh cho rằng anh nên gia nhập Tổ chuyên án. Nhưng anh nghĩ trước tiên nên lắng nghe ý kiến của em đã." Anh uyển chuyển bày tỏ ý nguyện của mình, tiếp theo lẳng lặng chờ đợi phản ứng của tôi, vẻ mặt thản nhiên và thành khẩn, như thể muốn chứng minh anh sẽ hết sức tôn trọng ý kiến của tôi vậy.

Tôi nhìn anh hai giây, rồi dời mắt đi, lại kéo đến một chiếc áo bị anh vút lung tung, xếp lại theo vết gấp có sẵn: "Em không xen vào công việc của anh, nhưng phải chú ý an toàn".

"Dĩ nhiên." Rõ ràng anh đã sớm đoán được câu trả lời của tôi, đáp ứng dứt khoát và quyết đoán, ngay sau đó vẫn không quên quan tâm chu đáo, "Mấy ngày nữa có thể anh sẽ qua đêm ở ngoài, cũng có thể trở về rất trễ. Em có cần thuê một bảo mẫu không?"

"Không cần đâu, một mình em làm được. Với lại cũng có thể gọi Giản Lam hay Đào Diệp Na đến đây mà." Không quen với việc có người lạ ở trong nhà, tôi thản nhiên từ chối đề nghị này. Nói đến Giản Lam và Đào Diệp Na liền nghĩ đến nên nhắc nhở họ việc này, thể là tôi lấy điện thoại di động trong túi ra, tìm kiếm tên họ trong danh bạ, "Em gọi điện thoại cho hai người họ đã, nhắc họ đừng mặc váy đỏ".

Tần Sâm gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thuận tiện cho tôi một đề nghị tốt hơn: "Tốt nhất là nhắc nhở họ không nên mở cửa mời người khác phái lúc ở nhà một mình... Bất kể đối phương là người quen hay lạ".

Chương 45: Đêm máu

Sáng sớm mở mắt ra đã nhìn thấy Tần Sâm đang nằm kế tôi với tư thế vô cùng hại cho xương cổ. Lưng anh đè lên gối, vai dựng thẳng, cổ căng cứng, dựa gáy vào vách tường trên đầu giường để thuận lợi nhìn từng cử động của Tần Tuệ. Con bé được anh ôm trên người, gục trong ngực anh, vắt và ngằng cái đầu xù, mở to hai mắt, đồng tử di chuyển theo khóa trường mệnh đang đung đưa trong tay anh, cầm cũng khê qua lại.

"Dậy sớm vậy." Tôi không thể không ngắt ngang "trò chơi" im ắng của hai cha con anh, kéo chiếc chăn đang vắt ngang eo Tần Sâm, phủ qua thân thể bé nhỏ của Tần Tuệ, ngửa con cảm lạnh, "Sao lại ôm Tiểu Tuệ ra đây?"

Con bé vẫn còn chăm chú nhìn chiếc khóa trường mệnh, không hề bị ảnh hưởng.

"Lúc anh dậy nó đã mở mắt thao láo mút tay rồi." Tần Sâm cũng nhìn lại con gái, anh không hề chớp mắt, hé môi trả lời tôi, vì tư thế quái dị này nên cảm tý trên lồng ngực.

Tôi không tài nào hiểu được sự liên quan logic nào trong chuyện này: "Thế là anh ôm con ra à?"

Cuối cùng đã chơi mệt, con bé vui đầu, cọ chiếc mũi be bé trên ngực Tần Sâm, sau đó men theo âm thanh quay mặt lại, nằm nhòai trên người Tần Sâm chớp mắt nhìn tôi tò mò. Tôi kẻ người đến, véo khuôn mặt trắng nõn của nó. Con bé giơ cánh tay mập mạp, bắt lấy ngón út của tôi, toét miệng cười vui vẻ.

"Trẻ con đầy tháng cần phải cử động đầu nhiều." Anh hơi nhấc cằm, giơ tay lên xem đồng hồ bấm giờ trong tay, thản nhiên giải thích, rồi tiện tay bỏ khóa trường mệnh xuống bên cạnh Tần Tuệ.

"Hai mươi ba giây, có tiến bộ".

Con bé nhìn thấy khóa trường mệnh liền buông ngón út tôi ra, quay sang nắm chặt lấy món đồ kia, cho vào miệng.

"Sáng sớm đã hành hạ con rồi." Tôi ngồi dậy ôm con gái vào ngực, kéo chiếc khóa khỏi miệng nó, quay đầu nhìn Tần Sâm cũng đang chống vào cái gối nhòm người dậy, "Mấy giờ anh đi?"

Anh với lấy áo len để đầu giường mặc vào: "Sau khi ăn sáng với hai mẹ con xong".

Vì vậy đến tám giờ sáng, Tần Sâm rửa xong bát đĩa rồi mới cầm áo khoác chuẩn bị rời đi. Tôi ôm Tần Tuệ tiễn anh đến sảnh, đợi anh thay giày xong mới đưa một tay lên chỉnh lại cà vạt cho anh:

"Tôi qua em đã nghĩ kỹ rồi". Sửa cà vạt xong, tôi lại vuốt phẳng cổ áo anh, "Anh cảm thấy hung thủ kia có liên quan đến em không?"

"Nói đúng ra, anh cảm thấy mục tiêu của hắn là em." Hiếm khi thẳng thắn như lần này, Tần Sâm bình thản nhìn bàn tay nhỏ nhỏ của Tần Tuệ rồi kéo nó ra khỏi miệng, dùng chiếc yếm cổ lau khô nước dãi trên tay con bé, "Nạn nhân thứ năm xuất hiện sau khi em bị anh ném đồ vào trần không lâu, mà nạn nhân thứ sáu thì lại xuất hiện sau khi em bị thương cổ tay trái. Còn nhớ "vật lưu niệm" hung thủ lấy khỏi người họ là gì không?"

"Da thịt trên trán và trên tay trái." Tôi nhớ ngay không cần nghĩ ngợi, ý thức được ám hiệu của anh, liền ngừng phát đầu nhìn vào mắt anh theo phản xạ, "Hắn đang sưu tập nơi bị thương của em?"

"Trước mắt anh chỉ có thể nghĩ đến khả năng này thôi. Nhưng thật sự khiến anh lo lắng lại là vấn đề khác." Tần Sâm lại nắm chiếc yếm lau nước dãi Tần Tuệ vừa chảy ra, lạnh nhạt khẳng định suy đoán của tôi, "Vật bị lấy đi của bốn nạn nhân trước... giống như hắn có thể nhìn thấy tất cả chuyện giấu kín của em vậy". Anh ngược mắt nhìn vào mắt tôi, trong đôi mắt đen thăm lấp lánh ánh lửa mơ hồ, "Hắn biết chuyện bốn năm trước".

Đã qua lâu như vậy, lần nữa nghe thấy sự việc kia từ anh, tôi nhất thời có chút hoảng hốt. Lát sau tôi mới tìm lại được giọng nói của mình, bật thốt không hề nghĩ ngợi: "Không thể nào là người đó được".

"Anh biết." Anh nhẹ nhàng ôm lấy mặt tôi, cúi đầu đặt trán vào trán tôi, hơi thở ấm áp phả lên chóp mũi tôi, "Đừng lo lắng, Ngụy Lâm. Anh sẽ tìm được hung thủ. Trước đó em và Tiểu Tuệ cứ ở nhà, đừng ra cửa".

Tôi nhìn vào mắt anh, lông mi gần như có thể chạm vào hàng mi run rẩy của anh. Trị liệu tâm lý giúp trạng thái tinh thần anh dần chuyển tốt, thân thể gầy gò cũng vì kiên trì rèn luyện từ từ khôi phục khỏe mạnh. Tôi còn nhớ bộ dạng anh nổi cáu với tôi mấy tháng trước. Nhưng bây giờ tôi chợt nhận ra, dù là nhắc đến chuyện bốn năm trước, anh cũng không còn mất khống chế như trước nữa. Anh đã thoát khỏi nỗi ám ảnh kia, còn tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Tôi chớp chớp mắt, né tránh ánh mắt anh, đưa tay đặt lên mu bàn tay anh, gật đầu dặn dò: "Chú ý an toàn".

Tần Tuệ nằm trong ngực tôi, còn đang vui vẻ phun bong bóng, bàn tay nhỏ khê kéo vạt áo tôi.

Tần Sâm đi cả một tuần. Bởi vì người biết chuyện để lộ tin tức, nên truyền thông liền chuyển sự chú ý đến vụ giết người liên hoàn chưa công bố này. Ba ngày qua cảnh sát từ chối trả lời trực tiếp, khiến lời đồn via hè càng lúc càng đi xa sự thật. Tin tức tràn ngập cả trên mạng lẫn tivi, chỉ trong hai ngày đã kéo phiên tòa thứ hai của vụ án Vương Lê Thanh xuống khỏi trang nhất. Thịnh thoảng tôi thấy hình ảnh ký giả đông nghịt chặn trước cửa Cục Công an trong tin tức, có thể tưởng tượng ra được chuyện đến mức này sẽ tăng thêm áp lực điều tra cho phía cảnh sát thế nào.

May mà mỗi đêm Tần Sâm còn gọi điện về báo bình an, tuy ngắn gọn nhưng cũng có thể khiến tôi yên tâm phần nào.

Đến ngày thứ năm, cảnh sát không chống chịu được áp lực của truyền thông, cuối cùng mới tổ chức họp báo, chính thức công bố vụ án với dân chúng. Truyền hình trực tiếp bắt đầu từ tám giờ tối, tôi bật tivi, ôm Tần Tuệ đã ngủ say ngồi trên sofa phòng khách, muốn xem thử có thể thấy được Tần Sâm trong màn ảnh không.

Điện thoại trên bàn tròn đột ngột vang lên.

Sợ chuông điện thoại đánh thức Tần Tuệ, tôi vội vàng nhích người đến cuối sofa cầm lấy ống nghe kẹp vào cổ rồi chỉnh âm lượng tivi nhỏ lại: "Xin chào!".

"Nguy Lâm." Đầu bên kia vang lên tiếng nói khàn đặc, "Là tôi, Vương Phục Sâm".

"Ừ, có chuyện gì?" Cảm nhận được Tần Tuệ thoáng cử động, tôi sợ con bé tỉnh lại, đành ôm nó khê đung đưa như thường ngày.

"Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô." Hình như Vương Phục Sâm đang đứng ở đầu gió, tiếng gió vun vút gần như át đi giọng nói của anh ta, "Chút nữa Giản Lam sẽ đến đón cô, đừng mang con bé theo, nhờ người khác trông giúp đi".

Thoáng cảm thấy bất an, tôi không nhận lời ngay: "Đến cùng là xảy ra chuyện gì?".

"Gặp rồi nói." Thế nhưng anh ta chỉ nói một câu cho có lệ, sau đó cúp máy.

Nghe âm báo bận vang lên từ bên kia, tôi nghĩ ngợi rồi ôm Tần Tuệ lên tầng thay quần áo. Mười lăm phút sau Giản Lam đã đến dưới lầu, lúc tôi vội vàng cầm chìa khóa nhà chui vào xe cô ấy, Tần Tuệ đã mở mắt ngáp ngáp dài. Cho dù ở thành phố V quanh năm mùa xuân, buổi tối trung tuần tháng Giêng há miệng vẫn thờ ra được làn sương trắng. Dự báo thời tiết nói tôi nay sẽ đổ tuyết, nhiệt độ xuống âm, trước khi tôi ra cửa đã đổi chiếc áo lót bông thật dày, cũng dùng áo len lông cừu quần Tần Tuệ như một chiếc bánh chưng.

"Anh ta có nói là chuyện gì không?"

"Không. Hón nữa rất kỳ lạ, rõ ràng mình đi từ chỗ Walmart đến nhanh hơn, vậy mà anh ta còn bảo mình phải lái từ đường khác đến, lãng phí thời gian." Có lẽ cũng vội vàng ra ngoài, Giản Lam ăn mặc đơn giản. Liếc nhìn Tần Tuệ tròn xoe mắt trong lòng tôi, cô ấy chỉnh điều hòa trong xe ấm hơn theo bản năng, "Tiểu Tuệ làm sao bây giờ?".

Tôi nhìn đồng hồ: "Mang sang chỗ Đào Diệp Na đỡ trước vậy, chắc bây giờ cô ấy đang ở nhà".

Đúng là Đào Diệp Na đang ở nhà, cô ấy thuê căn hộ khoảng tám mươi mét vuông ở khu dân cư cách biệt thự chúng tôi không xa. Trước đó tôi đã gửi tin nhắn cho cô ấy, nhưng vẫn không nhận được hồi âm. Lúc đưa Tần Tuệ đến, Đào Diệp Na hơi kinh ngạc, nghe tôi nói lý do đơn giản liền ôm lấy Tần Tuệ, nhận lời tạm thời chăm con bé thay tôi không hề ngần ngại. Tôi chú ý thấy tivi trong phòng khách đang phát hình buổi họp báo, xem ra Đào Diệp Na xem quá chăm chú, không thấy tin nhắn của tôi rồi.

Sau khi rời khỏi nhà Đào Diệp Na, Giản Lam đưa tôi đến thẳng chỗ Vương Phục Sâm. Anh ta đang đứng bên cạnh hầm qua núi ít ai qua lại chờ chúng tôi. Nơi ấy ánh sáng mờ昧, Vương Phục Sâm mặc vest đen hòa vào cửa hầm tối om, mờ hồ đến mức không phân biệt được. Giản Lam kéo tôi đến bãi cỏ kế bên công hầm, đứng trong phạm vi đèn đường chiếu sáng, nheo mắt nhìn chốc lát mới cẩn thận gọi một tiếng từ xa: "Vương Phục Sâm".

Nghe thấy tiếng Giản Lam, bóng đen kia cử động, ngay sau đó bật đèn pin trong tay lên. Chúng tôi nương theo ánh sáng thấy rõ mặt đối phương, đúng là Vương Phục Sâm đang đứng đấy một mình.

Vương Phục Sâm cau mày, trên tay cầm một thứ gì đó. Anh ta giơ đèn pin quét xung quanh một vòng, xác nhận không có ai khác mới cất giọng đáp lại: "Đứng yên đó, tôi đi qua", sau đó sải bước định trott lên bãi cỏ sùnn dốc.

Giản Lam giữ vai tôi, ra hiệu tôi đứng chờ, bản thân đi đến kéo anh ta lên, giọng có phần không kiên nhẫn: "Đã trễ thế này còn gọi chúng tôi đi ra ngoài, rốt cuộc là chuyện gì?".

Vương Phục Sâm chậm rãi bước đến dưới ánh đèn, dùng chân ngừng đầu nhìn Giản Lam, gương mặt hao gầy được ánh đèn soi sáng. Anh ta mặc áo sơ mi mỏng, khoác áo vest, mặt căng thẳng, sắc mặt trắng bệch hiếm hoi. Thân hình cao lớn đứng trong bóng đêm đen đặc như có thể bị cơn gió rét trung tuần tháng Giêng thổi vờ vụn bất cứ lúc nào. Tầm mắt anh ta lướt qua vai Giản Lam nhìn về phía tôi, giống như lần đầu tiên anh ta xuất hiện ở thành phố V, đôi mắt thâm trầm, ngũ quan sắc nét trực tiếp đi vào tầm mắt tôi.

Trong khoảnh khắc giao nhau với ánh mắt ấy, tôi đột nhiên vô cớ muốn chạy trốn.

"Tôi lấy được cái này ở chỗ bác sĩ Trương Kha Vĩ." Vương Phục Sâm giơ tay lên, cầm túi giấy tờ cột chặt bằng dây tết vải, khóa chặt bóng dáng tôi trong đồng tử, "Hồ sơ bệnh án của cô".

Tôi bỗng cứng đờ. Con lạnh buốt lập tức lan tỏa khắp người, tôi cảm nhận được từng lỗ chân lông toàn thân đều thắt chặt. Cảm giác đau thấu xương như nhũ băng đâm thẳng từ đỉnh đầu xuống gót chân, lòng bàn chân ghim trên bãi cỏ, khiến tôi không tài nào nhúc nhích. Tôi nhớ đến hôm đầy tháng Tần Tuệ anh ta đã nói, cuối tuần anh ta sẽ đến gặp bác sĩ Trương Kha Vĩ.

Tại sao? Tại sao anh ta lại lấy được hồ sơ này?

Giản Lam biến sắc trước cả tôi, giật phăng lấy túi hồ sơ kia, giọng nói nghiêm khắc cất lên cao vút: "Anh trộm á?".

"Chuyện này không quan trọng." Vương Phục Sâm chỉ hơi nghiêng mặt nhìn Giản Lam, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tôi, như chỉ cần lơ là một giây sẽ khiến tôi biến mất tầm mắt tích, về mặt cứng nhắc và kìm nén, "Ngụy Lâm, tranh thủ bây giờ vẫn còn kịp, cô theo tôi đi tự thú đi".

"Gi cơ?"

"Em yên lặng nghe đi!" Vương Phục Sâm không thể nhịn được nữa mà gào lên với Giản Lam, sắc mặt chuyển sang xanh mét, dôi mắt chuyển về phía tôi lần nữa, bộ ngực vì cố kiềm chế tâm trạng mà phập phồng kịch liệt, "Tổ chuyên án bên thành phố X đã tìm được chứng cứ mới nhất rồi, bây giờ bọn họ đang trên đường đến thành phố V, muốn dẫn cô trở về tiếp nhận điều tra". Anh ta nhìn chằm chằm vào mắt tôi, cánh mũi khẽ giương, lông mày dày rậm cau chặt, cổ hết sức ổn định giọng nói, tận lực tranh thủ lòng tin của tôi, "Cô chỉ có cơ hội này thôi. Nghe lời tôi, đến Cục Công an tự thú đi. Tôi đã xem được chuyện đã xảy ra trong hồ sơ bệnh án của cô rồi, trong đó có tồn tại tình tiết rất quan trọng giảm nhẹ hình phạt, chỉ cần bây giờ cô đi tự thú, đến lúc đó tôi sẽ làm luật sư biện hộ cho cô trên tòa. Tôi có thể bảo vệ được cô, hãy tin tôi".

Tôi nhìn anh ta đăm đăm, không tài nào thoát lên bất cứ âm thanh nào, bắt đầu nghi ngờ đây là con ác mộng. Nhưng gió rét thổi qua mặt tôi, từng cơn cắt vào da thịt đau nhói, từng đợt đập vào thần kinh tôi, khiến đầu óc tôi tỉnh táo cùng cực.

"Rốt cuộc anh đang nói cái gì? Tự thú? Sao phải tự thú?" Bóng dáng Giản Lam thỉnh thoảng chắn ngang tầm mắt tôi, giật phắt cánh tay Vương Phục Sâm, kinh ngạc chất vấn, đồng thời sắc mặt trở nên trắng bệch, chỉ có thân thể cô chia cách giữa tôi và Vương Phục Sâm theo bản năng, ngăn ngừa anh ta bất chợt ra tay làm hại tôi.

"Cô ấy giết hai người!" Vương Phục Sâm bị hành động này của Giản Lam chọc giận, bắt lấy cổ tay cô ấy, sai bước đứng sát mặt cô ấy, khẽ nheo mắt lại dè dặt giọng nói, "Có nhớ vụ án hòa tan thi thể bốn năm trước không? Thi thể nạn nhân Hoàng Thiệu bị hòa tan trong bồn tắm căn nhà gác gác, nếu không phải cảnh sát tìm được răng của hắn ở đường thoát nước, thậm chí không ai biết hắn đã bị giết".

Vương Phục Sâm hất phăng tay Giản Lam ra, nhìn chằm chằm vào mắt cô ấy, cả người vì ức chế phần nộ mà run lên, mắt hắn đầy tia máu, trợn trừng ra như muốn nứt, "Hoàng Thiệu này và cả chuyên gia khoa Nội thần kinh Sanchez Harris mất tích một cách kỳ lạ ở thành phố X... Chúng đều bị Ngụy Lâm giết".

Thân thể Giản Lam chợt lao đảo. Cô ấy đưa lưng về phía tôi, đứng như trời trồng, mái tóc ngắn chấm vai rối tung, dáng vóc mảnh mai bị quấn kín trong chiếc áo bông màu cà phê, hết như cánh hoa khô héo chao đảo muốn ụp khỏi đầu ngón tay.

Tôi nhìn vào gáy cô ấy, đầu óc trống rỗng, bỗng mất đi tất cả dũng khí.

Ý thức được mình đang nói gì, lửa giận trên mặt Vương Phục Sâm dần rút đi, thay vào đó là nỗi phiền muộn rệu rã: "Không phải là lỗi của Ngụy Lâm". Anh ta vuốt mặt, dôi mắt đi, giọng nói khàn khàn, "Sanchez Harris bắt cóc cô ấy, làm phẫu thuật nội sọ cho cô ấy. Cô ấy không chỉ bị PTSD nghiêm trọng, cũng vì cuộc phẫu thuật kia mà tổn thương ở mắt và vỏ não thùy trán, dẫn đến chứng ngại chức năng tình cảm, có nhân cách phản xã hội". Anh ta lắc đầu, giữ lấy bả vai Giản Lam, cúi mặt thấp xuống nhìn vào mắt cô ấy, cố gắng để tầm mắt hai người ngang bằng, giọng nói gần như trấn an, "Không phải lỗi của cô ấy, sau này anh sẽ giải thích với em".

Sau đó anh ta đi lướt qua Giản Lam, lúc đến trước mặt tôi thậm chí về mặt có chút hốt hoảng, cúi đầu một lát rồi ngược lên nhìn tôi, ánh mắt dần dần bình tĩnh trở lại. Anh ta hé môi, hít vào thật sâu, hồi lâu mới lưu loát cất tiếng: "Tôi biết khi đó tinh thần Tần Sâm đã thất thường, cô cũng không muốn bị phán tử hình... Cho nên chúng ta không cần nhắc đến giả thuyết dư thừa. Hiện tại..." Mấp máy môi, Vương Phục Sâm hơi hất cằm nhìn tôi chăm chú, trong mắt ánh lên ngọn đèn đường lấp lánh, "Chuyện vẫn chưa đến mức không còn đường lui. Ngụy Lâm, cô phải đi tự thú trước khi cảnh sát tìm được cô".

Gió rét luồn vào cổ áo tôi, tôi nhìn lại anh ta, đứng ngược sáng, nửa người bị chôn trong bóng tối, bóng tối kia đè ép đến mức khiến tôi gần như ngạt thở.

"Tôi không thể tự thú." Tôi nghe thấy mình khô khốc trả lời.

"Cô đã không còn lựa chọn nào khác rồi." Anh ta đột ngột thét lên với tôi, toàn bộ kiên nhẫn bị mài mòn hết sạch, dường như chỉ có thể gào thét để phát tiết cảm xúc đến tột đỉnh không sao kiềm chế của mình, "Hãy nghĩ đến Tần Sâm, nghĩ đến Tiểu Tuệ đi. Bây giờ cô không đi tự thú thì chịu án phạt tử hình thôi. Con gái còn bé như vậy, cô nhẫn tâm để mẹ của con bé trở thành kẻ tử tù sao?".

Tôi chết lặng nghe anh ta gào thét, từ từ ngược mí mắt nhìn bóng lưng Giản Lam. Cô ấy vẫn đứng thẳng nơi kia, như đã mất đi năng lực quay người. Tôi nhớ tôi từng nói với Vương Phục Sâm, chuyện tiếp nhận người mình yêu thương, người mình tín nhiệm là tội phạm giết người không hề dễ dàng như anh ta đã tưởng tượng.

Bởi vì anh ta không biết, mẹ của Giản Lam chính là tội phạm giết người. Vào năm Giản Lam năm tuổi, bà đã tự sát trong ngục. Trên đùi Giản Lam có vô

số vết sẹo, là từng nét chữ mờ nhòa của cô ấy. Đó là cô ấy dùng đầu bút chì bén nhọn viết lên đùi mình từng lần một, mỗi lần nghe thấy người khác bàn tán về mẹ mình, Giản Lam đều tự nhốt mình trong phòng, thầm viết lên những con chữ ở nơi quần áo có thể che đi. Có khi viết chữ "mẹ", có khi viết "tội phạm giết người". Cô ấy khắc sâu những chữ ấy hết lần này đến lần khác, đến tận khi đầu bút đâm rách da thịt lưu lại vết máu pha lẫn với bột chì màu xám đen mới dừng lại, rồi ôm gối im lặng rơi lệ.

Khi cô ấy nói cho tôi biết bí mật này, chúng tôi đã thành bạn bè thân thiết nhất. Giản Lam nói với tôi, sau này cô ấy sẽ không làm tổn thương mình nữa. Cô ấy nói mình sẽ mạnh mẽ hơn, bởi chỉ như vậy, cô ấy mới có thể bảo vệ được tôi.

Nhưng những vết sẹo kia chưa bao giờ biến mất. Giống như mỗi lần cô ấy uống say ôm lấy tôi khóc lóc đều không ngừng lặp lại câu "bà không phải tội phạm giết người" kia. Những vết sẹo ấy không những đâm rách da thịt Giản Lam, mà còn khắc sâu vào tận xương tủy cô ấy.

"Có gì khác nhau sao?" Tôi nhìn bóng lưng Giản Lam, mặc cho gió rét luồn vào cổ áo, cắt lên từng tác da của tôi, "Tội phạm giết người ngồi tù hay tù hình có gì khác nhau sao?".

Vương Phục Sâm nắm chặt tay tôi, sai bước thật dài muốn dứt khoát lôi tôi đi: "Đi theo tôi, đi tự thú".

Tôi bị anh ta kéo quay người đi, chân lão đảo suýt ngã nhào. Lúc này Giản Lam đột nhiên quay người lại chạy đến sau thân tôi, bắt lấy cổ tay tôi. Tôi quay đầu lại, trùng hợp đón nhận tầm mắt cô ấy. Anh đèn soi khuôn mặt tái nhợt của Giản Lam, tôn lên hốc mắt đỏ hoe, vệt nước mắt nhạt nhòa đã sắp bị gió thổi khô.

"Không khác nhau." Cô ấy nói, "Không khác nhau chút nào".

"Giản Lam." Vương Phục Sâm quát khê, "Dừng...".

Lời nói của anh ta bị một tiếng va đập nặng nề cắt đứt, thỉnh thoảng im lặng. Tôi quay đầu lại theo phản xạ, thấy thân thể Vương Phục Sâm ngã sang một bên, bàn tay nắm lấy tay tôi buông lỏng, định chạm lên dòng máu tươi chói mắt bên cạnh. Người phía sau anh ta lại giờ lên tầng đá đỏ, đập mạnh vào đầu anh ta lần nữa.

Thân thể anh ta run lên theo tiếng vang trầm đục kia rồi suy sụp ngã xuống.

Bóng người kia giờ cao tầng đá đỏ đập mạnh xuống ót anh ta lần nữa, dù máu văng tung tóe cũng không thu tay lại. Tiếng đập bùm bụp dội vào màng nhĩ tôi, giọt máu đỏ văng lên mặt tôi. Qua màn mưa máu, tôi thấy rõ khuôn mặt trái xoan của đối phương. Đôi mắt giống hệt Tần Sâm đại ra, tròng mắt thất lại, dù máu tươi văng lên mặt cũng không hề chớp mắt.

Đến tận khi Vương Phục Sâm ngã vào vũng máu, đối phương mới dừng lại hành động máy móc, ngơ ngác nhìn thân thể không còn cử động của anh ta, hé môi thở hổn hển.

Đào Diệp Na!

Đầu óc tôi bất chợt không còn suy nghĩ được nữa. Tôi không rõ chuyện gì đã xảy ra, ngơ ngác nhìn cô ấy rồi nhìn lại Vương Phục Sâm hai mắt nhắm nghiền nằm co quắp trong vũng máu, hai chân không sao di chuyển được.

"A Sâm!" Giọng Giản Lam run rẩy vang lên sau lưng tôi, "A Sâm, A Sâm!".

Cô ấy thả tay tôi ra, lão đảo chạy về phía Vương Phục Sâm, quỳ sụp trước người anh ta, nâng cái đầu đã nhầy nhụa máu lên, kinh hoàng luống cuống gọi tên anh ta: "A Sâm... A Sâm, anh tỉnh lại đi... A Sâm...".

Đầu tôi ong ong. Đào Diệp Na buông tầng đá đỏ xuống, hai chân như nhũn ra, xiêu vẹo chạy về phía tôi.

"Đi, đi mau!" Cô ấy xô đẩy người tôi, không ngừng run giọng thúc giục, "Đi mau!".

Tôi bị động đậy cô ấy đẩy đi, bên tai tôi vẫn vang lên từng tiếng trầm uất của tầng gạch đỏ đập vào đầu Vương Phục Sâm, đến tận khi bị Đào Diệp Na nhét lên ghế lái phụ trên xe cô ấy, hình ảnh trước mắt vẫn là bóng dáng của Giản Lam chạy về phía Vương Phục Sâm.

"Không được, ngồi đây sẽ bị máy quay quay lại, ngồi phía sau đi..." Đào Diệp Na bỗng kéo tôi ra khỏi ghế lái phụ, lôi đến cửa xe sau, mở cửa đẩy tôi vào.

Tiếng đóng cửa vang dội làm thân kinh tôi đau buốt.

"Sao cô lại ở đây?" Đến lúc Đào Diệp Na nhảy vào xe, xoay chìa khóa đề máy, tôi mới chậm chạp tìm lại thần trí, "Tiểu Tuệ đâu?".

"Ở nhà đồng nghiệp tôi." Rút mấy tờ khăn giấy từ hộp cất đồ, Đào Diệp Na thở dốc, run tay lau máu, "Tôi sợ hai chị ra ngoài trẻ thế này không an toàn nên lặng lẽ chạy đến đây".

"Vương Phục Sâm..."

"Tôi không biết." Run giọng ngắt lời tôi, Đào Diệp Na đạp chân ga khởi động xe, đôi mắt hoang mang trợn trừng, vẻ mặt hoảng hốt, "Tôi không biết anh ta đã chết hay chưa. Đề tôi tính toán lại đã".

Cô ấy lái xe như bay, rút cả túi tiền to ở ATM, rồi dừng xe ở ga tàu hỏa, xuống xe mua hai tấm vé, sau đó trở vào xe nhắn tin cho Tần Sâm. Mập máy đôi môi trắng bệch, từ đầu đến cuối đều không có thời gian nói chuyện với tôi. Tôi chờ đợi ngồi trên ghế sau nhìn từng hành động của cô ấy, có thể đoán được cô ấy dự định làm thế nào.

Bấy giờ tôi mới nhớ đến gương mặt Tiêu Minh. Tôi nhớ anh ta đang cùng những cảnh sát của Tổ chuyên án chạy đến thành phố V, nhớ lại Tần Sâm đã nói trên đời này không tồn tại cuộc mưu sát hoàn mỹ, rồi nhớ đến lời nói của Vương Phục Sâm.

Anh ta nói đúng, nếu muốn sống sót, tôi đã không còn lựa chọn nào khác. Nhưng Vương Phục Sâm không biết, tôi chưa từng nghĩ đến việc sống sót.

Cách cửa sổ xe bị sương phủ mờ, tôi nhìn ánh đèn nê-ông bên ngoài, từ từ nhắm mắt lại.

Hai mươi phút sau, Đào Diệp Na lái xe dẫn tôi đến một xưởng bỏ hoang cách ga tàu hỏa không xa.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Trong khoảnh khắc Đào Diệp Na mở cửa xe ra, giọng nói Tần Sâm đã dội vào tai. Tôi chui ra khỏi hàng ghế sau, thấy Đào Diệp Na đóng cửa xe, sải bước lao nhanh về phía Tần Sâm đang đi đến, nhét túi tiền mặt đầy ắp cho anh, "Vương Phục Sâm xem lên hồ sơ bệnh án của cô Ngụy, anh ta nói cảnh sát thành phố X đã đến thành phố V, muốn dẫn cô Ngụy trở về tiếp nhận điều tra". Cô ấy vừa nói vừa lấy hai tấm vé tàu từ túi áo ra, tốc độ nói bất giác tăng nhanh hết lúc Tần Sâm thay đổi tâm trạng, "Tôi đã mua vé cho anh chị rồi, còn chuẩn bị tiền mặt nữa. Bấy giờ tôi đi đón Tiểu Tuệ đến đây, hai người dẫn con bé đi đi".

Hai tay Tần Sâm bỏ vào túi áo khoác màu xám, không đưa tay nhận đồ của Đào Diệp Na, chỉ ngẩng đầu dờ mắt nhìn tôi, khẽ hé môi thở ra một làn sương trắng. Quần áo trên người anh vẫn là bộ hôm ấy anh mặc ra cửa, làm việc mấy ngày liền trông anh gầy rộc đi, quảng thâm nơi đáy mắt hiện ra lại. Tôi nhìn anh từ xa, không há miệng cất lời.

"Vương Phục Sâm không thể nào cho chúng tôi đi." Vài giây sau, Tần Sâm dờ mắt nhìn về phía Đào Diệp Na, tình mắt thấy được vết máu lưu lại trên vạt áo cô ấy, "Trên người cô có máu... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?".

"Đừng hỏi nhiều như vậy, đã không còn thời gian!"

"Cô giết cậu ta?" Anh đột ngột và thẳng thắn ngắt lời Đào Diệp Na, cho ra kết luận từ phản ứng sượng cứng của cô ấy, gần như kè sát cô ta theo bản năng, neho mắt lại, khó tin cất cao giọng, "Cô giết Vương Phục Sâm?".

Lời ép hỏi thẳng thừng thô bạo của anh khiến Đào Diệp Na đang tận lực khống chế cảm xúc gần như sụp đổ, run lấy bầy, ôm chặt cánh tay mình liên tục lùi về sau, dòng lệ nóng hổi tràn ra hốc mắt, "Tôi không biết, tôi không biết..." Cô ấy mắt không chớp đi lặp lại, giọng mũi đặc sệt khiến từng âm thanh trở nên mơ hồ, "Tôi cảm đá đập vào đầu anh ta... anh ta không nhúc nhích..."

"Cô thật sự điên rồi!" Giật chiếc túi du lịch từ tay Đào Diệp Na thô lỗ ném sang bên chân, Tần Sâm đá phăng nó đi, rốt cuộc không kiềm chế được quát lên với cô ấy, "Cô có biết cô đang làm gì không?".

"Tôi không có cách nào khác." Đào Diệp Na co rụt lại theo phản xạ, gương mặt giàn giụa nước mắt, bất chấp tất cả gào lên với Tần Sâm, "Đó rõ ràng không phải lỗi của anh chị. Anh chị không nên chịu đựng hết những thứ này".

Một tay nắm lấy mái tóc trên trán cô ấy giật ra, gân xanh trên huyết thái dương Tần Sâm đập thành thạch, đốt ngón tay siết lại trắng bệch, như thể nổi điên muốn xé toạc Đào Diệp Na: "Chuyện này liên quan gì đến cô? Cô có lý do gì can thiệp vào?".

"Nhưng em chỉ có mỗi mình anh thôi." Cô ấy phí công gãy giữa gạt tay anh ra, dùng hết sức bình sinh gào lên như không còn muốn sống nữa, "Em chỉ có mỗi mình anh, chỉ có mỗi mình anh thôi, anh trai! Làm sao em có thể trơ mắt nhìn anh chị ngồi tù được?".

Từ "anh trai" kia khiến động tác Tần Sâm khựng lại: "Cô đừng gọi lung tung..."

"Chị dâu biết mà!" Đào Diệp Na khóc đến khàn cả giọng, "Chị ấy đã sớm biết em là Tần Lâm rồi".

Tần Sâm thả tay ra, ngẩng phắt đầu nhìn tôi như điện giật, cổ căng cứng, mím môi, gân xanh vẫn hằn trên thái dương, như vẫn chưa thể thoát khỏi cơn thịnh nộ khi nãy. Tôi lặng thinh đứng bên cạnh xe, để mặc đồng tử anh soi rõ bóng dáng tôi, im lặng một lúc lâu, tôi mới mập máy đôi môi đã bị còng đến tím tái: "Em biết lúc đó anh gạt em".

Anh buông tóc Đào Diệp Na ra, vẫn im thít nhìn tôi, như thể mượn phút giây ngắn ngủi nhìn nhau này để hiểu được câu nói của tôi.

Đào Diệp Na ngồi phịch xuống, vùi mặt vào lòng bàn tay, uất ức nước nớc.

"Em không để tâm chuyện anh không chịu nhận em... Em biết anh có suy nghĩ của riêng mình..." Cô ấy tức tưởi, không ngừng lắc đầu khiến lời nói không hề mạch lạc, "Ban đầu em không nói với anh... là vì ba mẹ nuôi của em đối với em rất tốt, ba mẹ coi em là con gái ruột, lúc qua đời để lại hết mọi thứ cho em... Em cảm thấy em trở về bên cạnh anh là phản bội ba mẹ... Thế nên em chỉ muốn tìm được anh... Chỉ muốn biết anh sống rất tốt, rất bình an...". Đôi vai hao gầy không ngăn được run rẩy, rốt cuộc không nhịn được vùi mặt khóc òa trong hai lòng bàn tay, "Em đã tìm anh rất lâu, rất lâu... Để dành từng đồng từng xu, muốn để dành đủ lộ phí đi tìm anh... Từ hồi di dân đến nước ngoài, ngày nào em cũng viết nhật ký nhắc nhở mình... Em phải tìm được anh trai, em muốn về nhà..."

Tần Sâm cất bước đi về phía tôi, bước ngang qua người cô ấy, tựa như không nghe thấy cô ấy nói gì.

Đào Diệp Na co cuộn người, ôm chặt lấy hai cánh tay mình, như chỉ có thể dựa vào hành động này chống đỡ nỗi nhện ứ cuộn cuộn nơi cổ họng, đôi mắt nhắm chặt cũng không ngăn được dòng lệ, từng âm thanh khản đặc phát ra đều chứa đựng đau khổ: "Đã mười tám năm rồi... Em nghĩ anh đã sớm từ bỏ em... Nhưng đến khi em tìm được khu nhà chúng ta ở trước kia... thấy tờ thông báo tìm người dán trên tường... Nghe người khác nói chỉ cần có người gỡ nó xuống, chưa đến mấy ngày sẽ có tấm mới được dán lên... Em mới biết anh cũng một mực tìm em... một mực chờ em về nhà..."

Tần Sâm dừng lại trước mặt tôi.

"Đủ rồi." Anh nắm lấy tay tôi, nắm chặt trong lòng bàn tay, ấn nhãn khép mắt lại, "Đủ rồi, Tần Lâm".

Tôi nắm lại tay anh, mười ngón tay đan xen với nhau.

"Anh trai..." Nghe thấy anh gọi tên mình, thân thể Đào Diệp Na run lên, quay người lại bỏ đến bên chân anh, ôm lấy chân anh cầu xin, "Em xin anh... Em xin anh dẫn chị dâu và Tiểu Tuệ đi đi... Anh chị có thể ra nước ngoài... Anh chị có thể bắt đầu lại lần nữa..."

"Em xin anh..."

Tần Sâm kéo cánh tay Đào Diệp Na lên, không nhận lời ngay lập tức: "Anh muốn biết tình trạng của Vương Phục Sâm trước".

"Giản Lam đang ở cùng anh ta." Tôi nắm chặt tay anh, "Chắc được đưa đến bệnh viện rồi, anh có thể đi tìm xem".

Tần Sâm khẽ gật đầu, đồng ý với đề nghị này.

"Đi, đi mang Tiểu Tuệ đến đây." Anh đưa tay áo lau vội nước mắt cho Đào Diệp Na, cầm bệnh ra, động tác và giọng nói đều sượng cứng, "Hai tiếng sau, chúng ta sẽ hội họp tại đây".

Đào Diệp Na nghẹn giọng gật đầu, vội vàng sửa sang lại tóc tai mặt mũi, tranh thủ lên xe chạy đi.

Đến lúc đưa mắt nhìn xe cô ấy đã ra đường cái, Tần Sâm mới kéo tôi đi về phía công xưởng bỏ hoang. Mọi vật trong không khí âm độ đều như đóng thành băng, tôi nhìn hơi ảm mình thờ ra dần tiêu tan trong không trung, cảm nhận được anh bao lấy bàn tay tôi, cho tay tôi vào túi áo giữ ấm như thường lệ.

"Anh vẫn nợ em một câu xin lỗi." Tôi nghe thấy giọng anh khê khàng vang lên bên tai, "Nếu không gặp phải anh, tất cả chuyện này đều sẽ không xảy ra."

Tôi theo sát bước anh, nuốt ngược nỗi nhện ngào xuống bụng: "Không phải lỗi của anh".

Dẫn tôi đến cửa xưởng, Tần Sâm kéo tôi đến bên cạnh, đôi mắt đen láy nhìn vào mắt tôi, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào.

"Ngụy Lâm." Anh nói, "Chúng ta bắt đầu lại lần nữa, chân chính bắt đầu lại lần nữa".

Tôi bỗng nhớ đến mùa đông lần đầu tôi gặp anh. Hơi ảm trong phòng còn vương lại trên chiếc áo măng tô màu xám của anh, gần như tôi vừa quay người đã ập vào mặt tôi. Khoảng cách giữa chúng tôi chỉ có nửa bước, thậm chí tôi có thể ngửi thấy mùi dầu thông thoang thoang trên người anh. Tất cả đều như mới xảy ra ngày hôm qua, anh vẫn là Tần Sâm tám năm trước, còn tôi vẫn là Ngụy Lâm còn bị bao phủ trong bóng ma của căn bệnh trầm cảm, cố gắng thoát khỏi hoàn cảnh khốn khó.

Khoảnh khắc ấy tôi suýt nữa không kiềm được rơi lệ.

"Em chờ anh trở lại." Nắm lấy bàn tay còn lại của anh, tôi nói cho anh biết, "Chúng ta sẽ cùng đi".

Anh cúi đầu, đặt nhẹ trán vào trán tôi. Tóc chúng tôi quấn lấy nhau như huyết mạch tương liên.

"Chờ anh ở đây." Anh dặn dò bên tai tôi.

Tôi gật đầu, đưa mắt nhìn anh quay người rời đi.

Màn đêm từ từ nuốt chửng bóng dáng anh, tôi rũ đầu hết như Đào Diệp Na khi này, vùi mặt vào lòng bàn tay, khe khẽ nghẹn ngào trong bóng tối: "Em cũng nợ anh một câu xin lỗi".

Rõ ràng đã nói sẽ không gạt anh... Kết quả cuối cùng vẫn phải nói dối anh.

"Xin lỗi." Tôi nói.

Xin lỗi, Tần Sâm!

Em không đợi được anh nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Người trong lửa

Type: Dung

Ga tàu hỏa nườm nượp biển người, bên bồn hoa bật đèn viền chói mắt, trong dòng người tấp nập, ý thức của tôi có phần mờ lung. Phòng chờ tàu không ngừng vang lên tiếng loa thông báo, không ít bóng dáng quần áo bông dày cộm co ro trên tấm giấy cactông ở chân tường, cảnh sát ga cầm gậy cảnh sát đi tuần xung quanh, thỉnh thoảng nhìn về phía xe hơi bấm còi inh ỏi ở giao lộ, xác nhận có cảnh sát giao thông đứng đầy đủ điều khiển con đường tắt nghẹt. Xung quanh huyền ảo, lần đầu tiên những cảnh sát mặc đồng phục kia khiến thần kinh tôi nhạy cảm.

Tôi mua một con dao gọt bút chì ở cửa hàng tiện lợi, vét hết tiền cho ông lão xin ven đường, sau đó dợm bước bỏ đi. Lúc quay lưng đi về phía lối đi bộ, con gió lạnh ủa đến, cuốn theo bông tuyết li ti thổi vào mặt tôi, từng hơi rét buốt làm tôi tỉnh táo không ít.

Ngày tôi biết mình mang thai Tần Tuệ đã quyết định sẽ tự sát rồi. Buồn cười chính là, từ đó đến nay tôi chưa hề thực sự nghĩ đến chuyện này. Tôi không lên kế hoạch về thời gian, địa điểm, phương thức và công cụ, cũng không nghĩ đến việc có nên để lại di thư nhắn nhủ Tần Sâm và Tần Tuệ. Nhưng tôi biết, khi ngày này thật sự đến, tôi không cần thiết suy nghĩ cận kề đã có thể kết thúc sinh mệnh của mình ngay.

Có thể vào một buổi sáng nào đó sau khi cho Tần Tuệ uống sữa, cũng có lẽ là khi một mình ra ngoài đi chợ... Tôi có thể nhảy từ cửa sổ gác mái xuống, cũng có thể lao đầu vào chiếc xe nào đó đang phóng vun vút. Cái chết quả thật dễ dàng.

Nhưng hiện tại muốn tôi tìm được một cách tự sát thích hợp nhất trong khoảng thời gian ngắn, thật ra lại chẳng dễ gì. Ban đầu tôi định tạo ra một cái chết ngoài ý muốn, ví dụ như không cẩn thận ngã khỏi sân ga lẫn dưới bánh tàu hỏa, hoặc ngã ra đường lớn để mặc dòng xe nghiêng qua người. Như vậy, sau khi Tần Sâm hay tin tôi chết sẽ không đau khổ nhiều, ít nhất vẫn có thể xem tôi chết là do tai nạn, chứ không phải lựa chọn bỏ lại anh và Tần Tuệ.

Kết quả sau khi đi vào trong phòng vé, tôi bất chợt thay đổi chủ ý này.

Hàng ngũ đổi vé tàu xếp dài ngoằng, không ít người đang cầm điện thoại di động lau nước mắt nói với người nhà ở đầu bên kia phải chậm mấy ngày mới trở về. Phân đông đều vì giao thông ách tắc mà bỏ lỡ chuyến tàu, họ nói với khẩu âm của nhiều vùng khác nhau, vẻ mặt lo lắng và phiền muộn. Tôi bỗng nhận ra đã sắp đến giao thừa, nếu bây giờ còn làm ra một sự cố giao thông sẽ chỉ khiến những người đang khao khát trở về nhà này chịu giầy vò thêm thời.

Vì vậy sau phút suy tư ngắn ngủi, tôi quyết định từ bỏ việc tạo ra tai nạn bất trắc.

Hiện tại tôi chỉ cần tìm một chỗ yên tĩnh kết thúc tất cả. Sau khi làm rõ điều này, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Những bông tuyết như cơn mưa đá là tả bay xuống, dần trải lên mặt đất một lớp tuyết trắng, để lại từng tiếng soàn soạt mỗi khi tôi bước qua. Tôi kéo chặt cổ áo băng qua con phố đi bộ, bỗng cảm nhận có người đang đi theo sau lưng.

Ban đầu tôi không xác định lắm, chỉ có thể dùng phương pháp Tần Sâm đã dạy lúc thi tăng nhanh bước chân, lúc thì đi thật chậm. Lớp tuyết mỏng trên mặt đất khiến tôi có thể nghe rõ tiếng bước chân đối phương cũng tăng lúc nhanh lúc chậm theo tôi, có khi còn cẩn thận dừng lại thay đổi phương hướng đến tận khi xác nhận tôi không có dừng chân quay đầu lại mới tiếp tục đuổi theo tôi với cự ly chừng mực.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu. Là hắn, tên hung thủ đã giết chín nạn nhân kia.

Đưa tay vào túi áo, tôi nắm lấy gậy phòng dè mang theo bên người. Lối đi bộ xe cộ qua lại không dứt, người đeo hành lý tới lui vội vã, xung quanh dòng người nghìn nghịt, ắt hẳn sẽ tạm thời không ra tay.

Làm sao đây?

Tôi liếc mắt nhìn anh cảnh sát đang điều khiển giao thông ở ngã tư đường, lại nhìn về phía mấy xe cảnh sát đang đỗ nơi giao lộ. Tôi không chắc là mình có thể đối phó hắn, biện pháp tốt nhất là dẫn dụ hắn đến chỗ cảnh sát kia. Đến lúc cảnh sát bắt hắn... chưa chắc tôi đã có thể lợi dụng thời điểm bọn họ không chú ý để bỏ trốn. Nếu đi cùng nhóm cảnh sát, chắc chắn tôi sẽ bị dẫn về Cục Công an khai báo. Đến khi ấy tình thế sẽ vượt ngoài phạm vi khống chế của tôi.

Chỉ có thể cắt đuôi hắn thôi.

Nhớ lại địa hình lân cận, tôi quyết định tuyến đường chạy trốn rồi đột ngột bước nhanh hơn.

Tiếng bước chân kia chợt khựng lại rồi tăng nhanh đuổi theo. Tôi chạy tọt vào một ngõ hẻm, giẫm lên thùng rác, trèo qua vách tường xi măng cao hai mét giữa con ngõ, nghe thấy tiếng thanh sắt cắm đầu tường kéo rách áo bông của mình. Vừa nhảy xuống tường, tôi đã cất bước bỏ chạy, căng thần kinh chú ý nghe ngóng tiếng bước chân bên kia. Đối phương đã đến sau tường, giẫm chân thật mạnh, không trèo qua tường.

Từ bỏ rồi sao?

Tôi không dừng bước, định nhân cơ hội này lao ra con ngõ hòa vào dòng người, lại thỉnh thoảng nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc: “Disney!”.

Trong khoảnh khắc danh từ kia lọt vào tai tôi, tầm mắt tôi bỗng tối sầm, mất đi ý thức.

Tôi tỉnh lại vì có người đang búng tay tanh tách. Âm thanh kia lạnh lạnh vang dội, đột nhiên bùng phát trong đầu khiến tôi kinh hoàng giật mình, mở hai mắt ra theo phản xạ. Ánh sáng mờ nhạt soi thẳng đến, tôi cúi đầu chớp mắt, định cử động tay chân theo bản năng, nhưng phát hiện cánh tay mình bị trói ra phía sau lưng ghề cứng, mắt cá chân thì bị trói chặt ở chân trước ghế dựa, hoàn toàn không tài nào nhúc nhích. Khi đôi mắt từ từ thích ứng với ánh sáng, tôi phát hiện quần áo trên người mình đã được đổi thành chiếc váy đỏ bị Tần Sâm vứt đi. Ngẩng mặt nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng tôi dời mắt về phía người đàn ông đang đứng trước mặt tôi.

Hình như đây là gian phòng trong tầng hầm, chỉ có một chiếc đèn trần lè loi không thể nào soi sáng tất cả góc ngách, mùi xăng hăng hắc lượn lờ trong không khí. Hắn đứng thẳng trong không gian ấy, dáng người cao dong dỏng, cổ áo sơ mi trắng lấp ló nơi cổ áo len xám. Năm ngón tay giờ trong khoảng không với tư thế búng tay, tay áo xắn hờ, chiếc đồng hồ màu bạc cũ kỹ đeo trên tay phản chiếu ánh đèn trần, là điểm chói mắt nhất trên toàn thân hắn.

Khuôn mặt hắn trắng trẻo sạch sẽ, ngũ quan thanh tú, đôi môi nhẹ nhếch mang theo ý cười, tròng mắt màu xám đang ung dung nhìn tôi như chờ tôi phản ứng.

Tôi hé miệng ra, sau vài giây chậm chạp vận hành đầu óc trống rỗng mới nhớ ra tên hắn: “Tào Thần...”.

Chỉ trong nháy mắt, những đặc thù của hung thủ Tần Sâm đoán được theo manh mối hiện lên trong đầu tôi: Đàn ông, từng học y, có cơ quan hoặc làm việc ở gần biệt thự nhà mình, dáng vẻ đáng hoàng, có nghề nghiệp đặc biệt khiến nạn nhân buông lỏng cảnh giác, còn mời hắn vào nhà...

“Đã lâu không gặp, Ngụy Lâm.” Tần Tuệ hải lòng mỉm cười với tôi, “Thật vui khi em vẫn còn nhớ tôi”.

Tôi thử ngo nguẩy chân nhưng vô ích: “Anh làm gì thế?”.

“Đừng lo lắng, tôi sẽ giúp em.” Hắn trấn áp, cúi người xuống cầm lên một thùng ướp lạnh nặng trĩu bên chân, thông thả bước đến trước mặt tôi, rồi đặt chiếc thùng lên chiếc ghế tròn chân cao bên cạnh tôi.

Tôi co rút về phía sau theo bản năng, bị lưng ghế chặn lại đường lui. Dường như hắn hoàn toàn không nhận thấy sự tránh né của tôi, khoan thai mở thùng ướp lạnh kia ra.

Lúc đó trong phòng phoi bày dưới ánh đèn, tôi men theo tầm mắt hắn nhìn sang, tim giật thót.

Trong cái thùng ướp lạnh đặt đầy những bộ phận cơ thể mà hắn sưu tầm của các nạn nhân trước. Cảm giác ghê tởm cuộn cuộn trong dạ dày tôi dâng lên đến cổ họng, trong khoảnh khắc đó tôi suýt nôn mửa.

“Là anh?” Tôi ngược mắt nhìn sùnn mặt hắn, nhìn rõ từng bóng râm ánh đèn phủ lên mặt hắn, “Chín nạn nhân kia đều bị anh giết?”.

Tại sao? Tại sao khi ấy tôi không nghĩ đến hắn chứ? Hắn làm bác sĩ ở tiệm thuốc gần biệt thự, còn thường đến nhà khám bệnh cho khách quen... Trước lần Tần Sâm cố tình gây sự đuổi hắn ra khỏi nhà, mỗi lần anh bệnh tôi đều mời hắn đến truyền dịch cho anh.

“Suýt!” Tào Thần giờ ngón trỏ lên chặn môi, nhếch môi cười, vuốt tóc tôi, “Đợi một chút, tôi sẽ nhanh chóng trở lại”.

Toàn thân tôi run lên, quay đầu né tránh. Hình như hắn không buồn để bụng, bước thẳng về phía bậc thang đi thông lên mặt đất, bước lên từng bậc. Tôi nghe tiếng bước chân hắn đi lại ở phía trên, hình như đi một vòng quanh góc tường, nhịp bước chậm chậm, đồng thời còn xối chất lỏng nào đó. Nhớ lại mùi xăng trong không khí, tôi rùng mình.

Hắn muốn phóng hỏa.

Quay đầu quan sát bốn phía, tôi muốn tìm được công cụ có ích, nhưng chợt nhìn rõ thứ ở bức tường phía trước... Đó là một chiếc gương to, khi nãy Tào Thần đứng ở đấy đã che kín nó. Màu đỏ chói mắt khiến tôi dời mắt đi lập tức, không dám nhìn lại lần nữa.

Trái tim đập cuồng loạn gần như muốn nhảy ra khỏi họng, tôi hít sâu vào cố gắng khiến mình bình tĩnh lại. Cựa quậy cánh tay bị trói, tôi lần mò đến chiếc nhẫn trên ngón áp út bên tay phải, ấy vậy mà tim tôi suýt dừng lại. Đây là chiếc nhẫn sứ Tần Sâm đã tặng tôi sau khi kết hôn, có thể kéo ra một góc nhọn sắc bén từ mặt trên. Anh tốn rất nhiều thời gian dạy tôi phương pháp tự vệ và chạy trốn, trong đó bao gồm cách sử dụng chiếc nhẫn này cắt đứt dây trói.

Tôi tỉ mỉ kéo góc nhọn đó ra, cẩn thận hồi tưởng lại cách làm của Tần Sâm, nghiêng tay cửa sợi dây thừng đang siết chặt cổ tay.

Lúc này Tào Thần đã đi đến cửa phòng hầm. Tôi ngừng lại, gấp góc nhọn trở lại khe nhẫn, ngẩng đầu nhìn về phía kia. Hắn đang khom người đi xuống từng nấc thang, xăng trong bình chảy dọc theo bậc thang cùng từng bước chân của hắn. Tay kia hắn còn cầm mái tóc giả và chụp tóc bằng nhựa mỏng. Đến bậc cuối cùng hắn giờ bình xăng đi một vòng quanh tường, giữ động tác khom lưng xối xăng.

Tôi nín thở để ý từng động tác của hắn, cảm nhận được động mạch cổ đang nhảy thành thịch.

Cuối cùng quay lại bên cạnh bậc thang, Tào Thần vứt chiếc can rỗng đi, đi đến trước mặt tôi lần nữa. Hắn ngồi xổm xuống cúi tắt cho tôi, bàn tay mon

tròn vết sẹo do bị bỏng để lại trên lòng bàn chân tôi, hành động dịu dàng đến mức khiến tôi sồn tóc gáy. Vết bỏng kia để lại từ bốn năm trước, ngoại trừ Tần Sâm ra, không ai biết nữa.

“Tại sao?” Tôi tận lực kiềm chế hơi thở run rẩy, cất lời cố dòi đi sự chú ý của hắn.

“Tôi yêu em Ngụy Lâm. Từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã yêu em rồi.” Tào Thần không ngần đầu, chỉ lấy một mảnh da thịt lòng bàn chân trong thùng ướp lạnh ra, cẩn thận lót vào giày của tôi, lại bắt lấy mắt cá chân của tôi, nhét bàn chân trần của tôi vào giày, “Em vẫn cho rằng lần đầu chúng ta gặp nhau là ở thành phố V phải không?”.

Lòng bàn chân găm lên mảnh da thịt lạnh lẽo kia khiến tôi không tài nào khắc chế được cơn run rẩy, muốn giãy giụa nhưng không thể nhúc nhích.

Hắn làm y hệt với chân còn lại của tôi, hoàn thành những việc này xong mới ngần đầu nhìn tôi nở nụ cười hoài niệm hạnh phúc. “Thật ra chúng ta đã gặp nhau từ tám năm trước rồi. Ở thành phố X, trong phòng trị liệu tâm lý của em ở bệnh viện ấy, có nhớ không?”.

Hai mảnh thịt cắt từ lòng bàn chân thi thể nạn nhân dán chặt dưới chân tôi, cơn lạnh buốt thấm thấu qua da tôi từng chút, len vào tận xương cốt tôi. Tôi bắt buộc mình xua đi hình ảnh cô gái chết thảm kia ra khỏi đầu, tay run run kéo ra góc nhọn trên nhẫn, ép mình nhìn thẳng vào đồng tử màu xám của hắn: “Anh là bác sĩ ở đó?”.

“Bác sĩ tâm lý.” Cúi đầu cời dây thừng trói chặt chân trái tôi, Tào Thần lấy mảnh thịt bên bắp chân kia dán vào bắp chân tôi rồi dùng dây thừng thô ráp cột chặt chân tôi vào chân ghế dựa, kẹp mảnh thịt kia chính giữa để nó không bị rớt ra, “Tôi biết khoảng thời gian đó em rất cần sự giúp đỡ... Nhưng em không tìm tôi làm bác sĩ tâm lý cho em, nên tôi muốn chờ em khỏi phục rồi sẽ tiếp cận em. Nhưng khi đó.... em và tên Tần Sâm kia đã ở bên nhau rồi”.

Ý cười trong giọng nói của hắn đã dần vơi, siết chặt sợi dây thừng thật mạnh rồi ngần phát đầu lên nhìn tôi, âm điệu trầm thấp chột the the mắt không chế, tốc độ nói nhanh như thể có thể trở nên rít gào phẫn nộ bất cứ lúc nào: “Nhiều lần... nhiều lần tôi cũng muốn giết hắn xả hận lắm!”.

Tôi nhắm mắt lại cố quên cơn lạnh thấu xương từ người chết kia, dè dặt hít thật sâu, tránh để mình không điều khiển bản thân mà chộc giãi hắn. Cuối cùng hắn đã có phản ứng vì hành động này của tôi, đưa tay phủ lên gò má tôi, lòng bàn tay còn vương mùi xăng và hơi thở lạnh ngắt của cái chết, từ từ lướt qua trán tôi. Trong bóng tối tôi nghe thấy giọng điệu của hắn khê khàng chậm lại, gần như là dịu dàng tốt độ khiến lưng tôi lạnh toát, toàn thân run lay bầy: “Nhưng tôi phát hiện em rất hạnh phúc khi ở bên hắn. Tôi nói rồi, tôi yêu em Ngụy Lâm. Không giống ham muốn chiếm hữu đối trá của bọn họ, tôi thật sự yêu em. Bởi vậy tôi không thể cướp đi niềm hạnh phúc của em”.

Tôi lắc đầu muốn tránh né sự đụng chạm của hắn, hai mắt nhắm chặt, cố hết sức tập trung tinh thần hoạt động bàn tay đang bị trói sau lưng, muốn mau chóng cắt đứt sợi dây. Lúc này Tào Thần đứng vụt dậy, cực kỳ nhanh chóng đi vòng qua phía sau tôi. Tôi lập tức kích động siết chặt quả đấm muốn giấu đi góc nhọn của chiếc nhẫn, nhất thời bị nó đâm rách lòng bàn tay.

“Nhưng em xem bây giờ em đã biến thành thứ gì đi! Em xem lại bản thân em đi!” Tiếng gào thét bất chợt vang lên bên tai, hắn tóm lấy mái tóc trên trán tôi, điên cuồng giật tóc tôi ép tôi mở mắt, tiếng gào khàn đặc gần như đâm thủng màng nhĩ tôi, “Bốn năm trước hai người xuất ngoại một chuyến, khi xuất hiện trở lại em đã biến thành như vậy... Em có biết khi tôi nhìn thấy bộ dạng của em đã đau khổ đến nhường nào không?”.

Cơn đau làm tôi mở chòng hai mắt ra, dòng lệ mơ hồ vì lay động kịch liệt mà tuôn ra khỏi mắt. Phạm vi nhìn thoáng chốc trở nên sáng rõ, để tôi thấy người soi trong gương.

Đây là một người đàn bà trông như năm mươi tuổi, mặc một chiếc váy liền màu đỏ, khuôn mặt già nua tiêu tụy vàng như nghệ, nước mắt tuôn qua nếp nhăn chẳng chịt, đôi mắt trống rỗng vô hồn, mái tóc dài khô héo xám trắng không che được vết sẹo dữ tợn như con rết nơi thái dương. Cô ấy bị trói trên chiếc ghế cũ kỹ, ánh đèn trần mờ tối soi từng nếp nhăn trên khuôn mặt đau khổ khốc lóc. Trông cô xấu xí thế đấy, xấu như một con quái vật sắp chết. Bộ váy đỏ kia tựa thể máu tươi chảy ra từ thân thể cô, ngay cả nước mắt cô cũng mang mùi tanh khiến người ta nôn mửa.

“Là Tần Sâm không bảo vệ được em! Là Sanchez Harris đã bắt cóc em, hành hạ em, giết con em! Là Hoàng Thiệu cường hiếp em!” Trong gương Tào Thần nắm lấy mái tóc muối tiêu của cô ấy, điên cuồng giật đầu cô ấy, gương mặt nhăm nhúm gào rống chất vấn, “Tất cả đều là lỗi của bọn chúng. Em đã bị bọn chúng làm hai đến vậy sao còn muốn tự trừng phạt chính mình?”.

Góc sườn nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay tôi, nỗi đau toàn thân kích thích nước mắt nóng hổi tuôn trào mãnh liệt, tôi đã sớm khóc không thành tiếng rồi. Tôi không biết nguyên nhân vì sao, không biết đến tột cùng do đau đớn khiến tôi không nhận được rơi lệ, hay là người đàn bà trong gương khiến tôi không ngăn được tiếng khóc.

Tôi chỉ biết đó là tôi, kể từ bốn năm trước, tôi đã trở thành người thế này.

Tôi nghe thấy mình gào khóc như con thú ngủ đông. Trong tiếng khóc gào này tôi nhớ đến dáng vẻ Tần Sâm ngồi bên giường bệnh của tôi một năm trước. Anh không ngồi thẳng lưng, ra vẻ nghiêm trang như xưa nữa. Co cuộn trên sofa lâu ngày khiến lưng anh cong đi, ánh mắt có vẻ nham hiểm như một tên cáo già. Thân thể hao gầy của anh bị quấn trong bộ quần áo rộng thùng thình, trông càng gầy gò và tiêu tụy hơn. Khoảnh khắc ấy tôi ý thức được anh đã sớm bị hủy hoại, nhưng lại không tự nhìn lại mình. Xem thử bản thân đã bị hủy hoại triệt để thế nào.

“Có phải em cảm thấy kỳ lạ không? Em muốn hỏi tại sao tôi biết những chuyện này?” Tào Thần nhìn chằm chằm tôi trong gương, như thể không chịu được tiếng khóc của tôi, ánh mắt dần hoe đỏ, bi thương thâm thiết, “Tôi không thể chấp nhận được em trở nên như vậy. Tôi cần biết nguyên nhân, vì thế tôi đi theo bọn em đến thành phố V... làm việc ở tiệm thuốc, tìm cơ hội tiếp cận em”. Hắn buông tóc tôi ra, vuốt ve cổ áo tôi, “Tôi đã thôi miên sâu em, biết rõ chuyện gì đã xảy ra”.

Sự đụng chạm của hắn không còn khiến tôi run sợ. Giọng nói của hắn không còn khiến tôi ghê tởm. Tôi không nghe thấy lời hắn nói, không nhìn thấy mặt hắn,

tay hắn, thân thể hắn, không cảm nhận được sự hiện hữu của hắn. Tôi chỉ có thể nhìn thấy người đàn bà đang kêu rên tuyệt vọng trong gương kia. Cô ấy há hốc mồm khóc trong im lặng, bị thương kéo ra gương mặt xấu xí của mình. Cô ấy gồng căng người lên, như không thể nào chịu được nỗi đau khổ đang đè cong xương sống, gần như muốn nghiền nát cô ấy. Tôi nhìn cô ấy, cũng rơi lệ với cô ấy.

“Em biết thôi miên không? Giống như khi nãy em vừa chạy trốn, tôi làm như thế đấy. Đó là lần đầu tiên sau khi tôi ở cùng chỗ với em, vì phòng ngừa tình huống đột phát nên đã thôi miên em. Chỉ cần tôi hô lên, em sẽ rơi vào trạng thái ngủ sau, từ ‘Disney’ kia là khẩu lệnh.” Giọng Tào Thần như xuyên qua màn nước dày đặc, truyền đến từ mặt nước xa xôi. Tôi như bị vây trong đáy nước, gần như không thể nào hô hấp.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc Ngụy Lâm.” Hắn ngồi xổm trước mặt tôi, cầm chiếc áo len lông xù lau nước mắt cho tôi, tầm mắt tôi bắt đầu mơ hồ không rõ, “Tất cả đều sẽ tốt hơn. Tôi sẽ khiến em tốt hơn. Tôi sẽ khiến em khôi phục lại dáng vẻ trước đây”. Hắn hôn lên vành tai tôi, lăm lăm thì thầm bên tai tôi, “Phượng hoàng vượt qua khảo nghiệm đau khổ và tắm lửa giày vò là có thể được trùng sinh. Em cũng như vậy”.

Nhắm mắt lại để nước mắt chảy cạn, tôi nhốt mình trong bóng tối, không nói gì nữa.

Hắn từ từ dán hai mảnh da thịt cuối cùng lên trán tôi, đặt lên vết sẹo phẫu thuật giữa tóc tôi, cố định lại bằng chíp tóc. Sau đó đội tóc giả lên cho tôi, nhét hai đầu ngực lạnh băng kia vào cổ áo tôi. Hơi thở từ vong dán chặt lấy thân thể tôi. Tôi lần mò chiếc nhẫn, tìm kiếm góc nhọn dính máu kia, trong thoáng chốc hắn quay người đốt lửa, tôi cắt đứt sợi dây thừng.

Ngon lửa bùng cháy theo đường xương, từ bậc thang chui lên mặt đất, chấn lói ra duy nhất. Trong chốc lát, ngon lửa đã vây chặt chúng tôi lại.

Khi hắn quay người lại khom lưng muốn ôm lấy tôi, tôi tức tốc vung cánh tay, đâm góc nhọn sắc bén của nhẫn vào huyệt thái dương của hắn. Tần Sâm nói với tôi, đó là một tử huyệt.

Thân thể Tào Thần có hơi co giật, thậm chí chưa kịp phản ứng đã buông mình ngã xuống. Tôi giữ lấy vai hắn, dùng hết sức lực toàn thân, đẩy hắn đến ngon lửa hừng hực nơi chân tường.

Đám cháy nuốt chửng thân xác hắn. Hắn không gào thét chói tai, không kêu rên đau đớn, hết như đứa con còn chưa biết khóc kia của tôi, bị ngon lửa liếm lấy từng tấc da thịt, huyết nhục và xương cốt. Tôi ngã ngồi xuống ghế, nhìn ngon lửa cuốn lấy ống quần và vớ hắn, nhìn ánh lửa giương nanh múa vuốt kéo nhau lan về phía người tôi. Tôi không thấy sợ hãi nữa.

Giờ khắc này tôi nghĩ đến con tôi, nhớ đến giây phút nó rơi vào biển lửa, mặc dù tôi không có dũng khí thừa nhận đau đớn thay nó, thì cũng nên ôm nó cùng chết với nhau. Tại sao tôi lại có thể để nó một mình đơn côi chứ.

Trận khói dày đặc cuộn cuộn bốc lên, ngoài phòng loáng thoáng truyền đến tiếng người. Dường như tôi nghe thấy giọng Tần Sâm đang gọi tên tôi từng hồi, như năm đó tôi từng khăn giọng kêu cứu từng lần một, nhưng không nhận được bất cứ lời hồi đáp nào.

Tôi giương mắt nhìn người đàn bà trong gương. Cô ấy mặc chiếc váy đỏ màu hoa hồng, mang mái tóc đen xinh đẹp, nước mắt tuôn trên khuôn mặt vàng rực phản chiếu ánh lửa. Ngon lửa lan lên mặt gương, đốt cháy ánh mắt, lông mày, tóc cô ấy. Cô ấy bị nuốt vào đám lửa, biến mất trong hơi nóng đỏ ngầu.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vết cháy

Type: Dung

Ngày 1 tháng 4 năm 1999, Tiêu Minh về nước. Mười một giờ sáng, anh vừa đáp xuống sân bay quốc tế thành phố X đã nhận được điện thoại của Hồ Thái Phong, muốn anh lập tức đến khu dân cư nào đấy ở phía Tây ngoại ô thành phố, gia nhập Tổ chuyên án cùng điều tra vụ trọng án.

Bắt chuyến xe buýt cao tốc sớm nhất đến vùng phía Tây ngoại ô, Tiêu Minh ngồi gần cửa sổ, quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài. Đương tiết tháng Tư trời nồm, không khí oi ả, cửa kính bị phủ một lớp sương mờ. Thành thoáng có giọt nước đọng lại, không chịu được gánh nặng trượt xuống bề cửa, để lại một vệt nước trong suốt, cắt qua tầm nhìn mơ hồ.

“Xem tin tức buổi sáng chưa? Vụ hòa tan xác ở phía Tây ngoại ô đấy...”

Hành khách ghé sau khe giọng bàn tán, phần lớn nội dung khiến người nghe kinh sợ. Tiêu Minh đeo bịt mắt, đầu tựa vào ghế dựa, định nghỉ ngơi chốc lát.

“Anh nói xem gần đây sao lại xảy ra nhiều chuyện quái lạ thế nhỉ? Giáo sư tâm lý học trẻ tuổi nhất đại học A, chính là người mấy năm nay giúp đỡ cảnh sát phá rất nhiều vụ trọng án ấy, nghe nói tháng trước bị điên rồi, còn đẩy bạn của mình từ sân thượng xuống nữa...”

“Có chuyện này sao?”

“Tôi nghe đồng nghiệp nói thôi, hình như cuối cùng tòa án phán quyết là bệnh tâm thần phát tác nên ngộ sát, đã đưa đến bệnh viện tâm thần rồi...”

Tiếng bàn tán phía sau dần khẽ lại. Tiêu Minh thoát khỏi cơn mơ màng, bỗng nhiên nhớ đến gì đó, ngồi thẳng dậy, đẩy bật mắt lên trán, vu vơ đưa tay lau đi giọt nước li ti đọng trên cửa kính.

Cảnh sắc ngoài cửa trở lên rõ nét. Anh nhìn cảnh vật bên đường không ngừng lùi về sau, nhắm mắt lại, đeo bật mắt lần nữa, khung cảnh hòa vào một màu đen tuyền yên bình ngấn ngủ.

Hai giờ sau, anh đã đến hiện trường xảy ra vụ án ở phía Tây ngoại ô.

Đây là một biệt thự hai tầng cũ kỹ, vì bị nổ khí gas nên mấy cửa sổ tầng một đã hư hại. Vết cháy đen nhem từ cửa lan ra ngoài tường, là dấu vết ngọn lửa liếm nuốt đề lại.

Xung quanh biệt thự đã căng dây phong tỏa. Tiêu Minh bắt chuyện với người cảnh sát chịu trách nhiệm bảo vệ hiện trường, tránh né những mảnh vụn thủy tinh văng đầy đất, đi về phía cổng biệt thự. Hồ Thái Phong đang nói chuyện với nhân viên giám định Trương Khai bỗng chốc chú ý thấy anh, vội vàng đến đón, dẫn anh vào biệt thự.

“Chủ nhân biệt thự tên Hoàng Thiệu, nam, ba mươi tư tuổi, đã ly dị. Nghe nói ly hôn do nghiện bài bạc, nói mãi không sửa.” Hồ Thái Phong không nói chuyện dư thừa, khẽ nhíu mày, vừa dẫn Tiêu Minh băng qua sảnh, vừa hạ thấp giọng nói rõ tình huống, “Nguyên nhân cháy là do nổ khí gas, bởi vì nơi này vắng vẻ, hỏa hoạn còn xảy ra vào lúc đêm khuya nên nửa giờ sau mới có người chú ý đến. Đội phòng cháy chữa cháy đến đây dập tắt lửa, kiểm tra mới phát hiện ra trong nhà không có ai. Lúc ấy họ liên cho rằng chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Nhưng bắt đầu từ đó vẫn không liên lạc được với Hoàng Thiệu”. Dừng bước lại giữa phòng khách, ông vẫy tay với đội trưởng cảnh sát hình sự Lưu Diệp Lỗi đúng lúc đi ra từ phòng bếp, lại quay đầu nói tiếp với Tiêu Minh, “Trước kia hần bài bạc nợ nần chồng chất, chủ nợ đi kiện, nói nghỉ ngơi hần bỏ trốn rồi. Tiêu Lưu đánh cử mấy người thăm hỏi điều tra xung quanh, sau đó kiểm tra nhà cửa lần nữa, xem thử có biết được hần chạy đến đâu không. Kết quả điều tra lại ra vấn đề khác”.

Lưu Diệp Lỗi vội vã sai bước đến, nhìn Tiêu Minh gật đầu chào. Anh gật đầu đáp lại rồi nhìn xung quanh. Vách tường phòng khách bị cháy nghiêm trọng, bốn vách tường đen thui, trông không giống chỉ có trải qua hỏa hoạn. Nhân viên giám định đang tiến hành kiểm tra vết cháy, trên sàn đặt một chiếc đèn tia tử ngoại, chuỗi đèn hắt lên trần để lại những vết máu lốm đốm. Bác sĩ pháp y mặc áo blouse trắng cầm công cụ leo lên thang dây, cẩn thận khám nghiệm những vết máu đã bị cháy sém kia.

Chứng cứ có giá trị không nhiều, Tiêu Minh lập tức đưa ra phán đoán.

Hồ Thái Phong đưa tay chỉ chiếc tivi bị nổ tung trên kệ, không lưu ý đến ánh mắt Tiêu Minh, mãi nói: “Lão Trương là người đầu tiên phát hiện ra vấn đề ở hiện trường: Ban đầu tất cả đều cho rằng tivi bị chập mạch dẫn đến nổ khí gas, nhưng lão Trương nhận ra tivi đã nổ tung trước khi xảy ra vụ nổ rồi. Mỗi lửa thực sự chính là giá cắm nền trang trí bên cạnh tivi kia”. Dứt lời, ông thở dài, bỏ hai tay vào túi, ngược mi mắt nhìn quanh phòng khách, “Ngoài ra, có một vài dấu vết ở hiện trường dường như đã bị cố ý xử lý qua... Ví dụ như mặt tường. Tuy xử lý rất cẩn thận nhưng quan sát kỹ vẫn sẽ phát hiện những dấu vết này đều không bình thường. Chúng tôi nghi ngờ có người mang dầu ăn trong phòng bếp ra chà lên tường, muốn mượn vụ hỏa hoạn này tiêu hủy thứ gì đó phía trên”.

“Vết máu.” Ánh mắt dừng lại trên mặt tường đen thui đối diện, Tiêu Minh nhấp mày môi.

“Đúng vậy.” Lưu Diệp Lỗi men theo tầm mắt Tiêu Minh, thuận thực cời găng tay ra, gật đầu trầm giọng cất lời, “Dĩ nhiên, làm không tỉ mỉ lắm. Sau khi xịt luminol, dùng đèn tia tử ngoại so lên, vết máu trên trần đã hiện ra. Tuy rằng đã bị lửa đốt đến mức không còn giá trị giám định... nhưng ít ra chúng tôi biết căn nhà này không đơn giản chỉ xảy ra hỏa hoạn. Thế nên sau đó chúng tôi phát hiện ra phần lớn vết máu trong phòng tắm bị lau đi có ADN khớp với Hoàng Thiệu”.

“Vì thế mọi người nghi ngờ hần bị mưu sát à?”

“Đúng, vấn đề là thi thể đâu? Chúng tôi đã cử một lực lượng lớn lục soát vùng lân cận nhưng không có kết quả. Việc này rất quái gở, rốt cuộc nếu thi thể bị mang ra khỏi biệt thự, dấu vết bên ngoài cũng không dễ dàng xử lý như ở trong nhà, có thể dùng một mồi lửa tiêu hủy. Và lại, trực giác nói cho tôi biết, việc hung thủ tổn nhiều tâm tư phá hoại hiện trường khẳng định không chỉ muốn che giấu nơi này từng có người chết.” Lưu Diệp Lỗi chống hai tay lên eo theo thói quen, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếp theo lại dôi mắt về phía khúc quanh đi đến phòng tắm, ngập ngừng nói, “Vì vậy, tôi tập trung sự chú ý vào biệt thự này, đến tận khi phát hiện có lượng lớn vết máu trong phòng tắm, nhưng bồn tắm lại sạch sẽ vô cùng... Quả thật là sạch đến đáng nghi, tôi liền nghĩ ra một khả năng”.

Bình tĩnh rồi ánh mắt khỏi mặt tường, Tiêu Minh liên tưởng đến cuộc bàn tán nghe được trên đường đến đây, không khó đoán ra kết quả: “Thi thể bị hòa tan trong phòng tắm”.

Lưu Diệp Lỗi mỉm cười gật đầu, nói với Tiêu Minh: “Việc nghiệm chứng cho suy đoán của tôi, tôi bảo lão Trương dẫn người móc đường thoát nước. Chúng tôi phát hiện ra một chiếc răng ở bên dưới đường cống và dư lượng NaOH.” Anh ta thuận thế nghiêng người, “Muốn đến phòng tắm xem thử không?”.

“Không vội.” Lấy đôi găng tay mà ban nãy khi đi vào đã mượn của nhân viên giám định từ trong túi, Tiêu Minh chậm rãi đeo nó vào, lẳng lặng nhìn qua bức vách bị cháy đen đối diện sảnh, “Vừa nãy trước khi vào, tôi thấy biệt thự này còn có ống khói, đây chỉ là thiết kế trang trí thôi sao?”.

“Tôi đang định nói với cậu việc này.” Hồ Thái Phong bất chợt lên tiếng, ngoắc tay ra hiệu đi theo, rồi sai bước thoăn thoắt về phía hành lang bên trong, “Ống khói kia liên thông với tầng hầm lò sưởi... Về phần tầng hầm, tuy đã bị thiêu rụi hoàn toàn, nhưng...”.

Ông không nói hết, hành lang đi thông đến phòng trà bên trái có một cánh cửa mở rộng, nhân viên giám định vội dèn ra ra vào vào, chuyển ra không ít vật

đã bị đốt đen thui. Tiêu Minh nhận ra trong đó có vòi nước cao áp và khóa sắt thô đen. Anh đi theo Hồ Thái Phong đến bên cửa, mới chú ý phía sau cửa là cầu thang đi thông đến tầng hầm.

Bậc thang trong cùng mờ hồ lộ ra ánh sáng, chắc hẳn bác sĩ pháp y và nhân viên giám định đã đặt đèn ở đó trước rồi. Hồ Thái Phong bật đèn pin soi sáng con đường phía trước, dẫn đầu đi xuống cầu thang. Tiêu Minh yên lặng theo sát phía sau, còn có thể nghe thấy tiếng bước chân Lưu Diệp Lỗi đuổi theo.

Đi đến bậc thang cuối cùng, Hồ Thái Phong dừng bước, tắt đèn pin trong tay. Tiêu Minh dừng chân sau lưng ông, ngược mắt nhìn lướt một vòng căn hầm, hiểu ra được tại sao vừa rồi ông ngập ngừng không nói hết.

Trong không gian phong kín mờ tối, những dụng cụ tra tấn lạnh lẽo sau khi bị ngọn lửa thiêu cháy vẫn giữ nguyên hình dáng đen đặc ghê rợn, khung kéo tay chân và giá quất roi đặt vững trong góc, chông sắt sắc bén trên “chiếc ghế phù thủy”, tấm gạch lót gót chân trên chiếc ghế hùm, dây nịt trên chiếc bàn tra tấn chưa bị vụ hỏa hoạn đốt sạch còn dính vết máu... Trong lò sưởi chỉ còn tro bụi, mà bàn phẫu thuật do nguyên nhân chất liệu đặc thù đặt trước lò sưởi vẫn còn nguyên vẹn nhất.

Thay vì nói là tầng hầm, chi bằng nói đây chính là phòng tra tấn thì đúng hơn.

Trong đầu hiện ra vòi nước cao áp và khóa sắt khi nãy vừa được chuyển ra, mắt Tiêu Minh sa sầm.

“Đúng là cách bày trí khiến người ta sồn gai ốc.” Anh nói.

Đêm đó chín giờ, Tổ chuyên án tổ chức họp tạm thời.

“Giá cảm nền gây hỏa hoạn vào rạng sáng ngày 8 tháng 2, hàng xóm xung quanh nhìn thấy Hoàng Thiệu lần cuối cùng vào mười giờ đêm ngày 1 tháng 2. Thi thể đã bị hòa tan, hiện tại chỉ có thể bước đầu phán đoán thời gian hẳn bị giết hại là trong khoảng mười giờ đêm ngày 1 tháng 2 đến rạng sáng ngày 8 tháng 2.” Lưu Diệp Lỗi đứng trước cuối chiếc băng trắng phòng họp, cầm bút nhanh chóng khoanh vòng ‘2.8’, ánh mắt lướt qua từng thành viên Tổ chuyên án, “Thế nhưng tôi nghiêng về buổi tối mùng 7 tháng 2 hơn. Cách hung thủ phi tang thi thể và manh mối rất kỹ lưỡng, không cần thiết mạo hiểm trì hoãn thời gian phóng hỏa để hiện trường hung án bị phát hiện”.

Hồ Thái Phong ngồi cuối bàn họp, chiếc bút trong tay vô thức gõ nhẹ mặt bàn: “Gia đình nạn nhân đã đến xác nhận vật dụng trong nhà, không thiếu hụt đồ đạc quý giá, cho nên loại bỏ khả năng giết người cướp của. Thủ đoạn gây án tàn nhẫn, cộng thêm nạn nhân thiếu nợ khắp nơi, trước mắt khả năng lớn nhất chính là người quen gây án. Chúng ta lần lượt kiểm tra, tất cả những người tình nghi không có bằng chứng ngoại phạm tối ngày 7 tháng 2 đều cần được theo dõi sát sao.” Dừng một chút, ông không quên ngẩng đầu nhìn vào mắt Lưu Diệp Lỗi, dặn dò qua loa, “Ngoài ra còn phải tích cực thăm hỏi điều tra. Bất kể thời gian Hoàng Thiệu bị giết hại là lúc nào, nhất định buổi tối ngày 7 tháng 2 hung thủ đã đến nhà phóng hỏa... Bởi vậy nói không chừng sẽ có người chứng kiến”.

Gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Lưu Diệp Lỗi dời mắt về phía Tiêu Minh vẫn giữ im lặng nãy giờ: “Sao thế, Tiêu Minh? Có cái nhìn gì khác không?”.

Nhất thời, tất cả thành viên Tổ chuyên án đều dồn hết sự chú ý vào Tiêu Minh. Anh ngồi giữa bác sĩ pháp y Lâm Trí Cường và một nhân viên điều tra khác, từ đầu đến cuối gần như không nói năng gì nhiều. Nếu không phải Tổ trưởng Tổ chuyên án Lưu Diệp Lỗi đột nhiên hỏi đến anh, có lẽ không ai chú ý đến sự hiện hữu của Tiêu Minh cả.

Tuy nhiên, họ đã nghe cái danh Tiêu Minh này từ lâu rồi.

“Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ.” Như thể không hề phát hiện ra ánh mắt mọi người, Tiêu Minh bình tĩnh nhìn lại Lưu Diệp Lỗi, đôi môi mỏng mấp máy, bắt đầu phân tích mạch lạc, “Hung thủ biết toàn bộ chứng cứ pháp y, xem từ thủ đoạn phi tang vật thể và dấu vết của hân, khả năng phản trình sát của hân cũng rất mạnh. Nhưng một khi như vậy, ngay từ lúc hành hung sẽ không thể để lại nhiều dấu vết cần xử lý như thế”. Dời mắt về bản phác thảo hiện trường phạm tội thu hút ở góc bàn trắng, anh giơ tay lên, cầm bút chậm chạp vẽ nguệch ngoạc trong khoảng không, dùng hành động này xây dựng một kết cấu không gian lập thể, “Trần nhà phòng khách và phòng bếp đều lưu lại vết máu, có thể thấy nạn nhân bị hung thủ tấn công ở hai nơi này. Khoa trương hơn chính là phòng khách... Cả một mặt tường đều bị bôi dầu ăn, mượn con hóa học thiếu sạch vết máu. Theo lý thuyết, bất kể vết máu bắn tung tóe hay là lôi kéo đều không cần bôi khắp mặt tường. Trừ phi người hủy diệt chứng cứ bôi dầu khắp tường không vì mục đích che giấu chứng cứ ADN, mà là muốn che giấu đường nét vết máu trên tường”.

Một nhân viên điều tra luôn lưu ý động tác của anh, nghe xong không khỏi nhú mày, nghi ngờ cất lời: “Ý anh là sao?”.

“Tôi nghi ngờ hung thủ sau khi hành hung đã bôi máu của nạn nhân lên tường.” Một lần nữa chống tay lên bàn, Tiêu Minh thông thả nói, “Mà hân còn dùng chính bàn tay không trải qua xử lý của mình. Nói cách khác, rất có khả năng để lại chứng cứ như vân tay, dấu bàn tay, đồng thời còn bại lộ tính chất đặc biệt nào đó của hung thủ”.

Lưu Diệp Lỗi có hiểu biết về tâm lý học tội phạm nghe ra được ý của anh: “Bôi máu lên tường... lẽ nào bị rối loạn nhân cách?”.

“Ít nhất lúc hành hung trạng thái tinh thần không hề bình thường. Điều này phản ánh nên tâm trạng muốn phơi bày, khoe khoang và vui sướng của hung thủ. Hân hưởng thụ quá trình này.” Tiêu Minh đặc bút xuống, cúi đầu lật xem tài liệu vụ án trước mặt mình, rút ra vài tấm hình dao kéo trong phòng bếp, nhẹ nhàng đẩy đến giữa bàn họp, “Ngoài ra, dụng cụ trong phòng bếp đều đầy đủ, chỉ thiếu duy nhất một con dao. Nếu con dao này là hung khí, có thể suy đoán hung thủ không có chuẩn bị trước, có thể là xung động gây án thôi”.

Nói xong, Tiêu Minh lại ung dung trải ra hình phòng khách và phòng tắm biệt thự: “Nhưng phong cách phi tang dấu vết lại khác hẳn. Tôi cho rằng người xóa dấu vết hết sức tinh táo, suy nghĩ kỹ càng, quá hiểu cách điều tra của cảnh sát, còn có năng lực phản trình sát rất mạnh, khoan bàn đến việc hòa tan

thi thể hay là phóng hỏa thiêu vết máu và chứng cứ để lại như vân tay đều không hề phù hợp tâm lý và phương thức hành động của hung thủ giết người”.

“Ý cậu là người xóa dấu vết và hung thủ.... không phải cùng một người.” Hồ Thái Phong nãy giờ chằm người đến xem hình và tập trung nghe phân tích, bỗng nhăn mày, tay chống cằm đăm chiêu, “Có thể người phi tang chứng cứ và hung thủ có quan hệ thân mật, sau khi phát hiện hung thủ giết người không thể không bảo vệ hung thủ”. Nói đến đây, ông dừng lại chốc lát rồi lẩm bẩm, “Người thân thiết che giấu giúp nhau là chuyện thường tình xưa nay”.

Nhảy cảm bắt được trong lời nói của ông có điều chần chừ, ánh mắt Tiêu Minh liếc sang, kín đáo nhìn ông.

“Có phải sắp suy nghĩ đến điều gì không?”

“Không, không có gì.” Lắc đầu phủ nhận, Hồ Thái Phong ngồi thẳng người, hàng mày cau chặt vẫn không giãn ra.

“Nói đến vết máu trong phòng bếp và trần nhà tôi cũng cảm thấy hơi kỳ quái.” Đúng lúc này Lưu Diệp Lỗi cất giọng, di dời sự chú ý của Tiêu Minh, “Khoảng cách giữa bếp và phòng khách xa như vậy, nếu nạn nhân bị tấn công ở phòng bếp và phòng khác, vậy tại sao lại di chuyển? Nếu lúc ấy xảy ra ẩu đả, nạn nhân cố gắng chạy trốn, hẳn là sẽ có dấu vết đánh nhau chứ. Nhưng hoàn toàn không có, trông hiện trường như thể nạn nhân đã chết ở phòng bếp một lần, lại chết một lần ở phòng khách vậy.” Anh ta chỉ đầu bút vào phòng bếp trên sơ đồ phác thảo hiện trường phạm tội, lại gõ gõ vào vị trí phòng khách, chuyển ánh mắt dò hỏi sang Tiêu Minh, “Cho nên tôi nghĩ, có phải nạn nhân bị hung thủ tập kích giết chết ở phòng bếp, sau đó thi thể bị lôi ra phòng khách chặt đứt hay không? Có điều làm vậy hình như không có ý nghĩa gì cả”.

“Phương diện dấu vết chú giải nhất.” Tiêu Minh lại quay sang nhìn nhân viên giám định Trương Khải ở đối diện, “Vết máu trên trần nhà phòng khách và phòng bếp có gì khác nhau không?”.

Trong mấy thành viên Tổ chuyên án ở đây, Trương Khải có kinh nghiệm dày dặn nhất, đã trên năm mươi tuổi, làm nhân viên giám định nửa đời người, mỗi lần gặp phải trọng án đều bị cử đến Tổ chuyên án: “Cậu biết đấy, đứng ở vị trí khác hung thủ trong căn phòng, dùng tay khác chém người, hoặc là chém vào vị trí xê xích trên cùng một người, thì vết máu ở trần nhà đều sẽ khác nhau”. Vuốt nếp nhăn nơi khóe mắt, Trương Khải ngập ngừng tìm từ, cố gắng nói vấn đề đơn giản dễ hiểu hơn, “Xét từ vết máu trên trần nhà phòng bếp, nạn nhân chỉ bị tấn công một lần ở phòng bếp thôi. Còn ở phòng khách... chắc hẳn đã bị chém không dưới mười nhát”.

Hồ Thái Phong nhướn mày: “Nói theo cách của anh, cũng không thể loại bỏ khả năng có hai nạn nhân”.

“Nhưng vết máu trong phòng tắm chỉ có của một người.” Bác sĩ pháp y Lâm Chí Cường đẩy gọng kính trên sống mũi.

Lưu Diệp Lỗi xoay chiếc bút viết bảng trong tay, nêu ra một khả năng khác: “Rất có khả năng còn một thi thể khác nữa, chúng ta tạm thời chưa tìm được”.

Phòng họp yên tĩnh lại.

Hồi lâu, Hồ Thái Phong chống vào tay vịn ghế thẳng lưng lên, hắng giọng đánh vỡ không khí trầm lắng trước tiên: “Nếu quả thật có hai tội phạm, hai nạn nhân thì vụ án này sẽ phức tạp hơn”.

“Hai tội phạm chỉ là suy đoán của tôi thôi. Phác họa tâm lý tội phạm dễ xảy ra sai lầm, bình thường đều cần cả tổ kết hợp chứng cứ tiến hành phân tích, một mình tôi suy đoán sẽ khó bảo đảm không xuất hiện sai sót.” Tiêu Minh bổ sung ngay, mười ngón tay đặt trước bàn đàn vào nhau, sắc mặt điềm nhiên, “Vói lại, hiện tại cũng không tìm ra chứng cứ nào chứng minh cho suy đoán này”.

“Dù thế nào đi nữa, chúng ta bắt đầu điều tra trước đi.” Lưu Diệp Lỗi đặt xuống cây bút viết bảng, nhìn mọi người tổng kết, “Cũng phải tích cực tìm thi thể khác ở vùng lân cận, nói không chừng có thể tìm ra manh mối mới”.

Đáp lại anh là tiếng đồng thanh đáp lại: “Rõ”.

Năm giờ trôi qua, Tiêu Minh lại đến hiện trường xảy ra vụ án.

Đã là 3 giờ sáng, nhân viên điều tra hiện trường vẫn chưa kết thúc công việc. Hồi thăm được Hồ Thái Phong đang ở dưới tầng hầm, Tiêu Minh cũng bước vào lối đi âm u ẩm ướt kia, đến căn hầm chất nhiều dụng cụ tra tấn nhất có thể so với địa ngục ấy.

Còn chưa đến hầm, nương theo ánh đèn đã thấy rõ bóng lưng của Hồ Thái Phong.

Ông ngồi trên bậc thang, nghe thấy tiếng bước chân của Tiêu Minh mới ngoái đầu lại, sau đó vỗ vị trí bên cạnh, ra hiệu anh ngồi xuống. Tiêu Minh vâng lời đi đến cạnh ông, khom lưng ngồi ngay ngắn, men theo ánh mắt ông nhìn về phía bàn mổ trước lò sưởi. Bàn mổ trông rất hiện đại, không hợp với phong cách căn phòng chứa dụng cụ tra tấn này.

“Cậu nói căn phòng này có liên quan gì đến vụ án không?” Hồ Thái Phong nhìn chằm chằm nó, thỉnh thoảng cất lời.

“Vợ trước của Hoàng Thiệu nói, trước khi cô ta và Hoàng Thiệu ly hôn, nơi này chỉ là một căn hầm bình thường.” Không trực tiếp cho ông đáp án, Tiêu Minh cất giọng đều đều trần thuật lại tình hình điều tra về nạn nhân trước mắt, “Căn cứ theo miêu tả của người xung quanh Hoàng Thiệu, hẳn không có sở thích này”.

Bất giác cau chặt chân mày, Hồ Thái Phong lắc đầu: “Nhưng nếu thật sự không liên quan, hung thủ không cần thiết để ngọn lửa thiêu đốt đến chỗ này”. Ánh mắt ông vẫn nhìn đăm đăm vào bàn mổ lạnh băng kia, “Mà chiếc bàn mổ này... luôn khiến tôi cảm thấy rất quái lạ”.

Trước khi lên làm Cục trưởng, ông đã lăn xả hiện trường hơn hai mươi năm. Bình thường những cảnh sát hình sự xuất thân từ chuyên ngành Điều tra như ông luôn có trực giác vô cùng chính xác. Nhớ đến điệu bộ ngập ngừng của ông mấy giờ trước, Tiêu Minh bỏ hai tay vào túi, lôi hộp thuốc lá ra: “Cục trưởng Hồ, vụ án phức tạp như thế, sao sếp không mời giáo sư Tần đến xem?”.

Hồ Thái Phong mím môi quay đầu nhìn Tiêu Minh rồi thờ dãi.

“Nếu cậu ta còn ở đây, dĩ nhiên tôi sẽ mời cậu ta đến rồi.” Ông lau mặt, đôi mắt khô khốc lại nhìn về phía lò sưởi, “Đáng tiếc không ai biết hiện giờ cậu ta đang ở đâu. Hơn nữa trạng thái của cậu ta...”.

Dường như không tìm được từ thích hợp, cuối cùng ông khép chặt môi, không nói tiếp nữa.

“Hôm qua trên đường đến đây, tôi nghe nói giáo sư Tâm lý học trẻ tuổi nhất Đại học A đã đẩy bạn mình xuống lầu trong khi phát tác bệnh tâm thần.” Tiêu Minh dời mắt, đồng tử ánh lên bóng dáng hai bác sĩ pháp y đang ngồi bên lò sưởi, “Xem ra không phải tin đồn rồi”.

“Tần Sâm có tiền sử bệnh tâm thần phân liệt di truyền.” Hồ Thái Phong nhắc khuỷu tay chống lên đầu gối, giờ tay che đi mắt mũi theo thói quen, khề hít vào, “Lúc điều tra vụ án Giản Tông Khanh rơi xuống lầu, tất cả chứng cứ đều hướng về Tần Sâm. Ban đầu tôi cảm thấy rất khó tin, đến tận khi tôi tìm được cậu ta ở một căn hộ cho thuê khác... Khi ấy cậu ta đã điên rồi, cột vợ mình là Ngụy Lâm vào giường, không cho ăn, không cho uống, bởi vì hôm đó cô ấy cũng ở trên sân thượng, thấy Tần Sâm đẩy Giản Tông Khanh xuống lầu. Nếu không phải Ngụy Lâm lên dùng điện thoại bàn trong phòng liên lạc với tôi, có lẽ cô ấy cũng chết rồi”.

Day sòng mũi, ông không nhìn được lại thờ dãi: “Haiz, vốn là một cặp vợ chồng tốt đẹp. Có lẽ ban đầu Ngụy Lâm cũng không nghĩ rằng Tần Sâm phát bệnh sẽ trở thành như vậy. Thời điểm chúng tôi tìm được vợ chồng họ, Ngụy Lâm cũng vì bị kích động mà đầu tóc trắng phau rồi. Ban đầu là một cô gái xinh đẹp thế mà bây giờ không khác gì bà cụ”.

Trong thời tiết tháng Tư oi bức này, chứng viêm mũi khiến Hồ Thái Phong không thoải mái chút nào, rút cuộc vẫn phải lấy khăn giấy ra xì mũi.

“Vậy tại sao bây giờ không tìm được giáo sư Tần?” Tiêu Minh ở bên cạnh im lặng chốc lát lại hỏi.

“Vụ án Giản Tông Khanh được phán quyết là Tần Sâm lỡ tay khiến người khác tử vong trong khi phát tác bệnh tâm thần, không có hình phạt nhưng phải đưa vào bệnh viện tâm thần chữa trị.” Hồ Thái Phong cúi đầu xoắn mảnh khăn giấy như chiếc bánh chèo, rù mí mắt, cánh mũi ửng đỏ phập phồng, “Khoảng thời gian đó tôi lại bù đầu với vụ án khác, khi Tần Sâm bị đưa vào bệnh viện tôi không chú ý nhiều được. Không ngờ đến khi vụ án kết thúc, định đi thăm thì cậu ta đã được Ngụy Lâm đón ra rồi. Vợ chồng họ không chào từ biệt ai đã dọn nhà đi, số điện thoại cũ cũng đổi, không ai biết họ đi đâu”.

“Cô Ngụy trải qua chuyện như vậy vẫn quyết định tự mình chăm sóc giáo sư Tần, xem ra tình cảm vợ chồng họ rất sâu đậm” Tiêu Minh đáp lại nghe có vẻ hồ hững.

Hồ Thái Phong âm thầm cảm khái, rồi lấy một chiếc túi nhựa nhãn nhúm trong túi ra, nhét cục giấy vào: “Vừa rồi cậu phân tích khả năng có tông phạm, thật ra tôi nhớ đến vụ án đầu tiên tôi hợp tác với Tần Sâm. Lần đó hung thủ là vợ của người đồng nghiệp trước của tôi, về phần vụ đồng nghiệp kia... là vì ấy náy nên giúp vợ vớt xác, tiêu hủy chứng cứ”.

Tiêu Minh đã từng nghe nói đến vụ án này, thoáng nghiêng đầu nhìn gò má ông: “Vụ án móc ruột 11.2?”.

Hồ Thái Phong trầm ngâm gật đầu, đóng kín miệng túi nhựa, nhét vào túi, hai tay chống gối đứng dậy: “Nháy mắt đã qua nhiều năm vậy rồi, bây giờ lại xuất hiện vụ án tương tự. Hi vọng vụ này đừng liên quan gì với người tôi quen biết nữa”.

Một câu nói trong lúc vô tình lại gọi lên rất nhiều thông tin vụn vặt trong đầu Tiêu Minh. Anh ngẩng đầu, vừa khéo thấy được những sợi tóc trắng giữa tóc mai Hồ Thái Phong: “Cục trưởng Hồ, Giáo sư Tần lỡ tay giết người khi nào?”.

“Ngày 9 tháng 2.” Thuận tay sửa lại cổ áo, Hồ Thái Phong nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ, “Làm sao thế?”.

“Không có gì.” Học theo động tác của Hồ Thái Phong đứng dậy, Tiêu Minh tránh đi tầm mắt ông, thần nhiên kết thúc đề tài này, “Chỉ là cảm thấy ngưỡng mộ đại danh đã lâu, lại không thể gặp mặt một lần, rất đáng tiếc”.

Hồ Thái Phong vừa định nói gì đó, liền bị giọng nói bên cạnh lò sưởi vang lên giành trước: “Cục trưởng Hồ, có phát hiện”.

Hai người đồng thời quay đầu lại, thấy Lâm Trí Cường đang ngồi đấy kiểm tra tro bụi trong lò sưởi ngoắc tay gọi họ đến xem xét tình huống.

Chờ họ đến gần, Lâm Trí Cường đã dè dặt cho thứ vừa phát hiện từ tro bụi vào túi vật chứng.

Cách lớp túi nhựa trong suốt, nhìn rõ đồ bên trong, Tiêu Minh nheo mắt lại: “Xương ư?”.

“Trông giống mảnh xương sọ.” Bàn tay đeo găng giờ túi vật chứng lên cao, Lâm Trí Cường phồng má thờ dãi, “Bây giờ có thể khẳng định được, trong nhà này thật sự không chỉ có một người chết rồi”.

Ngày 12 tháng 4 năm 1999, cảnh sát xác định kẻ tình nghi đầu tiên của “vụ án hòa tan xác 2.7”, Tổ chuyên án tổ chức cuộc họp lần thứ năm.

“Sanchez Harris, chuyên gia khoa Nội thần kinh, kẻ tình nghi thứ nhất của chúng ta.” Lưu Diệp Lỗi đưa mu bàn tay lên, khẽ gõ ngón trỏ vào bảng trắng, ánh mắt lướt một vòng trong phòng họp, cuối cùng rơi vào bác sĩ pháp y Lâm Trí Cường đang chống đầu lìm đìm, hàng mày không khỏi nhú lại, “Tiểu Lâm?”.

Nhân viên điều tra bên cạnh Lâm Trí Cường vội vàng huých cùi chỏ vào người cậu ta.

Giật mình tỉnh lại, cậu ta mơ mơ màng màng nhìn hai bên: “Hả? Ồ... xin lỗi.” Lấy mắt kính xuống dụi mắt, mãi lâu sau mới đeo kính lại, neho mắt xem hình kẻ tình nghi, “Đây là kẻ tình nghi à? Sao tìm được gã?”.

“Bắt đầu từ một năm trước, có người từng thấy gã ra vào nhà nạn nhân mấy lần.” Trương Khải bên cạnh nhả nạt giải đáp cho cậu ta, “Hàng xóm xung quanh còn phản ánh, sau khi Sanchez Harris xuất hiện, nhà của nạn nhân tiến hành tu sửa một lần, chuyên vào không ít thứ quái đản”.

“Một gia đình khác trong khu dân cư cũng đã gặp kẻ tình nghi.” Hồ Thái Phong nói tiếp lời Trương Khải, nắm cây bút trong tay như thường ngày, nhẹ gõ lên mặt bàn khi có khi không, “Nói là kẻ tình nghi thấy nhà họ có ống khói, tưởng có lò sưởi nên bằng lòng trả giá cao thuê nhà của họ. Song, ống khói nhà họ chỉ là trang trí mà thôi”.

“Quan trọng nhất là kẻ tình nghi này tuần trước đã được tòa án tuyên bố mất tích rồi.” Lưu Diệp Lỗi thông thả khoanh tròn hai chữ “mất tích” to tướng, một tay cho vào túi quần, nhản mày nhìn gương mặt vẫn lìm đìm buồn ngủ của Lâm Trí Cường, “Trùng hợp mất tích vào lúc này, rất khả nghi”.

“Oa.” Lâm Trí Cường không để ý hình tượng há to mồm ngáp một cái, vươn vai vắn eo, rồi ngồi thẳng người dậy, cuối cùng đã theo kịp tiến độ của họ, “Cho nên mọi người cảm thấy người này có sở thích ngược đãi, đổi phòng tầng hầm nhà Hoàng Thiệu thành phòng tra tấn, bắt thai phụ ở đâu đó hành hạ, sau đó đỡ đẻ cho cô ấy, ném đứa trẻ vừa sinh vào lò sưởi... để lại mảnh xương sọ nhỏ của trẻ sơ sinh kia?” Nói xong cậu ta nghiêng đầu quan sát tấm hình kia lần nữa, không khỏi nhướn cao mày, “Tướng mạo người này dị dạng thật”.

Sanchez Harris trong ảnh mặc áo blouse trắng, dưới cổ áo dài thướt lợ ra cổ áo sơ mi xanh đậm. Đầu của hắn quá to so với bờ vai, dáng đầu quái dị, đỉnh bên trái sụp xuống, cằm quặp ra ngoài, ngũ quan cũng vì khoảng cách giữa hai mắt quá rộng nên xấu xí vô cùng, miệng méo xệch quái gở nhếch lên phơi ra bờ môi sẫm màu.

Lâm Trí Cường nhìn chằm chằm môi gã chốc lát, đột nhiên nhận ra kẻ tình nghi này có lẽ đã từng phẫu thuật hở hàm ếch.

“Đúng vậy. Có lẽ sau đó xảy ra xung đột gì, kẻ tình nghi không chỉ giết chết thai phụ, còn giết cả Hoàng Thiệu.” Giọng nói nghèn nghẹn giọng mũi của Hồ Thái Phong kéo suy nghĩ của Lâm Trí Cường lại, “Vấn đề là chúng ta không tìm được thi thể khác, không tài nào xác nhận thân phận nạn nhân này. Đã điều tra người mất tích rồi, đầu mối không nhiều lắm”.

Quay mặt sang nhìn Cục trưởng, Lâm Trí Cường đón nhận ánh mắt ông chuyển về phía mình.

“Còn phải dựa vào cậu nghĩ cách kiểm nghiệm ADN của xương sọ trẻ sơ sinh kia.” Ông nói.

Lâm Trí Cường giơ một tay lên chống mặt mình, xoa bóp xương gò má, bất đắc dĩ than thở: “Tôi phải cảnh báo trước, mảnh xương sọ nhỏ kia đã bị đốt, với kỹ thuật hiện tại, khả năng lấy được ADN chỉ là số không. Tôi chỉ có thể cố hết sức thử xem, không kiểm nghiệm ra được cũng chịu thôi. Cục trưởng Hồ nên mau chóng tìm đầu mối khác đi.” Sau đó cậu lại bỏ tay xuống, khoanh hai tay lại bỏ sung ý kiến, “Hơn nữa, tôi không cảm thấy nạn nhân nhất định là phái nữ... Tóc để lại ở phòng hầm rất dài, nhưng dù sao hiện nay đàn ông để tóc dài cũng nhiều. Không có chân tóc không kiểm tra ra được ADN, không xác định giới tính được”.

Đây là thói quen của một người làm pháp y, trừ phi thông qua chứng cứ thiết thực đưa ra kết luận nghiêm cần, nếu không, cậu sẽ không dễ dàng suy luận như những cảnh sát hình sự khác.

Ngoài dự liệu, người đầu tiên đồng ý quan điểm của cậu lại là Lưu Diệp Lỗi đang đứng trước tấm bảng trắng: “Tiểu Lâm nói cũng có lý, hiện giờ không có chứng cứ có thể chứng minh trẻ sơ sinh bị thiếu chày trong lò sưởi có quan hệ huyết thống với nạn nhân thứ hai”. Anh ta dời ánh mắt dò hỏi Hồ Thái Phong, “Cục trưởng Hồ, hay là chúng ta mở rộng phạm vi điều tra đi”.

“Cũng chỉ có thể vậy thôi.” Ân huyệt thái dương đang căng đau, Hồ Thái Phong quay đầu lại, hất cằm về phía nhân viên điều tra kế bên Lâm Trí Cường, “Liên lạc được với trợ lý của Sanchez Harris chưa?”.

“Tiểu Trịnh đi làm rồi, nhưng đối phương không hợp tác.” Anh ta báo cáo, “Bọn họ ở Mỹ, chúng ta không có cách nào, làm theo trình tự thì tốn thời gian. Có điều hiện giờ có thể xác định được kẻ tình nghi vẫn chưa xuất cảnh”.

Gật đầu tỏ ý đã hiểu, Hồ Thái Phong điểm tĩnh đặt bút xuống: “Chỉ cần chưa xuất cảnh, dù có đào ba thước đất lên chúng ta cũng phải tìm ra.” Đến khi họ rời rít đáp ứng ông mới đứng dậy tuyên bố tan họp, “Hôm nay đến đây thôi, mọi người đã làm suốt hai tuần rồi, về nhà nghỉ ngơi một chút đi. Tiểu Lâm cũng vậy... ngủ một giấc trước, rồi tiếp tục nghiên cứu mảnh xương sọ kia. Tôi tin cậu có năng lực kiểm tra được ADN”.

Lâm Trí Cường đã thức trắng làm việc năm ngày liền, gãi gãi đầu, giọng khá phiền muộn: “Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức...”.

Hồ Thái Phong vỗ vai cậu, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 48

Type: Dung

Khi thành viên Tổ chuyên án lần lượt rời khỏi phòng họp, Lâm Trí Cường vẫn ngồi thu lu trên ghế mới có cơ hội kéo cánh tay Tiêu Minh: “Này sếp Tiêu...”. Cậu nhớ Tiêu Minh vẫn giữ im lặng suốt cả buổi họp, “Trước đó không phải anh đoán có một tông phạm nữa sao?”.

Tiêu Minh dừng chân quay đầu lại, ánh mắt thản nhiên không hề gợn sóng, vẻ mặt lạnh nhạt không để lộ cảm xúc gì.

“Phác họa chỉ là một kiểu tổng kết kinh nghiệm, tỷ lệ sai lầm rất lớn.” Anh nói với Lâm Trí Cường.

“À...” Thất vọng lắm lắm, Lâm Trí Cường ngồi trở lại ghế, tiện tay kéo tài liệu đến trước mặt.

Chập tối hôm sau, Tổ chuyên án kết thúc hành động tìm vót. Sau khi kiểm tra toàn bộ xe cộ ra vào khu dân cư Lâm Giang ở phía Tây ngoại ô nơi Hoàng Thiệu sống vào đêm xảy ra vụ án không có kết quả, Tổ chuyên án dời sự chú ý đến nhánh sông Châu Giang này. Đây là nơi xử lý thi thể nhanh gọn nhất, mà vớt xác xuống sông cũng để lại dấu vết ít nhất, dựa theo phương thức hành động của nghi phạm suy đoán, có khả năng hắn đã cột đá vào xác nạn nhân vớt xuống sông rồi.

Tiêu Minh đứng lặng bên bờ sông, ngón tay kẹp điều thuốc, im lặng ngắm nhìn mặt sông. Ánh tịch dương còn sót lại rải rác bên mặt sông đen đặc, những con sóng lăn tăn lấp lánh phản chiếu màu đỏ cam. Màu đỏ kia soi thẳng đến đáy mắt anh, hòa thành cả căn phòng màu đỏ lờ mờ trong đầu anh.

Không tìm được đâu, anh nghĩ, không thể nào tìm được.

“Không vớt được gì cả.” Nhân viên cảnh sát báo cáo với Hồ Thái Phong từ cách đó không xa, cố ý giảm thấp âm lượng nhưng vẫn đủ để anh nghe rõ, “Cũng đã hỏi mấy nông dân chuyên giúp người ta vớt xác rồi, xác nhận hai tháng nay thi thể họ vớt được đều có thân phận, không có ai phù hợp”.

“Ngoại trừ thi thể, có gì khác khả nghi không?” Hồ Thái Phong không cam lòng.

“Sếp cũng biết sông này nhiều đồ linh tinh lang tang mà, nào là giày dép, thuyền chìm, sô pha, máy xay thịt, tivi đều có cả... Còn có cả bàn gãy chân nữa. Nếu nói khả nghi, tôi cảm thấy tất cả đều khả nghi...”.

Không tiếp tục nghe nổi nữa, Tiêu Minh quay người đi dọc theo bờ sông.

Thành phố phía Nam này không có mùa xuân, dù là mấy ngày đầu tháng Tư trời vẫn oi nồm nóng bức. Bình thường mọi người sẽ đóng kín cửa sổ cả ngày, giữa đồ gia dụng bên trong bị ẩm mà hỏng hóc. Vì thế đến chạng vạng, không ít người đều ra cửa tản bộ, hít thở không khí trong lành.

Hiện trường phạm tội ở khu dân cư Lâm Giang, đại đa số chủ nhà đều lựa chọn đến bờ sông đi dạo.

Tiêu Minh bước đi lững thững, lúc đi ngang qua một căn chòi nghỉ mát liền nghe thấy một nhóm phụ nữ tụ tập tán gẫu.

“Hắn không có người thân nào khác, vậy chắc là vợ trước thừa kế tài sản rồi. Đồ đạc cũng không nhiều, hơn nữa còn nợ nần chưa trả... Đoán chừng nhà phải đem đi bán hạ giá thôi.”

“Nhà đã có người chết có thể bán được bao nhiêu chứ.” Một người tặc lưỡi, “Vội lại trong nhà kia còn có ma nữa...”.

Tiêu Minh khựng bước, cúi người xuống nhặt lên một viên đá, cầm trong tay ước lượng.

“Có ma á?” Có người kinh ngạc.

“Đúng vậy, trước khi Hoàng Thiệu chết đã có ma rồi.” Giọng nói khi nãy cường điệu.

“Hả? Sao chưa nghe nói bao giờ?”

“Tôi tận mắt thấy đấy!” Người kia hạ thấp giọng ra chiều thần bí, “Hồi cuối tháng Một năm nay này... khoảng 4 giờ sáng hôm 31, tôi thấy được một người phụ nữ mặc áo trắng, tóc trắng, trên người dính đầy máu... leo ra từ mái hiên cửa sổ nhà họ, dọa tôi chết khiếp!”

“Không phải chứ!”

“Thật, tôi vốn định đi vớt rác, kết quả hải quá đi không nổi, sau đó trở về kể chuyện này cho lão Chung nhà tôi nghe, ông ấy bảo tôi đừng nói lung tung. Bà cũng biết đấy, phong thủy nhà họ không tốt, âm khí nặng, có thứ kia cũng đâu kỳ lạ...”

Đề tài kết thúc trong tiếng than ngán thờ dài.

Tiêu Minh ngừng lại, vung tay ném viên đá xuống sông.

Nó tảng trên mặt nước đỏ cam vài cái rồi dần xa bờ, không chìm xuống đáy.

Hai tháng sau, bởi vì nghi phạm duy nhất mất tích nên vụ án “Hòa tan xác 2.7” bị gác lại. Kỹ thuật hạn chế, bác sĩ pháp y cũng không thể lấy được ADN của mảnh xương sọ trẻ sơ sinh kia.

Vụ án giết người trọng đại nào động cả tỉnh này vì thế trở thành nghi án bỏ ngõ.

****

Tháng Bảy năm 2000, trước khi bị điều đến thành phố A, Tiêu Minh đã đến Mỹ một chuyến.

Buổi tọa đàm có liên quan đến khởi nguồn của rối loạn nhân cách kết thúc vào buổi trưa, anh không theo những thính giả khác rời khỏi giảng đường, mà một mình đi đến trước bục giảng to rộng lớn chính giữa giảng đường, gật đầu chào giáo sư già diễn thuyết: “Giáo sư”.

Vừa mới nói chuyện với trợ lý xong, vị giáo sư già nghe thấy tiếng gọi nhìn về phía anh, khuôn mặt thoáng vẻ kinh ngạc.

“Cảnh sát Tiêu.” Ông lịch sự chìa tay bắt tay với anh, nhoen môi cười, khó che giấu niềm vui sượng trong mắt, “Đã lâu không gặp, lần này lại đến giao lưu à?”.

“Muốn xem mọi người có thành quả nghiên cứu mới nhất hay không.” Anh nhếch môi cười nhẹ lại với ông, thái độ không nhiệt tình cho lắm nhưng cũng không xa cách lạnh nhạt, “Tôi rất có hứng thú với đề tài chứng ngại chức năng ở mắt ở vỏ não thùy trán dẫn đến nhân cách phản xã hội này”.

“Tiến triển chậm lắm.” May mà vị giáo sư già cũng không để ý, vẫn mỉm cười nhìn anh, “Tuy chúng tôi được giúp đỡ từ hai năm trước, nhưng người chủ chốt không có ở đây, khó mà đột phá được”.

“Không có người chủ chốt?”

“Đúng vậy, người đề ra giả thuyết này là Giáo sư Tần, cậu biết cậu ấy không?” Ông quay đầu nháy mắt với anh, cười cảm khái, “Người Ha các cậu đúng là rất có tài”.

Nghe thấy cái tên quen thuộc, Tiêu Minh khá bất ngờ: “Giáo sư Tần ư?” Anh chỉ có thể liên tưởng đến một người, “Ngài nói là Tần Sâm... thầy Tần sao?”.

“Đúng vậy, Tần Sâm, giáo sư Tần. Hai người biết nhau à?” Hiếm khi nhìn ra được cảm xúc trên mặt anh, giáo sư già nghiêm mặt, đẩy mắt kính, chậm rãi giải thích, “Hai năm trước cậu ấy nghỉ phép, dẫn theo vợ đến Mỹ. Khi đó chúng tôi đã tranh thủ được sự viện trợ từ sở nghiên cứu trong nước, đang định thuyết phục cậu ấy gia nhập nhóm chúng tôi. Vốn cậu ấy đã đồng ý rồi... sau đó bỗng nhiên nói muốn rút lui”. Ông hơi ngừng lại, giọng nói không xác định cho lắm, “Có lẽ bởi vì vợ cậu ấy mang thai”.

Mang thai?

Theo lời kể của vị giáo sư già có thể cho thấy ông vẫn không biết tin Tần Sâm phát bệnh tâm thần phân liệt giết người, Tiêu Minh điềm nhiên tiếp lời ông: “Tôi không biết vợ anh ấy mang thai lúc họ đi nghỉ phép. Sau khi về nước vợ chồng họ cũng không nhắc đến chuyện này, cũng chưa ai từng gặp con của họ”.

“Ồ...” Thần sắc thay đổi, vị giáo sư không khỏi hást cảm lên, nhăn mày, “Lẽ nào thật sự xảy thai ngoài ý muốn sao? Lạy chúa phù hộ...”.

“Tại sao ngài lại nói vậy?” Tiêu Minh nhìn chăm chăm vào mắt ông.

“Thời điểm cậu ấy nói với tôi muốn rút lui khỏi nhóm, trạng thái cậu ấy rất tệ.” Vị giáo sư quay người lại thu dọn giáo trình, giọng nói cũng vô thức chùng xuống, nghe ra vô cùng lo lắng, “Theo tôi đoán đã xảy ra chuyện không tốt rồi. Khi đó vợ cậu ấy cũng không xuất hiện, nên tôi cho rằng có lẽ liên quan đến con họ”. Ông ôm chầm lấy áo trên tay, đưa một tay ra hiệu Tiêu Minh cùng rời đi, nét lo âu vẫn không vơi đi trên đầu mày, “Nếu gặp họ thì cho tôi gửi lời hỏi thăm”.

“Vâng.” Tiêu Minh đi sóng vai với ông đi xuống bậc thềm, cảm bình giữ nhiệt giúp ông, thoáng nghĩ ngợi rồi cắt lời lần nữa, “Thật ra thì tôi còn muốn hỏi thăm ngài một người”. Anh nghiêng mặt nhìn vào gương mặt vị giáo sư già, “Dr. Sanchez Harris, anh ta là chuyên gia khoa Nội thần kinh, nên tôi nghĩ các vị có lẽ đã từng quen biết”.

“Dr. Harris.” Ông lăm lăm đọc lại cái tên này, đẩy mắt kính sắp trượt xuống sống mũi, vừa cẩn thận nhìn bậc thềm bên dưới, vừa gật đầu liên tục, “Ồ, đúng vậy, tôi biết cậu ta. Cậu ta từng là học trò của tôi, có điều lâu lắm rồi không nghe thấy tin tức của cậu ta nữa”.

“Trên thực tế, một năm trước anh ta đã được nước tôi tuyên bố mất tích rồi.” Không phát hiện ra điều khác thường trong vẻ mặt ông, Tiêu Minh nói rõ mục đích, “Tôi muốn tìm được anh ta, vì thế hi vọng có thể tìm hiểu được một chút quá khứ của anh ta từ ngài”.

“Một năm trước ấy hả?” Vị giáo sư dừng bước, ánh mắt sau thấu kính dày cộp trở nên phức tạp, “Tôi rất vui lòng hỗ trợ cậu, cảnh sát Tiêu. Nhưng tôi nghĩ cậu không cần tìm cậu ta tiếp đâu”.

“Tại sao?”

“Rất có khả năng cậu ta đã chết rồi.” Không hề ý thức được câu mình nói ra đáng kinh ngạc thế nào, ông lắc đầu, lần nữa cất bước đi đến cửa hông giảng đường. “Hai năm trước... Sau khi Giáo sư Tần quyết định rút khỏi nhóm trở về nước, nhóm chúng tôi cần một chuyên gia nắm rõ nghiên cứu này đến lãnh đạo, vì thế tôi từng đến thăm hỏi Dr. Harris... Cậu biết đấy, tính tình cậu ta rất tệ, nhưng ngoại trừ Giáo sư Tần ra, chỉ có cậu ta hiểu rõ nghiên cứu này nhất. Có điều... lời mời của chúng tôi đã bị từ chối... Nghe bảo là Dr.Harris bị bệnh nan y, không sống quá hai năm”.

Tin tức này đến quá đột ngột, gần như gạt bỏ tất cả suy đoán của Tổ chuyên án một năm trước.

“Bệnh nan y? Ngài chắc chứ?” Tiêu Minh phát giá mình cau chặt chân mày.

“Vô cùng chắc.” Giáo sư già gật đầu, giọng nói quả quyết, “Nếu không phải là nguyên nhân ấy, Dr.Harris tuyệt đối không bỏ qua cơ hội này đâu”. Ông đưa bàn tay lên co lại thành quả đấm che miệng ho khan, giọng khàn khàn, “Giáo sư Tần và Dr.Harris từng là bạn học, đều là học trò của tôi. Hai người tuy là thiên tài ở lĩnh vực khác nhau, nhưng trên phương hướng nghiên cứu đều không hện mà cùng chọn đề tài rối loạn nhân cách khởi nguyên từ não bộ... Hôn nữa, dường như còn bỏ rất nhiều tâm sức vào đây. Có điều cuối cùng người nghiên cứu ra thành quả trước chính là giáo sư Tần. Nghe nói khi ấy Dr.Harris thiếu chút nữa đã thành công rồi, cũng vì vậy mà cậu ta vô cùng căm phẫn. Con người Harris khá nhỏ nhặt, nên tôi nghĩ đời này cậu ta không thể nào quên được chuyện này”.

Một vài tin tức vặt vãnh mơ hồ xâu chuỗi lại với nhau, đáp án sinh động hiện ra trong đầu Tiêu Minh.

Anh ta trầm ngâm chốc lát, liền hé môi hỏi ông: “Ngài cho rằng Dr.Harris sẽ vì chuyện này mà thù hận thầy Tần sao?”.

“Thù hận à? Ồ, dĩ nhiên rồi.” Ông dừng dưới mái hiên cửa vào giảng đường, quay người về phía Tiêu Minh, nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh, “Tôi không thích bàn tán sau lưng người khác, nhưng cậu đã hỏi thăm tôi thì tôi phải nói thật. Dr.Harris gia cảnh giàu có, nhưng tướng mạo dị dạng xấu xí, tính tình quái gở, sức khỏe yếu ớt. Cậu ta rất thông minh, vì giàu có nên hỏi đại học có rất nhiều ‘bạn bè’... Cậu cũng biết, kiểu ‘bạn bè’ vì tiền đây. Tôi từng đánh giá cao tài năng của cậu ta mà cố gắng tạo mối thâm giao, nhưng tôi phát hiện chuyện này rất khó. Cậu ta căm ghét và coi thường những người ‘bạn’ kia của mình, thường đối đãi người ta bằng ánh mắt chủ quan. Nói thật, tôi cảm thấy nhân cách của cậu ta đã cực kỳ méo mó, con người toát lên sự âm u và giả tạo, trông thì cuồng vọng tự đại nhưng thực tế đã tự ti còn cực đoan. E rằng chuyện này có liên quan đến xuất thân của cậu ta, lời gièm pha này khiến cậu ta luôn cảm thấy mọi người đều cười nhạo sau lưng mình”.

Ông nhìn chằm chằm vào Tiêu Minh, hít sâu một hơi để giọng mình nghe rõ ràng và mạnh mẽ hơn: “Tính tình quái gở của cậu ta khác với kiểu quái đản của Giáo sư Tần. Giáo sư Tần có chút cao ngạo, nói chuyện bộc tuệch, còn thường trưng lên bộ mặt cứng nhắc... Nhưng cậu ấy có khiếu hài hước, mà chỉ số tình cảm không hề thấp. Không giống Dr.Harris, tính cách quái gở thô bạo. Trước nay Dr.Harris cực kỳ đố kỵ với Giáo sư Tần. Sau chuyện này chắc hẳn cậu ta đã nổi điên đến mức ước gì sớm xé nát Giáo sư Tần ra rồi”.

Tiêu Minh đồng thời dừng bước lại với ông, yên lặng lắng nghe, vẻ mặt điềm nhiên như thường.

“Tôi biết rồi.” Đến lúc xác nhận vị giáo sư không nói tiếp nữa, anh mới trịnh trọng gật đầu, ánh mắt sâu phản chiếu ánh đèn sáng rực, “Vô cùng cảm ơn ngài”.

Đêm đó, Tiêu Minh đến nhà cô bạn gái Trần Hồng ở Mỹ qua đêm. Cô làm việc suốt cả ngày, trời vừa tối liền đi tắm, lấy ra hai lon bia từ tủ lạnh, lười nhác đi đến bên giường phòng ngủ. Tiêu Minh đang ngồi ở mép giường, cúi đầu viết hí hoáy vào quyển sổ tay hình sự của mình.

Ngồi xuống bên cạnh, Trần Hồng đưa lon bia ướp lạnh dán vào mặt anh: “Còn đang suy nghĩ đến vụ án hòa tan xác kia à?”.

Anh nghiêng đầu né tránh theo bản năng, gấp quyển sổ tay rồi đặt lên đầu giường, nhận lấy lon bia mà không hề ngoảnh lại: “Đang nghĩ xem đối thủ anh phải đối mặt suốt một năm nay đến cùng là người thế nào”.

“Nghĩ ra chưa?” Trần Hồng vắt một chân lên, kéo móc lon bia của mình, tư thái thỏa mãn.

“Rất mâu thuẫn.” Anh đưa ngón cái lau đi bọt bia bên thành lon, rồi kéo móc lon mình, cụp mi mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, “Vừa ảm đạm, vừa xung động; vừa tinh táo, vừa điên cuồng; vừa muốn bảo vệ, vừa mong đợi vạch trần”.

Uống một hớp bia lạnh ngắt, Trần Hồng thư thái nheo mắt lại: “Xem ra anh đã xác định được nghi phạm mới rồi”.

Anh ngửa đầu rót bia vào miệng, không hề tỏ ý kiến đúng sai: “Nếu thật như anh nghĩ, như vậy phóng hỏa không chỉ tiêu hủy chứng cứ, mà còn vì che giấu thời gian gây án nữa”.

“Nói cách khác, ‘Vụ án hòa tan xác 2.7’ thật ra không nên gọi là ‘2.7’ rồi.” Trần Hồng đưa bắp chân mảnh khảnh lên cọ vào mắt cá chân anh, bung lon bia, nhướn môi cười đầy sâu xa, “Có điều hôm nay anh đến đây không phải là để tiết lộ vụ án với em đây chứ?”.

Tiêu Minh đưa một tay giữ lại đầu gối trái của cô, rút cuộc dòi dòi mắt đen láy của mình, nhìn cô chằm chằm.

“Dĩ nhiên không phải rồi.” Anh nghe thấy tiếng mình khàn khàn trả lời.

***

Mùa xuân năm 2002, cơ duyên xảo hợp, Tiêu Minh gặp lại Tần Sâm ở thành phố V, và cả Ngụy Lâm – người vợ đã già yếu như trên năm mươi tuổi của

anh. Đây là đôi vợ chồng đang tuổi tráng niên, dường như kể từ ngày họ rời khỏi thành phố X đã sớm bị hủy hoại hoàn toàn rồi.

Đúng như Tiêu Minh đã suy đoán: Vừa ần ẫn, vừa xung động; vừa tỉnh táo, vừa điên cuồng; vừa muốn bảo vệ, vừa mong đợi vạch trần.

Đến tận khoản thời gian điều tra vụ án ‘Đồ tể đêm mưa’ kia, rốt cuộc Tiêu Minh mới có cơ hội một mình tiếp xúc với Tần Sâm.

Bởi vì Tần Sâm không có người giám hộ Ngụy Lâm đi cùng, một mình chạy đến hiện trường xảy ra vụ án, sau khi kiểm tra thi thể, anh đi đến bên hồ, hai tay bỏ vào túi áo khoác rộng thùng thình, mặt vô cảm nhìn mặt hồ phẳng lặng không gợn nổi sóng, không biết đang nghĩ gì.

Tiêu Minh khoan thai đi đến, im lặng đứng bên cạnh.

“Hôm nay cô Ngụy không cùng đến à?”

“Hình như sếp Tiêu rất có hứng thú với vợ tôi thì phải.” Lúc Tần Sâm cất lời, ánh mắt không hề dời khỏi mặt hồ.

Tiêu Minh lấy hộp thuốc lá trong túi ra, cúi đầu đưa một điếu lên mép, bật chọt bật lửa: “Anh hẳn rõ ràng nguyên nhân trong đó hơn tôi”.

“Nếu ý anh là nguyên nhân cô ấy bạc đầu trong vòng một đêm, quả thật tôi rõ ràng hơn anh.” Đối phương hừ một tiếng khe khẽ, “Là tôi làm. Lần đầu tiên tôi phát bệnh đã nhốt cô ấy trong nhà năm ngày, hành hạ cô ấy”.

“Nhưng sau vụ án ông Giản, cô ấy đã tìm mọi cách đón anh khỏi bệnh viện Khang Ninh, chăm sóc cho anh nhiều năm như thế.” Chậm rãi nhả ra một vòng khói, Tiêu Minh cũng nhìn về phía đường chân trời trên mặt hồ phurong xa, “Thật sự rất vĩ đại”.

Tần Sâm không lên tiếng. Người đàn ông gầy gò này chăm chú nhìn mặt hồ, đôi mắt mỏi mệt và trống rỗng trũng sâu trên xương gò má.

“Tôi đoán anh chưa bao giờ ở trong bệnh viện tâm thần với thân phận là một người bệnh.” Một lúc lâu sau, đôi môi khô khốc của Tần Sâm hé ra, thốt lên âm thanh khàn khàn và trầm thấp, “Ấm u, ẩm ướt. Một căn phòng có ba mươi bệnh nhâ, không khí luôn lờn vờn mùi lạ kì. Nửa đêm sẽ có người đẩy anh xuống giường, rồi giẫm lên thân anh. Hoặc là, anh nghe được tiếng bước chân dồn dập, chờ khi anh quay đầu lại muốn nhìn rõ là gì thì một bóng người phóng nhanh qua mặt anh, hết như quán quân nhảy cầu, nhảy xuống từ cửa sổ tầng mười, ngã thành một đồng bầy nhảy.

Ai cũng như cái xác biết đi, đến thời gian tan bộ thì sẽ xếp hàng đi quanh quần trong vườn hết như tội phạm trong tù. Gần như chưa bao giờ có người nhà đến thăm. Tôi dám nói đa số người ở chỗ đó đều không biết có còn sống hay không. Bao gồm cả tôi.

Bởi vì thường xuyên nảy sinh ảo giác nên tâm trạng của tôi rất không ổn định. Mỗi lần ‘gây họa’ bọn họ đều chích thuốc an thần cho tôi, nhốt tôi vào căn phòng đơn. Lúc nghiêm trọng thì sử dụng ‘trị liệu chích điện’, thứ đó thật sự không dễ chịu gì, khiến đầu óc tôi trống rỗng, không có bất cứ cảm xúc hay suy tư nào.

Lúc nào tôi cũng quên mất tôi đang ở đâu. Đến lúc nhớ ra lại liều mạng muốn tìm được Ngụy Lâm. Tôi muốn bảo cô ấy đưa tôi ra ngoài, rời khỏi nơi quái quỷ ấy. Mãi cho đến một buổi tối, tôi nghe thấy hai y tá mới đến bàn luận về tôi. Họ nói, ‘Đáng thương thật. Anh ta không biết tòa án đã phán quyết lệnh cấm, cấm anh ta tiếp xúc với vợ mình, còn suốt ngày tìm cô ấy’.

Khi ấy tôi mới nhớ ra mình đã làm gì cô ấy. Tôi tưởng cả đời này tôi không còn cơ hội gặp cô ấy nữa. Nhưng chưa đến vài ngày cô ấy đã xuất hiện ở bệnh viện Khang Ninh. Lúc đó tôi đang nổi điên, tưởng cô ấy là kẻ địch, suýt nữa làm thương tổn cô ấy. Đám y bác sĩ kia nhào đến muốn chế ngự tôi. Tôi cho rằng tôi sẽ bị đè lại tay chân tiêm thuốc an thần, không ngờ Ngụy Lâm lại đột ngột xông đến che chắn tôi ở phía sau. Cô ấy đuổi bọn họ đi, không để họ đến gần tôi. Cô ấy vẫn nắm lấy tay tôi, tôi cảm nhận được cô ấy đang run rẩy, nhưng vẫn không buông tôi ra”.

Tần Sâm bỗng nhiên dừng bước, im lặng một hồi, vừa như thể thất thần, vừa như thể hồi tưởng.

“Trước kia, tôi vẫn cho rằng cô ấy rất nhu nhược. Khi thấy cô ấy che chở phía trước tôi, gào lên với đám y tá ‘tránh ra’, tôi mới nhận ra cô ấy mạnh mẽ hơn tôi tưởng nhiều. Cho dù khi đó cô ấy đang rơi nước mắt.” Một lúc lâu sau, anh mới tìm lại được giọng mình, “Tôi cũng nắm chặt tay cô ấy, khoảnh khắc đó tôi cảm thấy chúng tôi đã an toàn, chỉ cần chúng tôi ở bên nhau thì sẽ rất an toàn, không ai có thể làm hại chúng tôi”. Dừng lại hai giây, anh mới lẩm bầm, “Bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng không thể làm hại được chúng tôi”.

Tiêu Minh rũ mắt, dụi tắt điếu thuốc lúc sáng lúc tối trong tay. Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện một mình với Tần Sâm, cũng là lần cuối cùng.

***

Ngày 2 tháng 1 năm 2003, Lâm Trí Cường đã thành công lấy được ADN mảnh xương sọ nhỏ của trẻ sơ sinh kia.

Nhận được tin này, Tiêu Minh đã chạy về thành phố X trước kỳ hạn một tháng. Thành viên Tổ chuyên án năm xưa đa phần đã đường ai nấy đi, biết có manh mối mới liền chạy về thành phố này ngày, xoa tay hăm hè, nóng lòng muốn biết.

Ngày đợi mọi người tụ họp, Tiêu Minh trở lại khu dân cư phía Tây ngoại ô kia, đi dạo vài vòng xung quanh dãy biệt thự.

Vết cháy kinh người đập vào mắt năm xưa đã sớm được nước sơn tường che đi, khung cửa sổ bể tan hoang đã được sửa chữa, tường ngoài mới tinh, như thể chưa từng xảy ra vụ án rùng rợn đó.

Khi đứng trước mặt nó, Tiêu Minh nghĩ đến thời điểm cuối cùng anh nhìn thấy Ngụy Lâm, cô ngồi trên xe lăn già nua, suy yếu, gầy trơ xương. Cô sắp trở

thành một người mẹ thật sự. Vết sẹo bên ngoài có thể lành lại, nhưng vết thương trong lòng thì không tài nào phai mờ. Dấu vết phạm tội cũng vậy.

“Sếp Tiêu?” Một giọng nữ bỗng vang lên, cắt ngang suy nghĩ của anh, “Lâu rồi không gặp sếp”.

Tiêu Minh quay đầu lại, một khuôn mặt không tính là xa lạ rơi vào mắt. Một phụ nữ cao gầy, chừng ba mươi tuổi. Anh nhớ được cô ta, Lâm Tri Thu con gái riêng của cha Hoàng Thiệu, ba năm trước đã kế thừa tài sản của Hoàng Thiệu thông qua di chúc hẩn để lại.

Quay người về phía cô ta, Tiêu Minh chào hỏi: “Năm ngoái được điều đến thành phố A.” Anh liếc nhìn dãy biệt thự, lưu ý đến một tờ quảng cáo cho thuê nhà trong tay, “Nhà cho thuê được chưa?”.

“Vẫn chưa ạ.” Cô ta thờ dãi một hơi, câu trả lời không ngoài dự đoán của anh, “Hàng xóm xung quanh đều biết nhà này có ma, không ai dám thuê cả. Tôi muốn bán cũng khó nữa”.

“Cũng không mua đồ gia dụng mới à?” Anh nhớ lại vừa rồi đi qua cửa sổ, có thể thấy được trong nhà trống rỗng.

Lâm Tri Thu cười ngại ngùng, kéo dây ba lô: “Đồ gia dụng lúc trước đều cháy sạch rồi, tôi nghĩ không cho thuê được trong một sớm một chiều nên không mua”. Cô ta lại thờ dãi một tiếng, biết rõ mình đã gặp phải phiền phức lớn còn nói thâm vài câu, “Vốn định tìm được cái máy xay thịt kia, kết quả không thấy đâu... Món đó hẩn còn đáng giá được vài đồng, hàng nước ngoài đấy”.

“Máy xay thịt?”

“Đúng. Trước kia nhà tôi nuôi heo, ba tôi để lại máy xay thịt kia cho Hoàng Thiệu.” Có lẽ vì chiếc máy đó rất đáng giá, cô ta lắc đầu đau lòng, than thở liên thanh, “Mua ở đặc khu kinh tế, hàng của Đức, cực kỳ bền. Tôi tưởng hẩn đặt ở cửa hàng cũ, ai ngờ không tìm thấy. Chắc hẩn đã bị hẩn bán đi trả nợ rồi”.

Đầu mỗi gì đó thoáng qua rồi biến mất trong đầu, Tiêu Minh cau mày.

Lời báo cáo của một nhân viên cảnh sát với Hồ Thái Phong vào buổi chiều mấy năm trước chợt vang lên trong đầu anh.

“Sếp cũng biết trong sông này nhiều đồ linh tinh lang tang mà, nào là giày dép, thuyền chìm, sô pha, máy xay thịt, tivi đều có cả... Còn có cả bàn gãy chân nữa. Nếu nói khả nghi, tôi cảm thấy tất cả đều khả nghi...”

Điện thoại trong túi rung lên, Tiêu Minh không buồn để ý, chỉ giương mắt nhìn Lâm Tri Thu: “Cô còn nhớ chiếc máy xay thịt kia có hình dạng thế nào không?”.

Tối ngày 10 tháng 1, Tổ chuyên án vớt được máy xay thịt đã bị vớt xuống sông bốn năm trước. Qua kiểm nghiệm hóa học, họ tìm ra vết máu loang lổ trên thân máy.

Sáu ngày sau, pháp y tiến hành so sánh ADN của máu trên thân máy với ADN của Sanchez Harris, kết quả phù hợp.

Năm giờ sáng hôm đó, Trần Hồng vừa trở về nước nhận được điện thoại của Tiêu Minh.

“Sao vậy anh yêu? Giờ này còn có hứng gọi cho em à.” Cô kéo vali băng qua sảnh sân bay, cười khúc khích trêu chọc người bên kia điện thoại.

“Anh biết một đứa bé mới sinh ra.” Đối phương phớt lờ lời trêu chọc của cô, giọng lạnh lùng hệt như biểu cảm thường ngày của mình, “Hiện giờ anh có đầy đủ chứng cứ để đưa mẹ con bé vào tù. Nếu anh tiếp tục điều tra, có lẽ còn có thể đưa cả ba con bé vào tù luôn”. Anh ngập ngừng chốc lát rồi hỏi cô, “Nếu là em, em có chọn truy xét tiếp tục không?”.

Trần Hồng che đi nụ cười trên môi, không dừng bước lại, đôi giày cao gót giẫm lóc cóc trên mặt đá cẩm thạch: “Hai tội danh à? Theo thứ tự thì hành án thời hạn cao nhất là bao lâu?”.

“Một cái tù hình, một cái ba năm tù giam.”

Trần Hồng bước lên thang máy, tay trái cầm điện thoại di động vẫn còn đặt bên tai, ngược mắt lên là có thể thấy ngay biển cảnh báo “cẩn thận đừng đầu” kia.

“Tiêu Minh, trong thế giới cảnh sát bọn anh không đen thì trắng... Con người chỉ chia ra làm hai loại, có tội hoặc vô tội. Nhưng luật sư bọn em thì không.” Cô khẽ nghiêng người tựa vào tay vịn, thấy được bóng dáng mình trên biển cảnh báo, “Trong mắt bọn em, thế giới là màu xám, người có tội có thể là vô tội, kẻ vô tội cũng có thể có tội. Đó không phải do chúng em giới lật ngược phải trái trắng đen, chỉ là... Anh biết đấy, lòng người thiện ác khó phân, nếu chỉ dùng hành vi trong vài giờ mà phủ định cố gắng cả cuộc đời họ thì sẽ không công bằng cho lắm”.

Người bên kia đầu dây trầm mặc giây lát: “Vì thế em sẽ không tiếp tục điều tra”.

“Thân làm luật sư, em không biết. Nhưng nếu em là cảnh sát thì em sẽ như vậy.” Thang máy đi đến đầu cuối, cô tiếp tục kéo vali, theo dòng người ra cửa, hòa vào buổi bình minh vẫn còn nhá nhem, “Anh biết tại sao cường quyền của thế tục tồn tại song song với thần quyền không? Chúng đối lập, kiềm chế lẫn nhau, lại thường trao đổi vị trí cho nhau. Chính vì như thế, đa số công bằng trên đời này mới có thể được đảm bảo.

Cho nên sự tồn tại của cả anh và em đều là điều cần thiết, Tiêu Minh.”

***

Ngày 17 tháng 1 năm 2003, Tổ chuyên án “Vụ án hòa tan xác 2.7” đến thành phố V bắt nghi phạm Ngụy Lâm.

Trước khi lên đường, Tiêu Minh ở trong phòng vệ sinh căn hộ mình thuê, đốt trụ mấy mươi trang ghi chép bằng tay về vụ án 2.7 trong quyển sổ phá án kia.

Anh biết, ngọn lửa đang bùng cháy kia là khởi nguồn cũng là kết thúc. Hiện tại nên kết thúc tất cả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Vĩ Thanh 1: Lời nói dối

Type: Bun Bun

9 giờ 30 phút sáng, ngày 1 tháng 4 năm 2003.

Tòa án nhân dân thủ đô tối cao thụ lý vụ án có ý giết người hòa tan thi thể của nghi phạm Ngụy Lâm, vụ án hòa tan xác chính thức mở phiên tòa công khai thẩm tra xử lý.

Trước đó, vụ án này nhận được sự chú ý của công chúng vì thủ đoạn hung thủ quá tàn nhẫn, cùng với thân phận đặc thù của nghi phạm Ngụy Lâm cũng như một trong những người bị hại – Sanchez Harris. Rất nhiều quần chúng, chuyên gia và học giả xin dự thính thẩm vấn vụ án này, truyền thông cũng được tòa án cho phép phát sóng trực tiếp phiên tòa thẩm vấn.

Hai tiếng trước phiên tòa thẩm vấn, cửa tòa án đã đông nghịt phóng viên chờ đợi, hàng thừa dấp chặn lại chồng của bị cáo Ngụy Lâm – giáo sư đại học A bốn năm trước vô cớ từ chức biến mất khỏi thành phố X, đồng thời cũng được người trong giới xưng là “thiên tài điều tra” chuyên gia Tâm – sinh lý học Tần Sâm. Công chúng đều nôn nóng muốn biết, vị chuyên gia từng giúp đỡ cảnh sát phá qua vô số vụ án đẫm máu, sẽ có cảm tưởng gì với vụ hung án vớ mình gây ra.

Nhưng đến tận mười phút trước khi phiên tòa mở màn, họ không hề nhìn thấy bóng dáng vị chuyên gia này đâu cả. Được sự cho phép phát sóng trực tiếp của tòa án, truyền thông không thể nào bỏ qua cơ hội phỏng vấn anh, bắt đầu chuẩn bị trước khi phát sóng trực tiếp. Nữ ký giả trẻ tuổi lấy bối cảnh tòa án to lớn trang nghiêm, giới thiệu sơ lược với khán giả trước máy quay truyền hình: “Trước đó chúng tôi đã đưa tin cận kề về vụ án lần này. Bị cáo Ngụy Lâm, bởi vì đồng thời là mục tiêu của một gã giết người liên hoàn khác của thành phố V, nên rạng sáng ngày 18 tháng 1 năm nay đã suýt cùng hung thủ vui thầy nơi biển lửa, sau đó được chồng của mình và năm nhân viên phòng cháy chữa cháy cứu ra, bị cảnh sát Tổ chuyên án thành phố X đưa về đồn giam giữ vào ngay đêm đó...”.

Cùng lúc đó, Kiều Nhân, luật sư biện hộ cho bị cáo Ngụy Lâm đã lặng lẽ bước vào tòa nhà hành chính của tòa án, tránh khỏi sự chú ý của truyền thông đến phòng xét xử trước.

“Đúng, đúng, sắp mở phiên tòa rồi.” Bước chân cô vội vã, một tay cầm túi xách, một tay cầm điện thoại nói chuyện với đồng nghiệp bên kia, giầy cao gót bước đi thoăn thoắt trên nền đá cẩm thạch. “Hai ngày trước mình đã lấy được bản gốc gửi đến từ Mỹ... Không, không phải, là nhờ một người bạn cảnh sát giúp đỡ, cô ấy là thám tử ở Chicago... Không sai, là theo trình tự chính quy, không cần lo lắng vấn đề hợp pháp của chứng cứ...”.

Đến lúc băng qua hành lang tòa nhà hành chính, cô vô tình ngẩng đầu thoáng thấy bóng dáng đứng yên cách đó không xa, vẻ mặt khế thay đổi.

“Được rồi, mình đến rồi, nói sau nhé.” Vội vàng cúp điện thoại, Kiều Nhân tăng nhanh bước chân đi về phía bóng người kia. Lúc sắp đến bên cạnh đối phương mới khế cất giọng gọi, “Anh Tần”.

Tần Sâm chăm chú nhìn cô từ đằng xa, nghe thấy gật đầu: “Tình hình Vương Phục Sâm thế nào rồi?”.

Hôm nay anh mặc bộ vest đen mới tinh, hai tay khép chặt năm ngón để rù bên người, bộ vest trắng thơm khiến thân thể luôn đứng nghiêm của anh có vẻ cao lớn hơn. Anh hất cao cằm theo thói quen, chau mày, khóe môi mím nhẹ, vẫn là vẻ mặt nghiêm túc và trịnh trọng thường ngày, nhưng ánh sáng trong đôi mắt đen láy lại âm ỉ, đã không còn vẻ hang hái như khi xưa nữa.

“Thầy vẫn chưa tỉnh, bác sĩ nói không phải là không có khả năng tỉnh lại, nhưng tỷ lệ rất thấp.” Kiều Nhân dừng chân bên cạnh anh, chần chừ chốc lát, nắm chặt túi trong tay, chủ động cất lời, “Anh Tần, trước khi mở phiên tòa, tôi có chuyện muốn xác nhận với anh”. Dứt lời, cô lại nghĩ ngợi gì đó rồi mới thành khẩn bổ sung, “Dĩ nhiên, tôi phải thanh minh với anh, dù anh trả lời thế nào cũng không ảnh hưởng đến kết quả tôi biện hộ cho cô Ngụy. Tôi là luật sư, dốc hết sức biện hộ cho đương sự là đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất của tôi”.

Tần Sâm cụp mi mắt coi như đáp lại, giơ tay lên xem đồng hồ, sau đó dời mắt nhìn cô, lên tiếng tỏ thái độ: “Tôi đã ủy thác cô chứng tỏ tôi tin tưởng cô. Dùng người thì không nên nghi ngờ, đây là đạo lý cơ bản nhất của tôi”.

Kiều Nhân thở phào: “Cô Giản nói, lúc thầy bị thương, cô ấy đang ở cạnh thầy. Khi đó bọn họ gặp phải kẻ cướp, trong quá trình giằng co với tên cướp thầy đã bị thương. Hơn nữa ánh sáng quá tối, cô Giản không thấy rõ mặt tên cướp kia.” Cô thoáng chớp mắt, thử nói đơn giản và rõ ràng hơn, “Nhưng sau đó tôi đến hiện trường xem và hỏi thăm nhân viên cứu thương đêm đó. Tôi phát hiện nơi ấy không có dấu vết ấu dâm, trên người thầy cũng không có thương tích để lại. Nhìn từ hiện trường, trông giống thầy bị đột ngột tấn công hơn. Ngoài ra, cô Giản bảo không thấy rõ mặt tên cướp, chỉ nói là đàn ông... Nhưng tôi nghe nói đêm đó đèn đường không có trục trặc, vị trí thầy bị tấn công cũng đủ ánh sáng. Và lại, xung quanh không có dấu giày của đàn ông, trái lại có dấu giày cao gót”.

Tần Sâm thân nhiên gật đầu, nghe được ngụ ý của Kiều Nhân: “Cô nghi ngờ Giản Lam đang nói dối?”.

“Không, tôi biết cô Giản nhất định nói dối.” Ngoài dự liệu của anh, Kiều Nhân kiên định lắc đầu phản bác, “Nét mặt cô ấy đã thể hiện rất rõ, cô ấy không giỏi nói dối đâu”.

Tần Sâm nhìn chăm chăm vào mặt cô, im lặng hai giây mới nói: “Cho nên cô muốn xác nhận với tôi điều gì?”.

Kiều Nhân dời mắt theo bản năng, thoáng chốc do dự. Vài giây sau, cô mới ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của anh, mím môi: “Nói thật ban đầu tôi nghi ngờ cô Ngụy, dù sao tình trạng cô ấy... Ngoài ra tôi cũng không nghĩ ra được còn có ai khiến anh, cô Ngụy và cô Giản phải liên hợp lại che chở. Đến tận khi tôi sửa sang lại hồ sơ trong văn phòng của thầy, phát hiện thầy từng điều tra thân phận của cô Đào Diệp Na”. Cô ngập ngừng, nhìn Tần Sâm không chớp mắt, “Đào Diệp Na là em gái của anh phải không?”.

Tần Sâm im lặng nhìn lại cô. Đôi mắt đen của anh bình lặng và sâu không thấy đáy, phản chiếu gương mặt tái nhợt của cô dưới ánh mặt trời, như thể muốn hút cô vào vực sâu. Giao mắt chưa đến mười giây, lưng cô chợt lạnh toát.

May mà mười giây sau, anh chậm rãi lên tiếng.

“Không sai, cô ấy là em gái tôi.” Anh nói.

Thoáng sững sốt trong giây lát, đến khi ý thức được anh nói điều gì, bà vai căng thẳng của Kiều Nhân tức thì thả lỏng, như trút được gánh nặng.

“Xem ra thầy từng đề cập chuyện này với cô Giản rồi.” Cô cúi mặt lẩm bẩm, tiếp theo cũng nhìn đồng hồ trên cổ tay, rồi ngẩng đầu gật đầu cảm ơn anh, cất bước toan chạy đến phòng xét xử, “Tốt rồi, cảm ơn anh đã nói thật với tôi. Chúng ta đi thôi”.

Tần Sâm không cất bước phối hợp, vẫn giữ tư thế đứng yên nơi đây, ngược mắt nhìn bóng lưng cô đã đi xa hai bước, thỉnh thoảng cất lời: “Tôi nghĩ cô muốn hỏi có phải em ấy tấn công Vương Phục Sâm không?”.

Kiều Nhân chẳng bước, người dừng lại.

“Không cần đâu. Thầy biến thành như vậy cũng là vì biết được một vài sự thật không nên biết.” Cô quay lại nhìn vào mắt anh, ánh mắt phản chiếu bầu trời xanh trắng, thái độ lịch sự và xa cách, “Nếu sự thật khiến người ta tổn thương hơn lời nói dối, tôi thà vĩnh viễn không bao giờ biết sự thật”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Vĩ Thanh 2: Cái chết của chim cổ đỏ

Type: Bun Bun

Hàng ghế dự thính của phòng xét xử ồn ã tiếng người. Hàng trăm người dự thính đang thảo luận, thợ quay phim loay hoay điều chỉnh ống kính camera lần cuối, ký giả nôn nóng lật xem ghi chép công khai về vụ án này. Thính thoảng có người giơ cổ tay lên xem đồng hồ, xác nhận xem liệu phiên tòa thẩm vấn có bắt đầu đúng hạn hay không. Từng người kiểm tra tín hiệu đầu vào của microphone, thợ ký tòa án trở lại chỗ ngồi, cầm lấy micro nhìn xem đồng hồ, sau đó hắng giọng.

“Xin mọi người im lặng.” Qua chiếc micro, giọng anh ta khuếch đại vang khắp phòng xét xử, đến lúc toàn bộ đều im lặng mới tiếp tục theo thông lệ, “Mời cảnh sát tòa án vào phòng xét xử thi hành nhiệm vụ. Căn cứ theo quy định của Tòa án Nhân dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và các quy định có liên quan đến ‘Nghị định giải thích Luật Tổ tụng Hình sự nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa của Tòa án Nhân dân Tối cao’, hiện giờ tôi xin tuyên bố kỷ luật tòa án. Trong quá trình thẩm tra xử lý, người tham dự tố tụng, nhân viên dự thính phải tuân thủ...”.

Sau khi tuyên đọc kỷ luật tòa án rườm rà, rốt cuộc đã đến lời chỉ thị khuôn mẫu: “Mời công tố viên, luật sư biện hộ vào tòa”.

Tần Sâm đi theo Kiều Nhân vào phòng xét xử. Chỗ ngồi của luật sư bào chữa đối diện với cửa vào tòa của bị cáo, thợ ký tòa án lặng lẽ liếc nhìn Tần Sâm, phát hiện anh nhìn chỗ ngồi của công tố viên ở phía sau, ánh mắt anh ta liền dời về phía đó. Thợ quay phim chuyển ống kính nhắm ngay anh, không hề bắt được biểu cảm thay đổi nhỏ bé nào trên mặt anh. Anh ngồi ở chỗ luật sư biện hộ mà như thể đang ngồi vào chỗ chủ giảng của buổi tọa đàm trước nay vậy. Quần áo chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm túc, khóe môi hơi mím, vô cùng chăm chú chờ đợi mỗi một khoảnh khắc.

Hội đồng xét xử vào tòa, chánh án gõ vang búa: “Phiên tòa sơ thẩm của Tòa án Nhân dân Tối cao Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa chính thức bắt đầu. Mời cảnh sát tòa án truyền bị cáo ra ngoài”.

Đến tận khi hai vị cảnh sát tòa án dẫn theo bị cáo bước ra khỏi cánh cửa mở rộng kia, thư ký tòa án mới men theo ánh mắt Tần Sâm chuyển sang đây. Khác với những bị cáo anh ta từng thấy, Ngụy Lâm mặc đồ tù tạm giam, hai tay bị còng rữ trước người, thân thể gầy còm lợt thỏm trong ống tay áo sọc xám trắng, chiếc áo ghi lê màu cam làm nổi bật làn da vàng như nghệ. Trước khi ra tòa hiển nhiên cô đã sửa soạn lại gọn gàng, ăn mặc chỉnh tề, ống tay áo và ống quần quá dài cũng được cẩn thận xắn lên, mái tóc dài buộc gọn thành đuôi ngựa. Nhưng bất kể đã để ý sửa soạn gọn gàng thế nào, mái tóc hoa râm, nếp nhăn trên khuôn mặt và đôi mắt ảm đạm của cô khiến cô trông như một người đàn bà trên năm mươi tuổi, già hơn chồng của cô là Tần Sâm ít nhất phải mười tuổi.

Anh thư ký nhớ đến năm sinh của Ngụy Lâm, tính ra chỉ mới hơn ba mươi sáu thôi.

Tòa án thẩm vấn tiến hành theo trình tự. Lúc chánh án xác định thân phận bị cáo, anh thư ký luôn không nhìn được quan sát Ngụy Lâm, nhìn một hồi lại quay sang chỗ Tần Sâm ở khu luật sư biện hộ. Kể từ lúc vợ mình xuất hiện, vị chuyên gia Tâm – sinh lý học này dường như không hề rời mắt khỏi cô. Ngược lại, từ đầu đến cuối vợ anh đều không hề trao đổi ánh mắt với anh. Điềm giống nhau duy nhất là biểu hiện của họ đều bình thản đến lạ.

“Tên họ của bị cáo là gì?”

“Ngụy Lâm.”

“Có biệt danh hay tên từng dùng nào khác không?”

“Không có.”

“Ngày tháng năm sinh?”

“Ngày 13 tháng 7 năm 1967.”

“Nơi sinh?”

“Thành phố X.”

“Dân tộc?”

“Hán.”

“Trình độ văn hóa?”

“Cử nhân.”

“Nghề nghiệp?”

“Nội trợ.”

“Trước kia có tiền án tiền sự không?”

“Không.”

Bởi vì bị cáo thường không nhớ rõ ngày tháng cụ thể nên việc xác nhận thời gian bị cáo thi hành biện pháp cưỡng chế thường khá phiền phức. Anh thư ký ngồi trước máy tính, ngón tay linh hoạt gõ bàn phím ghi lại quá trình tòa án thẩm vấn, bất ngờ phát hiện Ngụy Lâm có thể nói chính xác từng ngày chánh án hỏi. Trước khi mở phiên tòa, thư ký tòa án đã xem hồ sơ, đại khái có thể đoán được bị cáo này bất đồng với người khác, nhưng có đến giờ khắc này, nhìn mỗi tiếng nói, mỗi cử động của cô mới cảm nhận được rõ ràng.

“Luật sư biện hộ hãy khai báo lý lịch của mình.”

Đến lượt luật sư biện hộ khai báo lý lịch, nữ luật sư Kiều Nhân mới giơ tay lên điều chỉnh góc độ micro, tiếng nói trong trẻo, tốc độ nói trầm ổn: “Luật sư biện hộ Kiều Nhân, luật sư văn phòng luật Công Thương”.

Thư ký tòa án nhìn cô thêm vài lần. Nếu không phải trước đó nghe nói nữ luật sư này từng thắng hai vị kiện lớn, anh ta sẽ cho rằng Kiều Nhân còn quá trẻ, không đủ sức ứng phó cục diện hôm nay. Nhưng rất hiển nhiên, vượt qua thử thách hậu đài và tố chất của bản thân luật sư đôi khi quan trọng hơn sự từng trải. Anh ta đã có thể tưởng tượng ra, nếu có thể thành công xin giảm hình phạt lớn nhất cho bị cáo, danh tiếng của luật sư Kiều Nhân nhất định sẽ lan xa.

Giọng nói trầm lắng của Tần Sâm kéo lại dòng suy nghĩ của anh thư ký: “Luật sư biện hộ Tần Sâm, chồng của bị cáo Ngụy Lâm”.

Trước khi đầu óc kịp phản ứng, ngón tay đã gõ lại nội dung nghe được theo bản năng. Anh thư ký hoàn hồn lại, chuyển ánh mắt qua lại giữa hai vị luật sư biện hộ. Một người là luật sư trẻ tuổi có hậu thuẫn vững chắc, tố chất cao; người còn lại từng được khen là ‘thiên tài điều tra’ chuyên gia Tâm – sinh

lý học. Nhóm luật sư biện hộ như vậy khiến người ta khó tránh khỏi mong đợi một cuộc bào chữa đặc sắc.

“Bây giờ tòa án bắt đầu xét xử. Đầu tiên mời công tố viên tuyên đọc đơn khởi tố.”

“Bị cáo Ngụy Lâm, nữ, sinh ngày 13 tháng 9 năm 1967, dân tộc Hán, trình độ văn hóa cử nhân, hộ tịch...” Công tố viên đứng dậy tuyên đọc đơn khởi tố dài dòng, nội dung cách thức hóa không có gì mới lạ, “Sau trình tự điều tra hợp pháp, bị cáo Ngụy Lâm bởi vì nạn nhân Sanchez Harris bắt cóc sáu tháng dài, thực hiện các hành vi ngược đãi như bắt trói, đánh đập, quất roi, đâm kim và trợ sản, thiêu chết con bị cáo; cũng như trong lúc đó nạn nhân Hoàng Thiệu đã cưỡng gian bị cáo Ngụy Lâm nhiều lần mà kết thành thù hận. Ngày 3 tháng 2 năm 1999, tại biệt thự của nạn nhân Hoàng Thiệu, bị cáo Ngụy Lâm đã dùng dao phay trong bếp chém chết Sanchez Harris và Hoàng Thiệu, và sử dụng chất NAOH tồn trữ dưới phòng hầm biệt thự hòa tan thi thể của Hoàng Thiệu trong bồn tắm ở tầng một, dọn dẹp vết máu hiện trường. Sau đó bị cáo Ngụy Lâm đã rửa xác Sanchez Harris bằng máy xay thịt ở phòng hầm biệt thự, chia thi thể ra làm bảy phần vứt xuống nước ở những nơi khác nhau ven bờ sông Châu Giang. Ngày 7 tháng 2 năm 1999, bị cáo Ngụy Lâm lợi dụng bút laser đốt nền ở cửa sổ tầng hai biệt thự, gây nổ khí gas, phá hỏng hiện trường. Chứng cứ chứng minh sự thật nêu trên như sau: Bảng chứng tài liệu, vật chứng, lời khai nhân chứng, lời khai cung thuật và giải thích của bị cáo, ý kiến giám định, ghi chép điều tra, tư liệu nghe nhìn vân vân... Viện kiểm sát cho rằng, việc bị cáo Ngụy Lâm dùng dao phay chém chết nạn nhân và phi tang chứng cứ như hòa tan thi thể, và rửa xác nạn nhân đã phạm vào điều 232 trong Luật Hình sự Công hòa Nhân dân Trung Hoa. Tội ác rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, phải lấy tội danh cố ý giết người truy cứu trách nhiệm hình sự. Căn cứ theo điều 172 trong Luật Tố tụng Hình sự Công hòa Nhân dân Trung Hoa, công tố đề nghị tòa án phán xử bị cáo tử hình, lập tức thi hành”.

Thư ký tòa án hoàn thành ghi chép gần như cùng lúc với tiếng nói của công tố viên vừa ngưng. Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ đứng sau ghế bị cáo, chờ đợi phản ứng của cô.

Cô sẽ làm thế nào? Phản cung ngay tại tòa sao?

“Bị cáo Ngụy Lâm có ý kiến gì với đơn khởi tố lên án tội ác của mình không?” Chánh án dời mắt nhìn về phía cô.

Ngụy Lâm ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt chánh án. Về mặt cô bình tĩnh như nước, hàng mi dày cong vút che đi ánh đèn trần phòng xét xử. Đôi mắt đầy nếp nhăn giấu sau hàng mi như cánh quạt kia, đồng tử tối tăm không ánh sáng. Đó vốn là đôi mắt xinh đẹp.

Thư ký tòa án nín thở.

“Không có.” Lát sau, cô chậm rãi hé môi thốt ra hai chữ này.

Tâm trạng nhẹ nhõm, nỗi thất vọng chợt ủa đến. Gì cơ? Vừa gỡ lại câu trả lời của cô, anh thư ký vừa không tin vào tai mình. Cô không có ý định phản cung ư?

“Được chánh án cho phép, công tố viên có thể tiến hành thẩm vấn bị cáo, luật sư biện hộ có thể đặt câu hỏi với bị cáo.” Chánh án ung dung gật đầu, dẫn dắt phiên tòa đến phần tiếp theo, “Sau đây, công tố viên đã định tội tiến hành thẩm vấn bị cáo”.

Ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, anh thư ký tranh thủ liếc mắt nhìn về phía luật sư biện hộ, cố gắng nhìn ra chút manh mối từ gương mặt họ. Kết quả hơi khiến anh ta thất vọng, bởi vì bất kể Tần Sâm hay là Kiều Nhân đều không hề tỏ thái độ ngạc nhiên với việc Ngụy Lâm thẳng thắn thú nhận. Từ đầu đến cuối Tần Sâm vẫn nhìn Ngụy Lâm không chớp mắt, duy trì vẻ mặt nghiêm trang ban đầu, đôi mắt đen sâu hút, ánh mắt điềm nhiên có chút khó lường. Còn Kiều Nhân hơi rù rì, thậm chí không hề lật hồ sơ biện hộ trước mặt. Dường như cô ấy đã chuẩn bị tất cả, như thể mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của mình.

“Bị cáo Ngụy Lâm, hôm nay công tố viên căn cứ theo quy định tương quan của Luật Công tố Hình sự, phiên tòa sẽ tiến hành thẩm vấn cô theo sự thật và nội dung trong đơn khởi tố.” Công tố viên giữ micro, hắng giọng, dời mắt nhìn người phụ nữ ngồi ghế bị cáo, “Cô có thể giải thích mình vô tội, xin giảm nhẹ tội, cũng có thể cung thuật nhận tội. Nhưng cô phải thành thật trả lời những câu hỏi công tố viên đưa ra, nghe rõ không?”

Ngụy Lâm nhìn thẳng nơi nào đó phía trước, không nhìn anh ta: “Nghe rõ”.

“Tốt. Mới vừa rồi chánh án đã hỏi cô, cô có dị nghị gì với tội ác cô đã gây ra trong đơn khởi tố đã nêu không?”

“Không.” Cô nói.

“Nói cách khác, cô cho rằng tội ác trong đơn khởi tố của cô thật sự tồn tại đúng không?”

“Vâng.”

Quá trình thẩm vấn của phía công tố quá khô khan và nhàm chán, anh thư ký ghi chép theo sát tiến độ, chân mày bất giác nhíu chặt. Anh ta đã từng thấy những bị cáo phản cung ngay tại tòa vì bị tra tấn bức cung, cũng từng gặp bị cáo vì trình độ văn hóa cực thấp, không mời luật sư biện hộ nên khi đối diện với công tố viên thẩm vấn chỉ bị há hốc cứng lưỡi, trăm miệng khó cãi. Bất kể thế nào, lúc công tố viên tiến hành thẩm vấn, bị cáo cũng sẽ hoặc nhiều hoặc ít giải bày đôi câu vì mình.

Thế nhưng Ngụy Lâm không hề làm vậy. Cô thừa nhận tất cả tội ác công tố viên thông báo. Công tố viên hỏi cô chi tiết vụ mưu sát, cô trả lời từng câu rành mạch rõ ràng. Như thể cô không hề quan tâm đến sống chết của mình, chỉ ngồi ở chỗ bị cáo, máy móc thành thật trả lời câu hỏi của công tố viên. Nói hết tất cả điều cô biết và điều công tố viên muốn biết cho mọi người nghe.

Bình thường trong vụ án phức tạp này, công tố viên phải hỏi ít nhất một giờ, nhưng sự phối hợp của cô lại rút ngắn màn thẩm vấn chỉ còn ba mươi phút.

Lật hồ sơ trong tay, công tố viên nhìn thời gian trên đồng hồ, hiển nhiên cũng không thích ứng lắm với việc này.

“Thưa chánh án, công tố viên đã hỏi xong.”

Chánh án khẽ gật đầu, cũng liếc nhìn đồng hồ, sau đó mới nhìn về phía luật sư biện hộ: “Bên biện có gì hỏi bị cáo không?”.

Kiều Nhân đã sớm chỉnh lại micro của mình, đáp: “Có ạ”.

“Đặt câu hỏi đi.” Chánh án gật đầu chấp thuận.

Kiều Nhân quay đầu, ánh mắt nhìn vào người phụ nữ ngồi trên ghế bị cáo.

“Bị cáo Nguyễn Lâm, bây giờ tôi hỏi cô vài câu, cô có thể thành thật trả lời không?”

Anh thư ký không ngừng gõ bàn phím nhìn sang Nguyễn Lâm, đúng lúc thấy được cô nghiêng đầu liếc mắt, mặt vô cảm nhìn Kiều Nhân. Đây là lần đầu tiên cô nhìn về chỗ luật sư biện hộ từ lúc mở phiên tòa đến giờ. Khi tầm mắt lướt đến chỗ Tàn Sâm, vẫn không dừng lại.

“Có thể.” Anh thư ký nghe thấy cô trả lời như vậy.

“Sáng ngày 3 tháng 2 năm 1999, cô đang ở đâu?”

“Bệnh viện Nhân Tâm thành phố X.”

“Trên màn hình giám sát cho thấy, 8 giờ tối ngày 3 tháng 2 năm 1999, một mình cô rời khỏi bệnh viện. Chuyện gì đã khiến cô rời đi?”

“Tôi nhận được một cuộc điện thoại của y tá.” Nguyễn Lâm hơi ngửa cằm nhìn Kiều Nhân, tốc độ nói trầm ổn, từng câu từng chữ lưu loát không gọn chút cảm xúc, “Là Sanchez Harris gọi nói cho tôi biết, nếu tôi không đi tìm gã, gã sẽ đến tìm tôi”.

“Cho nên cô phải đi tìm gã à? Tại sao? Gã nói câu này đã kích thích cô ư?” Kiều Nhân truy vấn.

“Vâng.”

Kiều Nhân gật đầu tỏ ý đã hiểu, cúi mắt nhìn tư liệu bảo chữa, lúc ngẩng đầu về mặt vẫn giữ nguyên, nhưng ánh mắt đã có chút biến đổi. Anh thư ký chú ý thấy các đốt ngón tay cô nắm lấy xấp giấy đã trắng bệch, hơn phân nửa là do quá dùng sức. Cô ấy đang căng thẳng.

“9 giờ tối ngày 29 tháng 7 năm 1998, cô đã ở đâu?”

“Long Island, New York, Mỹ, tôi ở trong nhà của vợ chồng tôi.”

“Tại sao cô dám chắc đó là 9 giờ tối?”

“Khi ấy chồng tôi đang họp ở Brooklyn. Trước khi anh ấy đi đã nói tối đó sẽ trở lại, nhưng trùng hợp cơn bão Sana kéo đến, tôi nghe đài thảo luận nói Sana di chuyển về phía Brooklyn, mà thành phố chúng tôi đang ở nằm tại mắt bão, sẽ tạm thời bình yên. Tôi lo lắng lúc này anh ấy trở về không an toàn, nên gọi điện thoại nhắn với anh ấy, nói anh ấy biết không cần phải về nhà vội. Điện thoại hiển thị thời gian.”

“Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Mắt bão di chuyển theo Sana, mười mấy phút sau cuồng phong bắt đầu gào thét. Khi đó toàn thành phố bị cúp điện, tôi lấy pin dự phòng và đèn pin, định xuống tầng hầm.” Nguyễn Lâm thoáng dừng lại rồi chậm chạp chớp mắt, tựa như đang nhớ lại tình cảnh khi ấy, “Lúc tôi chuẩn bị lấy đồ đạc tùy thân trong ngăn kéo phòng ngủ thì có người ở sau lưng tôi dùng khăn thấm Ete che miệng và mũi tôi. Sau đó tôi mất đi ý thức.”

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

Kiều Nhân hỏi cô: “Lúc đó tình trạng thân thể cô thế nào?”.

Lần này Nguyễn Lâm không trả lời ngay, cô nhìn Kiều Nhân chăm chăm, khuôn mặt hơi ngước lên trắng bệch như tờ giấy dưới ánh đèn soi rọi.

“Tôi đang mang thai.” Giấy lát sau, cô hé môi, từ từ cất lời, “Đã hai tháng”.

Hàng ghế dự thính đầy lên một trần xi xào nho nhỏ. Đa số người dự thính đều là người của xã hội, so với sự công chính của pháp luật và trật tự chính đáng, chuyện có chứa uẩn khúc hấp dẫn sự chú ý của họ hơn. Tuy khi công tố viên đọc đơn khởi tố đã khai báo chuyện đã xảy ra, nhưng cách dùng từ khô cứng máy móc, thiếu sắc thái tình cảm mà công chúng mong đợi. Cách một hỏi một đáp dần dần kể rõ hoàn cảnh vụ mưu sát này như thể đang hỏi thăm chân tình, mỗi một giây do dự của bị cáo, mỗi một giọng điệu biến hóa đều có thể kích thích phản ứng của người dự thính.

Luật sư biện hộ đang muốn kéo sự thương hại đây mà! Rốt cuộc anh thư ký đã hiểu kế hoạch của Kiều Nhân. Chiêu lôi kéo lòng thương hại này tuy đã quen lắm rồi nhưng cũng mười lần chẳng sai. Dĩ nhiên, đối với người từ ban đầu đã ôm hi vọng thấy được một cuộc biện hộ đặc sắc thì việc này khá làm anh ta thất vọng.

Nhưng mong đợi của anh ta không hoàn toàn vụt tắt. Hệt như những người ở đây ghé dự thính kia, anh ta vô cùng nóng lòng được nghe câu chuyện đầy bi kịch này. Anh không chú ý đến tính bi kịch của bản thân câu chuyện, chẳng qua mơ hồ chờ mong cảm giác thương cảm lan tràn trong người, trái tim như thể bị bóp nghẹt kia. Thời điểm cảm giác này mãnh liệt, thậm chí sẽ khiến anh một mình yên lặng rơi nước mắt. Cảm giác này rất tốt, bởi vì khi anh đau buồn, rơi lệ vì người khác, anh có thể tin rằng mình là một con người bằng da bằng thịt, chứ không phải là loài sinh vật chết lặng, một cái xác biết đi lê lét từng ngày trong thành phố hời hả.

Dù anh biết rõ, không ai có thể thực sự hiểu được quá khứ của người đang hăm sâu trong bất hạnh ấy. Những người bang quan chỉ là ham mê cảm giác hân hoan khi biết bản thân có máu có thịt, cảm giác ấy thực sự khiến họ như lên cơn nghiện.

“Cô biết ai đã chụp thuốc mê cô không?” Kiều Nhân hỏi trong tiếng xôn xao khe khẽ này.

“Sanchez Harris.” Ngụy Lâm nhẹ rũ mắt, giọng nói ổn định, tốc độ trả lời khôi phục như lúc ban đầu, “Sau khi tỉnh lại nhìn thấy gã, gã đã nói cho tôi biết, gã đã dẫn tôi đến nơi đây”.

“Nơi đây? Đây là đâu?”

“Một căn phòng trong hầm, căn phòng trong tầng hầm có lò sưởi ấm.”

“Cô biết đây là đâu không? Địa điểm và quốc gia cụ thể ấy?”

“Ban đầu tôi không biết, tôi thấy có lò sưởi còn tưởng mình vẫn ở Mỹ. Sau đó Hoàng Thiệu xuất hiện, tôi lại cho rằng ở khu người Hoa. Đến tận khi Hoàng Thiệu nói cho tôi biết đây là thành phố X, là căn phòng hầm trong biệt thự của hắn.”

“Tôi từng đến thăm cô ở trại tạm giam năm lần, hai lần trong đó rõ ràng cô đều nhắc đến, cô trốn ra khỏi căn biệt thự kia vào ngày 31 tháng 1 năm 1999. Như vậy trong sáu tháng từ ngày 29 tháng 7 năm 1998 đến ngày 31 tháng 1 năm 1999, ngoại trừ nhốt cô, nạn nhân Sanchez Harris còn làm gì cô?”

“Đánh đập, quát roi, siết cổ.” Ngụy Lâm nhìn tay mình đăm đăm, vẻ mặt chết lặng, “Rút móng tay tôi, dùng kim châm vào ngón tay tôi, lấy vòi nước cao áp...” Mỗi cô khẽ mỉm, âm thanh từ thanh quản dần dừng lại. Cô không nói tiếp, chỉ chậm rãi lắc đầu, “Rất nhiều, tôi không nhớ hết”.

Anh thư ký ghi lại câu trả lời của cô, lại dời mắt nhìn phản ứng của Tần Sâm. Anh vẫn đang nhìn Ngụy Lâm, thân thể bất động, tư thế không hề thay đổi. Anh thư ký chú ý đến tay anh, mười ngón tay anh đan xen vào nhau đặt lên bàn, đầu ngón tay sung huyết, các đốt ngón tay trắng bệch. Chi tiết này đã làm bại lộ sự ảm nẫn của anh.

Kiều Nhân vẫn tiếp tục đặt câu hỏi: “Bao nhiêu lần?”

“Rất nhiều lần.” Biểu cảm của Ngụy Lâm từ từ dờ dãi, “Tôi không nhớ rõ, chỉ cần lúc tôi tỉnh lại, gã có mặt ở đó sẽ bắt đầu tiếp”.

“Nói cách khác, mỗi lần cô tỉnh lại, gã thấy được thì sẽ ngược đãi cô phải không?”

“Vâng.”

“Cô có phản kháng không?”

“Tôi bị trói tay chân.”

“Vậy cô có cố gắng cầu cứu không?”

“Ngoại trừ Sanchez Harris và Hoàng Thiệu, không có người khác ra vào nơi đây. Tôi từng cầu cứu Hoàng Thiệu, nhưng hắn không giúp tôi.”

“Cô từng cầu cứu Hoàng Thiệu mấy lần?”

“Tôi không nhớ. Mỗi lần nhìn thấy hắn, tôi đều cầu cứu.”

“Cô từng gặp một mình hắn sao? Lúc Sanchez Harris không có mặt đấy?”

“Vâng. Hoàng Thiệu chịu trách nhiệm trông coi tôi.”

“Cô từng nhắc nạn nhân Hoàng Thiệu từng cưỡng gian cô mấy lần, chuyện đó phát sinh trong trường hợp nào?”

“Sanchez Harris sai khiến. Đây cũng là một cách tra tấn tôi.”

“Sai khiến? Ý là sai khiến hay là uy hiếp? Nạn nhân Sanchez Harris có bất cứ lời nói hay hành động nào uy hiếp nạn nhân Hoàng Thiệu không?”

“Không. Gã bảo hấn làm, hấn làm ngay.”

“Khi đó cô còn mang thai không?”

Không có bất cứ câu trả lời nào.

Anh thư ký nhìn về phía ghế bị cáo. Người phụ nữ kia ngồi đấy, mi mắt hơi rũ xuống, ánh mắt vẫn nhìn vào tay mình. Cô bất động như tượng thạch cao, biểu cảm trên mặt vẫn chết lặng.

“Bị cáo Nguyễn Lâm?” Kiều Nhân gọi tên cô qua micro.

Người phụ nữ ngồi ghế bị cáo vẫn không nhúc nhích. Thư ký ngược mắt, thấy nước mắt tràn qua hốc mắt rồi rơi vờ trên lòng bàn tay cô. Cô mím môi, vài giây sau mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Vâng. Khi đó tôi vẫn còn mang thai.”

Con xôn xao vừa mới lắng xuống ở dãy ghế dự thính lại dấy lên lần nữa. Anh thư ký nhanh chóng đưa mắt nhìn sang ghế bên biên, trùng hợp thấy Tần Sâm quay đầu khẽ nói gì đó với Kiều Nhân. Anh đặc biệt nghiêng mặt cách xa micro, người thư ký không nghe được lời nói của anh, chỉ có thể phỏng đoán qua vẻ mặt đanh lại và ánh mắt hung tợn của anh thôi.

Nhưng Kiều Nhân không để ý đến Tần Sâm. Cô nhìn thẳng vào Nguyễn Lâm, tiếp tục đặt câu hỏi: “Chúng cứ trong cuộc họp trước khi ra tòa cho biết thời điểm ngày 31 tháng 1 năm 1999 cô trốn thoát, đã không có thai nữa. Cụ thể cô không còn mang thai từ khi nào?”

Từng giọt nước mắt lăn dài, về mặt Nguyễn Lâm không hề biến chuyển, chỉ mặc cho nước mắt rơi lã chã, đôi môi chậm chạp nhấp máy: “Tôi không biết”.

“Vậy cô đã kết thúc mang thai bằng cách nào?”

Cô vẫn không trả lời lập tức.

Người thư ký nhìn sang Tần Sâm. Anh ngồi nghiêm trên chỗ biên hộ, nhìn chăm chăm vào Nguyễn Lâm, ánh mắt âm trầm, quai hàm khẽ bạnh ra vì nhẫn nhịn.

“Sanchez Harris hận chồng tôi.” Lúc này Nguyễn Lâm khàn giọng cất lên từng chữ một, “Gã nói tôi và con tôi chỉ có một người có thể còn sống trở về. Gã bắt tôi chọn. Gã cảm thấy chỉ cần tra tấn tôi, sẽ khiến tôi khiếp sợ, lựa chọn tính mạng của bản thân, để con chịu chết.”

Người thư ký nhìn về phía phát ra âm thanh, tay không ngừng gõ lại câu trả lời, đồng thời nghe thấy Kiều Nhân hỏi: “Cô đã chọn thế nào?”.

Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi lộp độp xuống mu bàn tay trắng bệnh, mi tâm nhướng lên, về mặt từ từ trở nên mê mang, nhưng thân thể không chịu không chế bắt đầu run rẩy.

“Tôi đã chọn.” Cô vẫn nhìn tay mình, giống như rơi vào ký ức nào đó, giọng nói thấp đến mức như đang tự lẩm bẩm, dòng nước mắt cũng uốn lượn chảy qua gương mặt đầy nếp nhăn, “Tôi đã chọn bản thân.” Rồi cô khẽ lắc đầu, ngoác nhìn thẳng phía trước, chân mày run run dần dần tụ lại, về nông lung trên khuôn mặt già nua bị nổi đau đón thay thế từng chút một. Giọng nói khàn đặc nhỏ bé yếu ớt như thể biến mất trong âm cuối nghẹn ngào nhưng lại vô cùng rõ ràng trong phòng xét xử yên ắng, “Sau đó gã ném con tôi vào ngọn lửa trong lò sưởi...”.

Dãy ghế dự thính yên lặng như tờ.

Kiều Nhân siết tư liệu biên hộ trong tay, bỗng cất cao giọng, tiếp tục truy hỏi đến cùng: “Gã ném con cô vào lửa, ý là lúc ấy đứa bé đã rời khỏi cơ thể mẹ rồi đúng không?”.

Nguyễn Lâm nhắm mắt khoanh hai tay ôm lấy thân mình, cả người run rẩy co ro. Cô cuộn cả người như thể gào khóc không còn muốn sống, nhưng không tài nào phát ra bất cứ âm thanh gì. Ánh đèn trần soi vào mặt cô, khiến từng nếp nhăn trên khuôn mặt đau khổ trở nên rõ rệt giữa ranh giới sáng tối. Hình như vô cùng bị ai khóc thét như trong kịch câm, mất đi âm thanh biểu đạt, chỉ chừa lại một hình dáng đau nát cõi lòng, không ngừng gãy gục trong bi thương thâm thiết.

“Đủ rồi.” Giọng nói trầm thấp của Tần Sâm bắt chợt lọt vào tai mọi người qua micro khuếch đại.

Kiều Nhân ở bên cạnh ngoảnh mặt đi làm ngo, lạnh lùng nhìn xoáy vào người phụ nữ đã khóc không thành tiếng: “Bị cáo Nguyễn Lâm?”

“Đủ rồi!” Tần Sâm đứng phắt dậy, tiếng quát lớn đột ngột và tiếng chân ghế rê qua mặt đất phát lên ken két chói tai không ngừng vang vọng trong phòng xét xử. Hốc mắt anh đỏ hoe nhìn vào xấp tư liệu biên hộ đã vô nhân nhúm của Kiều Nhân, bộ ngực phập phồng kịch liệt vì phẫn nộ, cơ bắp toàn thân đều căng cứng.

Đầy ghế dự thính ò lên huyền não, gần như tầm mắt mọi người đều dồn về phía anh.

“Mời luật sư biện hộ Tần Sâm chú ý không chế tâm trạng của mình. Đây là cảnh cáo lần thứ nhất.” Chánh án kịp thời quát bảo ngừng lại, “Mời luật sư biện hộ Kiều Nhân chú ý cách đặt câu hỏi và nội dung, không hỏi quá nhiều vấn đề không liên quan trực tiếp đến vụ án.”

Nghe thấy giọng nói vang vọng mạnh mẽ của chánh án, anh thư ký mới thoát khỏi nỗi thăng thốt. Anh ta lặng lẽ nhìn vào ghế bị cáo, nhìn người phụ nữ đang co rút lặng thầm khóc trên ghế. Bỗng nhớ lại, cô còn là một người mẹ mất đi đứa con bằng cách như thế.

Còn chuyên gia Tâm – sinh lý được mệnh danh là “thiên tài điều tra” ngồi ở ghế bên biện kia... Anh là người cha đã mất con, cũng là người chồng đã mất vợ.

Nhỏ giọng thờ dài, anh thư ký gõ bàn phím, ghi lại đoạn nhạc đệm nho nhỏ này.

Trật tự trong tòa nhanh chóng khôi phục trở lại, nhưng đợi bị cáo thoát khỏi cảm xúc mất khống chế lại là quá trình dài đằng đẵng.

Trong quá trình đối chứng kéo dài bốn giờ dai dẳng tiếp theo, luật sư biện hộ tập trung mọi hỏa lực chứng thực lúc bị cáo giết người đã rơi vào trạng thái tinh thần thất thường. Tần Sâm là chuyên gia Tâm – sinh lý học đã giải thích hàng loạt vấn đề liên quan tới “Rối loạn nhân cách phản xã hội do bị tác động”. Bởi vì đó là một giả thuyết chưa được khoa học chứng minh, từng chuyên gia và nhân chứng ra tòa đều tiến hành giải đáp vấn đề chuyên môn, những danh từ riêng phức tạp ò ạt kéo nhau chui vào tai anh thư ký, suýt nữa khiến anh ta ứng phó không nổi.

“Thẩm vấn kết thúc, bắt đầu biện luận. Mời công tố viên phát biểu ý kiến công tố trước.” Ghi xong câu nói này của chánh án, cuối cùng anh ta mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Thưa chánh án, hội đồng xét xử và hội thẩm nhân dân: Căn cứ theo điều 184 và 193 của Luật Tố tụng Hình sự Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa...” Anh ta ghi lại ý kiến của công tố không sót một chữ, “Bị cáo Ngụy Lâm là một người hoàn toàn có trách nhiệm năng lực hình sự, phi pháp tước đoạt sinh mệnh của người khác, sau khi cầm dao sát hại nạn nhân Sanchez Harris và nạn nhân Hoàng Thiệu, đã hòa tan thi thể của nạn nhân Hoàng Thiệu, lại rửa xác của nạn nhân Sanchez Harris vứt xuống sông. Hành động này đã phạm vào điều 232 quy định trong Luật Hình sự Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, cấu thành tội cố ý giết người. Thủ đoạn gây án của Ngụy Lâm tàn nhẫn, hậu quả nghiêm trọng, phi tang chứng cứ nhằm trốn thoát chế tài của pháp luật, gây nên ảnh hưởng to lớn đến xã hội. Hành động này mang tính nguy hại xã hội trầm trọng, nhưng trong giai đoạn điều tra cũng như quá trình tòa thẩm vấn bị cáo đã cung thuật chi tiết chân tướng sự thật của vụ án, cho thấy bị cáo đã chân thành ăn năn, có thái độ hối hận. Tổng hợp từ những điều nêu trên, đơn khởi tố lên án tội ác của bị cáo Ngụy Lâm cố ý giết người sự thật đã rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, đề nghị tòa tổng hợp lại toàn bộ sự thật vụ án, chứng cứ và thái độ hối tội của bị cáo, ra phán quyết công bằng công chính theo luật pháp.”

Chánh án cầm bút viết lại vài câu đơn giản, tiếp theo đưa mắt nhìn về phía ghế bị cáo: “Bị cáo Ngụy Lâm, mời tự biện hộ”.

Mười ngón tay của anh thư ký không hề ngừng múa trên bàn phím, nhìn sang ghế bị cáo.

Người phụ nữ kia ngồi ngậy ra đó, thân thể già yếu còm cõi trông vô cùng cô độc lạc long giữa hai vị cảnh sát cao lớn. Cô đã ngừng rơi lệ không biết từ lúc nào, dĩ nhiên gương mặt đã xám như tro tàn.

“Trong ‘Đồng dao bà mẹ ngỗng’ của Anh có một đoạn đã bị xóa đi lúc xuất bản, tên là ‘Ai đã giết chết chim cổ đỏ’. Câu chuyện đồng dao đó kể về một chú chim cổ đỏ được muôn vàn loài chim trên trời yêu thích, cuối cùng chú chim bị tòa phán tử hình. Trong phiên tòa, chim sẽ chịu trách nhiệm giết chết chim cổ đỏ.” Cô không nhìn chánh án, chỉ từ từ hé đôi môi khô nứt, nhẹ nhàng thốt ra từng câu như hồn ma trôi dạt, “Đồng dao kết thúc bằng lời thông báo, tuyên bố chim sẽ trở thành chú chim bị phán xử tiếp theo.” Ánh mắt cô chậm rãi di chuyển, hơi ngược lên, cuối cùng nhìn vào mặt chánh án, “Nhân quả tuần hoàn, báo ứng chính xác. Đây là tội tôi đã phạm, tôi không có gì để biện hộ cho mình”.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Anh thư ký khựng tay lại, anh ta bỗng nhận ra, người phụ nữ này chưa hề có ý định biện hộ cho mình. Cô ấy hoàn toàn không hề có mong muốn được sống.

“Như vậy, mời luật sư biện hộ phát biểu ý kiến.” Lời nói của chánh án đã kéo lại suy nghĩ của anh ta.

“Xuất phát theo góc độ bảo vệ quyền lợi hợp pháp của bị cáo Ngụy Lâm, đối với sự thật và chứng cứ phạm tội khả nghi của bị cáo Ngụy Lâm được công bố, tôi có vài ý kiến biện hộ như sau, xin hội đồng xét xử tham khảo.” Kiều Nhân nói khe khẽ, “Thứ nhất, luật sư biện hộ cho rằng, nạn nhân Sanchez Harris đã giam giữ bị cáo Ngụy Lâm sáu tháng dài, ngược đãi cũng như lợi dụng chứng âm ảnh của bị cáo với lừa mà ép bức bị cáo lựa chọn, sát hại con bị cáo, tất cả những hành động này đều khiến bị cáo gặp phải tổn thương tâm lý nghiêm trọng. Điều này đã có chứng minh trong ý kiến giám định liên quan, và có thể nhìn ra sự thay đổi bề ngoài của bị cáo. Sau đó, nạn nhân Sanchez Harris đã làm phẫu thuật nội sọ của bị cáo Ngụy Lâm, phá hỏng chức năng ở mắt ở vỏ não thùy trán, tạo nên chứng ngại chức năng tình cảm, gây nên chứng rối loạn nhân cách phản xã hội do tác động. Lúc này nên nhận định bị cáo Ngụy Lâm là bệnh nhân tâm thần chưa hoàn toàn mất đi khả năng phân biệt hoặc khống chế, là người có năng lực chịu trách nhiệm

hình sự trong phạm vi quy định của Luật Hình sự.

Thứ hai, hành động giam cầm phi pháp, ngược đãi và xâm phạm tình dục của nạn nhân Sanchez Harris và Hoàng Thiệu đối với bị cáo được cho là vi phạm đạo đức luân lý. Bị cáo Ngụy Lâm là nạn nhân trực tiếp của những hành vi này, nên hành động giết chết nạn nhân Sanchez Harris và Hoàng Thiệu thuộc về đặc trưng cấm phần giết người, thuộc về hành vi cấm phần giết người.

Thứ ba, hành động bị cáo Ngụy Lâm giết người là do nạn nhân Sanchez Harris dẫn dụ, kích động mà ra. Xét đến trạng thái tinh thần của bị cáo Ngụy Lâm khi ấy, hành động giết người kia thuộc về đặc trưng giết người trong khi kích động, thuộc về hành vi giết người trong khi kích động...”

Anh thư ký vui đầu gối lại từng câu từng chữ trong ý kiến biện hộ của Kiều Nhân, bỗng chốc không còn muốn nhìn người phụ nữ ngồi ở ghế bị cáo nữa. Anh cảm thấy rất kỳ lạ. Trước đây nhìn thấy những bị cáo trước bằng chứng rành rành vẫn khẳng khẳng không bỏ qua biện minh cho mình, anh đều cảm thấy khinh thường cho dục vọng cầu sinh mãnh liệt của họ. Nhưng giờ khắc này, nhìn một người đã vứt bỏ tất cả ngồi ở vị trí kia, anh thấy rất khó chịu, như có gì đó nghẹn ở cổ.

Công tố viên nhằm vào ý kiến biện hộ phản bác từng điều một. Nêu ra nghi ngờ giả thuyết chứng ngại chức năng ở mắt ở vỏ não thùy trán dẫn đến chứng rối loạn nhân cách phản xã hội do tác động.

“Qua cuộc tranh luận ở trên...”

“Ngài chánh án...” Một giọng nam khàn đặc cắt ngang câu tổng kết của chánh án, “Tôi muốn nói vài lời cuối cùng”.

Sừng sốt chốc lát, anh thư ký quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang ngồi hàng ghế bên biện.

“Luật sư biện hộ Tần Sâm, anh là luật sư biện hộ hẳn nên tự giác tuân thủ kỷ luật tòa án mới đúng.” Nghĩ ngợi vài giây, chánh án quyết định cho phép, “Nhưng tòa án có thể cho anh một cơ hội. Anh có thể phát biểu ý kiến của anh lần cuối.”

Tần Sâm gật đầu, trịnh trọng cảm ơn.

Vươn tay đưa micro trước mặt Kiều Nhân chuyển sang mình, anh ngước mắt lên, ánh mắt nhìn về phía ghế bị cáo, nhìn vào người phụ nữ từ đầu đến cuối không hề nhìn anh lấy một lần.

“11 giờ tối ngày 29 tháng 7 năm 1998, tôi trở lại nhà mình ở Long Island, New York, phát hiện vợ tôi không hề chờ tôi ở tầng hầm.” Trong mắt anh in hằn góc mặt của cô, từng chữ từng âm đều mang theo giọng mũi nghèn nghẹn, “Tôi tìm hết trong nhà, phát hiện mẫu tin Sanchez Harris để lại. Xét theo sự giàu có và mức độ ảnh hưởng của cha gã lúc còn sống, tôi không thể không tin một khi tôi nhờ cảnh sát giúp đỡ tìm kiếm, Sanchez Harris sẽ lập tức giết hại vợ và con tôi như mẫu tin để lại. Cho nên bắt đầu từ ngày đó, tôi đã một mình điều tra, một mực cố gắng tìm kiếm vợ con mình”. Anh dừng lại, siết chặt micro, ánh mắt vẫn không rời khỏi cô, “Mỗi tháng Sanchez Harris đều gửi cho tôi băng ghi hình, thông qua con đường không cách nào truy xét. Nội dung bên trong là quá trình gã tra tấn vợ tôi. Tôi nghĩ không có người nào tâm lý khỏe mạnh có thể bằng lòng xem những hình ảnh kia, huống chi tôi là chồng của Ngụy Lâm”.

Nghiêng mặt nhìn dãy ghế dự thính một vòng, Tần Sâm nhớ lại ngày tháng anh tự giam mình trong phòng xem đoạn băng ghi hình hết lần này đến lần khác. Anh nhớ anh đã tập trung hết tinh thần, phải loại bỏ tình cảm cá nhân. Anh nhớ anh đã điên cuồng đập vỡ đồ gia dụng, tuyệt vọng lo âu đến mức không tài nào kiềm chế được trong nỗi ngu ngốc.

“Nhưng những băng ghi hình kia là đầu mối duy nhất tôi có thể nắm giữ được. Tôi không thể không xem hết lần này đến lần khác, muốn tìm được sơ hở quan trọng trong băng ghi hình. Tôi biết càng kéo dài thời gian, vợ và con tôi càng lâm vào nguy hiểm” Anh nói, “Sau đó căn cứ theo cách bài trí căn phòng hầm, vật liệu của đồ gia dụng và các công cụ khác trong đoạn phim, tôi khoanh vòng được bảy nghìn hai trăm sáu mươi ba kilomet vuông thành phố X, bảy triệu nhân khẩu. Tôi tự nói với mình, phạm vi này rất nhỏ so với toàn cầu rồi, chỉ cần thêm chút sức lực nữa tôi sẽ tìm được vợ con mình thôi. Nhưng từ đó về sau, tôi không tìm được bất cứ đầu mối nào có thể giúp tôi tiến thêm một bước thu nhỏ phạm vi. Khoảng thời gian ấy, ngày nào tôi xem băng ghi hình hết lần này đến lần khác, tinh thần bắt đầu xuất hiện dấu hiệu thất thường. Mãi cho đến 6 giờ sáng ngày 31 tháng 1 năm 1999, tôi thấy một người phụ nữ trung niên tóc hoa râm đứng bên đường đối diện. Cô ấy mặc phong phanh, tóc rối bù như một kẻ ăn xin”.

Trong đầu anh hiện ra dáng vẻ hôm ấy của cô. Anh cũng nhớ được cảm giác tuyệt vọng và mừng như phát điên kia.

“Trong nháy mắt tôi cảm thấy mình như chạm phải điện, tức khắc tỉnh táo lại. Tôi lao qua đường ôm lấy cô ấy, bởi vì tôi nhận ra được, cô ấy chính là Ngụy Lâm.” Anh nghe thấy tiếng mình khàn khàn, “Khi đó cô ấy đã mất đi đứa con, toàn thân đều là thương tích, tinh thần hoảng hốt, không có bất cứ phản ứng nào với kích thích từ ngoại giới. Vì lý do an toàn, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện của Giản Tông Khanh bạn của tôi, xin ông ấy giúp đỡ. Trong quá trình Giản Tông Khanh khám cho Ngụy Lâm, phát hiện đầu cô ấy có một vết thương do phẫu thuật. Hình chụp CT não cho thấy, ổ mắt ở vỏ não thùy trán của cô ấy đã bị tổn thương, có thể sẽ ảnh hưởng đến chức năng tình cảm. Mà kết quả thử nghiệm nhân cách đã cho thấy, Ngụy Lâm đã mắc chứng rối loạn nhân cách phản xã hội”.

Lần nữa hướng về phía Ngụy Lâm, Tần Sâm nhìn đắm đắm vào sườn mặt cúi xuống bất động của cô. Anh vẫn nhớ được nụ cười của cô lúc nhận xét anh không giỏi kể chuyện, anh không hi vọng đây là lần kể chuyện bết bát nhất của mình.

“Nhân cách rối loạn bắt nguồn từ não, cũng chính là chứng ngại chức năng ở mắt ở vỏ não thùy trán gây nên rối loạn nhân cách, là dự án nghiên cứu tôi đã bỏ nhiều sức lực nhất những năm gần đây. Chỉ cần chứng minh giả thuyết này có thể tiến thêm một bước nghiên cứu khôi phục chức năng ở mắt ở vỏ não thùy trán, có tác dụng điều trị rối loạn nhân cách phản xã hội do tác động. Tuy không loại bỏ khả năng phần từ cực đoan lợi dụng nghiên cứu chế tạo ‘người phản xã hội’, nhưng chúng ta nên nghĩ đến thành quả nghiên cứu sẽ có tác dụng cải tạo phần từ tội phạm. Ban đầu tôi đã làm nghiên cứu với thái độ ấy. Nhưng khi biết Sanchez Harris lợi dụng giả thuyết tôi đề ra biến vợ tôi thành một người mang nhân cách phản xã hội, tôi biết gã đã hủy hoại vợ tôi,

cùng đồng thời phá hủy tất cả những gì tôi có. Sự nghiệp của tôi, con tôi, vợ tôi, và cả tôi nữa. Tất cả đều bị hủy hoại.”

Lần cuối cùng dời mắt đến hàng ghế dự thính, tầm mắt anh lướt từng gương mặt, cuối cùng nhìn vào người phụ nữ kia. Anh biết đó là vợ của anh, dù cô ấy đã hoàn toàn thay đổi nhưng xưa nay anh cũng không hề nhận sai bao giờ.

Tần Sâm chậm rãi mấp máy môi, cất lên âm thanh của mình từ thanh quản: “Tôi chết cũng không hết tội, nhưng tất cả chuyện này không nên để mình vợ tôi gánh chịu”.

Anh thấy Ngụy Lâm khẽ cử động. Còn chánh án vẫn tiếp tục quy trình: “Ý kiến nêu trên đã được ghi vào hồ sơ. Tranh luận kết thúc, bây giờ mời bị cáo trần thuật lần cuối”.

Được cảnh sát tòa án diu đỡ, cô đứng dậy, vững vàng bước đến trước micro.

“Tần Sâm.” Cô gọi anh, ngửa mặt lên bình tĩnh đón nhận ánh mắt anh, “Some of us think holding on makes us strong. But sometimes it is letting go (Chúng ta nghĩ rằng nắm giữ mới khiến mình trở nên mạnh mẽ, nhưng đôi khi, mạnh mẽ lại là chính lúc ta buông tay). Em đã nói so với truyện cổ Grimm, thì Bản gốc Truyện cổ tích thích hợp thai giáo hơn. Đến giờ em vẫn không thay đổi suy nghĩ của em”.

Cô nhón môi mỉm cười với anh, giọng điệu mệt mỏi và nhẹ nhàng chậm chậm: “Nhưng đừng kể cho con nghe câu chuyện Cây đỗ tùng. Câu chuyện đó kết cục không tốt, không thể để con tin tưởng lời nói dối như vậy”.

Tần Sâm im lặng. Anh và cô nhìn nhau không chớp mắt, như thể muốn ghi nhớ kỹ mỗi một cảm xúc che giấu sau từng nếp nhăn trên mặt cô.

Some of us think holding on makes us strong. But sometimes it is letting go (Chúng ta nghĩ rằng nắm giữ mới khiến mình trở nên mạnh mẽ, nhưng đôi khi, mạnh mẽ lại là chính lúc ta buông tay).

“Tần Sâm, em sẽ cố hết khả năng của mình để ở bên cạnh anh.” Anh nhớ lại đêm đó lần đầu tiên cô nói với anh câu này, rồi nắm lấy tay anh kề vào tai thì thầm, “Lỡ như ngày nào đó anh không tìm được em nữa, em mong anh hãy nhớ rằng. Em yêu anh, em hi vọng anh vui vẻ. Nhưng nếu nỗi ‘hi vọng’ kia chỉ khiến anh đau khổ, em thà rằng anh buông tay em đi.”

Sau đó anh nhớ lại trong phòng xưng tội chật hẹp nơi giáo đường, anh đã đáp lại cô.

“Anh biết.” Nhìn vào đôi mắt không còn tia sáng của cô, anh nghe thấy mình nói, “Nhưng anh không muốn, Ngụy Lâm”.

Anh thấy đôi mắt của cô cũng đang nhìn anh đăm đăm, đôi mắt rơi lệ áy.

Bạn đang đọc truyện *Mất Bao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Vĩ Thanh 3: Khởi hành

Type: Bun Bun

Lúc Tiêu Minh ôm bó cảm chường đi đến phòng bệnh, trùng hợp phiên tòa phát sóng trực tiếp trên tivi đến lúc tuyên bố nghỉ giải lao. Vương Phục Sâm nằm trên giường bệnh hai mắt nhắm nghiền, mặt không còn huyết sắc. Còn Giản Lam thì ngồi cạnh giường, nắm lấy tay anh ta đang đặt bên người, thất thần nhìn vào màn hình tivi, vẻ mặt thần thờ, sắc mặt tái nhợt không kém gì Vương Phục Sâm.

Tiêu Minh gõ vào cánh cửa, khe khẽ gọi tên cô: “Cô Giản Lam”.

Bị tiếng gõ cửa làm giật mình, cô quay đầu lại nhìn sang, ngờ ngàng chốc lát mới gật đầu: “Chào anh”.

“Tôi đến thăm anh Vương Phục Sâm” Tiêu Minh đứng bên cạnh cửa, đợi cô cho phép.

Cô ngơ ngác nhìn anh, hoảng hốt trong chốc lát mới kịp phản ứng: “Mời tự nhiên”.

Nói xong cô quay đầu lại, nhìn vào tivi lần nữa.

Thong thả bước vào phòng bệnh, Tiêu Minh đặt bó hoa lên đầu giường, hai tay bỏ vào túi theo thói quen, cúi mắt nhìn Vương Phục Sâm rồi lại nhìn Giản Lam. Cô ngờ ngạc nhiên nhìn tivi chằm chằm, dường như đúng với lời cô nói khi nãy, anh cứ thăm Vương Phục Sâm tự nhiên, bản thân cô không hề màng tới. Gần một tháng không làm việc, cô không trang điểm rạng rỡ nữa, ngày ngày túc trực bên giường bệnh của Vương Phục Sâm, cả người gầy đi trông thấy.

Vốn định trò chuyện với cô về tình trạng của Vương Phục Sâm, nhưng giờ phút này nhìn thấy trạng thái tinh thần của cô, Tiêu Minh đành gạt bỏ ý nghĩ này.

“Trước khi đến đây, tôi đã tìm hiểu rõ ràng về tai nạn của ba cô vào bốn năm trước.” Yên lặng một lúc lâu, Tiêu Minh vẫn lên tiếng, cố gắng lôi kéo sự chú ý của cô, “Có lẽ cô luôn muốn biết, rốt cuộc ba cô có phải bị anh Tần cố ý giết hại hay không”.

Bà vai Giản Lam thoáng cử động.

“Sau khi Tần Sâm tìm được Ngụy Lâm, ba tôi là người duy nhất được Tần Sâm ủy thác chụp CT não bộ và kiểm tra nhân cách cho Ngụy Lâm.” Giản Lam không ngẩng đầu, vẻ mặt vẫn chết lặng nhìn màn hình tivi tĩnh lặng, giọng nói bình thản không về gọn sóng, “Tần Sâm quả thật có lý do để giết ông diệt khẩu”.

“Trong lời khai Ngụy Lâm có nhắc đến chuyện này.” Tiêu Minh kín đáo nhìn cô, thông thả nói ra sự thật mình biết, “Đúng là anh Tần có lý do giết ông Giản. Nhưng căn cứ vào lời khai của Ngụy Lâm, anh Tần đã lỡ tay đẩy ông Giản xuống lầu trong trạng thái tinh thần thất thường”.

Giản Lam không có bất cứ phản ứng nào với anh, đờ đẫn nhìn về phía trước như bức tượng điêu khắc, vừa như cẩn thận lắng nghe ký giả giải thích, lại như đang thất thần suy tư.

“Anh cảm thấy giờ đây tôi còn tin tưởng bất kỳ lời nói của ai sao?” Hồi lâu, cô vẫn duy trì vẻ thần thờ này, hé môi cất lời, “Sự thật là gì đã không còn quan trọng. Tôi cũng không đi gặp Ngụy Lâm nữa.” Quay đầu lại nhìn Vương Phục Sâm trên giường bệnh, cô nắm chặt tay anh ta, giờ tay kia vuốt nhẹ trán anh ta, “A Sâm không có người thân. Nếu cả đời anh ấy không tỉnh lại, thì tôi sẽ chăm sóc anh ấy cả đời. Những thứ khác đều không quan trọng”.

Tiêu Minh im lặng nhìn hành động của Giản Lam, đứng một bên, bất giác nhớ lại hôm đó gặp được Ngụy Lâm ngồi trong xe lăn ở cửa nhà giam thành phố V.

“Sau đây bốn tòa xin tuyên án.” Tivi bỗng vang lên giọng của chánh án.

Hai người đồng thời nhìn về phía màn ảnh.

Mọi người trong phòng xét xử nghe thấy đều đứng dậy, lời tuyên bố xuyên qua biển người đông nghịt, truyền qua tivi một cách rõ ràng: “Bốn tòa cho rằng bị cáo Ngụy Lâm sau khi giết người đã phi tang chứng cứ, hành động ấy đã gây nên tội cố ý giết người, phải nhận trừng phạt. Viện Kiểm sát Nhân dân khởi tố bị cáo Ngụy Lâm tội cố ý giết người sự thật rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, tội danh được thành lập. Xét thấy bị cáo Ngụy Lâm lần đầu vi phạm và cũng là người hạn chế năng lực hành động, tồn tại tình huống giết người trong khi kích động, hơn nữa còn cung thuật chi tiết sự thật phạm tội, thái độ hối tội tốt, có thể chiếu theo pháp luật giảm bớt hình phạt, bốn tòa chấp nhận ý kiến biện hộ của luật sư bên biện. Theo điều quy định 232 trong Luật Hình sự Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, phán quyết như sau: Bị cáo Ngụy Lâm phạm tội cố ý giết người, tuyên án bảy năm tù...”.

Phán quyết vẫn còn tiếp tục, Tiêu Minh nhắc thấy được về biến đổi trên mặt Giản Lam.

“Vậy tôi đi trước đây, cô Giản.” Thế là anh quay người, bình thản tạm biệt cô, “Hẹn gặp lại”.

Có vẻ cô không nghe thấy lời anh nói, chỉ sững sờ nhìn màn ảnh không lên tiếng.

“Sếp Tiêu.” Đến tận khi anh đi tới cửa phòng, giọng cô mới chậm chạp truyền đến, “Anh biết câu chuyện Cây đỗ từng nói gì không?”.

Tiêu Minh dừng bước, suy nghĩ chốc lát mới tóm tắt đơn giản cho cô nghe: “Kể về một bà mẹ kế, bởi vì đứa con riêng không vâng lời, người chồng lại ăn vụng nên giết chết đứa con riêng, nấu thịt cậu bé thành canh cho chồng ăn. Con gái của bà mẹ kế chôn xương anh trai dưới tầng cây đỗ từng, hái cốt hóa thành một chú chim, ném tảng đá mài dè chết bà ta”.

“Đây chính là kết cục câu chuyện sao?” Cô hỏi.

“Không phải. Kết cục câu chuyện là chú chim biến lại thành cậu bé, sống cuộc đời vui vẻ hạnh phúc với cha và cô em gái.”

Hệt như Ngụy Lâm nói, kết cục này không tốt. Nó là lời nói dối đáng buồn nhất trong tất cả câu chuyện cổ tích.

Phía sau vang lên tiếng khóc rầm rức. Tiêu Minh không quay đầu lại, sai bước rời khỏi phòng bệnh.

***

Cùng lúc đó, Đào Diệp Na đứng trước cổng biệt thự của Ngụy Lâm và Tần Sâm ở thành phố V xa xôi, trong tay còn ôm Tần Tuệ ngủ say trước ngực, chờ đợi công nhân công ty chuyển nhà mang vật dụng trong biệt thự lên xe tải. Một thanh niên mặc đồng phục công ty chuyển phát nhanh từ xa chạy đến nướn cổ dò xét, đến tận khi thấy mặt cô mới vội vàng đi đến, cúi mũi ra chào cô: “Cô Đào, tôi đến lấy bọc hàng thấy Tần muốn gửi ạ”.

“Ồ, ở đây.” Đào Diệp Na khom lưng, ý bảo cậu ta xem thùng giấy nhỏ bên chân cô. Người thanh niên hiểu ý khom người ôm thùng giấy lên, kiểm tra đơn chuyển phát nhanh Tần Sâm đã điền trước đó. Trong lúc vô tình Đào Diệp Na nhìn thấy, thuận miệng hỏi: “Là gửi đi Mỹ sao?”.

“Vâng ạ. Mấy năm nay thầy Tần thường gửi đồ đi Mỹ cho học trò của mình.” Người thanh niên ước lượng trọng lượng của thùng giấy, “Học trò của thầy cũng thường gửi đồ đến đây, vẫn là gửi từ sở nghiên cứu gì đấy gửi đến, trông cao cấp lắm”.

Đào Diệp Na hơi thảng thốt.

“VẬY... CẬU CÓ BIẾT HỌ ĐÃ GỬI GÌ KHÔNG?”

“Hình như thầy Tần đều gửi kế hoạch thí nghiệm.” Giật tờ giấy bản sao của đơn chuyển phát nhanh ra đưa cho Đào Diệp Na, cậu ta cau mày nhớ lại, “Tôi nhớ là thí nghiệm phẫu thuật khôi phục chức năng võ gí đấy. Bình thường học trò thầy hay gửi lại báo cáo thí nghiệm thì phải... Dù sao cũng toàn là giấy thôi”.

***

Cùng thời gian, Ngụy Lâm được cảnh sát đưa ra khỏi tòa án, chuẩn bị đưa lên xe giải vào trại tạm giam. Lần nữa tiếp xúc với sắc trời bên ngoài, ánh mắt mỗi một của cô đau nhói. Mấy ký giả ủa lên, bị cảnh sát tòa án bảo vệ trật tự ngăn cản, khắp nơi huyền não sôi trào.

Ngụy Lâm giơ tay lên che đi ánh sáng, thông qua còng tay thấy được một góc trời xanh thẳm. Tháng Tư mùa mưa chưa đến, mặt trời nóng như lửa, trong không khí trời nổi mùi cỏ cây trong lành của ngày xuân. Nơi này không giống thành phố mùa xuân quanh năm. Cô nghĩ, đây là cố hương của cô.

Tựa như cô đã nói, lá rụng về cội, chung quy cô vẫn trở lại thành phố nơi cô sinh ra và lớn lên này.

Mấy ký giả xông tới, hướng ống kính về phía cô, vội vàng cất cao giọng đặt câu hỏi. Cảnh sát tòa án gạt họ ra, vững vàng nắm lấy cánh tay cô, che cô đi về phía xe cảnh sát. Ngụy Lâm nhắm mắt, để mặc họ kéo mình đi/ Có ánh sáng xuyên qua mí mắt, từng tia nắng mỏng manh soi vào tầm nhìn tối đen của cô. Cô cảm nhận được cơn gió nóng ẩm phả vào mặt, hương vị quen thuộc mòn mỏi trôi vánh tai cô, xua đi tất cả tạp âm.

Bên tai cô chỉ còn lại tiếng tim đập trầm ổn trong lồng ngực và tiếng chim vỗ cánh bay lượn ở phương xa.

Hai vị cảnh sát tòa án dừng lại bên xe cảnh sát, mở cửa giúp cô.

Ngụy Lâm chậm rãi mở mắt ra, cúi người định chui vào xe, nhưng chợt nghe thấy một tiếng gọi lạnh lốt: “Di ơi!”.

Cô khựng lại, ngẩng đầu nhìn theo tiếng nói, trong tầm mắt hiện ra một cậu bé, chạy một mạch đến trước mặt cô. Cậu, ặc áo thun màu vàng nhạt, trên đó in hình miếng dưa hấu màu đỏ mát mẻ. Khuôn mặt cậu bé khá xa lạ, chừng bốn năm tuổi, đến khi thấy được đôi mắt ngây thơ tròn xoe như chú nai con kia, Ngụy Lâm mới muộn màng nhớ ra. Là cậu bé cô đã cứu ở bên tay vịn thang máy trung tâm thương mại thành phố V một năm trước.

“Di ơi, cảm ơn di.” Cậu vẫn còn sợ sệt cô như năm đó, cười gượng gạo với cô, cầm một tờ giấy vẽ giơ lên trước mặt cô, “Đây là tranh cháu vẽ, tặng cho di ạ”.

Ngụy Lâm ngỡ ngàng nhận lấy bức tranh, thấy cậu bé lễ phép nói với cô “tạm biệt đi” liền quay người chạy về phía mẹ mình. Người mẹ trẻ đứng đợi cách đây không xa, giơ hai tay ra với cậu, mỉm cười cho cậu một cái ôm. Ánh nắng ấm áp buổi xế chiều mùa xuân bao quanh người họ, như thể đó là điều dịu dàng nhất thế gian này trao tặng.

“Lên xe thôi.” Thấy cô vẫn còn ngẩn ngơ, cảnh sát bên cạnh thúc giục.

Ngụy Lâm gật đầu rồi dời mắt đi, cầm lấy bức tranh cậu bé tặng, quay người lên xe.

Lúc cảnh sát đóng cửa xe lại, cô mở tờ giấy ra, cúi đầu nhìn bức tranh ấy.

Nét vẽ vụng về của trẻ con, bút sáp màu xanh lá tô màu bãi cỏ, bút sáp màu vàng vẽ ra mặt trời. Dưới ánh mặt trời là một hình người que tóc dài và tóc ngắn đứng kề vai nhau. Giữa bọn họ còn nắm tay hai hình người que trẻ con. Giống như hình que người lớn, chúng cũng một tóc ngắn và một tóc dài.

Lệ nóng bỏng chốc trức trào nơi hốc mắt.

Ngụy Lâm giơ hai tay bị còng, che miệng lại kiềm chế tiếng khóc. Nước mắt nóng hổi lướt qua mu bàn tay, rơi nhòa lên bức tranh. Hệt như những đóa hoa trong suốt im lặng nở rộ bên chân bốn khuôn mặt hình người que tươi cười.

Cô nhớ lại, năm ấy cô và Tần Sâm đi leo núi. Lúc ngửa đầu nhìn thấy cây vông trơ trụi, cô muốn năm sau cùng Tần Sâm đi ngắm hoa vông nở đầy.

Cô nhớ lại, năm ấy Giản Lam đẩy cửa sổ phòng bệnh cô ra. Lúc ngửi thấy mùi bùn đất bị nước mưa thấm ướt trong không khí, cô muốn đến công viên trung tâm ngắm nhìn bầu trời bao la.

Cô nhớ đến dáng vẻ Tần Tuệ nằm trong tá lốt cười khanh khách với cô.

Cô nhớ đến từng đêm Tần Sâm nằm bên cạnh không ngại phiền phức kể truyện cổ tích thai giáo cho cô.

Cô bỗng hiểu ra, mỗi mong đợi trong từng khoảnh khắc, đều chứng tỏ cô đã khoan thứ cho mình. Như bốn năm nay Tần Sâm chưa bao giờ từ bỏ cô, cô cũng chưa từng từ bỏ mình.

Cô nhớ họ, nhớ bản thân sau khi ba mẹ qua đời đã chủ động đi đến phòng tư vấn tâm lý.

Cô muốn bắt đầu lần nữa. Dù là chồng chất vết thương, cũng phải dẩy lên dừng khí đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 54: Ngoại truyện 1 - Tần Tuệ thích múa

Tần Tuệ thích múa.

Type: Nhã

Những lúc rảnh rỗi, nếu không phải leo lên leo xuống trong thư phòng của cha thì chắc chắn là cô bé đến phòng khiêu vũ nhảy múa không ngừng không nghỉ bốn, năm giờ liền, đến khi kiệt sức thì nằm lăn ra sàn nghỉ ngơi chốc lát.

Bình thường lúc cha không có ở nhà, cô bé cũng thích múa trước đàn piano. Mà những lúc như vậy, cô sẽ không thích bật nhạc. Cô bé biết chiếc đàn piano kia là của mẹ, vì thế thường nhắm mắt lại múa, tưởng tượng mẹ đang ngồi trước đàn đệm nhạc cho mình. Kiểu tưởng tượng này luôn kéo dài rất lâu, dù cô bé đã ngừng múa rồi nhưng chỉ cần không mở mắt ra thì sẽ vẫn còn có thể nghe thấy tiếng đàn du dương bên tai. Trong tưởng tượng của cô bé, có khi mẹ sẽ đàn bản “Sonata ánh trăng”, có khi sẽ là “Canon”. Tiếng đàn kia diệu kỳ đến mức khiến cô không nỡ mở mắt.

Đáng tiếc, Tần Tuệ chưa bao giờ được nghe mẹ đánh đàn.

Nhưng cô bé biết, sẽ có một ngày mình nhất định được nghe thấy. Cô bé chưa từng nghi ngờ điều này, vì thế cũng sẽ không tốn nhiều thời gian để suy tư và mong mỏi. Mỗi ngày mỗi phút, đầu óc linh hoạt của cô bé đều cần xử lý hàng loạt tin tức đến từ bên ngoài. Đây gần như là thiên tính, suy tư trở thành trách nhiệm nặng nề cô bé không tài nào thoát khỏi. Cho dù trong lúc ngủ, cô bé cũng không ngừng ngẫm nghĩ trong giấc mơ rồi rầm phức tạp. Tinh thần luôn trong trạng thái khẩn trương cao độ khiến cô bé ít có thời khắc nghỉ ngơi thực sự. Đối với cô bé, nghỉ ngơi sao được khi nhảy múa và khiêu vũ đều là thứ gần không thể thay thế. Trong khoảng thời gian này, trí nhớ cô bé không cần hoạt động cao độ, tay chân chỉ cần chuyển động theo nhịp điệu, chuyển hết thông tin âm nhạc ra khỏi đầu óc, hưởng thụ cảm giác thư thái khi đầu óc trống rỗng.

Dĩ nhiên điều này cũng khiến cô bé không tài nào tránh được việc thường xuyên quên mất tiêu thời gian.

“Ba nhớ mùa hè năm ngoái, cha con mình đã đo lường nhiệt độ mặt đất trong khoảng thời gian này.” Khi tiếng bước chân sột soạt dừng trên đỉnh đầu, Tần Tuệ nghe thấy giọng nói của ba vang lên. “Lúc ấy, tự con thông qua tính toán cho ra kết luận, dù không rơi vào trạng thái ngủ, nằm trên sàn hơn nửa giờ sẽ có 51% nguy cơ bị cảm lạnh.”

Cô bé mở mắt, liền thấy ba đang cúi đầu nhìn xuống. Gần đây, ba đang bận bảo vệ luận văn tốt nghiệp ở trường đại học, luôn mặc vest chín chu đi đi về về, hình tượng khác xa so với lúc nhàn nhã ở nhà. Tần Tuệ lặng thinh, giữ nguyên tư thế nằm ngửa trên sàn nhìn ba giây rồi mới cất lời giải thích: “Nhưng con chỉ mới nằm khoảng hai mươi phút thôi.”

“Nói cho đúng là ba mươi lăm phút rồi, hơn nữa, con còn tiến vào trạng thái ngủ mơ màng.” Tần Sâm nhắc cổ tay lên xem giờ, điềm nhiên nhìn lại cô bé. “Cần ba cho con số giây chính xác không?”

“Được rồi.” Biết tiếp tục thảo luận như vậy thật vô nghĩa, cô bé bò dậy khỏi sàn gỗ, đứng thẳng lưng bên cạnh Tần Sâm, học theo bộ dạng của ba chấp hai tay sau lưng, đôi môi mím lại bày tỏ đang cân nhắc thật kỹ. “Con sai rồi, ba! Chăm sóc tốt cho mình là một loại triết học. Con còn cần nhiều thời gian hơn nữa để suy nghĩ về vấn đề này.”

“Ba chấp nhận lời xin lỗi của con.” Anh đáp lại nghiêm túc chẳng kém, nhưng không quên nhắc nhở: “Nhưng con nên xin lỗi tương lai mình thì hơn”.

“Con biết ạ!” Tần Tuệ thành khẩn gật đầu. Như chợt nhớ ra gì đó, cô bé ngẩng đầu nhìn vào mắt ba. “Đúng rồi ba...có con chuột bạch nhỏ hình như chết rồi!”

Tần Sâm nhăn mày, khoe môi vô thức trĩu xuống: “Xảy ra chuyện gì?”

“Con không biết.” Cô bé nhún vai tỏ vẻ vô can. “Con không nhìn kỹ.”

“Trên một vài phương diện, con luôn thiếu tinh thần thẩm dò.” Tần Sâm khẽ nhún mày, nhìn con bé từ trên xuống dưới một lượt, quay người định đến phòng chăn nuôi xem thử. Song một giây sau, anh liền dừng lại, nghiêng mặt nhìn con bé. “Bây giờ, con có muốn đi theo ba cùng tìm ra nguyên nhân cái chết của nó không?”

Tần Tuệ vô tội lướt mắt nhìn đồng hồ treo tường, dè dặt từ chối: “Con cảm thấy mình nên đến phòng bếp nấu hai phần mì Ý thì hay hơn ạ!”

Tần Sâm đứng yên lặng, tỉ mỉ quan sát gương mặt con bé. Cô bé biết ba muốn tìm kiếm manh mối từ phản ứng của mình, nhưng Tần Tuệ che giấu rất giỏi. Vì thế, chừng mười giây trôi qua, rốt cuộc anh cũng dòi mắt đi, xem như im lặng đồng ý với sự lựa chọn của cô bé, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, đi như bay về phía phòng chăn nuôi.

Tần Tuệ thờ phào nhẹ nhõm, ngay sau đó chạy đến phòng bếp, mang ghế đến trước kệ, leo lên để lấy thực phẩm từ tủ lạnh ra.

Lúc mang thịt bò đã xay sẵn trước đó ra, động tác cô bé hơi khựng lại. Cô bé không thích thịt tươi, nói cách khác, là không thích bất cứ gì bị mất đi sinh mạng. Không, không phải không thích...mà là sợ hãi.

Đây là bí mật của cô bé, tạm thời không định để ba biết.

Cô bé đặt bát thịt bò xay lên bàn bếp, quay người lại lấy cà chua và hành tây. Tuy nói năm nay mới tròn bảy tuổi, nhưng từ lúc năm tuổi, Tần Tuệ đã tự nấu bữa tối cho mình và ba rồi. Thỉnh thoảng ăn đơn giản thường là hai phần mì Ý, đối với trình tự nấu nướng, cô bé đã thuộc lòng từ lâu.

Nửa giờ sau, cô bé bung hai phần đồ ăn lên bàn.

Cùng lúc Tần Tuệ đi ra khỏi phòng bếp, Tần Sâm đang thong thả rửa tay, vừa cời găng tay vừa tập trung suy nghĩ. Tần Tuệ nhớ, trước khi mình năm tuổi, ba thường xuyên quên mất việc rửa tay trước khi ăn. Có đôi khi làm việc xong về nhà, dù hai tay đã chạm vào thi thể, ba cũng chẳng mấy may phát giác, cứ thế ngồi vào bàn, điềm nhiên dùng bữa. Nếu không phải mỗi lần cô bé đều nhắc nhở, sợ rằng đến nay, ba vẫn không thể nào nhớ được thói quen này.

Tần Tuệ kéo một chiếc ghế ra cho ba ngồi lên ghế mình chờ đợi. Lúc dùng bữa, Tần Sâm không bao giờ yêu cầu con bé phải tuân thủ những lễ nghi ăn uống rườm rà nào cả. Nhưng Tần Tuệ đã sớm tạo thành thói quen, bao giờ cũng đợi ba ngồi xuống ăn miếng đầu tiên rồi mới bắt đầu động đũa, dù cho tập múa mấy giờ liền đã khiến bụng cô bé sôi ùng ục.

Cô bé rồi rãi nghịch ngón tay mình, đến lúc Tần Sâm chậm rãi đi đến bàn ăn mới ngừng đầu, nhích người đặt hai tay lên mép bàn. Anh ngồi vào chiếc ghế dựa cô bé đã kéo sẵn lúc này, thẳng lưng cầm đũa, cuộn sợi mì Ý từng chút từng chút một, băng quơ hỏi han: “Nghe bảo lần này, con thi giữa kỳ đứng nhất lớp.”

Tần Tuệ đã sớm dự liệu được tình huống này, vội vàng cầm đũa lên bắt đầu ăn, tư thế vẫn tao nhã, thẳng lưng gật đầu, đáp vu vơ: “Vâng”.

“Trước kia, con luôn chỉ thi đủ đạt.” Tần Sâm nhướn mắt nhìn con gái, vẻ mặt bình thản nhưng ánh mắt chứa đầy ẩn ý.

“Đó là vì ba chưa bao giờ yêu cầu cao về thành tích của con.” Cô bé cố hết sức biểu hiện như thể không quan tâm, đưa miếng mì Ý đầu tiên vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm rồi mới từ từ lên tiếng bổ sung, “Vội lại, đừng mũi chịu sào, con không muốn tranh hạng nhất gì cả.”

Tần Sâm dầu môi không tỏ ý kiến, anh vừa nhấc tay đưa đĩa quán mì Ý đến miệng vừa ngược mắt nhìn cô bé, “Cho nên con định nói cho ba biết lý do tại sao lần này lại muốn thi đứng nhất à?”

Tần Tuệ cuộn miếng mì Ý thứ hai, đắn đo chốc lát, cuối cùng thành thật trả lời: “Con không ưa cái thẳng luôn đứng hạng nhất kia”. Cô bé rử mắt, vẻ mặt thản nhiên như đang nói chuyện thời tiết, “Cho nên, con muốn cho nó biết tay.”

“Không ưa?” Bất được từ ngữ nhạy cảm này, Tần Sâm nuốt mì, kín đáo quan sát vẻ mặt con gái. Hình như cô bé không phát hiện ra, tiếp tục dầu môi sửa lại với giọng điệu không chắc chắn. Cũng có thể là ghét.”

“Có lý do gì không?” Anh tỏ ra quan tâm

“Nhiều lắm ạ!” Tần Tuệ vừa quán đĩa mì Ý tiếp theo vừa thờ ơ lăm lăm. “Bọn nó luôn làm tổn thương thứ con muốn bảo vệ.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như lòng tự ái chẳng hạn.” Hàng mày cô bé nhăn lại như thể trầm ngâm, giây lát sau bỗng giãn ra. Tần Tuệ cầm đũa đưa lên môi.”Và cả con mèo kia”.

Tần Sâm thôi nhìn con, làm như không chú ý đến sự ngập ngừng trong chốc lát của cô bé, gật đầu nói: “Nếu như đây là cách để con xả giận, ba không có ý kiến.”

Tần Tuệ nhướn mày cảm kích, cũng hiểu được ba không thực sự thờ ơ không quan tâm như vẻ bề ngoài. Năng lực nhìn thấu của ba rất mạnh mẽ, mà ở phương diện này, cô bé cũng được thừa hưởng ít nhiều. Điều đó khiến bất cứ lóp nguy trang nào giữa hai cha con họ đều có vẻ vô cùng dư thừa.

Đúng như cô bé đã lường trước, mấy giờ sau, vào lúc đi ngủ, Tần Sâm bỗng gõ cửa phòng cô bé.

“Có muốn nói chuyện với ba một chút không?” Anh đẩy cửa phòng ra một nửa, tay phải còn cầm tay nắm cửa, thân thể cao ráo che đi một nửa ánh đèn bên ngoài, khuôn mặt vì khuất sáng trở nên mơ hồ.”Về con mèo kia ấy!”

Tần Tuệ nằm yên trong chăn một lúc lâu mới chậm chạp chớp chớp đôi mắt, giống như mượn việc này để thích ứng với thứ ánh sáng vừa ập vào.

“Đợi con chuẩn bị xong rồi sẽ nói với ba, có được không ạ?”

“Dĩ nhiên.” Tần Sâm chăm chú nhìn vào đôi mắt giống hệt mẹ của cô bé, nghiêm túc đáp ứng: “Ba tin con có thể xử lý tốt.”

“Cảm ơn ba!” Cô bé nhón môi mỉm cười với ba, nghĩ ngợi chốc lát rồi men theo tầm mắt cha trong bóng tối.”Ngày mai, con muốn đi thăm mẹ”. Cô bé nhấn mạnh. “Một mình con thôi.”

Tần Sâm sững người.

Trên thực tế, Tần Tuệ biết yêu cầu này có chút quá đáng. Bất kể tình huống của mẹ đặc thù đến cỡ nào, bất kể ba có vận dụng bao nhiêu cách... Tần Tuệ vẫn biết, số lần mỗi tháng được đi thăm mẹ vẫn có hạn. Vì thế xưa nay đều là hai cha con họ đi thăm chung. Họ luôn ăn ý, không bao giờ chiếm lấy cơ hội của đối phương. Hơn nữa, hiện nay cô bé còn ý vào thân phận làm con, cố gắng tranh thủ một lần cơ hội độc chiếm mẹ.

“Có thể không ạ?” Cô bé nhìn anh không chớp mắt.

Một lúc lâu sau, Tần Sâm mới cất lời lần nữa: “Ba bảo cô con đưa con đi”.

Ngụ ý là anh đồng ý yêu cầu này.

“Vâng.” Tần Sâm vừa đáp ứng, Tần Tuệ lập tức vung chân mông lên, giấu mặt vào trong, nhanh chóng nhắm mắt, kết thúc cuộc trò chuyện như sợ anh đổi ý. “Ba ngủ ngon.”

Anh hơi giật mình, khoảnh khắc ấy, thậm chí Tần Tuệ có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hất cao cằm, bĩu khoé môi của ba.

“Ngủ ngon.” Anh đáp lại con gái rồi sau đó nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Phòng ngủ quay về sắc tối đen như mực.

Mở mắt ra lần nữa, Tần Tuệ nằm lẳng lẳng hồi lâu, cuối cùng vén chăn xuống giường, đi đến cửa sổ kéo rèm dày nặng nề che khuất ánh sáng, lộ ra một khe hẹp. Ánh đèn đường ngoài cửa sổ liền soi vào trong phòng. Cô bé thở hắt ra, bả vai căng thẳng sụp xuống, rón rén trở về giường, chui vào trong chăn, ló đầu ra, yên lặng nhìn tia sáng ngoài kia rồi chớp mắt ngủ.

Thế nhưng tia sáng ấy không hề soi vào được giấc mơ cô bé.

Trong mơ, cô bé thấy mình ở trong căn phòng học thật to, đứng trước cánh cửa khép hờ, ánh mắt lướt qua từng dãy bàn ngay ngắn, nhìn về bóng người đang tụ tập trước bục giảng xa xa. Tay chân cứng đờ trong tiếng cười của bọn họ, không tài nào cử động. Cô bé nhìn thẳng vào điểm nào đó trong đám người. Cô biết bóng dáng họ đang che lại thứ gì. Cô tự nói với mình phải tiến lên làm gì đấy, nhưng không thể nào cất bước được. Tất cả cảnh tượng trước mắt đều bị phủ kín bởi một màu xám chì. Trắng và đen, sáng và tối, cảnh và ảnh, tất cả giới hạn rõ ràng đều đè ép khiến cô không sao thở nổi. Cô cảm thấy mình bị đường ranh giới sao nhau giữa ánh sáng và bóng tối cắt rách, máu tươi từ ngực ào ạt tuôn ra, lênh láng đầy đất. Máu của cô cũng là màu đen, lan ra bị sắc trời màu trắng nơi khung cửa sổ dồn nén.

Toàn thân cô bé lạnh buốt.

Tần Tuệ không nhớ giấc mơ này kéo dài bao lâu. Cô chỉ nhớ máu mình chảy đến từng giọt khô cạn, tay chân luống cuống tuyệt vọng đến mức cô cảm giác được mình đang rơi lệ. Thế là cô bé thử mở mắt, rốt cuộc thấy rõ trần nhà trắng ngà và ngọn đèn trần màu xanh da trời nho nhỏ. Đó là màu sắc đầu tiên ngoại trừ trắng và đen khi cô trở lại thực tế, đáng tiếc là màu lạnh.

Bầu trời xanh trắng từ khe hở rèm cửa len vào phòng, cô bé đưa tay chạm vào khoé mắt khô ráo, rồi khép mắt trở lại thở hắt ra.

Trời sáng rồi, cô bé tự nói với mình.

Đến chín giờ sáng, Đào Diệp Na, cô của cô bé đúng hẹn đến đón cô đi thăm mẹ Ngụy Lâm.

Lúc chuông cửa reo vang, Tần Tuệ còn ở trong thư phòng đọc sách, còn Tần Sâm thì trang bị đầy đủ ngồi bên cạnh chậu hoa quế sau vườn xới đất. Mãi cho đến khi cô bé đi theo Đào Diệp Na ra sân đôi giày, anh mới đứng lên, cất cao giọng dặn dò trẻ nhất là ba giờ chiều phải về. Tần Tuệ vừa buộc dây giày vừa vâng dạ, rồi quay đầu lại đúng lúc thấy ba lại quay người ngồi trước chậu cây lần nữa. Đôi găng tay xanh lục kia dính đầy bùn đất.

Trên đường Đào Diệp Na thuận miệng hỏi: “Cây quế đó mới trồng à?”

Giơ tay lên chỉnh máy lạnh trong xe, Tần Tuệ gật đầu: “Mẹ thích hương hoa quế ạ”.

Cô bé thấy vẻ mặt Đào Diệp Na khẽ thay đổi qua kính chiếu hậu, im lặng ngẩn ngui. Xe rẽ vào con đường cô quen thuộc, qua kính chiếu hậu có thể thấy được một chiếc xe buýt đang lờ lờ chạy phía sau xe cô cháu họ cách đó không xa. Tần Tuệ dán sát thái dương vào cửa kính xe lạnh ngắt, dần dần thả lỏng hai vai trong dao động bé nhỏ.

Một giờ sau, một mình cô hoà theo dòng người đến thăm tù, đi đến phòng gặp mặt.

Sau khi ngồi xuống chiếc ghế tròn chân cao, Tần Tuệ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy người phụ nữ phía sau vách kính. Thân thể mẹ gầy xẹp trong bộ đồ tù màu xám, mái tóc dài hoa râm buộc thành đuôi ngựa, da mặt hơi chảy xệ, khoé môi trên làn da khô queo vừa nhìn thấy Tần Tuệ lập tức nhoeo lên một đường cong. Dù nụ cười này khiến từng nếp nhăn trên gương mặt già nua của mẹ càng rõ hơn, nhưng lúc Tần Tuệ nhìn chăm chú vào mặt mẹ vẫn không cảm nhận thấy sự chán ghét hay đau lòng.

Cô thích đáng về mẹ cười, nhất là khi mẹ cười với cô.

Hồi bé nhìn thấy mẹ, Tần Tuệ luôn nghi ngờ sao trông mẹ lại già như vậy. Trong ấn tượng của Tần Tuệ, mẹ của bạn đồng trang lứa với mình gần như đều

là kiểu phụ nữ trẻ tuổi và dịu dàng xinh đẹp.

Nhưng kể từ khi cô bé thật sự hiểu được Ngụy Lâm từng trải qua chuyện gì, Tần Tuệ không thấy ghì ngờ gì nữa.

Ngụy Lâm phía sau vách kính đã giơ tay lên đi lấy ống nghe, Tần Tuệ có thể thấy được chiếc còng tay đang buột chặt cổ tay mảnh khảnh của mẹ. Cũng vươn tay lên lấy ống nghe, Tần Tuệ nở nụ cười: “Mẹ”.

“Hôm nay chỉ mình con đến thôi sao?” Giọng mẹ truyền đến từ ống nghe, Tần Tuệ thấy được đôi môi mẹ mấp máy và nét cười ẩn chứa trong đuôi mắt đầy nếp nhăn.

“Cô đưa con đến.” Tần Tuệ chớp chớp mắt cười ra vẻ thần bí, “Con có việc muốn nói với mẹ, nên ba đồng ý để con một mình đến đây.”

Ngụy Lâm khẽ gật đầu, nhìn thật kỹ khuôn mặt con gái, thuận miệng hỏi: “Gần đây họ thế nào? Ý mẹ là ba và cô con đấy.”

“Tốt lắm ạ. Mặc dù cô không thừa nhận, nhưng con cho rằng cô đang yêu daddy mẹ.” Lời thoại đã sớm sắp đặt bật thốt ra, giọng điệu Tần Tuệ nhẹ nhàng, gương mặt hồng hào, từng âm cuối đều kiềm chế cất cao, giống như tất cả đều thuận lợi như cô bé miêu tả, “Gần đây cảm xúc của ba cũng rất ổn định. Đã đến mùa tốt nghiệp, có vài trường đại học mời ba đi làm giáo sư bảo vệ luận văn tốt nghiệp. Con thấy ba rất vui...Nhưng mẹ cũng biết đấy, ba không biểu hiện rõ đâu.”

“Ba con không như vậy.” Ngụy Lâm không hề cảm thấy chuyện nằm ngoài dự đoán, cười nghiêng đầu, “Bạn trai cô con thì sao? Là người thế nào?”

Mắt xoay tròn, Tần Tuệ nhún vai: “Con không rõ ạ. Con nghĩ nếu ba không phản đối thì chắc là người không tệ”.

Nhếch môi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Ngụy Lâm nghĩ ngợi chốc lát, rồi lại mỉm cười với con gái: “Vậy gần đây con thế nào? Có bí mật gì muốn nói cho mẹ biết à?”

Chờ đợi câu hỏi này đã lâu, Tần Tuệ nhích người, đến gần vách kính hơn một chút, giống như muốn kể đến tai mẹ. Ngụy Lâm cũng đổ người về phía trước, kề gần vách kính. Nhưng cuối cùng, hai người họ đành dừng trước mặt kính, chớp mắt gần đến mức có thể cảm nhận được hơi lạnh của nó. Tần Tuệ chăm chú nhìn vào mắt Ngụy Lâm, nở nụ cười tinh ranh, tay bắt giắc siết chặt ống nghe.

“Con có quen một người bạn qua thư.” Cô bé nói cho mẹ biết, trong đôi mắt đen nhánh phản chiếu ánh đèn trần, “Tạm thời còn chưa nói cho ai nghe cảm bao gồm cả ba. Con muốn nói cho mẹ biết trước”.

“Là tin tốt. Trước đó con đã bảo con và mấy người bạn cùng lứa không sao họp nhau được.” Ngụy Lâm cười.

“Dù có chơi chung cũng không thể nào trò chuyện thân thiết với nhau được. Mẹ biết đấy...Bây giờ trẻ con đều chú ý vào mấy cái máy điện tử, chúng thích nhất là vậy nè...” Tần Tuệ giơ cao tay trái lên bày ra tư thế chụp hình tự sướng, ngẩng đầu nhìn về phía lòng bàn tay khoa trương tròn to mắt, chu môi. Đến tận khi nghe thấy tiếng cười khẽ bên kia đầu dây của Ngụy Lâm, cô bé mới mỉm cười nhìn lại mẹ, nhún vai như bất đắc dĩ, “Con cảm thấy đám 10x bị khinh thường không thể hoàn toàn đi trách người khác được.”

“Người mỗi thời đại đều có đặc sắc riêng của họ.” Không cố gắng thu lại nét cười, Ngụy Lâm cử động đôi tay bất tiện, đặt khuỷu tay lên bệ cửa chống cằm, để mình nhìn con gái thoải mái hơn, “Người bạn qua thư của con phải xưng hô thế nào?”

“Mang, bên cạnh chữ ‘nữ’ là chữ ‘khuyến’ có ba nét phẩy thành chữ ‘mang’. Đây là bút danh của cô ấy, cũng là tên con gái của cô ấy.”

“Con gái á?”

“Đúng vậy. Mang đã làm mẹ hai năm rồi.” Nhắc đến người bạn qua thư của mình, đôi chân cứng đờ của Tần Tuệ cuối cùng đã thả lỏng. “Cô ấy là bác sĩ tâm lý, mà còn thông thái nữa. Viết thư cho cô ấy khiến con cảm thấy và người đều vui vẻ. “Cô bé đang đưa đôi chân theo nhịp, “Giống như múa vậy, có điều việc này cần hoạt động đầu óc”.

“Xem ra là kiểu bạn vong niên rồi.” Ngụy Lâm chú ý đến thay đổi nho nhỏ của cô bé, điềm nhiên nhìn vào mắt con gái, “Mẹ nhớ lần trước ba con đã nói với mẹ, con thích xem sách về tâm lý học. Đây cũng là nguyên nhân con thích Mang sao?”

“Có lẽ vậy.” Cô bé nhướng mày nghiêm túc suy nghĩ chốc lát, mới cho ra đáp án qua loa, “Ít ra cách nói chuyện của cô ấy khiến con thấy thoải mái. Con thích kiểu bác sĩ tâm lý như cô ấy.”

“Nếu con cảm thấy hứng thú với tâm lý học, tương lai cũng có thể suy nghĩ phát triển theo phương diện đấy.”

Tần Tuệ cười rõ: “Con thích múa hơn”.

“Mẹ nghĩ cũng được.” Ngụy Lâm dừng lại rồi chợt nở nụ cười, “Mẹ còn chưa thấy con múa bao giờ.”

“Mẹ sẽ thấy được sớm thôi ạ.” Trong lúc đầu óc di chuyển cấp tốc, đồng thời Tần Tuệ đã bật thốt không hề nghĩ ngợi, nhanh đến mức như đã sớm luyện tập câu nói này trăm nghìn lần rồi, “Đến lúc đó ngày nào con cũng múa cho mẹ xem”.

Nói xong chính cô bé cũng không nhận được sựng sốt.

Nguyệt Lâm sau vách kính yên tĩnh nhìn khuôn mặt con gái. Ánh mắt yên bình ôn hoà, như đã sớm nhìn thấu cảm xúc mà con bé tự cho rằng đã che giấu rất tốt. Trong cái nhìn thiết tha kia, tìm Tần Tuệ gần như lỗ nhíp.

“Mẹ, ý con là...”

“Tiểu Tuệ.” Nguyệt Lâm nhẹ giọng ngắt lời con, đôi mắt vẫn nhìn đắm đắm vào con gái không hề chớp, ánh mắt dịu dàng hết như giọng nói của mình lúc này, “Đừng sợ”.

Chỉ một câu đã khiến Tần Tuệ không nói nên lời. Cô bé luôn cho rằng năng lực quan sát của mẹ không bằng ba, nên dù ba có thể đoán được lời nói dối của cô, mẹ cũng nhất định không làm được. Nhưng cho đến giờ phút này Tần Tuệ mới ý thức được, cô bé đã quên mất mẹ con liền tâm. Hiểu con nào ai bằng mẹ, Nguyệt Lâm là mẹ của cô, tuy không nhạy cảm như Tần Sâm, cũng có thể cảm nhận được cảm xúc cô đang cố gắng che giấu.

“Con là đứa bé thông minh. Mẹ biết bất kể chúng ta có cẩn thận bao nhiêu, cũng không thể tránh khỏi chuyện quá khứ tạo nên thương tổn con. Nhưng Tiểu Tuệ à...” Nguyệt Lâm từ từ dán trán vào vách kính lạnh lạnh, thông qua tấm kính chăm chú nhìn con mình, nhìn vào đôi mắt giống hệt như mình kia, “Chúng ta yêu con. Mẹ và ba con... và cả cô con nữa, chúng ta đều rất yêu con. Chúng ta sẽ ở bên con, bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta đều có thể cùng nhau đối mặt. Nên con không phải sợ.” Bàn tay bị còng đặt lên vách kính một cách khó khăn, tựa như muốn cho con gái sức mạnh, mỉm cười khích lệ với Tần Tuệ, “Đừng sợ, con gái của mẹ”.

Vách kính áp sát trán mẹ, mắt mẹ. Thậm chí Tần Tuệ có thể thấy rõ từng sợi lông mi dày và dài. Ngoại trừ nếp nhăn mảnh nơi khoé mắt, đôi mắt hai mẹ con giống hệt như nhau.

Tần Tuệ nhớ lại lúc mình còn bé, luôn nhìn tỉ mỉ ảnh của mẹ, rồi sau đó quan sát mắt mình trong gương. Cô bé sẽ không kiềm lòng được vuốt ve khoé mắt và lông mi mình. Đó là phần giống nhau nhất của cô bé và. Nguyệt Lâm. Cô bé thấy tay mình che đi một con mắt trong gương, tưởng tượng đó là mắt của mẹ. Mỗi lần vào khoảnh khắc ấy, cô cảm giác như thể chạm được vào mẹ mình thật. Nhưng cô biết, đó chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Trong trí nhớ của Tần Tuệ, cô bé chưa bao giờ được chạm vào mẹ mình.

Tần Tuệ kẻ người đến đặt trán vào vách kính, giờ tay lên áp vào lòng bàn tay của Nguyệt Lâm qua tấm thủy tinh trong suốt. Hai mẹ con chưa bao giờ gần nhau như bây giờ.

“Con biết, mẹ.” Cô bé cong mắt cười, cử động năm ngón tay chạm vào mười ngón tay mẹ, thật giống như nắm tay lại là có thể cảm tay mẹ mình, “Con cũng yêu mẹ.”

Đó là lần đầu tiên Tần Tuệ cảm giác được, dù không thật sự chạm được vào mẹ cũng không quan trọng. Bởi họ là mẹ con. Một mặt kính cũng được, một nhà tù cũng thế, hay là một vạn lời đồn đại cũng không sao..Không gì có thể cắt đứt được liên lạc giữa họ. Trước kia không có, sau này cũng không. Cô bé tự nói với mình như vậy.

Tối hôm ấy, Tần Tuệ choáng tỉnh khỏi cơn mơ. Cô bé lặng lẽ bò xuống giường, đi đến trước bàn sách, yên lặng ngồi trên ghế hồi lâu. Sau đó bật đèn bàn lên, lấy giấy viết thư trong ngăn tủ ra, cầm bút trong ống đựng bút lên, bắt đầu viết thư.

“Mang thân mến!

Dạo này cô khoẻ không? Làm theo lời đề nghị của cô, cháu đã xem ‘Nhập môn phân tâm học’ của Freud, ngoài ra còn xem quyển ‘Giải thích các giấc mơ’ và ‘Ba tiểu luận về lý thuyết tính dục’, bởi vì trùng hợp thấy mấy quyển này trên kệ sách của ba. Cháu nghĩ cô nói đúng, thật ra tất cả những ác mộng của cháu đều không phải quá khó hiểu. Giống như cháu mắc chứng ám ảnh với từ vong, ngọn nguồn của chúng đều có dấu vết để lần theo.

Gần đây ác mộng của cháu đều thành thật phản ánh được chút trạng thái tâm lý của mình, trong đó chủ yếu nhất có lẽ là vì hoài nghi mẹ cháu sắp mãn hạn phóng thích. Cháu xác định rất rõ ràng, cháu hi vọng mẹ có thể trở về bên chúng cháu, cho đến nay cháu cũng vô cùng tin tưởng ngày đó chắc chắn sẽ đến. Cháu khát khao được trò chuyện với mẹ, để mẹ hiểu cuộc sống của cháu, đồng thời có thể ngủ bên cạnh mẹ, cố hết khả năng bảo vệ mẹ. Nhưng một mặt khác, cháu cũng vì thế mà lo lắng. Cháu không chắc mẹ cháu hẳn được phóng thích rồi cuộc có phải là chuyện tốt hay không”

Ánh đèn vàng ấm áp soi lên tờ giấy, lúc đầu bút vẽ nên dấu chấm tròn, Tần Tuệ nhớ lại lời mẹ đã nói buổi sáng, nhớ lại ánh mắt khi đó của mẹ. Trong phút chốc bóng dáng Nguyệt Lâm xuất hiện trong đầu, Tần Tuệ đột nhiên quên mất mình còn muốn viết gì.

Một lúc sau đó, cô bé đặt bút xuống, đưa tay tắt đèn, lần nữa trở về giường.

Khi rơi vào ác mộng lần nữa, cô tự nhắc nhở mình, trời sẽ sáng nhanh thôi.

Thứ Hai, trước khi ngủ, Tần Tuệ như thường lệ đến gõ cửa thư phòng.

“Ba, đến giờ uống thuốc rồi.”

Cô bé đẩy cửa ra, đúng lúc thoáng nhìn thấy Tần Sâm ngồi sau bàn sách ngẩng đầu nhìn mình. Ba mặc một chiếc T-shirt trắng rộng rãi, thư thả ngồi tựa vào tay ghế, hai chân vắt chéo, một quyển sách dày cộp đang mở trên đầu gối. Cô thấy chiếc kính đã trượt gần đến sống mũi theo động tác ngẩng đầu của ba.

Đi đến đặt ly nước ấm và lọ thuốc trước mặt ba, Tần Tuệ rũ tay đứng một bên, chờ ba uống thuốc theo liều lượng. Trước đây đơn độc Tần Sâm uống thuốc là việc của Đào Diệp Na, kể từ hai năm trước, trách nhiệm nặng nề này rơi vào người Tần Tuệ. Ban đầu Tần Tuệ cho rằng mình ba có thể uống

thuốc...ít nhất là không đến nỗi uống sai liều lượng, đến tận khi có một lần cô bé thử thăm dò giảm bớt nửa liều thuốc, sau đó tận mắt chứng kiến ba không hề nghi ngờ uống vào.

Tần Sâm không đặt sách xuống, chỉ cầm lấy cốc nước, bỏ viên thuốc vào miệng, rồi uống nửa cốc nước ấm.

Thuận lợi nuốt thuốc xuống bụng, anh đặt cốc nước về chỗ cũ, đẩy kính lên sống mũi, tiếp tục cúi đầu lật sách.

Khoảng mười giây sau, ý thức được Tần Tuệ vẫn đứng bên cạnh bàn, anh mới ngược đầu lên nhìn về phía con gái. Trùng hợp cô bé cũng đang nhìn anh, đón nhận tầm mắt anh nhưng không hề mở miệng.

“Có gì muốn nói với ba sao?” Tần Sâm đóng sách lại, đặt lên bàn. Tần Tuệ biết đây là điểm báo ba đã chuẩn bị sẵn sàng nói chuyện thật lâu với cô bé. Thế là cô bé quay người cầm chiếc ghế tròn trước kệ sách đến, ngồi cạnh anh.

Bình thường lúc tán gẫu, cô bé sẽ không thích ngồi đối diện anh, như vậy sẽ khiến cô mất tự nhiên, giống như mỗi lần đi đến nhà tù thăm mẹ.

“Hôm nay cậu bạn thường thi được hạng nhất đến xin lỗi con trước mặt cả lớp.” Cô bé nhìn chằm chằm chiếc đèn bàn, đôi mắt phản chiếu ánh đèn ấm áp, giọng nói bình thản trần thuật, “Thứ Sáu tuần trước, cậu ta nhất quyết bảo con gian lận mới đạt được số điểm kia. Cho nên con xin cô giáo ra một bài thi khác. Con đã nói với cậu bạn đấy, nếu con có thể đạt được điểm tối đa, cậu ta nhất định phải công khai xin lỗi con”.

“Làm rất tốt.” Tần Sâm khen ngợi vu vơ. Lúc con bé ngồi xuống, anh đã hơi nghiêng người đến, chống khuỷu tay lên tay vịn, mu bàn tay giữ lấy gương mặt. Như vậy anh mới không bỏ qua bất kỳ kỳ biểu cảm biến hoá nhỏ bé nào của con gái.

Tần Tuệ lơ đãng lăm bầm.

“Thật ra thì lần trước con nhắc đến con mèo kia...” Cô bé đọc nhanh rõ từng chữ, “...chỉ là giấc mơ của con thôi”.

Đưa năm ngón tay lên che môi mình lại, Tần Sâm suy nghĩ chốc lát, “Có ngại nói với ba là giấc mơ gì không?”

Tần Tuệ không lập tức trả lời, sườn mặt dưới ánh đèn sáng rực tĩnh lặng như nước, hàng mi dày cong vút mang theo vàng sáng ấm, tròng mắt đen nhánh giấu sau lông mi tựa cánh quạt, sống mắt lấp lánh. Trong giây phút đó, gương mặt con gái gần như trùng lặp với Ngụy Lâm trong trí nhớ của Tần Sâm.

Người ta bảo con gái phần lớn giống cha, nhưng không biết tại sao, cô bé lại giống mẹ khá nhiều.

“Con mơ thấy con cứu được một chú mèo con trong nắp giếng vỡ”. Lúc này cuối cùng cô bé cất tiếng rõ ràng, “Con dẫn nó đến trường học, kết quả lúc giữa giờ học con đi vệ sinh, cậu ta đã cầm đầu nhóm bạn hành hạ nó đến chết. Bọn họ bóp nó trong tay...Nó còn quá nhỏ, quá yếu ớt, bàn tay bọn họ to như thế, nó hấp hối nhắm tịt mắt. Bất kể con gào thét thế nào, đánh nhau ra sao...cũng không cứu được nó, chỉ đành trơ mắt nhìn nó chết”.

Ánh mắt Tần Tuệ từ đầu đến cuối đều không dời khỏi đèn bàn, những mảnh hồi ức mờ mịt dần hiện lên: “Cuối cùng con ôm xác nó khóc lớn, bọn họ còn vừa ác độc châm chọc con, vừa cười to chê giễu”.

Bỏ tay che miệng xuống, mười ngón tay anh đan vào nhau, nhìn con gái chăm chăm không chớp mắt, im lặng giây lát.

“Cho nên con ghét cậu bạn kia?”

“Hoặc có thể nói là sợ.” Cô bé lắc đầu, “Nhưng con biết, thứ con sợ thật sự không phải cậu ta, mà là những lời nói ác độc và tai hoạ không tài nào chống chọi, sợ sự bất lực của con, sợ vì vậy mà con mất đi thứ con quý trọng”.

Tần Sâm nhìn vào mắt con gái, hơn bất cứ ai, anh biết rõ đến tận cùng cô bé sợ điều gì.

“Con sợ mẹ con sau khi ra tù sẽ sắp phải đối mặt tất cả.” Anh nói.

Tần Tuệ quay mặt qua nhìn vào mắt ba, nhớ đến một hình ảnh trong giấc mộng trắng đen kia. Cô bé vô cớ cảm thấy bất lực, cảm giác bất lực trước nay chưa từng có.

“Con sợ mẹ bị thương.” Tuy hơi thờ và giọng nói vẫn như bình thường, nhưng đầu óc cô bé lại như thiếu đường khí không tài nào suy tư, “Con sợ con không có cách nào bảo vệ mẹ”. Thứ sắp xếp lại mờ câu chữ hỗn loạn trong đầu, cuối cùng cô bé chỉ có thể dựa vào trực giác nhấp nháy môi, vội vàng cố gắng bày tỏ cảm nhận của mình, “Ba, mẹ không nên gặp phải những ánh mắt khác thường kia...Mẹ đã bị tổn thương quá nhiều, nhưng người khác không hiểu... Người khác, rất nhiều người... Theo bọn họ, mẹ chính là tội phạm... Cho dù sự thật không phải vậy, chúng ta cũng không thay đổi được cách nhìn của mọi người... Chuyện bọn họ làm, bọn họ nói...thậm chí là một biểu cảm nhỏ nhỏ, đều có thể xúc phạm đến mẹ. Con không muốn như vậy.”

Đột ngột im bật, cô bé nhận ra tầm nhìn của mình bị nước mắt làm nhòe, đành nhắm mắt lại hít vào thật sâu, đến tận khi cảm nhận được nước mắt đã bị ép ngược vào trong mới mở mắt ra lần nữa.

“Con không muốn mất đi mẹ.” Cô bé nói.

Nhưng giọt nước mắt nóng hổi đã lăn ra, rốt cuộc cô bé nhìn thấy rõ Tần Sâm.

Anh vẫn duy trì tư thế vừa rồi, vẻ mặt không đổi, lặng thinh ngồi trên ghế đệm nhìn con gái.

Đây là lần đầu tiên Tần Tuệ khóc trước mặt Tần Sâm. Cô nhìn ba mình, lại không đoán ra được ba đang nghĩ gì.

Sau một hồi lâu, anh mới cúi đầu, hai tay chống vào tay vịn, bỏ chân xuống, ngồi thẳng dậy, vẫy tay với con gái. Tần Tuệ đứng lên đi đến bên cạnh anh. Vịn lấy eo con gái, quay cô bé về một phía khác, Tần Sâm ôm lấy Tần Tuệ, cho con bé ngồi vững trên đùi mình.

“Gần đây có phải con đã nặng hơn rồi không?” Anh vừa ôm con vừa cau mày hỏi cô bé.

Tiếp xúc thân mật thế này rất hiếm, Tần Sâm đã sớm không nhớ nổi lần trước anh ôm con gái là lúc nào rồi, chỉ thấy cảm giác hôm nay khác xa lúc trước. Anh cũng cảm nhận được con gái hơi sượng cứng, hiển nhiên không quen với việc này.

Thế nhưng Tần Tuệ vịn lấy bàn sách, từ từ bình phục lại tâm trạng, hơi thả lỏng người, nhìn ba đầy thâm ý: “Cũng cao hơn nữa”.

Tần Sâm nhướn mày, nghiêm chỉnh gật đầu, song biểu hiện không hề thành khẩn như vậy.

“Tiểu Tuệ.” Anh rất hiếm khi gọi con gái như vậy, “Trước đây có một khoảng thời gian rất dài, ba cũng sợ mất đi mẹ giống như con. Đây cũng là nguyên nhân ba ngã bệnh.” Anh cúi mặt nhìn vào mắt con, tốc độ nói thong dong đáng quý, “Nhưng con phải hiểu, cho người ta cá không bằng dạy người ta bắt cá. Nếu mẹ con không đủ kiên cường thừa nhận những việc này thì bất kể chúng ta có bảo vệ mẹ thế nào, cũng không tránh được mất đi mẹ”.

Tần Tuệ rù mắt xuống, ngón tay vô thức bấu chặt mép bàn, không nhìn vào mắt ba: “Con không chắc”

Tần Sâm biết đây là con bé uyển chuyển biểu đạt không thể qua quýt.

Gạt bàn tay đang đặt trên mặt bàn đi, anh ôm lấy lưng con gái, quay cô bé lại nhìn thẳng vào mình: “Có nhớ ba từng nói với con, sau khi mẹ sinh con không lâu, có lần suýt đã chết trong một cuộc hỏa hoạn không?”

Cô bé gật đầu như anh đã dự đoán, giống như có ấn tượng sâu sắc với việc này: “Tên sát thủ liên hoàn váy đỏ ấy à?”

Tần Sâm gật đầu tán thành, thôi nhìn vào mắt con gái, ngược lại nhìn vào ngọn đèn bàn giống như con bé vài phút trước.

“Lúc đó mẹ con thật ra không còn muốn sống nữa.” Trí nhớ anh hồi tưởng lại buổi tối ánh lửa ngất trời kia, “Thế lửa rất lớn. Mẹ ở trong tầng hầm, nếu chính mẹ không phối hợp với tụi ba để cứu lấy mình, tụi ba cũng sẽ không cứu được mẹ. Nhưng bất kể ba gọi mẹ thế nào, cầu xin mẹ ra sao, mẹ đều không hề đáp lại ba bất cứ câu nào. Ba biết mẹ con muốn chết ở đây. Mẹ con muốn chuộc tội, muốn chết cùng với đứa con mà ba và mẹ đã mất đi kia”.

Tần Tuệ ngẩng đầu nhìn anh. Cô bé yên lặng chốc lát mới hỏi: “Về sau thế nào ạ?”

“Sau đó ba xông ra, ôm lấy con chạy vào đám cháy.” Dần dần thoát khỏi hồi ức, Tần Sâm rù mi nhìn vào đáy mắt con gái, “Ba để mẹ nghe thấy âm thanh của con, nghe thấy con khóc. Ba hỏi mẹ tại sao lại nhẫn tâm như vậy, cho nên mẹ con đi ra ngoài”. Đến nay anh vẫn còn nhớ được lúc anh lần nữa nắm lấy tay Ngụy Lâm, cảm xúc kia gần như muốn nuốt chửng anh. Trong khoảnh khắc ấy anh kéo cô vào lòng, suýt nữa ngạt thở trong đám khói cuộn cuộn dày đặc, “Từ sau khi được cứu thoát đến tận khi bị cảnh sát giải đi, mẹ con đều ôm con không hề buông tay”.

Tần Tuệ thẳng thốt. Đường như không tin lắm vào lời ba nói, ánh mắt hoang mang hiếm có.

Tần Sâm giơ một tay lên vuốt tóc trên trán con gái.

“Là con đã cứu mẹ đấy Tiểu Tuệ.” Anh bình tĩnh và trịnh trọng nói cho cô bé biết, “Là con đã cho mẹ con dũng khí sống tiếp”.

Vệt sáng trong mắt run run, Tần Tuệ cúi đầu, nhất thời không nói một lời nào. Cô bé để xoa mái tóc dài mềm mượt, từ góc độ của anh có thể thấy được xoáy tóc trên đỉnh đầu con gái. Anh hi vọng cô bé có thể phá vỡ sự yên lặng trước.

“Ba cảm thấy ba phải nhận lỗi với con.” Chờ gần nửa phút, Tần Sâm xác định con bé không định lên tiếng nữa, mới nhìn chằm chằm vào xoáy tóc con bé cắt lời.

Mày mà Tần. Tuệ có phản ứng lại, ngược mắt nhìn anh, không để ý mình đã để lộ đôi mắt hoe đỏ: “Tại sao ạ?”

“Con biết đấy, so với phần đông gia đình, nhà chúng ta có chút đặc thù.” Anh thuận thế đưa ngón tay phải lên lau đi nước mắt trên gò má con, “Bất kể mẹ con hay là ba, có thể nói, chúng ta đều mang đến cho con không ít phiền phức và quấy nhiễu. Mà những điều này tương lai cũng sẽ không biến mất hoặc là ít đi. Nhưng mà con là con gái của ba, con thiên tư thông minh. Lúc ba tinh táo đều tìm mọi cách cho con hiểu, cho dù những phiền phức và quấy nhiễu này vẫn tồn tại, chúng ta vẫn có thể sống thật tốt. Chỉ cần tâm thái vững vàng thì sẽ không có gì khổ não. Ba tin tưởng con thông minh như vậy, nhất định cũng có thể nhanh chóng hiểu rõ và ghi nhớ điều này.” Anh cố ý ngừng lại, nghiêm túc nhìn vào mắt cô bé, “Nhưng ba quên mất dù sao con vẫn là trẻ con, trong lúc vô tình ba đã tạo cho con quá nhiều áp lực. Đây đều là lỗi của ba”.

“Ba không có...” Tần Tuệ cãi lại theo phản xạ, khẽ nhướn mày, vô cùng khó hiểu với sự cảm khái đột ngột của anh, “...Ba chưa bao giờ có yêu cầu quá đáng gì với con. So với bạn bè cùng lứa, con sống thoải mái hơn nhiều. Có đôi khi nhẹ nhàng đến mức khó tưởng tượng được.”

“Đó là vì ba tin con. Bao giờ ba cũng nói với con rằng ba tin con có thể xử lý được.” Ung dung giải thích, Tần Sâm ôm lấy cô bé lần nữa, “Cho nên ba cho con rất nhiều tự do, ngược lại khiến con dễ dàng mất đi phương hướng. Ở tuổi con, bình thường đều là ba mẹ nói cho con biết nên làm thế nào, nên làm cái gì. Nhưng ba không có, ba để con tự tìm phương hướng cho mình, hoàn toàn không chỉ dẫn gì cho con. Điều này sẽ khiến con không thể không

cẩn thận và nhạy cảm hơn, suy nghĩ càng nhiều vấn đề hơn. Bởi vì bất kể con lựa chọn con đường nào, hậu quả đều là do con tự mình gánh chịu. Rất nhiều người đến lúc tốt nghiệp đại học sắp ra xã hội mới cần đối diện với áp lực này, mà hiện tại con đã bắt đầu thừa nhận chúng rồi. Con chỉ mới bảy tuổi thôi.”

Tần Tuệ mơ hồ hiểu được ý của ba, nhưng không hề tán thành: “Con không nghĩ nhiều như vậy”.

“Ba thật xin lỗi con Tiểu Tuệ.” Tần Sâm thân nhiên nhận lỗi với cô bé, siết cánh tay lại ôm con gái chặt hơn, “ba nhớ khi con còn bé...ý là lúc con vẫn còn là trẻ sơ sinh ấy...” Anh dời mắt nhìn vào mắt con, đưa tay lên vuốt ve môi cô bé, chau mày, “Khi đó con rất thích cười. Luôn cười vô tư lự, thế nên ai gặp con đều nói con có phúc tướng. Nhưng bây giờ con rất ít cười.”

Tần Tuệ nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt ba.

“Ba...” Cô bé cất lời, nhưng không biết nên đáp lại thế nào.

“Mọi việc đều có lần đầu tiên.” May mà Tần Sâm ôm quyền chủ động nói chuyện, “Giống như lần đầu tiên làm ba, ba không hề có kinh nghiệm, cũng sẽ phạm sai lầm. Song một khi đã ý thức được sai lầm, ba sẽ cố hết khả năng sửa chữa.” Anh ôm con gái, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Ba hi vọng con có thể tha thứ cho ba, cho ba thêm một lần cơ hội”.

Nhìn chăm chú vào đôi mắt đen khuất sáng của ba, Tần Tuệ mím môi trầm ngâm vài giây, cuối cùng tìm lại lý trí của mình.

“Nói thật con không biết bây giờ con nên phản ứng ra sao nữa.” Cô bé nghiêm túc nhìn ba, “Có lẽ vì đây cũng là lần đầu tiên con làm con gái”.

Tần Sâm nhìn con, cuối cùng dẫu môi, gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Có lý”.

“Như vậy, ba có bằng lòng tha thứ cho con vì không diễn tả được không?” Cô bé hỏi ngược lại ba.

Tần Sâm chậm chạp gật đầu, nghiêm trang nói: “Dĩ nhiên”.

Học theo ba gật gù, Tần Tuệ nghiêm chỉnh tuyên bố: “Đáp án của con giống như ba.”

Hai cha con nhìn nhau vài giây, rồi cuộc cùng phì cười.

Một tuần sau, tại một khu nhà tập thể cách thành phố này khá xa, một người phụ nữ ôm lấy đứa con gái mới vừa hai tuổi của mình đi đến trước dãy hòm thư, tìm được hòm thư nhà mình, giơ tay lục lọi một hồi, lấy ra phong thư nằm lẳng lẳng dưới đáy.

Trên đường đi đến thang máy, cô thuần thục mở lá thư ra, vừa khe khẽ đồ đứa con đang nằm trong ngực vừa xem nội dung lá thư. Lúc đọc đến đoạn cuối, vừa khéo cô dừng bước trước thang máy.

“Đêm đó cháu và ba cùng xem bộ phim ‘Cuộc sống tươi đẹp’. Cô có xem chưa? Nếu chưa, cháu hi vọng cô cũng có thể xem thử.

Không biết tại sao lúc Guido chết, cháu không bị xúc động nhiều, ngược lại thấy khi Joshua đoàn tụ cùng mẹ rồi nói với mẹ rằng ‘chúng ta thắng’, cháu lại không tài nào khống chế cảm xúc của mình. Cháu vẫn cho rằng trái tim trẻ thơ là thứ khó bảo vệ nhất. Nhưng Guido đã dùng một lời nói dối tốt đẹp, đổi lại cho Joshua một cuộc sống tươi đẹp.

‘Không có cuộc đời ai là hoàn mỹ, nhưng mỗi một khắc sinh mạng đều tươi đẹp. Bất kể tai nạn gì giáng xuống, chỉ cần còn sinh mạng, cuộc sống trước sau vẫn phải tiếp tục. Sống, là chuyện tốt đẹp nhất.’

Cháu nghĩ cháu sẽ không quên câu nói này, cả đời đều không quên.”

Thang máy đã đến tầng một, một tiếng chuông báo lành lớt vang lên. Trong nháy mắt cửa thang máy mở ra, cô ngẩng đầu, thấy được nụ cười mình vô thức nở trên khoé môi qua tấm gương.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Ngoại truyện 2 - WE ARE ONE

WE ARE ONE

Type: Nhã

Buổi tối đầu tiên sau khi ra tù.

Máy hát đĩa than cất vang bài hát “We are one” của Kelly Sweet.

Nguy Lâm vui mặt vào ngực Tần Sâm, nghe nhịp tim đập vững chãi của anh, và cả giọng nói quá đỗi thân quen gần trong gang tấc.

“Anh từng điều tra một vụ án.” Giọng anh như thể xuyên qua không khí, lại như vờn quanh bên vành tai, từ lồng ngực rung động truyền vào tai cô, “Hung thủ là một người vợ, vì chồng là cảnh sát hình sự nên bị bắt cóc, còn vì vậy mất đi đứa con đang mang trong bụng. Năm thứ hai, người vợ tinh thần thất thường, giết chết một cô gái, cũng khiến một cô gái khác suýt mất mạng. Người chồng đã từ chức của cô ấy vô cùng đau khổ, vừa muốn ngăn cản cô ấy, vừa muốn bảo vệ cô ấy. Nhưng anh ta phát hiện mình không làm được gì cả, chỉ đành tuân theo bản năng, vứt xác giúp vợ mình, tiêu hủy chứng cứ, hơn nữa còn cố hết khả năng trông chừng cô ấy. Cuối cùng chân tướng vẫn bại lộ”.

Bước nhảy dưới chân vẫn còn tiếp tục, cô rù mi mắt, cảm nhận họ đang quện lấy nhau trong giai điệu êm ái: “Sau đó thì sao?”

“Anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng chết chung với vợ mình. “Tần Sâm nói đều đều, giống như lần đầu thử thủ thi kẻ lại một câu chuyện thật hay, “Đến tận khi anh thuyết phục anh ta tự thủ thành công”.

Giọng hát dịu dàng bên tai sắp hoà tan cô. Nguy Lâm từ từ nhắm mắt lại: “Thuyết phục anh ta như thế nào?”

“Anh nói với anh ta, nếu trong tình huống vợ anh ta tỉnh táo, hãy cho cô ấy một cơ hội lựa chọn, cô ấy nhất định sẽ cố gắng vì chồng mình.” Cảm anh khẽ động, gương mặt cọ vào mái tóc hoa râm của cô, khoe môi dán vào vành tai cô, lòng bàn tay ấm áp phủ trên lưng cô, dìu cô theo dòng nhạc chậm chậm, “Bởi vì họ yêu nhau.”

Nếu không phải đã sớm nhắm mắt chôn mình trong bóng tối, cô sợ rằng mình sẽ không nén được mà rơi lệ.

Giọng ca của Kelly Sweet như đang thì thầm bên tai:

“Difference between me and you

It’s all in where your heart lies

And every day’s another chance

So let’s get it right”

(Khác biệt giữa đôi ta chỉ là do con tim em lầm tưởng.

Và mỗi ngày là một cơ hội để em nhận ra.)

“Xin lỗi, Tần Sâm” Hồ lâu, Nguy Lâm nghe thấy giọng mình khàn khàn “Em đã đến muộn.”

Đôi môi khô ráo của Tần Sâm chạm vào sau tai cô, lông mi lướt qua vành tai. Cô biết, hai mắt anh cũng nhắm nghiền.

“Em biết anh không bao giờ buồn lòng vì em đến trễ.” Anh nói, “Dù sao anh cũng được xem là quý ông cơ mà.”

Cô cong khoe môi nở nụ cười, nhưng giọt lệ lại trào ra khoe mắt, trượt theo khuôn mặt cô từng chút. Cô nhớ đến buổi tối tám năm trước, họ nằm kề vai nhau trên căn gác mái thành phố V, mở mắt là thấy ngay dãy ngân hà lấp lánh.

Khi đó, khoảnh khắc cô nghiêng mặt đi cho nước mắt lăn xuống, cô đã nói rằng “Anh yêu em”.

Mà giờ khắc này, cũng kề sát với nhau như thế, mười ngón tay vẫn đan xen lấy nhau, cô nghe thấy mình nói: “Em yêu anh”.

Rốt cuộc bản nhạc đã đến hồi kết.

Đây là điệu nhảy đầu tiên của họ trong suốt bảy năm qua. Ánh đèn vàng ấm áp luôn soi rọi xuống họ. Bóng dáng giao thoa, tựa lấy nhau như thể chưa từng có cuộc chia li.

“Did you lose yourself out there,

Did you lose faith and give up?

Don’t turn away and hide yourself

Cause there’s a friend to make along the way

We are heartbeat and our souls speak

And all the beauty I have ever dreamed

Is right here in front of me oh...

Is right here in front of me oh...

I am you

And you are me

We are one

Take me in your arms

And flow through me

I'll flow through you."

(Anh đã từng đánh mất chính mình, đã từng đánh mất niềm tin, từng bỏ lỡ?

Đừng quay đi và đừng trốn tránh, bởi vì anh đã có một người đồng hành trên con đường này.

Nhịp đập và tâm hồn chúng ta hoà cùng một điệu.

Đó là tất cả những điều tươi đẹp em từng mộng tưởng.

Nó đang ở ngay đây, ngay trước mặt em.

Em là anh và anh là em, chúng ta là một.

Hãy ôm em trong vòng tay anh, hoà vào em.

Và rồi em cũng quyện vào anh.)

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Ngoại truyện 3 - Ngủ ngon

Sau khi Ngụ Lâm mãn hạn được phóng thích không lâu, có một buổi tối, Tần Tuệ rời giường đi uống nước, mở cửa phòng đã thấy ngay Ngụ Lâm đang từ từ đi đến trước cửa sổ sát đất phòng khách, mấy móc đưa tay khoá lại cửa sổ đã khoá một lần nữa. Tần Tuệ thẳng thốt, vừa định cất lời gọi mẹ thì đã bị ai đó vỗ vỗ vào vai...Cô bé quay đầu lại, nhìn Tần Sâm đã đến phía sau cô từ lúc nào.

Anh cũng mặc bộ đồ ngủ như Ngụ Lâm, không nói gì cả, chỉ giờ ngón trỏ đặt lên môi, ra hiệu Tần Tuệ đừng lên tiếng.

Tần Tuệ ngỡ ngàng nhìn ba rồi quay lại nhìn về phía Ngụ Lâm, thấy mẹ chậm chạp đi về phía sảnh kéo ra chốt bảo vệ đã cài, rồi cài lại.

Tần Tuệ bỗng hiểu ra: Mẹ đang mộng du.

Cô bé cảm xúc nước đứng yên đó, thấy Ngụ Lâm rời khỏi sảnh, không ngó ngang đến ai, đi ngang qua hai cha con, lần lượt khoá lại tất cả cửa sổ trong nhà rồi mới quay người đi về phía phòng ngủ. May mà bước chân Tần Sâm đã im ắng đi đến trước cửa phòng ngủ, đẩy cánh cửa phòng đang hé mở, để bước tiến của Ngụ Lâm không bị trở ngại.

Đến tận khi thấy mẹ đi vào phòng, đôi chân Tần Tuệ vẫn bất động.

Tần Sâm quay đầu nhìn con gái, lát sau mới nói với cô bé bằng khẩu hình: Về phòng ngủ đi.

Trong cái nhìn chăm chăm của ba vài giây, rốt cuộc Tần Tuệ cũng quay người đi về phòng mình.

Sáng hôm sau, hiếm khi Tần Sâm chủ động nói muốn đưa con gái đến trường học.

Trên đường yên lặng hồi lâu, anh mới nói cho cô bé biết: "Con phải cho mẹ một chút thời gian".

Tần Tuệ ngồi bên ghế lái phụ, cúi đầu hí hoáy xoay khối rubic trong tay, không hề đáp lại anh bất cứ câu nào.

Cô bé biết, trong một đêm bão tố của rất nhiều năm về trước, nanh vuốt của con ác mộng kia chính là từ cửa sổ không khoá đã vuron vào cuộc đời của

ba và mẹ.

Từ đó về sau, mỗi buổi tối Tần Tuệ đều nghe thấy tiếng bước chân mẹ đi đến phòng khách, và cả lâu thật lâu sau tiếng ba mở cửa phòng ngủ rất khẽ cho mẹ. Mỗi khi ấy, Tần Tuệ đều nằm trên giường mở to mắt, mãi cho đến khi nghe thấy mẹ trở về phòng, ba khép cửa lại. Như vậy cô bé mới có thể ngủ an ổn.

Sau này, không biết kể từ ngày nào, số lần Ngụy Lâm mộng du đã bắt đầu giảm bớt. Vì thế ban đêm Tần Tuệ không còn nghe thấy tiếng bước chân của mẹ nữa.

Thỉnh thoảng cô bé nằm trên giường, nửa đêm vẫn tỉnh lại theo thói quen, lắng tai nghe động tĩnh ngoài phòng khách.

Quả thật mẹ không còn mộng du nữa. Là vì thời gian thật sự có thể xoa dịu tất cả đau đớn sao? Tần Tuệ không dám chắc lắm.

Về sau, về sau nữa, một lần Tần Tuệ lấy được một đề tài nghiên cứu mới. Đề tài về mộng du.

Buổi tối Ngụy Lâm mang đến một cốc sữa cho Tần Tuệ, trùng hợp thấy được đề bài của cô, liền mỉm cười, thuận miệng nói: “Trước đây mẹ cũng mộng du”.

Lòn Tần Tuệ căng thẳng, nhanh chóng che giấu tâm trạng của mình, nhận lấy cốc sữa, giả vờ điềm nhiên như không, chuyển ánh mắt tò mò nhìn mẹ: “Vậy sao? Mộng du thế nào ạ?”

“Khoá cửa. Đi lòng vòng trong nhà, khoá đi khoá lại tất cả cửa sổ.” Ngụy Lâm đi đến trước rèm cửa sổ bay phất phơ, dọn dẹp đồng sách bày bừa trên bệ cửa, “Có điều giờ không còn mộng du nữa rồi”.

Tần Tuệ cẩn thận quan sát bóng lưng mẹ qua hơi sữa nóng, cô suy đoán chốc lát: “Ồ... vậy mẹ biết tại sao bây giờ mình không còn mộng du nữa không?”

“Có thể vì mẹ biết ba con vẫn luôn đi theo mẹ. Có chút ấn tượng mơ hồ, ba con vẫn canh giữ mở cửa cho mẹ.” Nhặt lên hai quyển sách chồng lại chỉnh tề, Ngụy Lâm quay người cười với cô, “Hon nữa, mẹ cũng biết là con ngủ rất lơ mơ. Nên nếu mẹ đi ra ngoài, chắc chắn con sẽ nghe được.”

Không ngờ mẹ biết được khi đó mình cũng tỉnh, Tần Tuệ ngẩn người, nhất thời quên đáp lại.

Còn Ngụy Lâm vẫn dịu dàng cười với cô, giống như bất cứ một người mẹ yêu thương con gái nào, ánh mắt từ ái, đáy mắt không hề có bất cứ bóng ma đau khổ nào.

“Mẹ yêu ba và con, hai cha con luôn ở bên mẹ.” Ngụy Lâm nói, “Đã như vậy, làm sao mẹ lại khiến hai người lo lắng cho mẹ chứ”.

Hoàn hồn lại thoát con sững sờ, Tần Tuệ khẽ chớp mắt, cười lại với mẹ.

Hương sữa nồng nàn tràn ngập xoang mũi, lá phổi và trái tim ấm áp đang đập của cô. Cô bé biết, đêm nay mình sẽ ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 4

Type: Nhã

Khoảng thời gian mới vừa dọn đến thành phố V, Ngụy Lâm thường một mình đi chợ mua thức ăn. Có một lần, chủ quầy rau không kìm được tò mò hỏi cô: “Ồi chào, sao chưa bao giờ thấy chồng cô vậy?”

Ngụy Lâm mỉm cười: “Ồ nhà ạ”.

“Không đi làm à?” Về hưu hay thất nghiệp thế nhỉ?

“Anh ấy là nhà văn tự do.” Viết luận văn học thuật vân vân...

“Ồ thế à, thảo nào! Mấy nhà văn tính cách đều quái gở!” Chưa từng lộ diện lần nào cả.

“Thật ra cũng được, chỉ là tính tình hơi nóng nảy thôi.” Lúc phát bệnh sẽ luôn khiến nhà cửa rối loạn.

“Ồ? Tính tình nóng nảy á?” Chị chủ quầy thoáng nhìn vết thương trên trán Ngụy Lâm, “Không đánh cô chứ?”

“Có khi cũng đánh.” Khi cô thừa dịp anh phát bệnh cố ý chọc giận anh.

“Ôi trời, vậy không được đâu.” Bạo hành gia đình không thể nhẫn nhịn.

“Cũng không trách anh ấy, thật ra trên phương diện tinh thần anh ấy có vấn đề.” Nói cho cùng cũng là cô gây ra.

“Ồ, thì ra là vậy.” Là người bệnh thần kinh à.

“Trước kia rất bình thường. Có điều thỉnh thoảng sẽ ngược đãi động vật.” Ví dụ như để chuột bạch chạy lòng vòng trong mê cung.

“Trời ạ!” Không chỉ bị bệnh thần kinh mà còn có khuynh hướng biến thái.

“Cho nên sau khi bị bệnh chỉ có thể nhốt trong nhà thôi.” Cô không muốn cho anh đi ra ngoài. Anh ăn cơm, mặc quần áo, ngủ nghỉ gì đó...đều không thể rời bỏ cô.

“Haizz... vậy bây giờ cô làm gì?” Người phụ nữ mạng khổ mà.

“Không có đi làm, chỉ ở nhà chăm sóc anh ấy thôi.” Nên nguồn kinh tế chủ yếu đều dựa vào anh cả.

“Vậy tiền đâu các người ăn uống?” Hai vợ chồng đều thất nghiệp cơ đấy, sống được mấy ngày đây chứ?

“Bán tranh ba mẹ anh ấy để lại...” Và một chút cổ phiếu là đủ sống ba đời rồi.

“Ôi nghiệp chướng...” Chắc chắn là sống thất lưng buộc bụng lắm đây, chắc chắn, “Thôi rau này bán rẻ cho cô đấy”.

***

Lúc Tần Sâm tham gia điều tra vụ án tên cướp đập đầu, chị chủ quầy rau nhiệt tình rót cuộc thấy được nhà văn tự do tinh thần có chút vấn đề, thích bạo hành gia đình và ngược đãi động vật trong truyền thuyết này.

Sau đó, sau đó nữa, có một lần Tần Sâm bỏ lại Ngụy Lâm đi ra ngoài điều tra vụ án đồ tể đêm mưa, đi chung với Tăng Khải Thụy ngang qua chợ rau liền thấy chị chủ quầy khăn trương kéo Tăng Khải Thụy sang một bên: “Em ôi, đội trưởng Tăng! Sao ông lại đi chung với người này chứ!”

Tăng Khải Thụy khó hiểu: “O, cậu ta làm sao?”

“Là người bệnh thần kinh đấy!” Chị chủ quầy ra vẻ thần bí, “Không chỉ thích ngược đãi động vật, còn thường xuyên đánh vợ nữa. Chính miệng vợ hắn nói cho tôi biết, nói hắn rất nguy hiểm, phải nhốt trong nhà, không thể thả ra ngoài. Nếu không sẽ cắn người nữa cơ”.

Tăng Khải Thụy ngờ ngợ ngắc ngác: “...”

“...” Tiêu Minh yên lặng lấy thuốc lá và bật lửa ra, giả bộ như không nghe thấy gì cả.

Tần Sâm đứng ở chỗ xa nghe rõ mồn một: “...”

***

Tối hôm đó, Ngụy Lâm nằm trên giường đang thiêu thiêu thì đột nhiên Tần Sâm mở cửa phòng ngủ đi vào. Cô thấy lạ: “Hôm nay anh không ngủ ở thư phòng à?”

“Không” Tần Sâm cởi áo khoác, kéo cổ áo, cực kỳ nghiêm túc nhìn cô, “Hôm nay anh vô tình đi ngang qua quầy rau em hay mua. Nên anh cho rằng chúng ta cần phải ‘nghiêm chỉnh nói chuyện’ với nhau một chút”.

Ngụy Lâm câm nín.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 5

Tần Tuệ bắt đầu lên cấp hai, thỉnh thoảng sẽ sảy ra cãi vã với Tần Sâm. Dĩ nhiên, đối với hai cha con thông minh xưa nay không hề nảy sinh ý kiến khác nhau trên vấn đề nguyên tắc này, họ sẽ chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà tranh chấp không ngừng nghỉ, không ai chịu nhường ai.

Buồn cười nhất chính là, bình thường họ thể hiện vô cùng có phong độ, nhưng gây cãi thì lại chẳng khác gì người bình thường. Ngoại trừ khẩu chiến kịch liệt ra, còn không ngừng cất cao giọng mình, giống như là ai lớn tiếng hơn thì người đó có lý vậy.

Điều này khiến Ngụy Lâm cảm thấy họ rất trẻ con.

Cuối tuần nào đấy, khi Ngụy Lâm đang uống trà xem tin tức, hai cha con lại vì kế hoạch ăn uống cuối tuần xảy ra tranh cãi. Lúc cuộc khắc khẩu kéo dài đến phút thứ mười lăm, giọng hai cha con đã lấn át cả tin thời sự.

Tần Sâm vút xấp giấy đã được gấp gọn lên đầu sô pha: “Ba đã nói với con rồi...ít ăn mấy thực phẩm sấy khô đi! Trừ phi con muốn để mặc muối nitrite cho tế bào ung thư trong cơ thể con từ thực phẩm bắt đầu khuếch tán đến toàn thân”.

“Nhưng con có thói quen ăn uống riêng của con mà ba!” Tần Tuệ vẫn còn cảm tức cổ gồng đầu tranh, “Đâu phải ngày nào con cũng ăn mấy thứ này, lẽ nào cả đời ba sẽ không ăn thịt sấy một lần sao?”

“Con cho rằng một tuần một lần không tính là thường xuyên hả? Đúng là ba đã từng ăn thịt sấy, nhưng con nên biết người khác phạm lỗi không có nghĩa là con có thể vì vậy mà phóng túng chính mình. Lẽ nào con không rõ đạo lý này?”

“Ba đừng chuyện bé xé ra to...Chuyện chúng ta đang thảo luận chỉ là vấn đề bữa trưa thôi.”

“Thảo luận? Con xác định thái độ nói chuyện của con bây giờ giống như đang ‘thảo luận’ vấn đề hay sao?”

“Đó là vì ba gào lên với con trước!”

***

“Mẹ nhớ...” Ngụy Lâm thông dong nâng tách trà lên ngắt lời họ, vẫn giữ tư thế ngồi thoải mái, hai mắt nhìn chăm chăm vào tivi giống như đang chú tâm xem tin tức, chỉ thuận miệng nhắc nhở, “Ba bữa cuối tuần đều là do mẹ phụ trách. Nên cuối cùng quyền quyết định chuyện này là nằm trong tay mẹ thì phải”.

Hai cha con im bất.

Vì thế tin thời sự được phát trở nên rõ ràng, ba người đều im lặng xem tivi, nhất thời không ai mở miệng nữa.

Một lúc lâu sau, Tần Tuệ phá vỡ không khí trầm mặc trước, giọng nói đã khôi phục lại bình tĩnh: “Đúng rồi ba, ngày mai sẽ là buổi lễ trao giải Oscar. Ba thấy năm nay Leonardo có thể đạt giải Kim Tượng không?”

“Có lẽ được. Trong bộ phim ‘Bóng ma hiện về’ cậu ta diễn rất xuất sắc. “Tần Sâm cũng nâng tách trà, ung dung đáp như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Ba xem phim ấy rồi hả?”

“Hồi đầu năm đi Mỹ công tác có xem.”

“Xem ra anh có không ít thời gian rảnh nhì.” Đặt tách trà xuống cười với anh, Ngụy Lâm nói nhỏ nhẹ, “Bát đĩa trong bếp hình như chưa rửa”.

Tần Sâm thông thả đặt tách trà xuống, đứng dậy, hơi hất cao cằm, cầm trà cụ đi về phía phòng bếp.

Lúc đi ngang qua Tần Tuệ, anh dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với con gái: “Có cuộc khảo sát cho thấy, chủ động gánh vác việc nhà là phương pháp hữu hiệu để giải quyết mâu thuẫn trong gia đình. Hãy nhớ kỹ điều này”.

Tần Tuệ liếc nhìn mẹ vờ như không thấy chuyện này, gạt đầu, học vẻ nghiêm trang của anh: “Con nhớ rồi ba”.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 6

Một ngày nào đó vào tháng 7 năm 2016, Tần Tuệ tan học múa về nhà, đầu tiên là chạy đến đẩy cánh cửa thư phòng đóng kín ra, vừa đi vào vừa cất lời: “Ba, hôm nay trên đường về con gặp một bà cụ”.

Tần Sâm đang ngồi thu lu trên ghế dựa đọc sách. Càng lớn tuổi, anh không còn tí mẫn cảm như trước nữa, vì thế tư thế đọc sách cũng càng lúc càng tùy ý, thế nên Tần Tuệ lo cổ anh sẽ sớm bệnh. May mà sau khi con gái vừa vào nhà anh đã chậm rãi ngồi thẳng dậy, đẩy mắt kính trượt trên sống mũi: “Sao đó thì sao?”

Lặng lẽ đảo mắt, Tần Tuệ bỏ qua ý định sửa tướng ngồi cho ba.

“Bà ấy bảo bà ấy biết ba, còn tặng con quyển sách này.” Cô bé đi đến bên cạnh Tần Sâm, đưa quyển sách cho anh, “Là tiểu thuyết ạ. Là của nam nữ chính trong sách cùng tên với ba mẹ”.

Tần Sâm cúi kính ra nhận lấy sách, nhìn lướt qua tên sách đỏ rực trên bìa xám trắng, “Mất bảo”. Tên tác giả còn là một từ đơn tự nghĩ hết sức buồn cười.

“Bà cụ kia trông thế nào?” Anh mở sách ra hỏi.

“Dạ hơi béo, trông rất dễ gần.” Hiếm khi Tần Tuệ đáp lời mơ, “Bà ấy bảo ba chắc chắn biết tên của bà ấy”.

“Quả thật là trong phần giới thiệu tác giả có viết rồi.” Tần Sâm liếc sơ phần giới thiệu tác giả, bình thản khẽ hừ một tiếng, “Vây đây là sách của bà ấy viết à?”

Tần Tuệ kéo ghế bên cạnh đến ngồi xuống, xoa bóp bắp chân, tò mò ngược mắt nhìn anh: “Rốt cuộc bà ấy là ai?”

“Bảo mẫu trước của ba.” Anh nhanh chóng lật trang sách xào xạc không hề ngẩng đầu lên, giọng quái gở, “Bà ấy còn nói với con gì nữa?”

Bảo mẫu á?

“Thì hi vọng ba quảng cáo sách mới giúp bà ấy một chút. “Tần Sâm chớp mắt, vẫn đang khom lưng xoa bóp cơ đang căng cứng ở bắp chân, “Bà ấy không cần phí nhiều công sức quảng cáo đâu, chỉ cần lúc tựu trường vào học kỳ sau nói với học trò của ba đề tài luận văn chọn từ quyển sách này là được rồi”.

Tần sâm xem xong cả quyển sách trong thời gian ngắn nhất, đóng bộp sách lại, nhìn con gái: “Ba đoán con đã nói cho bà ấy biết cứ mơ đi rồi đừng không”.

Tần Tuệ lập tức ngồi thẳng dậy ngay ngắn, nghiêm chỉnh gật đầu nói với anh: “Con biết quyển sách này viết mẹ thâm thâm như vậy, chắc chắn ba sẽ không quảng cáo giúp đâu”.

“Tốt lắm”. Anh tiện tay vứt quyển Mất bảo kia qua một bên, về mặt điềm nhiên chẳng mảy may thấy xấu hổ vì lý do quang minh chính đại này, “Đi làm chuyện con cần làm đi. Đến sáu giờ mẹ con.. Không, ba sẽ nấu bữa tối”.

“Vâng thưa ba.” Tần Tuệ nghiêm túc đứng dậy, đặt ghế lại chỗ cũ, rời khỏi thư phòng.

Trong nháy mắt cửa phòng khép lại, Tần Tuệ nghe thấy tiếng túi nylon trong thư phòng khẽ vang sột soạt. Cô đoán ba đã vứt quyển sách kia vào sọt rác rồi.

Không sai, cô nghĩ, cô biết ba cô sẽ tuyệt đối không giúp quảng cáo quyển sách kia, bởi vì ba biết rõ khi vợ mình thấy lý luận “cùng chia sẻ việc nhà” sẽ có phản ứng gì.

“Áo tường của đàn ông lúc nào cũng đẹp”. Tần Tuệ tự nói với mình, “Nhưng hiển nhiên, cuối cùng vẫn do phụ nữ định đoạt”.

Cho dù là người cha luôn tự phụ của cô cũng không ngoại lệ.

NGOẠI TRUYỆN 7

Ngụy Lâm ở trong tù bảy năm nay không xem là tháng trăm cho lắm.

Ban đầu cô luôn im thin thít, làm việc và nghỉ ngơi không có gì khác thường. Có người lạng lẽ lan truyền lý do cô ở tù, gần như ai ai cũng biết cô đã giết hai người đàn ông, còn lần trốn bốn năm, dắt mũi cả đám cảnh sát hình sự hàng đầu chạy vòng vòng. Thế là ít có phạm nhân dám tiếp cận cô, cho dù là bạn tù cùng phòng cũng không giao thiệp nhiều với cô.

Tháng ngày trôi qua lâu, dần dần có người táo bạo bắt đầu đến tìm cô trò chuyện.

Vì thế Ngụy Lâm từng tiếp xúc với kẻ cắp, côn đồ, dắt mũi, tội phạm giết người, buồn thuốc phiện, thậm chí còn có đại ca xã hội đen... Tuy đối phương không thừa nhận. Có người già đã lớn tuổi, và cả cô gái trẻ tuổi khẳng khái mình bị bỏ tù oan.

Có người thích khoe khoang chiến tích phạm tội trước kia, có người thích kể lể về người nhà, có người hận đời, cũng có người ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt.

“Đây là nhà giam điều kiện tốt nhất thành phố đấy.” Bà lão lớn tuổi nhất từng nói với Ngụy Lâm như vậy, “Rất thoải mái, ở lâu rồi sẽ không muốn ra ngoài nữa, ai biết bên ngoài đã biến thành ra sao rồi. Sống không được mấy năm nữa, tôi bảo con gái tôi lo lót đủ điều mới vào đây được đấy, không muốn ra nữa đâu.”

Bà lão không biết chữ, nhưng vẽ khuôn tiền giả thì giống hệt như thật. Nghe nói hơn phân nửa tiền giả cả nước đều có nguồn gốc từ bút tích của bà.

Bà đưa tay vẽ vài nét trên ga giường, bức tranh không có màu sắc, nhưng mơ hồ thấy được đường nét của chủ tịch Mao. Vẽ nguyệt ngọc xong, bà lại quay đầu hỏi: “Cô giết hai người chỉ phán bảy năm, còn có thể vào đây ở, chắc gốc ở nhà to lắm nhỉ?”

Nguy Lâm cười cười, không nói gì cả.

Sau đó không biết ai nghe ngóng được nguyên nhân cô giết người, người thăm dò từ từ ít đi. Có đại ca trong tù đi ngang cô còn nói câu đầy ẩn ý, “Có người là đáng chết”. Nguy Lâm không phản bác, chỉ gạt đầu vu vơ. May mà đối phương không so đo, cất bước rời đi.

Ngày được thăm tù là trôi qua nhanh nhất.

Mỗi lần Tần Sâm đến đây đều mang theo Tần Tuệ. Đứa bé mới sinh hai năm đầu có thay đổi lớn nhất, cứ cách vài ngày đáng vẻ lại khác đi, mỗi lần Nguy Lâm gặp đều không nhịn được cười quan sát con bé, ghi khắc từng chút thay đổi của nó vào lòng.

Ngoại trừ mấy chuyện vặt vãnh trong nhà, Tần Sâm còn kể cho Nguy Lâm nghe vài tin tức quan trọng của tình hình chính trị hiện nay. Cô biết anh không muốn cô tách rời với thế giới bên ngoài, nhưng thời gian thăm hỏi có hạn, trong lòng cô vẫn hi vọng anh có thể nói nhiều về tình trạng gần đây của anh và Tần Tuệ hơn.

Có đôi khi, Tần Sâm cũng sẽ mang một vài quyển sách cho Nguy Lâm. Quyển tiểu thuyết anh mang cho đầu tiên là quyển ‘Harry Potter và Hòn đá Phù thủy’ bản giản thể. Lúc Nguy Lâm nghe thấy tên sách liền sững sốt, biết rõ đây không phải là phong cách của mình: “Tiểu thuyết á?”

Tần Sâm ở bên kia vách kính gạt đầu: “Gần đây anh lấy quyển này kể chuyện cho Tiểu Tuệ nghe trước khi ngủ. Tuy nội dung đều hư cấu nhưng hiệu quả kích thích trí tưởng tượng rất tốt”. Về mặt anh nghiêm túc, “Tiểu Tuệ muốn một căn phòng mang ‘phong cách phù thủy’, sau khi em xem xong có lẽ cho nó được chút ý kiến.”

Tần Tuệ đứng trên chân anh nắm lấy dây điện thoại, cười toe toét đưa bàn tay nhỏ khê vỗ tấm kính. Nguy Lâm mỉm cười, giờ bàn tay đang bị còng lên, áp vào bàn tay mũm mĩm của con bé qua kính.

Mấy năm sau, Nguy Lâm thường đọc sách cho mấy bạn tù không biết chữ nghe. Có một cô gái cố gắng tự sát, buổi tối đầu tiên trở lại nhà giam liền nghe truyện Harry Potter mà khóc nức nở.

Vào năm Harry Potter đánh bại Voldemort trên màn ảnh, Nguy Lâm cũng đã ra tù. Cô ngồi bên chồng và con gái, đón chào kết cuộc viên mãn của câu chuyện dài đằng đẵng này trong rạp chiếu phim.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Mắt Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.